

Съдбата на Убийца

РОБИН ХОБ

„ФИЦ И ШУТА“, ТРЕТА КНИГА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „БАРД“

РОБИН ХОБ

СЪДБАТА НА УБИЕЦА

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

БЕСТСЕЛЪР НА „НЮ ЙОРК ТАЙМС“

Зашеметяващ завършек на трилогията на Робин Хоб за Фиц и Шута, която започна с „Убиецът на Шута“ и продължи с „Гонитбата на Шута“.

Всеки нов роман на Робин Хоб е повод за празнуване. Заедно с милиони други нейни фенове се радвам на всяко гостуване в Шестте херцогства, Дъждовните равнини и Външните острови и нямам търпение да видя къде ще ме отведе тя след това.

Джордж Р. Р. Мартин

Преди повече от двацет години първият епически фентъзи роман с главни герои Фицрицарин Пророка и неговия загадъчен, често пъти влудяващ приятел Шута удари като ярка мълния. Сега Робин Хоб довежда до внушителен край третата трилогия с тези толкова обичани герои в един роман на ненадминат артистизъм, който със сигурност ще се утвърди като един от великите шедеври на жанра.

Сложен гоблен от приключение, измяна, предопределение и неумолима опасност...
Професионализмът на Хоб е очевиден, както винаги.

Пъблишърс Уикли

Блестящо и красиво повествование... разказът на Хоб кипи с разкрития, измяна, мъст, битки с мечове и магически вихър.

SciFiNow

ПРОЛОГ

Има деца, хванати за ръце в кръг. В средата стои едно дете, момиче. Детето е с превръзка на очите, но на превръзката има нарисувани очи. Очите са черни и широко отворени, оградени с червено. Детето в средата се върти в кръг, с протегнати ръце. Всички други деца танцуват в по-широк кръг около него. Пеят песен.

*„Докато кръгът държи,
бъдещи съдби предричат се.
Трябва да имаш кораво сърце
за да разкъсаш кръга.“*

Прилича на весела игра. Всяко дете във външния кръг извиква изречение или фраза. Не мога да чуя какво казват, но детето с вързаните очи може. Започва да им вика в отговор, думите му са нахъсани от бавно усилие: „Изгорете го всичко... Драконите падат... Морето ще се надигне... Драгоценният камък ще осее небесата... Един иде като двама... Четиримата ще се разкаят... Двама идат като един... Царуването ти свърши!... Жертвай всеки живот... Никой не оцелява!“

При този последен вик вятър изригва от детето в средата. Късчетата му политат във всички посоки и вятърът надига пиращите деца и ги разпръсва незнайно къде. Всичко става черно освен един кръг бяло. В центъра на кръга е превръзката за очи, черните очи са отворени широко, широко.

Дневник на сънищата на Пчеличка Пророчица

1.

ПЧЕЛИЧКА ЖИЛИ

Картната зала на Аслевял показва територия, включваща голяма част от Шестте херцогства, част от Планинското кралство, голям район на Халкида и земи по двата бряга на Дъждовната река. Подозирам, че очертава границите на териториите на древните Праотци по времето, когато са били създадени картите. Не съм имал възможност да огледам картната зала на изоставения град на Праотците, известен сега като Келсингра, но вярвам, че би била много подобна.

На картата на Аслевял са отбелязани точки, които съответстват на изправените камъни в Шестте херцогства. Мисля, че е основателно да се допусне, че идентични маркирания на места в Планините, Дъждовните равнини и дори Халкида обозначават изправени камъни, които са портали на Умението. Състоянието на тези чуждоземни портали е до голяма степен неизвестно и някои ползватели на Умението предупреждават да не се прибягва до тях, докато не сме пътували физически там и не сме се уверили, че са в чудесно състояние. За камъните портали на Умение в Шестте херцогства и Планинското кралство изглежда благоразумно не само да се пратят Умели куриери да посетят всеки обект, но и да се изисква всеки херцог да се погрижи всеки от тези изправени камъни да се поддържа прав. Куриерите, които посетят всеки камък, трябва

също така да документират съдържанието и състоянието на руните на всяка страна на камъка.

В няколко случая сме открили изправени камъни, които не съответстват на нито една маркировка на картата в Аслевял. Не знаем дали са били вдигнати след като картата е създадена, или са камъни, които вече не функционират. Трябва да продължим да гледаме на тях с предпазливост, както правим с цялата магия на Праотците. Не можем да смятаме, че сме я овладели, докато не можем да копираме техните артефакти.

Портали на Умението, Сенч Звездопад

Бяхах. Вдигах високо тежкото бяло кожено палто, което носех, и бягах. Вече ми беше станало твърде топло, а то ме дърпаше и се закачаше на всеки клон или дънер, който подминавах. Зад мен Дуалия викаше на някого: „Хвани я, хвани я!“. Чувах сумтенето на халкидеца. Препускаше бясно наоколо, веднъж мина толкова близо до мен, че едва му се изплъзнах.

Мислите ми тичаха по-бързо от краката ми. Помнех как похитителите ми ме повлякоха в един стълб на Умението. Помнех дори как захапах халкидеца, надявах се да го накарам да пусне Шън. И той я пусна, но мене не, и ни последва в мрака на стълба-Умение. Нито Шън бях видяла, нито онази Слуга, която беше последната в човешката ни верига. Надявах се Шън да ѝ избяга. Или може би ѝ беше избягала? Помнех студа на зимата в Бък, когато побягнахме. Но сега бяхме някъде другаде и вместо дълбок студ усещах само мраз. Снегът се беше отдръпнал на тесни бразди мръсно бяло в по-дълбоката сянка на дърветата. Гората миришеше на ранна пролет, но клоните още не се бяха раззеленили. Как скачаш от зима в едно място в пролет в друго? Нещо беше много сбъркано, но нямах време да го обмислям. Имах по-неотложна грижа. Как се крие човек в гола гора? Знаех, че не мога да ги надбягам. Трябваше да се скрия.

Мразех палтото ужасно. Не можех да спра и да отпоря долницата му, защото ръцете ми бяха станали тромави като рибешки перки, а изобщо не можех да се скрия от преследвачите си с огромно бяло кожено палто. Тъй че бягах, макар да знаех, че не мога да им избягам, но бях твърде уплашена да се оставя да ме пленят отново.

Избери място за отпор. Не където могат да те хванат натясно, но не и където могат да те обкръжат. Намери оръжие, прът, камък, каквото и да е. Ако не можеш да избягаш, накарай ги да платят колкото може по-скъпо за това, че те пленяват. Бий се с тях докрай.

Да, Татко Вълк. Изрекох името му в ума си, за да ми даде кураж. Напомних си, че съм дете на вълк, въпреки че зъбите и ноктите ми бяха жалки. Щях да се бия.

Но вече бях уморена. Как можех да се бия?

Не можех да разбера какво ми беше направило преминаването през камъка. Защо бях толкова слаба и толкова уморена. Исках да падна там, където съм, и да застина. Копнеех да се оставя на съня да ме завладее, но не смеех. Чувах ги как се викаха, крещяха и ме търсеха. Време беше да спра да бягам, време да дам отпор, да си избира мястото. Видях няколко дървета, толкова нагъсто, че бих могла да се шумугна между дънерите им, но никой от преследвачите ми не можеше лесно да ме последва. Чувах поне трима души, които газеха през храстите зад мен. Колко можеше да са? Помъчих се да се успокоя и да помисля. Дуалия, водачката им — жената, която се усмихваше толкова мило, когато ме отвлече от къщи. Беше ме повлякла през портал на Умението. И Винделиар, момчето-мъж, който можеше да накара хората да забравят какво са преживели, също беше минал през камъка. Керф беше халкидски наемник, но умът му беше толкова объркан от пътуването ни с Умение, че или не беше опасност за никого, или можеше да убие всекиго от нас. Кой още? Алария, която щеше безпрекословно да направи каквото ѝ каже Дуалия, както и Репин, която толкова жестоко беше премазала ръката ми, когато минахме през стълба. Беше много по-малобройна сила от тази, с която бе започнала, но все пак ме надвишаваха пет към едно.

Присвих се зад едно от дърветата, издърпах ръцете си от ръкавите на тежкото кожено палто, извъртях ги и успях да се измъкна от него. Взех го и го хвърлих колкото може по-далече, което не беше

много. Да продължа ли да бягам? Знаех, че не мога. Стомахът ми се гърчеше и имах шев на хълбока. По-далече не можех да стигна.

Оръжие. Нямаше нищо. Само един паднал клон. Дебелият му край не беше по-дебел от китката ми и се разтрояваше в тънкия край. Жалко оръжие, повече вила, отколкото кривак. Вдигнах го. След това опрях гръб на дървото; надявах се, въпреки всякаква надежда, че ще видят дрехата и ще ме подминат, а аз ще мога да притичам назад и да си намеря по-добро скривалище.

Идваха. Дуалия извика запъхтяно:

— Знам, че си уплашена. Но не бягай. Ще примреш от глад и ще умреш без нас. Ще те изяде мечка. Трябваме ти, за да оцелееш. Върни се, Пчеличке. Никой няма да ти се сърди. — После чух лъжата, когато насочи гнева си към своите: — О, къде е тя? Алария, глупачко, ставай! Никой от нас не се чувства добре, но без нея не можем да се върнем! — После се остави гневът да я завладее. — Пчеличке! Престани да правиш глупости! Върни се веднага! Винделиар, побързай! Щом аз мога да тичам, можеш и ти! Намери я, замъгли я!

Стоях зад дървото и се мъчех уплашеният ми дъх да излиза колкото се може по-тихо. Усетих, че Винделиар се пресяга към мен. Натиснах здраво, за да направя мисловните си стени колкото може по-силни, както ми беше показвал татко ми. Стиснах зъби и захапах силно устната си, за да го задържа навън. Правеше ми спомени за сладки топли храни и гореща супа, и дъхав пресен хляб. Всички онези неща, които толкова много исках, но ако му позволих да ме накара да мисля за тях, щеше да може да проникне. Не. *Сурово месо. Месо замръзнало на кокали, ръфам го със задните си зъби. Мишки с козинката им и малките им трошливи черепчета. Вълча храна.*

Вълча храна. Странно колко вкусно звучеше. Стиснах клона с две ръце и зачаках. Да остана ли скрита и да се надявам да ме подминат? Или да изляза и да нанеса първия удар?

Не получих избор. Видях как Алария мина залитайки покрай скривалището ми. Спря, погледна глупаво бялата кожа на земята, а после, докато се обръщаше да извика на другите, ме видя.

— Тук е! Намерих я!

Посочи към мен с трепереща ръка. Наместих стъпалата си на ширината на раменете си все едно щях да играя бой с ножове с баща

ми и зачаках. Тя ме зяпна, а след това се смъкна на земята, бялото ѝ палто се нагъна около нея. Не направи усилие да се вдигне.

— Намерих я! — извика с по-немощен глас. Махна вяло към мен.

Чух стъпки вляво от мен.

— Внимавай — изпъшка Алария, но беше много закъсняла. Замахнах с клона колкото може по-силно, пернах Дуалия през лицето, после скочих надясно между дърветата. Опрях гръб на един ствол и заех отново стойката си, с клона в готовност. Дуалия викаше, но отказах да погледна и да видя колко съм я наранила. Може би имах късмет да съм ѝ извадила едното око. Но Винделиар се тътреше към мен, тъпоумната усмивка сияеше на лицето му.

— Братко! Ето те! Спасен си. Намерихме те.

— Спри или ще те фрасна! — заплаших го. Осъзнах, че не искам да го ударя. Беше инструмент на врага ми, но в самия него едва ли имаше злонамереност. Не че липсата на злонамереност щеше да му попречи да ме нарани.

— Брат-ко — провлече той тъжно. Беше упрек, но кротък. Усетих, че излъчва нежност и обич към мен. Приятелство и утеха.

Не. Всъщност не беше нито едно от тези неща.

— Стой там! — заповядах му.

Халкидецът загази тежко към нас, все така сумтеше, и не можах да разбера дали нарочно, или случайно се блъсна в дребосъка. Винделиар се опита да го отбегне, но се препъна и падна по гръб със скръбен вик точно когато Дуалия заобиколи дънерите. Ръцете ѝ бяха протегнати към мен като ноктести птичи крака, устните ѝ разтеглени над разкървавените ѝ зъби — сякаш искаше да ме захапе. Стиснах клона с две ръце и замахнах към нея, готова да избия главата ѝ от раменете. Но клонът се счупи и нащърбеният край задра по зачервеното ѝ лице, оставяйки диря кръв. Тя се хвърли към мен и усетих как ноктите ѝ се забиха в плътта ми през топлото ми облекло. Буквално се отскубнах от хватката ѝ — част от ръкава ми, когато се извъртях и се шмугнах между дърветата, остана в ръцете ѝ.

А там чакаше Репин. Рибешки сините ѝ очи се впиха в моите. Омразата в тях отстъпи място на безумно ликуване, когато тя скочи към мен. Свърнах настрани и я оставих да прегърне едно дърво и да го целуне. Блъсна се яко, но беше по-пъргава, отколкото мислех, и едното

й стъпало закачи моето. Сkochих високо, измъкнах се, но се препънах и залитнах. Алария вече беше успяла да стане. Изрева дивашки, хвърли се към мен, събори ме и преди да успея да се измъкна, усетих как някой стъпи здраво на глезена ми. Изпъшках, а след това извиках, когато натискът се усили. Усетих, че костите ми се огъват, сякаш щяха да се прекършат всеки момент. Избутах Алария от себе си, но в мига, в който тя се махна, Репин ме изрита в хълбока, силно, без да пуска глезена ми.

Ритникът изкара всичкия ми въздух. Сълзи, които мразех, бликнаха в очите ми. Замятах се за миг, после присвих крака и се помъчих да измъкна глезена си, но тя ме сграбчи за косата и ме разтърси бясно. Кичур коса се откъсна и толкова ме заболя, че ми причерня.

— Набий я — чух гласа на Дуалия. Трепереше от някакво силно чувство. Гняв? Болка? — С това.

Направих грешката да погледна нагоре и първият удар със счупения ми клон ме улучи по бузата и ухото, направо го размаза по скулата ми. Чух собствения си писък. Болката беше толкова ужасна, че бях безсилна. Задраших да се измъкна, но тя още ме държеше за косата. Удари ме пак, през плешките, докато се мъчех да се отскубна. Блузата ми не беше достатъчна защита и усетих как клонът раздира кожата ми. Извиках обезумяла и се заизвивах, посегнах да я хвана за китката и да махна ръката ѝ от косата си. Тя натисна глезена ми още по-силно и само меката горска пръст го опази да не се счупи. Изпищях.

Удари ме още веднъж, по-ниско, и изведнъж разбрах как ребрата ми се свързват с гръбнака ми и двата стълба мускули, които минават покрай него, защото всичко това изкрещя от обида и отчаяние.

Всичко това ставаше много бързо и все пак всеки отделен удар бе отделно събитие в живота ми — събитие, което щях да запомня завинаги. Баща ми никога не се беше отнасял толкова жестоко с мен, а единствените няколко пъти, когато мама ме беше дисциплинирала, не беше нищо повече от перване или леко шамарче. Винаги за да ме предупреди за опасност, например да не пипам решетката на камината или да посягам невнимателно за котлето на поставката над огнището. Имала бях много малко спречквания с деца във Върбов лес. Бяха ме замервали с шишарки и камъчета, а веднъж се въвлякох в сериозен бой и ми тече кръв от носа. Но никога не ме беше бил възрастен. Никога не

ме бяха държали така и не ми бяха нанасяли толкова болка. Изведнъж осъзнах, че ако Репин ми избие зъбите или ми извади око, никой няма да го интересува.

Спри да те е страх. Спри да усещаш болката. Бий се! Бащата Вълк беше отново с мен, оголил зъби и с настръхнала козина.

Не мога! Репин ще ме убие!

Нарани я и ти. Хапи я, драскай, ритай! Накарай я да плати, че ти нанася болка. Тя все едно ще те бие, тъй че бий я и ти. Опитай се да я убиеш.

Но...

Бий се!

Спрях да се мъча да измъкна косата си от ръката на Репин. Когато ме удари отново, се хвърлих към нея, вместо да се мъча да се отскубна, докопах китката ѝ и я дръпнах към устата си. И захапах. Не за да я заболи, не за да ѝ оставя белези или да я накарам да извика от болка. Захапах я, за да забия зъби до костта, да напълня устата си с месо и жили и да се опитам да откъсна мръвка от тялото ѝ. Стисках зъби, а тя пищеше и ме налагаше с клона. Затръсках свирепо глава. Тя пусна косата ми, хвърли клона и заподскача, зарева от болка и страх, но аз задържах китката ѝ, с двете си ръце и със зъби, и я заритах в прасците и коленете. Буквално висях на ръката ѝ.

Репин ревеше и се мятеше. Беше пуснала клона и искаше само да се отърве от мен. Не беше едра; беше крехка и слаба, а аз бях захапала хубава мръвка жилаво месо. Стиснах зъби още по-силно. Тя крещеше:

— Махнете я от мен! Махнете я от мен!

Опря длан на челото ми и се опита да ме избута назад, с което само ми помогна да откъсна месо от костите ѝ. Тя ме заудря по лицето, но немощно. Стиснах зъби и ръце още по-здраво. Тя се смъкна на земята.

Внимавай! — предупреди ме Бащата Вълк. Отскочи назад!

Но бях кутре и не видях опасността, виждах само, че врагът ми се беше свлякъл пред мен. И тогава Дуалия ме изрита толкова силно, че зяпнах и пуснах захапката. Дуалия ме избута от Репин на мократа земя. Останала без въздух, успях само да се превъртя немощно, вместо да скоча на крака и да побягна. Дуалия продължи да ме рита. В корема, в гърба. Видях как ботушът ѝ се стрелва към лицето ми.

Когато се събудих, беше тъмно и студено. Бяха запалили огън, но светлината му едва стигаше до мен. Лежах на една страна, с гръб към огъня, с вързани ръце и крака. Устата ми беше солена от кръв, гъста и свежа. Бях се напикала и платът на панталоните ми лепнеше студен по тялото ми. Зачудих се дали съм се напикала от болка, или от страх. Не можех да си спомня. Събудих се с плач или усетих, че плача, когато се събудих. Лицето ми сигурно беше разкървавено, защото по кожата ми бяха полепнали сухи листа. Гърбът ме болеше и ребрата ми стягаха болезнения ми дъх.

Можеш ли да движиш пръстите си? Можеш ли да усетиш пръстите на краката си?

Можех.

Коремът боли ли те като натъртено, или боли все едно нещо вътре е скъсано?

Не знам. Никога не ме е боляло така. Вдишах по-дълбоко и болката ме накара да изхлипам.

Тихо. Не издавай звук, иначе ще разберат, че си се събудила. Можеш ли да вдигнеш ръцете си до устата? Само че много бавно.

Бяха вързали глезените ми и китките също — отпред. Вдигнах ги много бавно към лицето си. Бяха ги вързали с нахъсани ивици плат от ризата ми. Значи заради това ми беше толкова студено. Макар пролетта да бе гостувала тук през деня, зимата си беше върнала гората през нощта.

Дъвчи, за да си освободиш ръцете.

Не мога. Устните ми бяха премазани и кървави. Зъбите ми се клатеха и боляха.

Можеш. Защото трябва. Дъвчи да освободиш ръцете си и развържи краката си, и ще тръгнем. Ще ти покажа къде да вървиш. Има наш близък недалече оттук. Ако мога да го събудя, той ще те защити. Ако не, ще те науча да ловуваш. Някога с баща ти живяхме в тези планини. Може би бърлогата, която той направи за нас, все още е здрава. Ще отидем там.

Не знаех, че сме в Планините! Живял си в Планините с баща ми?

Да. Бил съм тук. Стига си питала. Почвай да дъвчеш.

Болеше да извия врата си, за да стигна до връзките на китките ми. Болеше да стисна със зъби толкова силно, че да прехапя плата.

Беше хубава риза сутринта, когато я бях облякла, за да ида на уроците си с Лант. Една от слугините, Грижливка, ми бе помогнала да се облека. Беше избрала тази светложълта блуза, а отгоре ми беше облякла зелена туника. Цветовете на дома ми, осъзнах изведнъж. Беше ме облякла в цветовете на Върбов лес, въпреки че туниката бе твърде голяма за мен и ми висеше като рокля, почти до коленете. Бях носила гамаши, а не ватираните панталони, които ми бяха дали да обуя похитителите ми. Мокрите панталони. Нов хлип се надигна в мен. Преди да съм успяла да го задавя, издадох звук.

— ... будна? — попита някой до огъня. Алария вероятно.

— Няма значение! — изсумтя Дуалия.

— Но моят брат е ранен! Усещам болката му! — Този път беше Винделиар, каза го с тих и печален глас.

— Брат ти! — От думите на Дуалия капеше злост. — Да се доверя на един безполов тъпак като теб, тъпак, който не може да различи Неочаквания син от някаква Бяла изтърсачка. Всичките пари, дето похарчихме, всичките лурики, които похабих — и сега имаме да покажем само това момиче. Глупави и невежи, и двамата. Ти мислиш, че е момче, а тя не знае какво е. Не може дори да пише и изобщо не обръща внимание на сънищата си. — Странно злорадство изпълни гласа ѝ. — Но аз знам, че е специална. — След миг мимолетното задоволство се замени със сарказъм. — Съмнявате се. Все едно. Но се надявайте да има нещо специално в нея, защото само тя може да ни върне в благоволенieto на Четиримата светлости! — И добави потихо: — Как ще злорадства Култри над провала ми. А онази дърта кучка Капра ще го използва като оправдание за всичко, което реши да направи.

Алария заговори много тихо:

— Тогава, щом тя е всичко, което имаме, може би трябва да се опитаме да я доставим в добро състояние?

— Може би ако я беше хванала, вместо да падаш на земята и да се въргаш и хленчиш, всичко това нямаше да се е случило!

— Чухте ли? — прошепна Репин тревожно. — Чухте ли? Някой току-що се изсмя. А сега... чувате ли гайдите?

— Умът ти е превъртял, понеже момиченцето те ухапа! Дръж си глупавите приказки за себе си.

— Видях чак кокала! Цялата ми ръка е подута. Болката тупа през мен като барабан!

Последва мълчание и чух прашенето на огъня. *Стой неподвижна, предупреди ме Бащата Вълк. Научи всичко, което можеш, със слушане. После, с нотка на гордост: Виж, дори с жалките си кравешки зъби я научи да я е страх от теб. Трябва да ги научиш всички да ги е страх от теб. Дори старата кучка се е научила на малко предпазливост. Но трябва да им го набиеш по-дълбоко. Това трябва да са трите ти единствени мисли: Ще се спася. Ще ги накарам да се боят от мен. И ако имам шанс, ще ги убия.*

Те вече ме пребиха само защото се опитах да избягам! Какво ще направят, ако убия една от тях?

Пак ще те пребият, освен ако не избягаш. Но вече чу, ти си ценна за тях. Тъй че вероятно няма да те убият.

Вероятно? Прониза ме ужас. Искam да живея. Дори да живея като тяхна пленничка, искам да живея.

Мислиш, че това е вярно, но те уверявам, че не е. Смъртта е по-добра от пленничеството, което ти замислят. Бил съм пленник, играчка за безсърдечни хора. Накарах ги да се страхуват от мен. Затова поискаха да ме продадат. Затова баща ти може да купи свободата ми.

Не знам тази история.

Мрачна е и тъжна.

Мисълта е бърза. Толкова много бе споделено между Бащата Вълк и мен в паузата на разговора на бледите хора. Изведнъж от тъмното отекна вик. Уплаши ме и започнах да дъвча връзките си по-бързо. Не че напредвах много. Изопачените думи стигнаха отново до мен и разпознах халкидски. Трябваше да е Керф, халкидският наемник, когото Винделиар бе омагьосал да служи на Дуалия. Зачудих се дали умът му все още е разстроен от пътуването му през стълба. Зачудих се дали ръката му все още е подута там, където го бях ухапала. Колкото се може по-тихо изместих тялото си така, че да мога да погледна в тъмното. Керф сочеше нагоре към един от древните стоящи стълбове в края на поляната. Чух вряска на Репин:

— Видяхте ли? Видяхте ли? Не съм луда! Керф също я вижда! Блед призрак, кацнал на онзи стълб. Трябва да я видите! Не е ли Бяла? И е облечена толкова странно, и пее присмехулна песен!

— Не виждам нищо! — извика Дуалия ядосано.

Винделиар каза кротко:

— Аз виждам. Тук има ехо от отдавнашни хора. Правели са пазар тук. Сега, надвечер, Бял певец ги весели.

— Чувам... нещо — потвърди с неохота Алария.

— И... и когато минах през онзи камък, ми говореха хора. Казаха ужасни неща. — Репин вдиша треперливо. — А когато заспах днес следобед, имах сън. Ярък сън, трябва да го разкажа. Загубихме си дневниците за сънища, когато побягнахме от халкидците. Не мога да го запиша, тъй че трябва да го разкажа.

— Сякаш сънищата ти изобщо са стрували нещо! — изсумтя презрително Дуалия. — Добре, казвай.

Репин заговори бързо, все едно че думите изскачаха от нея.

— Сънувах орех в буйна река. Видях как някой го извади от водата. Сложиха го на земята, за да го счупят. Но той само ставаше по-здрав и по-твърд. И най-после някой го счупи и от него излязоха пламъци и мрак и мръсна воня и писъци. Пламъците изписаха думи: „Иде Унищожителя, който вие сте направили!“. И силен вятър помете през Клерес и ни награби всички и ни разпръсна.

— Иде Унищожителя! — извика халкидецът ликуващо от тъмното.

— Млъкни! — сопна му се Дуалия и той се изсмя. — И ти, Репин, също млъкни. Това не е сън, който си струва да споделиш. Нищо не е, освен треската, кипнала в ума ти. Вие сте такива страхливи деца! Правите сенки и привидения в умовете си. Алария и Репин, идете съберете дърва. Направете хубава купчина за нощта, а после проверете онази малка кучка. И нито дума повече за тази глупост.

Чух как Алария и Репин нагазиха в гората. Стори ми се, че вървят бавно, сякаш се бояха от тъмното. Но Керф не им обърна никакво внимание. Вдигнал високо ръце, той танцуваше тронаво около каменния стълб. Без да забравям за силата на Винделиар, вдигнах предпазливо стените си. Пчелното жужене, което бях усещала, се превърна в гласове и видях Праотци в ярки одежди. Очите им искряха и косите им блестяха като лъскаво стъкло и златни пръстени, и всички танцуваха около халкидеца под припева на бледата певица, кацнала на стълба.

Дуалия зяпна Керф, подразнена от веселбата му, после попита ядосано Винделиар:

— Защо не можеш да го овладееш?

Той махна безпомощно.

— Чува твърде много други тук. Гласовете им са много и силни. Смят се и пеят и празнуват.

— Нищо не чувам! — Гласът на Дуалия беше сърдит, но в него имаше и нотка на страх. — Ти си безполезен. Не можеш да овладееш това момиченце, а сега не можеш да овладееш един луд. Такива надежди имах за теб, когато те избрах. Когато те дарих с онази отвара. Колко сгреших, да я похабя на теб! Другите бяха прави. Нямах сънища и не виждаш нищо. Безполезен си.

Усетих лек мраз от съзнанието на Винделиар — лъхна към мен. Нещастиято му плесна в моето като вълна. Затръшнах плътно стените си и се помъчих да не мисля, че е ранен, но все пак разтревожен за мен. Страхът му от Дуалия, казах си яростно, е твърде голям, за да ми предложи някаква помощ или утеха. Каква полза от приятел, който няма да рискува за теб?

Той е твой враг, точно толкова, колкото и другите. Ако се появи възможност, трябва да го убиеш, също като всеки друг от тях. Ако някой от тях дойде да те пипне, трябва да хапеш, да риташ и да драциш колкото можеш.

Всичко ме боли. Нямам никаква сила. Ако се опитам да се защита, ще ме бият.

Дори да ги нараниш съвсем малко, ще се научат, че да те пипат си има цена. Някои няма да искат да я платят.

Не мисля, че мога да ухапя или убия Винделиар. Дуалия бих могла. Но другите...

Те са нейните инструменти, нейните зъби и нокти. В твоето положение не можеш да си позволиш да си милостива. Продължавай да дъвчеш връзките си. Ще ти кажа за моите дни като пленник. Бях пребит и затворен в клетка. Караха ме да се бия с кучета или глигани, които бяха също толкова окаяни като теб. Прегладнели. Отвори ума си за моя разказ как бях заробен и как двамата с баща ти счупихме оковите на пленителите си. Тогаваш ще разбереш защо трябва да убиваш, когато ти се даде възможност.

И започна: не разказ, а спомняне, което сподели с мен. Беше като припомняне на неща, които винаги съм знаела, но с безчет подробности. Не ми спести спомените си за избитото му семейство, за побоища, глад и тясна студена клетка. Не смекчи колко много е мразел пленителите си, нито как отначало е мразил баща ми, дори след като баща ми го е освободил. Омразата бе станала негов навик тогава и омразата го беше подхранвала и пазила жив, когато не бе имало нищо друго.

Не бях стигната и до средата с гризането на усукания плат, който стягаше китките ми, когато Дуалия прати Алария да ме донесе при огъня. Направих се на умряла, докато тя не се наведе над мен. Сложи ръка на рамото ми.

— Пчеличке?

Пернах с ръка, мушнах и ухапах. Задържах ръката ѝ в зъбите си, но само за миг. Устата ми беше твърде разранена и тя издърпа ръката си с вик и отскочи.

— Ухапа ме! — извика на другите. — Тая малка негодница ме ухапа!

— Ритни я! — заповяда Дуалия и Алария се престори, че ме рита, но Бащата Вълк беше прав. Беше я страх да се приближи много. Превъртях се по-надалече от нея и въпреки писъка на пребитото ми тяло успях да се надигна и да седна. Изгледах я свирепо със здравото си око и се озъбих. Не знам колко можеше да види на трепкащата светлина от огъня, но не се приближи.

— Тя е будна — осведоми ги Алария, все едно можеше да съм я ухапала докато спя.

— Издърпай я тука.

— Ще ме ухапе пак!

Дуалия стана. Движеше се сковано. Останах неподвижна, напрегната да избегна ритника ѝ или да нападна със зъби, ако мога. Останах доволна, като видях, че съм ѝ насинила очите и съм ѝ разцепила едната буза.

— Слушай, малка нещастнице — изръмжа ми тя. — Можеш да избегнеш боя, но само ако ми се подчиниш. Ясно ли е?

Пазари се. Това означава, че я е страх от теб.

Изгледах я мълчаливо, без да издавам нищо на лицето си. Тя се наведе и посегна към предницата на ризата ми. Оголих беззвучно зъби

и тя се отдръпна. Заговори все едно, че съм се съгласила да ѝ се подчиня:

— Алария ще ти махне връзките на глезените. Ще те заведем при огъня. Ако се опиташ да бягаш, заклевам се, ще те осакатя. — Не изчака за отговор. — Алария, срежи връзките на глезените ѝ.

Изпънах крака към Алария. Видях, че ножът ѝ е много хубав. Зачудих се дали ще успея да го открадна. Тя разреза връзките плат, които ме стягаха, и се изненадах колко много боли. Изритах да освободя краката си и изпитах много неприятно горещо щипане, като иглички, когато се съживиха. Изкушаваше ли ме Дуалия да се опитам да избягам, за да има повод да ме набие пак?

Още не. Събери повече сила. Изглеждай по-слаба, отколкото си.

— Ставай и ходи! — заповяда ми Дуалия, обърна ми гръб и тръгна, сякаш искаше да покаже колко е сигурна, че съм се подчинила.

Добре, нека да е сигурна, че съм се предала. Щях да намеря начин да се изплъзна от ръцете ѝ. Но вълкът беше прав. Още не. Станах, но много бавно, и се олюлях. Коремът ми все едно беше пълен с нажежени ножове. Ритниците ѝ бяха наранили нещо вътре в мен. Зачудих се колко ли време ще отнеме, докато ми мине.

Винделиар се беше доближил до мен.

— О, братко — замуча той тъжно, като видя насиненото ми лице. Изгледах го и той извърна очи. Мъчех се да изглеждам непокорна вместо окуцяла от болка, докато крачех бавно към огъня.

Беше първата ми възможност да огледам наоколо. Стълбът ни беше пренесъл в открита долчинка в дълбоките недра на леса. Имаше преспи между дърветата, но снегът необяснимо липсваше на площада и пътищата, водещи до — и от — него. Дърветата покрай пътищата бяха пораснали големи и клоните им се събираха на дъги и тук-там се сплитаха. И все пак пътищата бяха общо взето чисти от паднали клони и сняг. Никой друг ли не разбираше колко странно е това? Вечнозелени дървета с ниски отпуснати клони обкръжаваха долчинката, наред която хората на Дуалия бяха запалили огън. Не. Не долчинка. Стъпалата ми застъргаха в нещо като каменна настилка. Откритото пространство беше отчасти оградено с ниска стена от дялани камъни, с няколко стълба. Видях нещо на земята. Приличаше на ръкавица, прекарала половината зима под снега. По-натам намерих ивица кожа, може би от каишка. А после — вълнена шапка.

Въпреки схванатото ми от болка тяло бавно се наведох да я взема, като се престорих, че съм спряла да се хвана за корема. Край огъня се правеха, че не ме гледат, като котки, присвити до миша дупка. Шапката беше влажна, но и влажната вълна е топла. Опитах се да изтърся боровите иглички от нея, но ръцете ме боляха твърде много. Зачудих се дали някой е донесъл тежкото ми кожено палто в лагера. Изправих се и студът на ранната пролетна нощ ми напомни за всяко болезнено натъртване. Бъркаше и опипваше с пръсти кожата ми там, където бяха откъснали ивици от ризата ми.

Зарежи това. Не мисли за студа. Използвай другите си сетива.

Не можех да видя много отвъд кръга танцуваща светлина от огъня. Вдишах през носа си. Вдигащата се от земята влага носеше щедри миризми. Надуших черна пръст и нападали борови иглички. И орлови нокти.

Орлови нокти? По това време на годината?

Издишай през устата и бавно вдишай през носа — посъветва ме Бащата Вълк.

Послушах го. Завъртях бавно глава на схванатия си врат, следвайки миризмата. Там. Нещо бяло и тънко, наполовина скрито от парче скъсан плат. Опитах да се наведа, но коленете ми се огънаха и едва не паднах по очи. С вързаните си ръце непохватно вдигнах свещта. Беше счупена, държеше се на счупеното само от фитила, но я познах. Вдигнах я до лицето си и я помирисах. Свещ на майка ми. „Как може това да е тук?“ — попитах тихо нощта. Погледнах невзрачното парче плат. Близко до него имаше дантелена дамска ръкавица, прогизнала и мухлясала. Нито едното, нито другото ми бяха познати, но познавах тази свещ. Можеше ли да съм сгрешила? Можеше ли други ръце да са събирали пчелния восък и да са го парфюмирали с цветчета орлови нокти? Можеше ли друга нечия ръка да е топила търпеливо дългите фитили още и още в котлето с восъка, за да оформят такава изящна свещ? Не. Това беше работа на майка ми. Възможно бе аз да съм ѝ помогнала да направи тази свещ. Но как се бе озовала тя тук?

Баща ти е бил тук.

Възможно ли е това?

Това е най-малко невъзможният отговор, който мога да си представя.

Пъхнах свещта под ризата си и тя се сгъна на две. Восъкът студенееше на кожата ми. Мой. Чух тътренето на Винделиар към мен. С крайчеца на окото си видях как Дуалия протяга ръцете си към топлината на пламъците. Извърнах здравето си око към нея. Репин беше взела коженото ми палто. Беше го сгънала на възглавница и седеше на него край огъня до Алария. Видя, че я гледам, и ми изръмжа. Върях се в ръката ѝ, а после вдигнах очи и ѝ се усмихнах. Ръката ѝ беше подпухнала, с подути като наденички пръсти. Кръвта между пръстите ѝ и по кокалчетата на ставите бе тъмна. Не се ли беше сетила да измие ухапаното?

Отидох бавно до най-широкото празно място в кръга им и седнах. Дуалия се надигна и застана над мен. Не погледнах назад.

— Няма да получиш никакво ядене тази нощ. Не мисли, че можеш да избягаш. Не можеш. Алария, ти ще вземеш първата стража. Събуди Репин да поеме втората. Не позволявайте на Пчеличка да избяга, или ще платите цената.

И отиде при струпаните торби и припаси, които бяха взели. Не бяха много. Бяха избягали от набега на Елик с каквото бяха успели да докопат припряно. Дуалия си направи груба постеля от торбите и се отпусна на тях, без да мисли за удобството на другите. Репин се огледа лукаво, после просна палтото ми и легна на него, като се загърна с единия край. Винделиар ги гледаше, после просто се сви на земята като куче, подложи ръце под голямата си глава и се загледа тъжно в огъня. Алария седеше кръстосала крака и ме гледаше навъсено. Никой не обръщаше внимание на халкидеца. С ръце над главата, той танцуваше в кръг, широко отворил уста в безумна наслада от призрачната музика. Мозъкът му можеше да е замъглен, но беше чудесен танцьор.

Зачудих се къде ли е баща ми. Мислеше ли за мен? Върнала ли се беше Шън във Върбов лес да му каже, че са ме вкарали в камък? Или беше умряла в гората? Ако беше, той изобщо нямаше да узнае какво е станало с мен и къде да ме търси. Бях премръзнала и много гладна. И страшно объркана.

Щом не можеш да ядеш, почини си. Почивката е единственото, което можеш да имаш сега. Вземи го.

Погледнах шапката, която бях прибрала. Проста сива вълна, не боядисана, но добре изпредена и изплетена. Тръснах я да съм сигурна,

че в нея няма насекоми, и после, с все още вързаните ми ръце, се помъчих да я сложа на главата си. Влагата беше студена, но бавно се стопли от кожата ми. Наместих се на земята на по-малко болезнената страна, с гръб към огъня. Топлината на тялото ми бе събудила мириса на свещта. Вдишвах орлови нокти. Свих се леко все едно се мъча да заспя, но придърпах китките си до лицето и започнах отново да гриза връзките.

2.

СРЕБЪРНИЯТ ДОПИР

Има една особена сила, която спохожда човек пред лицето на сетната битка. Тази битка не е ограничена до война, нито до силата на воини. Виждал съм тази сила у старици с болезнената кашлица и съм чувал за нея в семейства, които умират от глад. Тя тласка човека да продължи, отвъд надежда и отчаяние, отвъд загуба на кръв и рани в корема, отвъд самата смърт в последен порив да спаси нещо, което е скъпо. Тя е кураж без надежда. През Войните на Алените кораби видях един мъж с кръв, бликаща на тласъци от там, където доскоро бе лявата му ръка, но той все още размахваше меч с дясната, застанал да защити паднал другар.

По време на сблъсъка с Претопените видях една майка, залитаща над собствените си черва — крещеше и се люшкаше към един Претопен, за да му попречи да докопа дъщеря ѝ.

Обитателите на Външните острови имат дума за този кураж. Финблийд го наричат, последната кръв, и вярват, че в последната кръв се таи особена сила, която обладава хората преди да паднат. Според техните легенди само тогава хората могат да намерят и използват този вид кураж.

Това е ужасна храброст и в най-голямата си сила продължава месеци, докато човек се бори със сетна болест. Или, мисля, когато човек отива да изпълни дълг, който ще доведе до

смъртта му, но е неизбежен. Този финблйд осветява всичко в живота на човек с ужасно излъчване. Всички връзки са осветени такива, каквито са и каквито наистина са били в миналото. Всички илюзии са разтопени. Фалшивото бива разкрито толкова ясно, колкото и истинското.

Фицрицарин Пророка

Щом вкусът на билката плъзна в устата ми, шумотевицата около мен се усили. Вдигнах глава и се помъчих да фокусирам смъдящите си очи. Висях в ръцете на Лант, познатата горчивина на елфовата кора изпълваше устата ми. Когато билката притъпи магията ми, усетих по-ясно всичко около мен. Лявата китка ме болеше, изгаряше ме до кокала като замръзнало желязо. Докато Умението беше бушувало в мен, изцерявайки и преобразявайки децата на Келсингра, възприятието ми се беше свило, но сега чувах ясно виковете на тълпата — отекваха от високите стени на изящната зала на Праотците. Надуших страх-пот във въздуха. Бях притиснат в кипящата тълпа, някои от Праотците се мъчеха да се отдръпнат от мен, а други се блъскаха по-близо с надеждата, че мога да изцера и тях. Толкова много хора! Ръце се протягаха към мен с виковете: „Моля! Моля, само още един!“. Други викаха: „Пуснете ме!“, и се бутаха да се измъкнат от мен. Течението на Умение, което се бе изливало толкова силно около мен и през мен, беше стихнало, но не си беше отишло. Елфовата кора на Лант беше по-слабата билка, расла в Шестте херцогства и малко застояла, ако се съдеше по вкуса ѝ. Тук, в града на Праотците, Умението течеше толкова силно и близо, че според мен дори делфова кора нямаше да го спре напълно.

Но дозата билка беше достатъчна. Усещах Умението, но вече не му бях подчинен. И все пак изтощението от това, че му бях позволил да ме използва, разхлаби мускулите ми точно когато имах най-голяма нужда от тях. Генерал Рапскал беше изтръгнал Амбър^[1] от ръцете ми. Стискаше китката ѝ, вдигнал високо посребрената ѝ ръка, и викаше:

— Казах ви! Казах ви, че са крадци! Вижте ръката ѝ, покрита е с драконовото сребро! Открила е кладенеца! Откраднала е от нашите

дракони!

Спарк се беше вкопчила в другата ръка на Амбър и се мъчеше да я изтръгне от генерала, оголила зъби, черните къдрици подскачаха около лицето ѝ. Чистият ужас, разкривил лицето на Амбър, ме парализираше и паникьосваше. Годиците самота, които Шутът бе изтърпял, личаха в тази сурова гримаса. Превръщаха лицето му — лицето на Амбър — в смъртна маска от кости, червени устни и порозовели страни. Трябваше да се притека на помощ на Шута, но коленете ми продължаваха да се огъват сами. Настойчивост ме сграбчи за ръката.

— Принц Фицрицарин, какво да направя?

Не можех да събера дъх да му отговоря.

— Фиц! Изправи се! — изрева Лант до ухото ми. Беше толкова молба, колкото и заповед. Подпрях се с цялата си тежест на него. Треперех, докато се мъчех да се задържа изправен.

Бяхме пристигнали в Келсингра само преди ден и за няколко часа се бях превърнал в героя на деня, чародейния принц на Шестте херцогства, който бе изцерил Ефрън, сина на краля и кралицата на Келсингра. Умението бе потекло през мен, опиянително като бренди от Сандседж. По молба на крал Рейн и кралица Малта бях използвал магията си, за да изцерея шест докоснати от дракон деца. Бях се разтворил за мощното течение Умение на старата престолнина на Праотците. Плувал в тази замайваща сила, бях отворил гърла и укрепил пулса на сърца, изправил бях кости и почистил люспи от очи. Някои бях направил по-човешки, макар че едно момиче бе пожелало да запази драконовите си промени и му бях помогнал за това.

Но потокът Умение бе твърде силен, твърде упоителен. Бях загубил власт над магията, бях се превърнал в неин инструмент, вместо да съм ѝ господар. След като децата, които се бях съгласил да изцерея, бяха прибрани от родителите си, напред избутаха други. Възрастни от Дъждовните равнини с неприятни промени, грозни или застрашаващи живота, ме бяха помолили за помощ и я бях раздал с щедра ръка, запленил от необятната наслада на Умението. Усетил бях как последното късче контрол поддаде, но когато се бях предал на онази възхитителна вълна и поканата ѝ да се слея с магията, Амбър беше смъкнала ръкавицата от ръката си. За да ме спаси, беше разкрила откраднатото драконово сребро на пръстите си. За да ме спаси, беше

допряла върхчетата на пръстите си до оголената ми китка, прогорила беше пътя си в ума ми и ме бе повикала да се върна. За да ме спаси, се беше издала като крадец. Горещата целувка на допира на пръстите ѝ все още пулсираше като прясна рана, отпращаше дълбока болка по костите на лявата ми ръка, до рамото ми, до гърба и врата ми.

Каква щета ми нанасяше, не можех да зная. Но поне бях закотвен отново за тялото си. Закотвен бях към него и то ме теглеше надолу. Загубил бях броя на Праотците, които бях докоснал и променил, но тялото ми ги беше отброявало. Всеки от тях беше взел данък от мен, всяко оформяне бе откъсвало сила от мен и сега този данък трябваше да се плати. Въпреки всичките ми усилия главата ми се люшкаше и едва можех да задържа очите си отворени сред опасността и шума наоколо. Виждах залата като през мъгла.

— Рапскал, престани да се държиш като идиот! — изрева крал Рейн в шумотевицата.

Лант изведнъж ме стегна в прегръдката си, изправи ме и ревна:

— Пусни я! Освободи приятелката ни, или принцът ще развали всяко изцеряване, което направи! Пусни я! Веднага!

Чух ахвания, плач, един мъж извика:

— Не! Не бива, недей!

Жена изкрещя:

— Пусни я, Рапскал! Пусни я!

Гласът на Малта прокълнтя заповедно:

— Не така се отнасяме с гости и посланици! Пусни я, Рапскал, веднага!

Бузите ѝ бяха зачервени и гребенът от плът над челото ѝ се обагри ярко.

— Пусни ме! — властно отекна гласът на Амбър. От някакъв дълбок кладенец на кураж беше извлякла волята да се бори сама. Викът ѝ се вряза в шума на тълпата. — Пусни ме или ще те докосна! — Придаде сериозност на заплахата си, като се хвърли към Рапскал, вместо да се мъчи да издърпа ръката си. Този внезапен обрат го стъписа, а и посребрените ѝ пръсти бяха опасно близо до лицето му. Генералът извика уплашено, отскочи и пусна китката ѝ. Но Амбър не беше свършила. — Отстъпете назад, всички! — заповяда високо. — Направете ни място и ме оставете да се погрижа за принца или, кълна се в Са, ще ви докосна! — Беше повелята на разгневена кралица,

висока и звънка, та да чуят заплахата ѝ. Изви изпълнати си посребрен показалец в бавна дъга около себе си и хората изведнъж започнаха да се препъват един в друг в припряността си да се отдръпнат.

— Аз бих направила каквото казва! — предупреди високо майката на момичето с драконовите крака. — Ако това на пръстите ѝ наистина е драконово сребро, един допир до него означава бавна смърт. Попива до костите, направо през плътта ти. После тръгва по костите нагоре по гръбнака и до черепа. Накрая ще си благодарен да умреш от него.

Докато другите отстъпваха, тя започна да се провира през тълпата към нас. Не беше едра, но другите драконови пазачи ѝ отваряха път. Спря на безопасно разстояние. Драконът ѝ я беше нашарил в синьо, черно и сребърно. Крилете, които тежаха на раменете ѝ, бяха сгънати плътно на гърба ѝ. Ноктите на пръстите на краката ѝ чукаха по пода, докато вървеше. От всички присъстващи Праотци беше най-силно преобразена от драконовото докосване. Предупреждението ѝ и заплахата на Амбър разчистиха малко пространство около нас.

Амбър застана до мен, беше задъхана. Спарк застана от другата ѝ страна, а Настойчивост зае позиция пред нея.

Гласът на Амбър бе тих и спокоен:

— Спарк, подай ми ръкавицата, ако обичаш.

— Разбира се, милейди. — Ръкавицата бе паднала на пода. Спарк се наведе и предпазливо я вдигна с два пръста.

— Ще те хвана за китката — предупреди ме Амбър и завъртя ръка, за да я вкара в ръкавицата. Все още дишаше задъхано, докато нахлузваше ръкавицата, но колкото и да бях отслабнал, ужасно се зарадвах да видя, че си е върнала отчасти силата на Шута и присъствието на ума. Стегна непосребрената си ръка на моята и допирът ѝ ме успокои. Като че ли извлече малко от течението на Умение, което все още пулсираше в мен. Почувствах се свързан към нея и Умението вече не ме биеше с такава сила.

— Мисля, че мога да стоя прав — промърморих на Лант и той отпусна хватката си. Не можех да позволя на никого да види колко съм изцеден откъм сила. Потърках очи и избърсах прахта от елфова кора от лицето си. Коленете ми не се подгънаха и успях да задържа главата си

вдигната. Изправих рамене. Ужасно исках да измъкна ножа от ботуша си, но ако се наведях, знаех, че ще се просна на пода.

Жената, която бе предупредила другите, пристъпи пред нас, но спря на ръка разстояние и попита плахо:

— Лейди Амбър, това на ръката ви наистина ли е драконово сребро?

— Да! — Генерал Рапскал беше върнал куража си и застана до нея. — И го е откраднала от драконовия кладенец. Трябва да бъде наказана! Пазители и хора на Келсингра, не бива да бъдем съблазнени от изцеряването на няколко деца! Ние дори не знаем дали тази магия ще се задържи, или е измама. Но всички видяхме доказателството за кражбата на тази нарушителка и знаем, че първият ни дълг е и трябва винаги да бъде към драконите, които се сприятелиха с нас.

— Говори за себе си, Рапскал. — Жената го изгледа хладно. — Моят първи дълг е към моята дъщеря, а тя вече не залита и не пада.

— Толкова лесно ли те купиха, Тимара? — попита язвително Рапскал.

Бащата на детето пристъпи в кръга и застана до Тимара. Момиченцето с драконовите крака беше яхнало раменете му и ни гледаше отгоре. Мъжът заговори все едно гълчеше упорито дете, укорително, с нотка на фамилиарност.

— Точно ти, Рапскал, трябва да знаеш, че Тимара не може да бъде купена. Отговори ми на следното. Кому е навредило, че тази лейди е посребрила пръстите си? Само на нея. Тя ще умре от това. Тъй че какво по-лошо можем да й направим? Пуснете ги. Пуснете ги всички да си идат и да ги пуснем с моите благодарности.

— Тя открадна! — Викът на Рапскал премина във вресък, цялото му достойнство беше изчезнало.

Рейн беше успял да си пробие път с лакти през тълпата. Кралица Малта бе точно зад него, бузите ѝ бяха порозовели под люспите, очите ѝ пламтяха от гняв. Драконовите промени в нея бяха подсилени от яростта ѝ. Блясък имаше в очите ѝ, който не беше човешки, а гребенът от плът, разполовяващ косата ѝ, изглеждаше по-висок; приличаше на петлов гребен. Тя заговори първа:

— Моите извинения, принц Фицрицарин, лейди Амбър. Нашите хора се забравиха в надеждите си да бъдат изцерени. А генерал Рапскал понякога е...

— Не говорете за мен! — прекъсна я генералът. — Тя е откраднала Сребро. Видяхме доказателството и не, не е достатъчно, че се е отровила. Не можем да ѝ позволим да напусне Келсингра. Никой от тях не може да напусне, защото вече знаят тайната на драконовия кладенец!

Амбър заговори. Говореше спокойно, но натъртваше на всяка дума, за да я чуят всички.

— На пръстите ми има сребро вероятно още отпреди вие да сте се родили, генерал Рапскал. Още преди вашите дракони да се излюпят, преди Келсингра да бъде основана и върната, носех онова, което ние от Шестте херцогства наричаме Умение, на пръстите си. И вашата кралица може да потвърди това.

— Тя не е наша кралица и той не е наш крал! — Гърдите на генерал Рапскал се издуваха от въннение, по люспите на врата му избиха яркочервени петна. — Така са казвали, многократно! Казвали са, че трябва да се самоуправляваме, че те са само едни фигуранти за пред останалия свят. Тъй че, пазители, нека да се управляваме сами! Нека поставим нашите дракони на първо място, както сме длъжни! — Размаха пръст към лейди Амбър — от безопасно разстояние обаче — и подкани съгражданите си: — Спомнете си колко трудно ни беше да намерим и подновим кладенеца на Среброто! Нима ще повярвате на нелепите ѝ приказки, че го е носила на върховете на пръстите си десетки години и не е умряла от това?

Тъжният глас на Малта прекъсна тирадата на Рапскал:

— Съжалявам, но не мога да потвърдя такова нещо, лейди Амбър. Познавах ви само за кратко, когато бяхте в Бинград и ви срещях рядко по време на договарянето на заемите ви на мнозина от Търговците. — Поклати глава. — Думата на една Търговка е всичко, което тя има да даде, и няма да изкривя моята, дори за да помогна на приятел. Най-доброто, което мога да кажа, е, че когато ви познавах в онези дни, вие винаги ходехте с ръкавици. Никога не съм виждала ръцете ви.

— Чухте я! — извика победоносно Рапскал. — Няма никакво доказателство! Не може да има ни...

— Ако може да говоря?

Години наред, като дворцов шут на крал Умен, Шутът беше правил така, че дори тихо нашепнатите му думи да се чуват през

голяма и понякога препълнена зала. Беше научил гласа си да се разнася и сега той се вряза не само във вика на Рапскал, но и в мърморенето на тълпата също. Настръхнало мълчание изпълни залата. Не се движеше като слепец, когато пристъпи в празния кръг, който заплахата му бе разчистила. Беше актьор, стъпваш на сцената си. Беше в изяществото на движенията му и в гласа му на разказвач, и в извивката на ръката му в ръкавицата. Беше Шутът за мен, а пластът на Амбър — само част от представлението му.

— Спомнете си един летен ден, скъпа кралице Малта. Вие бяхте още момиче и всичко в живота ви беше смут. Всички надежди на фамилията ви за финансово оцеляване зависеха от успешното спускане на „Парагон“ на вода, жив кораб, толкова безумен, че три пъти се беше преобръщал и беше избил екипажите си. Но лудият кораб беше единствената ви надежда и в неговото спасяване и преустройство фамилията Вестрит беше вложила последните си ресурси.

Беше приковал вниманието на всички, и на мен също. Бях запленил от разказа му.

— Фамилията ви се надяваше „Парагон“ да може да намери и да ви върне вашия баща и брат, и двамата липсваха от много дълго. И че по някакъв начин бихте могли да си върнете „Вивачия“, собствения жив кораб на фамилията ви, защото според мълвата беше пленен от пирати. И не от кои да е пирати, а лично от прочутия капитан Кенит! Стояхте на палубата на лудия кораб, с такова храбро лице и с прекроената рокля, която носехте, и под миналогодишния слънцезан. Когато всички други слязоха долу да обиколят кораба, вие останяхте на палубата и аз останах близо до вас, за да бдя над вас, както бе помолила леля ви Алтея.

— Помня онзи ден — заговори бавно Малта. — Беше първият път, когато наистина си говорихме. Помня... говорихме за бъдещето. За онова, което то би могло да таи за мен. Казахте ми, че един дребен живот никога не би ме задоволил. Казахте ми, че трябва да заслужа бъдещето си. Как го изразихте?

Лейди Амбър се усмихна, доволна, че кралицата помни думите, казани ѝ още когато е била дете.

— Това, което ви казах, е вярно днес, както и тогава. Утрешният ден ви дължи сумата на вчерашните ви дни. Нищо повече от това. И нищо по-малко.

Усмивката на Малта бе като слънчева светлина.

— И ме предупредихте, че понякога хората биха искали утрешният ден да не им се отплати толкова пълно.

— Да.

Кралицата пристъпи напред и се превърна в част от представлението, като зае мястото на Амбър на сцената. Намръщи чело и заговори като в сън.

— А след това... „Парагон“ ми зашепна. И усетих... о, не го знаех тогава. Усетих как драконът Тинтаглия завладя мислите ми. Усетих, че ще ме задуши, когато ме принуди да споделя затвора ѝ в гробницата! И припаднах. Беше ужасно. Чувствах, че съм затворена с дракона и че никога няма да мога да се върна в тялото си.

— Аз ви улових — каза Амбър. — И ви докоснах, по тила, с Умелите си пръсти. Посребрени, бихте казали вие. И с тази магия ви върнах в тялото ви. Но тя ви остави белег. И тънка жилка на връзка, която споделяме до ден-днешен.

— Какво? — попита Малта невярващо.

— Истина е! — Думите изригнаха от крал Рейн със смях на облекчение и радост. — На тила ти, скъпа! Видях ги там в дните, когато косата ти беше черна като гарваново крило, преди Тинтаглия да я превърне в злато. Три сивкави овала, като сребърни връхчета на пръсти, станали прашни с годините.

Малта зяпна от изненада. Ръката ѝ пробяга към тила ѝ под водопада възхитително златна коса.

— Имаше едно място там... като оток, който така и не се изцери. — Внезапно вдигна водопада от кичури и го задържа над главата си. — Елате и вижте, всеки който пожелае, елате и вижте дали това, което съпругът ми и лейди Амбър казват, е истина.

Аз бях един от тези, които го направихме. Закретах напред, все още опрян на Лант, и видях същите белези, които и аз някога носех на китката си. Три сивкави овала, белегът от посребрената ръка на Шута. Там бяха.

Тимара зяпна слисано, когато дойде редът ѝ да види тила на кралицата.

— Чудо е, че не ви е убило — каза тя приглушено.

Мислех, че това ще е краят, но след като генерал Рапскал огледа белезите три пъти по-дълго от нас, заяви:

— Какво значение има дали е имала Среброто тогава? Какво значение има дали го е откраднала преди няколко нощи или преди няколко десетилетия? Среброто от кладенеца е на драконите. Все пак трябва да бъде наказана.

Стегнах се. Гласът ми не трябваше да трепери. Вдишах дълбоко, та думите ми да отекнат; надявах се да не повърна.

— Това не е от кладенец. А от ръцете на самия крал Искрен, които той покри с Умение, за да направи своята велика и последна магия. Взе го оттам, където една река Умение тече в река вода. Не го наричайте Драконово сребро. Това е Умение от реката Умение.

— И къде е това? — попита Рапскал с толкова алчност в гласа, че ме разтревожи.

— Не знам — отвърнах искрено. — Видях го само веднъж, в сън на Умение. Кралят така и не ми позволи да ида там с него, за да не се поддам на изкушението да се гмурна в реката.

— Изкушение? — Тимара беше стъписана. — Аз, която съм привилегирована да използвам Сребро, за да върша работи за града, не изпитвам никакво изкушение да се гмурна в него. Всъщност се боя от него.

— Това е защото не сте родена с него в кръвта — каза Шутът, — както са някои Пророци. Както беше принц Фицрицарин, роден с Умението като магия в него, която може да използва, за да оформи деца както някой би оформил камък.

Това ме накара да онемея.

— Възможно ли е това? — попита искрено крилатата Тимара.

Амбър отново извиси глас:

— Магията, която нося на ръцете си, е същата, която ми бе дарена случайно от крал Искрен. По право е моя, не е открадната повече, отколкото магията, която тече в жилите на принца, магия, която вие с радост му позволихте да сподели с децата ви. Не е открадната повече от магията във вас, която ви променя и дамгосва децата ви. Как го наричате? Белязан от Дъждовните равнини? Променен от драконите? Ако това Сребро на пръстите ми е откраднато, ами, тогава всеки, който бе изцелен тук, е споделил кражбата на принца.

— Това не извинява... — почна Рапскал.

— Стига вече! — прекъсна го властно крал Рейн. Видях как очите на Рапскал блеснаха гневно, но той не каза нищо, а Рейн добави:

— Злоупотребихме с гостите си и ги изтощихме. Това, което принцът сподели драговошно... поискаме твърде много от него. Виждам колко е пребледнял и как трепери. Моля, скъпи гости, върнете се в покоите си. Ще ви поднесем храна и освежителни напитки — и нашите искрени извинения. Но на първо място ви поднасяме благодарностите си.

Закрачи напред и с жест посочи на Настойчивост да се дръпне настрана. Зад него пристъпи кралица Малта и подаде безстрашно ръка на Амбър.

Рейн стисна ръката ми с изненадваща сила и ме поведе. Почувствах се малко унижен, но бях благодарен за помощта му. Успях да погледна през рамо и видях кралица Малта и Спарк да придружават Амбър. Нас вървеше последен, бавно, и току се озърташе през рамо, притеснен сякаш, че ни следва опасност, но вратите се затвориха зад нас без произшествия.

Тръгнахме по коридор, пълен с любопитни хора, които не бяха допуснати до аудиенцията.

След това чух как вратите зад нас се отвориха и изригна шумен разговор, който скоро премина в рев. Коридорът изглеждаше безкраен. Стълбите, до които стигнахме, се размътиха пред очите ми. Не можех да си представя, че бих могъл да ги изкача, но знаех, че трябва.

И успях, стъпало по стъпало, докато не стигнахме до покоите ми.

— Благодаря ви — казах с усилие.

— Вие да ми благодарите?! — Рейн се изсмя късо. — По-скоро заслужавам проклетие за това, през което ви прекарахме.

— Не вие.

— Ще ви оставя да си починете — каза той и остана навън с кралицата, докато малката ми група влезе в дневната. Когато чух как Настойчивост затвори вратата, ме заля облекчение, но се олюлях. Лант ме прегърна през кръста, за да ми помогне да стигна до масата. Хванах ръката му, за да не падна.

Грешка. Защото той изведнъж извика и падна на колене. В същия момент усетих как Умението протече през мен бързо, като нападаща змия. Лант стисна белега от раната от меч, която му бяха оставили нападателите халкидци. Беше се затворила, уж излекувана. Но при този кратък допир бях разбрал, че в тялото му има още за оправяне, и бях разбрал също, че едно ребро е зараснало накриво, и счупването в

челюстта му беше малко забрало и все още му причиняваше болка. Всичко вече бе поправено и изправено, ако човек може да нарече такова грубо закърпване поправка.

Рухнах безсилно отгоре му.

Лант изохка. Опитах се да се претърколя, но не можах да събера сили.

— О, сър! Дайте да ви помогна! — викна Настойчивост.

— Не ме пипай... — понечих да го спра, но той вече се беше навел и бе хванал ръката ми.

Викът му беше по-рязък, глас на младеж, превърнал се в момчешки крясък. Той падна на една страна и захлипа, преди да успее да овладее болката.

Успях да се превъртя настрана от двамата. Лант не помръдна.

— Какво стана? — почти изпищя Амбър. — Нападнаха ли ни? Фиц? Фиц, къде си?

— Тук съм! Няма опасност за теб. Умението... Докоснах Лант. И Нас. — Само това успях да кажа.

— Какво?!

— Той... Умението направи нещо на раната ми. Пак потече кръв — изпъшка Настойчивост.

Знаех, че ще стане така. Но само за кратко. Трудно беше да намеря сили да проговоря. Легнах на гръб и се взрях във високия таван. Наподобяваше небе. Изкусно изваяни пухести облаци се движеха през светлосинята шир.

— Не е кръв, Нас — успях да кажа. — Просто е мокро. Все още имаше парче плат дълбоко в раната ти и бавно береше там. Трябваше да излезе, и течностите от инфекцията с него. Тъй че го направих и раната ти се затвори зад него. Вече е изцерена.

После отново загледах изящната стая, закръжила около мен. Затворех ли очи, тръгваше по-бързо. Отворех ли ги, стените с дървета се размиваха. Чух как Лант се превъртя по корем и след това се изправи с усилие. Наведе се над Нас и каза тихо:

— Дай да я видим.

— Виж и твоите също — казах глухо. Изместих очи, видях Спарк, застанала над мен, и извиках: — Не! Не ме докосвай. Не мога да го овладея.

— Нека аз да му помогна — каза тихо лейди Амбър. Две колебливи стъпки я доведоха до мен.

Свих ръце и скрих дланите си под ризата.

— Не. Точно ти от всички не трябва да ме докосваш!

Беше се навела изящно до мен, но когато клекна, отново беше моят Шут и никаква Амбър. В гласа му имаше огромна тъга:

— Мислиш ли, че навремето бих взел от теб изцеряването, което не би пожелал да ми дадеш, Фиц?

Стаята се въртеше и бях твърде изтощен, за да мога да скрия нещо от него.

— Ако ме докоснеш, боя се, че Умението ще ме пониже като меч през плът. Ако успее, ще ти върне зрението. Независимо от цената за мен. А вярвам, че цената на връщането на зрението ти е аз да загубя моето.

Промяната на лицето му беше стъписваща. Както беше блед, стана още по-бял — все едно беше изваян от лед. Кожата на лицето му се изопна и костите изпъкнаха. Белези, които се бяха заличили, се очертаха като пукнатини в изящна керамика. Помъчих се да фокусирам погледа си върху него, но той сякаш се въртеше заедно със стаята. Бях толкова замаян и толкова слаб, а мразех тайната, която трябваше да споделя с него. Но не можех да го крия повече.

— Шуте, на ръба сме. За всяко нараняване, което махнах от твоята плът, моето тяло пое раната. Не бяха толкова опасни като твоите рани, но когато изцерих мушканията на ножа ми в корема ти, на следващия ден ги усетих в моя. Когато затворих раните на гърба ти, отвориха се в моя.

— Видях ги! — ахна Настойчивост. — Помислих, че сте били намушкан в гърба.

Думите му не ме прекъснаха.

— Когато изцерих костите около очните ти кухини, на другия ден моите се издуха и посиняха. Ако ме докоснеш, Шуте...

— Няма! — изригна той. Изправи се рязко и се отдалечи от мен, залиташе слепешком. — Махнете се оттук. И тримата! Веднага. С Фиц трябва да си поговорим насаме. Не, Спарк, ще се оправя. Мога да се грижа за себе си. Моля ви, вървете си. Веднага.

Оттеглиха се, но не бързо. Тръгнаха вкупом, с много озъртания назад. Спарк беше хванала Нас за ръка и когато погледнаха назад,

лицата им бяха детински тъжни. Лант тръгна последен, лицето му беше напрегнато, погледът — втреченият на Пророк, толкова като на баща му, че никой не би могъл да сбърка чий син е.

— Моята стая — каза на Нас и Спарк, докато затваряше вратата, и разбрах, че ще направи всичко, за да не пострадат. Надявах се да няма реална опасност. Но и се боях, че генерал Рапскал не е приключил с нас.

— Обясни — каза Шутът строго.

Надигнах се от пода. Беше по-трудно, отколкото трябваше да е. Превъртах се по корем, заставах на четири крака и след това с усилие се изправих. Задържах се за ръба на масата и я заобиколих, докато стигна до стол. Неволното ми изцериаване на Лант и след това на Нас бе изтръгнало и последните ми сили. Седнах и бавно си поех дъх. Страшно трудно беше да държа главата си вдигната.

— Не мога да обясня нещо, което не разбирам. Никога не се е случвало, при никое изцериаване с Умение, на което съм бил свидетел. Само между теб и мен. Каквата рана взема от теб, появява се на мен.

Той стоеше скръстил ръце на гърдите си. Лицето му си беше неговото и боядисаните устни и напудрените с руж страни на Амбър вече изглеждаха странно. Очите му сякаш ме пронизваха.

— Не. Обясни защо скри това от мен! Защо не можа да ми се довериш с простата истина. Какво си въобрази? Че ще настоя да се ослепиш, за да мога аз да виждам?

— Аз... Не! — Подпрях лакти на масата и отпуснах глава на ръцете си. Не можех да си спомня някога да съм се чувствал поизцеден. Болката в слепоочията ми пулсираше с ударите на сърцето. Изпитвах отчаяна нужда да възвърна силата си, но дори седенето все още искаше повече, отколкото можех да дам. Искаше ми се да се смъкна на пода и да се предам на съня. Помъчих се да подреда мислите си. — Ти беше толкова отчаян, толкова искаше да върнеш зрението си. Не исках да ти отнема тази надежда. Планът ми беше, след като се почувствах достатъчно силен, котерията да може да се опита да те изцери, стига да им позволиш. Страхът ми беше, че ако ти кажех, че не мога да те изцери, без да изгубя своето зрение, ще загубиш всякаква надежда. — Последната част от истината режеше като нож в устата ми. — И се боях, че ще ме помислиш за егоист, ако не те изцери. — Главата ми клюмна.

Шутът каза нещо.

— Не те чух.

— И не трябваше — отвърна той тихо. После призна: — Нарекох те тъпак.

— О. — Едва можех да държа очите си отворени.

Той попита предпазливо:

— След като си поел моите рани... те изцериха ли се?

— Да. Общо взето. Но много бавно. — По гърба ми още имаше розови трапчинки. — Или поне така ми се стори. Знаеш как беше тялото ми след онова бързо изцеряване, което котерията ми направи преди години. Почти не старея и раните ми зарастват за една нощ, което ме изтощава. Но зараснаха, Шуте. Щом разбрах какво става, станах по-предпазлив. Когато работех над костите около очите ти, бях изключително внимателен. — Замълчах. Предложението, което щях да направя, щеше да е ужасно. Но в нашия вид приятелство трябваше да се направи. — Бих могъл да опитам да излекувам очите ти. Да ти дам зрение, да загубя моето и да видя дали тялото ми би могло да го възстанови. Би отнело време. И не съм сигурен дали това е най-доброто място да направим такъв опит. Може би в Бинград, след като пратим другите у дома, бихме могли да наемем стаи някъде и да направим опита.

— Не бъди глупав. — Тонът му не търпеше никакво възражение.

В дългото му мълчание сънят пропълзя в мен, просмука се в цялото ми тяло. Беше онази поглъщаща настойчивост, която проявява тялото, настойчивост, която не признава отказ.

— Фиц. Фиц? Погледни ме. Какво виждаш?

Вдигнах с усилие клепачи и го погледнах. Стори ми се, че разбирам какво му трябва да чуе.

— Виждам приятеля си. Моя най-стар, най-скъп приятел. Каквато и маска да носиш.

— А виждаш ли ме ясно?

Нещо в гласа му ме накара да вдигна глава. Примигнах замаяно и се взрях в него. След малко той изплува на фокус.

— Да.

Той изпусна затаения си дъх.

— Добре. Защото когато те докоснах, усетих, че стана нещо, нещо повече, отколкото очаквах. Посегнах към теб, за да те върна,

защото се уплаших, че изчезваш в течението на Умението. Но когато те докоснах, не беше като да докосвам някой друг. Беше все едно събрах дланите си. Все едно твоята кръв внезапно потече в моите жили. Фиц, мога да видя очертанията ти, там в стола ти. Боя се, че може да съм взел нещо от теб.

— О. Добре. Радвам се. — Затворих очи, бях твърде уморен, за да се изненадам. Твърде изтощен, за да се уплаша. Помислих си за онзи ден, толкова отдавна, когато го бях върнал от смъртта и го бях натикал отново в тялото му. В онзи момент, когато бях напуснал тялото, което му бях поправил, момента, когато преминахме един в друг преди всеки от нас да върне собствената си плът, бях почувствал същото. Усещане за единство. За завършеност. Спомних си го, но бях твърде уморен, за да го изразя с думи.

Отпуснах глава на масата и заспах.

Плувах. Бях се превърнал в част от нещо необятно, но сега се бях откъснал от него. Бях изключен от великата цел, която ме беше използвала като проводник. Безполезен. Отново. В далечината отекваха гласове.

— Имах кошмари за него. Веднъж даже се напиках в леглото.

Някакво момче се засмя.

— За него? Защо?

— Заради първия път, когато го срещнах. Бях още дете всъщност. Дете, на което бе дадено привидно безвредна задача. Да оставя подарък за едно бебе. — Покашля се. — Той ме хвана в стаята на Пчеличка. Спила ме натясно като плъх. Не знам как е разбрал, че идвам. Просто изведнъж се появи и опря нож на гърлото ми.

Бездиханно мълчание.

— После какво?

— Накара ме да се съблека чисто гол. Сега знам, че е искал да вземе скритите ми оръжия. Взе всичко. Ножове, отрови, восък за копиране на ключове. Всички неща, с които толкова се гордеех, всички инструменти за онова, което баща ми искаше да стана. Взе ги и аз стоях гол и треперех, а той ме гледаше. Решаваше какво да прави с мен.

— Помисли, че ще те убие? Том Беджърлок?

— Знаех кой е. Розмарин ми беше казала. И ми каза, че е много по-опасен, отколкото мога изобщо да си представя. Надарен с Осезанието. И че винаги е имало слухове, че е... разбираш.

— Не разбирам.

Мълчание.

— Че си пада по момчета.

Мъртва тишина. После пак момчешки смях.

— Той ли? Не. Винаги е имало само една за него. Лейди Моли. Това си беше шега сред слугите във Върбов лес. — Засмя се отново. — „Почукай два пъти — кикотеха се слугинчетата. — А после изчакай и почукай отново. Никога не влизай, докато един от тях не те покани. Никога не ги знаеш какво ще си правят.“ Мъжете от имението бяха горди с него. „Онзи стар жребец не си е изгубил огъня“, така казваха. В кабинета му. В градините. В овощните градини.

Овощната градина. Летен ден, синовете ѝ са заминали да си търсят късмета. Бяхме обикаляли сред дърветата, гледахме как зреят ябълките, говорехме за предстоящата беритба. Моли — дланите ѝ ухаеха на цветята, които бе набрала. Спрях се да затъкна китка „бебешки дъх“ в косата ѝ. Тя се обърна към мен, усмихна се. Дългата целувка премина в нещо друго.

— Когато лейди Шън дойде за първи път във Върбов лес, една от новите слугини казала, че си бил търсел нова жена. Готвачката Нътмег ми го каза това. Казала на слугинята: „Той не. За него беше само лейди Моли и никога никоя друга. Той дори не може да погледне друга жена.“ После казала на Ревъл какво е казала слугинята и Ревъл я извикал в кабинета си. „Той не е лорд Грабнищипни, той е холдър Беджърлок. И тука клюки няма да търпим.“ А после ѝ казал да си стяга багажа. Тъй ни каза Нътмег.

Моли ухаеше на лято. Когато я притеглих към мен, цветята ѝ се пръснаха по земята. Дълбоката градинска трева бе като рехави стени около нас. Дрехите са смъкнати, упоритата тока на колана ми се предаде, а след това тя ме е яхнала, подпряла се е на ръцете си и ме приковава долу. Надвесена над мен, гърдите ѝ са се освободили от блузата, целува ме. Слънцето стопля кожата ѝ за милувките ми. Моли. Моли.

— А сега? Още ли те е страх от него? — пита момчето.

Младежът не отговаря веднага. После казва:

— Той си е за страх. Не прави грешка за това, Нас. Фиц е опасен мъж. Но съм тук не заради страха си от него. Тук съм, за да изпълня заръката на баща ми. Той ми възложи да бдя над него. Да го опазя от него самия. Да го върна у дома, когато всичко свърши, ако мога.

— Това няма да е лесно — казва момчето с неохота. — Чух Фоксглоув да си говори с Ридъл след онази битка в гората. Каза, че бил склонен да се самонарани. Да сложи край на живота си, след като жена му е мъртва и детето му е изчезнало.

— Няма да е лесно — съгласява се младият мъж с въздишка. — Няма да е лесно.

Сънувах. Не беше приятен сън. Не бях муха, но бях хванат в паяжина. Беше особена паяжина, не лепкави нишки, а стриктно очертани канали, които трябваше да следвам, все едно бяха пътеки, врязани през непроницаема гора от загърнати в мъгла дървета. Тъй че се движех, не по свое желание, но без да мога да правя друго. Не можех да видя къде води пътеката ми, но нямаше друга. Веднъж погледнах зад себе си, но пътеката, по която бях вървял, бе изчезнала. Можех само да продължа напред.

И тогава тя ми заговори.

Намеси се в това, което е мое. Изненадана съм, човеко. Толкова ли си глупав, че да не те е страх да предизвикаш дракони?

Драконите не си правят труда да се представят.

Мъглата бавно се разнесе и бях някъде, където закръглени сиви камъни, обрасли с лишей, стърчаха над тревиста ивица. Вятърът духаше все едно, че никога не бе започвал и никога нямаше да спре. Бях сам. Опитах се да съм малък и да запазя тишина. Мислите й все пак ме намериха.

Детето трябваше да оформя аз. Ти нямаше никакво право.

Това, че се присвивах, за да съм малък, не беше свършило работа. Опитах се да запазя мислите си спокойни, но трескаво желях Копровка да е с мен тук в това съновидение. Тя беше устояла на яростната атака на Тинтаглия когато все още беше нова за Умението. Пресегнах се към дъщеря си, но драконът ме стисна все едно бях жаба в ожулените ръце на момче. Бях под нейната власт и сам. Скрих страха си дълбоко в гърдите си.

Не знаех кой дракон е това и бях достатъчно благоразумен, за да не попитам. Всеки дракон пази името си, за да не добият други власт над него. „Това е просто сън“ е почти неприложимо към това, което един дракон може да направи на спящия ум на човек. Трябваше да се събудя, но тя ме задържа както ноктите на ястреб биха задържали борещ се да се измъкне заек. Усещах студената камениста земя под мен, усещах ледения вятър, изтръгващ топлината от тялото ми. И все пак изобщо не я виждах. Но пък може би логиката можеше да достигне до нея.

— Намерението ми никога не е било да се намесвам, а само да направя малките промени, които биха позволили на децата да живеят.

Детето беше мое.

— Предпочитах ли мъртво дете пред живо?

Моето е мое. Не твое.

Логиката на тригодишно дете. Натискът на гърдите ми се усили и над мен се въплъти прозрачна фигура. Искреше синя и сребриста. Разпознах на кое дете държи като на свое по белезите, които бяха общи с тези на майката на детето. Майката бе жената, която твърдеше, че работи със Среброто. Тимара — крилатата и ноктестата. Този дракон претендираше за момичето, което безстрашно бе избрало да се промени. Дете, което бе човешко същество само отчасти. Дете, което не беше се поколебало да избере драконови крака вместо човешки, за да може да скача по-високо и да хваща клони по-добре, когато се катери. Храбро и умно дете.

Това е тя.

Долових неохотно издала се гордост. Помислих си, че може би ласкаенето на детето или дракона ще ми спечели отсрочка. Натискът на драконовото стъпало на гърдите ми беше станал повече от болезнен, дотолкова, че ребрата ми се огъваха. Ако натрошеше ребрата ми и те ми пробиеха дробовете, щях ли да умра, или щях да се събудя? Съзнаването, че сънувам, не намаляваше нито болката, нито усещането за предстоящо бедствие.

Умираш в сънищата си, събуждаш се безумен. Такава поговорка имат Праотците. Връзките ти с този свят са силни, малки човеко. Има нещо у теб... и все пак не си дракон, докоснат от дракон, който познавам. Как е възможно това?

— Не знам.

Каква е тази нишка, която долавям у теб, дракон и не-дракон? Защо си дошъл в Келсингра? Какво те доведе в драконовия град?

— Отмъщение — изпъшках. Усещах, че ребрата ми поддават. Болката беше изумителна. Ако спях, тази болка със сигурност щеше да ме събуди. Тъй че това беше истинско. Някак си беше реално. А ако беше реално, щях да имам нож на колана си, и ако беше реално, щях да умра като затиснат на земята заек. Дясната ми ръка беше заклещена под нокътя на дракона, но лявата ми беше свободна. Пресегнах се, заопипвах и го намерих. Извадих го и замахнах с всичката останала ми сила, но ножът се отплесна от твърдите люспи все едно бях опитал да пробия камък. Тя дори не трепна.

Искаш да отмъщаваш на дракони? За какво?

Ръката ми се отпусна безжизнена. Дори не усетих как пръстите ми изпуснаха ножа. Болката и липсата на въздух отнемаха волята ми. Не изрекох думите, защото не ми беше останал никакъв въздух. Помислих ги и й ги предадох. *Не на дракони. На Слугите. Отивам в Клерес да избия всички Слуги. Те нараниха приятеля ми и унищожиха детето ми.*

Клерес?

Страх. Дракон да изпитва страх? Удивително. Още по-изненадващо — приличаше на страх от нещо непознато.

Град от кости и бели камъни далече на юг. На един остров. Град на бледолики хора, които вярват, че знаят всяко възможно бъдеще и онова, което е най-добре да се избере.

Слугите! Започна да избледнява от съня ми. Спомням си... нещо. *Нещо много лошо.* Изведнъж станах маловажен за нея. След като вниманието й се отклони от мен, можех отново да дишам и се реех в тъмен сивкав свят, или мъртъв, или сам в съня си. *Не.* Не исках да спя и да съм уязвим за нея. Започнах да се боря да се събудя, мъчех се да си спомня къде е наистина тялото ми...

Отворих очи посред нощ и примигах с лепкави клепачи. Лек ветреца духаше над хълмовете. Можех да видя полюшващи се дървета. В далечината видях планини със заснежени върхове. Луната бе голяма и кръгла, бледожълта, с цвета на стари кости. Наоколо сигурно имаше дивеч. Защо бях спал толкова дълбоко? Имах чувството, че главата ми е натъпкана с вълна. Вдигнах глава и подуших въздуха.

Не усетих никакъв полъх и не надуших никаква гора, само себе си. Пот. Миризмата на иначе чиста стая. Постелята беше твърде мека. Опитах се да се надигна. Наблизо прошумоляха дрехи и някой опря силни ръце на раменете ми.

— По-полека. Хайде да започнем с вода.

Нощното небе беше измама, а и никога повече не бях ловувал така, както навремето.

— Не ме докосвай кожа до кожа — напомних на Лант.

Ръцете му се отдръпнаха и аз се надигнах и седнах. Смъкнах крака от леглото. Стаята се завъртя три пъти и се успокои. Всичко наоколо беше смътен сумрак.

— Пий — каза той и бутна в ръцете ми студено канче. Помирисах. Вода. Пих, докато свърши. Той взе канчето и го напълни пак. Изпих го.

— Достатъчно е засега, мисля.

— Какво стана?

Той седна до мен. Погледнах го внимателно и се зарадвах, че мога да го виждам.

— Какво помниш? — попита Лант след дълго мълчание.

— Изцерявах деца на Праотците...

— Докосваше деца, едно след друго. Не толкова много. Шест. Всички ставаха по-добре и с всяко изцерено дете удивлението на Праотците на Келсингра се усилваше, а ти ставаше все по-странен. Аз нямам Умението, Фиц. Но дори и аз почувствах, че все едно си окото на буря от магия, която течеше към теб и след това задуха към всички наоколо. А когато вече нямаше повече деца, и големите започнаха да се блъскат напред. Не само Праотците, хора от Дъждовните равнини също. Никога не бях виждал толкова изродени хора. Някои имаха нокти или ноздри на дракони. Но не по хубавия начин, не като Праотците. Бяха като... болни дървета. И изпълнени с внезапна надежда. Започнаха да се бутат към теб, да те молят да ги изцериш. Очите ти бяха празни и ти не им отговори. Просто започна да ги докосваш и те рухваха, телата им се променяха. А ти пребледня и започна да трепериш, и въпреки това не спираше и те продължаваха да напират, бутаха се и молеха. Лейди Амбър ти извика и те разтърси. А ти все така гледаше с празни очи и изродените продължаваха да

напират към теб. После Амбър смъкна ръкавицата си и стисна китката ти, и те издърпа от тях.

Спомените ми бяха като разгръщащ се гоблен. Лант благословено мълчеше, докато сглобявах късче по късче живота си.

— А оттогава? Добре ли е всичко? — Спомних си напирещата викаща тълпа. — Пострада ли някой? Къде са другите?

— Никой не пострада сериозно. Драскотини и синини. — Лант изсумтя невярващо. — Само Спарк все още носи онези белези. Ти докосна мен и Нас и всичките ни рани се изцериха. Не съм се чувствал толкова здрав от... отпреди да ме набият онази нощ в Бъкип.

— Съжалявам.

Той се взря в мен.

— Съжаляваш, че ме изцери?

— Че го направих толкова внезапно. Без предупреждение. Умението... не можех да го овладее.

Той се загледа някъде над мен, после каза:

— Усещането беше странно. Все едно да те топнат в леденостудена река и после да те издърпат веднага, сух и топъл както допреди миг... — Гласът му заглъхна, докато си го спомняше.

— Къде са те? Амбър и Спарк, и Нас?

Имаше ли опасност? Бях ли спал, докато те са били изложени на опасност?

— Сигурно спят. Аз поех тази стража.

— Стража? От колко време съм тук?

Той въздъхна.

— Това е втората нощ. Е, може би трябва да кажа заранта на третия ден. Почти утро е.

— Мисля, че заспах на масата.

— Да. Преместихме те на леглото. Боях се за теб, но Амбър каза да те оставим да спиш и да не викаме лечител. Мисля, че се притесняваше какво може да стане, ако лечител докосне кожата ти. Нареди ни много да внимаваме да не те докоснем.

Отговорих на неизречения му въпрос.

— Смятам, че отново владее Умението си.

Останах неподвижен за малко, докато проверя потока на магията. Беше силен тук в стария град, но отново го усещах като нещо извън

мен, вместо течение, което се излива през мен. Прецених стените си и ги намерих по-силни, отколкото бях очаквал.

— Дадох ти прах от елфова кора — напомни ми Лант.

— Това помня. — Обърнах се и го изгледах. — Изненадан съм, че носиш такова нещо.

Той извърна очи.

— Това е от ранните надежди на баща ми за мен, от обучението ми. Взех много нещица на това пътуване.

Помълчахме. След това попитах:

— А генерал Рапскал? Какво е сегашното чувство спрямо нас тук в Келсингра?

Лант облиза устни.

— Голямо уважение, основано на страх, мисля. Амбър ни посъветва да сме внимателни. Храним се в стаите си и не общуваме много с тукашните. Никой от нас не е виждал генерал Рапскал. Но имаше една бележка от него и три посещения от един от войниците му, Праотец, казва се Кейси. Беше почтителен, но настоятелен, че генерал Рапскал трябва да се срещне насаме с теб. Отказахме му, защото ти все още спеше, но никой от нас не смята, че ще е безопасно да се срещнеш сам с него. Генералът изглежда... странен.

Кимнах мълчаливо, но реших, че една среща насаме може би ще е необходима, за да премахна заплахата, която генералът представляваше за Амбър. След такава среща той просто можеше да се разболеє смъртоносно, ако продължеше да търси възмездие.

— Праотците уважиха желанието ни да се усамотим — продължи Лант. — Подозирам, че кралят и кралицата са ни предпазили от любопитство и молби. Срещаме се главно със слуги, а те, изглежда, хранят добри чувства към нас. — И добави притеснено: — Някои са засегнати от Дъждовните равнини по доста неприятен начин. Боя се, че някои ще потърсят изцеряване от теб, въпреки повелята на краля да бъдеш оставен в покой. Не искахме да те оставим сам, защото не искахме Праотците да те намерят без охрана. В началото. След това се уплашихме, че може би умираш. — Стреснат сякаш от думите си, той изведнъж се изправи и заяви: — Трябва да кажа на другите, че си се събудил. Гладен ли си?

— Не. Да.

Не бях гладен, но знаех, че трябва да ям. Не бях умрял, но не бях и живял. Чувствах тялото си като тежко мокро облекло, мръсно и вмирисано на пот. Потърках лицето си. Определено вече бях брадясал. Очите ми бяха подути, езикът и зъбите — сухи и лепкави.

— Ще наредя да донесат храна.

Излезе. С разсъмването в стаята ставаше по-светло. Нощният пейзаж на стената избледняваше. Смъкнах халата, с който ме бяха облекли, и отидох до басейнчето. Щом клекнах до чучура, от него започна да блика вдигаща пара вода.

Докато киснех в горещата вода, влезе Амбър. Настойчивост беше с нея, но тя вървеше до него, без да разчита той да я води. Спряха точно до ръба на басейна. Отговорих на основните им въпроси още преди да са зададени.

— Буден съм. Нищо не ме боли. Започвам да огладнявам. Владея Умението си, поне така мисля. Моля, отбягвайте да ме докосвате, докато не се уверя.

— Как си? Честно? — попита Амбър.

Хареса ми, че очите й се бяха спрели на мен, но се зачудих дали моето зрение не е отслабнало. Щом Шутът бе придобил малко, бях ли аз загубил от своето? Не бях забелязал разлика. Все още.

— Буден съм. Все още съм уморен, но иначе ми няма нищо.

— Спа дълго. Боях се за теб. — Амбър говореше малко обидено, сякаш това, че съм бил в безсъзнание, бе наранило чувствата й.

Горещата вода беше отпуснала мускулите ми. Започвах да усещам тялото си по-познато, сякаш мястото ми би могло да е в него. Натопих отново глава и изтърках очите си. Излязох от водата. Все още имах болезнки. Шейсет не са трийсет, както и да изглеждах. Настойчивост отиде да ми донесе кърпа да се избърша, след това ми подаде халат. Докато си бършех краката, попитах:

— Какви са настроенятия в града? Увредих ли някого?

Амбър отвърна:

— Изглежда, че не — поне трайно. Всички деца, които докосна, изглежда, са по-добре сега, отколкото преди да ги докоснеш. Обитателите на Дъждовните равнини, които пипна, ти изпращат благодарствени писма. И, разбира се, молби да помогнеш на други. Най-малко трима са оставили бележки под вратите, молят да им помогнеш с промените им. Излагането на драконово влияние или дори

обитаването на райони, където дракони са присъствали дълго, изглежда, ускорява дефектите им, а онези, които съзнателно са променени от дракони, се чувстват много по-добре от родените с тях или придобилите ги с възрастта. Тези промени често са смъртоносни за деца и съкращават живота за всички.

— Пет са бележките вече — каза Настойчивост. — Още две имаше пред вратата, когато дойдохме.

Поклатих глава.

— Не смея да опитвам да помогна на никого. Дори с елфовата кора, която ми даде Лант, усещам течението на Умение през мен като насрещна вълна. Няма да рискувам отново с това.

Намъкнах зеления праотечески халат. Ръцете ми все още бяха мокри, но ги напъхах в ръкавите, размърдах рамене и усетих как дрехата се намести по мен. Магия на Праотците? Имаше ли Сребро в тъканта на този халат, за да му напомня, че е дреха? Праотците бяха смесили Сребро в пътищата си, за да им се напомня винаги, че са пътища. Мъх и трева никога не ги поглъщаха. Имаше ли разлика между Умението и магията, която Праотците бяха използвали, за да сътворят този великолепен град? Как се кръстосваха магиите? Имаше твърде много неща, които не знаех, и се радвах, че Лант ми беше дал кората, за да ме спаси от повече експерименти.

— Искам да се махнем оттук колкото може по-скоро.

Не бях помислил да кажа тези думи — просто сами излязоха от устата ми. Тръгнах към дневната и Нас и Амбър ме последваха. Лант беше там и ни беше чул.

— Съгласен съм — каза той веднага. — Макар да съм Неумел, все пак шепотът на града стига до мен по-силно с всеки изминал ден. Трябва да се махна оттук. Трябва да заминем преди добронамереността на Праотците да угасне. Генерал Рапскал може да привлече хора срещу нас. Други пък може да започнат да негодуват, че отказваш да ги изцериш.

— Да, това би било разумно. Но не бива да сме твърде припрени. Дори да имаше кораб надолу по реката, пак би трябвало да се постареем да се сбогуваме с Келсингра така, че да не подразним жителите й. — Гласът на Амбър беше замислен. — Пътуването през териториите им е дълго, а Драконовите търговци имат дълбоки връзки с Търговците от Дъждовните равнини. Те на свой ред имат дълбоки

фамилни връзки с Бинград и Търговците на Бинград. Трябва да пътуваме по реката от тук до Дъждовните равнини. Оттам най-безопасният ни превоз би бил на някой от живите кораби, които се движат по реката. Трябва да пътуваме поне до Бинград и там да намерим съд, който да ни преведе през Пиратските острови и до Джамайлия. Тъй че дано добрата воля на драконовите пазители да ни съпътства дотам. Поне до Бинград, а може би и по-нататък. — Помълча, после добави: — Защото трябва да стигнем отвъд Джамайлия и отвъд Островите на подправките.

— А после — отвъд края на всяка доказана карта, която съм виждал някога ли? — попитах.

— Чужди води за теб ще са домашни пристани за други. Ще си намерим пътя там. Аз намерих пътя до Бинград, преди много години. Мога отново да си намеря пътя до дома.

Думите му не бяха голяма утеха, поне за мен. Вече бях уморен дори само от стоенето. Какво си бях причинил? Седнах в един от столовете и той ме прие с охота.

— Очаквах да пътувам сам и с малко багаж. Да си заработвам превоза отчасти. Не бях правил планове за такъв вид пътуване, нямам провизии, за да взема някого с мен.

Чу се тих звън и вратата се отвори. Слуга вкара в стаята масичка на колелца. Покрити блюда, съдове и прибори; явно храна за всички ни. Спарк се шмугна през отворената врата. Беше с чисти дрехи и сресана, но очите ѝ ми казаха, че едва наскоро е приключила със съня.

Лант благодари на слугата. Мълчанието ни се задържа, докато вратата се затвори зад него. Спарк започна да отваря блюдата, докато Настоячивост подреждаше чиниите.

— Има цилиндър със свитък тук, тежък и с някакъв смешен герб. Пиле, което носи корона.

— Коронованият петел е фамилният герб на Купрус — каза Амбър.

По гърба ми премина тръпка.

— Различно е от петльова корона?

— Да. Макар че съм се чудил дали нямат някаква древна връзка.

— Какво е петльова корона? — попита Спарк.

— Отвори писмото и го прочети, ако обичаш — отклони Амбър въпроса ѝ. Настоячивост го подаде на Спарк, а тя го връчи на Лант.

— Адресирано е до пратениците на Шестте херцогства. Предполагам, че това означава всички нас.

Лант счупи восъчния печат и извади страница чудесна хартия. Очите му пробягаха по нея.

— Хм. Слухове за събуждането ви са стигнали от кухнята до тронната зала. Поканени сме на вечеря с Драконовите пазители на Келсингра. „Ако здравето на принц Фицрицарин позволява.“ — Вдигна очи към мен. Пазителите, както научих, са първоначалните обитатели на Дъждовните равнини, които се отправили с драконите да намерят Келсингра, или най-малкото обитаем район за дракони. Не са били много, по-малко от двайсет, мисля. Други са дошли да живеят тук, разбира се. От Дъждовните равнини, в търсене на по-добър живот, бивши роби и така нататък. Някои от пазителите взимали жени измежду новите преселници. Посланиците им при крал Предан се представиха като идващи от многолюден и процъфтяващ град. Но това, което видях тук и което чух от слугите, ми разказва друга история — добави замислено. — Имали са само умерен късмет в повишаване на населението до ниво, което може да издържа града, дори на ниво на село. Хората от Дъждовните равнини смятат, че се променят по-бързо, когато живеят тук, и то рядко по добър начин. Както видяхте, децата, родени в Келсингра, не са много и промените, които ги дамгосват, не винаги са добри.

— Чудесен доклад — каза Спарк, подражавайки на гласа на Сенч. Настоячивост изсумтя в шепите си, за да не прихне.

— Наистина — съгласи се Амбър и Лант се изчерви.

— Добре те е обучил — казах аз. — Защо според теб се събират и ни канят да вечеряме с тях?

— Да ти благодарят? — Настоячивост сякаш не вярваше, че не съм се сетил за това.

— Ще е прелюдия към спазаряване с нас. Такъв е обичаят на Търговците. — Амбър въздъхна. — Знаем какво ни трябва от тях. Провизии и превоз колкото може по-далече на юг. Въпросът е какво ще поискат те от нас в замяна?

---

[1] *Янтар* в трилогията „Сага за живите кораби“, издадена от „Ем Би Джи Тойс“ ЕООД, 2015–2017 г. — Бел. Dave ↑

3.

В ПЛАНИНИТЕ

Този сън беше много кратък. Мъж с тебеширенобяло лице, облечен в зелен халат, обшит със злато, вървеше по пясъчен бряг. Гротескно същество, присвито на обрасла с трева издатина над брега, го наблюдаваше, но мъжът не му обръщаше внимание. Носеше тънки верижки, като накити, но много по-здрави. Носеше ги увити на ръката си. Стигна до едно място, където пясъкът трепереше и се издуваше. Загледа го усмихнат.

От земята започнаха да излизат змии. Големи змии, дълги колкото ръката ми. Бяха мокри и кожите им бяха в ярки оттенъци синьо и червено, и зелено и жълто. Мъжът постави една увита верижка около главата на една синя змия и верижката се превърна в клуп. Той надигна змията от земята и тя се замята, но не може да се измъкне. Отвори широко устата си и се видяха бели зъби, много остри. Бледоликият мъж хвана още една змия, жълта. После се опита да хване червена, но тя се изтръгна от него и запълзя много бързо към морето. „Ще те имам!“, извика мъжът, подгони змията и настъпи опашката ѝ, заклеци я досами водата. Държеше верижките на двете уловени змии в едната си ръка, а с другата изтръси нова за червената змия.

Помислих, че тя ще се обърне, ще се стрелне да го ухапе и той ще стегне верижката около шията ѝ. Но това, което го нападна, беше

дракон, защото беше настъпил драконова
опашка. „Не — каза му тя гръмовно. — Но аз ще
те имам.“

Картината, която нарисовах за този сън,
не е много добра, защото червеното мастило на
татко не трепка и не лъщи като цвета на
змията.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Спах премръзнала и се събудих, понеже Дуалия ме подритваше в
корема.

— Какво си правила? — попита ядосано, след което изръмжа
през рамо: — Алария! Трябваше да я пазиш! Виж! Гризала е връзките
си!

Алария притича, загърната в коженото си палто, светлата ѝ коса
бе разчорлена.

— Стоях почти цяла нощ! Помолих Репин да я пази...

Дуалия се обърна рязко. Помъчих се да се надигна. Вързаните ми
ръце бяха студени и изтръпнали. Цялото ми тяло беше вдървено,
всевъзможните отоци и порязвания боляха. Паднах и се опитах да
изпълзя настрани от нея, но не стигнах далече. Чух пляскане и тихо
скимтене.

— Никакви извинения — изръмжа Дуалия.

Чух я как се отдалечи.

Опитах се да се изправам, но Алария беше по-бърза. Опря коляно
на гърба ми и ме натисна към земята. Извих се към нея, за да я ухапя.
Тя ме хвана за тила и натисна лицето ми в каменната плоча.

— Само мръдни и ще ти размажа муцуната — закани се тя. Не
помръднах.

— Не наранявай брат ми! — проплака Винделиар.

— Не наранявай брат ми — подигра му се Дуалия. — Млъкни!
— Последното го каза с ръмжене и чух как Винделиар изскимтя.

Алария дръпна пеша на туниката ми и нарязва ивици от нея с
ножа си. Ругаеше гърлено, докато работеше. Усещах гнева ѝ. Не беше
подходящ момент да я предизвиквам. Претърколи ме грубо и видях

отпечатъка на дланта на Дуалия на лицето ѝ, яркочервен на бледата ѝ кожа.

— Кучка — изсумтя тя и не разбрах дали е за мен, или за Дуалия. Сграбчи вкочанените ми ръце и ги дръпна грубо към себе си. Издърпах китките си колкото се може по-настрани, за да не ме пореже.

— Този път ще ти ги вържа зад гърба — закани се тя през стиснати зъби.

Чух прашене на стъпки през листа и клонки и Репин се озова до Алария.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Толкова ме боли ръката...

— Няма за какво — изсумтя сърдито Алария.

— Толкова е нечестна — каза Репин. — Толкова е жестока с нас. Трябваше да сме ѝ съветнички, а се държи с нас като със слугини! И не ни казва нищо. Нито дума какво смята да правим сега, след като ни домъкна в това ужасно място. Не това мислеше Симфи за нас.

Тонът на Алария омекна.

— Има път ей там. Мисля, че трябва да тръгнем по него. Няма никакъв смисъл да стоим тук.

— Може би води до някое село — подхвърли Репин обнадеждено и добави, по-тихо: — Трябва ми лечител. Цялата ми ръка пулсира.

— Всички. Идете да съберете дърва! — подвижна Дуалия от мястото си до гаснещия огън. Винделиар я погледна тъжно. Видях как Репин и Алария размениха непокорни погледи.

— Казах, всички! — кресна Дуалия.

Винделиар се изправи и се огледа колебливо. Дуалия също стана, държеше някакъв нагъван много пъти лист. Гледаше го ядосано, стискаше го толкова здраво, че разбрах, че тъкмо той е източникът на гнева ѝ.

— Онзи лъжец — изръмжа тя. — Трябваше да се сетя. Не биваше да повярвам на нито дума от онова, което изтръгнахме от Прилкоп. — Перна рязко Винделиар с листа. — Върви. Донеси дърва. Ще сме тук поне още една нощ! Алария! Репин! Вземете и Пчеличка. Пазете я. Трябват ни дърва. Много! Ти, халкидецо! Върви ни улови нещо за храна.

Керф дори не извърна глава. Седеше на един нисък каменен зид и гледаше над площада в нищото. Нищо, докато не разхлабих стените си и не видях акробати, облечени в черно и бяло — играеха за тълпа

високи хора със странно оцветени коси. Звуци от оживен пазарен ден изпълниха ушите ми. Стиснах очи, заздравих стените си и ги отворих отново към отдавна запустелия площад. Защото беше точно това. Някога това открито пространство в гората беше било оживен пазарен площад, кръстопът, където се бяха срещали търговци, за да разменят стока, и Праотци се бяха събирали за забавления и пазаруване.

— Хайде — сопна ми се Алария.

Надигнах се бавно. Ако вървах присвита, коремът нямаше да ме боли толкова лошо. Свела очи към земята, тръгнах след тях по древната каменна настилка. Видях мечи изпражнения сред рехавите сухи листа, а след това ръкавица. Забавих крачка. Още една ръкавица, дамска, този път от меко жълто шевро. И до нея някакво мокро парче платно. Под него се показваше нещо червено и плетено.

Бавно и предпазливо се наведох и издърпах червен вълнен шал. Беше влажен и вмирисан също като шапката, която бях намерила, но също така добре дошъл.

— Какво е това? — попита строго Дуалия и трепнах. Не бях чула, че идва зад мен.

— Някаква дрипа — отвърнах, думите излязоха размазани от подпухналата ми уста.

— Много боклук има тук — отбеляза Репин.

— Което показва, че хора използват този път — добави Алария. Погледна към Дуалия и добави: — Ако тръгнем по него, скоро може да стигнем до някое село. И лечител за Репин.

— Има и мечо изпражнение — обадох се. — И е по-прясно от боклука.

Последното беше вярно. Изпражнението беше върху част от платното и неразмито от дъжда.

— Оу! — Алария дърпаше края на платното. Пусна го и отскочи.

— Какво е това? — възкликна Дуалия и я избута настрани. Клекна, издърпа платното настрани от мокрите камъни и видяхме нещо бяло и цилиндрично. Кокал? — Хм... — изсумтя тя доволно, после развинти капаче от единия край и измъкна навит къс пергамент.

— Какво е това? — попита Алария.

— Вървете за дърва! — отсече Дуалия и понесе съкровището си към огнището.

— Хайде, Пчеличке! — заповяда Алария. Увих припряно шала около раменете си и ги последвах.

Събирахме нападали от бурите клони и ги носехме в бивака. Дуалия стоеше присвита до огъня, намръщена над свитъка, който беше намерила.

— Ще умра тук — заяви Репин. Беше се свряла под палтото си и под моето, свила в скута си ухапаната си ръка.

— Не драматизирай — сопна ѝ се Дуалия и отново почна да проучва хартиите си, присвила очи. Дневната светлина гаснеше. Бяха минали два дни, откакто бях ухапала Репин, и все още бяхме тук. Дуалия бе забранила на Алария да оглежда повече старите пътища и беше зашлевила Репин, защото тя бе попитала какво ще правим. Откакто бе намерила костения цилиндър и бе открила пергамента в него, само седеше до огъня и го сравняваше със смачканата си хартия. Мръщеше се и примижаваше, докато погледът ѝ се местеше от едното на другото.

Загледах Репин над огъня. Слънцето залязваше и студът допълзя отново. Малкото топлина, която бяха уловили камъните на стария площад, скоро щеше да се стопи. На Репин сигурно щеше да ѝ е постудено заради треската ѝ. Стисках устни. Беше права. Щеше да умре. Не бързо, но щеше да умре. Бащата Вълк ми го беше казал и когато му позволих да води сетивата ми, можах да подуша инфекцията в потта ѝ. *Следващия път, за по-бързо убийство, трябва да намериш и да захапеш място, където кръвта блика навън силно. Но за първо убийство се справи добре. Макар да е месо, което не можеш да ядеш.*

Не знаех, че хапането ми може да я убие.

Без съжаления, сгълча ме Бащата Вълк. Няма връщане да направиш нещо или да не направиш нещо. Има само днес. Днес трябва да си решена да живееш. Всеки път, когато ти е даден избор, трябва да правиш онова, което ще те опази жива. Съжаленията са безполезни. Ако не я беше накарала да се страхува от теб, щеше да ти нанесе много повече рани. И другите щяха да ѝ помогнат. Те са глутница и следват водача си. Ти накара тази кучка да се бои от теб и другите знаят това. От каквото се бои тя, ще се боят и те.

Тъй че държах лицето си безизразно и не показвах никакво разкаяние... макар да подозирах, че забраната срещу ядене на хора не е направена от някой гладен колкото мен. За двата дни, минали, откакто

бяхме дошли тук, бях яла два пъти — стига рядката супа от някаква птица, която Алария беше убила с хвърлен камък, и две шепи недосготвена яхния да можеха да се броят за ядене. Другите се хранеха по-добре от мен. Поначали се бях направила на горда и отказвах да ям малкото, което ми предлагаша, но Бащата Вълк каза, че това е глупаво. *Яж, за да живееш*, така ми каза. *Бъди горда, че оставаш жива*. Тъй че се опитах. Ядях каквото ми дават, говорех малко и слушах много.

През деня развързаха ръцете ми и спънаха глезените ми, за да мога да помагам в безкрайната работа със събиране на дърва. Новите ми връзки пак бяха от ивици, откъснати от туниката ми. Не смеех да ги дъвча, за да не откъснат още от дрехите ми. Наблюдавах ме изкъсо. Ако изобщо се отклонях от Алария, Дуалия ме удряше с пръчка. Всяка нощ връзваше китките ми за глезените и ги стягаше за китката си. Ако помръднех насън, ме риташе. Силно.

И при всеки ритник Бащата Вълк изръмжаваше: *Убий я. Колкото. Може. По. Скоро.*

— Само двете с теб останахме — прошепна Репин на Алария, след като Дуалия заспа.

— Аз съм тук — напомни им Винделиар.

— От истинските лурики — уточни Репин пренебрежително. — Ти не си проучвател на ръкописи на сънища. Престани да ни шпионираш! — Сниши глас, за да го изключи от разговора. — Спомни си когато самата Симфи каза, че сме избрани като най-добрите да помогнем на Дуалия да различи Пътеката. Но още от началото тя пренебрегна съвета ни. И двете знаехме, че това момиче няма никаква стойност. — Въздъхна. — Боя се, че много сме се отклонили от пътя.

Алария отвърна колебливо:

— Но Пчеличка все пак имаше треската, и промяната на кожата. Това трябва да означава нещо.

— Само че има някакво Бяло наследство. Не че може да сънува. Със сигурност не е онзи Неочакван син, който Дуалия твърдеше, че ще намерим. — Репин сниши гласа си до шепот. — Знаеш, че не е! Дори Дуалия вече не вярва на това. Алария, трябва да се защитим една друга. Никой друг няма да го направи. Когато Симфи и Дуалия предложиха тази мисия, Капра и Култри настояха, че вече сме изтърпели Неочаквания син; че точно той освободи Айсфир, сиреч Ледоплам, и сложи край на Илитор. Тъй ни каза Възлюбения, когато

се върна в Клерес. Каза, че един от неговите Катализатори, благородникът убиец, е Неочакваният син. Всички знаем това! Трима от Четиримата твърдят, че сънищата, свързани с него, са се сбъднали и че онези пророчества трябва вече да се пренебрегнат. Само Симфи смяташе обратното. И Дуалия.

Затаих дъх. Говореха за баща ми! Знаех от ровенето в писанията му, че Шутът е казал, че той е Неочакваният син. Но изобщо не бях проумяла, че в някаква далечна земя той се е оказал сбъдването на пророчество. Наострих уши.

Репин сниши глас.

— Симфи й повярва само защото Дуалия я засипа със смътни позовавания, според които победата на Неочаквания син трябвало да е абсолютна. А не беше, защото Възлюбения се върна при нас и беше пленен отново. И не забравяй, че Дуалия служи на Илитор години наред и беше увлечена по нея. Дуалия винаги дърдореше, че когато Илитор се върне, ще я издигне на власт. — Каза следващите си думи съвсем тихо: — Мисля, че Дуалия просто иска отмъщение. Помниш как беше за Възлюбения. Държи го отговорен за смъртта на Илитор. И знаеш ли от чий дом откраднахме? На Фицрицарин.

Алария се надигна в завивките си.

— Не!

— Да. Фицрицарин Пророка. — Репин се пресегна и я дръпна отново долу. — Помисли. Спомни си името, което извика Възлюбения, когато кракът му се трошеше! Името на истинския му Катализатор. Беше го таил това, като твърдеше, че е имал много: наемен убиец, момче роб с девет пръста, капитан на кораб, разглежено момиче, благороден незаконен син. Невярно. Единственият му истински Катализатор е Фицрицарин Пророка. А когато последвах Дуалия в онази къща, в една стая, пълна с ръкописи, тя спря, взря се и се усмихна. И там, на полицата над камината, видях изваяние. Едно от лицата на него беше на Възлюбения! Както изглеждаше преди да бъде разпитван. — Сви се под завивките им. — Тя искаше да го вземе. Но точно тогава хората на Елик влязоха и започнаха да събарят рафтове и да разхвърлят всичко. Взеха един меч оттам. Тъй че напуснахме. Но точно това е Пчеличка. Дъщерята на Катализатора.

— Казаха, че къщата е на Беджърлок, Том Беджърлок. Пчеличка каза, че това е името на баща й.

— Е? Изненадана си, че хапещата малка кучка лъже?

— Но тя е и Бяла!

Напрегнах се да чуя отговора на Репин.

— Да. Но как може толкова нещо!? — Тонът ѝ беше скандализиран, сякаш самото ми съществуване беше срамно.

— Винделиар слуша — предупреди я Алария. Размърда се, придърпа палтото по-плътнo около тях. — Не ме интересуват такива неща. Искam просто да се върна у дома. В Клерес. Искam да спя в легло и да ме чака закуска, щом се събудя. Ще ми се изобщо да не бях избирана за това.

— Ръката ме боли ужасно. Искam да я убия тая изтърсачка!

— Не говорете така! — предупреди ги Винделиар.

— Ти изобщо не трябва да говориш. Ти си виновен за всичко това! — изсъска му Репин.

— Крадлив шпионин — сгълча го Алария и всички се смълчаха.

Не за първи път шепнеха нощем. Почти нищо не разбирах от това, което си казваха. Репин се оплакваше от ухапаното и обсъждаха политиката на Клерес с имена на хора, които не познавах, и тънкости, които не можех да разбера. Обещаваха да докладват за всичко, което са изтърпели, щом се върнат у дома, и казваха, че Дуалия ще бъде наказана. Два пъти говориха за сънища за Унищожителя, който според Алария щял да донесе писъци и мръсни пушеци и смърт. В един сън жълъд, донесен в една къща, изведнъж израстваше в дърво от пламъци и мечове. Спомних си собствения си сън за куклата с жълъда и се зачудих дали имат връзка. Но също така бях сънувала за орех, подскачащ в един поток. Реших, че сънищата ми са много объркващи. Почти толкова лоши, колкото на Репин, защото тя беше сънувала само мрак и един глас, който казал: „Иде Унищожителя, който вие сте направили!“

Измъквах каквито факти можех от шепненето им. Някои важни хора не се бяха съгласили да се позволи на Дуалия да тръгне на мисията си. След като тя настояла, те отстъпили, но само защото Възлюбения бил избягал. Според писанията на баща ми Възлюбения беше също така Шутът. И лорд Златен. „Четиримата“ бяха предупредили Дуалия за това, което ще я сполети, ако не донесе резултат. Тя обещала да им доведе Неочаквания син. И аз бях всичко, с което разполагаше.

Винделиар беше изключен от обсъжданията им, но толкова жадуваше за вниманието им, че нямаше никаква гордост. Една нощ, докато си шепнеха под кожата, се намеси възбудено:

— Аз също имах сън.

— Не си! — заяви Репин.

— Имах. — Беше упорит като дете. — Сънувах, че някой донесе малък пакет в една стая и никой не го искаше. Но после някой го отвори. И пламъци и дим и силни шумове излязоха, и стаята се разпадна около всички.

— Не си сънувал това — избухна Репин с презрение. — Ти си лъжец! Чул си ме да говоря за този сън и просто повтаряш каквото чул.

— Не съм те чул да говориш за такъв сън! — Беше възмутен.

Алария изръмжа тихо.

— По-добре да не претендираш за този сън пред Дуалия, защото аз вече ѝ го казах. Ще разбере що за лъжец си и ще те набие с пръчка.

— Сънувах го — проплака той. — Понякога Бели сънуват едно и също. Знаеш го.

— Ти не си Бял. Ти дойде прекършен, ти и сестра ти. Трябваше да те удавят.

При тези думи затаих дъх и зачаках Винделиар да избухне от гняв. Но той замълча. Духаше студен вятър и единственото, което наистина споделяхме, беше нещастieto. И сънища.

Още когато бях малка, бях имала ярки сънища и инстинктивно знаех, че са важни и трябва да се споделят. У дома ги бях записвала в дневника си. Откакто Слугите ме бяха отвлекли, сънищата ми бяха станали по-мрачни и по-злокобни. Нито бях говорила за тях, нито ги бях записвала. Неизречените сънища бяха заседнали в мен, като кост в гърлото ми. С всеки нов сън подтикът да ги изрека на глас или да ги запиша ставаше по-силен. Сънните образи бяха объркващи. Държах факла и стоях на кръстопът под гнездо на оси. Покрито с белези момиче държеше бебе и Копровка ѝ се усмихваше, въпреки че и Копровка, и момичето плачеха. Един мъж загори овесената каша, която готвеше, и вълци виеха от болка. Жълд беше посаден в пясък и от него израсна дърво от пламъци. Земята се тресе и черен дъжд валеше и валеше и валеше, караше дракони да се задавят и да падат на земята с раздрани криле. Бяха глупави сънища и нямаха никакъв смисъл, но спешната нужда, която изпитвах да ги споделя, беше като

подтика да повърнеш. Опрях пръст на студения камък и се престорих, че пиша и рисувам. Натискът се облекчи. Вдигнах глава и погледнах към далечните звезди. Никакви облаци. Щеше да е много студено тази нощ. Помъчих се да се увия с шала по-топло, но без успех.

Трети ден отмина, и четвърти. Дуалия крачеше и мърмореше, и проучваше документите си. Отоците ми започнаха да спадат, но все още ме болеше навсякъде. Подутото над окото ми беше спаднало, но един от задните ми зъби все още го усещах разклатен. Разцепената плът на скулата ми общо взето вече се беше затворила. Никой от тях не се интересуваше.

— Върнете ме през камъка — настоя Репин четвъртата вечер. — Може би ще могат да ме спасят, ако се върна в Шестте херцогства. Поне ще умра в легло вместо на гола земя.

— Провалените умират на гола земя — каза безчувствено Дуалия.

Репин изпъшка покрусено и легна. Сви краката си към корема и притисна инфектираната си ръка до гърдите си. В този момент отвращението ми към Дуалия не отстъпваше на омразата ми.

Алария заговори тихо в сгъстяващия се сумрак.

— Не можем да останем тук. Къде ще отидем? Защо не можем да тръгнем по ей онзи стар път? Все трябва да води някъде. Може би до някое градче, с топъл подслон и храна.

Дуалия седеше до огъня, изпънала ръце да ги стопли. Изведнъж ги скръсти на гърдите си и изгледа намръщено Алария.

— Въпроси ли задаваш?

Алария наведе очи.

— Просто се чудех. — Вдигна плахо глава. — Ние, луриците, не трябваше ли да те съветваме? Не бяхме ли пратени да ти помогнем да намериш вярната Пътека и да вземеш правилните решения? — Гласът ѝ се извиси. — Култри и Капра не искаха да тръгнеш. Разрешиха само защото Възлюбения беше избягал! Трябваше да го заловим и да го убием! А после, може би, да пленим Неочаквания син, ако Възлюбения те беше отвел до него. И онова избиване! Сега сме изгубени в тази гора, с безполезното момиче, което отвлеche. Тя сънува ли? Не! Каква полза от нея? Чудя се защо ни доведе всички тук — за да умрем ли!?

Чудя се дали слухът, че Възлюбения не е „избягал“, а освободен от теб и Симфи, не е верен?

Дуалия скочи и застана над Алария.

— Аз съм лингстра! А ти си лурик, млада и глупава. Ако искаш да се чудиш за нещо, чуди се защо огънят гасне. Иди донеси още дърва.

Алария се поколеба, сякаш се канеше да спори. След това се надигна сковано и тръгна с неохота в сгъстяващия се сумрак към дърветата. През последните няколко дни бяхме събрали всичките сухи клони наблизко. Трябваше да навлезе по-дълбоко в гората, за да намери още. Зачудих се дали ще се върне. На два пъти Бащата Вълк бе доловил във въздуха смътна, но мръсна миризма. Мечок, беше ме предупредил. Бях се уплашила.

Той не иска да се приближи до толкова много хора близо до огън. Но ако премисли, остави другите да пицят и да бягат. Ти не можеш да бягаш бързо и далече. Тъй че лежи неподвижно и не издавай нито звук. Може би ще подгони другите.

А ако не го направи?

Лежи неподвижно и не издавай и звук.

Не се бях успокоила и се надявах Алария да се върне и да донесе още дърва.

— Ти — каза внезапно Дуалия. — Иди с нея.

— Ти вече ми върза краката за нощта — напомних й. — И ръцете ми. — Постарах се да го кажа сърдито. Ако ми срежеше връзките, за да нося дърва, бях почти сигурна, че ще се измъкна в сумрака.

— Не ти. Няма да те пусна да избягаш в тъмното и да умреш в гората. Репин. Донеси дърва.

Репин я погледна невярващо.

— Едва мога да си движа ръката. Не мога да нося дърва.

Дуалия я изгледа. Мислех, че ще й заповяда да стане. Но тя само присви устни.

— Негодна — каза й хладно и после добави: — Винделиар, иди донеси дърва.

Винделиар се надигна бавно. Задържа очите си наведени, но долових негодуванието му в изгърбените му рамене, докато се отдалечаваше в същата посока, накъдето бе тръгнала Алария.

Дуалия отново се зае с онова, което правеше всяка вечер: да оглежда малкия свитък и опърпаната хартия. През деня беше прекарала часове в обикаляне на стълбовете около площада, очите ѝ се местеха от пергамента, който бе намерила, към руните по камъните и обратно. Някои от знаците бях виждала в документите на баща ми в кабинета му. Щеше ли Дуалия да опита ново преминаване през стълбовете на Умението? Също така беше правила къси преходи по пътя в двете посоки и се беше връщала, като клатеше глава явно раздразнена. Не можех да реша кое ме плаши повече — че ще ни повлече в стълб-Умение или ще ни остави да умрем от глад тук.

В другия край на площада Керф танцуваше, като тупаше силно с крака. Ако си позволях, можех да чуя музиката и да видя всички Праотци, танцуващи около него.

Алария се върна с няколко замръзнали клона, отчупени зелени от дърветата. Можеха да горят, но щяха да дават малко топлина. Винделиар дойде след нея, понесъл гнил дънер, повече мъх, отколкото дърво. Щом се доближиха до огъня, Керф дойде и затанцува жига около тях.

— Махай се! — викна му Алария, а той се ухили, завъртя се и се върна да се влее в празненството на призрачните Праотци.

Не ми харесваше лагерирането на открития площад, но Дуалия смяташе, че земята под дърветата е „мръсна“. Но мръсната пръст бе много по-добра от гладкия черен камък на площада, който ми бърбореше и шепнеше непрекъснато. Докато бях будна, можех да държа стените си плътно, макар да бях уморена от усилието, което отнемаше. Нощем, когато изтощението ме надвиеше, бях уязвима за гласовете, побрани в камъка. Пазарът оживяваше с миризмите на димящо месо над ярки огньове, с жонгльори, подхвърлящи искрящи скъпоценни камъни, и една бледолика певица, която сякаш ме виждаше. „Силна бъди, силна бъди, където ти е мястото иди!“, пееше ми тя. Но думите ѝ по-скоро ме плашеха, отколкото ме успокояваха. В очите ѝ виждах вярата ѝ, че ще направя нещо ужасно и чудесно. Нещо, което само аз бих могла да направя?

Халкидецът изведнъж тупна на земята до мен. Подскочих. Стените ми бяха толкова стегнати, че не го бях усетила да идва. *Опасност!* — предупреди ме Бащата Вълк. Керф сгъна крака и ми се усмихна весело.

— Чудесна нощ за празненството! Опита ли от пушеното козешко? Чудесно! — Посочи над площада към смрачаващата се гора. — От продавача с лилавото чергило.

Лудостта го правеше наистина приятен тип. При споменаването на храна стомахът ми изкъркори.

— Чудесно — казах тихо и извърнах очи; мислех, че като се съглася с него, това ще е може би най-бързият начин да прекратя разговора.

Той кимна и се наведе към огъня, изпъна мръсните си ръце към пламъците. Дори и луд, имаше повече разум от Репин. Беше превързал пръста, който бях ухапала, с ивица плат, откъсната от ризата му. Отвори кожената кесия на колана си и зарови в нея.

— Дръж — каза и мушна с нещо дълго и тънко към мен. Вдигнах вързаните си ръце да се предпазя и той пхна нещото в пръстите ми. Миришеше на месо. Пушено.

Пристъпът на глад и слюнката, напълнила устата ми, ме стъписаха. Ръцете ми затрепериха, когато вдигнах тънката ивица месо към устата си. Месото беше сухо и толкова твърдо, че не можех да отхапя и късче. Задъвках и засмуках, и усетих, че съм се задъхала, докато се опитвах да откъсна парче, което да мога да глътна.

— Знам какво направи.

Стиснах по-здраво пушеното месо, уплашена, че ще ми го вземе. Дуалия беше вдигнала поглед от хартиите си и ни гледаше намръщено. Знаех, че няма да опита да ми вземе месото — от страх от зъбите ми.

Той ме потупа по рамото.

— Опита се да ме спасиш. Ако те бях пуснал, когато ме ухапа, щях да остана там с красивата Шън. Сега го разбирам. Искаше да остана, да я защита и да я спечеля.

Продължих да дъвча месото. Да взема колкото се може повече от него, преди някой да ми го е отнел. Кимнах на Керф със закъснение. Нека вярва каквото си иска, ако това означаваше, че ще ми дава храна.

Той въздъхна и се загледа в нощта.

— Мисля, че сме във владението на смъртта. Много е различно от това, което очаквах. Усещам студ и болка, но чувам музика и виждам красота. Не знам дали съм наказан или възнаграден. Не знам защо все още съм с тези хора, вместо да бъда съден от предците си. —

Погледна унило към Дуалия. — Тези хора са по-мрачни от смъртта. Може би затова сме заседнали тук, в гърлото на смъртта.

Кимнах отново. Бях успяла да откъсна парче от месото и вече го дъвчех на късчета. Никога не бях очаквала толкова нетърпеливо да преглътна нещо.

Той изви глава и заопипва колана си. Когато отново се обърна към мен, в ръката му имаше голям лъскав нож. Понечих да се дръпна, но той хвана вързаните ми стъпала и ги придърпа към себе си. Ножът беше остър. Хлъзна се през усукания плат и изведнъж глезените ми се освободиха. Изритах и се издърпах от ръката му. Той вдигна ножа.

— Сега дай китките.

Да му се доверя или не? Ножът можеше да отреже пръст толкова лесно, колкото и да среже връзките ми. Натиках парчето месо в устата си и го стиснах със зъби. Протегнах китките си към него.

— Много е стегнато! Боли ли?

Не отговаряй.

Погледнах го мълчаливо в очите.

— Китките ти са подути.

Пъхна внимателно острието между ръцете ми. Беше студено.

— Спри! Какво правиш? — Дуалия най-сетне избухна.

Халкидецът изобщо не я погледна. Хвана едната ми ръка за повече здравина и започна да реже връзките.

Дуалия ме изненада. Канеше се да хвърли един дебел клон в огъня. Вместо това направи две стъпки и фрасна халкидеца в тила. Той падна, без да изпусне ножа. Издърпах ръцете си от последните връзки и скочих. Изтичах само две стъпки на изтръпналите си крака, преди Дуалия да ме докопа отзад за яката и да ме дръпне. Първите й два удара с клона бяха по дясното ми рамо и ребрата.

Извих се, колкото й задушаваща да беше хватката й, и я изритах с всичка сила — улучих пиццала и после коляното й. Тя изпищя от болка, но не ме пусна. Удари ме отстрани по главата с клона. Размазаното ми ухо звънна, но болката не беше толкова важна, колкото това, че ми причерня. Задърпах се, но Дуалия ме удари и от другата страна. Смътно разбрах, че вика на другите да ме хванат. Никой обаче не скочи да й помогне. Винделиар стенеше: „Недей, недей, недей“, гласът му ставаше по-висок с всяка дума. Ядоса ме, че само стене, без да направи нищо. Изтласках болката си към него.

Тя отново ме удари по главата, краката ми се огънаха и изведнъж увиснах в ръцете ѝ. Тя не беше достатъчно силна, за да издържи тежестта ми. Рухна отгоре ми и рамото ми избухна от болка.

Заля ме опиянение. Беше както когато Копривка и татко ми сливаха умовете си, или когато умът на татко ми кипеше от мисли, а той беше забравил да ги задържи.

Не я ранявай! Не я ранявай!

Дуалия пусна яката ми, изпъшка и се претърколи встрани. Не се опитах да помръдна; само дишах, за да върна въздуха в тялото си. Бях изгубила пушеното месо. Устата ми беше пълна с кръв. Извърнах глава и отворих уста, за да изтече.

Не умирай. Моля те не умирай и ме остави на мира.

Беше мисъл на Винделиар, прошепната с мъка. О. Да. Когато бях изтласкала болката си към него, бях отворила път за мислите му. Опасно. С всяка троха воля, която ми беше останала, го блокирах от ума си. Сълзи запариха в очите ми. Сълзи на ярост. Прасецът на Дуалия беше до зъбите ми. Зачудих се дали ще мога да отхапя месо от него.

Недей, кутре. Тя все още държи клона. Изпълзи настрана. Полекачка. Тази не я нападаш, докато не си сигурна, че можеш да я убиеш.

Опитах се да изпълзя настрана. Но ръката ми не ми се подчини. Влачеше се безпомощно. Примигах от болката и черни петънца заиграха пред очите ми. Дуалия се надигна на четири крака, след това се изправи с пъшкане и се отдалечи, без да ме погледне. Щом стигна от другата страна на огъня, седна отново на торбата и се зае отново с нагънатия си лист и малкия свитък, който беше извадила от кокала. Бавно ги завъртя и огледа, после внезапно се наведе над тях.

Халкидецът се надигна бавно. Посегна към тила си, после погледна ръката си и затърка мокрите си пръсти. Погледна и мен и вдигна вежди към безсилно тупащата ми ръка.

— Счупена е — изшепнах. Отчаяно ми се искаше някой да ме съжали, че съм ранена толкова лошо.

— По-тъмно от смъртта — каза той тихо. Сложи ръка на рамото ми и натисна. Изскимтах и се дръпнах. — Не е счупена. Но не знам вашата дума за това. — Сви юмрук и го плесна в лявата си длан. —

Избито. — Посегна отново към мен и се свих уплашено, но той само кимна към рамото ми. — Избито.

— Не мога да си мърдам ръката. — Заля ме паника. Не можех да вдишам.

— Легни. Не мърдай. Отпусни се. Може да се намести. — Керф кимна към Дуалия. — Тя е оса. — Зяпнах го, а той се усмихна вяло. — Халкидска поговорка. Ако пчелата ужили, умира. Плаща цената, че те е наранила. Осата обаче може да жили и да жили, и да жили. Нищо не плаща за болката, която нанася. — Сви рамене. — Тъй че жият. Нищо друго не знаят.

Дуалия внезапно скочи и извика:

— Знам къде сме! — Погледна малкия свитък в ръцете си. — Руните съвпадат. Нелогично е, но трябва да е така! — Взря се в далечината; след това очите ѝ се присвиха и тя се намръщи, щом осъзна нещо. — Той ни излъга! Излъга МЕН! — изрева. Бях си мислила, че е ужасна, когато е ядосана, но разгневена беше още по-ужасна. — Той ме излъга! Пазарен площад, така твърдеше Прилкоп, на оживен път. Смяташе се за толкова умен. Измами ме да ни доведе тук. Измами ме! — Последното го изкрещя. — Прилкоп! — Слюнка се разхвърча от устата ѝ. — Винаги толкова любезен. Толкова спокойно самоуверен. И Възлюбения, толкова мълчалив, а след това ломоти, ломоти, ломоти. Ломоти лъжи! Е, аз го накарах да пици. Изтръгнах истината и от двамата, нали?

— Явно не — обади се Алария, изпъшка всъщност, загледана в пространството между краката си и огъня. Едва ли някой я чу освен мен.

Но Репин помръдна глава, все едно я беше чула, и се опита да се надигне.

— Мислеше, че си успяла. Мислеше, че си изтръгнала истината от него. Но той беше по-силен от теб, нали? По-умен. Прилкоп те измами да ни доведеш тук, в пустошта. Примрели от глад. Умираме! — Гласът ѝ секна.

Дуалия се взря в Репин с празни очи. После смачка жълтата карта в ръцете си, стана и я натика в пътната торба, на която беше седяла. Малкия свитък, който бе намерила, го нави и го пхна обратно в тръбата-кокал. Размаха я към Репин.

— Не всички, Репин. Не всички ще умрем тук. — Усмивката ѝ се разшири от гордост. — Дешифрирах го. Прилкоп ме излъга, но вярната Пътека няма да ми се изплъзне!

Бръкна в торбата и измъкна малка кесийка, развърза връзките, които я стягаха, и извади тънка дамска ръкавица.

Вълкът Баща в мен изръмжа. Зяпнах ръцете на Дуалия. Призля ми, без да знам защо. Бавно и грижливо Дуалия си сложи ръкавицата, намести всеки пръст. Беше я използвала, когато ни бе издърпала през камъка на Умение. Изправи се.

— Вземете торбите и пленничката. Последвайте ме.

Пленничката. Новото ми звание ме обля като мръсна вода. Дуалия не погледна назад, за да види дали се подчиняват. Понесла само превъзходството си, закрачи към един от стълбовете и огледа знаците по него.

— Къде води? — попита плахо Алария.

— Това не е твоя грижа.

Халкидецът я бе последвал, единствено той. Изместих се подалече от огъня. Ръцете ми бяха свободни, краката развързани. Изтръпването намаляваше и стъпалата само ме щипеха, за разлика от тътнещата болка в рамото. Можех ли да стана и да побягна? Ако успеех да се довлека до тъмното, сигурно щях да мога да изпълзя надалече.

Репин се беше изправила и се опитваше да вдигне палтото ми от земята.

— Не знам дали мога да нося торба — изпъшка. Никой не ѝ отвърна.

Халкидецът пристъпи до навъсената Дуалия и огледа стълба. Пресегна се и пръстите му пробягаха по всечените руни.

— Знам тази — каза със странна усмивка. — Бях коленичил над нея и нямаше какво друго да зяпам. Бях на шест. Бяхме на нощно бдение до тялото на дядо ми в Залата на Рухналите врати в крепостта на херцога на Халкида. Беше чест тялото на дядо ми да бъде изложено на такова място. На другия ден го изгориха на клада близо до пристана.

Дуалия го погледна и се усмихна.

— Значи в Халкида, така ли?

Той кимна.

— На половин ден езда от имението на семейството ми. Казват, че крепостта на херцога е построена на мястото на древна битка. Имаше четири стълба като този, всички хлътнали в земята и заравнени с пода на залата. Казват, че е добър късмет, ако можеш да откъртиш късче от някой и да го носиш като талисман. Опитах, но камъкът беше твърд като желязо.

Усмивката ѝ се разшири.

— Както мислех! Все пак сме на вярната Пътека, мои лурики. Сигурна съм, когато такъв добър късмет ни се усмихне. — Потупа костената тръбичка със свитъка в ръката си. — Съдбата сложи карта в ръцете ми. Нарисувана е странно и писмото е чуждо, но я разгадах. Зная къде сме на тази карта и знам, че този стълб може да ни пренесе до Халкида. Керф ще ни заведе до фамилното си имение и ще ни представи като свои приятели. Семейството му ще ни даде провизии за пътуването ни до дома. — Погледът ѝ се извърна към Винделиар. — Нали, Винделиар?

Керф беше смаян. Винделиар изглеждаше уморен и колеблив. Светлината на огъня се местеше по лицето му и му придаде вид първо на благоговеещ слуга, а после — на пребито куче.

— Семейството ми ще направи това? — попита удивено Керф.

— Ти ще ни представиш — увери го Дуалия.

Отдръпнах се още малко от огъня. Едва изтърпях болката в изкълченото ми рамо, когато се раздвижих. Свих безпомощната си ръка със здравата и се зачудих колко ли лоша ще е болката, ако успея да се надигна и се опитам да побягна.

— Не мога да си вдигна палтото — каза Репин сякаш на себе си.

— Не. — Керф поклати глава. — Не мога да ви представя на семейството ми. Не мога да говоря изобщо. Те ще искат да разберат как съм оцелял и съм се върнал, след като толкова много от другарите ми липсват. Ще помислят, че съм избягал от битка и съм оставил бойните си братя да умрат. Ще ме презират.

Все така усмихната, Дуалия сложи ръка на рамото му и погледна косо към Винделиар.

— Сигурна съм, че семейството ти ще ни приеме гостоприемно. Сигурна съм, че само ще се гордеят с теб.

Не откъсвах очи от тях, докато се промъквах в тъмното. Повръщаше ми се от болката в рамото. Видях как лицето на Винделиар

се отпусна, щом мислите му тръгнаха в друга посока. Усетих как отчаяно изтласка мислите си към Керф и чух ехото от далечна болка. Видях как мръщенето на халкидеца погасна, щом се взря в Дуалия. Репин се беше отказала да вдига палтото ми от земята. С празна ръка закрета към другите. Щом застана до тях, се усмихна разбиращо и кимна на себе си, когато магията на Винделиар я овладя, но никой не ѝ обърна внимание. Сгънах колене и се избутах още малко към тъмното.

— Семейството ми със сигурност ще ви приеме радушно. Всичко, което имаме, ще бъде на ваше разположение — каза Керф на Дуалия. Усмивката му беше топла и уверена.

— Алария, доведи я!

Дуалия погледна, не към мен, а зад мен. Извърнах глава. Злорадството на лицето на Алария беше смразяващо. През цялото това време, докато бях следяла Дуалия и се бях опитвала да се измъкна от светлината на огъня, тя беше стояла зад мен. Сега или никога. Натиснах силно със здравата си ръка и успях да се изправа, притиснала безполезната си ръка до корема си. Побягнах.

Направих само три крачки, преди Алария да ме улови. Сграбчи ме за косата и ме изрита в крака, сякаш бе чакала този миг целия си живот. Изпищях. Тя разтърси главата ми за косата, както лисица разтърсва заек, и след това ме блъсна настрани. Паднах на раненото си рамо. Блясъци червено и блясъци черно. Не можех да си поема въздух. Нищо не можех да направя. Тя ме сграбчи отзад за ризата и ме вдигна.

— Върви! — викна ми. — Върви или ще те ритна пак!

Трудно беше да се подчиня и невъзможно да ѝ се опълча. Беше по-голяма и по-силна от мен, и не беше бита наскоро като мен. Стисна ме за дрехите и ме повлече. Не бяхме изминали и половината разстояние, докато се мъчех да запазя равновесие на пръсти, когато осъзнах, че болката в рамото ми заглъхва и че мога отново да движа ръката си.

При стълбовете Дуалия подреждаше патенцата си.

— Аз ще тръгна първа — заяви тя, сякаш можеше да го направи някой друг. — Ще хвана ръката на Винделиар, а той ще държи Керф. — Усмихна се топло на кимания халкидец и разбрах: те бяха двамата най-важни за собственото ѝ оцеляване. Искаше да е сигурна, че мъжът с магията и воинът с дом в Халкида ще пристигнат с нея. — После пакостничката. Керф, дръж я здраво. Не за ръката. Не забравяй, че

хапе. Сграбчи я за тила. Така. Алария, ти си последна. Хвани я за ръката под рамото и дръж здраво.

Това допадна на Алария, а аз можех само да се радвам, че не беше болното ми рамо. Керф ме стисна за тила и всякаква доброта, която бе проявил преди към мен, изчезна. Беше отново кукла в ръцете на Винделиар.

— Чакайте! Аз ли съм последна? — попита Репин.

Дуалия я погледна хладно.

— Не си последна. Ти си ненужна. Не пожела да донесеш дърва за огъня. Предпочете да си безполезна. Алария, иди донеси онова палто. Може да струва пари в Халкида. И торбата на Репин.

Очите на Репин бяха огромни на изпитото ѝ лице. Алария ме пусна и затича покорно назад. Халкидецът ме държеше здраво. Алария се движеше бързо — може би искаше да покаже колко полезна може да бъде. След миг се върна с торбата на Репин, метната на рамото ѝ, и с тежкото палто, което някога беше бяло и мое, през лявата ръка. Стисна силно ръката ми под рамото.

— Не можете да ме оставите тук. Дайте си ми торбата! Не ме оставяйте! — Бледото лице на Репин беше мъртвешко на светлината на огъня. Ухапаната ѝ ръка бе притисната до гърдите ѝ. Тя посегна с другата си ръка към Алария, за да се хване за нея. Алария извърна лице, притисна бившето ми палто до гърдите си и се отдръпна от Репин. Хватката ѝ на ръката ми се стегна. Зачудих се дали иска да вкочани сърцето си, за да остави Репин, или от облекчение. Може би просто се радваше, че не тя е изоставената. Сега разбрах как властва Дуалия. Жестокост към една от подчинените ѝ означаваше, че другите могат да дишат по-леко, поне за малко. Нямаше никаква вярогност между луриките, само страх от Дуалия и желание за това, с което тя можеше да ги възнагради.

— Моля ви! — изпищя Репин.

Винделиар изпъшка тихо. За миг съсредоточеността му отслабна — и хватката на Керф на врата ми също.

— Тя е безполезна — изръмжа Дуалия. — Тя умира, хленчи и отнема ресурси, които вече са оскъдни. Не оспорвай решенията ми, Винделиар. Виж какво сполетя всички ни последния път, когато не се подчини на заповедите ми. Виж колко много умряха, и всичко това по твоя вина! Много внимавай, защото иначе и ти ще бъдеш изоставен!

Хватката на Керф се стегна, а пръстите на Алария стиснаха ръката ми като клещи.

Внезапно осъзнах опасността.

— Не бива да правим това! Трябва да тръгнем по пътя. Все трябва да води донякъде! Изправените камъни са опасни. Може да не излезем или може да излезем побъркани като Керф!

Виковеите ми останаха нечути. Дуалия притисна ръката си в ръкавицата до изваяната повърхност на камъка. Той я притегли навътре както резенче джинджирил потъва в топъл мед. Светлината от изоставения ни лагерен огън показва как Дуалия се хлъзга навътре в камъка. Винделиар я последва, задъхан от ужас, китката му, ръката му, лакътят му изчезнаха в камъка. Той изскимтя, щом стълбът го притегли навътре.

— Плуваме с мъртвите! — извика Керф с усмивка, всъщност безумна гримаса. — Към рухналия палат на мъртъв херцог! — Като че ли навлезе в стълба по-бавно от Винделиар, сякаш камъкът му се съпротивляваше. Задърпах се, но хватката му на тила ми остана здрава дори когато останалото от него изчезна в камъка. Погледнах нагоре, докато ме дърпаха и бутаха към стълба, и дъхът ми секна от ужас от това, което видях. Добавеният знак на камъка не беше изстърган толкова дълбоко като първоначалните руни и целта му не можеше да се сбърка. Някой съзнателно бе изчегъртал през руната дълбока права черта, сякаш за да забрани минаването или да предупреди всеки, който реши да използва портала.

— Тате! — извиках, отчаян зов, който никой не можеше да чуе. — Тате! Помогни ми!

В следващия миг бузата ми докосна студения камък и бях притеглена в катранена чернота.

4.

ХАЛКИДА

Поради проучванията ни на много стари ръкописи, включително преводи, които сме направили, съм убеден, че легендарните Праотци от нашите митове са били съвсем реален народ, обитавал голяма територия много поколения наред, преди градовете и културата му да изчезнат много преди да е основан Бъкип. Допълнителна информация, придобита от библиотека от онова, което наричаме кубове на Умението, ни убеди, че сме прави.

Защо Праотците, народ с мъдрост и могъща магия, са се провалили и са изчезнали от нашия свят? Можем ли да свържем този провал с изчезването на драконите, друго събитие, за което нямаме никакво обяснение? А сега, след като и драконите и може би Праотците са се завърнали, как това влияе на бъдещето на човечеството?

А легендите ни за древен съюз между Пророка и Праотците, същия този съюз, който крал Искрен се опита да съживи, когато поведе експедицията си към Дъждовните равнини? Срещнал ли се е той с живи Праотци, или се е натъкнал на събраните спомени за онова, което те са били? Въпроси, на които бихме могли да намерим отговори, ако продължим да ровим в кубовете памет за информация.

Изчезващите Праотци, Сенч Звездопад

Майка ми правеше това често. Когато искаше да ме премести.

Смътен спомен. Бърлога, майка, която ме носи за врата. Не моя мисъл, но мисъл, при това първата, която ме споходи. Някой стискаше коса, кожа и яка на риза. Яката бе това, което ме задавяше. Дърпах ме нагоре, извличаха ме от тресавище. После някой каза:

— Няма място. Пусни я! Няма място.

Чернилката беше непроницаема. Усетих полъх. Примигах, за да видя дали очите ми наистина са отворени. Бяха. Никакви звезди. Никаква далечна светлина от огън. И нещо гъсто, което се опитваше да ме издърпа обратно надолу.

Изведнъж се зарадвах за задущаващата хватка на яката ми. Вкопчих се с една ръка в нечия риза и пропълзях нагоре и върху Керф. Беше се проснал на една страна под мен. Вдигнах глава и тя се удари в нещо. Имаше и по-лошо — някой държеше другата ми ръка и се издърпваше по нея, за да изпълзи нагоре до мен. Керф се извъртя по гръб и аз се свлякох от него и останах да лежа заклещена между тялото му и някаква каменна стена. Беше тясно и аз инстинктивно забутах Керф, за да си отворя повече място. Но не можах да помръдна туловището му. Чух как Алария изпъшка, а след това застана, докато пълзеше нагоре, за да заеме одевешното ми място върху Керф.

Стенанията преляха в задъхани думи:

— Пусни! Пусни ме! — Блъскаше Керф с ръце и крака.

— Риташ ме — оплака се Винделиар.

— Пусни! — извика Алария.

— Не те държа! И спри да риташ! — заповяда Дуалия. — Винделиар, смъкни се от мен!

— Не мога! Затиснат съм! Няма място! — Дишаше задъхано от ужас.

Къде бяхме? Какво беше станало с нас?

Дуалия опита да наложи властен тон и не успя. Беше останала без дъх.

— Тишина, всички!

— Лошо ми е — чух задавения стон на Винделиар. — Беше ужасно. Всички ме дърпаха. Искам вкъщи. Не мога да правя това. Мразя го. Искам вкъщи. — Хленчеше като малко дете.

— Пусни ме! — изпищя Алария пронизително.

— Помогнете ми! Потъвам! Моля ви, направете място! Не мога да се изкатеря през вас! — Беше Репин: чух я и я подуших. Ръката ѝ вонеше — Раната ѝ сигурно се беше отворила. — Ръката ми... не мога да се измъкна. Издърпайте ме! Не ме оставяйте тук! Не ме оставяйте с тях!

Къде бяхме?

Успокой се. Разбери какво е станало, преди да опиташ да съставиш план. Усетих как увереността на Бащата Вълк ме изпълни. Дъхът в гърдите ми се задавяше. Но гласът му бе толкова спокоен в ума ми! Слушай. Докосвай. Души. Какво можеш да откриеш?

Трудно беше да съм спокойна с всичкото това пыскане около мен. Алария се замоли:

— Пусни ме! Няма място! Не ме дърпай!

Репин издаде дълъг стон, който изведнъж заглъхна в звук като на мляскане на тиня, когато в нея потъва тежък камък. Алария изпъшка.

— Беше издърпана в камъка — каза Дуалия. И чак сега си спомних, че тя ни беше повлякла в стълба-Умение.

— Трябваше да го направя! Трябваше да я избутам! Няма място! Ти каза да я оставим. Не съм виновна! — В гласа на Алария имаше повече оправдание, отколкото съжаление.

— Млъкни... — Гласът на Дуалия все пресекваше. — Аз говоря. Винделиар, махни се от мен!

— Не мога. Затиснат съм. Керф ме избута върху теб, когато изпълзя. Не мога да помръдна. — Беше на ръба да се разциври. — Много ми е лошо. Не мога да виждам! Сляп ли съм? Лингстра Дуалия, сляп ли съм?

— Не. Тъмно е, глупако. Не смей да повръщаш отгоре ми. Направи ми място. — Чух борба на мърдащи тела.

— Няма място, не мога да мръдна — изскимтя Винделиар. — И аз съм затиснат.

— Като не можеш да мръднеш, не мърдай. Халкидецо? — Дуалия дишаше задъхано. Винделиар не беше дребен и тя беше заклещена под него. — Керф?

А Керф се изкиска. Ужасен звук — мъж да се киска в тъмното.

— Спри, Керф! Дуалия, той ме опипва! — Алария беше и разгневена, и ужасена.

Керф се изкиска пак и усетих как издърпа ръката си изпод мен, с което ми направи мъничко място, и предположих, че посяга към Алария.

— Ммм — изсумтя той и усетих как намества чатала си срещу нея.

— Спри — замоли го тя, но отговорът му беше ръмжене, последвано пак от тихо кискане. Мускулите на горната част на ръката му бяха притиснати в мен и усетих как се напрегнаха, щом привлече Алария по-плътно към себе си. Задиша по-дълбоко и замърда ритмично, което почти ме изтика в стената. Алария започна да плаче.

— Не му обръщай внимание — нареди хладно Дуалия.

— Опитва се да ме изнасили! — проплака Алария. — Той...

— Няма достатъчно място, тъй че не му обръщай внимание. Не може да си смъкне гащите, да не говорим за твоите. Представи си, че е просто кученце, което те души. — Имаше ли жестоко задоволство в гласа на Дуалия? Злорадстваше ли от унижението на Алария? — Заклецени сме тук, а ти скимтиш, че един мъж те опипва. Едва ли е реална опасност.

Алария отвърна с уплашено пицене, съчетано с блъскането на Керф в нея.

— Момичето, Пчеличка. Тя премина ли? Жива ли е? — попита Дуалия.

Запазих мълчание. Бях издърпала натъртената си ръка и макар раненото ми рамо да възрази, опипвах да разбера колко е тесен затворът ни. Камък под мен. Вляво от мен тялото на Керф. Вдясно от мен каменна стена, докъдето можах да опипам. Когато посегнах нагоре, пръстите ми забърсаха още камък. Беше дялан камък, гладък като излъскан под. Опипах със стъпалата си. Още камък. Дори да бях сама в това пространство, нямаше да мога да седна. Къде бяхме?

Ритъмът на халкидеца забърза и с него — пышкането му с отворена уста.

— Алария, опипай наоколо. Момичето премина ли?

— Трябва... да... Ох! Аз се издърпах... като... се държах за нея... — Гласът на Алария ставаше по-немощен и по-писклив. Халкидецът продължаваше да се бута нагоре в нея. — Отвратително е! — проплака тя. — Диша в лицето ми! Мирише! Престани! — изпищя тя, но халкидецът само започна да пышка още по-силно.

— Можеш ли да я напипаш? Жива ли е? — настоя Дуалия.

Лежах неподвижно. Въпреки страстното блъскане на Керф усетих опипващата ѝ ръка. Затаих дъх. Тя докосна лицето ми, после гърдите ми.

— Тук е. Не мърда, но тялото ѝ е топло. Винделиар! Накарай го да спре!

— Не мога. Лошо ми е. Много ми е лошо.

— Винделиар, не забравяй, че аз и само аз ти заповядвам — изпъшка Дуалия. — Алария, млъкни!

— Толкова много от тях бяха там вътре — простена Винделиар. — Всички ме дърпаха. Толкова ми е лошо...

— И да ти е лошо, млъчи! — сопна се Дуалия.

Алария дишаше задъхано, в ужас. Не проговори повече, но чух тихия ѝ плач и гърления стон на халкидеца, когато най-сетне стигна до някакво удовлетворение. Тя се опита да се измъкне от него, но усетих как мускулите на ръката му се стегнаха и разбрах, че я задържа до себе си. Толкова по-добре за мен. Не исках да се претърколи от него върху мен.

— Опирай наоколо, колкото можеш — заповяда Дуалия. — Може ли някой да напипа отвор в тази гробница?

— Гробница — повтори Винделиар и изплака отчаяно.

— Тишина! — изхъхри му тя. — Опирай над главата си. Има ли някакъв отвор?

Чух как се раздвижиха в тъмното, чух плъзгането на пръсти по камък, стърженето на ботуши в още камък. Постарах се да не помръдвам.

— Намерихте ли нещо? — попита Дуалия в тъмното.

— Не — отвърна Алария потиснато. — Само камък, навсякъде, където пипна. Едва мога да вдигна главата си. Има ли малко място до теб?

Мускулите на халкидеца се бяха отпуснали и от дълбокото му дишане заключих, че е заспал. Лудостта може би е милост в някои ситуации.

— Бих ли оставила Винделиар да лежи върху мен, ако имаше място? — попита Дуалия.

Тишина. След това Алария предложи:

— Може би трябва да ни върнеш там, където бяхме.

— За жалост халкидецът ме избута настрани и натика Винделиар върху мен. И сега той лежи върху порталния камък. Не мога да стигна до него оттук.

— Натъпкани сме като маринована риба в буре — тъжно каза Винделиар. И добави по-тихо: — Май всички ще умрем тук.

— Какво? — почти изпищя Алария. — Да умрем тук? Да умрем от глад в тъмното?

— Ами, не можем да излезем — отвърна мрачно Винделиар.

— Млъкнете! — заповяда им Дуалия, но твърде късно. Алария избухна. Започна да плаче и след малко чух и приглушените хлипове на Винделиар.

Да умрем тук? Кой щеше да умре пръв? В гърдите ми започна да се надига писък.

Това не е полезна мисъл — укори ме Бащата Вълк. Дишай. Кротко.

Усетих надигащата се в мен паника, но строгостта му я потисна.

Мисли как да се измъкнеш. Мислиш ли, че би могла сама да влезеш в камъка? Можеш ли да бръкнеш под халкидеца и да отвориш портала, за да ви върнеш в гората?

Не съм сигурна.

Опитай.

Страх ме е. Ами ако се заклея в камъка? Ами ако изляза сама някъде?

А ако останеш тук и умреш от глад? След като, разбира се, другите полудеят и се нападнат едни други? Хайде, опитай.

Когато се бях изплъзнала от Керф, бях паднала на гръб. Извърнах се настрани. Трябваше да се превъртя на раненото си рамо, за да го направя. И точно тази ръка трябваше да се опитам да вклиня под общата тежест на Керф и Алария. Опитах се да го направя бавно, като плъзгах ръката си под кръста му, където той не се притискаше толкова плътно в камъка. Изскимтах от болка и подсмърчането на Алария секна.

— Да! — извика тя и посегна към мен. — Тя мърда. Пчеличка е жива и будна.

— И хапя! — напомних ѝ и тя дръпна ръката си.

След като вече знаеха, че съм будна, нямаше смисъл да действам скришом. Натиках ръката си под Керф докъдето можех да стигна. Той

леко помръдна, затисна я под себе си, после се оригна и отново захърка. Рамото ми гореше, докато провирах ръката си все по-напред. Бях ужасена. Ами ако докоснех руната и тя изведнъж ме засмучеше? Можеше ли да ме издърпа покрай Керф? Щяха ли той и Алария да пропаднат вътре с мен, все едно съм отворила капак под нас? Ужасът натисна мехура ми. Блокирах го. Блокирах всичко освен усилието да плъзгам ръката си по камъка. Напилах малка вдлъбнатина и предпазливо я опипах с връхчетата на пръстите си. Беше руната.

Усещаш ли нещо? Можеш ли да направиш нещо?

Опитах. Не исках, но пъхнах пръстите си в руната и опипах вдлъбнатите ѝ линии. *Нищо. Нищо не става. Вълк Баща.*

Значи трябва да помислим за нещо друго. Думите му бяха спокойни, но под тях усетих къкрещия му страх.

Издърпването на ръката ми изпод Керф беше по-болезнено от провирането ѝ под него. Щом я издърпах, внезапно ме обзе паника. Всичко ме притискаше — топлото тяло на Керф, неподдаващият камък под мен, камъкът покрай тялото ми. Отчаяно имах нужда да се надигна, да се протегна, да вдишам хладен въздух. *Не се бори, настоя Бащата Вълк. Боренето само прави клопката по-тясна. Лежи неподвижно и мисли. Мисли.*

Опитах, но всичко ме притискаше. Алария пак плачеше. Керф хъркаше. Ребрата му се движеха по мен с всеки дъх, който поемаше. Туниката ми се беше усукала около мен и стягаше едната ми ръка. Беше ми горещо. Бях жадна. Неволно простенах. Друг звук се надигаше в мен, писък, който искаше да излезе.

Не. Нищо такова. Затвори си очите, кутре. Бъди с мен. Ние сме в гора. Помниш ли хладните нощни миризми на гората? Лежи съвсем неподвижно. Бъди с мен.

Вълкът Баща ме притегли в спомените си. Бях в гора. Идваше утро и бяхме сгушени в бърлога. *Време за сън, настоя той. Спи.*

Сигурно съм заспала. Когато се събудих, се вкопчих здраво в спокойствието, което той ми беше дал. Нищо друго нямах, в което да се вкопча. В непрогледната тъмнина отмервах изтичането на времето по поведението на моите съзатворници. Керф се събуди, когато Алария изпадна в истерия. Прегърна я и ѝ запя тихо, навярно някоя халкидска приспивна песен. След малко тя притихна. По-късно Дуалия изврещя в безсилен гняв, когато Винделиар се напика върху нея.

— Стисках се колкото можах — проплака той. От миризмата на пикня ми се дощя и аз да се напишкам.

Дуалия му изшепна нещо, тихо и убийствено като змийски съсък, и той започна да хлипа.

После хлипането му секна и реших да поспя пак. Алария мълчеше. Керф започна да пее, не приспивна песничка този път, а нещо като маршова песен. Изведнъж спря на средата на куплета.

— Момиченце. Пчеличке. Жива ли си?

— Да — отвърнах му, защото се зарадвах, че спря да пее.

— Много съм объркан. Когато влязохме в камъка, бях сигурен, че сме мъртви. Но щом не сме мъртви, тук не е хубаво да се умре. Мисля, че мога да стигна до шията ти. Искаш ли да те удуша? Няма да е бързо, но е по-бърза смърт от гладуването.

Колко разумно!

— Не, благодаря. Още не.

— Не бива да чакаш твърде дълго. Ще се изтощиш. Тук скоро ще е неприятно. Пикня. Лайна. Хората полудяват.

— Не. — Чух нещо. — Шшт!

— Знам, че думите ми са неприятни, но просто искам да те предупредя. Може би съм достатъчно силен да ти прекърша врата. Така ще е по-бързо.

— Не. Още не.

Още не? Какво казвах? После, някъде отдалече, чух звук.

— Слушайте. Чувате ли?

При думите ми Алария се размърда и попита:

— Какво да чуем?

— Какво чуваш? — сопна ми се Дуалия.

— Млъкнете! — регнах им със сърдития глас на баща ми и те се подчиниха.

Всички слушахме. Звуците бяха смътни. Копита, хлопащи бавно по каменна настилка. Женски глас, извисен в напев.

— Молитва ли е? — зачуди се Алария.

— Ранна продавачка е. Пее: „Хляб, пресен хляб, опечен тази сутрин. Хляб, топъл от пещта“ — каза Керф замечтано.

— Помогнете ни! — Отчаяният вопъл на Алария беше толкова пронизителен, че ушите ми писнаха. — Помощ, о, помогнете ни! Заклеждени сме!

Когато най-сетне спря да пищи, се помъчих да чуя отново песента на хлебарката или хлопащите копита, но не чух нищо.

— Отиде си — тъжно каза Винделиар.

— В град сме — заяви Керф. — Само градове имат хлебари призори, продават стоката си на улицата. — Замълча за малко, после продължи: — Мислех, че сме мъртви. Мислех, че затова пожелахте да дойдем в падналия дворец на мъртвия херцог, за да сме мъртви тук. Хлебарите пеят ли, когато са мъртви? Не мисля. Каква нужда имат мъртвите от хляб? — Мълчание последва въпроса му. Колко камък имаше върху гробницата ни? — Тъй че не сме мъртви — разсъди той бавно, — но скоро ще сме, ако не успеем да се измъкнем. Но може би щом градът се разбуди, ще чуем други хора. И може би и те ще ни чуят, ако викаме за помощ.

— Тъй че млъкнете засега! — предупреди ни Дуалия. — Мълчете и слушайте. Ще ви кажа кога да викаме за помощ и всички ще викаме заедно.

Зачакахме в задушаваща тишина. От време на време чувахме приглушени звуци. Звънна камбана на храм. Измуча вол. Веднъж ни се стори, че жена извика на дете. В този момент Дуалия ни заповяда да викаме за помощ в един глас. Но ми се струваше, че звуците никога не бяха много близо, и се зачудих дали не сме на някакъв хълм над град, вместо в самия град. След малко Винделиар се напика пак и мисля, че и Алария също. Миризмата ставаше все по-лоша — пикня и пот, и страх. Опитах се да си представя, че съм в леглото си във Върбов лес. В стаята беше тъмно. Скоро татко ми щеше да дойде да ме нагледа. Винаги мислеше, че съм заспала, когато погледнеше в стаята ми късно през нощта, преди да си легне. Взирах се в тъмното и си представях стъпките му в коридора. От толкова дългото виране в тъмното започнах да виждам точици светлина. След това примигнах и осъзнах, че една от точиците вече е тясна резка.

Взрях се в нея. Не смеех да се надявам. Бавно вдигнах крака си, колкото се може по-нагоре. Стъпалото ми затули част от светлината. Когато го смъкнах, светлината отново се появи, по-силна.

— Виждам светлина — прошепнах.

— Къде?

— Близо до стъпалата ми — отвърнах, но светлината вече бе започнала да прониква. Можех да видя колко неравни са камъните,

които ни затваряха. Обработен камък, да, но нападал около нас, вместо да е иззидан.

— Не мога да я видя — каза Дуалия все едно лъжех.

— И аз — потвърди Керф. — Жена ми ми пречи.

— Не съм ти жена! — отвърна му с гняв Алария.

— Спа върху мен. Напика се върху мен. Моя си.

Вдигнатото ми стъпало едва можеше да стигне до процепа светлина. Изпънах пръсти и натиснах. Чух как се изсипа чакъл извън затвора ни и цепнатината леко се разшири. Превъртях се настрани колкото можах и натиснах към Керф, за да се довлека по-близо до светлината. Можех да опра цялото си стъпало в камъка под светлината и го направих. Още каменни парчета паднаха и светлината стана по-силна. Изритах свирепо. Лъчът светлина се разшири колкото стъпалото ми. Затупах с крака все едно подскачах върху мравуняк с хапещи мравки. Повече нищо не падна. Пак изритах камъка, но без полза. Спрях, понеже нямах повече сила, и осъзнах, че другите ми викат окуражително. Беше ми все едно. Не позволих спокойствието на Бащата Вълк да ме достигне. Зяпнах нагоре към смътно осветения таван и захлипах.

Халкидецът се размърда, избута ме настрани, вдигна ръце покрай главата си и ги опря в камъка. Изпъшка и внезапно се измести силно към мен. Бедрото му затисна ребрата ми, вклини ме до стената така, че едва можех да дишам. Алария заскимтя, понеже той я притисна в тавана. После вдигна нагоре коляното си, натисна ме още по-силно и след това, със силно пъшкане, изрита внезапно и силно.

Пясък запада и прах се изсипа в очите ми и по носа, полепна по устните ми. Керф ме притискаше и не можех да вдигна ръката си към лицето, за да го избърша. Прахта полепна по сълзите по бузите ми. После, докато прахта улягаше и почти не можех да си поема дъх, Керф го изрита пак. Нова вертикална резка светлина се добави към първата.

— Каменен блок е. Опитай отново, мъничка. Този път бутай, не ритай. Аз ще ти помогна. Сложи стъпалото си ниско долу.

— Ами ако падне върху нас?

— По-бърза смърт — каза Керф.

Извъртях се и се избутах с лакти по-близо до резката светлина. Сгънах колене, наместих стъпалата си ниско в основата на камъка.

Халкидецът пхна големия си ботуш между стъпалата ми и малко над тях.

— Бутай — каза ми и аз забутах. Камъкът изстърга упорито, но се раздвижи. Почивка, после бутнахме отново. Цепнатината вече беше широка колкото ръката ми. Ново бутване и камъкът се запъна в нещо. Бутнахме още три пъти преди да помръдне, а след това се хлъзна наляво. Ново бутване и вече беше по-лесно. Изместих тялото си, за да намеря повече опора.

Когато отворът стана достатъчно широк, за да изпълзя навън, следобедната слънчева светлина вече гаснеше. Проврях се с краката напред и се измъкнах от пролуката, широка едва колкото да мина, ожулих кожата на бедрото си и си съдрах туниката. Надигнах се, избърсах прах и пясък от лицето си. Чувах виковете на другите, настоявах да изместя още камъни, да им кажа къде сме. Пренебрегнах ги. Не ме интересуваше къде сме. Можех да дишам и никой лош не ме докосваше. Вдишах дълбоко хладния въздух и отрих с ръкав прашното си лице, превъртах се на здравото си рамо. Бях се измъкнала.

— Какво виждаш? — Дуалия беше гневна и отчаяна. — Къде сме?

Огледах се. Развалини, предположих. Вече можех да видя какво представлява гробницата ни — и изобщо не бе това, за което бях мислила. Бяха нападали големи каменни блокове, първо една колона на пода, а след това големи плочи се бяха срутили отчасти по падналата колона, а после други парчета камъни бяха нападали около тях. Само късметът бе предотвратил да натрошат напълно стълба на Умението. Погледнах към вечерното небе, над разкъртените останки от стени и надолу, към врязаните руни. Тук имаше друг стълб на Умение. Отдръпнах се предпазливо от него.

Другите викаха и заповедите им си противоречаха: да доведе помощ, да кажа какво виждам. Не се отзовах. Чух как камбаната на храма звънна отново в далечината. Направих три крачки настрани, клекнах и се облекчих. Щом се изправих, чух скърцането на камък и видях как краката на халкидеца се показаха от разширения вече отвор. Загащих се припряно и видях как той сви стъпалата си и избута камъка настрани. Отвътре викаха: „Внимавай!“, „Ще го събориш отгоре ни!“.

— Трябва да бягам — прошепнах си.

Още не, прошепна в ума ми Бащата Вълк. Остани с опасността, която познаваш. Халкидецът общо взето беше добър с теб. Ако сме в Халкида, не знаеш езика им, нито порядките им. Може би късметът ще ни облагодетелства и камъните ще нападат върху другите. Скрий се и наблюдавай.

Отдръпнах се между срутените камъни и се присвих така, че да мога да виждам, но да не ме виждат. Керф се извъртя на гръб, риташе, дращеше и пъшкеше, докато се измъкваше навън. Излизаше целият покрит със сива прах и пясък, приличаше на оживяла статуя. Щом бедрата му се освободиха, се извъртя на хълбок, заизвива се като змия, за да измъкне първо едното си рамо, после другото, и се надигна. Примига на късната следобедна светлина. Светлите му очи бяха смайващи на сивото му от прахоляк лице. Облиза прахта от устните си — червеният му език бе друга странност — и се огледа, после стъпи на един каменен блок, за да огледа от по-високо. Присвих се по-ниско.

— Безопасно ли е? — извика Алария, която вече беше измъкнала стъпалата си от отвора. Беше по-дребна и по-гъвкава от халкидеца, но също толкова прашна и мръсна. Изпълзя навън, без да дочака отговор, и седна. Запъшка и почна да бърше прахта от лицето си. — Къде сме?

Керф се ухили.

— В Халкида. Почти съм си у дома. Познавам това място, макар че много се е променило. Тук някога оплакахме дядо ми. Тронът на херцога беше в края на голямата зала. Ей там, мисля. Това е останало от двореца на стария херцог, след като драконите го срутиха около ушите му. — Подсмръкна няколко пъти, избърса лицето си с ръка и кимна. — Да. Херцогинята го обяви за зло място и се закле никога да не бъде вдигнат отново. — Намръщи се, сякаш връщането на спомена бе трудно или болезнено. Заговори бавно, почти сънено. — Херцог Елик се закле да е първото здание, което ще вдигне отново, и че ще управлява от него.

Алария се надигна с усилие и прошепна сякаш на себе си:

— Халкида?

Той се обърна към нея и се ухили.

— Нашият дом! Майка ми ще се радва да се запознае с теб. От години копнее да доведе у дома жена, която да сподели задачите по домакинството с нея и сестрите ми и да роди децата ми.

— Не съм ти жена!

— Още не си. Но ако се докажеш като добра работничка и родиш силни деца, може би ще се ожения за теб. Много военни трофеи стават съпруги. След време.

— Не съм военен трофей! — заяви тя.

Керф поклати глава и завъртя очи, изумен от невежеството ѝ. Алария изглеждаше сякаш ѝ се щеше да запищи, да го задраци или да побегне. Не направи нито едно от тези неща — вниманието ѝ се насочи към следващите крака, които се показаха от каменната гробница.

Краката на Винделиар. Ритаха, докато той се мъчеше да се измъкне.

— Заклещен съм! — извика в паника.

— Махни се от пътя ми! — Гласът на Дуалия бе приглушен. — Казах ти да ме пуснеш да мина първа!

— Нямаше място! — Вече беше изплашен. — Трябваше да мина пръв, да се махна от теб. Каза „махни се от мен“ и това беше единственият начин да се махна от теб.

Тя го наруга, но мръсната ругатня остана приглушена от камъка. Винделиар като че ли не напредваше много. Възползвах се от шума, за да се оттегля по-далече, зад една паднала колона. Оттам можех да надничам, за да видя какво става, но без да ме виждат.

Винделиар се беше заклешил. Тупаше безпомощно с пети по камъка като ядосано дете. Заклещен. Добре, помислих си свирепо. Нека да е тапата, която да запуши Дуалия завинаги. Въпреки милите чувства, които Винделиар изпитваше към мен, знаех, че тъкмо той е истинската опасност. Ако избягах, Дуалия не можеше да ме хване. Но ако Винделиар настроеше халкидеца срещу мен, бях обречена.

— Братко! Братко мой! Моля те, отмести камъка и ме освободи!

Не издадох нито звук, клечах присвита и наблюдавах.

Керф стана и викна на Винделиар:

— Пази се от прахта!

Наведе се и опря рамо в камъка. Чух как камъните изстъргаха и видях малки парчета камъни и пясък да пропадат в пукнатината. Дуалия изпищя, но падналите камъни щяха най-много да я натъртят. Керф сграбчи дебелите глезени на Винделиар и го задърпа. Винделиар нададе вой, но Керф пъшкаше и го дърпаше. След секунди Винделиар излезе целият, посивял от прах и с кървяща драскотина на лицето.

— Свободен съм! — заяви той все едно не виждахме.

— Махни се от пътя ми! — викна Дуалия.

Не изчаках да я видя как излиза. Запровирах се през лабиринта нападали камъни, тиха като мишка. Кòсата слънчева светлина на пролетната вечер хвърляше резки сенки. Стигнах до място, където паднала стена се подпираше на срутена колона като каменна палатка, и се вмъкнах в нея.

Стой скрита. За тях е по-лесно да видят движение и да чуят стъпките ти, отколкото да претърсят тези развалини.

Бях сама и гладна и жадна, в град далече от дома, и не знаех тукашния език.

Но бях свободна. Бях им избягала.

5. СПАЗАРЯВАНЕТО

В каменна купа има змия. Около нея има супа. Мирише лошо и тогава разбирам, че не е супа. Това е много мръсна вода, пълна със змийска пикня и изпражнения. До купата идва някакво същество и изведнъж виждам колко голяма е змията и купата. Змията е много пъти по-дълга, отколкото е високо съществото. Съществото посяга през решетките около купата да гребне от мръсната вода. Сръбва от нея и се усмихва с грозна широка уста. Не ми харесва видът му, някак си е погрешен. Влечугото се навива около себе си и се опитва да ухапе съществото. То се засмива и се изтърпя навън.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Колкото и удобни да бяха може би халатите на Праотците, не се чувствах прилично облечен за срещата си с пазителите, докато не съм отново с моите си дрехи. Докато затяхах кожения си колан и го закопчавах, забелязах, че съм си спечелил още две дупки от пътуването, откакто бях напуснал Бъкип. Кожената ми жилетка щеше да действа като лека броня. Не че очаквах някой да ме наръга, но човек никога не знае. Малките нещица в скритите ми джобове щяха бързо да изпълнят всяка моя убийствена задача. Усмигнах се, щом разбрах, че някой е опразнил тайните ми джобове, преди да изперат дрехите ми, и след това ги е върнал на подходящите им места. Нищо не казах на Спарк, докато изпъвах жилетката и после потупах джоба, който

криеше една много тънка гарота. Тя само вдигна вежди. Беше достатъчно.

Излязох, за да оставя Спарк да се погрижи за тоалета и фризурата на лейди Амбър. Заварих Лант готов, Настойчивост му правеше компания. Подгоних един мъглив спомен за разговор между двамата и го заряхах. Станалото — станало. Лант като че ли вече не се боеше от мен, а колкото до указанията на Сенч към него да ме пази, е, щеше да се наложи да си поговорим насаме.

— Значи сме готови? — попита Лант и хлъзна един малък нож с плоска дръжка в калъф, скрит на бедрото му. Това ме стъписа. Кой беше този човек? Отговорът дойде веднага. Това беше Лант, на когото и Ридъл, и Копровка се бяха възхищавали и радвали. Изведнъж разбрах защо Сенч го беше помолил да бди над мен. Не беше ласкателно, но беше странно успокояващо.

Настойчивост се мръщеше угрижено.

— Трябва ли да седя с вас на вечерята? Изглежда много странно.

В рамките на няколко месеца беше израсъл от конярче на имението до това да е моят личен слуга. И приятел, ако трябваше да съм искрен.

— Не знам. Ако ви пратят със Спарк на друга маса, гледай да стоиш близо до нея.

Той кимна, после ме погледна.

— Сър? Може ли да ви попитам нещо?

— Какво по-точно? — попитах предпазливо. Бях изнервен заради срещата ни с пазителите.

Той погледна накриво към Лант, сякаш му беше неловко да зададе въпроса си.

— За Сивия маг. Понякога го наричате Шута, но сега е лейди Амбър.

— Да — съгласих се и изчаках.

Лант мълчеше, беше заинтригуван от многото облици на Шута също като момчето.

— А Аш сега е Спарк.

Кимнах.

— Да, това също е вярно.

— И е момиче.

Кимнах отново.

Той стисна устни, сякаш не искаше да зададе въпроса си. После изтърси:

— Не се ли чувствате някак... странно покрай всичко това? Неловко?

Засмях се.

— Познавам лейди Амбър от много години, под много облици. Беше шут на крал Умен, когато бях момче. Шутът. После беше лорд Златен. Сивия маг. А сега е лейди Амбър. Винаги различен. И все пак винаги мой приятел. — Постарах се да съм честен. — Но когато бях на твоята възраст, щеше да ме притесни много. Сега не, защото знам кой е той. И кой съм аз, и кои сме един за друг. Това не се променя, каквото и име да носи или каквато и дреха да облече. Дали съм холдър Том Беджърлок или принц Фицрицарин Пророка, знам, че е мой приятел.

Той въздъхна облекчено.

— Значи е наред, че за мен няма значение за Спарк? Видях, че не ви притесни, и реших, че не бива да притеснява и мен. — Поклати смутено глава и добави: — Когато е Спарк и е хубава.

— Да, хубава е — каза Лант тихо.

Едва сдържах усмивката си.

— Значи това е тя всъщност? Момичето Спарк?

Това беше по-труден въпрос.

— Спарк е тази, която е. Понякога е Аш. Също като да си баща и син, и може би съпруг. Различни страни на същата личност.

Той кимна.

— Но беше по-лесно да си говоря с Аш. С момчешки шегички.

Почукване на вратата предизвести появата на лейди Амбър и Спарк. Лейди Амбър бе положила всички възможни усилия да е зашеметяваща и беше успяла. Дългата пола, дантелената блуза и извезаният жакет бяха старомодни по стандартите в Бъкип. Амбър, или по-вероятно Спарк, бе отделила специално внимание на ружа и на пудрата, които прикриваха белезите ѝ. Слепите ѝ очи бяха очертани в черно, за да изпъква непрозрачността им.

Спарк беше хубаво момиче, но не повече от това днес. Беше решила да се представи така, че да не привлича твърде много внимание. Косата ѝ, освободена от воинската опашка на Аш, висеше на черни вълни до раменете ѝ. Блузата с висока яка с цвят на карамел и простата набрана риза върху нея отричаха, че има гърди или кръстче.

Амбър се усмихваше весело. Дали можеше да усети как са ги зяпнали Нас и Лант, онемели?

— Дрехите ти стоят много по-добре, отколкото стояха на лейди Дайми — казах.

— Надявам се, че и миришат по-добре — бе отговорът на Шута.

— Коя е лейди Дайми? — попита Лант.

За миг настъпи мълчание. После двамата с Шута избухнахме в смях. Почти се бях съвзел, когато Шутът изпъшка:

— Баща ти.

И се разсмяхме отново. Лант се колебаеше между смущение и обида.

— Не разбирам какво му е смешното — каза Спарк. — Опустошихме гардероба на една старица за тези дрехи...

— Това е дълга история — отвърна Амбър кокетно. — Стаята на лейди Дайми имаше таен вход към работната стая на Сенч. Когато навремето решише да излезе от скривалището си, той излизаше като лейди Дайми.

Лант беше зяпнал.

— Лейди Дайми беше една от най-вдъхновените хитрини на баща ти — продължи Шутът. — Но ще ти разкажа за това за друг път, защото сега трябва да слизаме.

— Няма ли да ни повикат? — попитах.

— Не. Дворцовите поръчки на Дъждовните равнини се основават по-скоро на поръките на Бинград, отколкото на джамайлийската аристокрация. Те са по-егалитарни, практични и прями. Тук ти си принц Фицрицарин и ще очакват ти да имаш последната дума. Но аз знам повече за поръките им от теб. Моля позволи ми аз да преговарям.

— За какво да преговаряш?

— За превоза ни през земите им. И вероятно отвъд тях.

— Нямаме с какво да им платим — изтъкнах. Повечето ми пари и няколко други скъпоценни вещи бяха изгубени при нападението на мечока.

— Ще измисля нещо — каза тя.

— Но няма да е предложение да изцерявам някого, нали? Не мога.

Тя повдигна деликатно очертаните си вежди към мен.

— Кой би го знаел по-добре от мен? — отвърна ми и ми протегна облечената си в ръкавица ръка. Пристъпих към нея и я поставих на лакътя си.

Видях как Лант се ухили, когато Настойчивост пристъпи към Спарк и ѝ поднесе свитата си в лакътя ръка. Тя го погледна стъписано, но я прие.

— Тръгваме — казах.

Младо слугинче чакаше долу на стълбището, за да ни въведе в залата. Нямаше никакви гоблени, никакви пъстри килими, но стените и подът под краката ни не се нуждаеха от тях. Като че ли бяхме в просторно поле, заобиколено от есенни хълмове в зелено и златно. Тръгнахме по ивица тучна трева, осеяна с цветя. Само усещането за камък под краката и неподвижният въздух разваляха илюзията. Чух, че Спарк описва шепнешком на Амбър, която се усмихваше тъжно.

Четири маси бяха подредени в квадрат, със съответните столове. Нямаше специално място за сядане на властна особа.

Някои от пазителите вече бяха тук, прави или насядали. Напомняха изумително за гоблена с Праотците, който беше висял в момчешката ми стая. Високи и тънки бяха, с очи от злато или мед, или искрящо сини. Всички бяха покрити с люспи, някои повече от други, и всеки беше белязан фантастично, на шарки като перата на птица или с цветовете на крилете на пеперуда. Бяха красиви и странни, чужди — удивителна гледка. Помислих за децата, които бях изцерил, и за обитателите на Дъждовните равнини, които бях зърнал през дните си тук. Техните промени бяха често толкова гротескни, колкото и красиви. Разликите бяха стъписващи и съдбата на случайно поразените от допир на дракони бе ужасяваща.

Придружаващата ни слугиня не влезе с нас. Стояхме усмихнати и несигурни. Трябваше ли да освободя Спарк и Настойчивост, или те бяха част от „пратениците на Шестте херцогства“, към които бе адресирана поканата? Спарк описваше шепнешком на Амбър залата, хората и облеклата им. Не я прекъснах.

Генерал Рапскал се извисяваше дори сред високите Праотци и беше по-широк в раменете от повечето. Днес не излъчваше толкова войнственост, облечен в туника в синьо, с жълти панталони и сини

обувки. Не носеше оръжия, доколкото можех да видя. Знаех, че това не означава, че е невъоръжен. С него бяха двамата Праотци, които бях видял да изпълняват заповедите му по-рано. Единият от тях, предположих, беше Кейси. Люспите и на двамата бяха в оранжево, а очите, които обърнаха към нас, бяха с цвета на мед; и двамата бяха мускулести. Сто на сто можеха да се бият здраво, ако ги предизвикат.

Синята жена Праотец днес носеше крилата си извън дългата си туника, сгънати гладко на гърба ѝ. Нежните им като перца люспи бяха нашарени с богати оттенъци синьо и сребристо, опръскани с черно и бяло. Зачудих се за тежестта им на тънката ѝ, човешка някога фигура. Дългата ѝ черна коса бе прибрана на много плитки, украсени с мъниста и малки сребърни талисманчета. Мъжът Праотец до нея имаше зелена окраска на люспите и тъмна коса. Погледна ни, каза нещо на съпругата си, а после закрачи уверено към нас. Помъчих се да не зяпам странната шарка на люспите на брадичката му.

— Принц Фицрицарин, бих искал да ви се представя — каза той. — Аз съм Тац. С Тимара ви благодарим за това, което направихте за нашата дъщеря. Стъпалата ѝ краката ѝ все още са натъртени, но ѝ е много по-лесно да ходи.

— Радвам се, че бях в състояние да ѝ помогна.

Не ми беше подал ръка, тъй че и аз не му подадох.

— Благодаря ви — каза Тимара. — За първи път от много седмици тя може да спи без болка. — Поколеба се, а после добави: — Каза, че усеща гръдния си кош различно. Не се беше оплаквала от него, но твърди, че е по-лесно да диша без кожата ѝ да се изпъва толкова? — Интонацията ѝ превърна фразата във въпрос.

Усмихнах се и казах само:

— Радвам се, че е по-добре. — Имах смътен спомен за гръдна кост като на птица... това ли беше развивало детето им? Не изглеждаше тактично да призная, че не мога ясно да си спомня какво ѝ е направило Умението чрез мен.

Откровеният поглед на Тимара срещна моя, после пробяга към Амбър и тя каза тихо:

— Де да можеше да бъдете възнаграден както заслужавате.

Прозвуча звън на камбанка. Тимара ми се усмихна и каза:

— Е, вече трябва да ни настаняват. Благодаря ви още веднъж. И винаги.

Отдалечиха се изящно от мен и осъзнах, че докато бяхме говорили, бяха влезли други Праотци. Някога бях професионален убиец с изострен усет и усещах всичко, което става около мен. Но днес не бях и не беше просто защото стените ми на Умение бяха плътни. Изгубил бях навика на овладяната напрегнатост. Кога за последен път бях опитният убиец, когото бе обучил Сенч? Не от дълго време. Когато бях живял във Върбов лес с Моли, това щеше да ме е зарадвало. Тук и сега изглеждаше сериозна слабост.

Заговорих тихо на Лант:

— Стой нащрек. Ако забележиш нещо нередно, уведоми ме веднага.

Той ми хвърли невярващ поглед, който заплашваше да прелее в усмивка, но се овладя. Тръгнахме, без да бързаме, към масите. Не видях знак за някакъв протокол, свързан със сядането. Крал Рейн и кралица Малта бяха влезли, но бяха увлечени в оживен разговор с един дългнест покрит със сини люспи Праотец. Фрон, който вече изглеждаше много по-жизнен, беше с тях. Разговорът им, изглежда, включваше нас, защото на два пъти той посочи към нас. Къде се очакваше да седнем? Неловко... и възможен социален провал. Тимара се обърна да ни погледне, каза нещо на мъжа си, после забърза към нас.

— Можете да седнете където благоволите. Бихте ли искали да сте заедно, или да се смесите с другите гости.

Копнеех да прочета отговора в очите на Амбър, но това беше невъзможно. Вместо това обичливо потупах ръката ѝ върху моята и тя веднага отвърна:

— Заедно, ако може.

— Разбира се. — Но не видях пет съседни стола, докато Тимара не подвижна небрежно: — Алум, Силви, Джерд. Харикин. Скок-подскок, и направете място!

Праотците, към които се обърна така, се засмяха на безцеремонността ѝ и тутакси се преместиха, за да освободят редица от пет стола.

— Заповядайте — подкани ни Тимара и ние насядахме. Тимара и съпругът ѝ заеха местата си, след като Малта и Рейн дойдоха при нас на масата. Никаква кралска процесия в залата, никакво обявяване на

имена. Никакви титли за пазителите, никакви разлики в ранг. Освен генерал Рапскал.

Слуги донесоха блюда с храна и ги поставиха така, че да могат да се подават и Праотците да се обслужват сами. Месото беше дивеч — сърнешко и птици. Хлябът не беше много, но имаше четири рибни блюда и три вида кореноплодни зеленчуци. Менюто ми подсказа, че Келсингра може да се изхранва, но не с голямо разнообразие.

Настойчивост и Спарк разговаряха с един Праотец, казваше се Харикин. От другата му страна седеше нежна млада жена от Праотците, Силви. Беше розова и златна, с рехава коса, но със сложни шарки по люспите на черепа. Обсъждаха риболов и Силви хладнокръвно обясняваше колко трудно ѝ било да изхранва дракона си, докато пътували от Трехог, за да открият Келсингра. Лант се усмихваше и кимаше, но погледът му обхождаше бдително помещението. Вдясно от мен Амбър седеше до Нортел. Той обясняваше, че тъкмо на неговия дракон, Прахан, сме се натъкнали до шадраваните. Надяваше се да не ни се е сторил твърде агресивен. Драконите не обичали да ги изненадват. Амбър кимаше и се справяше с приборите си почти все едно, че виждаше.

Ядяхме. Пиехме. Поддържахме разговор по онзи непохватен начин, както правят хората, когато се стараят да говорят високо, за да ги чуят над десетина други разговора. Да си в гмежта на такова събитие беше много различно от това да го наблюдаваш иззад стена. От по-висока позиция щях бързо да съм преценил съюзите, съперничествата и враждите в помещението. Заклещен сред всичко това, можех само да предполагам. Надявах се, че Лант, наместен безопасно между мен и двамата ни слуги, може вежливо да избягва общуването и да събира повече информация.

Разчистиха масата и ни предложиха бренди и сладко вино. Избрах брендито. Не беше от Сандседж, но го биваше. Праотците ставаха от местата си и обикаляха из залата, разговаряха, и ние постъпихме като тях. Кралица Малта дойде, за да се извини отново, и изрази надежда, че съм се възстановил. Фрон ме смути със страстта на благодарността си и с яда си заради поведението на генерал Рапскал. На два пъти видях как Рапскал тръгва към мен, но го спираха различни Праотци.

Върнахме се на местата си и Харикин се надигна и почука три пъти по масата с кокалчетата на пръстите си. Веднага настъпи мълчание.

— Пазители, моля да поздравим с добре дошли принц Фицрицарин, лорд Лант и лейди Амбър от Шестте херцогства. Те дойдоха като пратеници от крал Предан и кралица Елиания. Тази вечер им предлагаме добре заслужено посрещане! И им поднасяме нашите най-дълбоки благодарности.

Прости думи. Никаква цветиста реч, никакви напомняния за минали услуги, договори и служби. Това ме изненада, но Амбър, изглежда, го очакваше. Надигна се от мястото си. Макар да беше сляпа, незрящите ѝ очи все пак обходиха публиката. Дали не усещаше телесната им топлина? С безукорна точност тя се обърна с лице към Харикин.

— Благодарим ви за тази чудесна вечеря и за гостоприемството ви, и за тази възможност да говорим. Ще бъда кратка и по същество. — Позволи си усмивка. — Подозирам, че още от пристигането ни клюката се е разнесла бързо. Вярвам, че повечето от вас знаят историята ни. Истина е, че дойдохме като пратеници от Шестте херцогства, но еднакво вярно е, че Келсингра не е крайната ни цел. След като принц Фицрицарин възстанови здравето на някои от децата ви, можете да си представите каква болка би било да ви е отвлечено дете. Пчеличка Пророчица вече я няма. Когато ви напуснем, ще е за да предприемем пътуване на мъст срещу Слугите на Белите.

Докато Амбър си поемаше дъх, кралица Малта я прекъсна с тих, мек глас:

— Лейди Амбър, ако ми позволите да говоря, моля? — Нямахше укор в гласа ѝ, само простичка молба. Амбър като че ли се изненада, но кимна. Кралицата си пое дълбоко дъх и продължи по-високо: — Вчера ние, Пазителите на Келсингра, се срещнахме в съвета ни. Споделих историята ви с тях. Родителите и някои от децата говориха за това, което направи принц Фицрицарин. Всички сме много благодарни и всички се съгласихме с това, което каза принцът. Животът на нашите деца не е предмет на пазарене. Никакви пари, никаква спазарена услуга от нас не би могла изобщо да се сравни с това, което принцът стори за нас. Можем само да ви предложим своята вечна благодарност и своето обещание, че ще помним какво направихте за нас, винаги. А

ние вече сме дълголетен народ. — Малта замълча и огледа присъстващите. — Но вие също така ни дарихте с възмездие, което отдавна търсехме. Ние също понесохме унищожителни атаки от страна на Халкида, над наши дракони и наши родственици. Шпиони на Халкида и убийци се стремяха да убиват дракони за телесните им части, за церове, които да съхранят живота на стария им херцог. Селден, мой брат и любим певец за драконите ни, беше изтезаван от херцога на Халкида и от Елик. Елик беше съществена фигура в нападенията над драконите ни. Когато драконите нанесоха възмездието си над Халкида, като срутиха крепостта на херцога и го убиха, Елик избяга. Настоящата херцогиня на Халкида несъмнено ще е също толкова доволна като нас да чуе, че сте го премахнали. Като сте го убили, вие сте удовлетворили желанието на фамилията ни за мъст. А това е дълг, който сме повече от готови да изплатим!

— И тъй Рейн, роден от фамилията Купрус от Търговците на Дъждовните равнини, и аз, родена от фамилията Вестрит на Търговците на Бинград, добре разбираме желанието ви да доведете своето възмездие до окончателния му край. Ние, като Търговци за фамилиите Купрус и Вестрит, с радост ви предлагаме равно за равно, помощ във вашето отмъщение заради това как вие постигнахте нашето. Наели сме се да ви уредим транспорт оттук до Джамайлия. Ако пожелаете, ще се качите на борда на Тарман, когато спре тук. Тарман ще ви откара до Трехог, където ще ви чака живият кораб Парагон. Той ще ви превози до Бинград и ако желаете, до Джамайлия по търговския си курс. Вече е изпратена птица, за да се осигури превоза ви. От името на нашите фамилии, надяваме се, че ще приемете гостоприемството ни на борда на тези живи кораби.

— Живи кораби — ахна Настойчивост с момчешко страхопочитание. — Тях наистина ли ги има?

Фрон му се ухили.

— Ще ви оставим да прецените това сами.

Забравих обещанието си към Амбър и казах:

— Нямам думи.

Малта се усмихна и видях в нея момичето отпреди много години.

— Толкова по-добре, защото имам да кажа още. Пазителите имат други дарове, които желаят да ви поднесат. — Поколеба се за миг. — Тези дарове са направа на Праотци. Полезни са, но също така

продаваеми, ако нуждата ви се окаже крайна. — Пое си дъх. — Не подобава на човек да говори за стойността на един дар, но трябва да ви осведомя, че обикновено тези вещи са притежавани само от Търговци или продавани из Бинград за изключително големи суми. — Присви устни за миг. — Нарушаваме стародавна традиция, като ви даряваме с тях. Търговците от Дъждовните равнини и Бинград вероятно биха се оскърбили, ако научат за този акт.

Амбър кимна и усмивката ѝ бавно се разшири.

— Ще сме много дискретни в притежаването им. И няма да излязат от наше попечителство, освен в най-ужасна нужда.

Облекчението на Малта беше явно, дори и през странната ѝ красота.

— Изключително съм благодарна, че разбирате.

Кимна и Харикин отиде до вратата и заговори на някого отвън. Подадоха му малко дървено ковчеже и той го сложи на масата пред нас. Отвори капачето и от една платнена торбичка извади гривна. Деликатни сребърни брънки поддържаха зелени и червени камъчета. Поднесе ми я с усмивка, която ме предупреди, че би трябвало да съм зашеметен от стойността ѝ.

— Красива е... — промълвих.

— Не знаете какво е — каза той усмихнато. Пъхна я в торбичката и ми я подаде. — Погледнете вътре.

Надникнах в отвора на торбичката и вътре грейна зелена и червена светлина.

— Огнекамъни са — осведоми ни Малта. — Блестят със собствена светлина. Скъпоценните камъни в гривната са съвършени. Много редки.

Другото нещо, което Харикин извади от кутията, приличаше на шуплеста сива тухла. Показа ни, че е боядисана червено от едната страна.

— Това блокче отдава топлина, когато го поставиш с червената страна отгоре. Винаги внимавайте да го съхранявате със сивата страна отгоре, защото става толкова горещо, че да разпали огън. — Погледна ме в очите и върна гривната и тухлата в дървената кутия. — Надяваме се, че ще ги приемете с нашите благодарности.

— За нас е чест — отвърнах. Магически предмети с цената на кралска хазна в една малка кутия. — Приемаме ги с благодарност и

винаги ще си спомняме за гостуването си тук, когато ги използваме.

— Добре дошли сте да се върнете по всяко време — увери ни кралица Малта.

Амбър сложи оценяващо ръка на ковчежето, лицето ѝ бе сериозно и решително.

— Колкото и щедри да бяхте с това, все пак има един дар, за който бих помолила. Преди да го назова, моля да знаете, че не искам да ви оскърбя с молбата си.

Около масата се размениха озадачени погледи. Нямах представа какво цели Амбър. Бяха щедри с нас отвъд най-необузданите ми надежди. Зачудих се какво още може да иска. Амбър заговори тихо и бавно.

— Моля за драконово Сребро. Не много. Само колкото да напълни тези два мускала. — От джоб в полата си извади две малки стъкленици, всяка плътно затворена с тапа.

— Не — отвърна твърдо Рейн, без колебание или извинение.

Амбър заговори все едно не го беше чула.

— Умението, или както ние наричаме магията, с която принц Фицрицарин изцери вашите деца, е основано на Сребро. Не знаем как точно са свързани двете, но са. Магията на Келсингра идва от Среброто, затворено в камъка. Спомените от хората, които са живели тук, светлините, които блестят от зданията, езерцата, които стоплят водата, всичко това идва от...

— Не. Не можем — заяви крал Рейн категорично. — Среброто не е наше да го даваме. То е съкровището на драконите. — Поклати глава. — Дори да бихме се съгласили, драконите не биха ви позволили да го вземете. Би било пагубно за вас и за нас. Не можем да ви дадем Сребро.

Видях как Рапскал се размърда, сякаш се канеше да заговори. Гневният блясък в очите му казваше, че е възмутен от молбата на Амбър. Трябваше да ни дистанцирам от това. Заговорих припряно:

— Има една друга молба, която бих искал да направя. Може би ще е по-лесно да я удовлетворите. Молба, която би могла, навярно, да облагодетелства толкова Келсингра, колкото и Шестте херцогства.

Замълчах.

— Можете да я зададете — реши кралица Малта.

Трудно беше да разгадай лицето ѝ с фантастичните шарки на люспите, но си помислих, че и тя се стреми да преодолеем неловкостта.

— Бих искал да изпратя послание до крал Предан на Шестте херцогства, да му кажа, че сме пристигнали тук безопасно и че сте ни предложили помощ за следващата стъпка от пътуването ни. Ако напиша писмо до него, има ли начин да го доставите?

— Готово — отвърна Рейн, видимо облекчен от простотата на молбата ми. — Ако можете да пишете ситно, птица може да отнесе такова писмо до Бинград. Бинград има много търговци, които разменят птици с град Бъкип. Ще гарантирам, че ще стигне до вашия крал. Рано или късно. Ветровете на пролетта забавят птиците ни понякога, но те са упорити същества.

— Бих бил много благодарен за това. — Поколебах се, а след това скочих в дълбокото. Сенч щеше да го забрани, но Кетрикен щеше да го поиска. — Крал Рейн и кралица Малта, в моята земя, в кралския двор, има други, които споделят моята магия Умение. Някои са много по-вещи в лечебните изкуства от мен. — Огледах присъстващите. — Тук има хора, които помолиха да им помогна. Не смея. Магията на Среброто тече силно в Келсингра, твърде силно, за да я владее. Изобщо нямаше да съм толкова... — Затърсих дума. Необуздан? Несдържан? — ... припрян в изцериаването на децата. Един по-добър лечител от мен можеше да е по-деликатен. Пълна котерия на Умението с по-добър контрол над магията би могла да помогне не просто на децата Праотци, но и на всеки, който се е родил...

Гледаха ме втренчено.

— ... който се е родил различен — довърших тихо.

Изглеждаха ужасени. Или стъписани. Бях ли ги обидил? Промените, които драконовото присъствие бе наложило в някои от тях, бяха твърде явни, за да се пренебрегнат. Но може би говоренето за такива неща се смяташе за оскърбително.

Тимара — седеше наблизко — повиши глас ѝ думите ѝ се разнесоха ясно.

— Онези, които са родени Променени, биха ли могли да се... изцерят от това?

Под масата Амбър стисна крака ми предупредително. Нямаше нужда. Нямаше да обещавам нещо, за което не бях сигурен, че е

ВЪЗМОЖНО.

— Някои биха могли — отвърнах. — Поне така мисля.

Тимара вдигна ръце. Помислих, че се кани да закрие лицето си, но тя сви пръсти и се втренчи в тях. Имаше черни извити птичи нокти наместо човешки. Почука ги едни в други с тъга.

Тишината в залата затрептя от възможности. Кралица Малта заговори:

— Веднага щом можете да съставите писмото си... — Гласът ѝ се задави и заглъхна.

Харикин изведнъж се намеси:

— Принц Фицрицарин ни предложи нещо, което мислехме за невъобразимо. — Огледа насядалите около масата. — Може би трябва да сме също толкова щедри. Винаги сме приемали, че сме обвързани от ограниченията на Бинград и Дъждовните равнини; че бихме могли да търгуваме със стоки на Праотци само на тези пазари. Може би е време да променим това схващане.

Малта изглеждаше стъписана. Рейн заговори бавно:

— Предлагаш прекъсване на традиция, която датира от самото основаване на поселенията в Дъждовните равнини. Мнозина от нас чувстват, че дължим на Търговците от Дъждовните равнини малко вярогност, а на Търговците от Бинград — още по-малко. За магически стоки трябва да обсъдим. Но за друга търговия не виждам причина да трябва да сме обвързани.

Бавни кимания отвърнаха на думите му.

Крал Рейн се обърна към нас.

— Древни карти показват, че някога пътища са свързвали Келсингра с Планинското кралство. Може би е време тези пътища да се подновят и наистина да станем търговците, каквито се наричаме.

— Шестте херцогства имат много стоки за обмяна. Овце и вълна, зърно, което отглеждаме в изобилие, добитък и кожа, и желязо също. — Усмихнах се, за да прикрия съмненията си. Щеше ли Предан да зачете импровизираното ми преговаряне?

— Зърно в изобилие. Ето, че има нещо, което бихме могли да приветстваме. До месец ще изпратим търговска делегация до Бъкип. Да вдигнем ли наздравица за отварянето на границите ни?

Не една наздравица бе вдигната онази вечер. Страните на Настойчивост бяха зачервени от вино и видях как Лант и Спарк се

спогледаха. Спарк сложи ръка на рамото му и го изведе от празненството с достойнство, макар и не с най-стабилната походка. Скоро след това се оплаках от умора и Амбър се оттегли с мен — оставихме Лант да представлява Шестте херцогства за остатъка от вечерта.

Докато се изкачвахме бавно, тя каза тихо:

— В самата фамилия на крал Рейн има хора силно променени от Дъждовните равнини в тежко отношение. Сестра му...

Знаех за какво ме моли.

— Дори за сестра му, не смея...

— Не. Само ти казвах за нея. Сега тя е в Трехог, на гости при родителите си. Дори и да искаше да поемеш риска, не би могъл. Но ако в Шестте херцогства има лечители, които биха могли да помогнат на хората в Дъждовните равнини, Шестте херцогства биха могли да спечелят мощни съюзници.

Седях до разсъмване и съставях писмото си до крал Предан. Подреждах думите си с пълното очакване, че ще ги прочетат поне няколко души, преди да стигнат до него — ако изобщо стигнеха. Бях предпазлив, казвах само, че сме стигнали до Келсингра и сме си осигурили превоз до Джамайлия. Помолих го да уреди превоз до дома за Лант, Нас и Спарк, и му писах, че би могъл да очаква посланик от Драконовите търговци с предложение за търговски обмен. Добавих, че е задължително Майсторката на Умението Копривка да присъства на всички преговори.

Исках да кажа повече. Не посмях. Навих плътно листчето, натопих го във восък и го пхнах в малкото цилиндърче, което щеше да се върже на крачето на гълъб. Съжалявах, че не мога да пратя предупреждение до Копривка с Умението. Драконовите пазители твърдяха, че са Праотци и наследници на този град и всичките му чудеса. Как щяха да реагират, ако научеха за Аслевиал и разбитите съкровища там? Щяха ли да се опитат да си ги поискат като свои, или да предложат да споделят знанието си за онази магия с нас? Сенч щеше да види в това съперничество, Кетрикен — естествено съюзничество. Предан и Копривка? Не знаех те какво щяха да видят. Чудех се дали прибягването ми до Умението тук е камъчето, което ще

предизвика лавина на война, или ще се окаже първото блокче в градежа на споделено наследство на магия. Измъчвах се ужасно от това, че трябва да кажа толкова малко и да знам, че може да минат дни, преди да мога изобщо да се опитам да се пресегна с Умението.

Точният ден на пристигането на Тарман беше несигурен, защото реката беше придошла и течеше по-бързо с топенето на далечни снегове.

Всеки от нас се справяше с това чакане по свой начин. Необходимостта да държа стените си на Умение здраво вдигнати и да съм вечно бдителен срещу течението на Умение и спомени в града ме изтощаваше. Хранех се в личните ни покои и деликатно отклонявах колкото може повече посетители. Породената от Умението умора, която ме бе потиснала, означаваше, че рядко излизах из града. Помнех Келсингра като запустелия град, на който за първи път се бях натъкнал, докато търсех Искрен. Беше първото ми преживяване с пътуване през стълб-Умение и се беше случило неволно. Градът тогава се бе оказал опасен. По ирония, въпреки че бях проучил задълбочено магията Умение, пропитите с Умение стени и улици на града бяха по-опасни за мен.

Но потокът на Умение в града не беше единствената опасност. На три пъти генерал Рапскал дойде и почука на вратата на покоите ми, и винаги като че ли идваше когато другите си бяха отишли. Първия път се престорих на по-уморен, отколкото се чувствах. Той настоя, че трябва да поговори с мен, но аз се олюлях, извиних се и бавно, но непреклонно затворих вратата. След това не отварях, когато някой почукаше. Лейди Амбър съхрани здравословна бдителност спрямо генерал Рапскал. Прекарваше дните си между стените на Залата за поздравления. Посети Малта и ми предаде клюките им за стари приятели и пресни новини за Бинград, както и за Трехог. Лант, Спарк и Настоячивост бяха омаяни от Келсингра като бебе от нова дрънкулка, а пазителите като че ли с охота и задоволство споделяха с тях чудесата на своя град. Предупредих ги да внимават и им разреших да го проучат. Нас, с Пъстра на рамото му, бързо бе станал любимец на слугите и неволно ми даде много информация за вътрешната уредба на Келсингра, когато сподели клюки за една вечер. Вечерта Амбър и

Спарк кърпеха съсипания си от мечока гардероб и Амбър разправяше истории за стария Бъкип, включително авантюрите на прословутата лейди Дайми.

Веднъж Нас я попита за детството ѝ. Тя заговори за селско семейство, за по-голяма сестра, възбудена, че най-после си има сестричка. Разказа за ниски заоблени хълмове, които ставали златни лете, за гледане на кротки кафяви крави. После спря и разбрах, че следващата част от разказа ѝ трябва да е за Клерес. Не разказа повече истории онази вечер и се побоях, че скоро трябва да извлека спомените за всеки съществен факт, свързан с Клерес. Беше заключила тези спомени и все пак трябваше да намеря начин да ги отворя, ако искахме плановите ни за отмъщение да успеят.

Тъкмо Шутът бе този, който пръв бе настоял да отида в Клерес и „да убия всички“. Беше пожелал отмъщението си още преди да отвлечат Пчеличка. Още преди Дуалия да я беше вкарала в стълбовете и тя да се изгуби там, той искаше да бъдат избити. Разчистил бях много грижливо нещата от живота си в Бъкип и исках да тръгна сам, да потърся онзи далечен град и да си отмъстя. Не се бях притеснявал за собственото си оцеляване след това.

Но не само Шутът, а и Спарк, Нас и Лант ме бяха последвали. Трима от тях можех да върна в Бъкип, но за да оцелее Шутът, трябваше да изтръгна от него всяка подробност, която помнеше за Клерес и Слугите на Белите.

Но как? Как да измъкна съществената информация от човек, толкова опитен в прикриването и отклоняването?

Денят беше по-скоро задържала се зима, отколкото пролет, и предпочетохме да останем на топло в стаите ни. Нас беше неспокоен. Крачеше нервно, кършеше рамене и въздишаше, докато не се предадох и не му разреших да излезе сам.

Късно следобеда той се върна със зачервени бузи и разрошена коса и възкликна:

— Пъстра си има приятел!

Всички се извърнахме към него изненадани.

— Пъстра се е запознала с друга врана? Напомни ми да ѝ почерня белите пера, иначе това приятелство ще е краткотрайно —

отвърнах.

— Не! Не врана! — почти извика той, а после си пое дъх и заговори по-спокойно. — Държах се много внимателно, както ми наредихте, говорех само когато ме заговорят и не казвах много. Но малко хора имаше днес навън в студа. Пъстра ме намери и кацна на рамото ми. Вървахме към един площад със статуя на кон, когато ме удари силен вятър, много студен, и Пъстра литна от рамото ми. После извика, все едно че беше менестрел: „О, прелестна, червена като алени плодчета и целуната от скреж лоза!“ Все едно, че рецитираше поема! Поривът на вятъра се оказа червен дракон, кацащ точно пред мен, женски! Ноктите ѝ изчаткаха на каменните плочи и тя размаха опашка; едва се спря да не ме стъпче. Залитнах назад и паднах. Ожулих си дланите! — добави той и вдигна почервенелите си ръце да ги видим.

— Заплаши ли те драконът? — попита Лант задъхано.

— Не, изобщо. Просто кацна. Все пак се уплаших и реших да се махна. Викнах на Пъстра да се върне при мен, но тя полетя и кацна точно пред дракона. Този път каза: „О, прелестна алена кралица, хранеща се с врани!“. А драконката изпъна глава надолу и помислих, че ще изяде Пъстра. Но вместо това Пъстра затанцува.

Нас разтвори ръце, наведе глава и разтърси тяло като птица ухажор.

— А после? — попита Спарк без дъх.

— Очите на дракона се въртяха като пумпали на Пролетния празник. Тя отпусна глава на земята, а Пъстра подскочи и започна все едно да я пощи, кълвеше нещо между люспите по муцуната ѝ, около очите и ноздрите ѝ. А драконът заиздава много странни звуци, като на завиращо котле.

— А после? — Спарк сякаш завиждаше, че е пропуснала гледката.

— Стоях и чаках. Когато краката ми изтръпнаха от студ, извиках на Пъстра да се връща, но тя дори не обърна глава. Очите на дракона бяха притворени, като на голяма задрямала котка. Тъй че я оставих и се прибрах. — Намръщи се и ме попита: — Мислите ли, че ще е в безопасност?

— Мисля, че да. Пъстра е много умна. — Зачудих се дали драконите и враните споделят древна връзка. Враните са прословути кълвачи на кокали и истински хищници. Един съюз между врани и

дракони изглеждаше съвсем естествен. — Много умна — повторих. И знаех, че това е загадка, която ще се реши само когато Пъстра реши да ми я разкрие.

— Да! — гордо възкликна Нас. — Наистина е много умна!

В един слънчев ден се събудих от следобедна дрямка. Бях сам. Чувствах се замаян и отпуснат и се надявах, че една малка разходка из града ще ме оживи. Облякох тънкото си наметало на принц на Шестте херцогства и излязох. Далечните дървета на хълмовете зад Келсингра бяха поруменели от течаща мъзга в белите им клони. Някои, върби навярно, бяха изпъстрени със зелени напъпващи листа все едно, че някой беше навързал мъниста по тънките им клони. Планинските върхове бяха смъкнали снежната си кожа. Колко години бяха минали, откакто двамата с Нощни очи бяхме преживявали по гористите им склонове, ловувайки като вълци и отдавайки се на здрав сън? Преди цял един живот, а може би два.

Гласовете от спомените на Предци ми мърмореха от пропитите с Умение камъни на сградата. Отпървом мърморенето беше далечно, като бръмченето на комари, но после стана настойчиво, като на рояк пчели. Натискът дращеше по стените ми, изстъргваше защитите ми. Обърнах се, когато започнах да чувам ясно откъслеци от разговор и да виждам сенчестите фигури на Праотци. Течението на Умение набъбваше около мен, като океанска вълна, която искаше да ме отнесе далече от брега. Бях идиот, че излязох сам. Докато се връщах към Залата за поздравления, усетих, че Рапскал ме следва. Усилията ми да затуля шепота на древните Праотци бяха умъртвили усета ми за тези около мен. Забавих крачка и тръгнах уморено. Нека да мисли, че съм по-слаб, отколкото бях. Всъщност прецених, че съм твърде изнервен, за да издържа нападение и на дете, да не говорим за този воин Праотец.

Той ме настигна бързо.

— Принц Фицрицарин. Радвам се да ви видя донякъде възстановен от магията ви.

— Много мило, че го казвате, генерал Рапскал. Но дори тази кратка разходка ме изтощи. Ще си легна веднага щом се прибера.

— Ясно. Разочарован съм. Надявах се да поговоря с вас. За важни неща. — Последното го добави по-тихо, сякаш някой можеше да ни подслуша. Искаше ли да ме заплаши лично? Но когато го погледнах, видях, че изражението му е умолително и почти извинително. — Сгрехих в преценката си за вас. Хиби ми каза, че трябва да променя мнението си. — Заговори по-важно. — Тя имаше сън. Или може би си спомни нещо. Предаде ми, че начинанието ви е справедливо. Тя го поддържа. — Сниши гласа си до шепот. — Желаете да ви помогна по всякакъв възможен начин да унищожите Слугите и техния град. По всякакъв начин. — Наведе се към мен и сложи ръка на рамото ми, заговорнически. Очите му блестяха не като на човек. Бдителността ми се превърна в тревога, когато той сподели: — Вашата врана и Хиби са станали много близки приятелки.

— Хиби? — попитах, като се мъчех да се усмихна. „Моята врана?“

— Моят дракон. Знаете за Хиби, вярвам? Тя е моята алена любимка. — За миг усмивката му се разшири и му придаде момчешки вид. — Тя харесва враната ви. Пъстра, нали така се казва. Пъстра я хвали и ѝ говори за красотата ѝ. Преди да дойде враната, аз бях единственият, който ѝ се възхищаваше така, както заслужава. Хиби доста се е привързала към Пъстра. Но не това исках да обсъждаме. А вашата цел да убиете Слугите на Белите. Хиби я одобрява.

Опитах се да изтълкувам думите му.

— Вашият дракон е имал сън или си е спомнил, че искам да убием Слугите на Белите?

Той се ухили по-широко, човешки бели зъби на променено от дракон лице.

— Да. Точно така. — Беше страшно доволен, че съм разбрал.

Спрях. Опрях ръка на каменната фасада на една сграда с мисълта да се облегна и да си почина. Грешка. Улицата изведнъж се изпълни с Праотци, сини и сребърни, и зелени — високи кокалести хора с чудновати люспести лица и в изящни одежди. Щеше да има състезание на музиканти днес, на Площада на кралицата, а самата кралица щеше да поднесе наградата.

— Хей? Събудете се, принце. Връщам ви в Залата за поздравления. Гласовете не са толкова силни тук.

Вървах, а генерал Рапскал беше стиснал здраво ръката ми. Състезанието на музикантите заглъхна като сън. Рапскал ме водеше. Сигурно ми беше говорил.

— Не съм добре — чух се да казвам.

— Отлично сте — каза той утешително. — Просто не бяхте подготвен. Ако изберете кой глас ще слушате и се подгответе да споделите живота на съответния Праотец, можете да научите много. Аз определено научих! Преди да приема спомените на един древен воин Праотец в ума си, бях несръчно глупаво момче, искрено и търпяно от приятелите ми пазители, но никога уважавано. Никога уважавано.

Внезапно затвори уста и треперещият му глас секна. Промених надолу преценката си за възрастта му.

Той се покашля.

— Хиби е преживяла нещо подобно. Никога не е говорила много с другите дракони или пазителите им. Когато дойде за първи път при мен, беше малка и тромава. Другите дракони я презираха. Не можеше дори да си спомни името си; трябваше аз да ѝ дам име. Но от всички тях тя беше първата, която полетя, и първата, която сама уби животни за храна. — Гърдите му се издуха от гордост все едно Хиби беше малкото му дете. Видя, че внимавам, и кимна рязко. Бяхме спрели.

— Стаята ми — казах тихо. — Трябва да полегна. — И бях искрен.

— Разбира се. С радост ще ви отведа.

Потупа ме по ръката и в това кратко докосване усетих за него много повече, отколкото ми харесваше. Тръгнахме — по-бързо, отколкото ми се искаше, но стиснах зъби да не изоставам. Надявах се Лант да е в стаите ни. После се зачудих кога съм започнал да разчитам, че ще ме защити.

Внезапно усетих, че Ридъл ми липсва.

— Тъй — заключи Рапскал и се зачудих какво съм пропуснал, докато мислите ми се бяха зареяли. — Затова всичко, което Хиби си спомня или сънува, е толкова важно.

Стигнали бяхме до Залата за поздравления. След яркия ден навън вътре изглеждаше сумрачно. Двама Праотци се обърнаха и се възряха в нас, докато Рапскал ме водеше към стълбището.

— Хайде нагоре — каза той весело. Беше по-силен, отколкото изглеждаше.

— Благодаря ви за помощта — казах, когато стигнахме до стаята ми. Бях се надявал да ме остави до вратата, но той ме последва вътре.

— Ето. Седнете на масата. Ще наредя да донесат храна.

Нямах избор, така че седнах. Усилието да задържа гласовете на Праотците извън ума си бе изцедило физическата ми енергия. Докато се настанявах, скришом се уверих, че малкото ножче, което ми беше дал Ридъл, е на мястото си на кръста ми. Ако ми потрябваше, можех да го извадя и може би да срежа с него меко масло. Помъчих се да събера яд, който би могъл да събуди малко сила в умореното ми тяло, но намерих само страх, от който коленете ми станаха още по-колебливи. Външното дружелюбие на Рапскал не бе успокоило бдителността ми към него. Нравът му, прецених, беше непостоянен. И все пак беше проникателен. Единствено той като че ли бе разбрал, че не сме напълно искрени с жителите на Келсингра. Но дали си имах работа с безскрупулен военен, готов да направи всичко необходимо, за да защити Келсингра, или с меланхоличен младеж, угрижен от сънищата на своя дракон?

Той се върна при мен на масата, след като бе натиснал един орнамент с форма на цвете до вратата.

— Как действа това? — попитах го. Надявах се да го преценя малко по-добре. — Натискането на онова цвете?

— Нямам представа. Просто действа. Долу в кухните има подобни емблеми, които светват и жужат. По една за всяка стая. — Сви рамене. — Има твърде много неща, които не знаем. Само преди половин година открихме, че онези стаи са предназначени за кухня. Има един купел там, който се пълни с гореща или студена вода. Но никакви печки или огнище. Тъй че е странна кухня. Не че майка ми изобщо имаше печка, или дори кухня, която да помня.

За миг се смълча и се навъси. Тук, далече от врявата Умение на улиците, исках да чуя повече за съня на дракона му. Но също така трябваше да предупредя другите, преди да влязат при нас. Не се доверявах на този Рапскал, изобщо. Дали сънят на дракона му беше отдавна замислена хитрина, за да влезе в стаите ни? Изчаках три вдишвания и казах:

— Вашият дракон е имал сън за Клерес?

Той се сепна.

— Клерес, да! Това име си спомни. Значи е истински сън, основан на наследствените й драконови спомени!

— Не разбирам. Наследствени драконови спомени?

Той се усмихна и подпря брадичка на юмрука си.

— Това вече не е тайна. Когато едно влечуго се преобрази в дракон, се събужда със спомените на своите драконови предци. Знае къде да ловува, къде да свие гнездо, спомня си имена и събития от наследственото си родословие. Или така би трябвало.

— Нашите дракони са били морски влечуги твърде дълго и са прекарвали твърде кратко време в пашкулите си. Излязоха с накъсани спомени. Моята Хиби не помни почти нищо от предците си. Но понякога, когато спи, спомените се връщат при нея. Надявам се това да означава, че докато расте, би могла да си спомни повече за живота на предците си. — Очите му се разшириха и за миг блеснаха. Сълзи? От този безскрупулен мъж? Заговори бавно и някак тъжно: — Обичам я такава, каквата е. Винаги съм я обичал и винаги ще я обичам. Но да си спомни предците си би означавало толкова много за нея... — Погледнах го и видях пред себе си един покрусен родител. — Безсърдечен ли съм, че и аз копнея за това? Че мисля, че тя би била по-добра... Не! Тя е твърде възхитителна такава, каквата е, та нещо да я направи по-добра! Защо толкова искам това? Неверен ли съм?

Най-лошото, което може да се случи на професионален убиец, е да намери общ терен с жертвата си. Но този въпрос ми беше твърде познат. Колко често бях лежал буден до Моли и се чудех дали съм чудовище, защото ми се иска дъщеря ми да е като другите деца? За миг сякаш сърцата ни помпаха една и съща кръв. После обучението на Сенч прошепна в мен: „Ето я. Пукнатината в бронята му.“

Имах собствена мисия, за която да мисля. И за Шута... Нуждаех се от информация и може би това момче-генерал я притежаваше. Заговорих кротко и се наведох към него, сякаш омаян от разказа му. Стоплих гласа си с лъжлива доброта.

— Колко удивително, че е сънувала за Слугите и Клерес! Разбирам, че нито тя, нито вие сте посещавали онова далечно място?

Подай му малко информация, за да видиш какво би могъл да издаде. И на първо място поддържай спокойно поведение. Престори се, че това е светско гостуване, а не взаимна преценка на силите.

Тактиката ми подейства. Лицето му грейна от радост.

— Никога! Значи онези места са реални? Трябва да е истински спомен, който я е споходил, не копнеещ сън! — Гърдите му се надигаха и спадаха от възбуда. Очите му, обикновено толкова предпазливи, изведнъж се отвориха широко. Усетих, че нещо излиза от него. Не беше нито Умението, нито Осезанието. Странна смесица от двете? Това ли обвързваше пазител и дракон? Тогава разбрах, че беше пазил стените си вдигнати, докато говорехме, но сега ги отвори за Хиби и сподели с нея, че сънищата ѝ са верни възпоминания. Някъде в Келсингра дракон изрева от радост. Далечният грак на врана отекна с него — или си го бях въобразил?

— Клерес е реален, както и Слугите — казах, за да го подтикна да говори. — Боя се, че нямам много друга информация, която да споделя с вас. Пътуването ни води към неизвестното.

— За отмъщение? — попита ме той тихо.

— За отмъщение — потвърдих.

Челото му се набръчка и за миг изглеждаше почти човешко.

— Тогава може би трябва да тръгнем с вас. Защото това, което Хиби си спомни за онова място, беше тъмно и потискащо. Мрази го и се бои от него в еднаква мяра.

— Какво си спомня тя? — попитах кротко.

Той се намръщи.

— Малко подробности. Имало измяна и предателство. Нарушено доверие. Драconi умрели. Или може би били избити. — Взря се към стената, сякаш виждаше нещо от много далече, а след това очите му се обърнаха рязко към мен. — Не ѝ е ясно. И затова е още по-смущаващо.

— Възможно ли е другите драconi да помнят това, което тя не помни?

Той поклати глава.

— Както ви казах, всички драconi на Келсингра излязоха от пашкулите си с непълни спомени.

Тинтаглия. И Айсфир. Запазих лицето си спокойно. И двамата не бяха от породата на Келсингра. Тинтаглия се беше излюпила години преди драконите на Келсингра и си беше вярвала, че е единственият оцелял дракон на света. Личните ми преживелици с нея бяха изключително неприятни. Беше тормозила Копривка, като нахлуваше в сънищата ѝ и я заплашваше. И мен. Всичко с цел да ѝ изровим Айсфир. Този истински древен дракон бе избрал да се потопи в

ледник, когато си бе повярвал, че е последният дракон на света. Двамата с Шута го бяхме освободили от леда и го бяхме върнали на света. Неговият спомен за онова, което бе сполетяло другите дракони, трябваше да е непокътнат. А от това, което знаех за Айсфир, шансовете ми да го науча от него бяха много малки.

Генерал Рапскал все още размишляваше за своя дракон.

— Моята Хиби е различна от другите дракони. Винаги по-малка, закърняла, би казал човек, и наистина се боя, че може би никога няма да порасте толкова голяма като другите. Рядко говори, а когато го прави, е почти изключително с мен. Не проявява никакъв интерес към бой за чифтосване. — Помълча. — Тя е по-млада от другите, и като влечуго, и сега като дракон. Вярваме, че е от последното оцеляло драконово поколение преди крайният катаклизъм да ги отнесе. Някога, когато драконите са били много, драконови яйца са се излюпвали ежегодно във влечуги. Влечугите са влизали в морето, плували и ядели, следвали миграциите на рибата, докато станат достатъчно големи, за да се върнат в Дъждовната река и да поемат нагоре до брега за свиването в пашкулите близо до Трехог. Така е било някога. Много от драконите имат наследствени спомени за помагане на влечуги да оформят пашкулите си и да влязат в тях. На следващото лято драконите излизали от пашкулите, силни и напълно оформени, готови да полетят за първия си лов.

Поклати тъжно глава.

— Не беше така за нашите дракони. Те са се... изгубили. Останали са като влечуги твърде дълго, защото някакво голямо бедствие е променило крайбрежието и реката толкова много, че вече не са могли да намерят пътя си до бреговете за пашкулите. Двамата с Хиби вярваме, че няколко поколения влечуги са пострадали в това бедствие. Заклещени в морето много по-дълго, отколкото е трябвало.

Кимнах. Мои собствени разсъждения бяха започнали да кипят в ума ми, но все пак знаех, че е изключително важно да чуя какво има да каже Рапскал. Нямахше нужда да му казвам, че знам повече за двата по-стари дракона от него.

— Хиби подозира, че не целият драконов вид е умрял, когато са паднали градовете на Праотците. Айсфир със сигурност не е умрял. — Гласът му стана много мрачен. — Мислил съм доста и за това. Би могло да изглежда, че всички Праотци, живели тук, в Келсингра, са

умрели. Но не е така. Влизал съм в спомените на един Праотец, преживял онова, което е разцепило и погубило този град. През неговите очи наблюдавах как земята трепереше и Праотците бягаха. Но къде? Мисля, че е до други места, белязани на картата в кулата. — Замълча и ме погледна. Нужно ми беше цялото обучение, за да съхраня лицето си озадачено, когато каза: — Не знам как беше направена магията, но те избягаха през изправените камъни. Същите камъни, където за първи път се натъкнах на вас.

— Избягали са през камъни? — Попитах, сякаш не разбирам за какво говори.

— През камъните — повтори той. Наблюдаваше ме внимателно. Задържах дъха си бавен и спокоен, докато го гледах уж учудено. Мълчанието се проточи. После той каза: — Отраснах като невежо момче, принц Фицрицарин. Но не глупаво. Този град има история, която да разкаже. Другите се страхуват да не се изгубят в спомените, побрани в камъните, но аз ги проучвам. Научих много. Но част от онова, което научих, само ме доведе до повече въпроси. Не ви ли изглежда странно, че в едно само бедствие като че ли са загинали всички Праотци и всички дракони на света?

Сега говореше толкова на себе си, колкото и на мен. Доволен бях да го оставя да говори.

— Някои селища на Праотци са били унищожени. Знаем това. Трехог отдавна е разровил останките на един погребан град на Праотците. Може би и други са паднали. Но човечеството не е загинало, нито папагалите, нито маймуните. Тъй че как така всички Праотци са изчезнали от света, и всички дракони? Тяхното население със сигурност би трябвало да е много намалено. Но да измрат напълно? Това е твърде странно. Видях мнозина да бягат, когато градът загива. Тъй че какво е станало с тях? Какво е станало с драконите, които не са били тук, когато е паднал градът? — Почеса се по люспестата брадичка. Ноктите му бяха пъстроцветни и стържеха като метал по метал на лицето му. Вдигна очи и ме погледна. — Хиби си спомня измяна и тъмнина. Едно земетресение е бедствие, но не измяна. Съмнявам се, че Праотците биха предали своите дракони. Тъй че чия измяна си спомня тя?

Попитах предпазливо:

— Какво отговаря Айсфир на въпросите ви?

Той изсумтя пренебрежително.

— Айсфир? Нищо. Той е един безполезен грубиян, към дракони, както и към Праотци. Никога не говори с нас. Тинтаглия нямаше никакъв избор, затова го взе за свой мъжкар. Но той се оказа недостоеен за нея. Рядко го виждаме тук в Келсингра. Но съм чувал песен на менестрел за освобождаването му от ледника. Зла жена с бледа кожа се опитала да го убие. Бяла ясновидка, както я наричат някои. И точно за това се чудя. Ако някои са убили драконите и Праотците, не биха ли искали да сложат край и на Айсфир?

Историята за Айсфир и Бледата жена беше стигнала чак до Келсингра. Тогава ме знаеха като Том Беджърлок и малко менестрели знаеха за ролята ми в поражението на Бледата жена. Но Рапскал беше прав. Айсфир със сигурност щеше да има основание да мрази Бледата жена и може би Слугите също. Имаше ли някакъв начин да разбудя тази омраза и да го убедя да ми помогне в отмъщението ми? Съмнявах се. Ако не искаше да търси отмъщение за собствените си неправди, нямаше да го интересуват много несправдите, нанесени на един жалък човек.

Отклоних мислите си от Айсфир.

— Не разбирам всичко, което ми казахте. Драконите на Келсингра са от различни векове? Но аз мислех, че драконите на Келсингра са се излюпили по едно и също време.

Той се усмихна снисходително.

— Има толкова много неща, които външният свят не разбира за нашите дракони. От съешаването до снасянето на яйце и влизането на влечугото в пашкула му може да минат много човешки поколения. Ако морските влечуги нямат достатъчно храна или бъдат пометени от бури, или се изгубят, тогава може да минат дори още повече години, преди да се върнат да изпредат пашкулите си. Влечугите, които Тинтаглия доведе до местата на пашкулите, до едно бяха преживели ужасни бедствия, но някои са били в морето десетки години по-дълго от други. Били са влечуги, откакто драконите са изчезнали, а никой не знае колко дълго ги е нямало драконите. С Хиби мислим, че тя е най-младата от влечугите, стигнали до реката в Дъждовните равнини. Наследствените ѝ спомени, колкото и оскъдни да са, съхраняват най-последната история на драконите преди почти пълното им изчезване.

Време беше да задам най-важния си въпрос.

— Хиби помни ли нещо за Клерес или Слугите, нещо, което би могло да ми помогне в стремежа ми да ги унищожа?

Той поклати тъжно глава.

— Тя ги мрази, но също така се страхува от тях... а не мога да се сетя за нищо друго, от което да я е страх. Колебае се, като ѝ предлагам да поведе всички наши дракони за вашата кауза, и предупреждава, че не бива никога да се доближаваме до онова място. Ако сънищата ѝ донесат ясен спомен, би могла да реши да си отмъсти лично. — Сви рамене. — Но пък ако спомените са ужасяващи, може да реши завинаги да отбягва Клерес.

Стана рязко, с което ме принуди да хлъзна стола си назад и да напрегна всичките си мускули. Усмихна се унило на предпазливостта ми. Не съм нисък, но дори и да стоях прав, щеше да се извисява над мен. Все пак каза вежливо:

— Дори моят дракон да не може да събере, засега, достатъчно воля да отмъсти за своя вид на тези „Слуги“, аз бих желал да ги избия всички лично. Заради нея. — Погледна ме твърдо в очите. — Няма да се извиня за поведението си, когато дойдохте в града. Предпазливостта ми беше оправдана и все още съм подозрителен за много неща от разказа ви. Никой не е видял да слизате от хълмовете в Келсингра. Групата ви пристигна с повече багаж, отколкото вярвам, че бихте могли да носите. Никой от вас нямаше запуснатия уморен вид, присъщ на хора, пътували дълго през пустошта. Не можех да не гледам на вас с голяма предпазливост. Вярвах, че само старите Праотци са могли да използват изправените камъни като портали.

Спря. Гледах го в очите и не казвах нищо. Искра на гняв припламна в погледа му.

— Добре тогава. Пазете си тайните. Потърсих ви не заради себе си, а заради Хиби. Помагам ви по нейно нареждане. Поради това, въпреки собствените си резерви, по нейно настояване ви предлагам следното. Принуден съм да се доверя, че няма да разкриете за този дар на никого — било то човек, Праотец или дракон, — докато не се озовете много далече от Келсингра. За какво бихте могли да го използвате, не мога да си представя. Когато е докоснала драконовото Сребро, лейди Амбър е топнала пръсти в собствената си смърт и е отпечатала смърт и върху вас с допира си. Не завиждам на никого от

двама ви. Но ви желая успех в постигането на мисията ви преди да ви вземе смъртта.

Докато говореше, бръкна под жакета си. Посегнах към ножа на Ридъл, но това, което извади той, не беше оръжие. Беше дебела тръба и в първия момент помислих, че е направена от метал, но после видях бавното потръпване на Сребро в нея.

— Малко от съдовете, използвани от боравещите със Сребро, са оцелели. Стъклото е много тежко, а стъклената запушалка е изрязана на спирала, за да осигури плътно затваряне. Въпреки това ви съветвам да сте внимателен.

— Показвате ми стъклена тръба с Умение?

Рапскал я сложи на масата и тя се затъркаля, докато той не я спря с едно докосване. Беше дебела като дръжка на гребло и щеше да се намести плътно в мъжка длан. Той бръкна отново под жакета си и сложи втора тръба до първата. Стъклото леко звънна, щом тръбите се допряха, и сребърното вещество вътре се завихри и се намота като тлъстина в разбъркана супа.

— Показвам ви? Не. Давам ви го. След онова, което Хиби сподели с мен, допускам, че вашата лейди Амбър иска да го използва срещу Слугите. Тъй че ето го. Вашето оръжие. Или вашият източник на магия. Или както там се наложи да го използвате. То е от Хиби, дадено даром от дракон, тъй като само дракон би могъл да ви дари драконово Сребро.

На вратата се почука. Той избута Среброто към мен и каза рязко:

— Скрийте го.

Сепнат, посегнах към тръбите и ги стиснах. Бяха топли и много по-тежки, отколкото бях очаквал. След като нямах никакво друго скривалище, ги напъхах под ризата си и скръстих ръце, за да прикрия издутина.

Той отиде до вратата.

— А. Храната ви. — И пусна вътре слуга, който го изгледа ококорено, преди да донесе до масата поднос и да започне да подрежда храната пред мен. Челото му беше люспесто, както и скулите му. Устните му бяха плоски и стегнати като на риба, а когато раздвижи устата си, зърнах плосък сив език. Очите му също се движеха странно. Извърнах поглед от неизречената му молба. Искях да се извиня, че не мога да му помогна, но не смеех да заговоря за това. Засрамах се и

само му благодарих тихо. Той кимна вяло и заотстъпва към вратата, но очите му пробягаха към Рапскал. Новината за госта ми скоро щеше да стигне до кухните и да плъзне, както може само клюка.

— Ще ми направите ли компания? — попитах генерала.

Той поклати глава.

— Не. Очаквам до няколко минути още един-двама от домакинството да нахлуят през тази врата, за да се уверят, че не съм ви наранил. Жалко. Бих искал да науча как пътувате през стълбовете. И защо Хиби твърди, че миришете сякаш имате дракон приятел, но не някой, когото тя познава. Подозирам, че има неща, които знам и които биха могли да са ви от полза. — Въздъхна. — Толкова много се губи, когато няма доверие. Сбогом, принц Фицрицарин Пророк. Надявам се търговският и магически съюз, който предложихте за нашите народи, да процъфти. Надявам се да не свърши с война.

Тези смразяващи думи бяха сбогуването му. В мига, в който затвори вратата зад себе си, станах и отнесох стъклени тръби с Умение до пътната си торба. Надигнах ги замислено и погледах бавното завихряне, когато ги наклоних. Огледах запушалките; изглеждаха плътни и малко лепкави на допир, сякаш към пломбата бе добавена смола. Пъхнах ги в по един дебел зимен чорап, увих краищата и след това ги сложих в дебелината си вълнена шапка, преди да ги наместя на дъното на торбата. Стъклото на тръбите изглеждаше тежко и здраво, но не исках да рискувам. Всъщност бях съгласен с Рапскал. Нямах да кажа на никого, че разполагам с това, най-малкото на Шута. Нямах представа защо Амбър бе помолила за драконово Сребро. Докато не сметнеше за редно да разкрие какво е намислила, нямах намерение да ѝ го предоставя. Разтревожил се бях, че беше посребрила връхчетата на пръстите си, и все още не можех да реша какво изпитвах от отпечатъците на пръсти, украсили веднъж китката ми. Въздъхнах. Знаех, че решението ми е разумно, и се чудех защо се чувствам гузен от това. По-лошо от гузен. Потаен и лукав.

Другите дойдоха по-късно следобед, пълни с истории за града. В една древна градина дърветата отдавна били изсъхнали, но били останали статуи, които бавно променяли позите си, и фонтан, който се кикотел с гласчетата на щастливи деца. Лант и Спарк бяха видели

фигури на Праотци, движещи се сред призрачни зелени дървета и пълзящи лози. При това описание Амбър кимна. Настойчивост обаче беше отчаян.

— Защо аз не чувам и не виждам нищо? — запита той. — Дори Амбър чува шепненето им! Когато драконите прелетят, другите твърдят, че чуват как си викат един на друг. Най-вече обиди и предупреждения за ловна територия. Но аз чувам само тръбенето им, не по-различно от това на разгонен лос. — Раздразнението му граничеше с яд.

— Бих искала да можеше да чуеш и видиш това, което ние чуваме и виждаме — подхвърли Спарк.

— Защо не мога? — Този път отправи въпроса си към мен.

— Не мога да кажа със сигурност. Но подозирам, че е нещо, с което си роден — или без него. Някои хора имат влечение за магия. Умението. Или Осезанието. Ако го имат, могат да го развият. Нещо като с овчарските кучета, родени с целта да събират овцете, и ловните кучета, които проследяват миризмата още съвсем мънички, по инстинкт.

— Но кучетата може да се научат да събират овце или да ловуват дори да не са от тези породи. Не можеш ли да ме научиш да виждам и чувам каквото могат другите?

— Боя се, че не.

Нас погледна накриво към Спарк и долових може би съперничество, или пък беше просто желание да сподели. Лант каза тихо:

— Аз не виждам и не чувам толкова като другите.

— Но аз не чувам и не виждам нищо! — избухна момчето.

— Това може да е по-скоро дарба, отколкото недостатък — казах. — Може би трябва да мислиш за него като за броня срещу магия. Точно заради твоята неподатливост си можел да устоиш на подтика да идеш при другите в нощта, когато бе нападат Върбов лес. Затова си могъл да помогнеш на Пчеличка да остане скрита и да ѝ помогнеш да се опита да избяга. Глухотата ти към Умението и магията на Келсингра би могла да е по-скоро щит, отколкото слабост.

Мислех да го утеша, но се провалих.

— Голямо добро ѝ направих — каза той отчаяно. — Все пак я взеха от мен. И все пак я унищожиха.

Думите му угнетиха духа на всички. Настъпи тягостна тишина. Удоволствието, което бяха изпитали в магията на града, бе погълнато в мътилката на мислите защо сме тук.

— Генерал Рапскал дойде да ме види днес. — Хвърлих думите като камъчета в застояла вода.

— Какво искаше? — попита Амбър. — Заплаши ли те?

— Ни най-малко. Каза, че е дошъл да ни пожелае успех в търсенето ни на възмездие. И че Хиби, неговият дракон, имала сън за Слугите. И за Клерес.

Разказах им накратко за посещението на Рапскал.

Разказът ми бе последван от дълбока тишина. Нас я наруши пръв:

— Какво означава всичко това?

— Рапскал подозира, че някакво голямо бедствие е сполетяло драконите. Вярва, че Хиби мрази Слугите и Клерес, защото те по някакъв начин са убили останалите дракони. Или толкова, колкото са могли да убият.

Лицето на лейди Амбър се бе отпуснало до чертите на Шута. Гласът също беше на Шута:

— Това би обяснило много неща! Ако Слугите са предвидили бедствие за драконите и Праотците, биха могли да замислят да го направят по-лошо. Ако целта им е била да премахнат всички дракони от света и са успели, тогава биха могли да предвидят, че ние ще се опитаме да ги върнем. Така биха могли да сътворят Бледата жена и да ме държат в плен в училището, и да пратят нея на мое място. За да са сигурни, че драконите нямат шанс да се възстановят. — Погледът му се зарея в далечината, докато си спомняше всичко сторено от нас. — Парчетата се наместват, Фиц. — После странна усмивка огря лицето му. — Но те се провалиха. И ние върнахме драконите в света.

По гърба ми полазиха тръпки. Настръхнах. Колко напред бяха обмислили Слугите стратегията си? Шутът веднъж бе намекнал, че са го използвали да ме накара да замина от Върбов лес, за да могат да отвлекат Пчеличка. Дали сънищата и поличбите ги бяха предупредили, че идваме? Какви други препятствия и отвличания можеше да са ни подготвили? Потиснах страховете си.

— Все още не знаем защо са искали да унищожат драконите.

Той ми хвърли насмешлив поглед.

— Казах, че обяснява много, не всичко. Слугите играят много дълга игра със света и живота на всички в него. И я играят само за свое собствено добро. Бих искал да поговоря с тази Хиби и да видя какво още може да си спомни.

— Не мисля, че е разумно. Смятам, че всички ние трябва да отбягваме генерал Рапскал. Той не изглежда... стабилен. Днес беше вежлив, дори мил. Въпреки това не му вярвам. Каза ми ясно, че не вярва на версията ни как сме дошли тук, нито как ти си посребрил пръстите си. Подозира, че сме дошли през стълбовете. Видял те е близо до драконовия кладенец в нощта, когато си натопил пръстите си. Стой настрана от него.

Шутът помълча дълго. После лицето му доби уравновесеността на лейди Амбър.

— Да, това е разумно. И казваш, че Хиби говори само на него? Дали някой от другите дракони би могъл да си спомни нещо за Слугите, как мислиш?

— Едва ли. Но как изобщо бихме могли да знаем? — Помислих малко. — Айсфир знае. Той е преживял онова, което е сполетяло драконите, и по своя воля се е загробил в леда. Би трябвало да помни онези времена. Би трябвало да знае дали Слугите имат нещо общо с унищожението на драконите. Предполагам, че е възможно да е споделил тази история с Тинтаглия.

— Но той не е тук. Много от драконите отиват в топлите страни през зимата. Някои от тукашните са заминали преди две или даже три години. Айсфир също. И не се е върнал.

Леден страх се разви като змия в корема ми. Постарах се да не го издам на лицето си.

— Шуте. Лейди Амбър. Какъв е климатът на Белия остров? И в земите около него?

Слепите й очи се впиха в мен.

— Топъл. Умерен. Изобщо не познавах зима, докато не заминах на север до Шестте херцогства. — Усмихна се, чертите на Шута се върнаха на лицето й. — Красиво е, Фиц. Не само Белия остров, не само Клерес. Имам предвид другите острови и континента. Земята е нежна, много по-мило място от всичко, което си виждал. О, Бък е красив, по своя дивашки начин. Той е сурова, навъсена земя и прави хората каменни като костите му. Но моята земя? Тя има нежни

заоблени хълмове, широки речни долини и стада говеда и овце. Не дългокраките същества, които вие наричате добитък в Бък и Херцогствата. Големи кафяви крави с дълги рога и черни муцуни, гърбовете им с една глава по-високи от човек. Богата и тучна земя е, Фиц. По-навътре в сушата има езера със златисти брегове, които гъмжат от риба, и в гористите хълмове има димящи извори. — Въздъхна и сякаш се унесе за миг, навярно си спомняше дните от детството си. После кривна рязко глава към мен. — Мислиш ли, че точно там отиват драконите, когато зимата смрази земята тук? Или са отивали едно време?

Представих си тучни пасища, бягащи в паника тлъсти говеда и връхлитащи отгоре дракони.

— Това би обяснило защо Слугите са пожелали да ги премахнат. Драконите не са се оказали благоприятни за Шестте херцогства. Може би Слугите са ги сметнали за повече от неприятни. — Знаеха ли Слугите как да убиват дракони? Имаше ли някъде дракони, които никога нямаше да се върнат в Келсингра?

— Нека да помисля над това и да си спомня малкото, което знам за сънните пророчества, които споменават за дракони. — Амбър изведнъж се намръщи и Шутът бе този, който каза: — А защо никога не ми е хрумвало да се зачудя защо има толкова малко сънища пророчества, които споменават за дракони? Никакви сънища пророчества ли няма за величието и падението на драконите? Или са потиснати?

Потиснати. Както Шутът потискаше спомените си за Клерес. Трябваше да реша тези две загадки. В ума ми бавно започна да се разгръща план.

6. РАЗКРИТИЯ

За първи път сънувах Унищожителя, когато все още бях на остров Аслевял. Катализаторът на Възлюбения се беше върнал за втори път. Вярвам, че присъствието му отключи и сънуването ми, и видението за Унищожителя. В онзи сън Унищожителя беше юмрук, стискащ пламък. Ръката се отвори и пламъците лумнаха високо, но вместо да отдават светлина, носеха тъмнина. И всичко, което бях познавал някога, беше унищожено.

Толкова много време бе минало, откакто не бях сънувал Сън, че си казах, че си въобразявам, че е важен. Не бях ли постигнал вече всички свои цели? Защо ще ме спохожда толкова мрачен сън сред триумф? Все пак, подтикнат бях да кажа на Белия пророк и неговия Катализатор, че е дошло времето да се разделят. Един от тях поне прие истинността на думите ми, но видях, че и на двамата им липсва волята да направят каквото трябва. Реших да ги разделя.

Писанията на Прилкоп Черния

Възстановяването ми беше по-бавно отколкото от всяко физическо нараняване, което бях претърпявал от десетилетия. Явно старото ми изцеряване с Умението не поправяше онова, което самото Умение бе изцедило от мен. Да съсредоточа мислите си беше предизвикателство и бързо се уморявах. А следобедът ми с генерал Рапскал ме беше натоварил тежко. Дори и в тази тъй наречена „кратка“

сграда течението на Умение пееше и напираше около мен. Но това не значеше, че няма работа за вършене. Информация, която трябваше да се събира, независимо от преградите. Колкото и да бях изтощен.

Онази нощ пратих Настойчивост до кухните да ми донесе бренди. Върна се с голяма бутилка от Сандседж.

— Карот е от Дъждовните равнини и дебелите люспи на лицето и ръцете му много му пречат — каза ми, след като сложи на масата бутилката и две чаши. — Каза, че заслужавате само най-доброто, и ме помоли да ви напомня за него.

Въздъгнах. Упоритите ми откази да опитвам повече изцерявания не бяха спрели молбите на поразените от драконови промени. Нас сви разбиращо рамене, остави ме и отиде да спи.

Седях на леглото, с бутилката до мен и чаша в ръка. Амбър влезе след късна вечеря с Малта. Поздравих я, след като пресуших последните капки бренди от чашата си.

— Приятна ли беше вечерята? — попитах уморено.

— Прилично. Нищо особено. Айсфир го няма от месеци. Малта не е сигурна кога е отлетял. Всички знаят, че Хиби не говори на никого освен на Рапскал, и Малта е чула, че Рапскал те е посетил, и е загрижена за теб.

— Надявам се да си й казала, че съм добре. Макар че наистина не биваше да излизам в Келсингра. Течението на Умение навън е все едно да паднеш в бързей, пълен с остри скали. Не знам дали е защото съм се обучавал да го усещам и използвам, или защото има толкова много Сребро тук. Може би по някакъв начин съм станал уязвим за него, когато направих онези изцерявания и го оставих да тече през мен без задръжка. — Вдигнах бутилката. — Искаш ли капка?

— Капка какво? — Тя подуши във въздуха. — Това бренди от Сандседж ли е?

— Да. Аз си държа чашата, но има и за теб.

— Ще пийна тогава. Би било срамно да те карам да пиеш сам.

Изритах ботушите си и ги оставих да тупнат на пода. Гърлото на бутилката звънна на ръба на чашата ми, когато капнах в нея още малко. После легнах по гръб в леглото и зяпнах смрачения таван. Блестяха звезди на фона на тъмносиньо небе. Не бяха единственото осветление в стаята. Стените се бяха превърнали в горски пейзаж. Бели цветя блестяха по надвисналите клони на дърветата. Заговорих на звездите.

— Толкова много Умение тече през този град, а не смея изобщо да го използвам.

Не видях как Амбър махна полите си и избърса боята от лицето си. Когато усетих някой да сяда на ръба на леглото, беше Шутът — по гамаши и простичка риза. Беше взел чашата си от масата.

— И все още не смееш да рискуваш да помогнеш на докоснатите от дракон? Дори с най-малкото оплакване? Люспи, растящи над очите например?

Въздъгнах. Почуках леко с гърлото на бутилката по ръба на чашата му, за да го предупредя, след което напълних и нея.

— Знам за кого говориш. Два пъти дойде да говори с мен, веднъж да моли, веднъж с пари. Шуте, не смея. Обсаден съм от Умението. Ако отворя вратите си за него, ще падна. — Преместих се на леглото. Той отпи две големи глътки, за да смали нивото на брентито и да не го разлее, и се настани до мен. Нагласих бутилката на леглото между нас.

— И не можеш изобщо да се пресегнеш към Копривка или Предан? — Облегна се на възглавниците до мен и задържа чашата с две ръце на гърдите си.

— Не смея — повторих. — Помисли за това ето така. Ако има вода, която пляска в лодката ми, не пробивам дупка на дъното ѝ, за да я изкарам. Защото океанът ще нахлуде. — Той не отвърна. Изместих се на леглото и добавих: — Жалко, че не можеш да видиш колко красива е тази стая. Тук вътре е нощ, със звезди, блеснали на тавана, а стените са се превърнали в сенчеста гора. — Поколебах се. Трябваше да навляза в темата полекичка. — Кара ме да скърбя за Аслева. Войниците на Бледата жена унищожиха толкова много красота там. Жалко, че не можах да го видя каквото беше.

Шутът мълча дълго. После каза:

— Прилоп често говореше за красотата, изгубена, когато тя завзела Аслева и го направила свой.

— Значи е бил там преди нея?

— О, много преди нея. Той е много стар. Беше много стар. — Гласът му помръкна.

— Колко стар?

Той се засмя тихо.

— Древен, Фиц. Имало го е преди Айсфир да се самопогребе. Бил стъписан, че драконът искал да го направи, но не посмял да му се противопостави. Айсфир бил завладян от идеята, че трябва да се зарови в леда и да умре там. Ледникът бил погълнал повечето от Аслевял, когато Прилкоп отишъл там. Неколцина Праотци все още идвали и си отивали, но не за дълго.

— Как би могъл някой да живее толкова дълго?

— Той беше истински Бял, Фиц. От много по-старо и чисто родословие, което вече не е съществувало, когато съм се родил аз. Белите са дълголетни и ужасно трудни за убиване. Трябва доста да се потрудиш, за да убиеш Бял или да го извадиш трайно от строя. Както Бледата жена направи с мен. — Отпи пак. — Това, което ми направиха в Клерес... щеше да убие теб, Фиц. Или всеки друг човек. Но те знаеха това и винаги внимаваха да не прекалят. Колкото и да се надявах, че ще го направят. — Отпи отново.

Стигнал бях до темата, която исках да проуча, но нямаше да стане, както се бях надявал. Вече можех да доловя напрежението в него. Огледах наоколо и попитах:

— Къде е бутилката?

— Тука е. — Опипа до себе си по леглото и ми я подаде. Капнах малко в чашата си. Той подаде своята и небрежно му я долях.

Той се намръщи, тръсна бренди от пръстите си, а после пак отпи толкова, че чашата да не може да се разлее. Известно време и двамата мълчахме. Отброявах вдишванията му и чух как станаха по-бавни и по-дълбоки.

До мен в тъмното той вдигна облечената си в ръкавица ръка. Остави чашата да се крепи сама на гърдите му. Внимателно издърпа пръстите на ръкавицата, докато посребрената му ръка се оголи. Той я вдигна и я завъртя, първо на едната страна, после на другата.

— Можеш ли да я видиш? — любопитствах.

— Не както ти. Но мога да я възприема.

— Боли ли? Тимара каза, че трябвало да те убие, а Спарк ми каза, че Тимара е една от малкото Праотци, на които е позволено да боравят със Сребро, и знае за него повече от всички. Не че е усвоила изкуството на старите Праотци.

— Нима? Не съм чул за това.

— Старае се да се учи от спомените, складирани в града. Но е опасно да се вслушва в тях прекалено. Лант чува шепота на града. Спарк го чува да пее. Предупредих ги да отбягват съзнателен контакт с места, където са складирани спомени. — Въздъгнах. — Но съм сигурен, че поне са опитали малко от това, което е там.

— О, да. Спарк ми каза, че някои от слугинчетата не правят нищо друго през свободното си време, освен да измъкват еротични спомени, които някоя от Праотците е складирала в статуята си. Малта и Рейн не одобряват, и с основание. Преди години чух слух за рода Купрус — че бащата на Рейн прекарвал твърде много време в един погребан град на Праотци сред такива камъни и умрял от това. Или по-скоро толкова се потопил в спомените, че тялото му умряло от липса на грижа. Наричат го удавяне в спомени. — Отпи от чашата си.

— А ние го наричаме удавяне в Умението. Август Пророка. — Изрекох на глас името на един отдавна изгубен братовчед.

— И Искрен, по много по-драматичен начин. Не се удави в нечий чужди спомени, но потъна в дракон и отнесе със себе си всички негови спомени.

Помълчах, замислен над думите му. Вдигнах чашата към устните си и се спрях.

— Една странстваща вещица веднъж ми каза, че цялата магия е свързана — като кръг — и някои хора могат да имат тази дъга от нея или онази. Никой не получава цялото. Аз получих Умението и Осезанието, но не мога да гадая на кристал. Сенч може, или можеше. Мисля. Никога не ми го е признавал. Джина можеше да прави талисмани за хора, но презираше Осезанието ми като мръсна магия... — Видях как посребрената му ръка се завъртя. — Шуте. Защо посребри ръката си? И защо помоли за още Сребро?

Той въздъгна. Тръсна ръкавицата с другата си ръка и напъха посребрената в нея. Вдигна чашата с две ръце.

— За да имам магията, Фиц. Да мога да използвам стълбовете по-лесно. Да мога отново да оформям дърво, като някога. Да докосвам някого или нещо и да го познавам, до костите, като някога. — Пое си дълбоко дъх и го издиша на въздишка. — Когато ме изтезваха... Когато одраха ръката ми... — Замълча. Отпи бавно от брендито и каза пресилено небрежно: — Когато нямах никакво Умение на пръстите си, то ми липсваше. Искях да си го върна.

— Тимара каза, че ще те убие.

— Беше бавна смърт за Искрен и Кетъл. Те го знаеха. Побързаха да сътворят дракона и да влязат в него преди Среброто да ги убие.

— Но ти живя години със Сребро на пръстите си.

— А ти носи белезите от пръстите ми на китката си с години. Не умря от това. Нито Малта от допира ми до шията ѝ.

— Защо?

Той се намръщи.

— Не знам. Може би защото не съм напълно човек. Може би заради Бялото наследство. Може би защото ти бе обучен да владееш Умението. Може би защото за теб, като Малта, беше най-лекото докосване на Сребро до кожата ти. А тя... може би драконовите промени от Тинтаглия са я направили неуязвима. — Усмихна се. — Тъй че може би защото има нещо драконово в теб. Кръвта на Праотци, отпреди много време. Подозирам, че е влязла в родословните линии на Пророците, когато първият холдър е слязъл до бреговете на бъдещия Бък. Може би стените на Бъкип не са толкова тежко наситени с Умение като стените на Келсингра, но и двамата знаем, че има малко от него в стълбовете Умение и в най-старите камъни на замъка. Може би си неуязвим за него защото си отраснал с него, или може би си роден така. — Поклати глава. — Не знаем. Но мисля, че това... — вдигна високо ръката си в ръкавицата и потърка пръсти — ще е много полезно за мен, когато стигнем в Клерес.

— А стъклениците със Сребро, за които помоли?

— Честно, исках ги за един приятел. Да подобря участието му. И може би да спечеля услуга от него.

Капнах малко бренди в чашата си и напълних неговата. Отпихме.

— Познавам ли този приятел?

Той се засмя. Беше звук, станал толкова рядък, че се усмихнах, като го чух, макар и да не знаех причината.

— Не, не го познаваш все още. Но ще го опознаеш. — Погледна ме със светлите си златисти очи и имах чувството, че може да ме види. — И може да се окаже, че имате много общо помежду си. — Засмя се отново. Не попитах. Достатъчно разумен бях, за да не си въображавам, че ще отговори на пряк въпрос. Изненада ме, когато попита: — Никога ли не си го обмислял? Да добавиш малко Умение на пръстите си?

— Не. — Помислих за Искрен, за ръцете му, покрити до лактите със Сребро, как не можеше дори да докосне любимата си. Помислих за миговете, когато нещо, папрат или лист, забършеше старите отпечатъци от пръсти на Шута на китката ми и смущаващото усещане, което ме спохождаше за миг. — Не. Смятам, че имам достатъчно проблеми с Умението, без да ставам още по-уязвим от него.

— Все пак носеше отпечатъците от пръстите ми години. И много ми се ядоса, когато ги магнах.

— Вярно. Защото ми липсваше онази връзка с теб. — Отпих от блендита. — Но как ги магна от кожата ми? Как върна Умението на пръстите си?

— Просто го направих. Можеш ли да ми кажеш как се пресягаеш към Копровка?

— Не по начин, който би разбрал. Не и ако нямаш Умението.

— Точно така.

Замълчахме. Затегнах стените си и усетих как мърморенето на града стана тихо жужене, а след това заглъхна до блажена тишина. За миг ме изпълни покой. После се надигна угризение и изпълни пространството, заето доскоро от шепотите на града. Покой? Какво право имах на покой, когато толкова лошо бях провалил Пчеличка?

— Искаш ли да ти ги върна?

— Какво?

— Отпечатъците на пръстите ми на китката ти. Искаш ли да ти ги върна?

Помислих за миг. Искях ли?

— Изобщо не исках да ги магнаш, когато го направи. А сега? Боя се, че ако сложиш ръката си на китката ми, може и двамата да бъдем отнесени. Шуте, казах ти, че се почувствах обсаден от магията. Последният ми сблъсък със силата на Умението ме накара да бъда много нащрек. Мисля за Сенч и как той рухна през последните няколко месеца. Ами ако внезапно стане така и с мен? Да не помня разни неща, да не мога да мисля логично? Не мога да позволя това да се случи. Трябва да запазя фокуса си. — Отпих пак. — Ние... аз... имам да изпълня една задача.

Не отвърна. Гледах в тавана, но с крайчеца на окото си го наблюдавах как пресуши чашата си. Предложих му бутилката и той си наля още. Моментът беше съвсем добър.

— Е, кажи ми за Клерес. За острова, за града, за школата. Как ще влезем?

— Колкото до моето влизане, не е проблем. Ако се появя в облик, който им е познат, ще се радват да ме приберат и да довършат каквото започнаха.

Понечи да се засмее, но внезапно замълча.

Зачудих се дали се е уплашил. Постарах се да го разсея.

— Миришеш като нея.

— Какво?

— Миришеш като Амбър. Малко е изнервящо.

— Като Амбър ли? — Вдигна китката си и я подуши. — Едва е останала следа от розова есенция. Как можеш да надушиш това?

— Предполагам, че все още има малко от вълка в мен. Надушвам го, защото обикновено нямаш своя собствена миризма. О, ако си мръсен, помирисвам мръсното на кожата и дрехите ти. Но не теб, самия теб. Нощни очи понякога те наричаше Човека без мирис. Смяташе, че е много странно.

— Забравил бях за това. Нощни очи.

— За Нощни очи. За приятелите, отдавна отишлите си приятели. — Вдигнах чашата си и я пресуших, той — също. Бързо му я допълних и чукнах с бутилката по ръба на моята.

Помълчахме, докато си спомняхме за моя вълк, но беше друг вид мълчание. После Шутът се покашля и заговори все едно беше Федрен и преподаваше историята на Бък.

— Далече на юг и отвъд морето на изток е земята, от която дойдох. Роден съм в скромно земеделско семейство. Земята ни беше добра, поточето рядко пресъхваше. Имахме гъски и овце. Майка ми предеше вълната, после я боядисваха и я тъчаха. Толкова отдавна са онези дни, като стара приказка. Роден бях от майка ми късно в живота и и отраствах бавно, също като Пчеличка. Но те ме пазеха и останах с тях много години. Бяха стари, когато ме заведоха при Слугите в Клерес. Може би смятаха, че са твърде стари, за да могат да се грижат повече за мен. Казаха ми, че трябва да стана онова, за което съм предназначен, и че се боят, че са ме задържали твърде дълго далече от призванието ми. Защото в онази част на света всички знаят за Белите пророци, макар че не всички вярват в легендите.

— Роден съм на континента, на Мерсения, но пътувахме от остров на остров, докато стигнем до Клерес — продължи той. — Той е много красив град на залив на голям остров, наречен Келс на старата реч. Или Клерес. Някои го наричат Белия остров. По крайбрежието и на няколко от островите има пясъчни ивици, осеяни с огромни кости, толкова стари, че някои са станали на камък. Лично съм ги виждал. Някои от тези каменни кости са вградени в крепостта на Клерес. Защото е крепост, от времена преди Слугите. Някога била на дълъг тесен полуостров. Онзи, който построил замъка в Клерес, прекъснал полуострова, като оставил само една тясна пътека, водеща до него — пътека, която изчезва ежедневно при прилив и се появява отново при отлив. Двата края на тесния път са здраво укрепени и охранявани. Слугите регулират кой идва и кой си отива.

— Значи имат врагове?

Той се засмя.

— Не, доколкото изобщо съм чувал. Контролират потока на търговията. Поклонници, търговци и просяци. Клерес привлича всякакъв народ.

— Значи би трябвало да подходим от морето, с лодка, нощем.

Той поклати глава и отпи още бренди.

— Не. Кулите горе са с охрана през цялото време, с чудесни стрелци. Към морето има високи каменни струпвания, а нощем лампите на тях са запалени. Горят ярко. Не може да се подходи откъм морето.

— Продължавай — казах с въздишка.

— Както ти казах, там идва всякакъв народ. Търговци от далечни пристанища, хора нетърпеливи да узнаят бъдещето си, хора, които желаят да станат Слуги на Белите, наемници да влязат в стражата. Ще се скрием сред тях. В ежедневния приток на хора, идващи в Клерес, ще бъдеш незабелязан. Можеш да се слееш с търсачите на късмет, които с всеки отлив минават по пътеката до замъка.

— Бих предпочел да вляза крадешком. За предпочитане по тъмно.

— Може и да има начин — каза той. — Има един древен тунел под тесния път. Не знам къде се влиза в него, нито къде излиза. Казах ти, че някои от младите Бели ме изнесоха тайно. — Поклати глава и удари здравословна глътка бренди. — Мислех ги за приятели — каза с

горчивина. — Оттогава много пъти съм се чудил дали не служеха на Четиримата. Мисля, че ме освободиха както човек пуска от кафеза пощенски гълъб, знаейки, че ще отлети до дома си. Боя се, че ще ме очакват. Че ще са провидели връщането ми и ще са готови за мен. Това, което се опитваме да направим, Фиц, ще разстрои всяко бъдеще, което те са замисляли изобщо. Сто на сто е имало много сънища за това.

Погледнах го. Усмиваше се странно.

— Когато ме върна първия път от смъртта, ми каза, че живея в бъдеще, което никога не съм провидял. Никога не бях сънувал за нещо отвъд смъртта ми. Моята смърт, знаех, беше сигурна. А когато отпътувах с Прилкоп обратно до Клерес, няхах сънища. Бях сигурен, че времето ми като Бял пророк е свършило. Не бяхме ли постигнали всичко, което изобщо си бях представял?

— Да! — възкликнах и вдигнах чашата си. — За нас!

Пихме.

— Докато годините минаваха, сънищата ми се върнаха, но с прекъсвания. След това Аш ми даде еликсира от драконова кръв и сънищата ми се върнаха на порой. Мощни сънища. Видения, които предупреждаваха за силни отклонения в онова, което би могло да бъде. Фиц. Два пъти бях сънувал за Унищожител, който идва в Клерес. Това беше ти, Фиц. Но щом аз бях сънувал такова нещо, тогава и други би трябвало да са го сънували. Слугите може би ни очакват. Може дори преднамерено да са задействали да се върна при тях и да им доведе Катализатора.

— Тогава трябва да се погрижим да не те видят. — Престорих се на оптимист, какъвто не се чувствах. Да кажеш на убиец, че е очакван, е най-лошата новина, която може да се поднесе. Насочих се към нещо, за което отдавна се бях чудил. — Шуте. Когато променяхме света, за да го поставим „в по-добър коловоз“, както казваше ти... откъде знаеше какво трябва и какво не трябва да правим?

— Не знаех точно всъщност. — Въздъхна тежко. — Виждах те във всяко възможно бъдеще, което исках. Но не често. Отначало оцеляването ти беше малко вероятно. Тъй че първата ми задача беше да те намеря и да те опазя жив колкото може по-дълго. Да създам по-голяма вероятност да съществуващ в по-възможни видове бъдеще. Разбираш ли какво имам предвид? — Не разбирах, но изсумтах в съгласие. — Тъй. За да опазя един незаконен син жив, намирам

властен човек. Спечелвам го на своя страна. Вкарвам в главата на крал Умен мисълта, че ще си полезен в бъдещето. Че не бива да позволи на Славен да те унищожи, иначе няма да може да разполага с теб като с инструмент, който е възможно да използва по-късно.

Спомних си думите на Славен първия път, когато ме видя.

— Не прави каквото не можеш да направиш, докато не си преценил добре какво не можеш да направиш, след като си го направил.

— Почти точно така — рече той, хлъцна и се изкиска. — О, крал Умен. Така и не провидях, че щях толкова да държа на него, Фиц, нито че той щеше да ме заобича. Или теб! — Прозя се и добави: — Но те обикна.

— Е, какво можем да направим, за да стане по-малко вероятно да ни очакват?

— Бихме могли да не отидем.

— Да, така е.

— Бихме могли да се забавим двайсетина години.

— Вероятно ще съм умрял. Или ще съм много стар.

— Вярно.

— Не искам да вълличам другите в това. Лант и младите. Изобщо нямах намерение ти да тръгнеш с мен, да не говорим за тях. Надявам се, че в Бинград ще можем да ги качим на кораб за Бъкип.

Той поклати неодобрително глава. После попита:

— Мислиш ли, че ще успееш някак да изоставиш и мен?

— Бих искал да мога, но се боя, че ще трябва да си с мен, да ми помогнеш да се оправя. Тъй че бъди полезен, Шуте. Кажи ми за този тунел. Добре ли се охранява?

— Не мисля, Фиц. Толкова малко неща мога да ти кажа. Бях ослепен и сломен. Не знам дори имената на онези, които ме изнесоха оттам. Когато осъзнах, че ме местят, помислих, че ме носят до щерната за смет на нивото на най-долните тъмници. Гадно място е, вони на мръсотия и смърт. Всичката смет на замъка изтича в щерна, вкопана в пода. Ако си ядосал Четиримата, там ще хвърлят разчлененото ти тяло. Два пъти дневно резервоарът се наводнява от прилива. Една шахта се спуска косо надолу и под крепостната стена, в залива. И когато се отдръпне, водата отнася мръсотията, изпражненията, малките удушени бебенца, които са се оказали недостойни да живеят...

Гласът му се накъса.

— Помислих, че за това са дошли. Да ме нарежат на парчета и да ме изхвърлят с останалия боклук. Но ми казаха да замълча, когато извиках, и ми казаха, че са дошли да ме спасят, увиха ме в одеяло и ме изнесоха. Когато бях в съзнание, чувах капещата вода и надушвах морето. Заслизахме по някакви стъпала. Носиха ме дълго. Надушвах фенера им. После някакви стъпала нагоре и на склона на хълм. Замириша ми на овце и мокра трева. От друсането ме болеше ужасно. Всичко това продължи сякаш безкрайно и след това на някакъв кей ме предадоха на някакви моряци на кораб.

Скътах в ума си малкото, което ми беше подал. Тунел под пътя, тунел, който излиза на пасище. Не беше от голяма полза.

— Кой бяха те? Дали биха поискали да ни помогнат?

— Не знам. Не си спомням ясно.

— Трябва — казах му. Усетих как трепна и се побоях, че прекалявам. Заговорих по-кратко. — Шуте, ти си всичко, което имаме. И има толкова много, което трябва да знам за тези „Четирима“. Трябва да знам техните слабости, удоволствията им, приятелите им. Трябва да знам техните навици, пороците им, ежедневието им и страстите им.

Зачаках. Той мълчеше. Опитах с друг въпрос.

— Ако можем да изберем само един, когото да убием, кой най-много желаш да е мъртъв? — Мълчеше. След малко го попитах тихо: — Буден ли си?

— Буден. Да. — Прозвуча по-трезвен, отколкото беше. — Фиц. Така ли беше със Сенч? Съветвахте ли се един с друг и обмисляхте ли всяка смърт?

Не отговорих. Твърде лично беше, за да го кажа дори на Шута. Никога не бях говорил за това с Моли. Единствената, която ме беше видяла въвлечен в занаята ми, беше Пчеличка. Покашлях се.

— Да спрем за тази нощ, Шуте. Утре ще помоля за хартия от пазителите и можем да започнем да рисуваме крепостта. Толкова, колкото можеш да си спомниш. Сега трябва да поспим.

— Няма да мога.

Каза го ужасно окаяно. Но пък аз изравях всичко, което бе погребал. Подадох му бутилката. Той пи направо от нея. Взех я и направих същото. И аз едва ли щях да заспя. Не бях имал намерение да

се напием. Уж трябваше да е хитрина. Схема, за да изиграя приятеля си. Отпих още и си поех дъх.

— Имаш ли някакви съюзници там?

— Може би. Прилкоп беше жив последния път, когато го видях. Мисля, че е мъртъв, но ако все още е жив, вероятно е затворник. — Мълчание. — Ще се помъча да подредя всичко в ума си и да ти го кажа. Но е трудно, Фиц. Има неща, които не мога да понеса да си спомня. Връщат се само в кошмари...

Замълча. Измъкването на сведения от него беше толкова жестоко, колкото да вадя парчета кост от рана.

— Когато напуснахме Аслева, за да се върнем в Клерес — каза той изведнъж. — Беше идея на Прилкоп. Все още се съвземах от всичко, което се беше случило. Не се чувствах годен да начертая собствения си курс. Той винаги беше искал да се върне в Клерес. Копнееше за това, от толкова много години. Спомените му за онова място бяха толкова различни от моите. Беше дошъл от време преди Слугите да се покварят. От време, когато те наистина са служили на Белия пророк. Когато му казах за времето, което бях преживял там, беше изумен. И по-решен от всякога, че трябва да се върнем, за да поправим нещата. — Внезапно се размърда, потърка се с ръце и изгърби рамене напред. На смътната светлина от звездите на тавана изглеждаше много стар и малък. — Позволих му да ме убеди. Той беше... Надявам се, че е... с много голямо сърце, Фиц. Не можеше, дори след като бе видял всичко, което направи Илистор, да повярва, че Слугите вече служат само на алчността и омразата.

— Илистор?

— Ти я познаваше като Бледата жена.

— Не знаех, че има друго име.

Устата му се кривна в усмивка.

— Мислиш ли, че когато е била бебе, са я наричали Бледата жена?

— Е... не. Всъщност никога не съм мислил за това. Ти я наричаше така!

— Да. Стара традиция е, или може би суеверие. Никога не наричаш нещо с истинското му име, за да не привлечеш вниманието му към себе си. Може би датира от времето, когато драконите и хората

са съществували заедно на света. Тинтаглия не харесваше, че човешки същества знаят истинското й име.

— Илистор — повторих тихо.

— Няма я. Въпреки това избягвам името й.

— *Наистина* я няма. — Помислих си за нея както я бях видял последния път, ръцете й свършващи в черни пръчки кокал, косата й провиснала около лицето, цялата преструвка за красота — изчезнала. Не исках да мисля за това. Бях благодарен, когато той заговори отново.

— Когато се върнахме в Клерес с Прилкоп, Слугите бяха... смаяни. Казах ти колко слаб бях. Ако бях себе си, щях да съм много по-предпазлив. Но Прилкоп предвиждаше само мир и утеха, и чудесно завръщане у дома. Минахме заедно по пътеката и всички, които видяха лъскавата му черна кожа, разбраха какво е: пророк, който е постигнал труда на живота си. Влязохме и той отказа да чакаме. Влязохме направо в залата за аудиенции на Четиримата.

Наблюдавах лицето му на смътната светлина. Усмивка понечи да се оформи на устните му и угасна.

— Бяха онемели. Уплашени може би. Той ясно заяви, че техният лъжепророк се е провалил и че сме освободили Айсфир. Беше безстрашен. — Обърна се към мен. — Една жена изпищя и избяга от стаята. Не мога да съм сигурен, но мисля, че беше Дуалия. Така тя чу, че ръцете на Бледата жена бяха изядени и как беше умряла в студа. Илистор винаги ме беше презирала и този ден аз си осигурих и омразата на Дуалия.

— Но почти веднага Четиримата ни устройоха истинско празненство за добре дошли. Вкусна храна, забавления, опиати и куртизанки — всичко, което си въобразявах, че бихме могли да пожелаем. Възхвалявах ни като завърнали се герои вместо като двамата, които бяхме унищожили бъдещето, търсено от тях. — Ново мълчание. След това си пое дъх. — Бяха умни. Помолиха за пълно описание на всичко, което бях постигнал, както можеше всъщност да се очаква. Дадоха ми писари на мое разположение, предложиха ми най-фината хартия, красиви мастила и четки, тъй че да мога да запиша всичко, което бях преживял навън в по-големия свят. Прилкоп беше почетен като най-стария от Белите.

Спря и помислих, че е задрямал. Изобщо не бях изпил толкова бренди като него. Хитрината ми бе подействала прекалено добре. Взех

чашата от отпуснатата му ръка и я сложих на пода.

— Дадоха ни пищни покои — продължи той. — Лечители се погрижиха за мен. Възвърнах си силата. Бяха толкова хрисими, толкова извинителни за това, че се бяха усъмнили в мен. Толкова искаха да се учат. Задаваха ми толкова много въпроси... Един ден осъзнах, че въпреки техните въпроси и ласкателства съм успял да сведа ролята ти до минимум. Да разкажа историята си все едно, че ти беше няколко души вместо един. Конярче, незаконен принц, убиец. Да те опазя скрит от тях, освен като един безименен Катализатор, който ми е послужил. Позволих си да си призная, че не им се доверявам. Че изобщо не съм забравил, нито простил това колко лошо се отнасяха с мен и ме сдържаха.

— И Прилкоп също имаше опасения — продължи той. — Беше наблюдавал Бледата жена години наред, когато тя си беше присвоила Аслевял. Видял беше как тя ухажва Катализатора си Кебап Тестото с подаръци — сребърно колие, обици от злато с рубини, подаръци, които означаваха, че разполага с огромно богатство. Богатството на Клерес бе станало достъпно за нея, за да може да намести света на тъй наречената Вярна пътека. Тя не беше лъжепророчица, а техният емисар, изпратен да изпълни тяхната воля. Трябваше да унищожи Айсфир и да сложи край на последната надежда драконите да се възродят на света. Защо, попита ме той, ще посрещат радушно двамата, които са разбили планове им?... Тъй че заговорничехме. Съгласихме се, че не бива да им даваме никакви податки, които водят до теб. Прилкоп казваше, че търсят това, което той наричаше възли — места и хора, които ни бяха помогнали да изместим света към по-добро бъдеще. Разсъждаваше, че биха могли да използват същите места и хора, за да тласнат света отново във Вярната пътека, която желяеха. Прилкоп чувстваше, че ти си много мощен възел, който трябва да бъде защитен. В онзи момент Четиримата все още се отнасяха с нас като с почетни гости. Имахме най-доброто от всичко и свобода да ходим свободно из крепостта и града. Точно тогава пуснахме тайно първите ни двама пратеници. Те трябваше да те издирят и да те предупредят.

Напрегнах замаяния си ум.

— Не. Пратениците казаха, че искаш да намеря Неочаквания син.

— Това беше по-късно — отвърна той тихо. — Много по-късно.

— Винаги казваше, че аз съм Неочакваният син.

— Така мислех тогава. И Прилкоп също. Помниш колко искрено ни посъветва да се разделим, за да не би неволно да продължим да причиняваме непредсказуема промяна на света, дори промени, които не бихме могли нито да предскажем, нито да контролираме. — Засмя се нервно. — И точно така направихме.

— Шуте, изобщо не ме интересува ничий възглед за по-добро бъдеще за този свят. Слугите унищожиха детето ми. — Говорех в тъмното. — Интересува ме само *те* да нямат никакво бъдеще. — Размърдах се на леглото. — Кога престана да вярваш, че аз съм Неочакваният син? И ако онези пророчества не са се отнасяли за мен, какво да кажем за всичко, което направихме заедно? Ако сме били насочвани от сънищата ти и все пак аз не съм този, който сънищата ти са предсказвали...

— Борил съм се с това. — Въздъхна толкова тежко, че усетих дъха му на лицето си. — Пророческите сънища са загадки, Фиц. Главоблъсканици, които трябва да се решат. Достатъчно често си ме обвинявал, че ги тълкувам след факта, усуквам ги така, че да съвпадна с това, което наистина се е случило. Но пророчествата за Неочаквания син? Те са много. Никога не съм ти казвал за всички. В някои ти носеше еленови рога. В други виеше като вълк. Сънищата казваха, че ще дойдеш от север, от светла майка и тъмен баща. Всички тези пророчества съвпадат. Цитирах всички тези пророчества, за да докажа, че незаконният принц, на когото бях помогнал, е Неочакваният син.

— Ти си ми помогнал? Мислех, че аз бях твоят Катализатор.

— Беше. Не ме прекъсвай. Достатъчно трудно е и без прекъсвания. — Замълча отново, за да вдигне бутилката. Когато я отпусна, я хванах преди да е паднала. — Знам, че ти си Неочакваният син. Знаех го тогава и го знам сега. Но те настояха, че не си. Нараниха ме толкова лошо, че не можех да повярвам на това, което знаех. Изкривиха мислите ми, Фиц, също както усукаха костите ми. Казаха, че някои от техните отгледани в Клерес Бели все още имат сънища за Неочаквания син. Сънуваха го като фигура на мрачно възмездие. Твърдяха, че ако съм бил изпълнил онези пророчества, сънищата нямало да продължават. Но те продължаваха.

— Може би все пак имат предвид мен.

Запуших бутилката и я сложих внимателно на пода. Сложих и чашата си до нея. Обърнах се към него.

Казах го като шега. Рязкото му вдишване ми подсказа, че не вижда в това нищо смешно.

— Но... — възрази той и замълча. Наведе внезапно глава напред, едва не я удари в гърдите ми. Зашепна, сякаш се боеше да изрече думите високо:

— Тогава значи, че са знаели. Че са знаели със сигурност. О, Фиц! Те наистина дойдоха, за да те намерят. Взеха Пчеличка, но бяха намерили Неочаквания син, както твърдяха, че са предrekli сънищата...

Гласът му секна.

Отпуснах ръка на рамото му. Целият трепереше. Заговорих кротко.

— Е, значи ме намериха. И ще ги накараме много да съжаляват, че са ме намерили. Нали каза, че си ме сънувал като Унищожител? Това е *мое*то прорицание: ще унищожа онези, които унищожиха детето ми.

— Къде е бутилката?

Гласът му беше отпаднал и реших да проявя милост към него.

— Изпихме я. Поговорихме достатъчно. Върви да спиш.

— Не мога. Страх ме е да сънувам.

Бях пиян. Думите сами излязоха от устата ми.

— Тогава сънувай за мен, как убивам Четиримата. — Засмях се глупаво. — С какво удоволствие бих убил Дуалия! — Въздъхнах. — Сега разбирам защо ми се ядоса, че оставих Бледата жена. Знаех, че щеше да умре. Но разбирам защо искаше да я убия.

— Ти ме носеше. Бях мъртъв.

— Да.

Замълчахме, докато мислехме за това. Не се бях напивал толкова от много време. Вече не можех да мисля ясно.

— Фиц. Когато родителите ми ме оставиха в Клерес, бях още дете. Точно когато имах нужда някой да се грижи за мен, няхах никого. — Гласът му, винаги сдържан и предпазлив, трепереше. — Пътуването ми до Бъкип, когато избягах първия път от Клерес, за да те открия. Беше ужасно. Нещата, които трябваше да правя, нещата, които ми се правеха... Всичко, за да мога да стигна до Бъкип. И да те намеря. —

Изхлипа. — А после крал Умен... Дойдох в Бъкип с надеждата само да го манипулирам, за да получа каквото ми трябва. Теб, жив. Станал бях онова, което Слугите ме бяха научили да бъда, безскрупулен и егоистичен. Настроен само да влияе на хората и събитията. Дойдох в двора му, опърпан и примрял от глад, и му дадох писмо с повечето мастило на него отмито, писмото гласеше, че съм пратен като дар за него.

Подсмръкна и прокара ръка по очите си. Моите се напълниха със сълзи за него.

— Премяхах се, подскачах и ходех на ръце. Очаквах да ми се надсмее. Подготвен бях да ме използва както пожелае. Славен беше до трона му, ужасен, че същество като мен е допуснато в тронната зала. Но Умен? Той каза на един гвардеец: „Заведи това дете в кухните, погрижи се да го нахранят. Някоя шивачка да му намери дрехи, които да му стават. И обувки. Да му намерят обувки, хубави.“

— И всичко, което заповяда, бе направено. За мен. Това ме накара да съм нащрек! О, не му се доверих. Капра ме беше научила да се боя от първоначална доброта. Продължавах да очаквам удара, искането. Когато ми каза, че мога да спя при камината в спалнята му, бях сигурен, че ще... Но той имаше предвид само това. Докато кралица Желана я нямаше, щях да съм неговият спътник за вечерта, да го забавлявам с фокуси, приказки и песни, а после да спя пред камината му и да ставам сутрин с него. Фиц, той нямаше причина да е толкова добър с мен. Никаква. — Вече плачеше открито, стените му бяха напълно разбити. — Той ме защити, Фиц. Отне му месеци, докато спечели доверието ми. Но след време всеки път, когато кралица Желана пътуваше и спях в стаята му, се чувствах в безопасност. Беше безопасно да спя. — Потърка отново очите си. — Липсва ми това. Липсва ми толкова много...

Направих, мисля, това, което всеки би направил за приятел, особено пиян, както бяхме и двамата. Спомних си и Бърич, и как силата му ме беше засланила, когато бях малък. Прегърнах Шута и го придърпах към себе си. За миг усетих онази непоносима връзка. Вдигнах ръката си и се изместих така, че лицето му да се отпусне на ризата ми.

— Усетих го — отрони той уморено.

— И аз.

— Трябва да си по-предпазлив.

— Трябва. — Укрепих стените си срещу него. Макар да не го исках. — Заспивай — казах му. И му дадох обещание, което едва ли можех да спазя. — Аз ще те защитя.

Той подсмръкна пак, забърса очите си с ръка и въздъхна дълбоко. Затърси с ръката си в ръкавицата и стисна моята, китка на китка, воинския поздрав. След малко усетих как тялото му се отпусна върху моето. Хватката му на китката ми отслабна. Задържах своята стегната.

Да го защитя. Можех ли изобщо да защитя някого вече? Какво право имах всъщност да дам такова празно обещание? Не бях защитил Пчеличка, нали? Поех си дълбоко дъх и помислих за нея. Не по онзи плитък, капризен начин, по който си спомняш сладък миг, отдавна отминал. Помислих за малката ѝ ръка, стиснала пръстите ми. Спомних си колко дебело намазваше масло на хляба и как държеше чашката си чай с две ръце. Оставих болката да ме облее, солена и прясна, на вълни. Спомних си тежестта ѝ на рамото ми и как се вкопчваше в главата ми, за да се закрепи. Пчеличка. Толкова мъничка. Моя за толкова кратко. И вече я няма. Просто изчезнала в потока Умение и изгубена завинаги. Пчеличка.

Шутът простена болезнено. За миг ръката му се стегна на китката ми, после се отпусна.

И за известно време, докато се взирах в изкуственото нощно небе, бдях пиански над него.

7. ПРОСЯК

Сън толкова кратък, но толкова ярко оцветен, че не мога да го забравя. Важен ли е? Баща ми говори с един с две глави. Толкова дълбоко са увлечени в разговор, че колкото и силно да ги прекъсвам, няма да говорят с мен. В съня казвам: „Намери я. Намери я. Не е много късно!“. В съня съм вълк, направен от мъгла. Вия и вия, но те не се обръщат към мен.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Никога не съм била толкова сама. Толкова гладна. Дори Вълкът Баща беше объркан за това какво трябва да направя. *Хайде да намерим гора. Там мога да те науча да си вълк, както ме научи баща ти.*

Развалините представляваха огромно срутуване на почернял и разтопен камък. Четвъртитите ръбове на няколко блока бяха хлътнали и смъкнати като лед, разтопен от слънцето. Трябваше да изкатервам и да прехвърлям рухнали стени и се боях да не пропадна в цепнатините между нападалите камъни. Намерих едно място, където два огромни блока се бяха подпрели един на друг, и пропъльзах в сенчестата кухня под тях. Свита в сянката им, се помъчих да събера мислите и силата си. Трябваше да остана скрита от Дуалия и другите. Нямах храна и вода. Имах дрехите на гърба си и свещ в якето си. Плесенясалият ми шал се беше загубил, когато ме биха последния път, както и вълнената ми шапка. Как можех да се добера до Бъкип или дори до границата на Шестте херцогства? Превъртах в ума си онова, което знаех за географията на Халкида. Можех ли да стигна пеш до вкъщи? Халкида беше опасна земя. Земя, в която от земята се надигаше зной. Имаше

пустиня, доколкото си спомнях... и ниска планинска верига. Поклатих глава. Беше безполезно. Умът ми не можеше да работи, докато коремът ми молеше за храна и устата ми крещеше, че е пресъхнала.

Целия следобед останах скрита. Слушах напрегнато, но не чувах нищо от Дуалия и другите. Може би беше успяла да излезе от каменното срутване и може би Винделиар отново бе подчинил волята на халкидеца на нейните цели. Какво щяха да направят? Може би да отидат в града или в дома на Керф. Щяха ли да ме търсят? Толкова много въпроси и никакви отговори.

Щом нощта наближи, се запромъквах през опустошената от дракони част на града. Прекрасни някога къщи зееха без покриви, с празни дупки на местата на прозорците и вратите. Улиците общо взето бяха разчистени от отломки. Събирачи на отпадъци и боклукчий бяха работили сред развалините. Стените бяха порутени, бурени и трънливи храсти растяха в пукнатините. Зад някаква градинска стена намерих басейнче с отдавна спрял фонтан. Пих и наплисках лицето си. Ожулените ми китки щипеха. Избутах настрани избуялите храсти, докато си търсех подслон за нощта. Миризмата на смачкана мента се надигна към мен, докато газех през разни билки. Ядох малко, просто за да си напълня корема с нещо. Опипващите ми пръсти познаха чадърчетата на листа пореч. Накъсах две-три шепи и ги натиках в устата си. Зад завеса провиснали лози от клюмнала асма намерих запустяло жилище.

Промъкнах се през нисък прозорец и вдигнах очи към небето над срутения покрив. Нощта щеше да е ясна и студена. Намерих тъгъл, сравнително чист от отломки и отчасти заслонен от падналия покрив, пропълзах в тъмното и се свих там като улично куче. Затворих очи. Сънят идваше и си отиваше с промеждутъчни сънища. Закусвах препечена филийка и чай във Върбов лес. Татко ме носеше на конче. Будех се разплакана. Свивах се на кълбо в тъмното и се мъчех да си представя план, който да ме заведе до къщи. Подът беше корав. Рамото още ме болеше. Коремът ме болеше, не просто от глад, а от ритниците, които бях получила. Опипах ухото си; кръвта беше спекла косата около него. Сигурно изглеждах плашещо, ужасно като просяка, на когото се бях опитала да помогна в Крайречни дъбове. Значи утре щях да съм просякинче. Каквото и да е, за да получа храна. Спах на

пресекулки; нощта не беше чак толкова студена, освен ако не спиш навън без никаква завивка, само с опърпаните си дрехи.

Когато слънцето изгря, видях небе, пълно с понесени от вятъра бели облаци. Бях изтръпнала, гладна, жадна и сама. Свободна. Странна миризма витаеше във въздуха, смесена с градските миризми на готварски огньове, открити канали и конска тор. *Отлив*, прошепна ми Вълкът Баща. *Миризмата на морето, когато водата се отдръпва.*

Изкатерих се на останалото от каменната стена на къщата, за да се огледам.

Намирах се на нисък хълм сред огромно корито на долина. Зърнах река оттатък града долу. Зад мен къщи, сгради и пътища покриваха земята като коричка на рана. Дим се издигаше от безброй комини. По-близо до града пипала кафеникава вода обкръжаваха многото кораби на котва. Пристанище. Знаех думата, но най-сетне видях това, което означаваше. Беше залив, все едно че два пръста се бяха протегнали от сушата, за да хванат водата. Зад залива имаше още вода, чак до ръба на небето. Толкова често бях слушала за тъмносиньото море, че беше трудно да схвана, че многобагрената вода в оттенъци в синьо, сребристо, сиво и черно е онова, за което пеят менестрелите. Менестрелите също така пееха за съблазънта на морето, но не почувствах нищо такова. Изглеждаше необятно и празно, и опасно. Извърнах очи от него. В далечината отвъд града имаше ниски гърбици жълтеникави хълмове.

— Нямаат никаква гора — прошепнах.

Аа. Това обяснява много за халкидците, отвърна Вълкът Баща. През моите очи огледа земята, раздрана от здания и каменни улици. Това е различно и опасно място. Няма да ти бъда от много полза тук. Върви внимателно, кутре. Върви много внимателно.

Халкида се пробуждаше. Имаше пострадали ивици от града под мен, но драконите бяха съсредоточили яростта си върху района около рухналия дворец. Двореца на херцога, беше казал Керф. В ума ми се разбуди спомен. Чула бях за това унищожение в разговор между майка и татко. Драконите на Келсингра бяха дошли до Халкида и бяха нападнали града. Старият херцог бил унищожен и херцогиня станала дъщеря му. Никой не можеше да си спомни време, когато жена е управлявала Халкида. Баща ми беше казал: „Съмнявам се, че ще има

мир с Халкида, но поне ще са толкова заети с граждански войни, че няма да ни притесняват много.“

Но не видях гражданска война. Пъстро облечени хора се движеха по мирни улици. Коли, теглени от магарета или странно големи кози, започваха да пълнят улиците и хора с широки ризи и черни панталони се движеха между тях. Видях риба, сипеща се сребриста от лодка, вързана за брега, и видях да теглят на буксир кораб към дълбоката вода, където платната му се разгънаха като внезапни криле на птица, преди безшумно да се отдалечи. Видях два пазара, един близо до кейовете и друг покрай широк булевард. Вторият имаше пъстри навеси над сергиите, докато онзи до кейовете изглеждаше по-сив и по-беден. Миризмите на прясно опечен хляб и пушено месо ме достигнаха и колкото и далечни да бяха, устата ми се напълни със слюнка.

Прецених плана си да съм нямо просякинче и да прося пари и храна. Но опърпаната ми туника, гамашите и кожените ми ботуши щяха да издадат, че съм чужденка в тази земя на пъстри и пищни облекла.

Нямах избор. Можех да остана скрита в развалините и да умра от глад, или да рискувам на улиците.

Почистих се. Щях да съм просякиня, но не и отвратителна. Надявах се със светлата си коса и сините си очи да приличам на халкидка и можех да се престоря, че съм няма. Опипах лицето си, изохках, докато проучвах отоците и едва зарасналите порязвания. Може би жалостта щеше да помогне на каузата ми. Но не можех да разчитам само на жалост.

Смъкнах си ботушите. Пролетният ден вече бе твърде топъл за тях. Изтупах ги и ги пригладих колкото може по-добре. Смъкнах дрипите на чорапите си и зяпнах белите си сгърчени крака. Не можех да си спомня кога за последен път бях ходила боса. Налагаше се да свикна с това. Сгуших ботушите до гърдите си и тръгнах към пазара.

Там, където хора продават неща, има хора, които купуват неща. Краката ми бяха натъртени от камъни и мръсни, когато стигнах до пазара, но гладът ми засенчваше тези болки. Болеше да крача покрай сергии, на които продаваха ранни плодове, топъл хляб и печени меса. Пренебрегвах странните погледи, които ми хвърляха хората, и се мъчех да изглеждам спокойна и отпусната, а не чужденец в този град.

Намерих сергиите, на които се продаваха платове и дрехи, а после и колите, където продаваха стари дрехи и дрипи. Предложих ботушите си нямо на няколко щанда, преди някой да прояви интерес към тях. Жената, която ги взе от ръцете ми, почна да ги обръща и да ги оглежда. Мръщеше им се, мръщеше се на мен, огледа ги пак и пак, а след това ми подаде шест медни монети. Нямаше как да се пазаря. Добро или лошо, друго предложение нямаше да имам, тъй че взех монетите, кимнах ѝ и си тръгнах. Помъчих се да се слея с минаващите хора, но усещах как очите ѝ ме проследяват.

Мълчаливо подадох две монети на една сергия за хляб. Продавачът ме попита нещо и аз посочих затворената си уста. Младият мъж погледна монетите, после мен, присви устни и се обърна към една покрита кошница. Предложи ми твърд самун, сигурно отпреди няколко дни. Взех го с треперещи от нетърпение ръце и закимах благодарно. По лицето му пробяга странно изражение. Той ме сграбчи за китката и единственото, което можах да направя, беше да не изпищя. Но той взе от прясната стока на дъската пред него най-малката от сладките кифли и ми я даде. Мисля, че благодарността, изписана на лицето ми, го смути, защото ме отпъди като улично котенце. Пъхнах храната в пазвата си при счупената свещ и побягнах да си намеря безопасно място да си я изям.

В края на пазара видях градски кладенец. Никога не бях виждала такъв. Топла вода бълбукаше в оградения с камък извор и се оттичаше в каменно корито. Видях жени, които пълнеха ведре, и след това видях как едно дете се наведе и пи от шепите си. Направих като него: коленичих до водата, гребнах и пих. Водата миришеше странно и имаше остър вкус, но явно не беше отровна, и само това ме интересуваше. Напих се хубаво, после си наплисах лицето и си изтърках ръцете. Явно беше невъзпитано, защото един мъж изсумтя възмутено и ми се намръщи. Скочих на крака и бързо се отдалечих.

След пазара имаше търговска улица. Не бяха сергии, а големи дюкяни от камък и дърво. Вратите им бяха отворени заради топлия ден. Докато минавах, надушвах месо, а после чух стърженето на ренде. До и зад дърводелския дюкян имаше купчини дъски. Погледнах в двете посоки и след това се шумгнах в сянката им. Дъските ме скриха от улицата. Седнах на земята и опрях гръб на сладко миришещия дървен материал. Извадих хляба и се насилих първо да изям твърдия

самун. Беше корав, но невероятно вкусен. Треперех, докато го ядах. Когато свърши, поседях задъхана и усещах как последните трохи се спускат от гърлото ми до стомаха. Можеше да изям още десет такива самуна.

Помирисах сладката кифличка. Казах си, че ще е разумно да си я запазя за утре. После си казах, че ако я нося, може да я изтърва, да счупя късчета от нея и да ги загубя. Лесно се убедих. Изядох я. Имаше тънка нишка мед, полята отгоре ѝ, която се беше изпекла в хляба, и имаше късчета плод и подправки вътре. Изядох я на мъчително малки хапчици, наслаждавах се на всяко пощипване сладост на езика ми. Много скоро кифличката свърши. Гладът ми беше заситен, но споменът за него ме измъчваше.

Друг спомен се промъкна в ума ми. Друг просяк, целият в белези, безпомощен и премръзнал. Сигурно по-гладен, отколкото бях аз сега. Бях се опитала да бъда добра към него. А татко ми го беше промушил, няколко пъти. А после ме изостави, за да го отнесе до Бъкип за изцеряване. Опитах се да съчетая тези късчета с късчетата, които бях подслушала, но се свързваха само по невъзможни начини. Отказах се и се зачудих защо никой не ме гледа — мъничка, гладна и самичка — и не ми предлага ябълка.

При мисълта за ябълката, която бях дала на просяка, устата ми се напълни със слюнка. О, кестените в онзи ден, горещи за белене и толкова сладки... Стомахът ми се стегна на възел и се превих.

Бяха ми останали четири монетки. Ако хлебарят беше добър утре, както беше днес, можех да ям два дни. После или щях да умра от глад, или да открадна нещо.

Как щях да се върна у дома?

Слънцето ставаше по-топло и денят по-светъл. Погледнах се. Босите ми крака бяха мръсни, ноктите ми бяха израсли много дълги. Подплатените ми панталони бяха мръсни. Някогашното ми дълго зелено яке от Върбов лес беше зацапано с петна и опърпано по полите. Блузата ми беше още по-мръсна. Бях много убедително просяче.

Трябваше да сляза до кейовете и да видя дали има кораби за Бък — всъщност до където и да било в Шестте херцогства. Чудех се как мога да попитам и какво мога да направя, за да си спечеля превоза на някой. Слънцето беше ярко, а облеклото ми — твърде топло за такъв

хубав ден. Преместих се по-навътре в сянката и се свих с гръб към купчината дъски. Не мислех да заспя, но заспах.

Събудих се късно следобеда. Сянката се беше отдалечила от мен, но бях спала, докато движещата се светлина на слънцето по затворените ми очи не ме събуди. Малкото ми съхранена храброст си бе отишла. Не можех да се насиля да сляза до кейовете или дори да разгледам други части на града. Върнах се в развалините, където се бях подслонила предната нощ.

В този пълен със странности град намирах утеха в малкото, което познавах. На дневна светлина водата в стария фонтан в градината на рухналата къща бе зеленикава и в дълбините ѝ пробягваха малки черни водни твари. Но беше вода, а бях жадна. Пих, а после се съблякох, за да се измия добре. Изпрах дрехите си и се изненадах колко трудно се оказа това. За пореден път осъзнах колко лесен живот съм имала във Върбов лес. Помислих за слугите, които ми бяха осигурявали всичко необходимо. Винаги се бях държала учтиво с тях, но бях ли им благодарила истински някога за всичко, което правеха? Сетих се за Грижливка и как ми беше заела дантелените си маншети. Беше ли жива още? Дали мислеше за мен понякога? Искаше ми се да заплача, но се сдържах.

Твърдо обмислих плановете си, докато топвах, търках и изстисквах дрехите си. Дуалия беше мислила, че съм момче. Беше по-безопасно да се представям за момче. Щеше ли някой кораб, отиващ за Шестте херцогства, да има нужда от момче? Слушал бях разкази за момчета на кораби, разкази за чудни приключения. Някои ставаха пирати в песни на менестрели или намираха съкровища, или ставаха капитани. Утре с две от монетите щях да си купя още хляб и да го изям. Много ми харесваше тази част от плана ми. После трябваше да сляза до крайбрежната улица и да видя дали някои кораби отиват за Шестте херцогства и дали ще ме превозят срещу работа. Изтласках настрани мисълта, че съм дребна и изглеждам малка, а и че не бях много силна и не знаех халкидски. Все някак щях да се справя.

Трябваше.

Метнах дрехите си на една почти рухнала стена да се сушат и се проснах гола на стоплените от слънцето камъни в изоставения двор. Свещта на майка ми беше охлузена и счупена на едно място, държеше я само фитилът. Но все пак миришеше като нея. Като дом и

безопасност, и нежни ръце. Заспах в пъстрата сянка на едно дърво. Когато се събудих, дрехите ми бяха общо взето сухи и слънцето залязваше. Бях отново гладна и се боях от мразовитата нощ. Бях спала наистина много, но все още бях уморена и се зачудих дали пътуването ми през стълбовете не е отнело от мен повече, отколкото знаех. Изпълзях по-навътре под наведеното дърво, където листата от няколко есени правеха постеля върху камъка. Отказах да мисля за паяци и други хапещи гадинки. Свих се и заспах отново.

Някъде посред нощ изгубих куража си. Събуди ме собственият ми плач и вече будна, не можех да спра хлиповете. Захапах ръката си да приглуша звуците, но не спрях да плача. Плачех за изгубения си дом, за конете, убити в пожара, за Ревъл, мъртъв в локвата кръв на пода пред мен. Всичко, което ми се беше случило, всичко, което бях видяла и не бях имала време да реагирам, изведнъж нахлу в ума ми. Баща ми ме беше изоставил заради слепия просяк, а Настойчивост сигурно беше мъртъв. Бях зарязала Шън, но се надявах на най-доброто за нея. Беше ли оцеляла и беше ли стигнала до Върбов лес, за да им каже какво ни е сполетяло? Щеше ли изобщо да дойде някой? Спомних си Фицбдителен, кръвта му, червена на белия сняг.

Изведнъж връщането у дома ми се стори невъзможно. Връщам се у дома за какво? Кой щеше да е там? Щяха ли всички да ме мразят, защото бледите хора бяха дошли за мен? И ако си отидех у дома, нямаше ли Дуалия или другите като нея да знаят къде съм избягала? Щяха ли отново да дойдат за мен, да палят и да убиват? Свих се под заслонилото ме дърво, полюшвах се и плачех: знаех, че няма никой, който да може да ме защити.

Аз ще те защита. Думите на Вълка Баща бяха по-тихи от шепот.

Беше в ума ми, само една представа. Как можеше да ме защити? Кой беше той всъщност? Нещо, което си представях от откъсите от писанията на татко ми?

Аз съм истински и съм с теб. Довери ми се. Мога да ти помогна да се защитиш сама.

Изведнъж изпитах гняв.

— Ти не ме защити, когато ме взеха. Не ме защити, когато Дуалия ме би и ме повлече през стълба. Ти си само сън. Нещо, което си представих, защото бях наивна и уплашена. Но не можеш да ми помогнеш вече. Никой не може да ми помогне вече.

Никой освен самата ти.

— Млъкни!

Извиках го, а после закрих устата си в ужас. Трябваше да се крия, а не да викам на въображаеми същества в нощта. Промъкнах се по-навътре под дървото, докато не стигнах до срутената стена и не можех да продължа повече. Направих се съвсем малка, стиснах очи, затворих мислите си и заспах.

Събудих се на другия ден, лицето ми бе цялото в засъхнали сълзи. Главата ми пулсираше от болка и ми се гадеше от глад. Мина много време, преди да се осмеля да изпълзя изпод дървото. Не се чувствах достатъчно добре, за да ходя до пазарите, тъй че обиколих разрушения район на града. Гущери и змии се грееха на срутените камъни. Помислих да изям някой гущер, но с приближаването ми те се шмугваха под камъните. Два пъти видях други хора, които, изглежда, живееха в срутените къщи. Подуших огньовете им и видях опърпани дрехи, окачени да се сушат. Внимавах да не ме забележат.

Гладът най-после ме притегли до пазара. Не можах да намеря сергията, откъдето си бях купила хляба. Залитах и куцуках между сергиите, търсех я, но най-сетне кипналият глад ме принуди да се приближа до друга. Жена с кисело лице правеше мекици с някаква вкусна плънка на тиган над метално котле. Мекиците цвърчаха, а тя ловко ги обръщаше с дълга вилица.

Предложих ѝ една монета, но тя поклати глава. Отдръпнах се зад една сергия, за да мога да извадя още една монета от омачканата си риза. За две монети тя сложи една мекица на едно широко зелено листо, сгъна го около нея, забодя го с клечка и ми го подаде. Кимнах благодарно, но тя не ми обърна внимание — вече гледаше над главата ми за следващия възможен купувач.

Не знаех дали листото е за ядене, или служи за салфетка. Гризнах предпазливо от края; не беше неприятно. Реших, че продавачката не би увила храна в нещо отровно. Намерих си място зад една празна сергия и седнах да ям. Мекицата не беше голяма и исках да я изям бавно. Плънката беше хрупкава и имаше вкус малко както миришат мокри овце. Беше ми все едно. Но след втората хапка усетих, че някакво момче ме гледа от пролуката между две сергии. Извърнах поглед от него, отхапах отново и когато отново погледнах, до него беше спряло по-малко момче с мръсна раирана ризка. Косите,

стъпалата и голите им крака бяха мръсни, дрехите им опърпани. Имаха очите на малки гладни хищници. Усетих замайване, докато ги гледах. Напомни ми за когато просякът в Крайречни дъбове бе държал ръката ми. Видях вихреши се събития, възможности. Не можех да ги подреда, не можех да различа добро от лошо. Единственото, което знаех със сигурност, беше, че трябва да ги избегна.

Когато между нас мина магарешка каручка, се скрих зад ъгъла на сергията и натиках в устата си останалото от мекицата, за да освободя ръцете си. Станах и се помъчих да се влея в минаващата тълпа.

Облеклото ми ме правеше да изпъквам, тъй че привличах любопитни погледи. Държах очите си наведени и се стараех да не привличам ничие внимание. Няколко пъти се озърнах назад, не видях момчетата, но все пак бях сигурна, че ме следят. Ако ми откраднеха двете останали монети, нямаше да имам нищо. Надвих паниката, породена от тази мисъл. *Не мисли като плячка*. Предупреждение от Вълка Баща или просто моя собствена мисъл? Забавих крачка, намерих място, където да се свия до една кола със смет, и загледах минувачите.

Имаше и други като мен на пазара, а онези две просячета явно бяха по-опитни в този занаят. Трима палавници, две момичета и едно момче, се задържаха до сергията на продавач на плодове въпреки усилията му да ги пропъди. Изведнъж тримата скочиха, всеки грабна плячка и се пръснаха, докато продавачът викаше и прати сина си да ги подгони.

Видях също и нещо като градска стража. Оранжевите им халати бяха къси, до коленете и носеха платнени панталони, леки кожени туники и ниски ботуши. Носеха и къси криваци и мечове в ножници; крачеха на групи по четирима. Търговци им предлагаха шишове с месо и самуни хляб, и късове риба на питка, докато минаваха. Зачудих се дали благодарност или страх ги тласка към такава щедрост и се измъкнах от погледите им колкото се може по-бързо.

После тръгнах към кейовете. Там беше шумно и оживено. Мъже бутаха колички, конски впрягове теглеха натоварени фургони, като някои отиваха към корабите, а други идваха откъм тях. Миризмите бяха изумително силни: преобладаваха катран и гниещи водорасли. Гледах и се чудех как да разбере накъде отива един кораб. Нямах никакво желание да ме откара по-далече от Шестте херцогства. Гледах ококорена как някаква машинария, която не можех да назова, вдигна

мрежа, която побираше няколко големи дървени сандъка, и ги люшна от кея на палубата на един кораб. Видях как един млад мъж получи три силни удара с пръчка по голия си гръб, докато подвеждаше един такъв люшкащ се товар към една палуба. Не можах да разбера какво е сбъркал и защо го удариха и се присвих, щом си представих такива удари по мен.

Не видях нито един малък като мен да работи на кейовете, макар да предположих, че няколко от момчетата, които видях, са на моята възраст. Работеха полуголи и притичваха боси по нацепените дъски на кейовете явно по спешни задачи. Едно момче имаше гноен оток на гърба. Един носач ми подвигна да се махна от пътя му, а друг не си направи труда — просто ме бутна настрани с рамо. Носеше на раменете си две тежки намотки въже.

Уплашена, побягнах през пазара и после нагоре по склона към развалините.

Един млад мъж с хубав халат, украсен с жълти ромбове, ми подвигна с усмивка. Подкани ме да се приближа и когато спрях на безопасно разстояние, зачудена какво иска от мен, се наведе към лицето ми. Кривна глава и тихо каза нещо, убеждаващи думи, които не разбрах. Изглеждаше добър. Косата му беше по-жълта от моята и подрязана така, че стигаше до челюстта му. Обиците му бяха от зелен нефрит. Мъж от добро семейство и богат, предположих.

— Не разбирам — отвърнах колебливо на Общата реч.

Сините му очи се присвиха от изненада, а след това усмивката му се разшири и той каза с тежък акцент:

— Хубав нов халат. Ела. Дава ти храна.

Пристъпи към мен и помирисах напарфюмираната му коса. Протегна ръката си с дланта нагоре и зачака да я хвана.

Бягай! Бягай веднага!

Настойчивостта на Вълка Баща не допускаше никакво колебание. Погледнах усмихнатия мъж, поклатих глава и побягнах. Чух как той извика след мен и се зачудих защо бягам, но бягах, и още как. Той отново извика след мен, но не погледнах назад. *Не отивай право към бърлогата си. Скрий се и погледни назад*, предупреди ме Вълкът Баща и така направих, но не видях никого. Вечерта, когато се свих под приютилото ме дърво, се зачудих защо бях избягала.

Очи на хищник, каза ми Вълкът Баща.

Какво трябва да направя утре? — попитах го.

Не знам, бе тъжният му отговор.

Сънувах за вкъщи онази нощ, сънувах топъл хляб и горещ чай в кухнята. В съня ми бях твърде малка да стигна до масата и не можех да изправа катурналата се пейка. Извиках на Грижливка да ми помогне, но когато се обърнах да я погледна, тя лежеше на пода цялата в кръв. Избягах от кухнята с писъци, но навсякъде имаше мъртви хора на пода. Отварях врати, за да се опитам да се скрия, но зад всяка врата имаше две просячета, а зад тях стоеше Дуалия и се смееше. Събудих се разхлипана посред нощ. За мой ужас чух гласове, един викаше питащо. Приглуших хлиповете си и се помъчих да дишам беззвучно. Видях смътната светлина на фенер на улицата покрай градината. Двама души си говореха на халкидски. Останах скрита и будна до сутринта.

Заранта беше наполовина отминала, когато събрах кураж да се върна до пазара. Намерих сергията, от която си бях купила хляб, но младият мъж бе заменен от жена и когато ѝ показах двете си монети, тя ми махна презрително да си вървя. Протегнах ги отново двете, мислех, че е видяла само едната, но тя ми изсъска укорително и плесна с ръце да ме заплаши. Отдръпнах се решена да си намеря храна другаде, но в този момент бях съборена от едно от двете момчета, които бях видяла предния ден. Внезапно другото момче дръпна монетите ми и двамата побягнаха и се скриха в тълпата. Надигнах се в прахта, останала без дъх. После, за мой срам, ме разтърсиха хлипове: останах да седя на земята, скрих очите си с ръце и заплаках.

Никой не ме погледна. Пазарният поток се лееше около мен все едно бях камък в бързей. Известно време, щом хлиповете ми спряха, поседях сама и отчаяна. Бях ужасно гладна. Рамото ме болеше, безжалостното слънце грееше над болната ми глава и никакви планове не ми бяха останали. Как можех да си въобразявам, че ще стигна до дома, след като не можех да измисля дори как да преживея деня?

Мъж, който водеше магарешка количка, ме чукна с камшика си. Беше предупреждение, не удар, и бързо се дръпнах от пътя му. Забърсах прах и сълзи с ръкава си и огледах пазара. Гладът, който ме нападна, като че ли се беше трупал седмици, а не само един ден. Докато бях имала надежда, че всеки ден ще ям нещо, колкото и малко да е, бях успяла да го овладявам. Но сега той заповядваше. Изправих

рамене, избърсах пак очите си и се отдалечих бавно от сергията за хляб.

Вървах бавно, оглеждах всяка сергия и всеки продавач. Нравственото ми колебание продължи само докато преглътна слюнката, предизвикана от миризмите на храна. Предния ден бях видяла как го направиха. Аз обаче нямах никой, който да отклони вниманието от мен, а ако някой решише да ме подгони, щях да съм единственото зайче, което да хване. Гладът като че ли ускори мисловния ми процес. Трябваше да избира сергия, цел и път за бягство. След това трябваше да изчакам с надеждата, че нещо ще разсее продавача. Бях малка и бях бърза. Можех да го направя. Трябваше да го направя. Глад, какъвто изпитвах, не можеше да се понесе.

Закрачих през пазара, решена на кражбата си. Нищо малко. Не исках да поема такъв риск заради едно плодче. Трябваше ми месо или самун хляб, или някоя пушена риба. Мъчех се да гледам, без да личи, че гледам, но едно момченце вдигна заканително пръчка към мен, когато задържах погледа си на късовете червена осолена риба на майка му.

Най-после намерих каквото търсех: хлебарска сергия, по-голяма и по-внушителна от всичко, което бях видяла. Самуни щедро кафяво и златистожълто бяха струпани в кошове на земята пред сергията. На дъската пред продавача имаше по-скъпи стоки: сукан хляб с подправки и мед, бухнали кейкове, пълнени с ядки. Реших да грабна един от златножълтите хлябове. На съседната сергия продаваха шалове, които се издуваха на бриза откъм морето. Няколко жени се бяха струпали там, пазаряха се съсредоточено и напрегнато. От другата страна на оживената пазарна улица някакъв ковач продаваше ножове. Съдружникът му точеше всевъзможни остриета на колело, въртяно от запотено чираче. Желязото стържеше пронизително и понякога мятеше искри. Престорих се на много запленена от въртенето на камъка и оставих устата си леко да провисне все едно не съм съвсем с ума си. Сигурна бях, че с такова изражение и с опърпаните ми дрехи хората ще ми обръщат по-малко внимание. Но през цялото време чаках за нещо, което можеше да накара продавача на хляб да погледна настрана от стоката си и да ми даде шанс да грабна един хляб.

Сякаш в отговор на мислите ми чух тръбене на рогове. Всички погледнаха в посока на звуците, после отново се върнаха към работата

си. Следващото тръбене беше по-близо. Хората отново спряха и се обърнаха натам. Появиха се четири бели коня с изящна сбруя в черно и оранжево. Стражите, които яздеха конете, бяха пищно облечени, шлемовете им бяха накичени с пера като оглавниците на конете. Яздеха към нас и групите купувачи се сбутаха назад до сергиите, за да им направят път. Когато ездачите отново вдигнаха роговете, видях шанса си. Всички гледаха тях, тъй че скочих, грабнах един кръгъл златист самун и хукнах натам, откъдето бяха дошли конниците.

Толкова решена бях на кражбата си, че не бях видяла, че зад конниците пазарната улица е останала празна и че хората от двете страни на улицата са паднали на колене. Затичах по празната улица, а хлебарят викаше след мен. Когато се опитах да се шмугна в коленичилата тълпа, ме сграбчиха и завикаха. Други стражи идваха спешени, крачеха в редица от шестима, с още два реда зад тях, а зад тях се появи жена на черен кон със сбруя от злато.

Коленичилият народ беше натъпкан плътно и здраво като стена. Опитах се да се избутам през хората. Един мъж ме сграбчи и ме смъкна на земята. Изръмжа ми заповед, която не разбрах. Помъчих се да се надигна и той ме перна рязко по тила. Звезди заиграха пред очите ми и се отпуснах безпомощно. Миг след това осъзнах, че всички около мен са замръзнали и затихнали. Да не мърдам ли ми беше заповядал? Лежах както ме беше бутнал. Бях стиснала самуна, който бях откраднала, до гърдите и брадичката си. Миризмата му беше замайваща. Не помислих. Отворих уста и го ухапах. Лежах по корем на прашната улица и дъвчех хляба като мишка, докато първите редици стражи и после жената на черния кон, и после още четири реда стражи минаха покрай нас. Никой не мръдна, докато не дойде втори ред конници. На интервали спираха и звънваха месингови звънци. Чак след като и те подминаха, хората започнаха да се изправят.

Чаках и дъвчех настървено хляба, а в мига, в който звънците звъннаха, скочих и се опитах да побягна. Но мъжът, който ме бе дръпнал на земята, докопа задницата на дрехата ми и ме сграбчи за косата. Разтърси ме и извика нещо. Хлебарят дойде тичешком, дръпна хляба от ръката ми и изрева, като видя, че е оцапан и нагризан. Свих се уплашено, мислех, че ще ме удари, но той започна да вика, една и съща дума, отново и отново. Хвърли хляба ядосано и колкото и да копнеех да го грабна пак, този, който ме беше хванал, ме държеше здраво.

Градската стража. На тях викаше и двама дойдоха на бегом. Единият се подсмихна и ме погледна почти добродушно, сякаш не можеше да повярва, че са го повикали за такава малка крадла. Но другият изглеждаше съвсем делови — сграбчи ме за гърба на туниката и почти ме повдигна от земята. Започна да ми задава въпроси, а хлебарят започна да вика неговата си версия за случилото се. Заклатих глава и след това посочих устата си, опитвах се да им обясня, че не мога да говоря. Мисля, че вървеше добре, докато добрият страж не се наведе към приятеля си, а после така ме ощипа, че изписах.

После всичко свърши. Бях потресена, а когато стражът, който ме държеше, вдигна ръка да ме зашлеви, избухнах на Общата реч:

— Бях гладна и откраднах. Какво да направя? Много съм гладна!

После, за мой срам, се разплаках, посочих хляба и се протегнах към него. Мъжът, който ме беше задържал, се наведе, вдигна го и го тикна в ръцете ми. Хлебарят понечи да го избие от мен, но стражът, който все още ме държеше, ме дръпна настрана. После, за мое пълно унижение, ме вдигна все едно бях съвсем малко дете и закрачи през пазара.

Стиснах хляба в двете си ръце. Не можех да сдържам сълзите и хлиповете си, но това не ме спря да ям, за да го изгълтам колкото може по-бързо. Нямах представа какво ще ме сполети, но за едно бях сигурна: щях да си напълня корема с хляба, който ме беше вкарал в толкова голяма беля.

Все още стисках последната коричка, когато стражът изкачи трите стъпала до вратата на невзрачна каменна сграда. Бутна я, внесе ме вътре и ме метна на пода. Партньорът му го последва.

Един по-стар мъж с по-луксозна ливрея вдигна очи от писалището си, щом влязохме. Обядът му беше подреден пред него и той изглеждаше доста раздразнен, че го прекъсваме. Заговориха за мен над главата ми, докато оглеждах стаята. До една гола стена имаше пейка. На нея седеше жена. Краката ѝ бяха вързани с верига. На другия край на пейката седеше присвит мъж с лице в ръцете си. Погледна към мен. Устата му беше цялата в кръв, а едното му око бе подутото и затворено. Отпусна отново лице в ръцете си.

Стражът, който ме бе донесъл, ме сграбчи за рамото и ме разтърси. Поклатих глава. Мъжът зад писалището заговори. Поклатих отново глава. После, на Общата реч, той попита:

— Кой си ти? Загубил ли си се?

При този протичък въпрос се разплаках отново. Мъжът изглеждаше малко притеснен. Махна на двамата стражи и те напуснаха. Докато излизаха, единият ме погледна през рамо, почти все едно бе загрижен за мен. Но мъжът на писалището заговори отново:

— Как се казваш? Родителите ти могат да платят за това, което си взел, и да си те приберат у дома.

Беше ли изобщо възможно? Поех си дъх.

— Аз съм Пчеличка Пророчица. От Шестте херцогства. Бях открадната оттам и трябва да си ида у дома. — Вдишах и обещах необуздано: — Татко ми ще плати пари, за да ме върнете.

— Не се съмнявам, че ще го направи. — Мъжът опря лакът на писалището точно до малка питка сирене. Зяпнах я гладно. Той се покашля. — Как стана така, че тичаш из улиците на Халкида, Пчеличкапророчица?

Направи от името ми една дума. Не го поправих. Все едно. Ако ме изслушаше и пратеше вест на баща ми, знаех, че той ще плати да ме върнат. Или Копривка. Разбира се, че щеше. Тъй че му разказах историята си, като се постарах да пропуска невероятните части. Казах му за халкидците, нападнали дома ми, и как бях отвлечена. Не обясних как бях дошла в Халкида, а само че се бях измъкнала от Керф и спътниците му, защото се бяха държали жестоко с мен. А сега бях тук и исках само да си ида у дома, и ако той пратеше вест на татко ми, сигурна бях, че някой ще донесе пари, за да ме върнат у дома.

Мъжът изглеждаше малко озадачен от кашата на разказа ми, но накрая кимна строго.

— Добре. Вече разбирам, може би дори по-добре от теб. — Дрънна звънец в ъгъла на бюрото си. Отвори се врата и влезе сънен на вид страж. Беше много млад и изглеждаше отегчен. — Избягала робиня. Собственост на някой си Керф. Отведи я в крайната килия. Ако никой не я потърси до три дни, заведи я на тържището. Цената за самун пчелен хляб е дължима на хлебаря Серчин. Отбележи, че този Керф трябва или да плати за него, или цената ще дойде от каквото изкара на търга.

— Не съм робиня! — възразих аз. — Керф не ме притежава! Той беше с онези, които ме отвлякоха!

Мъжът на бюрото ме погледна отегчено.

— Военна плячка. Награда от битка. Ти си това, както и да реши да те нарича той. Може да те задържи като робиня или да те върне за откуп. Това си е работа на този Керф, ако дойде да те потърси. — Отпусна се на стола си с въздишка и отпи дълбоко от чашата си.

Сълзите ми закапаха отново, колкото и безполезни да бяха. Отегченият страж ме изгледа отвисоко.

— Тръгвай с мен — каза на Общата реч, а когато се обърнах и хукнах към вратата, пристъпи напред, препъна ме и се изсмя. Вдигна ме за яката все едно съм торба и ме изнесе през същата врата, откъдето бе влязъл, без да го интересува, че ме удари в рамката. Изрита вратата зад нас, хвърли ме на пода и рече: — Можеш да вървиш след мен или мога да те ритам по целия коридор, все ми е едно.

На мен не ми беше все едно. Станах, кимнах вдървено и тръгнах след него. Завихме на ъгъла и заслизахме по някакви каменни стъпала. Тук долу беше по-хладно и по-влажно. Единствената светлина идваше от малки прозорчета по стената. Последвах го покрай няколко врати. Той отвори последната и нареди:

— Влизай. — Поколебах се и той ме бутна и затръшна вратата зад мен.

Чух как резето изщрака.

Стаята беше малка, но не ужасна. Светлината идваше от много малко прозорче. Беше толкова малко, че и да можех да стигна до него, нямаше да мога да се измъкна. В единия ъгъл имаше сламеник. В отсрещния ъгъл имаше дупка в пода. Петната и миризмата ми подсказаха за какво е. До сламеника имаше кана. Пълна. Подуших я, за да се уверя, че е вода. Топнах пеша на ризата си в нея и избърсах глупавите сълзи от лицето си. После седнах на сламеника.

Седях дълго. После легнах. Може да съм поспала малко. Чух, че резето се дърпа, и се изправих. Един мъж отвори предпазливо, огледа стаята и накрая — мен. Като че ли се изненада колко съм малка.

— Храна — каза и ми подаде глинена купа.

Бях толкова изненадана, че просто стоях, стиснала купата, когато той излезе и затвори вратата. Щом си отиде, погледнах в купата. Беше някаква каша с няколко късчета оранжев зеленчук отгоре. Отнесох я на сламеника и я изядох внимателно с пръсти. Някой беше сложил в купата достатъчно храна за голям човек. Беше най-много храна, която бях яла от много време. Постарах се да я изям много бавно и да

мисля какво да направя после. Щом храната свърши, пийнах малко вода и след това си избърсах пръстите в ризата си. Светлината, идваща през прозорчето, ставаше все по-смътна. Зачудих се дали ще се случи още нещо, но не се случи. Когато се мръкна, легнах на сламеника и затворих очи. Помислих за баща ми. Представих си какво щеше да е направил на стражите. Или на Дуалия. Представих си как я души и стиснах юмруци, и се задъхах при мисълта колко хубаво щеше да е. Щеше да ги научи той. Щеше да ги убие всичките. Заради мен. Но татко ми го нямаше. Нямаше как да знае къде съм. Никой не идваше да ме спаси. Поплаках, а после заспах, стиснала свещта на мама.

Когато се събудих, на пода на стаичката имаше малък квадрат светлина. Използвах дупката в пода и пих още малко вода. Зачаках. Нищо не се случи. След като изтече много време, завиках и затупах по вратата. Нищо. Когато вече не можех да викам и да тупам, седнах на сламеника. Пресегнах за Вълка Баща и не можах да го намеря. Беше много лош момент. Реших, че той винаги е бил нещо, което само съм си представяла. А сега бях твърде голяма и светът беше твърде истински, за да си въобразявам разни неща. *Когато ми трябваш, те няма. Точно като всеки друг.*

Когато ме блокираш, не мога да те накарам да ме чуеш.

Да те блокирам?

Когато затваряш мислите си. Е, ето ни тук, отново в клетка. Поне тези, които се хванаха, са добри. Засега.

Засега?

Ще те продадат.

Знам. Какво да направя?

Засега? Яж. Спи. Нека тялото ти се изцери. Когато те изведат за продан, старай се да ме усещаш силно. Все още можем да избягаме.

Думите му ми дадоха малко надежда, но пък преди това не бях имала никаква. Поплаках, докато не заспах.

Когато се събудих на следващата сутрин, се чувствах по-добре, отколкото от много дни. Огледах отоците по краката и ръцете си. Бяха жълти и светлозелени, черни и тъмносини. Коремът ме болеше по-малко и можех да си движа ръката в пълен кръг. Сресах с пръсти порасналата си коса и след това издъвках ноктите си по-къси. Друг страж ми донесе храна и напълни каната с вода. Отнесе вчерашната

купа. Не ми проговори. Този път в кашата имаше сготвени няколко жиливи нишки зелено и отгоре имаше бучка жълт зеленчук. Изядох я всичката и после погледах как квадратът светлина се движи по пода и нагоре по стената, докато не изчезна. Отново нощ. Плаках и спях пак. Сънувах, че баща ми е ядосан, защото не съм си прибрала мастилата. Събудих се в мрака. Знаех, че такова нещо никога не се е случвало, но ми се искаше да беше. Заспах отново и сънувах важен Сън за плуващ дракон, който плени баща ми. Събудих се от квадрата светлина и ми се искаше да можех да запиша съня, но нямаше нищо, на което да мога да пиша, и никакво мастило или перо. Прекарах деня в измисляне как да вържа сгънатата свещ в пеша на долната ми блуза, за да не се загуби.

И този ден мина. Нова купа храна. Щяха ли да ме продават скоро? Как отброявах трите дни? Започвах ли от деня, в който ме бяха хванали, или от следващия? Зачудих се кой ще ме купи и каква работа ще трябва да върша. Щях ли да мога да ги убедя да пратят вест до баща ми? Може би щяха да ме продадат като домашна робиня и да мога да убедя купувачите да ме върнат за откуп? Чувала бях за роби, но няхах представа как се отнасят с тях. Щяха ли да ме бият? Да ме държат в кучешка колиба? Все още се чудех над тези неща, когато резето на вратата ми изскърца. Един страж я отвори и се отдръпна назад.

— Този ли е? — попита някой и Керф пхна глава през вратата. Зяпна ме глупаво.

— Да — каза той. — Най-последно!

Почти се зарадвах, като го видях. После чух гласа на Дуалия.

— Тази е малката нещастница! Каква беля беше!

— Тя? — Стражът се изненада. — Мислехме, че е момче.

— Момче е! — възкликна Винделиар. — Той е брат ми!

Погледна ме от коридора и ми се усмихна. Бузите му не бяха толкова пълни като преди и рехавата му коса беше сива, но приятелската светлина все още бе в очите му. Мразех го. Изобщо нямаше да ме намерят, ако той не беше овладял Керф за Дуалия. Беше ме предал.

— Брат ти? — засмя се стражът. — Е, наистина си приличате.

Но никой не се засмя.

Призля ми.

— Не познавам тези хора — казах. — Те ви лъжат.

Стражът сви рамене.

— Все ми е едно, стига някой да се оправи с теб. — Обърна се към Керф. — Хванали са я да краде самун пчелен хляб. Ще трябва да го платите.

Керф кимна вяло. Знаех, че Винделиар го контролира, но не много добре. Керф изглеждаше много глупаво, сякаш трябваше да помисли много внимателно, преди да може да заговори. Елик винаги бе изглеждал много сигурен в себе си. Дали Винделиар губеше магията си, или с Керф ставаше нещо лошо? Може би двете минавания през камъка му го бяха направили това.

— Ще платя — каза той накрая.

— Първо платете, после можете да я вземете. Дължите и за четирите дни на престоя ѝ тук.

Затвориха вратата и се магнаха. Испитах злорадство, че ще ги измамат за повече дни, а после се разтревожих, че съм била тук четири дни и съм загубила представа за времето. Чаках ги да се върнат, уплашена, че отново ще съм с тях, но и почти облекчена, че някой друг ще отговаря за мен. Като че ли изтече много време, но най-сетне чух резето да се вдига.

— Хайде идвай — сопнато каза Дуалия. — Много по-голяма беля си, отколкото струваш.

Очите ѝ се заканваха, че ще ме набие по-късно, но Винделиар ми се усмихваше глупаво. Искаше ми се да знам защо ме харесва пък той. Беше най-лошият ми враг, но също така единственият ми съюзник. Керф като че ли ме беше харесвал, но ако Винделиар държеше юздите му, нямах надежда за помощ от него. Може би трябваше да се опитам да изградя приятелство с Винделиар. Може би, ако бях по-разумна, щях да съм го направила от самото начало.

Дуалия носеше дълго тънко въже. Преди да мога да възразя, го върза на клуп около врата ми.

— Не! — извиках, но тя дръпна силно. Когато посегнах за нея, Керф взе лявата ми ръка, а тя сграбчи дясната и я изви зад гърба ми. Усетих примка от въжената намотка около китката си. Дуалия беше много бърза, явно го беше правила и преди. Ръката ми беше неудобно високо и не можех да я отпусна, без да стегна клупа около шията си. Дуалия дръпна въжето за проба и трябваше да извия главата си назад, за да не се задуша.

— Така — каза тя с огромно задоволство. — Никакви номера повече. Хайде, тръгваме.

След хладния сумрак на килията яркият ден беше болезнен за очите и скоро ми стана прекалено топло. Керф и Дуалия вървяха пред мен и ме водеха на въжето като на каишка. Трябваше да бързам, за да не изостана. Винделиар ситнеше до мен. Хрумна ми колко е странен, с тумбесто тяло и къси крака. Спомних си как Дуалия го беше наричала „безполов“. Зачудих се дали го е кастрирала, както правеха във Върбов лес с яретата, когато искаха да ги гледат за месо. Или се беше родил така?

— Къде е Алария? — попитах тихо.

Той ме погледна нещастно.

— Продадох я на един търговец на роби. За пари за храна и превоза ни на лодка.

Керф се намръщи и изсумтя:

— Тя беше моя. Искях да я заведа при майка ми. Щеше да е добра слугиня. Защо го направихте?

— Винделиар! — сопна се Дуалия.

Този път отворих сетивата си и усетих какво направи той на Керф. Опитах се да го разбера. Знаех как да вдигам стените си, за да задържа мислите на татко ми навън. Налагало ми се беше да го правя, когато бях малка, просто за да имам мир в ума си. Но сега Винделиар като че ли избути стена в ума на Керф, стена, която задържаше мислите на Керф навън и го караше да прави каквото му нарежда Винделиар. Бутнах стената на Винделиар. Не беше кой знае колко здрава, но не знаех как да я пробия. Все пак чух шепот на онова, което каза на Керф. *Не се тревожи. Върви с Дуалия. Прави каквото иска тя. Не се чуди за нищо. Всичко ще е наред.*

Не докосвай ума му. Не разбивай стената му. Предупреждението дойде от Вълка Баща. *Слушай, но не позволявай той да те усети.*

Защо?

Ако проправиш път в мислите му, това е път и той да дойде в твоите. Много внимавай да не докосваш ума му.

— Къде отиваме? — попитах на глас.

— Млъкни! — каза Дуалия, а в същото време Винделиар каза:

— При лодката.

Замълчах, но не заради заповедта на Дуалия. Само за миг бях усетила, че на Винделиар му е трудно едновременно да говори, да върви след Дуалия и да контролира Керф. Беше гладен. Гърбът го болеше и му се пикаеше, но не смееше да помоли Дуалия да спрат. Усетих, че фокусът му над Керф става по-стегнат и по-силен. Така. Разсейване можеше да отслаби контрола му. Нещо малко, но полезно да го знам. Гласът на Вълка Баща беше само шепот в ума ми. *Остри нокти и зъби. Учиш се, кутре. Ще живеем.*

Истински ли си?

Той не отговори, но Винделиар извъртя глава към мен и ме изгледа странно. Вдигни стени. Дръж го извън ума си. Вече трябваше винаги да съм нащрек. Стегнах защитата си. Знаех, че като изключвам Винделиар, изключвам и Вълка Баща.

8. ТИНТАГЛИЯ

Този сън беше като картина, която се движеше. Светлината беше смътна все едно светлосива или синя боя се е разляла навсякъде. Красиви ленти в ярки цветове се движеха на лекия вятър, който лъхваше и заглъхваше, лъхваше и заглъхваше, тъй че лентите се вдигаха и падаха. Бяха искрящи знамена от златно и сребърно, алено, синьо и зелено. Ярки шарки като диаманти или очи и въртящи се спирали минаваха по дължината на всеки вимпел.

В съня си се приближих, понесох се без усилие към тях. Нямаше никакъв звук и никакво усещане за вятър по лицето ми. После гледната ми точка се измести. Видях змийски глави, тъпоноси, с очи големи като дини. Приближавах и приближавах, въпреки че не го исках, и най-сетне видях смътната лъскавина на мрежа, която държеше всичките тези същества като риба, хваната в мрежа. Нишките на мрежата бяха почти прозрачни и знаех, че по някакъв начин всички тези същества са нахлули в мрежата едновременно, за да бъдат хванати и удавени там.

Този сън имаше сигурността на нещо, което се е случило, и то неведнъж. Щеше да се случва отново и отново. Не можех да го спра, защото вече беше станало. Но също така знаех, че ще се случи отново.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Рано на другата сутрин на вратата се почука. Станах. Шутът дори не трепна. Бос, закрачих към вратата. Спрях да отметна косата от лицето си и отворих.

Беше крал Рейн. Беше смъкнал качулката на наметалото си и по пода около него капеше вода. Дъжд лъщеше по челото му и се бе задържал на капки в рехавата му брада. Усмихна ми се широко, с нелепо бели зъби на покритото му с тънки люспи лице.

— Фицрицарин! Добри новини. Исках да ги споделя веднага. Птица дойде току-що от другата страна на реката. Тарман е пристигнал.

— Оттатък реката? — Главоболието от брeндитo хлопаше в главата ми.

— При Селото. Много по-лесно е да пристане там, отколкото тук, и много по-добре е за капитан Лефтрин да разтовари там. Тарман кара пълен товар: работници, дванайсет кози, чували със зърно. Трийсет и шест кокошки. Надяваме се, че козите ще се оправят по-добре от овцете. Овцете бяха пълен провал. Мисля, че само три преживяха зимата. Този път ще пазим пилците оградени. — После се извини: — Съжалявам, че ви събудих толкова рано, но помислих, че ще искате да го знаете. На кораба ще му трябва чистене преди да е годен за пътници. Ден, може би два, три най-много. Но скоро ще можете да тръгнете.

— Добри новини, наистина — казах. Надвих главоболието, за да изстискам малко вежливост. — Въпреки че гостоприемството ви беше чудесно, очакваме с нетърпение да продължим пътуването си.

Той кимна и пръсна капки и по мен.

— Има други, които трябва да уведомя. Простете, но трябва да побързам.

И си тръгна, като ръсеше капки по коридора. Опитах се да си представя как Предан донася такова съобщение на гост. Погледнах след Рейн и ме жегна завист от това колко спонтанно си общуваха като че ли Драконовите търговци. Може би пък и аз го бях правил навремето. Може би това, че бях незаконен син, ми беше дало много повече свобода, отколкото да живея с правилата, които обвързват принцовете.

Затворих вратата. Шутът се размърда на леглото и попита немошно:

— Кой беше?

— Крал Рейн с новини. Тарман е пристанал оттатък реката. Ще тръгне до ден-два.

Той смъкна крака от леглото, надигна се и се наведе напред, стисна главата си с ръце и се оплака:

— Ти ме напи.

Писнало ми беше да лъжа.

— Има неща, които трябва да знам. Така или иначе, Шуте, трябва да ми ги кажеш.

— Много съм ти сърдит — тихо каза той. — Но трябваше да го очаквам от теб. — Думите му бяха приглушени. — Благодаря ти.

Смъкна се от леглото все едно мозъкът му можеше да се изсипе от черепа му и заговори с гласа на Амбър:

— Тимара е помолила да й отделя време за визита. Мисля, че е изключително любопитна за Среброто на ръцете ми и как ми влияе. Мисля днес да я навестя. Би ли повикал Спарк да ми помогне да се облека?

— Разбира се.

Забелязах, че не ме помоли да я придружа. Сигурно си го заслужавах.

Същия следобед, когато дъждът понамаля, излязох с Лант. Искях да видя кулата с картата. За първи път я бях видял преди много години, когато случайно бях минал през камък на Умението и бях попаднал в Келсингра. Картите, които Сенч и Кетрикен ми бяха дали, не бяха оцелели от нападението на мечока. Надявах се да освежа онова, което помнех, с оглед на онази карта на Праотците. Но не бяхме стигнали далече, когато чух дивото тръбене на дракони, а после виковете на възбудени хора.

— Какво става? — попита Лант. — Трябва ли да се върнем?

— Не. Тези викове са приветствени. Връща се дракон, който дълго е отсъствал. — Вятърът бе довял име до ушите ми. — Тинтаглия се връща — казах. — И бих искал да я видя отново.

— Тинтаглия — повтори той със страхопочитание. Очите му бяха ококорени. — Ридъл говореше за нея. Кралицата, която дошла да помогне да се освободи Айсфир, а после станала негова женска. И

принудила Айсфир да положи глава на камъните на огнището в майчината къща на кралица Елиания, да изпълни предизвикателството, което Елиания поставила на Предан.

— Знаеш за всичко това?

— Фиц. Знаят го всички деца в Шестте херцогства. Хеп Веселото сърце пее тази песен за драконите, последният стих гласи: „По-синя от сапфир, блести като злато.“ Трябва да я видя!

— Мисля, че ще я видим — викнах му, защото неистов хор от тръбящи дракони заглушаваше гласовете ни. Бяха се издигнали от града — в поздрав или може би в предизвикателство. Беше изумителна гледка, смесица от красота и ужасия. Прелитаха като лястовици преди буря, но бяха по-големи от къщи. Блестяха и искряха на фона на облачното небе, в цветове по-скоро като скъпоценни камъни, отколкото на същества от плът.

После над върховете на дърветата в далечината видях Тинтаглия. За миг не можах да преценя колко близо е до нас; след това, когато долетя по-близо, разбрах грешката си. Наистина беше огромна — всички дракони, които бяхме видели в Келсингра, бяха буболечки в сравнение с нея — беше много по-голяма от последния път, когато я бях видял.

Кралицата дракон усети възбудата, която бе предизвикала в града. Понесе се по-нашироко, в по-голям кръг. Докато кръжеше и кръжеше, усетих, че не мога да откъсна очи от нея. Сърцето ми забумка от възхита и открих, че се усмихвам широко. Погледнах Лант и видях, че е стиснал ръце на гърдите си и също се усмихва щастливо.

— Драконово обаяние — изграчих, без да мога да спра да се усмихвам. — Внимавай, Лант, че иначе скоро ще запееш!

— О, по-ярка от сапфири и блести като злато! — И музика имаше в гласа му, и копнеж. — Никоя песен на менестрел не би могла да ѝ отдаде дължимото. В злато и после в сребро блести, по-синя и от драгоценни камъни! О, Фиц, да можеше никога да не ми се налага да откъсна поглед от нея!

Не казах нищо. Приказките за драконовото обаяние се знаеха вече из целите Шест херцогства. Някои никога не ставаха негова жертва, но други биваха омагьосани само от едно зърване на дракон в далечината. Лант вече нямаше да се вслуша в никакво предупреждение, но подозирах, че магията ще прекъсне веднага щом

Тинтаглия се скрие от поглед. Ако вече не бях вдигнал стените си на Умение, сигурно и аз щях да се чувствам омаян като него.

Бързо стана ясно, че Тинтаглия ще кацне на площада пред Залата за поздравления. Лант забърза натам и аз закрачих с него. Все пак беше кацнала преди да стигнем и Праотци и по-малки дракони бяха започнали да се сбират. Лант понечи да се втурне напред, но го хванах за ръката и го задържах.

— Кралица Малта и крал Рейн — предупредих го. — И синът им. Те първи трябва да я поздравят.

И така стана. Дори драконите на Келсингра се задържаха на почтително разстояние — нещо, което не бях очаквал. Тинтаглия сгъна бавно крилете си, тръсна ги два пъти сякаш за да се увери, че всяка люспа си е на мястото, преди постепенно да ги затвори сред хор от възхитени въздишки.

Рейн и Малта се появиха с Фрон по петите. Личеше, че Малта се е вчесала припряно. Рейн явно бе навлякъл набързо чиста туника и бе пригладил косата си. Фрон се хилеше в благоговейна почуда, но изражението на Малта беше по-сдържано, почти сърдито, докато слизаше по стъпалата да застане пред Тинтаглия. Кралица срещу кралица, помислих си, въпреки неимоверната разлика в големината им.

Рейн крачеше на половин стъпка зад Малта, която спря пред дракона.

Тинтаглия огледа кралицата, вратът и очите ѝ бавно се завъртяха все едно я преценяваше. Изражението на Малта не се промени и тя каза хладно:

— Значи се върна в Келсингра, Тинтаглия. Отсъствието ти бе дълго този път.

— Нима? За вас може би. — Гласът на дракона бе мелодичен. — Трябва да помните, че драконите не отброяват времето на малки капчици от дни, които изглеждат толкова важни за човеците. Но да, върнах се. Идвам да пия. И да бъда добре натимарена. — Драконът пренебрегна Рейн и приведе главата си към Фрон, който я гледаше с обожание. Очите ѝ се завъртяха обичливо и тя лъхна към него — дрехите му се развиха от горещия ѝ дъх. А после тя вирна глава и се огледа възмутено. — Този е мой! Кой ми го е пипал? Кой глупав дракон е дръзнал да промени каквото е мое?

— Кой е дръзнал да спаси живота му, искаш да кажеш? Кой е дръзнал да поправи тялото му, за да не му се налага да избира между дишане и хранене? Това ли питаш? — почти викна Малта.

Тинтаглия се извърна рязко към нея. Цветовете се разляха по гърлото и страните ѝ и люспите на шията ѝ изведнъж се надигнаха на гребени. Помислих си, че кралица Малта ще отстъпи. Вместо това тя пристъпи напред и този път Рейн застана до нея. Бях изумен като видях същите цветовете по гребена и плътта над челото на Малта — тя стоеше с ръце на кръста и вирнала брадичка. Шарките по люспите на лицето ѝ повтаряха тези на Тинтаглия в миниатюра.

Огромните очи на дракона се присвиха.

— Кой? — попита Тинтаглия отново.

Ледени тръпки пробягаха по гръбнака ми и затаих дъх. Никой не проговори. Вятър застана и усили студа, разроши коси и зачерви носове.

— Мислех, че можеше да се зарадваш като видиш, че още съм жив. Защото без промените, наложени в мен, едва ли щях да бъда.

Каза го Фрон. Пристъпи напред и застана между родителите си и дракона. Малта посегна да го дръпне назад за по-безопасно, но Рейн сложи ръка на китката ѝ и я спря. Каза ѝ нещо и видях болката, пробягала по лицето ѝ.

Тинтаглия мълчеше. Щеше ли да признае, че не ѝ е все едно дали е жив или мъртъв? Но тя беше дракон.

— Кой? — настоя тя и цветовете на гърлото ѝ лумнаха по-ярко. Никой не отговори и тя опря края на муцуната си в гърдите на Фрон и го бутна. Момчето залитна, но не падна.

Не можех да не се намеся.

— Стой настрана — казах на Лант и направих три крачки към дракона. Стените ми бяха вдигнати плътно. Извисих глас: — Тинтаглия. Ето ме.

По-бързо от нападащо влечуго, главата ѝ се извъртя и погледът ѝ се впи в мен. Можех почти да усетя напора на погледа ѝ.

— И кой си ти, който дръзва да използва името ми?

— Познаваш ме. — Сдържах гласа си, но го извисих, за да се чуе по-надалече. Фрон беше отстъпил към родителите си, но не се беше скрил зад тях.

Вятърът от дъха на Тинтаглия беше метален и силен.

— Малцина са човеците, които познавам, мушице. Не те познавам.

— Познаваш ме. От много години. Поиска да научиш къде е черният дракон. Преследваше ме в сънищата ми. Поиска Айсфир да бъде освободен от затвора му. Аз съм, който направи това, което ти не можа. Аз разбих ледника и го освободих и от леда, и от мъчението на Бледата жена. Тъй че ме познаваш, Тинтаглия. Както познаваш и дъщеря ми, Копривка. И както ме познаваш, така и ми дължиш!

Всички наоколо ахнаха при думите ми. С крайчеца на окото си зърнах лейди Амбър, появила се на стъпалата, със Спарк и Нас от двете ѝ страни. Помолих се дано да не се намеси, дано да опази младите, та драконът да не научи за тях.

Тинтаглия се взря в мен, очите ѝ — вихър от злато и сребро, и усетих натиска на ума ѝ срещу моя. За миг разхлабих стените си за нея. Показах ѝ Копривка в сънната ѝ дреха от пеперудени криле. После затръшнах портите на ума си, за да я задържа навън, с отчаяната надежда стените ми да издържат.

— Тя. — Превърна думата в проклетие. — Не е мушица тя. Щръклица е, хапеща, бръмчаща, смучеща кръв...

Никога не бях виждал такова голямо същество да се задавя с думи. Испитах внезапен прилив на гордост от Копривка. Беше използвала Умението си и сънните си манипулации, за да отвърне на удара на дракона, да обърне собствените оръжия на това същество срещу самото него. Без официално да бе изучавала магията на Пророците, Копривка не само беше подчинила Тинтаглия на своята цел, но беше убедила тази кралица със силна воля да накара Айсфир да уважи обещанието на принц Предан да положи черната си драконова глава на тухлите на домашното огнище на Елиания. Влизането на Айсфир в майчината къща на нарческата бе причинило някои щети на трегера на вратата, но обещанието бе изпълнено и Предан бе спечелил любимата си.

И един дракон помнеше дъщеря ми! За миг сърцето ми се изпълни с ликуване. Толкова близо до безсмъртие, колкото един човек можеше да стигне!

Тинтаглия пристъпи към мен. Цветовете бушуваха по нея като пламъци.

— Ти се намеси с моите Праотци. Това ме обижда. И нищо не ти дължа. Драконите нямаме дългове.

Изрекох думите, без да ги обмисля.

— Драконите имат дългове. Просто не ги плащат.

Тинтаглия отпусна задницата си на камъните и вдигна високо глава. Очите ѝ се завъртяха бързо, цветовете затрептяха и по-скоро усетих, отколкото видях и хора, и дракони да се отдръпват от нея.

— Фиц — прошепна Лант умолително.

— Стой назад! — изсъсках му.

Щях да умра. Да умра или да бъда ужасно осакатен. Виждах какво прави киселинната слюнка на дракон на хора и камък. Стегнах се. Ако побегнех, ако се скриех зад другите, те щяха да умрат с мен.

Порив на вятър ме удари, а след това, леко като птица, един много по-малък яркочервен дракон се извиси между мен и смъртта. Миг по-късно усетих внезапна тежест на рамото си и:

— Фиц! — поздрави ме Пъстра. — Здравсти, глупчо!

Аленият дракон сгъна крилете си, сякаш беше важна задача, която трябваше да се изпълни по много специален начин. Мислех, че Тинтаглия ще пръсне съществото с киселина в отмъщение за прекъснатата ѝ ярост. Но тя като че ли изгледа червения дракон с объркване.

— Хиби — каза враната. — Хиби, Хиби. — Завъртя се и ме клъвна злобно по ухото. — Хиби!

— Хиби — повторих, за да я успокоя. — Драконът на генерал Рапскал.

Потвърждението ми я укроти.

— Хиби. Добър ловец. Много месо. — Враната изграчи щастливо.

Лант сграбчи ръката ми и ми изсъска:

— Бягай, глупако! Докато е разсеяна от червения дракон, махни се от очите ѝ. Решила е да те убие.

Но аз само издърпах ръката си. Много по-малкият дракон стоеше срещу огромния син. Главата на Хиби се полюшваше на змийския ѝ врат и по нея проблясваха всички въобразими оттенъци червено. Предизвикателството в стойката ѝ бе непогрешимо. Долових напрежението в онова, което си казваха, макар и да не можех да извлека никакъв смисъл на човешки думи от ниското ръмжене на

червения дракон. Беше като натиск във въздуха, поток на мисли, които можех да усетя, но не и да осъзная.

Гребенът на Тинтаглия и настръхналите ѝ люспи се отпуснаха, както кучешка козина се приглажда, щом агресивността на кучето спадне. Дъгата на шията ѝ се смекчи, а след това тя вдигна очи и усетих пронизващия ѝ поглед. Тинтаглия проговори и думите ѝ бяха ясни за всички, въпросът ѝ — обвинение.

— Какво знаеш за белите хора и техните Слуги?

Поех си дъх и заговорих ясно, за да чуят всички:

— Знам, че Слугите отвлякоха детето ми. Знам, че го унищожиха. Знам, че ще ги издиря и ще убия колкото може повече от тях, преди да ме унищожат. — Сърцето ми се беше забързало. Стиснах зъби и добавих: — Какво повече трябва да знам?

Хиби и Тинтаглия бяха съвсем неподвижни. Отново долових потока на връзка помежду им. Зачудих се дали другите дракони или Праотците са в течение на това, което си казват.

Генерал Рапскал си проби път през множеството. Беше облечен много простичко, само по гамаши и кожена туника, и ръцете му бяха мръсни, сякаш внезапно се е откъснал от някоя работа.

— Хиби! — викна той, като я видя, и за миг застина на място. Огледа събраните Праотци и дракони, видя ме и забърза към мен, като извади ножа си от канията. Посегнах за моя и се изненадах, когато Лант ме избута настрани и назад и пристъпи между Рапскал и мен. Без да поглежда настръхналия Лант, Рапскал ми извика: — Хиби ме призова да те защитя! Идвам ти на помощ!

Лант го зяпна. За миг се стъписах, а след това се ядосах, понеже и Нас скочи напред.

— Зад мен! — креснах му, а той отвърна:

— Гърбът ви, сър, да, ще ви пазя гърба!

Не това имах предвид, но думите ми поне го отдалечиха от ножа на Рапскал.

— Не разбирам! — изръмжах на Рапскал, а той поклати глава също толкова объркано.

— И аз! Ровех за спомени, когато Хиби ме призова спешно да те защитя тук. И после изчезна от съзнанието ми все едно беше убита! Това ме ужаси, но ето ме тук, да изпълня волята ѝ. Ще те защитя или ще умра.

— Стига сте цвърчали!

Тинтаглия не ни изрева, но силата на мисълта, съпровождаща думите ѝ, почти ме зашемети. Хиби беше между огромния син дракон и мен, но не беше кой знае каква защита. Тинтаглия се извисяваше над нея и можеше лесно да изплюе киселина към мен. Вместо това обаче кривна глава и ме загледа. Усетих пълната мощ на присъствието ѝ, щом огромните ѝ въртящи се очи се впиха в мен. Стените ми не можеха да удържат напълно вълната на драконовото обаяние, която ме заля.

— Ще позволя промените, които си направил. Няма да те убия.

Насладих се на тази мъничка добра новина, а защитниците ми припряно прибраха оръжията си. Тя кривна огромната си глава, наведе се и вдиша дълбоко, за да ме подуши по-добре.

— Не познавам дракона, който те е белязал. По-късно може би ще отговаряш пред мен за упоритостта си. Засега няма нужда да се боиш от мен.

Бях замаян от благодарност и страхопочитание. Нужна беше всяка трошица воля, която можех да събера, за да проговоря.

— Постарах се само да помогна на онези, които се нуждаеха от помощта ми. Онези, които бяха занемарени от своите дракони, или променени, но не насочени в промените си.

Тя разтвори широко челюстите си и за един спиращ сърцето миг видях зъби по-дълги от мечове и лъскавото жълто и червено на отровните торбички в гърлото ѝ. Заговори отново:

— Не бъди нахален, малки човеко. Бъди доволен, че не те убих.

И тогава Хиби се надигна на задните си крака, може би за да изглежда поне малко по-висока. Отново почувствах силата на безмълвната им връзка.

Тинтаглия ѝ се изсмя презрително — повдигане на устни и оголване на зъби. А на мен каза:

— Ти и онези като теб може да се месят с такива, които не са взети от дракони. Това ти отстъпвам, защото те не са нищо за мен. Променяй ги колкото искаш. Но остави на мен каквото е мое. Правя ти това благодеяние, защото ти и твоите бяха на служба при мен в миналото. Но не смей и да си помисляш, че ти изплащам дълг.

Почти бях забравил Пъстра на рамото ми. Не мислех, че врана може да шепне, но чух ниския ѝ дрезгав глас:

— Бъди разумен.

— Разбира се, че няма! — съгласих се припряно. Време беше да спра, но осъзнах, че се каня да кажа нещо още по-лошо. И го казах: — Бих искал да помоля за второ благодеяние от теб.

Тя отново ми показва зъбите си и отровните си торбички.

— Няма да се мре днес — каза Пъстра и литна от рамото ми. Защитниците ми се присвиха около мен, но не побягнаха. Сметнах го за кураж.

— Животът ти не е ли достатъчно благодеяние, нищожество? — попита драконът. — Какво повече би могъл изобщо да молиш от мен?

— Моля за знание! Слугите на Белите искаха да сложат край не само на Айсфир, но и на всички дракони завинаги, когато искаха смъртта му. Искам да знам дали те са действали срещу дракони преди и ако да, искам да знам защо. Но повече от всичко искам да знам всичко, което драконите знаят и което може да ми помогне да сложа край на Слугите!

Възцари се тишина. После Хиби каза с плах детински глас:

— Тя не помни. Никой от нас не помни. Освен... мен. Понякога.

— О, Хиби! Ти проговори! — прошепна с гордост Рапскал.

После от Тинтаглия изригна безсловесен рев и се ужасих, като видях как Хиби се присви уплашено. Рапскал извади отново ножа си, пристъпи пред дракона си и го вдигна срещу Тинтаглия. Никога не бях виждал нещо по-глупаво и по-дръзко.

— Рапскал, не! — извика един Праотец, но Рапскал все едно не го чу.

И да забележа Тинтаглия този акт на безумно непокорство, не му обърна внимание. Гледаше мен. Тръбенето ѝ беше грохот, който ме разтърси. Гняв и безсилие съпътстваха думите ѝ.

— Това е знание, което би трябвало да имам, но го нямам. Отивам да го потърся. Но не като благодеяние към теб, човеко, а за да изтръгна от Айсфир онова, което отдавна трябваше да е споделил с нас, вместо да ни се подиграва за история, която не можем да знаем, защото никой дракон не помни какво се е случило, докато е бил в яйцето или е плувал като влечуго. — Обърна ни гръб, без да я интересува, че и хора, и Праотци трябваше да се разпръснат, за да избегнат пляска на дългата ѝ опашка. — Отивам да пия. Трябва ми

Сребро. Щом се напия, ще трябва да ме почистите. Всички да сте готови за това.

— Ще бъдем! — извика Фрон след нея, щом тя закричи величествено и се отдалечи. Обърна се към родителите си, бузите му бяха порозовели, доколкото люспите по тях можеха да го позволят. — Тя е великолепна! — викна той и рев от смях и съгласие отвърна на думите му.

Не споделих ликуването на тълпата. Целият треперех — вече осъзнавах колко близо съм бил до смъртта си допреди миг. И за какво? Не знаех повече за Слугите, отколкото преди. Можех само да се надявам, че ще спечеля съгласието на Тинтаглия да се приемат лечители с Умението, които Копривка и Предан можеше да изпратят. Можех само да се надявам, че Предан ще спечели след време съюз с хора, които биха могли да повлияят на поведението на един дракон.

Но пък знаех, че Айсфир е жив. Малката ми надежда беше, че Тинтаглия ще сподели с мен каквото открие. Подозирах дълга вражда между драконите и Слугите. Можеше ли Праотците да не са осъзнавали съществуването на такъв враг? Едва ли, но все пак не бяхме открили никакво доказателство за това.

Или бяхме? Спомних си за завладяването на Аслеваля от Бледата жена. Илитор, така я беше нарекъл Шутът. Обвитият в лед град на Праотците се бе оказал несъкрушима крепост за нея, чудесно място, откъдето да надзирава войната на Външните острови срещу Шестте херцогства. И където да изтезава пленения в леда дракон и да се опитва да унищожи него и неговата раса. Беше направила всичко по силите си, за да унизи града. Изкуство беше осквернено или унищожено, библиотеки с блокове на Умение срутени в безпорядък... Не говореше ли това за дълбоко вкоренена омраза? Беше ли се стремела да унищожи всички следи от един народ и култура?

Не очаквах подкрепата на драконите срещу Слугите. Айсфир беше разполагал с дълги години, за да отмъсти на Слугите, ако беше имал желание за това. Подозирах, че е изразходвал целия си гняв, когато срути ледената зала на Аслеваля и сложи край на силите на Бледата жена. Беше оставил на мен да се погрижа за смъртта ѝ и тази на каменния дракон, който тя и Кебал Тестото бяха сътворили. Може би черният дрейк не беше толкова свирепо същество, колкото изглеждаше Тинтаглия.

— Не е необичайно за женските да са много по-свирепи от мъжкарите.

— Наистина ли? — попита Нас и осъзнах, че съм го казал на глас.

— Наистина — отвърна Лант вместо мен и се зачудих дали не си спомня за опита на мащехата му за покушение над живота му. Пред нас Рапскал се суетеше около Хиби все едно беше любимото му паленце, а Малта, Рейн и Фрон се бяха увлекли в оживен спор, който почти приличаше на караница. Зави ми се свят.

— Искam да се върна в покоите ни — казах тихо и не намерих сила да се възпротивя на Лант, когато ме хвана за ръка. Слабостта, която бях изпитал, докато изцериах с Умението, отново ме бе обзела, без никаква причина, доколкото можех да преценя.

Амбър и Спарк ни придружиха нагоре по стъпалата и Амбър спря другите на вратата.

— По-късно ще поговоря с вас — каза им и ги пропъди.

Лант ме настани на един стол до масата и тихо излезе. Вече бях отпуснал глава на скръстените си ръце, когато Шутът ми заговори.

— Зле ли ти е?

Поклатих глава, без да я вдигам.

— Слаб съм. Като изтощен от боравене с Умението. Не знам защо. — Засмях се неволно. — Може би е от снощното бренди.

Той отпусна ръце на раменете ми и ги заразтрива.

— Тинтаглия излъчи мощна аура на обаяние. Бях смаян от него и ужасен от яростта, която излъчи към теб. Толкова странно: да усещам, но да не мога да виждам. Знаех, че щеше да те убие, и бях безпомощен. Все пак те чух. Стоеше твърдо пред това.

— Вдигнал бях стените си. Мислех, че ще умра. Спечелихме малко късче знание обаче. Айсфир е жив.

Ръцете му на раменете ми бяха приятни, но твърде остро ми напомняха за Моли. Измъкнах се от тях и той мълчаливо взе стол и се настани на него до мен.

— Можеше да умреш. — Поклати глава. — Не знам какво щях да направя. Ти едва ли не я предизвика да те убие. Искаш ли да умреш?

— Да — признах. — Но все още не — добавих. — Не и преди да умрат много други хора. Трябват ми оръжия, Шуте. Най-добрите оръжия на един убиец са информация и още информация. —

Въздъгнах. — Не знам дали Айсфир знае нещо полезно. Нито знам дали би го споделил с Тинтаглия или как бихме получили информацията, ако го сподели. Шуте, никога не съм се чувствал толкова неподготвен за задача.

— И аз. Но никога не съм се чувствал толкова решен да помогна.

Поизправих се и подпрях лакът на масата. Докоснах облечената му в ръкавица ръка.

— Все още ли ми се сърдиш?

— Не. — После: — Да. Накара ме да мисля за неща, които не искам да си спомням.

— Нужно ми е да си спомниш онези неща.

Той извърна лицето си от мен, но не издърпа ръката си. Изчаках.

— Питай ме — заповяда ми рязко той.

Тъй. Време да измъча приятеля си. Какво трябваше да узная първо?

— Има ли някой в Клерес, който би могъл да ни помогне? Хора, с които би заговорничил? Има ли начин да им съобщим, че идваме?

Мълчание. Щеше ли да се запъне? Знаех, че хитрината с брендите няма да подейства отново.

— Не — отвърна той накрая. — Няма как да се прати съобщение. Прилкоп може все още да е жив. Разделиха ни, когато започнаха изтезанията си. Допускам, че е претърпял същото като мен. Ако е жив, най-вероятно все още е затворник. Мисля, че са го сметнали за твърде ценен, за да го убият, но може и да греша.

— Знам, че се съмняваш в онези, които са ти помогнали да избягаш. Но двамата с Прилкоп пратихте куриери. Те бяха ли ви верни? Някои от онези хора дали е останал в Клерес?

Той поклати глава. Лицето му все още беше извърнато настрани.

— Можяхме да го направим в първите няколко години в Клерес. След като Четиримата започнаха да ни тревожат, но преди да разберат, че не им вярваме. Пратихме първия да те предупреди, че Четиримата може да се опитат да ти навредят. Докато правехме това, Четиримата продължаваха да се опитват да ни спечелят за техния начин на мислене. Може би наистина смятаха, че техните колатори и манипулатори ще ни накарат да повярваме, че сме сгрешили. — Усмихна се горчиво. — Но ние тръгнахме в другата посока. Мисля, че разказите ни им се сториха възбуждащи, защото знаеха малко за живота извън

стените. Когато им разказахме повече за живота извън изолирания им свят, някои започнаха да поставят под въпрос онова, на което ги бяха учили Слугите. Не мисля, че отначало Четиримата съзнаваха колко голямо влияние бяхме започнали да налагаме.

— Колатори? Манипулори?

Той изсумтя отвратено.

— Измислени титли. Колаторите класифицират сънищата и намират връзки и нишки. Манипулорите се опитват да намерят хора или предстоящи събития, чрез които ще е лесно да се направи такава промяна на бъдещето, която е изгодна за Четиримата и техните Слуги. Тъкмо те се трудеха упорито да убедят Прилкоп и мен, че грешим. За всичко, но особено в твърдението, че един от моите Катализатори е изпълнил сънните пророчества за Неочаквания син. Те бяха тези, които ни казаха за сънищата за нов Бял пророк, роден „в дивото“, както казваха. Сънищата за онова дете се съпоставяха със сънищата за Неочаквания син по начин, който не можеше да бъде отречен дори от мен. Говореха за сън за дете, което носело сърцето на вълк.

— Ти ме попита: ако не ти си Неочакваният син, тогава как мога да съм сигурен, че всичко, което направихме, всичко, което променихме, е било правилната посока за света? Точно това беше въпросът, с който ме измъчваха. И видях как той пропука увереността на Прилкоп. През следващите дни го обсъждахме насаме. Винаги настоявах, че си ти. А той питаше, и с основание: „А тези нови сънища?“. И нямах отговор на това. — Преглътна. — Никакъв отговор.

— И една нощ, с много вино и дружелюбност, нашите приятелчета ни нашепнаха, че онова родено в дивото дете трябва да бъде намерено и контролирано, преди да е променило към лошо посоката на света. Четиримата бяха решени да намерят това дете. Не всичките Четирима вярваха, че новият пророк е Неочакваният син, но една вярваше. Симфи. Всеки път, когато вечеряхме с Четиримата, тя ме предизвикваше. И предизвикателствата ѝ бяха толкова силни, че разклатиха дори моята вяра. Ден след ден Четиримата нареждаха библиотеката на сънищата да бъде преровена, за да може да се намери детето. И да бъде „контролирано“. Започнах да се боя, че ще намерят същите податки, които намерих и проследих аз преди всички онези години, за да те намеря. Тъй че пратих другите вестоносци, онези, които те помолиха да намериш Неочаквания син. Защото бяха убедени,

че съществува „диво роден“ Бял пророк. И в това бяха прави. Знаеха, че Пчеличка съществува, много преди мен. И Дуалия ги убеди, че детето, чието съществуване усещат, е Неочакваният син.

Думите му ме смразиха. Бяха „усетили“, че Пчеличка съществува? Разчепках думите му в ума си, трябваше да разбере напълно всичко, което ми казваше.

— Какво значи „диво роден“?

Той повдигна рамене. Изчаках.

— Клерес, който помнеше Прилкоп... — започна той, задави се и спря.

— Искаш ли чай? — предложих му.

— Не. — Стисна ръката ми внезапно, здраво. После попита: — Остана ли бренди?

— Ще видя.

Намерих запушената с тапа бутилка наполовина скрита под една възглавница. Беше останало. Не много, но достатъчно. Намерих чашата му, напълних я и я сложих на масата. Той я вдигна и пи. Хванах ръката му в ръкавицата.

— Та какво Прилкоп и Клерес?

— Клерес всъщност бил библиотека. Цялата история на Белите, всичките сънища, които били записвани някога, грижливо организирани и анализирани. Място за историци и лингвисти. По негово време всички Бели пророци били „диво родени“. Хората забелязвали, че детето им е... особено. И го завеждали в Клерес. Или детето пораствало и само разбирало, че трябва да отиде там. По онова време Белият пророк имал достъп до всички стари сънища и истории на другите Бели пророци. Приютявали ги и ги образовали, хранели ги и ги обличали, и ги подготвяли. И когато Белият пророк почувствал, че е готов да започне работата си в света, го осигурявали: пари, кон, дрехи, оръжия, пера и хартия, и го отправяли по пътя му, като Прилкоп. А Слугите, които оставали в Клерес, записвали всичко, което научавали за Пророка, и те и следовниците им търпеливо чакали следващия. — Пи отново. — Нямало „Четирима“. Само Слуги. Хора, чакащи да служат.

Дълго мълчание. Попитах:

— Но Клерес не е бил същият по твое време.

Той заклати глава. Бавно отначало, после — необуздано.

— Не. Изобщо не беше така! След като родителите ми ме оставиха в Клерес, бях изумен, щом открих, че изобщо не съм единственият там! Приеха ме, мило и любезно в началото, и ме отведоха до редица малки къщички в хубава градина с лозници и фонтан. А в къщичката, където ме настаниха, срещнах три други деца, всички почти толкова бледи като мен.

— Но всички те бяха роднини. И бяха родени там, в Клерес. Развъдени и родени там. Защото Слугите вече не служеха на Белия пророк, а на себе си. Бяха събрали деца, защото можеха да проследят родословието на всеки Бял пророк. Братовчед, племенник, внуче, за което се носи мътва, че е потомък на Бял пророк. Събират ги, настаняват ги заедно и ги развъждат като зайци. Съчетават ги един с друг. Рано или късно рядката черта изплува на повърхността. Виждал си Бърич да го прави. Каквото става с коне и кучета, става и с хора. Вместо да чакат да се появи диво роден Бял, си правеха свои. И събираха сънищата им. И Слугите, които някога вярвали, че Белите пророци са родени, за да поставят света на по-добра пътека, бяха забравили своя дълг и бяха започнали да се грижат само за своето богатство и удобство. Тяхната „Вярна пътека“ е заговор, целящ да им носи богатство и власт! Техните домашно развъждани Бели правеха каквото им се кажеше. Дребни неща. Постави друг на трона на съседно кралство. Складирай вълна и не предупреждавай никого за предстоящия мор, който ще убие всички овце. А накрая може би са решили да отърват света от дракони и Праотци. — Изпи останалото бренди в чашата си и я остави на масата.

Най-сетне извърна лицето си към мен. Сълзи бяха подронили грижливо положената пудра и багра на Амбър. Черното, което очертаваше очите й, беше потекло на тъмни бразди по бузите му.

— Достатъчно, Фиц — каза решително.

— Шуте, трябва да знам...

— Стига за днес. — Ръката му зашари и намери бутилката. Като за слепец се справи прилично с наливането на останалото бренди в чашата си. — Знам, че трябва да ти кажа за тези неща. И ще го направя. Но не сега. — Поклати глава. — Така оплетох всичко... Белият пророк. И ето ме, сяп, безпомощен, вълличам те отново в това. Нашето последно усилие да променим света.

— Не правя това за света — правя го за себе си — прошепнах.

Станах тихо и му оставих масата и брендито.

В двата дни преди Тарман да напусне селото и да пристане до нас, не видях повече Тинтаглия. Лант беше чул, че пила от Среброто, убила животно и го изяла, спала и след това била почистена от Праотците в димящите драконови бани. После пила отново от Среброто и си заминала. Дали бе отишла на лов или да намери Айсфир, никой не знаеше. Зарязах надеждата, че ще науча нещо от нея.

Шутът спази обещанието си. На масата в стаята ми построи карта на острова, града и замъка на Клерес. Струпах чинии, прибори и салфетки от яденетата ни и шарещите пръсти на Шута местеха стени от лъжици и редяха кули от чинии. От това странно представяне скицирах плана на Клерес. Над външните укрепления господстваха четири здрави кули, всяка увенчана с огромен купол с форма на череп. Нощем в очите на черепите горяха светлини. Опитни стрелци обикаляха по назъбените стени на външната крепост.

Вътре, между високите бели стени на крепостта, втора стена пазеше изящни градини, къщите, приютяващи Белите, и укрепление от бял камък и кост. Укреплението имаше четири кули, всяка по-висока и по-тясна от наблюдателните кули на външните стени. Издърпахме нощна маса в главната стая и на нея създадохме карта на главния етаж на замъка на Слугите.

— Замъкът има четири нива над земята и две под нея — осведоми ме Шутът, докато оформяше стените от покривки и редеше кулите от чаени чаши. — Това е, без да се броят величествените кули, където обитават Четиримата. Тези кули са по-високи от наблюдателните на външните стени. Покривът на зданието е плосък. На него са жилищата на стария харем, от времената, когато Клерес е бил дворец, както и замък. В тези жилища се затварят най-важните затворници. Кулите предлагат чудесна гледка към острова, пристанището и хълмовете оттатък града. Много старо здание е, Фиц. Не мисля, че някой знае как кулите са били построени толкова тънки и въпреки това се разширяват на върха в такива огромни помещения.

— Оформени са като гъби? — попитах, докато се опитвах да си го представя и нарисувам.

— Като изключително изящни гъби, да. — Почти се усмихна.

— Колко дебели са пънчетата на тези гъби? — попитах.

Той помисли.

— В основата са широки колкото голямата зала на замък Бъкип. Но нагоре се стесняват наполовина.

Кимнах, напълно доволен от образа.

— И там всеки от Четиримата спи нощем? В покоите на кулата си?

— Общо взето. Фелоуди, както е добре известно, има апетити за плът, които задоволява на няколко места. Капра почти винаги спи в кулата си. Симфи и Култри също, поне повечето нощи. Фиц, доста години минаха, откакто бях в течение на живота и навиците им.

Замък Клерес се издигаше на остров от бяла скала. От външните стени на замъка до стръмните краища на острова имаше само плоска камениста земя, която всеки нашественик трябваше да прекоси, за да стигне до стените. Над водата и тесния път се поддържаше охрана. Пътят се отваряше два пъти дневно, при отливите, за да могат да идват и заминават слуги, а също и поклонниците, дошли да разберат бъдещето си.

— След като поклонниците минат по пътя и влязат, виждат замъка с лозницата на времето в барелеф на фронталната му стена. Всички най-великолепни стаи са на наземния етаж: залите за аудиенции, балната зала, залата за пирове, всички облицовани в бяло дърво. Няколко от учебните стаи са там, но повечето са на втория етаж. Там младите Бели се обучават и събират сънищата им. На този етаж има луксозни помещения, в които богатите клиенти могат да се отпуснат и да пият вино, докато колатори им четат избрани свитъци, а лингстри им ги тълкуват. Срещу тлъста сума.

— И всички лингстри и колатори са Бели?

— Повечето имат жилка Бяло наследство. Родени са на Клерес и ги отглеждат да бъдат слуги на Четиримата. Също така „служат“ на Белите, които могат да сънуват, също като кърлеж, впил се в куче. Изсмукват сънища и идеи и ги изразяват като възможно бъдеще за богати глупци, които идват да се съветват с тях.

— Ясно. Значи са шарлатани.

— Не — отвърна той тихо. — Това е най-лошото, Фиц. Богатите купуват знание за бъдещето, за да станат още по-богати. Лингстрите събират сънища за предстояща суша и съветват човек да складира

зърно и да го продаде на гладуващите си съседи. Чума и мор могат да направят хората богати, ако те знаят, че идват. Четиримата вече не мислят да поставят света на по-добър път, искат само да извличат изгода от бедствия и бури.

Пое си дъх.

— На третия етаж е ценното съкровище на Слугите. Има шест зали с колекции ръкописи. Някои от ръкописите са безпаметно стари, а нови сънища се записват и добавят ежедневно. Само най-богатите могат да си позволят да отидат там. Понякога богат жрец на Са може да бъде допуснат да проучва независимо, но само ако може да заплати с богатство и влияние.

— Най-горе, на четвъртия етаж, са жилищата на Слугите, радващи се на най-високото благоволение на Четиримата. Някои стражи живеят там, най-доверените, които защитават входа към всяка от личните кули на Четиримата. Най-плодовитите Бели сънуващи също са настанени на това ниво, където Четиримата могат лесно да слизат от величествените си кули и да беседват с тях. Не винаги интелектуално беседване, когато става дума за Фелоуди. — Замълча. Не попитах дали е бил някога жертва на такъв вид внимание.

Той стана рязко и тръгна през стаята, говореше през рамо.

— Още едно крило стълби нагоре и излизаш на покрива и при жилищата на стария харем, които сега са килии, където се държат непокорни Бели. — Отклони се от темата. — Може би Прилкоп го държат там сега. Или каквото е останало от него. — Изведнъж вдиша дълбоко. След това заговори Амбър: — Душно е тук. Моля те, повикай ми Спарк. Искам да изляза да подишам чист въздух.

Изпълних молбата ѝ.

Разговорите ми с Шута бяха кратки и накъсани. Слушах много повече, отколкото говорех, а ако изведнъж се превърнеше в Амбър, го оставях да излезе. В негово отсъствие скицирах и записвах ценни късчета информация. Ценях това, което споделяше с мен, но ми трябваше повече. Нямаше отскорошна информация за техните пороци и слабости, никакви имена на любовници или врагове, никаква представа за ежедневни навици. Това щях да науча с шпиониране, след като стигнех в Клерес. Нямаше къде да бързам. Припряността

нямаше да върне Пчеличка. Готвех се за хладно и грижливо пресметнато отмъщение. Когато ударех, щях да го направя както трябва. Щеше да е сладко, мислех си, да умрат, като знаят за какво престъпление страдат. Но и да не узнаеха, пак щяха да са мъртви.

Неизбежно, плановите ми бяха опростени, стратегията ми — рехава. Подреждах запасите си и обмислях възможности. Пет от избухващите гърнета на Сенч бяха оцелели от мечото нападение. Едно беше пропукало и пропускаше зърниста черна прах. Размекнах восък от свещ и го поправих. Имах ножове и старата ми прашка, брадва, твърде голяма, за да се носи в един мирен град; тези оръжия едва ли щяха да са полезни. Имах отровни прахове за смесване с храна и някои за напрашване на повърхност, мазила, които можеше да се капнат на брави или на ръба на кана, течности и хапчета без вкус, всяка форма на отрова, която познавах. Мечото нападение ме беше лишило от онези, които бях носил в голямо количество; няхах никаква надежда да отрова водоизточника на замъка или голям казан с храна. Няхах достатъчно отрова, която да приложам, ако успеях да накарам Четиримата да седнат да играят на зарове с мен. Съмнявах се, че ще имам такава възможност. Но ако успеях да спечеля достъп до личните им покои, можех да приключам с тях.

На нощната маса, в чашките, които представляваха кулите, поставих четири черни камъчета. Държах петото в ръката си и размислях, когато Нас и Спарк влязоха с лейди Амбър и Лант.

— Игра ли е? — попита Нас, зяпнал слисано отрупаните маси и принадлежностите ми за убиване, подредени спретнато на пода.

— Ако убийството е игра — каза тихо Спарк. Дойде и застана до лакътя ми. — Какво представляват черните камъчета?

— Гърнетата на Сенч.

— Какво правят те? — попита Нас.

— Гърмят — отвърнах. — Като пълна с мязга цепеница в огъня.

— Само че много по-мощно — каза Шутът.

— Много по-мощно — добави Спарк тихо. — Пробвала съм някои със Сенч. Когато беше здрав. Пробихме голяма дупка в стръмнината над плажа. Камъни се разхвърчаха навсякъде. — И докосна бузата си, сякаш си спомняше как някое парче я е ударило.

— Добре — каза Шутът. Седна до масата и пръстите му заиграха по грижливо подредените неща. — Огнено гърне за всяка кула?

— Би могло да стане. Поставянето на гърнетата и здравината на стените на кулата са ключът. Гърнетата трябва да са достатъчно високо, та кулата да рухне, докато Четиримата спят. И трябва да гръмнат едновременно, тъй че ми трябват фитили с различна дължина, за да мога да поставя и запаля гърне, а после да ида до следващото, докато всичките четири пламнат.

— И за да ти остане време да избягаш — подхвърли Лант.

— Това би било много хубаво, да. — Не мислех, че е вероятно гърнетата да се взривят едновременно. — Трябва ми нещо, от което да направя фитили.

Спарк се намръщи.

— Фитилите не са ли все още в гърнетата?

Зяпнах я.

— Какво?!

— Дай ми едно.

С неохота вдигнах поправеното гърне и й го връчих. Тя го погледна намръщено и каза:

— Според мен това не бива изобщо да го използваш.

Свали капачето на гърнето и видях две намотани нишки. Едната беше синя, а другата бяла. Тя ги издърпа. Синята беше два пъти по-дълга от бялата.

— Синята е по-дълга и гори по-бавно. Бялата гори бързо.

— Колко бързо?

Тя сви рамене.

— Запалваш я и бягаш. Помага, ако те гонят. Синята можеш да я запалиш, а после да си довършиш виното, да се сбогуваш с домакина и безопасно да си излезеш.

Лант се надвеси над рамото ми. Чух усмивката в гласа му.

— Много по-лесно ще е, ако се включа и аз и сме двама. Един човек изобщо не може да постави всичките четири и въпреки това да е далеч преди да избухнат.

— Трима — настоя Спарк. Изгледах я. На лицето й се изписа възмущение. — Имам повече опит с тези гърнета от вас!

— Четирима — каза Нас.

Зачудих се дали разбира, че говорим за убийство. Моя вина беше, че изобщо ги включвах. На младини щях да запазя планове си скрити. Бях обаче по-стар и уморен, а те вече знаеха твърде много.

Опасно твърде много — и за тях, и за мен. Зачудих се дали ще са ми останали някакви тайни, когато умра.

— Когато дойде времето, ще видим — казах им. Знаех, че ще възразят, ако им откажа.

— Аз няма да видя — обади се Шутът.

За миг настъпи неловкост, а после Нас се засмя колебливо. Ние също, по-скоро горчиво, отколкото весело. Но все още живи и все още придвижващи се към нашата убийствена цел.

9. ТАРМАН

Още преди крал Умен да реши доста неразумно да ограничи стриктно обучението в Умение само до членовете на кралската фамилия, магията започваше да излиза от употреба. Когато бях на двадесет, кървава кашлица помете всички крайбрежни херцогства, млади и стари. Мнозина владетели на Умението умряха в онази епидемия, а с тях умря и знанието за магията.

Когато откри, че свитъците за магията на Умение носят висока цена от чуждестранни търговци, принц Славен започна тайно да опразва библиотеките на Бъкип. Знаел ли е, че скъпоценните свитъци в крайна сметка щяха да попаднат в ръцете на Бледата жена и Нашествениците на Алените кораби? Това е проблемът, който дълго беше обсъждан сред благородническата класа на Бъкип, но тъй като Славен е мъртъв и забравен от много години, вероятно никога няма да научим истината за това.

*За упадъка на знанието Умение при царуването на крал Умен,
Сенч Звездопад*

Тръгнахме заедно към кея, за да видим пристигането на Тарман в Келсингра. Бях отраснал в Бъкип, където кейовете бяха от тежки черни греди, вонящи на катран. Онези кейове сякаш бяха стояли откакто Ел

бе докарал морето до бреговете ни. Този кей беше построен наскоро, от бели дъски и греди. Новата конструкция беше прикрепена към древните останки на кей на Праотците. Помислих за това, защото не ми се стори най-доброто местоположение за кей. Полузатъналите сгради покрай реката показваха, че тя често променя коритото си. Новите Праотци на Келсингра трябваше да вдигнат погледа си от онова, което е било, и да преценят реката и града каквито са сега.

Над разядените стръмнини зад града, на най-високите хълмове, снегът се беше смъкнал на тънки рехави пръсти. В далечината можех да видя порозовелите брези и върбите, почервенели по върховете на клоните си. Вятърът откъм реката беше влажен и студен, но резеца на зимата вече го нямаше. Годианата се обръщаше и с нея — посоката на живота ми.

Докато Тарман се приближаваше, заръмя. Пъстра се вкопчи в рамото на Настойчивост, присвила глава срещу дъжда. Лант стоеше зад него. Спарк стоеше до Амбър. Бяхме се скупчили достатъчно близо, за да гледаме, и достатъчно назад, за да не пречим. Ръката в ръкавица на Амбър полегна на кръста ми. Заговорих ѝ тихо:

— Реката тече бърза и дълбока, и несъмнено студена. Мътна е и мирише. Някога брегът тук е бил по-навътре. С годините реката го е прояла към Келсингра. Има пристанали още два кораба. И двата изглеждат бездейни.

— Тарман е речен кораб. С тежки весла и гребла, дълги и ниско над водата. Една силна жена е на кормилното весло. Корабът се качил нагоре срещу течението от другата страна на реката, а сега го е прекосил и се движи с него. Никаква фигура на носа. — Бях разочарован. Чувал бях, че фигурите на носовете на живите кораби могат да се движат и да говорят. — Има нарисувани на носа очи. И идва бързо. Двама моряци помагат на жената на кърмата.

Тарман подходи към нас. Хвърлиха въжетата му на хората на кея и те ги хванаха и ги увиха около кнехтовете. Корабът повдигна носа си като упорит кон и водата около кърмата му кипна. Имаше нещо странно в начина, по който се бореше с течението, но не можех да го определя. Водата около него кипеше.

Капитанът провери въжетата и остана доволен. Докерите чакаха с количките, а един висок Праотец на кея се усмихваше широко, както

се усмихва само мъж, чакащ да види любимата си. Алум. Така се казваше.

Огледах палубата и я видях веднага. Беше в непрекъснато движение, раздаваше заповеди и помагаше Тарман да бъде добре вързан за кея, но на два пъти засякох как очите ѝ шарят над тълпата посрещачи. Когато видя своя любим Праотец, лицето ѝ грейна и тя сякаш се раздвижи още по-енергично, като да изтъкне още повече силата си.

Хвърлиха мостче и десетина пътници слязоха с чували и торби. Слязоха колебливо, зяпнали в почуда или може би с отчаяние полуразрушения град. Зачудих се какво ли са си представяли и дали ще се задържат. По друго мостче докерите започнаха да се точат като редица мравки — разтоварваха кораба.

— С това ли ще пътуваме? — попита Спарк подозрително.

— Да, с това.

— Никога не съм се качвала на кораб.

— Аз съм се качвал. На по-малки. На Върбова река. Бяха различни — каза Нас.

Очите му шареха по Тарман. Беше зяпнал. Не можех да реша дали е притеснен, или нетърпелив.

— Няма страшно — увери ги Лант. — Вижте колко е стабилен този кораб. А и ще плуваме само по реката, не в морето.

Отбелязах си, че говори на младоците по-скоро като на свои помлади събратя, отколкото като на слуги.

— Виждате ли капитана? — попита Амбър.

— Виждам мъж над средна възраст, който се приближава към Рейн — казах. — Едър мъж, но изглежда измършавял. Поздравяват се сърдечно. Подозирам, че е Лефтрин, а жената с него трябва да е Алайз. С буйна и много къдрава червеникава коса. — Амбър беше споделила с мен скандалната история как Алайз беше зарязала законния си, но неверен съпруг в Бинград, за да тръгне с капитана на жив кораб. — Говорят си за Фрон. Изглеждат зарадвани.

Ръката ѝ леко стисна моята и тя се усмихна.

— Идват насам — добавих тихо. Лант пристъпи до мен. Зад мен Нас и Спарк се смълчаха. Зачакахме.

Усмихнат, Рейн ни представи.

— А това са нашите гости от Шестте херцогства! Капитан Лефтрин, Алайз, позволете да ви представя принц Фицрицарин Пророка, лейди Амбър и лорд Лант от Шестте херцогства.

Двамата с Лант се поклонихме, а Амбър направи изящен реверанс. Лефтрин също се поклони, а Алайз направи почтителен реверанс — и когато се изправи, ме зяпна втрещено. Мина цял миг, преди да си спомни за доброто възпитание.

— Радваме се да ви предложим превоз на Тарман до Трехог. Малта и Рейн ни казаха, че Ефрън е изцерен благодарение на магията ви. Благодарим ви. Нямаме свои деца и Ефрън ни е толкова скъп, колкото и на родителите си.

Капитан Лефтрин кимна сдържано и добави дрезгаво:

— Дамата е права. Дайте ни около ден да разтоварим и да дадем на екипажа малко време на брега, и ще сме готови да ви превозим. Каютите на Тарман не са просторни. Ще се постараем да ви настаним удобно, но съм сигурен, че няма да е пътуване, с каквото е свикнал един принц.

— Сигурен съм, че ще сме изключително доволни от всичко, което ни предложите. Целта ни не е удобство, а транспорт — отвърнах.

— А това Тарман може да го осигури по-бързо и по-добре от всеки кораб по тази река. — Говореше с гордостта на капитан, който владее кораба си. — Ще се радваме да ви поканим на борда още сега и да ви покажем каютите, които сме приготвили за вас.

— За нас ще е удоволствие — отвърна мило Амбър.

— Насам, моля.

Последвахме ги по кея и нагоре по мостчето. Беше тясно и се притесних, че Амбър може да стъпи извън него, но когато стъпих на палубата, това притеснение се смени с ново. Живият кораб резонираше и на Осезанието, и на Умението ми. Жив кораб, наистина, жив като всяко движещо се и дишащо същество! Сигурен бях, че ме усеща, както и аз него. Лант се оглеждаше с широка усмивка, доволен като момче, тръгнало на приключение, а Нас не му отстъпваше. Пъстра беше литнала от рамото на момчето и кръжеше над кораба подозрително, пляскаше силно, за да се задържи срещу вятъра. Спарк беше по-сдържана от Лант и Нас, почти нащрек. Амбър сложи ръка отново на моята веднага щом можа и ме стисна силно. Алайз стъпи на

кораба, последвана от Лефтрин. Двамата внезапно спряха, все едно се натъкнаха на стена.

— Олеле — тихо каза Алайз.

— Повече от олеле — каза през зъби Лефтрин. Замръзна. Връзката между него и кораба му бе като звъннала дръпната струна. Впи поглед в мен.

— Корабът ми е... трябва да попитам. Поискани ли сте от дракон?

Двамата с Амбър се вцепенихме. Беше ли усетил корабът драконовата кръв, която бе изпила? Тя пусна ръката ми и застана сама, готова да поеме върху себе си всяка вина.

— Мисля, че това, което корабът усеща за мен, е всъщност...

— Извинете, мадам, но не вие притеснявате кораба ми. Той е.

— Аз? — Дори за себе си прозвучах глупаво изненадано.

— Да, вие — потвърди Лефтрин. Беше стиснал устни. Обърна се към Алайз. — Скъпа, сигурно би могла да покажеш на дамите каютите им, докато аз се оправя с това?

Очите на Алайз бяха ококорени.

— Да, разбира се. — И разбрах, че му помага да ме отдели от спътниците ми, макар че не можех да предположа защо.

Обърнах се към малката си свита.

— Спарк, ако обичаш, придружи господарката си, докато поговоря с капитана. Лант и Нас, извинете ни.

Спарк схвана неизреченото предупреждение и бързо хвана ръката на Амбър. Лант и Наскостивост вече се бяха отдалечили по палубата и оглеждаха кораба.

— Кажи ми всичко за кораба, Спарк — помоли с безгрижен тон Амбър. Тръгнаха бавно след Алайз и чух как момичето добавя описания към всичко, което им казваше Алайз.

Обърнах се към Лефтрин и попитах:

— Корабът ви не ме харесва ли? — Не го бях доловил от усещането си за Тарман, но пък никога не се бях качвал на жив кораб.

— Не. Корабът ми иска да говори с вас. — Лефтрин скръсти ръце на голите си гърди, после като че ли осъзна колко недружелюбно изглежда. Отпусна ги и избърса длани в крачолите на панталоните си. — Елате на носа. Той най-добре говори там. — Закрачи тежко и аз бавно го последвах. Заговори ми през рамо: — Тарман говори на мен.

Понякога на Алайз. Може би на Хенеси. Понякога на други, в сънища и прочее. Не го питам и той не ми казва. Той не е като други живи кораби. По-самостоятелен е, отколкото... е, не бихте го разбрали. Не сте от породата на Търговците. Да го кажа просто така. Тарман никога не е искал да говори на непознат. Не знам какво е намислил, но знам, че каквото той каже, това става. Пазителите са се споразумели с вас, но ако каже, че не ви иска на палубата, това е. — Пое си дъх и добави: — Съжалявам.

— Разбирам — отвърнах, но не разбирах. Когато се приближих към носа, усещането ми за Тарман стана по-остро. И неловко. Беше все едно ме душеше куче. Голямо и непредсказуемо куче. С оголени зъби. Потиснах импулса си да му покажа своите зъби или да издам каквато и да било агресивност. Присъствието му натисна по-силно срещу стените ми.

Позволявам това, казах му, щом тласна сетивата си в ума ми.

Сякаш имаш правото да откажеш. Ти газии палубата ми и ще те опозная. Кой дракон те е докоснал?

Предвид обстоятелствата да лъжа щеше да е глупаво. Един дракон влезе в сънищата ми. Мисля, че се казва Синтара. Владее жената от Праотците Тимара. Бил съм близо до драконите Тинтаглия и Хиби. Може би това усещаш.

Не. Миришеш на дракон, който не съм усещал никога. Приблужи се. Сложи ръцете си на перилото.

Погледнах перилото. Капитан Лефтрин стоеше вкаменен, вперил поглед над реката. Не можех да разбера дали е в течение на това, което ми казва корабът, или не.

— Иска да сложа ръцете си на перилото.

— Тогава ви съветвам да го направите — отвърна той рязко.

Погледнах отново перилото. Дървото беше сиво и гладко, и непознато за мен. Смъкнах ръкавиците си и поставих дланите си на него.

Ето. Знаех си, че го помирисах. Докосвал си го с ръцете си, нали? Почиствал си го.

Никога не съм почиствал дракон.

Си. И той те смята за свой.

Искрен. Не беше мисъл, която възнамерявах да споделя. Стените ми се изплъзваха пред решимостта на този кораб да проникне в ума

ми. Стегнах ги по-здраво, като се стараех да го направя по-деликатно, за да не усети корабът, че го преграждам, но кръвта ми бе забушувала от удивление. Щяха ли дракони от плът и кръв наистина да сметнат Искрен за дракон, който би могъл да ме притежава? Бях изтупал листата от гърба му. Това ли беше „почистването“, което корабът бе усетил? И ако драконите можеха да сметнат Искрен за дракон, то дали този кораб смяташе себе си за дракон?

Корабът мълчеше умислено. После: *Да. Онзи дракон. Той те притежава.*

Някъде отгоре Пъстра изграчи силно.

Най-трудното нещо на света е да не мислиш за нищо. Замислих се за посоката на вятъра и течението по речната повърхност. Закопнях да се пресегна към Искрен с желание, което почти надмогваше нуждата да дишам. Да докосна онзи студен камък със своя ум и сърце, да почувствам, че в някакъв смисъл той пази гърба ми. Корабът проникна в мислите ми.

Той те притежава. Отричаш ли го?

Негов съм. С изненада открих, че това все още е вярно. *От много дълго време.*

Сякаш един човек знае какво е „много дълго време“. Но те приемам като негов. Щом Лефтрин и Алайз желаят, ще те пренеса до Трехог. Но го правиш по своя воля. Не се забърквам с човек, притежаван от дракон.

Зачудих се какво означава, че един жив кораб ме „приема“, и повярвах, че един каменен дракон ме е взел за свой. Зачудих се как Искрен ме е белязал като свой. Беше ли знаел, че го е направил? Десетки въпроси избуяха в ума ми, но Тарман ме беше оставил. Беше като затваряща се врата на шумна кръчма, оставила ме в тъмно и в тишина. Изпитах и неистово облекчение от това, че съм сам, и усещане за загуба на нещо, които можеше да ми е казал. Пресегнах се, но изобщо не можах да го усетя. Капитан Лефтрин явно го разбра в същия момент като мен, защото ме измери с поглед и след това се усмихна широко.

— Приключил е с вас. Искате ли да видите каютата си за разходката по реката?

— А, въ, да.

Промяната в поведението му беше рязка като слънце, показало се от облачната пелена в бурен ден.

Той ме поведе назад, покрай корабния салон към две ниски постройки, прикрепени за палубата.

— Сега са много по-хубави от първия път, когато ги използвахме. Никога не съм мислил, че Тарман ще превозва толкова много хора, колкото сандъци с товар. Но времената се менят и ние се променяме с тях. Бавно, и понякога не особено охотно, но дори човек от Дъждовните равнини може да се променя. Тази е за вас, лорд Лант и момчето ви. — Погледна ме с неудобство. — Щеше да е по-добре, ако вие и дамата имахте лични каюти, но къде да сложа слугинчето ви? Крайбрежните момичета като че ли не се радват да споделят каютите на екипажа, въпреки че на моя кораб няма никаква опасност за тях. Другата каюта сме дали на жените. Сигурен съм, че е много по-малко, отколкото очаква един принц, но е най-доброто, което можем да предложим.

— Желая само превоз и щях да съм щастлив дори да спях във на палубата. Нямах да е за първи път в живота ми.

— Аа. — Беше видимо облекчен. — Добре. Алайз ще се успокои, като чуе това. Беше толкова притеснена, откакто получихме вестта, че ще ви превозим. „Принц от Шестте херцогства! С какво ще го храним, къде ще спи?“ И все така. Такава е моята Алайз. Винаги иска да прави нещата по най-добрия възможен начин.

Отвори вратата.

— Едно време тези каюти не бяха много повече от товарни сандъци, големи. Но имахме двацетина години да ги направим удобни. Другите още не са дошли, тъй че можете да заемете койката, която ви хареса.

Хората, които живеят на кораби, знаят как да устроят най-добре едно малко пространство. Подготвил се бях за миризмата на старо пране, за платнени хамаци и нацепен под. Две малки прозорчета пропускаха дневната светлина и тя танцуваше по лъскавата жълта дървения. Стаята миришеше приятно на маслото, използвано за избърсване на дървото. Четири койки на по два етажа, теснички, заемаха две от стените. Стената с прозорците беше цялата шкафови, чекмеджета и рафтчета. Сините завески бяха дръпнати, за да влиза и светлина, и въздух.

— По-приятна водна къщурка не бих могъл да си представя! — казах на капитана и когато се обърнах, видях Алайз до лакътя му, засияла от удоволствие при думите ми. Лант и Настойчивост стояха зад нея. Бузите на момчето бяха почервенели от вятъра и очите му блестяха. Усмивката му се разшири, щом надникна в каютата.

— Дамите също са доволни от тяхната — отбеляза радостно Алайз. — Е, добре дошли на борда. Можете да донесете нещата си по всяко време днес и се чувствайте свободни да идвате и да си ходите както ви е удобно. Екипажът ще има нужда от поне един ден почивка тук. Знам, че сте нетърпеливи да тръгнем по реката, но...

— Ден или дори два няма да объркат плановете ни — отвърнах. — Задачите ни ще почакаат, докато пристигнем.

— Но Парагон не може, тъй че този път не мога да дам на екипажа повече от ден и половина — отбеляза Лефтрин и поклати глава на Алайз. — Ще съкратим престоя, за да срещнем Парагон в Трехог. Времето и приливите не чакат никого, скъпа, а двата кораба трябва да спазват графици.

— Знам, знам — каза тя, но го каза с усмивка.

Той се обърна към мен.

— Другите кораби правят редовни курсове по реката, но никой от тях не язди течението толкова добре като Тарман, когато водата се вдигне висока напролет. Свърши ли топенето на снега и щом водата се успокои, Тарман и екипажът му могат да си вземат хубав отдых, докато ги заместват другите. Когато обаче реката бърза от топенето или киселината тече бяла в главния канал, Тарман поема работата. — Каза го с повече гордост, отколкото съжаление.

— Ще ни товарят ли с пътници надолу по реката? — попита Алайз малко притеснено.

— Не. Говорих с Харикин. Ако някой от новите не може да търпи градското мърморене, ще ги прати през реката до Селото да изчакат следващия ни курс. Мисля, че се надява да уседнат и да работят там, вместо да бягат обратно откъдето са дошли. — Обърна се към мен. — Двайсет години караме хора тук, а после връщаме половината, понеже не могат да привикнат. Корабът става претъпкан и трябва да се редуваме на масата в камбуза. Но на този курс ще сте само вие и малко товар. Би трябвало да е приятен курс, ако времето остане добро.

Следващата сутрин бе толкова ясна и синя, колкото може да си представи човек. Вятърът от реката не спираше и не беше милостив, но вече определено беше пролет. Можех да помириша лепкавите нови разгъващи се листа и пробуждащата се черна пръст. Имаше няколко пресни стръкчета лук в омлета и пържените картофи на закуската, която споделихме с пазителите, събрали се да се сбогуват с нас. Силви ни каза ликуващо, че кокошките, които бе настояла да се пазят в градинските къщи през зимата, вече носят редовно.

Събирането за сбогуване включваше децата и приятели на пазителите. Мнозина дойдоха да ми благодарят отново и да поднесат подаръци за раздяла. Един практичен мъж, Карсон, ни бе донесъл резени сушено месо в кожена торбичка.

— Ще трае дълго, ако не позволите до него да стигне влага.

Благодарих му и имах онова мигновено усещане, което идва понякога, чувство за дълбоко приятелство, което е могло да настъпи.

Амбър и Спарк получиха обици от една жена, казваше се Джерд.

— Няма нищо магическо в тях, но са хубави и в трудно време бихте могли да ги продадете. — Беше родила момиченце, което бях изцерил, но колкото и странно да беше, един Праотец на име Седрик отглеждаше детето с Карсон. — Обичам момичето, но никога не съм мислила да бъда майка — обясни ни весело Джерд.

Момиченцето, яхнало раменете на Седрик и стиснало косата му с шепички, изглеждаше доволно от съдбата си. Седрик беше във възторг от нея.

— Започна да издава звуци. Вече си върти главата, когато говори. — Бухналата медна коса на детето скриваше ушенцата му. — А Релпда вече разбира проблема и ще ни помогне с него. Нашите дракони не са жестоки, но не винаги разбират как трябва да расте малък човек.

От кралицата на Праотците получихме кутия с нейните отбрани чайове. Усмихна се, когато я поднесе на Амбър.

— Едно малко удоволствие може да бъде голяма утеха, когато човек пътува — каза тя. Амбър прие кутията с благодарност.

Тръгнахме към кораба чак по обед. Багажът ни вече бе на борда, а новите ни подаръци напълниха една количка, която Настойчивост избути. Тац беше дал на Нас шал и той го беше сдиплил много грижливо. Попита ме дали може да го прати на майка си в Бинград.

Уверих го, че може. Тимара бе издърпала Амбър настрани от нас, за да ѝ поднесе плетена торба. Подслушах подаряването ѝ, но и загрижените ѝ думи за Среброто на пръстите ѝ.

Сбогуванията на кея сякаш се проточиха цяла вечност, но най-сетне Лефтрин извика, че е време да потегляме, ако изобщо искаме да тръгнем по светло. Видях как Алум целуна момичето си, а тя забърза на борда и пое екипажа. Лефтрин забеляза, че ги гледам, и каза:

— Скели ми е племенничка. Тя ще е капитан на Тарман един ден, след като легна на палубата му и хлъзна спомените си в гредите му.

Повдигнах вежди.

Капитан Лефтрин се поколеба, после се засмя тихо.

— Нравите на живите кораби не са тайна като някога. Живите кораби и техните семейства са много близки. Децата се раждат на борда на семейния кораб и отрастват, за да служат в екипажа и после да станат капитани. Когато умрат, корабът попива спомените им. Нашите предци продължават да живеят в нашите кораби. — Усмихна се чудато. — Странно безсмъртие.

Като влагането на спомени в каменен дракон, помислих си. Странно безсмъртие наистина.

Лефтрин тръсна посребрялата си глава и ни подкани да слезем с него и Алайз в камбуза за кафе, докато екипажът шета по задачите си.

— Не трябва ли да сте на палубата? — попита го Настойчивост, но капитан Лефтрин се усмихна широко.

— Ако не мога да разчитам на Скели, би трябвало просто да си прережа гърлото. Екипажът ми обича Тарман и той също ги обича. Малко има, с което да не могат да се справят, а аз си прекарвам приятно времето с моята дама.

Сбутахме се около надрасканата маса в камбуза. Стаичката беше претъпкана някак дружески, изпълнена с миризмата на готвене и на мокро дърво. Кафето добави своето ухание. Опитвал го бях преди и знаех какво да очаквам, но видях как Нас се нацупи изненадано.

— О, момко, няма нужда да пиеш това! Мога да направя и чай.

И Алайз грабна чашата му, изсипа я в кафеника и наля вода в едно очукано котле. Малката желязна печка затопли стаята почти непоносимо и котлето скоро засъска.

Огледах ни, насядали така дружески около масата. В замък Бъкип Спарк и Нас щяха да са отпратени на слугинска маса, а може би

двамата с Лант щяхме да се храним отделно от един скромнен корабен капитан и дамата му. Стаята подскочи и залитна. Очите на Нас се разшириха, а Спарк видимо затаи дъх. Буйното течение ни пое и ни понесе по реката. Извих врат да погледна през прозорчето. Видях само сива речна вода.

Лефтрин въздъхна доволно.

— Да, на път сме вече. Само ще изляза навън да видя дали Големия Ейдер има нужда от помощ на румпела. Добър човек е, макар и простоват. Познава реката добре. Но все още ни липсва Свардж. Трийсет години този човек ни държа стабилно в течението. Е, влезе в Тарман вече.

— Както всички ние, рано или късно — увери го с усмивка Алайз. — Аз също трябва да изляза. Трябва да питам Скели къде е сложила последното буре захар. — Погледна към Спарк. — Ще разчитам на теб да свариш чая, когато водата кипне. Той е в кутията на лавицата до прозореца.

— Благодаря ви, лейди Алайз. Ще го направя.

— О, лейди Алайз! — Бузите ѝ порозовяха и тя се засмя. — Не съм била лейди от години! Аз съм просто Алайз. Ако забравям да се обръщам към вас като към важните особи, каквито сте, ще трябва да ме извините. Боя се, че маниерите ми от Бинград са избледнели след близо два̀йсет години на реката.

Засмяхме се и всички я уверихме, че ни е удобно. И ни беше. Чувствах се по-отпуснато на Тарман, отколкото в драконовия град.

Речен вятър лъхна от отворената врата, а после тя се затръшна след тях. Бяхме оставени сами и чух как Амбър въздъхна тихо от облекчение.

— Мислите ли, че ще имат нещо против, ако отида на палубата и поразгледам? — попита с копнеж Нас. — Искam да видя как работи кормилото.

— Иди — казах му. — Ще ти кажат, ако им се пречкаш, а ако ти кажат да се разкараш, направи го бързо. По-вероятно е да ти намерят някаква работа.

Щом момчето стана, Лант се размърда.

— Ще го държа под око. Аз също бих искал да поразгледам. Излизал съм на риболов с приятели в залив Бъкип, но никога на река, още по-малко в такава голяма и бърза.

— Ще искате ли все пак чай? — попита ги Спарк.

— Да. Мисля, че е доста студено навън, с вятъра и всичко.

И вятърът отново затръшна вратата, щом излязоха.

— В какво странно малко семейство сме се превърнали — отбеляза Амбър, докато Спарк взимаше едно хубаво морскозелено гърне за чая. Усмихна се и добави: — Никакъв чай за мен. Доволна съм от кафето. От години не съм пила добро кафе.

— Ако това е „добро“ кафе, страх ме е да мисля какво би могло да е лошо кафе — казах ѝ. Направих като Алайз: излях нежеланата си чаша в голямото черно гърне на печката. Зачаках чаят да се накисне.

Свикнахме лесно с живота на борда на кораба и намерихме нов ритъм за дните си. Екипажът с охота прие Настойчивост и му даваха малки задачи. Когато младокът ни не учеше възлите от Белин, едра мълчалива жена, която можеше да се справи с весло не по-зле от всеки мъж, го пращаха да лъска, рендосва, смазва и чисти. Той го прие като пате вода и един следобед ми каза, че ако не се бил заклел на мен, щял да е щастлив като корабен юнга. Жегна ме ревност, но изпитах и облекчение, че го виждам зает и щастлив.

Пъстра беше с нас, разбира се. Бързо преодоля тревогата си и ни изненада всички, като предпочете да кацне на носовото перило. Първия път, когато изграчи: „Тарман! Тарман!“, спечели сърцата на екипажа и накара Настойчивост да засияе от гордост.

Превърна се в ободряващо присъствие на кораба, ако времето беше бурно. С радост се возеше на Нас, докато той ходеше по задачите си, но всеки път, когато лейди Амбър излезеше на палубата, се прехвърляше на нея. Беше се научила да се киска и имаше странната способност да се смее точно в подходящия момент. Дарбата ѝ за подражание беше станала подозрително добра, но всеки път, когато се пресегнех към нея с Осезанието, намирах само невъзмутимата мъгла на същество, което е гордо незаинтересовано от образуване на връзка.

— Колко знаеш ти? — попитах я един следобед.

Тя кривна глава към мен, погледна ме в очите и попита:

— Колко знаеш ТИ?

И с кикот полетя надолу по реката пред Тарман.

Пътуването на кораб е или отегчително, или ужасяващо. На Тарман се радвах да съм отегчен. Колкото по-далече от града, толкова по-малко течение на Умение притискаше стените ми. Всяка нощ кормчията ни насочваше за приставане край речния бряг. Понякога имаше плаж и можеше да слезем, но често бивахме привързани за дървета с криви корени. На третия ден реката се стесни и стана подълбока, а течението стана много по-силно. Гората ни обкръжи и нямаше никакъв видим хоризонт. Речните брегове представляваха плътни стени от дървета с тинести корени и нощем ни привързваха за тях. Започна да вали и не спря. Пъстра се премести в камбуза. Аз се местех между тясната ни каюта и димящия камбуз. Дрехите и постелята ми винаги бяха леко влажни.

Опитвах се да прекарвам времето си конструктивно. Амбър предложи да уча мерсенски, стария език на Клерес.

— Повечето хора ти говорят на Общата, но е полезно да знаеш какво си казват един на друг, когато мислят, че не можеш да ги разбираш.

За моя изненада спътниците ми се включиха. В дългите влажни нощи всички се свивахме на тесните койки, докато Амбър ни обучаваше. Винаги съм бил добър в ученето на езици, но Настойчивост ме засенчи. На Лант и Спарк им беше трудно, но упорствахме. Възложих на Лант да помогне на Настойчивост с писането и смятането. На никого от двамата не му допадаха тези задачи, но напредвах.

Вечер, след като пристанехме, Лант, Спарк и Настойчивост играеха с екипажа игри, които включваха зарове, карти и някакви малки резбовани пръчици. Въображаеми богатства често сменяха собствениците си на масата.

Докато те играеха, ние с Амбър отивахме в каютата ѝ. Храбро пренебрегнах усмивките, които си разменяха Лефтрин и Алайз, щом се върнех в компанията им. Съжалявах, че не можех да намеря хумор в тях, но всъщност имах чувството, че изтезвам Шута по време на разговорите ни насаме. Той искаше да помогне, но жестокостта, която бе изтърпял в Клерес, го затрудняваше да разкаже спомените си в последователен ред. Случките, които изтръгвах от него, само намаляваха желанието ми да ровя по-надълбоко. И все пак знаех, че

трябва. Учех за Четиримата на късчета и податки. Това беше най-доброто, което той можеше да ми предложи.

Единствената от Четиримата, за която научих в подробности, беше Капра. Капра, изглежда, се гордееше с това, че е най-старата от Четиримата. Имала дълга сребриста коса и носела сини халати, натежали от перли. Изглеждала нежна, мила и мъдра. Била негова наставничка в началото, когато пристигнал в Клерес. В ранните му дни там той бил викан ежедневно в стаята ѝ в кулата, след като свършел уроците си. Там седели заедно на пода пред огъня ѝ, докато той записвал сънищата си на дебела мека хартия, жълта като сърцевината на маргаритка. Хапвали вкусни сладкишчета, екзотични плодове и сирена. Тя го учела за вина с леки отпивания от малки позлатени бокали и го образовала как се приготвят различни видове чай. Понякога канела акробати и жонгльори, просто за да го забавлява, а когато пожелал да се включи, ги карала да го учат на уменията си. Хвалела го и той разцъфвал под грижите ѝ. Когато изричала името му, Възлюбен, той вярвал, че го казва сериозно.

Шутът говореше за юношество, за което му завиждах. Обгрижван, хвален, възпитаван — блянът на всяко дете. Но всички се събуждаме от сънища.

Най-често сядах на пода на каютата ни, а той заемаше едната долна койка и се взираше сляпо, докато говореше. Дъжд плискаше по малките прозорчета. Една свещ, която не можеше да види, ми даваше смътна светлина, подходяща за мрачните му разкази. Беше Шутът в онези разговори, с широка блуза с дантела по гърдите и прости черни гамаши, роклята на Амбър — повехнало цвете на пода на кабината. Позата и дрехите му бяха подобни на онези, когато бяхме млади, коленете прибрани до брадичката му, една гола ръка и една в ръкавица — стиснати около коленете му. Невиждащите му очи се взираха в далечно време.

— Учех упорито, за да я удовлетвори. Тя ми даваше сънища, за да ги прочета, и слушаше искреното ми тълкуване. Сях пред огъня ѝ, когато за първи път прочетох за Неочаквания син в един стар ронещ се свитък. Говореше ми като на никое друго момче. Буквално се разтреперих. Гласът ми трепереше, когато ѝ разказах за един свой детски сън. Моят сън и старият се съчетаваха като сплетени пръсти. Казах ѝ истината: че съжалявам, че ще я напусна, но че аз съм Белият

пророк за това време. Знаех, че трябва да тръгна по широкия свят, да се подготвям за промените, които трябваше да направя. Наистина бях глупак — да се боя, че ще я нараня, като напусна.

Шутът въздъхна.

— Тя ме изслуша. После поклати тъжно глава и каза кротко: „Грешиш. Белият пророк за това време вече се е проявил. Обучихме я и скоро тя ще започне със задачите си. Възлюбени, всеки млад Бял желае да е Белият пророк. Всеки ученик в Клерес е претендирал за това. Не се натъжавай. Има други задачи за теб, да ги вършиш смирено и добре, за да помогнеш на Белия пророк.“

— Не можех да повярвам на това, което чувах. Ушите ми кънтяха и погледът ми се замъгли, когато чух, че ме отрича. Но тя беше толкова мъдра и добра, и стара, знаех, че трябва да е права. Опитах се да приема, че аз греша, но сънищата не ме оставяха. От момента, в който тя ме отрече, сънищата ми идваха като буря, по два и по три на нощ. Знаех, докато ги записвах, че тя няма да е доволна, но не можех да ги затая. Тя взимаше всеки и ми показваше как не се отнася за мен, а за друг. — Поклати замислено глава. — Фиц, не мога да обясня злочестината си. Беше... все едно гледаш през лошо направено стъкло. Ядеш изгнила храна. Нещо мръсно имаше в думите ѝ, от което физически ми ставаше зле. Кънтяха погрешно в ушите ми. Но тя беше моята наставничка. Отнасяше се с мен толкова обичливо. Как можеше да не е права?

Зададе този въпрос съвсем искрено. Ръцете му, едната в ръкавица, другата гола, се сплетоха. Извърна поглед от мен, сякаш можеше да разчета нещо в затворените му очи.

— Един ден ме поведе нагоре по стъпалата до покрива на кулата. Фиц, беше огромен, по-голям от Градината на кралицата в Бъкип. И беше пълен със съкровища. Възхитителни неща, изделия с невъобразима красота, разхвърляни небрежно като изоставени играчки. Имаше жезъл, който блестеше със светлина по цялата си дължина, и великолепен трон, направен от малки преплетени цветчета нефрит. Някои, сега го знам, бяха направа на Праотците. Звънчета, които пееха на вятъра, статуя на саксия с растение, което израстваше от нея, повяхваше върху пръстта и израстваше отново. Гледах в почуда, но тя ми каза рязко, че са дошли от далечен бряг, където вълните изхвърляли такива съкровища, и управителите на онова място се

спазарили с нея, че всички съкровища, които им дава морето, ще са нейни, ако им направи благодеяние.

— Исках да науча повече за тази история, но тя ме хвана за ръка, отведе ме до прозореца и ме накара да погледна долу. Видях млада жена в оградена със стена градина, пълна с цветя и лози, и плодни дървета. Беше Бяла както аз бях Бял. Срещал бях други в Клерес, които бяха почти толкова безцветни колкото мен. Почти. Всички бяха родени там и всички като че ли бяха роднини — сестра и брат, братовчед и чичо. Но никой от тях не беше Бял както аз бях Бял. Не и докато не видях нея. — Въздъхна. — И друга жена имаше там, с червена коса и с голям меч. Учеше бялата жена как да борави с него и викаше окуражително. Бялата жена танцуваше с меча и косата ѝ се рееше във въздуха, движеше се невероятно красиво. После Капра каза:

— Ето я. Истинската Бяла пророчица. Обучението ѝ почти е приключило. Видя я. Хайде да не правим повече глупости. — Той потрепери. — Тогава за първи път видях Бледата жена.

Замълча.

— Разказа ми достатъчно за тази нощ.

Той поклати глава, стиснал устни. Вдигна ръце, потърка силно лицето си и за миг старите белези изпъкнаха отново на кожата му.

— Тъй че не говорех повече за предопределението си. Записах сънищата си, но повече не се опитвах да ги тълкувам. Тя ги взимаше от мен и ги заделяше настрана. Непрочетени, така мислех. — Поклати глава. — Представа нямам колко много знание съм ѝ връчил. През деня учех и се стараех да съм доволен. Имах хубав живот, Фиц. Всичко, което можех да си поискам. Добра храна, грижливи слуги, музика и забавления вечер. Бях полезен, мислех си, защото Капра ми възложи да сортирам стари свитъци. Беше писарска работа, но бях добър в нея. — Сплете отново ръце. — За нашата раса все още бях дете. Исках да удовлетвори. Липсваше ми достатъчно обич. Тъй че се стараех.

Помълча, после продължи:

— Но разбира се, се провалих. В писарската ми работа се натъкнах на писания за Неочаквания син. Имах сън, за един шут, който пее глупава песен за „тлъстото стига“. Пееше я на едно малко вълче, Фиц. Вълчето имаше разклонени еленови рога.

Засмя се приглушено, а аз настръхнах. Наистина ли ме беше видял в сън толкова много години преди да се срещнем? Но не съм бил

аз. Било е само загадка, на която, навярно, аз отговарях.

— О, не обичам тази история, която ти бълвам. Ще ми се да не бях започнал да я разказвам. Толкова много неща, за които никога не сме говорили. Толкова неща, които ме засрамват по-малко, ако аз съм единственият, който ги знае. Но ще довърша. — Обърна се към мен, незрящите му очи бяха плувнали в сълзи. Преместих се на пода и взех ръката му в ръкавицата в своята. Усмивката му бе колеблива. — Но не можех завинаги да забравя кой съм. Гневът и негодуванието ми нарастваха. Записвах сънищата си и започнах да ги съпоставям с други сънища, някои древни, някои отскорошни. Строях крепост от доказателства, която Капра не можеше да отрече. Не настоявах, че аз съм Белият пророк, но започнах да ѝ задавам въпроси и те не бяха невинни. — Усмихна се криво. — Знам, че изобщо не би могъл да го предположиш, Фиц, но мога да съм упорит. Бях решен да я принудя да признае кой съм и какво съм.

Отново замълча. Не проговорих. Беше като изваждане на трески от инфектирала рана. Той издърпа ръката си от моята и се обърна с ръце все едно премръзваше.

— Родителите ми никога не ми бяха пляскали шамар, Фиц. Не че бях послушно и лесно дете. Сигурен съм, че не бях. И все пак те ме бяха поправяли търпеливо, и се бях научил да очаквам това от възрастни. Никога не ми бяха отказвали информация защо едно нещо е такова, каквото е. Винаги ме бяха изслушвали, а когато аз ги научех на нещо ново, бяха винаги толкова горди с мен! Мислех, че съм много умен и мога да задавам на Капра въпроси за моите сънища и други сънища, които бях чел. Въпросите ми щяха да я доведат до неизбежния отговор, че аз наистина съм Белият пророк.

— И така, започнах — продължи той. — Няколко въпроса един ден, още няколко — на следващия. Но в деня, в който зададох на Капра шест въпроса, всичките водещи към онова, което тя трябваше да признае за мен, тя вдигна ръка и каза: „Никакви въпроси повече. Аз ще кажа какъв да бъде животът ти.“ Без изобщо да помисля, понеже бях толкова млад, колкото човек може да е само веднъж, казах: „Но защо?“. И това беше. Без думи, тя стана и дръпна връвта на един звънец. Дойде слуга и тя то прати за някой друг, чието име не знаех тогава. Кестор. Много едър и мускулист. И той дойде и ме натисна на пода, с крак на тила ми, и коженият му бич запада където свари по тялото ми. Пищях

и се молах, но никой от двамата не каза нито дума. Внезапно, както започна, наказанието ми свърши. Тя освободи Кестор, настани се на масата си и си наля чай. Когато можах, изпълзах от стаята ѝ. Помня дългото си влачене надолу по каменните стъпала на кулата ѝ. Бичът ме беше удрял зад коленете и по прасеца. Върхът му неведнъж се беше врязвал в корема ми. Беше агония да се опитам да се изправам. Тътрех се надолу на четири крака, добрах се до къщичката си и останах там два дни. Никой не дойде. Никой не попита за мен, нито ми донесоха вода или храна. Чаках, мислех си, че някой ще дойде. Не. — Поклати глава, старо объркване бе разкривило лицето му. — Капра никога повече не ме повика. Никога повече не ме заговори пряко...

В последвалото мълчание попитах:

— Какво се очакваше да научиш от това?

— Така и не разбрах. Никой изобщо не заговори за онова, което ми беше направила. Когато минаха двата дни, изкуцуках до стаята на учителя и чаках цял ден. Други идваха и си отиваха, но той изобщо не ме повика. Никой, дори другите ученици, не попита какво ми се е случило. Все едно изобщо не се беше случило в техния свят, само в моя. По някое време започнах да куцам на уроците си и за храна. Но учителите ми вече се държаха презрително с мен, укоряваха ме за пропуснатите уроци и ме наказваха, като ме оставяха без храна. Караха ме да седя на отделна маса и да уча уроците си, докато другите се хранеха. В един от онези дни отново видях Бледата жена. Мина през залата, където бяхме събрани за храна. Всички други ученици я гледаха възхитено. Беше облечена в зелено и кафяво, като ловец, а бялата ѝ коса беше сплетена отзад със златна нишка. Толкова красива! Слугинята ѝ я следваше. Мисля... мисля, че слугинята ѝ беше Дуалия, тази, която взе Пчеличка. Един от хората, които ни приготвяха храната, забърза и даде на Дуалия кошница с капак. После Бледата жена излезе от залата със слугинята си, като носеше кошницата. Когато мина покрай мен, спря. Усмихна ми се, Фиц. Усмихна се все едно бяхме приятели. После каза: „Аз съм. А ти не си.“ И излезе. И всички се разсмяха. Обратът за ума и мислите ми беше по-лош от болезните по тялото ми.

Имаше нужда да помълчи малко и го оставих.

— Толкова са умни — каза накрая. — Болката, която дадох на тялото ми, беше само портал към онова, което можеха да направят на

ума ми. Капра трябва да умре, Фиц. Четиримата трябва да умрат, за да се сложи край на покварата на Белите.

Призля ми.

— Слугинята й е била Дуалия? Същата Дуалия, която е отвлякла Пчеличка?

— Така мисля. Може и да греша.

Въпрос, който не исках да задам, неразумен въпрос, стигна до гласа ми.

— Но след всичко онова... всичко онова и всичко останало, което си ми разказал... ти се върна с Прилкоп?

Той се засмя горчиво.

— Фиц. Не бях себе си. Ти ме беше върнал от мъртвите. Прилкоп беше силен и спокоен. Също така беше уверен, че може да върне Клерес на правилната му служба. Той дойде от време, когато думата на един Бял пророк е била повеля за Слугите. Беше толкова сигурен в това, което трябваше да направим. А аз нямах представа какво да правя с този неочакван живот.

— Спомням си подобен момент в моя живот. Бърич взе всички наши решения.

— Значи разбираш. Не можех да мисля за нищо. Просто правех каквото той кажеше, че ще правим. — Стисна зъби. — А сега се връщам за трети път. И повече от всичко се боя, че отново ще попадна под тяхна власт. — Вдиша задавено. — Нищо не би могло да е лошо от това. Нищо. — Присви се, залюля се напред-назад на койката. — Но... трябва... да се върна... трябва... — Залюшка безумно глава. — Трябва да видя! — извика внезапно. — Фиц! Къде си? — Пъхтенето му се учести. — Не мога да... усетя. Ръцете ми!

Коленичих до леглото и го прегърнах. Той изскимтя и се замята диво, замахна към мен.

— Аз съм, в безопасност си. Тук си. Дишай, Шуте. Дишай. — Не го пуснах. Не бях груб, но го държах здраво. — Дишай.

— Не... мога!

— Дишай. Или ще припаднеш. В безопасност си.

Изведнъж той се отпусна, спря да се бори с мен и полека-лека дишането му се успокои. Пуснах го и той се присви и обгърна коленете си с ръце. След малко каза засрамено:

— Изобщо не исках да разбереш колко много се боях да направя това. Фиц, аз съм страхливец. Бих предпочел да умра, отколкото да позволя да ме вземат.

— Не си длъжен да се върнеш.

— Трябва да се върна! — Изведнъж ми се ядоса. — Трябва!

Заговорих кротко:

— Тогава ще се върнеш. — С огромна неохота добавих: — Мога да ти дам нещо, което да носиш със себе си. Бърз край, ако сметнеш, че... би предпочел това.

Погледът му обходи лицето ми, сякаш можеше да ме види. Каза тихо:

— Би го направил, но не би го одобрил. И не носиш такова нещо за себе си.

Кимнах и отвърнах:

— Да. Не нося.

— Защо?

— Защото преди много време подслушах нещо. Звучеше ми безсмислено, докато бях по-млад, но колкото повече остарявам, толкова по-мъдро изглежда. Принц Славен говореше на Искрен.

— И придаваш тежест на нещо, което е казал Славен? Славен искаше да умреш. От момента, в който научи за съществуването ти, те искаше мъртъв.

— Вярно. Но цитираше това, което му беше казал крал Умен, вероятно отговора на краля, когато Славен е подхвърлил, че убиването ми е най-лесното решение. Дядо ми му казал: „Никога не прави нещо, докато не си преценил какво не можеш да направиш, след като си го направил.“

Бавна, обичлива усмивка грейна на лицето му.

— О! Това наистина звучи като нещо, което е казал моят крал.

Усмивката му се разшири и долових тайна, която не искаше да сподели.

— Самоубийството ми би сложило край на всички други възможности. И неведнъж в живота си, когато мислех, че смъртта е единственото ми спасение или че е неизбежно да ѝ се предам, се е оказвало, че греша. И всеки път, какъвто и да е бил пожарът, през който е трябвало да премина, намирах добро в живота си след това.

— Дори сега? След като Моли и Пчеличка са мъртви?

Чувствах се вероломен, но го казах.

— Дори сега. Дори когато имам чувството, че повечето от мен е мъртво, животът пробива понякога. Храната е вкусна. Или нещо, което Нас каже, ме разсмива. Гореща чаша чай, когато съм измръзнал и мокър. Мислил съм да сложа край на живота си, Шуте. Но винаги, колкото и рани да е понесло, тялото се опитва да продължи. И ако успее, и умът го следва. В крайна сметка, колкото и да се опитвам да го отричам, има късчета от живота ми, които все още са сладки. Разговор със стар приятел. Неща, които все още се радвам да имам.

Той заопипва за мен с ръката си в ръкавицата и аз я хванах. Той стисна моята във воинското ръкостискане, китка за китка. Стиснах и аз неговата.

— Вярно е и за мен. И си прав. Никога не бих помислил да го призная, дори пред себе си. — Пусна китката ми и добави: — Но все пак бих взел твоето спасение, ако ми го приготвиш. Защото ако все пак успеят да ме хванат, не мога да... — Гласът му затрепери.

— Мога да ти приготвя нещо. Нещо, което да носиш затъкнато в маншета на ризата си.

— Това ще е добре. Благодаря ти.

В такива ведри разговори минаваха вечерите ми.

Не бях разбрал, че сме на приток, докато не навлязохме в мощното русло на истинската Дъждовна река. Буйните води, които ни носеха, вече бяха сиви от киселина и тиня. Вече не вадохме вода от реката, а разчитахме на буретата. Белин предупреди Нас, че ако падне през борда, „ще можем да ти извадим само кокалите!“. Това изобщо не охлади ентусиазма на Нас и той щъкаше по палубата въпреки дъжда и вятъра, а екипажът го търпеше добродушно. Спарк явно не обичаше лошото време, но понякога двамата с Лант заставаха пред каютите, заслонени под квадрат насмолено платно, за да наблюдават отминаващата гледка, докато течението ни носеше напред.

Чудех се какво ги очарова, защото гледката беше еднообразна. Дървета. Още дървета, някои с големина, каквато никога не си бях представял, със стволове високи колкото кули. Дървета, съставени от стотици тънки стволове, дървета, които спускаха клоните си в бластия край на реката. Дървета с плъзнали по тях лози, дървета със

завеси от провиснали лози. Никога не бях виждал гора толкова гъста и непроницаема, или зеленина, която може да оцелее в такива влажни условия. Другият бряг на реката се губеше в мъглива далечина. Чувахме птици през деня, а веднъж видяхме стадо врецещи маймуни, много странни същества.

Беше толкова различно от познатите пейзажи на Бък. Макар гората да очароваше и мен и да копнеех да я проуча, много по-дълбоко копнеех за дома. Мислите ми често тръгваха към моята Копривка, бременна с първото си дете. Бях я изоставил когато все още отрастваше с Моли, за да се подчиня на спешния призив на своя крал. А сега я бях оставил да роди сама първото ми внуче, по повеля на Шута. Как ли се справяше Сенч? Беше ли се предал на старостта и замъгления се старчески ум? Има времена, когато въздаването на мъст за мъртвите изглежда твърде висока цена за изоставянето на живите.

Таях подобни размишления за себе си. Страховете ми от Умението си оставаха. Натискът, който бях усещал в Келсингра, бе намалял, но живият кораб под краката ми бе едно непрестанно жужене на разум срещу стените ми. Скоро, обещах си. Дори един кратък контакт Умение можеше да предаде много повече от ситните букви в свитъка на крачета на куриерска птица. Скоро.

Веднъж, когато бяхме пристанали за нощта, Скели стана от масата, взе лък и колчан от каютите на екипажа и излезе безшумно на палубата. Никой не помръдна, докато не чухме вика й:

— Ударих речна свиня! Прясно месо!

Последва суматоха на палубата и енергичната работа с прибирането на мъртвото животно. Заклаха го на калния бряг.

Тази вечер пирувахме. Екипажът накладе огън, хвърляха зелени клони и печаха късове свинско в пламъците и пушека. Прясното месо повиши настроението на екипажа и Настойчивост беше доволен, че го закачат като един от своите. След като се наситихме, готварският огън стана празничен и прогони тъмнината и хапещите насекоми. Лант отиде да събере дърва и се върна с наръч рано разцъфнали лози с пищни цветове. Спарк напълни шепите на Амбър с няколко от тях и се увенча с изплетено от тях венче. Хенеси подхвана неприлична песен и екипажът запя с него. Усмивках се и се стараех да се преструвам, че не

съм нито професионален убиец, нито баща, скърбящ за загубата на детето си. Но да се включа в простоватото им шумно забавление приличаше на измяна към Пчеличка и как бе свършил малкият й живот.

Когато Амбър сподели, че е уморена, уверих Спарк, че трябва да остане с Лант и Нас и да се порадва на вечерта. Поведох Амбър по калния бряг до грубата въжена стълба, метната от борда на Тарман. За нея беше усилие да се изкатери по хлабавите стъпенки с дългите си поли.

— Не би ли било много по-лесно ако зарежеш преструвката, че си Амбър?

Тя се добра до палубата и оправи полите си.

— И коя преструвка да избира тогава?

Както винаги, такива думи ме жегваха болезнено. Беше ли Шутът всъщност само поредната преструвка, въображаем приятел, измислен за мен? Сякаш чул мислите ми, той каза:

— Познаваш ме повече от всеки друг, Фиц. Дал съм ти толкова от истинската си същност, колкото смея.

— Хайде — подканих го и го прихванах за равновесие, докато двамата смъкнем калните си обувки. Капитан Лефтрин с право държеше палубата да се поддържа чиста. Изтърсих калта от обувките през борда и ги понесох, докато водех Шута към кабината. От брега внезапно доехтя гръмък смях. Вихър искри се надигна в нощта, щом някой хвърли ново дърво в буйния огън.

— Добре е за тях да имат малко забавление.

— Да. — Детството бе отнето и на Спарк, и на Настойчивост. Дори за Лант нямаше да е зле един прозорец веселба в постоянната стена на меланхолията му.

Слязох до камбуза, за да запаля фенер. Когато се върнах в каютата, Шутът вече бе смъкнал натруфената рокля на Амбър и беше в по-простичкото си облекло. Беше избърсал с парцал боята, оформяща лицето на Амбър, и се обърна към мен със старата си усмивка на Шута. Но на светлината на фенера следите от изтезанието му все още се виждаха на лицето и ръцете му като сребристи нишки на светлата му кожа. Ноктите му бяха пораснали — дебели и къси. Усилията ми в изцеряването и драконовата кръв, която бе поел, бяха помогнали за

възстановяването на тялото му повече, отколкото бях смеел да се надявам, но той никога повече нямаше да е онзи, който беше някога.

Но това беше вярно за всички ни.

— За какво въздишаш?

— Мислех как това е променило живота на всички ни. Бях... Бях на път да бъда добър баща, Шуте. Мисля. — Да, като изгаряш труповете на убити пратеници нощем. Чудесно преживяване за отстраващо дете.

— Да. Добре. — Той седна на долната койка. Горната беше грижливо изпъната. Другите две койки, изглежда, служеха за склад за обилния гардероб, който той и Спарк бяха помъкнали със себе си. Въздъхна, а след това призна: — Имах още сънища.

— О?

— Важни сънища. Сънища, които изискват да бъдат разказани на глас или записани.

Изчаках.

— И?

— Трудно е да опиша натиска, който изпитва човек да сподели важни сънища.

— Искаш ли да ми разкажеш за тях? Може би Лефтрин и Алайз имат перо, мастило и хартия. Бих могъл да ти ги запиша.

— Не! — За миг закри устата си, сякаш взривният му отказ беше издал нещо. — Разказах ги на Спарк. Беше тук, когато се събудих в ужасно състояние, и й казах.

— За Унищожителя.

Той помълча за миг. След това каза:

— Да. За Унищожителя.

— Чувстваш се гузен за това ли?

Той кимна.

— Ужасно бреме е да натовариш с него някой толкова млад. Тя вече прави толкова много за мен.

— Шуте, не мисля, че трябва да се притесняваш. Тя знае, че аз съм Унищожителя. Че сме на път да унищожим целия Клерес. Твоят сън просто повтаря онова, което всички знаем.

— Това, което знаем всички — повтори глухо. — Да. — И рязко добави: — Лека нощ, Фиц. Спи ми се.

— Лека нощ, тогава. Надявам се сънищата ти да са спокойни.

— Надявам се да не сънувам изобщо — отвърна той.

Чувството беше странно — да стана и да го оставя там, като взема фенера. Да оставя Шута в тъмното. След като вече винаги беше в тъмнина.

10.

КНИГАТА НА ПЧЕЛИЧКА

Приготвянето на жилата трябва да се прави със спокойна ръка. Не може да се носят ръкавици, така че трябва да си изключително внимателен, защото най-малкото одраскване на пръстите ще се инфектира мигновено и паразитите бързо ще се разпространят. Лечение няма.

Открил съм, че използването на яйцата на ровеци червеи, съчетано с яйцата на онези, които полепват във вътрешностите на човек и стават дълги червеи, е най-ефикасно в причиняването на бавна и болезнена смърт. Яйцата на едните или другите ще измъчват жертвата, но няма да доведат до смърт. Двойните атаки на тези същества причиняват смъртта, най-подобаваща за страхливци и изменници, дръзнали да предадат Клерес.

Различни мои изобретения, Култри от Четиримата

След няколко дни на борда на Тарман посвикнах с лекия натиск на съзнанието на кораба срещу моето. Все още се чувствах неловко, че един жив кораб ще е наясно с всяко послание, което можех да изпратя с Умението, но след много вътрешен спор бях решил да рискувам с контакта с дома.

Лейди Амбър седна на койката срещу мен. Чаша чай димеше на рафтчето до койката. В малкото пространство коленете ни почти се докосваха. Тя въздъхна, развърза шала от мократа си коса и го тръсна.

След това Шутът посегна и разроши безредно косата си, за да може да изсъхне по-бързо. Не беше вече пухът на глухарче от детството му или златна като косата на лорд Златен някога. За моя изненада — бяло, смесено със светлорусо, като коса на старец. Бяла коса, израснала от белезите на черепа му. Избърса пръстите си в полите на Амбър и ми се усмихна уморено.

— Готов ли си? — попитах го.

— Готов и добре снабден — увери ме той.

— Как ще разбереш дали се нуждая от помощта ти? Какво ще направиш, ако бъда отнесен?

— Ще ти заговоря и ако не реагираш, ще те разтърся. Ако пак не реагираш, ще плисна чая в лицето ти.

— Не се сетих, че затова помоли Спарк за чай.

— Не беше за това. — Отпи от чая. — Не изцяло поне.

— А ако това не ме върне?

Ръката му зашари по койката и вдигна малка кесийка.

— Елфова кора. Благодарение на Лант. Стрита е на ситна прах, за да се смеси с чая ми и да се излее в гърлото ти, или просто да се натика в устата ти. — Кривна глава. — Ако елфовата кора не успее, ще свържа пръстите си към китката ти. Но те уверявам, това ще е последното ми средство.

— А ако го направиш и вместо да ме издърпаш обратно, аз те издърпам надолу?

— А ако Тарман удари скала и всички се удавим в киселинните води на Дивата дъждовна река?

Зяпнах го мълчаливо.

— Фиц, почвай и го направи. Или недей. Но престани да го отлагаш. Далече сме от Келсингра. Опитай Умението.

Съсредоточих се и оставих зрението ми да изгуби фокуса си, успокоих дишането си и бавно сниших стените си. Усетих напора на течението Умение, студено и мощно като реката под кораба. И също толкова опасно. Не беше насрещният прилив като в Келсингра, но знаех, че е скрито подмолно. Поколебах се на ръба и след това нагазих, затърсих слепешком за Копривка. Не я намерих. Пресегнах се за Шишко и чух далечна ридаеща музика. Можеше да е той, но музиката заглъхна все едно вятър я издуха настрани. Предан? Нямаше го. Опитах отново за Копривка. Имах чувството, че пръстите ми забърсах

лицето на дъщеря ми и се плъзнаха настрани. Сенч? Не. Нямах никакво желание да се разпадна в течението Умение със стария си учител. Когато за последен път бях видял стареца, миговете му на съзнателност бяха малки островчета сред море от празнота. Магията му Умение, някога толкова хилава, сега понякога бушуваше и той я използваше безхаберно. Последния път, когато се бяхме свързали в Умението, едва не ме беше повлякъл със себе си. Трябваше да се старая да не посягам към Сенч...

Сенч ме сграбчи. Беше все едно те докопва отзад някой буен приятел в игрите. Бях запокитен в неистов порив на Умение. *О, момчето ми, ето те! Толкова ми липсваше!* Мислите му ме обгърнаха в стягаща мрежа от обич. Усетих, че се превръщам в човека, който Сенч си представяше, че съм. Като глина, притисната в калъп за тухла, частите от мен, които никога не бе познавал, се отрязваха.

Спри! Пусни ме! Имам вест за Предан и Копривка, новина от Келсингра и Драконовите търговци!

Изкиска се топло, но се смразих от мекия натиск на мислите му. *Остави това. Остави всичко това и ела с нас тук. Няма самота тук, никакво разделяне. Никакви болни кокали, никакво похабено тяло. Не е каквото ни казваха, Фиц! Всички онези предупреждения и злокобни предзнаменования... Пфу! Светът ще продължи без нас също толкова добре, колкото с нас. Просто остави.*

Вярно ли беше? Думите му бяха пропити с увереност. Отпуснах се в хватката му, докато течението Умение бушуваше покрай нас. *Не се разпадаме.*

Държа те здраво. Пазя те като част от мен. То е като да се учиш да плуваш. Не можеш да разбереш как, ако не си целият във водата. Престани да се държиш за брега, момче. Разкъсваш се само когато се опитваш да се държиш за брега.

Сенч винаги ме беше съветвал, беше ме образувал, беше ми заповядвал. Изглеждаше спокоен и удовлетворен. Щастлив дори. Бях ли виждал изобщо някога Сенч удовлетворен и щастлив? Придвигих се към него и той ме прегърна още по-топло. Или Умението ме сграбчи? Къде спираше Сенч и къде започваше Умението? Дали вече се беше удавил в Умението? Притегляше ли ме да се удавя с него?

Сенч! Сенч Звездопад! Върни се при нас! Предан, помогни ми. Той се бори с мен.

Копривка го сграбчи и се опита да го отлепи от мен. Задържах се за него яростно, мъчех се да я накарам да ме усети, но тя се бе съсредоточила в това да ни отдели. *Копривке!* — изревах мисълта си, мъчейки се да я открия от напора и бързея на мисли около нас. Мисли? Не. Не мисли. Съществуване. Съществувания.

Изтласках настрани всякакво чудене. Вместо да се вкопча в Сенч, го избутах към нея. *Хванах го!* — каза тя на Предан и едва го усетих. А после, с внезапно удивление: *Тате? Тук ли си? Жив ли си?*

Да. Всички сме добре. Ще ви пратим птица от Бинград. После — вече бях отделен от Сенч — устремът на Умението започна да ме разкъсва. Опитах да се издърпам назад, но Умението се вкопчи в мен като псе. Докато се борех, ме засмукваше, теглеше ме все по-надълбоко. Съществувания. Течението представляваше поток от съществувания, и всички ме дърпаха. Събрах силата си и се хвърлих срещу течението, докато вдигах решително стените си. Отворих очите си за благословено миниатюрната каюта. Бях задъхан и разтреперан.

— Какво? — настоя Шутът.

— Едва не се изгубих. Сенч беше там. Опита се да ме издърпа навътре със себе си.

— Какво?!

— Каза ми, че всичко, което съм научил за Умението, е погрешно. Че трябва да се отдам на Умението. „Просто се остави“, така каза. И за малко да го направя. За малко да се оставя.

Ръката му в ръкавица се стегна на рамото ми и ме разтърси.

— Фиц. Не мислех, че изобщо си започнал да опитваш. Казах ти да престанеш да се измъчваш за това и ти замълча. Помислих, че се сърдиш. — Кривна глава. — Само няколко мига минаха, откакто говорихме.

— Само мигове?

Отпуснах глава на коленете си. Призля ми от страх, но и бях замаян от копнеж. Беше се оказало толкова лесно. Можех да смъкна стените си и да изчезна. Просто... да изчезна. Щях да се смеся с онези други забързани същности и да бъда отмит с тях. Безнадеждното ми начинание щеше да бъде зарязано, наред със загубата, която изпитвах всеки път, щом си помислех за Пчеличка. Щеше да си е отишъл дълбокият срам. Щеше да си е отишло унижението от това, че всички

знаят колко лошо се бях провалил като баща. Можех да спра да чувствам и мисля.

— Не отивай — каза тихо Шутът.

— Какво? — Надигнах се бавно.

Ръката му бавно се стегна на рамото ми.

— Не отивай там, където не мога да те последвам. Не ме оставяй. Все пак ще трябва да продължа. Все пак ще трябва да се върна в Клерес и да се опитам да ги убия всички. Дори и да се проваля. Дори и да попадна отново под властта им. — Пусна ме и скръсти ръце, сякаш за да се удържи. Не бях осъзнал връзката, която бях усетил от допира му, докато той не го прекъсна. — Някой ден трябва да се разделим. Неизбежно е. Един от нас ще трябва да продължи без другия. И двамата трябва да знаем това. Но, Фиц, моля те. Още не. Не и докато не свърши това трудно нещо.

— Няма да те оставя. — Зачудих се дали лъжа. Опитал се бях да го оставя. Тази безумна мисия щеше да е по-лесна, ако действах сам. Вероятно пак невъзможна, но провалът ми нямаше да е толкова ужасен. Нямаше да е толкова срамен за мен.

Той помълча малко, загледан в далечината. А после настоя:

— Обещай ми. — Гласът му бе твърд и отчаян.

— Какво?

— Обещай ми, че няма да се предадеш на съблазънта на Сенч. Че няма да те намеря някъде да седиш като празен чувал и умът ти да си е отишъл. Обещай ми, че няма да се опиташ да ме изоставиш като безполезен багаж. Че няма да ме оставиш, за да съм „в безопасност“. Настрани от пътя ти.

Потърсих за подходящите думи, но ми отне твърде дълго време да ги намеря. Той не скри болката и горчивината си:

— Не можеш, нали? Добре. Поне знам своята позиция. Е, стари мой приятелю, ето нещо, което аз мога да ти обещаю. Каквото и да направиш, Фиц — все едно дали стоиш или падаш, бягаш или умираш — аз трябва да се върна в Клерес и да срутя всичко. Както вече ти казах. С теб или без теб.

Направих последно усилие.

— Шуте. Знаеш, че съм най-добрият човек за тази задача. Знаем, че работя най-добре сам. Трябва да ми позволиш да направя това по моя начин.

Беше застинал. После попита:

— Ако аз ти кажех това и ако беше истина, щеше ли да ми позволиш да отида сам там? Щеше ли да седиш нехайно и да чакаш да ти спася Пчеличка?

Лесна лъжа.

— Щях — отвърнах сърдечно.

Той замълча. Знаеше ли, че лъжа? Вероятно. Но трябваше да осъзнаем какво е реално. Той не можеше да направи това. Треперещият му страх бе породил сериозно съмнение в мен. Ако се предадеше на него в Клерес... Просто можех да не го взема с мен. Знаех, че заплахата му е реална. Щеше да стигне там, с мен или без мен. Но ако можех да стигна там преди него и да изпълня задачата си, деянието щеше да е извършено и нямаше да има цел за него.

Но щеше ли изобщо да ми прости?

Докато мълчах, той прибра кесийката с елфова кора в пътната си торба. Отпи от чашата си и заяви:

— Чаят ми е изстинал.

Стана, с чашата и чинийката в ръка. Приглади косата си, намести полите си — и Шутът си отиде. Амбър заопипва с пръсти по стената, докато намери вратата, и след това ме остави да седя сам на тясната койка.

Двамата с Шута имахме една сериозна разправия по време на това пътуване. Отидох в каютата на Амбър една вечер по уговореното ни време, докато Спарк излизаше. Лицето ѝ беше преbledняло и изопнато и тя ме изглежда трагично на прага. Зачудих се дали Амбър не я е укорила за нещо. Боях се да не заваря Шута в мрачно и раздразнително настроение. Бавно влязох и затворих вратата.

В стъклени чаши горяха жълти свещи. Шутът седеше на долната койка. Сивата му вълнена нощница беше доста похабена, може би заета от дрешника на Сенч. Сенките под очите му и примирено отпуснатата му уста го състаряваха. Седнах на койката срещу него и зачаках. После видях до него припряно натъпканата ми пътна торба.

— Какво прави това тук? — попитах. За миг си помислих, че торбата се е озовала тук по някаква случайност.

Той отпусна властно ръка на нея и заговори хрипливо:

— Обещал съм да поема цялата вина за това. Въпреки това се боя, че може би се лиших от приятелството на Спарк, като го направих. Тя ми я донесе.

Студ изпълни корема ми и потече в жилите ми. Направих съзнателен и труден избор. Никакъв гняв. Ярост забушува срещу упоритата ми преграда. Знаех, но все пак попитах:

— И защо би я помолил да направи това?

— Защото Настойчивост ѝ споменал, че имаш книги, които са на Пчеличка. Понякога те бил виждал да четеш каквото е написала. Две книги, едната с ярка рисунка на корицата, а другата скромна. Разпознал почерка ѝ на страницата, когато се качвал покрай теб на койката си.

Замълча. Потръпнах от страх колко много може да се ядосам. Овладях дишането си, както Сенч ме беше учил, безшумното дишане на убиец на ръба на убийство. Уталожих чувствата си. Жаждата за насилие, която изпитах, беше твърде голяма.

Шутът заговори тихо:

— Мисля, че тя е писала дневник на сънища. Ако е моя, ако носи кръвта на Бял, тогава ще сънува. Подтикът да споделя тези сънища, да ги изговаря или да ги записва, би бил непреодолим. Вероятно го е направила. Фиц, ти си ядосан. Мога да го усетя като вълни на буря. Но трябва да знам какво е написала. Трябва да ми прочетеш тези книги. Целите.

— Не. — Една дума. За една дума можех да задържа гласа си равен и спокоен.

Раменете му се повдигаха и смъкваха със силата на дъха, който поемаше. Бореше ли се да се овладее като мен? Гласът му беше стегнат като въже на палач.

— Можеше да скрия това от теб. Можеше да накарам Спарк да открадне книгите и да ми ги прочете тук скришом. Не го направих.

Отпуснах юмруците и гърлото си.

— Това, че не си съгрешил по този начин спрямо мен, не го прави по-малко оскърбително.

Той отдръпна ръката си в ръкавицата от торбата ми. Отпусна двете си ръце, с дланите нагоре, на коленете си. Трябваше да се наведе към него, за да чуя шепота му.

— Ако мислиш, че това са произволни писания на едно малко дете, гневът ти е оправдан. Но не може да вярваш в това. Това са писанията на Бял пророк. — Гласът му затихна още повече. — Това са писанията на твоята дъщеря, Фиц, твоята малка Пчеличка. И моята.

Ако ме беше ударил в корема с кривак, ударът едва ли щеше да е по-болезнен.

— Пчеличка е *моята* малка дъщеря. — Излезе като вълче ръмжене. — Не искам да я споделям! — Искреността може да е като цирей, който се пръсва в най-неудачния момент. Знаел ли бях източника на гнева си, преди да го изрека гласно?

— Знам, че не искаш. Но трябва. — Отпусна леко ръка на торбата ми. — Това е всичко, което тя е оставила за нас. Освен онзи единствен великолепен миг, в който я държах и гледах как обещанието ѝ изригна около мен като гейзер от светлина в тъмна нощ, това е всичко от нея, което някога ще знам. Моля те, Фиц. Моля те. Дай ми поне това от нея.

Замълчах. Не можех. Твърде много имаше в тези книги. В дневника ѝ имаше твърде малко упоменавания за мен от дните, когато тя странеше от мен. Твърде много за едно малко момиченце, водещо само своите грозни детски битки с другите деца във Върбов лес. Твърде много записи, които ме караха да се чувствам страхливо и засрамено от това колко сляп баща съм бил. Описанието ѝ на сблъсъка с Лант и как бях ѝ бях обещал, че ще съм винаги на нейна страна, показваше как се бях провалил в това отношение. Как можех да прочета тези страници на Шута? Как можех да понеса своя срам?

А той бе знаел, че не мога да споделя тези писания, още преди да ме беше помолил. Познаваше ме достатъчно добре; знаеше, че има някои неща, които не мога да отстъпя. Защо изобщо бе дръзнал да помоли? С двете си ръце вдигна торбата и я сгуши до гърдите си. Сълзи бликнаха в златните му очи и запълзяха по белезите на лицето му надолу по бузите. Подаде ми торбата. Почувствах се като разстроено дете, чиито родители отстъпват пред изблика му. Взех торбата и веднага я отворих. Нямаше много в нея, освен книгите и свещите на Моли. Бях скътал повечето си дрехи, огнената тухла на Праотците и други вещи в шкафовете на каютата. На дъното една от ризите ми беше увита около тръбите с драконово Сребро. Бях преценил, че торбата ми е най-личното място, където да съхранявам

такива неща. Бяха увити както ги бях оставил. Шутът беше казал истината. Не беше ровил вътре. Лъхна ме аромат. Вдишах благоуханията на Моли от свещите. С тях дойде спокойствието. Яснотата. Извадих книгите, за да наместя свещите в по-безопасно положение.

Думите му бяха колебливи.

— Съжалявам, ако съм те наранил. Моля те, не обвинявай Спарк. Или Настойчивост. Беше случайно подхвърляне от негова страна, а момичето действа под натиск.

Спокойствието на Моли. Упоритото чувство на Моли за откровеност. Защо беше толкова трудно? Имаше ли нещо в тези книги, което той не знаеше вече за мен? Какво можех да загубя? Не беше ли всичко вече изгубено за мен?

И не споделяше ли той тази загуба?

Сняг беше навлажнил единия тъгъл на дневника за сънища на Пчеличка. Беше изсъхнал, но кожената корица леко се беше издула, рисунката се беше нагънала. Опитах се да я загладя с палеца си. Тя се възпротиви. Отворих я бавно. Покашлях се.

— На първата страница... — Гласът ми изскърца стегнат. Шутът ме погледна сляпо, сълзите се стичаха по страните му. Покашлях се отново. — На първата страница има рисунка на пчела. Тя е точно с големината на пчела и с точните цветове на пчела. Над пчелата, изписани много грижливо в лека дъга, са думите: „Това е моят дневник на сънища, на моите важни сънища“.

Той затаи дъх. Седеше съвсем неподвижно. Станах. Прекосяването на малката каюта отнемаше не повече от три крачки. Нещо — не гордост, не егоизъм, нещо, за което нямах име — направи тези три крачки най-стръмното изкачване, което бях предприемал някога. Седнах до него с книгата, отворена в скута ми. Той не дишаше. Пресегнах се и вдигнах голата му ръка за вълнения ръкав. Поднесох я над страницата и леко очертах дъгата на буквите с отпуснатите му пръсти.

— Това са думите. — Вдигнах я отново и прокарах показалеца му по пчелата. — А тук е пчелата, която тя е нарисувала.

Той се усмихна. Вдигна китката си и избърса сълзите от лицето си.

— Мога да усетя мастилото.

Прочетохме заедно книгата на нашата дъщеря. Все още ме бодеше мисълта да я наричам така, но се принудих. Не я прочетохме бързо. Това беше негово решение, не мое. И за моя изненада той не ме помоли да му прочета дневника ѝ. Искаше да чуе сънищата ѝ. Превърна се в наш ритуал, преди да се разделим всяка вечер. Няколко сънища от книгата ѝ, прочетени на глас. Четях не повече от три или четири от сънищата ѝ всеки път. Често препрочитах един по десетина пъти. Гледах как устните на Шута се движеха беззвучно, докато ги запаметяваше. Усмиваше се, когато прочетох един любим сън, за бягащи вълци. Един сън за свещи го накара внезапно да изправи рамене и да се вцепени, а след това да изпадне в дълго и умислено мълчание. Сънят ѝ за това, че е орех, го озадачи също колкото и мен. Плака вечерта, когато му прочетох съня ѝ за Пеперудения човек.

— О, Фиц, тя я имаше. Имаше дарбата. А те я унищожиха.

— Както ще ги унищожим ние — обещах му.

— Фиц. — Гласът му ме спря до вратата. — Сигурен ли си, че е унищожена? Ти се беше задържал в стълбовете Умение, когато пътува от Аслева, но накрая излезе в Бъкип.

— Откажи се от тази надежда. Аз бях обучен ползвател на Умението. Излязох. Пчеличка тръгна необучена, без никакъв опитен водач, част от верига от необучени хора. Така знаем от Шън. Няма никаква следа от тях, когато котерията на Копривка тръгна след нея. Никаква следа от тях, когато проследихме същия път месеци по-късно. Няма я, Шуте. Разсипана е до нищо. — Искаше ми се да не ме беше принудил да изрека тези думи на глас. — Единственото, което ни е останало, е отмъщението.

Не спях добре на Тарман. В някои отношения беше все едно да спя на гърба на огромно животно и винаги да го усещам със сетивото си Осезание. Често бях спал с гърба на вълка до корема ми, но Нощни очи беше утешение, защото споделяше дивия си усет за обкръжаващото ни с моите по-притъпени човешки сетива. Винаги бях спал по-добре, когато той беше близо до мен. Не беше така с Тарман. Той беше същество отделено от мен. Беше все едно да се опитвам да спя, докато някой се взира в мен. Не усещах злонамереност, но непрекъснатото внимание ме изнервяше.

Тъй че понякога оставах буден и неспокоен посред нощ или в тъмносивото време, което идва преди разсъмване. Разсъмването бе нещо странно по Дивата дъждовна река. През деня пътувахме по ивица дневна светлина в средата на реката и надвисналите дървета от двете страни затулваха и изгрева, и залеза. Но тялото ми знаеше кога е разсъмване и често се събуждах в минутите преди него и излизах горе на затихналата влажна палуба, за да постоя в не-мълчанието на бавно движещата се гора, която ни обкръжаваше. Намирах малко покой в онези часове, когато бях толкова близо до това да си сам, колкото може да си на кораб. Винаги имаше моряк на пост, докато бяхме на котва, но общо взето зачитаха мълчанието ми.

Една такава предутрин стоях загледан натам, откъдето бяхме дошли. Държах чаша димящ чай в двете си ръце, с добре дошлата му топлина. Духах го леко и гледах тръпнещите облачета пара. Тъкмо се канех да отпия, когато усетих леки стъпки на палубата зад мен.

— Добрутро — казах тихо на Спарк, щом застана до мен. Не бях извърнал глава да я погледна, но и да беше изненадана, че съм я усетил, не го показа. Застана до мен и отпусна ръце на перилото.

— Не мога да кажа, че съжалявам — каза ми. — Бих излъгала.

Отпих от чая.

— Благодаря ти, че не ме лъжеш — отвърнах искрено. Сенч беше наблягал, че умението да се лъже е съществено за всеки убиец, и беше искал да се упражнявам във фалшива искреност. Споменът ме накара да се зачудя дали тя всъщност не лъже и наистина съжалява. Прогоних тази странна идея.

— Сърдите ли ми се? — попита тя.

— Ни най-малко — излъгах. — Очаквам да бъдеш вярна на господарката си. Не бих ти се доверил, ако не беше.

— Но не мислите, че би трябвало да съм по-вярна на вас, отколкото на лейди Амбър? Познавам ви от по-дълго. Сенч ме обучи. И ми каза да ви слушам.

— Когато се наложи да те изостави, ти си избра нов наставник. Бъди вярна на лейди Амбър. — Подадох ѝ късче истина. — Утешава ме, че тя си има толкова способен човек като теб, за да се грижи за нея непрекъснато.

Кимаше и гледаше ръцете си. Хубави ръце. Способните ръце на шпионин или убиец. Подхвърлих въпрос.

— Как разбра за книгите?

— От Настойчивост. Не че той мислеше, че издава тайна. Беше когато казахте, че всички би трябвало да се учим. Двамата с Нас си говорихме по-късно и той каза, че не обича да седи и да зяпа някакъв си лист, докато се учи да чете. Но каза, че имате книга, която е написала Пчеличка. Беше му показвала буквите и той беше разпознал, че книгата е нейна, от начина, по който са изписани буквите. Спомена ми го, тъй като се надяваше, че ако се научи да чете, би могъл един ден да прочете какво е написала приятелката му.

Кимнах. Никога не бях казвал на момчето, че книгите са нещо лично. Беше спасил една от тях, когато мечокът бе опустошил бивака ни. Не можех да го обвиня, че е казал на Спарк. Но все пак можех да я обвиня, че беше бъркала в торбата ми и след това я беше занесла на Амбър. Беше ли пипала свещите на Моли? Знаеше ли за тръбите със Сребро в чорапите ми? Нищо не казах, но мисля, че тя все пак усети укора.

— Тя ми каза къде да погледна и ме помоли да ѝ донеса торбата. Какво трябваше да направя?

— Каквото си направила — отвърнах кратко.

Зачудих се защо ме беше потърсила и бе започнала този разговор. Не я бях укорил, нито се бях държал по-различно с нея, откакто беше дала книгите ми на Шута. Мълчанието се проточи. Охладох жара на гнева, който изпитвах, и изведнъж той стана на студени мокри въглени, прогизнали от обезсърчението ми от цялото ни начинание. Все едно. Рано или късно Шутът щеше да е намерил начин да се добере до книгите. А след като вече го бе направил, чувствах, че е редно да знае какво има в дневника на сънищата на Пчеличка. Никаква логика нямаше да се чувствам ядосан или уязвен от това, че Спарк го беше улеснила. Но все пак...

Тя се покашля и каза:

— Сенч ме научи за тайните. Колко са могъщи. И как след като повече от един човек научи тайната, тя може да се превърне в опасност вместо в източник на сила. — Помълча, после добави: — Знам как да уважавам тайни, които не са мои. Искам да знаете това. Знам как да пазя тайни, които няма нужда да се разкриват.

Изгледах я рязко. Шутът имаше тайни. Знаех някои от тях. Предлагаше ли ми тя някои от тайните на Шута като компенсация за

кражбата на книгите на Пчеличка? Обиждаше ме, че смята, че би могла да ме подкупи с тайни на приятеля ми. Вероятно вече ги знаех, но дори и да бяха от онези, които не знаех, няхах никакво желание да ги придобивам чрез нейната измяна. Намръщих ѝ се и извърнах поглед.

Тя помълча дълго. След това заговори с грижливо премерен тон, с примирение в гласа.

— Искам да знаете, че изпитвам лоялност и към вас. Не толкова голяма, каквато изпитвам към лейди Амбър, но знам, че вие ме защитихте по най-добрия възможен начин, когато лорд Сенч започна да гасне. Знам, че ме поставихте с лейди Амбър толкова заради мен, колкото и заради нея. Имам дълг към вас.

Кимнах бавно, но на глас казах:

— Най-добрият начин, по който можеш да ми се отплатиш, е да служиш добре на лейди Амбър.

Тя постоя мълчаливо до мен, сякаш очакваше да кажа още нещо. След като не казах нищо, добави с лека въздишка:

— Мълчанието пази тайна. Разбирам.

Продължих да гледам над водата. Този път тя се отдалечи като призрак, толкова тихо, че само Осезанието ми каза, че отново съм сам.

В един ясен кротък следобед се натъкнахме на селище на обитателите на Дъждовните равнини. Бреговете на реката не бяха станали по-гостоприемни. Дърветата стигаха до самата вода или може би беше по-правилно да се каже, че придошлата река беше завзела краищата на гората. Дърветата, надвиснали над водата, бяха позеленели, с напъпили лъскави свежи листа. Пъстропери птици крещяха и се боричкаха за места за гнездене и точно това привлече очите ми нагоре. Зяпнах най-голямото гнездо, което бях виждал, и тогава видях дете, което излезе от него и тръгна отривисто по клона към дънера. Стоях зяпнал и смълчан от страх, че ако извикам, може да го стресна и да падне. Но Ейдер забеляза накъде гледам и вдигна ръка за поздрав. Един мъж се показва от това, което вече разбрах, че е малка колиба, увиснала на дърво, и ѝ махна с ръка, преди да последва детето.

— Ловджийски заслон ли е това? — попитах го, а той ме изглежда все едно думите ми са пълна глупост.

Белин — тъкмо минаваше по палубата — каза:

— Не, дом е. Хората от Дъждовните равнини трябва да строят по дърветата. Няма суха земя. Правят малки и леки постройки. Понякога по пет-шест стаички по едно дърво. По-безопасно е от цяла голяма къща.

Подмина ме, заета с някаква моряшка задача, и ме остави зяпнал към селото, накичено по дърветата.

Останах на палубата до ранна вечер и учех очите си да намират малките гроздове висящи стаи. Щом небето помръкна, в някои от тях заблестяха светлини, огрели отвътре рехавите стени така, че постройките сияеха като фенери на дърветата. Вечерта пристанехме до няколко малки лодки, а от дърветата слязоха хора, за да ни разпитат за клюки и да предложат дребни неща за размяна. Кафе и захар бяха най-търсените неща и тях разменяха на малки количества срещу прясно набрани дървесни листа, от които ставаше освежителен чай, и наниз с малки яркоцветни черупки от охлювчета. Белин подари наниз от раковини на Спарк и тя толкова се зарадва, че жената чак се усмихна.

— Близко сме до Трехог — каза Лефтрин на масата в камбуза същата вечер. — Вероятно подминаваме Касарик утре сутринта и сме в Трехог следобед.

— Няма ли да спрете в Касарик? — попита с любопитство Настойчивост. — Мислех, че там са се излюпили драконите.

— Там беше. — Лефтрин се намръщи. — И е дом на предатели, хора, които са изменили на порядките на търговците и не са претърпели никакви последствия от това. Хора, които приютяваха онези, които избиваха дракони за тяхната кръв, кости и люспи. Дадохме им шанс да изкупят греха си и да въздадат справедливост на предателите. Не се възползваха. Нито един кораб на Драконовите търговци няма никога да спре там, за да търгува. Не и докато на Кандрал и слугите му не бъде въздадено правосъдие.

Спарк пребледня. Зачудих се колко ли добре е скрила малката стъкленница с драконова кръв, която беше свила от Сенч, и дали Шутът не я е използвал всичката. Никога не бях чувал Лефтрин да говори толкова разпалено. Но Амбър каза спокойно и почти весело:

— Толкова ще се радвам да видя отново Алтея и Брашън. Или може би трябваше да кажа „да срещна“. Де да можех да ги видя отново, тях и Момч-О.

Капитан Лефтрин я изгледа стъписано.

— Забравил бях, че ги познавате. Но все едно, нямаше да можете да видите Момч-О. Преди няколко години отиде да служи на Вивачия и така и не се върна. Вивачия имаше право да настоя за него, но знам, че беше болезнено за Алтея и Брашън да го пуснат. Но той вече е мъж и има правото сам да избере живота си. Може да носи име на Трел, но от майчината си страна е Вестрит и Вивачия има право на него. И той на нея, въпреки че Пиратските острови може да не са съгласни с това. — Продължи тихо: — Парагон не беше доволен, като разбра, че отива. Настоя да има размяна. Искаше да му се даде съименникът му, Парагон Лъдлък^[1]. Той по право е Лъдлък, но чувам, че на Пиратските острови го наричат Кенитсон. — Лефтрин се почеса по косматата буза. — Е, Кенитсон е синът на кралицата на Пиратските острови, а тя не пожела да пусне младежа. Парагон каза, че бил измамен. Нарече го както го виждаше, размяна на заложници — макар бързо да изтъкна, че има по-законна претенция и за двамата. Но кралица Ета просто отказа. Дори чухме слух, че Кенитсон ухажвал и вероятно щял да се ожени за богатата дама от Островите на подправките. Е, кралица Ета ще е най-добре да го ожени скоро, ако това ѝ е намерението. Подминал е вече възрастта за това! А ако наистина се ожени, едва ли изобщо ще плава на палубата на Парагон. Парагон става унил и тъжен, когато се заговори за това, тъй че може би колкото може по-малко въпроси за Момч-О, толкова по-добре.

— Не разбирам — казах тихо, макар че Амбър явно разбираше.

Лефтрин се поколеба.

— Хм, добре.

И заговори бавно, сякаш разкриваше нещо поверително:

— Алтея и Брашън сега капитанстват Парагон, но от поколения той е бил на фамилията Лъдлък. Беше откраднат и известно време пиратът Игрот го използва за мръсни цели. Пробит и разнебитен, беше успял някак да се върне до брега на Бинград. Там го бяха извели, за да гние на брега години наред. Брашън Трел и фамилията Вестрит присвоиха Парагон, докато беше една похабена изхвърлена на сухо коруба. Ремонтираха го и го пуснаха отново на вода. Но в сърцето си той все още е кораб на Лъдлък и за известно време пиратът Кенит Лъдлък си го върна. И умря на палубата на Парагон. Корабът би пожелал сина на Кенит. И Момч-О.

— А Алтея? — попита Амбър. — Тя има ли какво да каже за това дали синът на Кенит ще живее на борда на Парагон?

Лефтрин я погледна. Усетих, че тук има премълчана история, но той каза само:

— Друга тема, която би било по-добре да не се повдига на палубата на Парагон. Вече не го наричат „людия кораб“, макар че не бих рискувал да изпитвам нервите му. Или на Алтея. Имат неизбежни разногласия за някои неща.

Амбър кимна благодарно.

— Благодаря ви за предупрежденията. Един небрежен език може да доведе до големи беди.

Трудно беше да заспя тази нощ. Друг кораб и следващият етап от пътуването ни надвисна пред нас. Щях да навляза по-надълбоко в територия, която ми бе непозната, и да взема с мен почти деца. Заговорих в тъмното на каютата:

— Върти ми се в ума, Настойчивост, да попитам капитан Лефтрин дали не би могъл да те вземе като юнга. Изглеждаш доста подходящ за този занаят. Какво мислиш?

Мълчание последва думите ми. После гласът му дойде от тъмното, с жилка тревога:

— Имате предвид след това? Когато отново поемем към дома?

— Не. Имам предвид утре.

— Но аз се заклех да ви служа, сър — промълви той по-тихо.

— Бих могъл да те освободя от тази клетва. Да ти помогна да стъпиш на по-светъл и по-чист път от този, който трябва да следвам аз.

Чух как си пое дълбоко дъх.

— Бихте могли да ме освободите от службата, сър. Всъщност, ако решите да ме освободите, не бих могъл да претендирам повече, че съм ваш. Но само Пчеличка би могла да ме освободи от обещанието, което дадох — да отмъстя за нея. Върнете ме, сър, ако искате, но аз все пак трябва да продължа по този път до края.

Чух как Лант се обърна в койката си. Мислил бях, че е заспал, а и гласът му беше толкова хриплив, че можеше и да е бил.

— Изобщо не повдигай този въпрос пред мен — предупреди ме той. — Както каза момчето. Дадох обещание на баща ми и не може да искаш да го наруша. Вървим с теб, Фиц, до края. Колкото и да е горчив.

Замълчах, но умът ми заработи веднага. Какво щеше да представлява „краят“ за Лант? Можех ли да го убедя, че е изпълнил дълга си и че може доблестно да се върне в Бъкип без мен? Не смятах за безопасно да кача Спарк и Нас на кораб за дома без защитник. Можех да заявя, че съм имал спешно повикване с Умение от Предан за Лант, да се върне при Сенч. Докато разбере, че е лъжа, щеше да си е у дома. Да. Придърпах колене, за да се наместя по-добре в малката койка, и затворих очи. Тази част поне беше уредена. Една малка, но убедителна лъжа в Бинград и можех поне него да кача на кораб за дома. Сега трябваше само да измисля как да отскубна Настойчивост от себе си. И Спарк.

Следващият ден мина както беше предсказал Лефтрин. Екипажът започна да се сбогува с нас на закуската.

— О, толкова ще ми липсват на борда — възкликна Алайз на Амбър.

Белин беше оставила до чинията на Спарк обици от раковини. Грубата морячка беше заобичала момичето. Нас се сбогуваше поред с членовете на екипажа.

Прекарахме последните часове на покрива на корабния салон, защото денят беше почти кротък и ни най-малко студен, стига човек да си е закопчал палтото. Облаците се бяха разкъсали и над реката имаше ивица синьо небе. Минахме покрай брега, на който се люпеха дракони, както ни обърна внимание Скели, а после покрай дървесния град Касарик. Не спряхме, а Лефтрин не отвърна на поздравите, които ни викаха отгоре. В отсечката на реката между Касарик и Трехог малките висящи жилища бяха нагъсто, като ябълки на добре гледано дърво, и не знаех как можеше да различи къде свършва едно селище и започва следващото. Но в един момент капитанът започна да отвърща на дружеските махания на хората от домовете им по дърветата. Започнахме да виждаме плаващи кейове, привързани за дървесните стволове, и малки съдове, вързани за тях. Имаше хора, излезли на риболов, насядали по надвисналите над водата дебели клони и хвърлили въдиците си в реката. Тарман възви широко покрай тях, за да избегне полюшващите се корди. Бях възхитен от висящите платформи и пълните с хора дебели клони, които служеха за пътеки. Спарк седеше

до Амбър и мен, сочеше нагоре към дърветата и възкличаваше при вида на децата, тичащи безразсъдно по клони, които според нея бяха твърде тънки дори да мине предпазливо човек по тях.

— Пристаните на Трехог са точно зад следващия завой! — извика ни Скели, когато мина покрай мостика.

Големия Ейдер подвеждаше Тарман по-близо към гъсто израсналите дървета. Водата тук течеше по-кротка и по-плитка и скоро екипажът извади веслата. Хрумна ми, че има нещо странно, сякаш действаше не само екипажът с веслата. Самият кораб изглеждаше някак твърде отзивчив. Когато го споменах, Спарк каза:

— Но Тарман е жив кораб. Това означава, че помага на екипажа да го заведат там, където трябва да стигне.

— Как? — Бях заинтригуван.

Тя се ухили.

— Огледайте килватера му следващия път, когато спираме за нощувка. — Забеляза озадачения ми поглед и добави: — И мислете за жабешки крака, ритаци.

Минахме завоя и първата гледка на Трехог разкара „краката“ на Тарман от ума ми. Беше най-старият от градовете на Дъждовните равнини. Огромните дървета, надвиснали над широката сива река, бяха накичени с мостове, пешеходни пътеки и домове с всякаква големина. Блатистата, податлива на наводнения земя под клоните на древната гора не позволяваше постоянни жилища. Град Трехог бе построен почти изцяло сред клоните на дърветата от двете страни на реката.

Жилища, големи колкото имения, бяха построени в по-ниските и по-дебели клони. Напомняха ми донякъде за къщите на Планинското кралство, където дърветата бяха неразделна част от постройките. Но тези не бяха така интегрирани в средата на джунглата. Лесно можех да повярвам, че някоя буря е издухала голям дом от Фароу и го е оставила тук. Бяха построени от скъпо дърво, със стъклени прозорци, и изглеждаха невероятно величествени. Докато се възхищавах на една, която сякаш бе изградена изцяло около дънера на огромно дърво, Скели каза:

— Това е домът на Купрус. Фамилията на Рейн.

Зяпнах нагоре към надвисналото здание. О! Богатство и значимост персонифицирани. Фамилията му е била от управляващата класа много преди той да стане „крал“ в Келсингра. Старо богатство,

личащо от древните крепежни греди. Отбелязах си го в ума. Толкова полезна информация, която възнамерявах да предам до Бъкип. Щом стигнех Бинград, щях да пратя няколко пощенски птици до Предан. Това, което исках да споделя, нямаше да се побере в една капсула.

— О, вижте! Виждали ли сте някога такова нещо? Великолепено!

Викът на Настойчивост отклони погледа ми от дървото и надолу към дългия кей пред нас. До него бе пристанал жив кораб. С изпънати платна, той се поклащаше кротко на пристана. Сребристото дърво на корпуса му издаваше, че не е обикновен кораб. За разлика от Тарман, този кораб имаше напълно изваяна фигура на носа. Тъмна глава беше наведена над мускулестия гръд все едно дремеше над скръстените си ръце. Странна поза за носова фигура. А след това ме побиха тръпки, защото фигурата бавно вдигна глава.

— Той ни гледа! — възкликна Спарк. — О, лейди Амбър, да можехте само да видите! Той наистина е жив! Фигурата се обърна и ни гледа!

Ченето ми увисна. Спарк и Настойчивост въртяха очи от кораба към мен. Бях онемял, но Лант изрече думите на глас:

— Мила Еда! Фиц, това е твоето лице. Чак до счупения ти нос!

Амбър се покашля и в стъписаната тишина каза:

— Фиц. Мога да обясня всичко.

---

[1] *Лъдчънс* в трилогията „Сага за живите кораби“ издадена от „Ем Би Джи Тойс“ ЕООД, 2015–2017 г. — Бел. Dave ↑

11.

ПРЕВОЗ

Това е най-плашещият ми сън. Сънувам го като лоза, която се разделя на два клона. На единия клон има четири свеци, които растат. Една по една пламват, но светлината им е мъждива. Една врана казва: „Ето четири свеци, да ти светят в нощта. Четири свеци значат: детето им умря. Четири свеци тлеят: за пътя им в края. На вълка и шута животът им догаря.“

После, на другия клон на лозата, изведнъж пламват три свеци. Светлината им е почти ослепителна. И същата врана казва: „Три пламъка горят по-ярко от слънцето. Блясъкът им поглъща сторено зло. Цел дава скръбта дива. Не знаят, че детето им още е живо.“

После враната изведнъж има счупена свещ. Пуска я и я улавя. С бавен и плашещ глас казва: „Дете, разпали огъня. Изгори бъдещето и миналото. За това беше родено.“

Събудих се цялата разтреперана, смъкнах се от леглото и затичах към стаята на родителите ми. Исках да спя с тях, но майка ми ме върна в леглото и легна до мен. Пя ми песен, докато не заспах. Бях много малка, когато сънувах това; едва наскоро се бях научила как да слизам от леглото си. Но изобщо не съм забравила съня, нито думите на враната. Нарисувах свещта както я държеше птицата, счупена и парчетата задържани само от фитила.

Дневник на сънищата на Пчеличка Пророчица

Най-хубавата част от пътуването ни по море беше колко лошо ѝ стана на Дуалия. Имахме малка стаичка за четиримата. Наровете в нея бяха твърде тесни. Дуалия зае един и остана на него дни наред. Ведрото ѝ за повръщане и потните ѝ завивки воняха. Стаичката нямаше прозорци и миризмите в застоялия въздух бяха като супа, която се надигаше около нас по-гъста и по-дълбока с всеки ден.

Първите два дни от пътуването ни ме хвана ужасна морска болест. После Дуалия ни закрещя, че от шума и движението ни ѝ ставало още по-зле, и ни заповяда да се махнем. Закретах след Винделиар и Керф. Минахме през тъмно пространство между палубата и товарния трюм, където от гредите леко се полюшваха маслени фенери. Нарове се редяха покрай извитите стени, а в средата висяха хамаци, някои пълни, други празни. Миришеше на катран, масло, пот и развалена храна. Тръгнах зад Керф към една стълба и го последвах нагоре и навън през квадратен отвор. На чист въздух, с вятъра, духащ студен в лицето ми, веднага се почувствах по-добре.

Щом стомахът ми прие, че светът около мен ще се надига и ще се люшка, се почувствах чудесно. Дуалия знаеше, че не мога да избягам, докато корабът е в морето, а и беше твърде зле, за да мисли за нещо повече. Донесли си бяхме малко храна, но понякога сядахме с другите пътници на вечеря. Имаше кухня, наречена камбуз, и стая, наречена трапезария, където дългата маса имаше малка оградка по краищата, за да задържа хлъзгащите се чинии и халби. Храната не беше нито добра, нито лоша, а и след лишенията ми се радвах на всичко, което можех да ям редовно.

Говорех малко, подчинявах се на малкото заповеди, които даваше Дуалия, и трескаво наблюдавах всяка подробност от кораба и двамата ми спътници. Искаше ми се да повярват, че съм се отказала от непокорството, да приспя бдителността им. Надявах се да открия път за бягство на следващото пристанище. Вятърът, който надуваше платната, ме носеше все по-далече от дома ми. Миг след миг, ден след ден, предишният ми живот се отдалечаваше от мен. Никой не можеше да ме спаси; никой не знаеше къде съм. Ако исках да избягам от тази

съдба, трябваше да го направя сама. Съмнявах се, че ще мога да се добера до Шестте херцогства, но можех да се надявам за свободен живот са себе си, дори да беше в чуждо пристанище на половин свят далече от дома.

Дуалия заповяда на Винделиар да ни направи „безинтересни“ за екипажа и другите пътници и той поддържаше около нас хлабава магия. Никой не говореше за нас, нито ни гледаха, докато обикаляхме по кораба. Повечето пътници бяха халкидски търговци, придружаващи товар до други дестинации. Няколко бяха от Бинград или Дъждовните равнини, а няколко — от Джамайлия. Богатите взимаха каюти; помладите пълнеха платнените хамаци. Имаше и роби, някои ценни. Видях една красива жена, която крачеше с гордостта на расова кобила въпреки робския нашийник и бялата татуировка до носа ѝ. Зачудих се дали е била свободна някога. Гледах един изгърбен старец, продаден за купчина златни монети. Беше учен, който знаеше шест езика и четеше и пишеше на всички тях. Седеше търпеливо, докато една жена се пазареше упорито за него. После се наведе над мастилото и хартията, за да напише сметката за собствената си продажба, носът му съвсем близо до хартията. Зачудих се колко ли писарска работа е минала през разкривените му пръсти и какво ще стане с него, когато остарее съвсем.

Времето минава различно на кораб. Денем и нощем винаги имаше моряци, тичащи от една задача на друга. Звън на камбана накъсваше времето на смени и като че ли не можех да го проспя. Когато ме събудеше нощем върху нацепените дъски на пода, в киселата воня от повръщането на Дуалия, копнеех да се измъкна на палубата. Но Керф хъркаше пред тясната врата. В нара над Дуалия Винделиар мърмореше насън.

Ако спях, сънувах, понякога сънищата вряха и кипяха в мен. Когато се събудех, ги изреждах на дъсчения под и се опитвах отчаяно да ги махна от ума си, защото бяха мрачни сънища за смърт и кръв, и пушек.

Няколко нощи по време на пътуването ни, докато лежах на пода сред оскъдните ни вещи, чувах Винделиар да стене една-единствена дума. „Братко“, казваше и въздъхваше, и потъваше по-надълбоко в сънищата си. Дръзнах да смъкна стените си, които държах толкова

твърдо срещу него през деня, и смирих ума си, за да доловя границите му.

Не беше каквото очаквах.

Дори в съня си той държеше каишка на Керф. Халкидецът беше станал пасивен като дойна крава, поведение, което никак не подходеше на воинските му доспехи и белези. Молеше за храната, която получаваше, и не притесняваше пътничките с погледа си, дори колоната робини, които бяха изкарани един ден на палубата, за да вземат въздух. Тази нощ успях да усетя как Винделиар го загръща в досада, на една крачка до отчаянието. Всички триумфални и приятни спомени му бяха скрити. Помнеше само дни на монотонни задължения. Всеки ден беше поредният, в който изпълнява заповеди на командира си. А командирът му беше Дуалия.

Опитах се да доловя магия на Винделиар, с която контролира мен, но и да се опитваше, беше твърде дискретно, за да мога да я открия. Не бях очаквала обаче да открия мъгливо було, загръщащо Дуалия.

Може би тя го беше помолила за това? Искаше ли да спи? Едва ли бе пожелала да се чувства толкова зле, че да трябва ежедневно да остава в леглото. Беше му издала колко много го презира. В деня, в който бе хвърлила обиди по него, той се беше присвил от страх пред пренебрежението ѝ. За първи път ли беше разкрила ненавистта си към него? Проучих онова, което той ѝ беше внушил: Дуалия можеше да разчита на Винделиар, че ще се справи с нас; беше се разкалял за краткия си бунт. Беше неин слуга, изцяло верен. Можеше да контролира Керф и да ме прикрива, докато тя имаше нужда от отдих. Обиколих на пръсти покрай тази мъгла от внушение. Колко дълбоко стигаше предпазливото му непокорство? Щеше ли тя да се досети за него, когато се съвземеше от болестта?

Ако ѝ позволеше да се възстанови от болестта! Помислих над това. Той ли я държеше неразположена? Дуалия болна в леглото ни освобождаваше от шамарите, юмруците и ритниците си. Започваше ли да се обръща срещу нея? Ако вече не служеше на Дуалия, ако искаше свободата си, можех ли да подхраня това? Можех ли да го спечеля на моя страна? Да избягам, да се върна у дома?

Мигът, в който това зърно се появи в ума ми, вдигнах стените си колкото може по-здраво. Той не биваше да подозира какво знам, още

по-малко на какво се надявам. Как да спечеля верността му? Какво желаеше той най-много?

— Братко — издишах, почти на шепот.

Ритъмът на гръмливото му дишане се наруши, секна и след това продължи. Напрегнах се. Можеше ли положението ми да стане по-лошо?

— Братко, не мога да спя.

Хъркането му спря. След дълго мълчание той каза в почуда:

— Ти ме нарече „братко“!

— Както ти ме наричаш — отвърнах. Какво означаваше това за него? Трябваше да внимавам с това, което предизвиквах.

— Докато сънувам, те викам. И ти ми викаш в отговор понякога.

— Главата му се размърда на вързоп дрих, които му служеха за възглавница. Добави тъжно: — Но останалото от това не съвпада със съня ми. Моя единствен сън.

— Твоят сън?

— Да — призна той. И добави с плаха гордост: — Никой друг не го е сънувал. Само аз.

— Как биха могли? Нали е твоят сън.

— Толкова си невежа за сънищата. Много Бели споделят едни и същи сънища. Ако много Бели са го сънували, сънят е важен за Пътя! Ако един сън идва само веднъж, вероятно няма да се сбъдне. Освен ако някой много смел човек не се потруди упорито, за да се сбъдне. Да намери другите сънища, които показват пътя до него. Както Дуалия направи за мен.

Дуалия се размърда в нара си. Ужасяващ звук. Толкова глупаво от моя страна! Разбира се, че щеше да е будна. Старата змия никога не заспиваше истински. Беше чула шепненето ни и щеше да осуети плана ми още преди да съм го оформила!

И тогава го усетих. Дълбок и блажен сън ме загърна като най-меките одеяла, топъл, но не задушаваш, мускулите ми се отпуснаха, главоболието затихна, прочистено от мръсната воня на каютата. Почти потънах в него, въпреки стените ми. Зачудих се колко силно е за Дуалия и дали опиянява така и Керф. Трябваше ли да кажа на Винделиар, че знам какво прави? Можех ли да го заплаша, че ще го издам на Дуалия, ако не ми помогне?

— Усещаш каквото и аз, и се пазиш от него.

— Да — признах, след като да го отричам изглеждаше безполезно. Изчаках го да каже нещо повече, но той мълчеше. Беше ми изглеждал глупав, но сега, докато мълчеше, се зачудих дали не обмисля стратегията си. Какъв ход имах, за да го накарам да заговори?

— Би ли ми казал за съня си?

Той се превъртя на хълбок. Можех да разбера от гласа му, че вече е с лице към мен. Отпрати шепота си през малката каюта.

— Всяка сутрин Самисал викаше за хартия и четка. Двамата с него бяхме два пъти братя, родителите ни сестра и брат, и техните родители също. Тъй че понякога се преструвах, че и аз съм сънувал, същия сън като неговия. Но те винаги ме наричаха лъжец. Знаеха. Тъй че Самисал имаше всичките сънища, а аз имах само един. Дори Одеса, близначката ми, родена също толкова лошо като мен, имаше сънища. Но аз имах само един. Безполезен Винделиар.

Родени от брат и сестра? Родословието му ме ужасяваше, но не беше негов избор. Затаих ужаса си и казах само:

— Но ти имаше един сън?

— Да. Сънувах, че те намерих. В един ден, бял от сняг, нарекох те „братко“ и ти дойде с мен.

— Е, сбъднал се е, значи.

— Сънищата не се „сбъдват“ — поправи ме той. — Ако сънят е на верния Път, пътуваме към него. Четиримата знаят Пътя. Те намират правилните сънища и изпращат напред Слуги, за да направят Пътя, по който да тръгне светът. Намирането на сънен момент е като намирането на стражеви пост на пътя. Той потвърждава, че Пътят е верен.

— Разбирам — отвърнах, макар че не разбирах. — Значи твоят сън ни събра?

— Не — призна той тъжно. — Моят сън беше само един мъничък сън. Мъничка част, не много важна, казва Дуалия. Не трябва да мисля, че съм важен. Много хора имаха по-добри сънища от моя, а онези, които сортират сънищата и ги подреждат, колаторите, знаеха къде трябваше да отидем и какво трябваше да направим, за да прокараме верния Път.

— Всички сънища ли казваха, че съм момче? — Въпросът беше просто проява на любопитство от моя страна.

— Не знам. Повечето те наричаха син или не казваха какво си. В моя сън ти беше моят брат. — Чух как се почеса някъде. — Тъй че Дуалия е права. Моят сън беше малък и не много верен. — Каза го като разочаровано дете, което се надява някой да не се съгласи с него.

— Но ти ме видя и ме нарече „братко“. Някой друг сънува ли тази част?

Изобщо не бях знаела, че мълчанието може да е бавно, но неговото беше. Удовлетворение и мъст си съперничеха в гласа му, когато каза:

— Не. Никой друг не го сънува.

— Тъй че може би ти си бил единственият, който е можел да ме намери, братко. Никой друг не е могъл да изпълни този сън.

— Дааа. — Наслади се на думата.

Това мълчание изглеждаше необходима пауза. Време за Винделиар да притежава нещо, което не бе осъзнавал, че му принадлежи. Задържах го колкото може по-дълго. После попитах:

— Значи, за да е верен сънят и да потвърди Пътя, е трябвало да си ти. Но защо трябваше да съм аз?

— Защото ти си той. Неочакваният син. Единственият в толкова много сънища.

— Сигурен ли си? Алария и Репин се съмняваха.

— Трябва да си! Трябва. — Беше по-скоро отчаян, отколкото уверен.

Беше ме нарекъл Неочаквания син още първия път, когато ме намери. Зачовърках още малко в това.

— Значи, в твоя сън ти беше този, който намира Неочаквания син. И това бях аз.

— Сънувах... — Думите му заглъхнаха. — Сънувах, че те намерих. Дуалия трябваше да намери Неочаквания син. — И едновременно уплашено и ядосано добави: — Нямаше да те намеря, ако тя не те беше търсила. Каза ми да гледам за него и аз те намерих и те познах от съня ми! Тъй че ти си Неочакваният син. — Изпуфтя сърдито, че се бях усъмнила в него.

Знаеше, че логиката му е дефектна. Не можех да видя в тъмното какво е изписано на лицето му. Заговорих кротко, за да не го разсърдя.

— Но как? Как знаеш това, след като аз не го знам?

— Знам, че те сънувах. Знам, че те намерих. Няма много Бяло в мен. Някои ми се подиграват и казват, че нищо няма. Но ако бях предназначен да направя едно нещо като Бял, предназначен бях да намеря теб. И го направих. — Задоволство стопли думите му. Прозя се и гласът му стана по-тих. — Когато съм на Пътя, мога да го усетя. Хубаво усещане е. Безопасно. Ти не си истински сънуващ, тъй че не би могъл да знаеш тези неща. — Въздъхна. — Не мога да го разбера. Във всички сънища, които ми привеждат, Неочакваният син е точката на равновесие. Отвъд него всичко е подредено или всичко е хаос. В някакъв момент ти отпращаш всички ни в лъжлива посока. Но отклонението, създадено от Неочаквания син, би могло да е пълно с ужасно унищожение. Или с удивително добро. Руслото, което ти създаваш, би могло да води към хиляда възможни видове бъдеще, които никой друг не би могъл да отвори... — Гласът му заглъхна. После той въздъхна. — Трябва да поспя, братко. Не мога да отдъхвам през деня. Когато Керф спи е единствената ми възможност.

— Почивай тогава, братко.

Лежах неподвижно и през останалата част на нощта спях малко и кроях много. Сглобявах скъпоценните си късчета знание. Винделиар беше започнал да разгръща силите си срещу Дуалия. Контролирането на Керф го изтощаваше. Вярваше, че съм важна, тъй че може би Дуалия също го вярваше. Но дали и тя все още мислеше, че аз съм Неочакваният син? С няколко добри думи бях насърчила Винделиар. Можеше ли повече разговор с него да го привлече на моя страна? Градях крехка надежда. Ако Винделиар ми помогнеше, можехме да избягаме от Дуалия на следващото пристанище. Разбира се, че можеше да използва магията си, за да заглади пътя ми към дома. Усмихнах се, щом си представих как яздя по алеята за впрягове към Върбов лес. Настойчивост щеше да дойде да ме посрещне. Може би татко ми също, а Ревъл щеше да отвори вратата и да слезе по...

Но Ревъл беше мъртъв. Конюшните бяха изгорени. Писарят Лант беше мъртъв и може би Нас също. Зачудих се отново дали Шън е оцеляла и е стигнала до дома. Беше се оказала много по-коравя, отколкото си бях представяла. Ако бе успяла, щеше ли да им е казала как ме взеха през камък? И ако им беше казала, щяха ли да се опитат да ме проследят и намерят? Сърцето ми подскокна обнадеждено. Татко

ми знаеше как да пътува през камъните. Разбира се, че щеше да е тръгнал след мен!

Свих се на още по-малко кълбо на пода. Жегна ме тревога. Можеше ли да се е досетил, че отново бяхме влезли в камъка? Мирисът на свещта на мама, скътана в предницата на ризата ми, ме достигна. За миг беше утеха. После стана тревога, последвана от сигурност. Бях намерила свещта, защото татко ми я беше занесъл там. Шън беше стигнала до дома, беше му казала къде са ме отвели и той *ме беше* проследил. Проследил... и някак *ме беше* подминал в камъка. Беше изтървал тази свещ. Изтървал и така и не се е навел да я вземе? Помислих за разпръснатите вещи, които бях намерила, разкъсаните останки от палатка. Мечото изпражнение! Нападнала ли ги беше мечката? Беше ли умрял татко? Бяха ли затънали разпръснатите му кости в дълбокия мъх под дърветата?

Пресегнах се за Вълка Баща. *Ако татко ми беше мъртъв, щеше ли да го знаеш?*

Не усетих никакъв отговор. Присвих се плътно зад стените си. Ако баща ми беше мъртъв, значи никой нямаше да дойде да ме спаси. Никога. И ужасните ми сънища за онова, в което щях да се превърна, щяха да се сбъднат.

Освен ако не се спасях сама.

12.

ЖИВИЯТ КОРАБ ПАРАГОН

От поколения тайната за това как са били сътворени живите кораби беше известна само на определени фамилии Търговци. Към края на войната с Халкида и с появата на дракона Тинтаглия някои части от тази тайна не можеха повече да останат скрити. През последното десетилетие парадоксът на живия кораб, верен на фамилията, която го е създала, унищожавайки съществото, в което е щял да се превърне, е станал все по-ясен.

Създаването на живия кораб започва с драконов пашкул. Когато обитателите на Дъждовните равнини за първи път открили огромните дънери от необикновено дърво, нямали представа, че били всъщност драконови пашкули. „Дънерите“ били складирани в една зала със стъклен покрив в развалините, които лежат погребани под град Трехог. Откривателите им приели, че са особено ценни греди от екзотично дърво. В това време обитателите на Дъждовната пустош отчаяно се нуждаели от материал, който би устоял на киселинните наводнения на Дъждовната река. Колкото и добре да се смазвали и закалявали корпусите на традиционните кораби, те страдали от постепенно увреждане от речната вода, а по време на белите наводнения, когато реката потичала особено киселинна, някои кораби просто се разтваряли, разсипвали товар и пътници в отровната вода. „Дървеният

материал“, открит в заровените под земята градове на Праотците, се оказал точно онова, което им трябвало. Чародейното дърво, както го нарекли, било много здраво и се оказало идеално за корабостроене; освен това било устойчиво на речната киселина.

Кораби, построени от този материал, били единствените, които можели да издържат повтарящите се курсове по киселинната вода на Дъждовната река. Тези силно желани съдове се превърнали в съществена брѣнка в търговията с артефакти на Праотците, които можело да се пренасят от древните порутени градове до поселищата в Дъждовната пустош, откъдето можели да се продават на извънмерно висока цена по целия свят.

Минали няколко поколения, преди първата фигура на носа на жив кораб да се „събуди“. Строители и корабовладелци били изумени. „Златна зора“ бил първият кораб, чиято фигура на носа оживяла. Разговори с фигурата скоро разкрили, че корабът бил просмукан със спомените на онези, които живели на борда му, особено на капитаните му, и привързаността към фамилията, която го притежавала. Знанието на кораба обхващало навигация, справяне с лошото време и усет за нужната поддръжка. Цената на такъв кораб станала неизмерима.

Резачите на „дървата“ на греди и дъски вероятно рано са разбрали, че тези „дънери“ не са дърво. В сърцевината на всеки дънер вероятно са откривали частично оформен дракон. Дори и да не са могли да различат какво е, несъмнено са разбрали, че в един момент дънерът е съдържал живо същество. Това беше най-голямата тайна, която фамилията пазеха скрита от всички,

освен кръвните родственици. Вярва се, че преди появата на дракона Тинтаглия от „дънер“ на чародейно дърво самите живи кораби не са били сведущи за родството си с дракони.

За Живите кораби на Бинград, Търговец
Колдра Редвайнд

Стоях на палубата на Тарман, зяпнал нагоре към фигурата на носа на Парагон. Моето лице. И брадва, затъкната в ремъка през гърдите му. Лант и Настойчивост бяха слисани. Спарк прошепна:

— Гледа ни.

Наистина ни гледаше. Фигурата на привързания за кея кораб изглеждаше точно толкова възмутена, колкото се чувствах и аз. Парагон ме уподобяваше почти във всяко отношение.

— Не е възможно да можеш да обясниш това.

— Мога — увери ме Амбър. — Но не сега. По-късно. Насаме. Обещавам.

Не отговорих. Докато разстоянието между корабите се смаляваше, екипажът на Тарман работеше енергично с веслата, забавяше и умело го подвеждаше по-близо до речния бряг. Трехог беше оживен търговски център и имаше малко открито кейово пространство. Корабите следваха обичая да пристават до някой от вече пристаналите съдове и да се прехвърлят по съседната палуба, за да стигнат до брега. Допуснах, че ще направим същото. Имаше открито пространство близо до Парагон, но прецених, че ще е твърде тясно за Тарман. Щом се приближихме към Парагон, той отвърна на погледа ми навъсено.

— Защо има сини очи? — учудих се на глас. Моите бяха тъмни.

Странно сантиментална усмивка пробяга по лицето на Амбър. Държеше ръцете си стиснати до гърдите като баба, загледана в любимо чедо, и заговори нежно:

— Парагон си ги избра. Много от Лъдлък, включително Кенит, имаха сини очи. Лъдлък бяха първоначално неговата фамилия. Аз изваях лицето му, Фиц. Или по-скоро пре-изваях го. Беше ослепен, очите му бяха отсечени с брадва. Беше дамгосан с белега на своя мъчител... О, това е дълга и ужасна история. Когато изваях лицето му,

го изваях със затворени очи, както пожела. Известно време отказваше да ги отвори. Когато го направи, бяха сини.

— Защо моето лице? — настоях. Вече наближавахме кея.

— По-късно — обеща тя тихо.

Гласът ѝ почти се изгуби сред виковете по палубата, докато Тарман подхождаше към Парагон. С четиримата ми спътници стояхме над салона, за да не пречим, и наблюдавахме. Кормчията ни се трудеше с веслото да ни задържи срещу течението, докато другите с помощта на пръти пазеха Тарман да не се блъсне в кея прекалено силно. На два от пристаналите съдове притеснени моряци стояха в готовност да ни избутат. Но Тарман се намести точно като меч, връщаш се в ножница. Скели скочи от палубата на кея и в следващия момент улови хвърленото въже. Бързо го уви и затегна на кнехта, а после затича по кея да хване следващото.

Ниският ни речен кораб беше в рязък контраст с високия платноход. Плиткото газене на Тарман му даваше възможност да пътува нагоре по реката там, където кораби с дълбоки килове като Парагон не можеха да стигнат. Парагон беше предназначен за дълбока вода и високи вълни. Изглеждахме нищожни пред него. Фигурата, която се взираше отгоре към нас, беше пет пъти по-голяма от естествените размери. Погледът му изведнъж се измести от мен към жената до мен и разсъдливо намръщеното му лице грейна в невярваща усмивка.

— Амбър? Ти ли си това? Къде беше повече от двайсет години?

— Протегна огромните си ръце към нея и ако бяхме малко по-близо, мисля, че щеше да я отскубне от палубата на Тарман.

Тя вдигна изпънатите си ръце като за прегръдка.

— Далече и далече, приятелю. Много далече. Хубаво е да чуя гласа ти отново.

— Но не и да ме видиш. Очите ти са слепи. Кой ти е направил това? — Загриженост се бореше с гнева му.

— Сляпа, както ти беше някога. Дълга история е, стари приятелю, обещавам да ти я разкажа.

— И ще го направиш! Кой са тези с теб? — Имаше ли жилка обвинение в гласа му?

— Мои приятели от херцогство Бък, Шестте херцогства. Но хайде да спестя този разказ за когато съм на борда. Викането през кея

не става за разговор.

— Съгласна съм! — Извика го дребна тъмнокоса жена, подпряна на парапета на Парагон. Зъбите ѝ бяха бели на обрулено от вятъра лице. — Елате на борда и добре дошли. Лефтрин и Алайз ще ви пратят нещата, а след това се надявам да седнат с нас за чаша-две. Амбър, добра среща! Едва можах да повярвам на новината, която донесе птицата. Елате на борда! — Измести погледа си към мен и усмивката ѝ се разшири. — Чаках с нетърпение да се запозная с мъжа, който има лицето на нашия кораб. — Наведе се и се скри от погледите ни.

При думите ѝ усмивката на Парагон помръкна и той скръсти ръце на гърдите си. Извърна глава и изгледа Амбър накриво. Тя му отвърна с полуусмивка, после ми каза:

— Жената е Алтея Вестрит, леля на кралица Малта. Тя е или капитанът, или помощник-капитанът на Парагон, зависи кого питаш. — Погледна ме със слепите си очи. — Ще ти хареса, както и Брашън Трел.

Приставането и слизането от кораба беше прецизен и бавен процес. Капитан Лефтрин трябваше да е напълно доволен от приставането, преди да разреши да се пусне мостчето. Разпореди се вещите ни да бъдат прехвърлени на Парагон. След това двамата с Алайз придружиха малката ми група по мостчето, по кея и нагоре по възжена стълба, която ни хвърлиха от Парагон. Лефтрин водеше, а Лант и след него Настойчивост го последваха съвсем лесно. Полите на Спарк я затрудниха малко, докато се изкачваше. Задържах здраво възжената стълба и зачаках Амбър да се изкачи.

— Няма нужда — заяви фигурата на носа. Изви се гъвкаво от кръста нагоре, надвеси се и предложи на Амбър протегнатите си ръце.

— Фигурата се пресяга за теб. Внимавай! — предупредих я тихо. Тя ми отговори високо:

— Няма защо да внимавам сред стари приятели. Води ме, Фиц.

Направих го с неохота и затаих дъх, когато фигурата стегна ръце около кръста ѝ все едно, че беше дете. Зяпнах, щом Парагон я вдигна в огромните си ръце. Бяха с цвета на мъжки длани, потъмнели от многото дни навън, но все пак можех да видя зърнистата структура на чародейното дърво, от което беше изваян. От всички магии на Праотците живата фигура най-много ме изумяваше, но също така предизвикваше най-много безпокойство в мен. Един дракон можех да

разбера. Беше същество от плът и кръв, със същите нужди и апетити като у всяко животно. Но кораб от живо дърво, нещо, което се движи и говори, и явно мисли, но не се нуждае от ядене или пиене, няма никакъв подтик към сношаване, никаква надежда да остави потомство? Как можеше човек да предвиди действията или желанията на такова същество?

От позицията си на последен останал на кея до стълбата на Парагон можех да чуя гласа на Амбър, но думите ѝ бяха на нивото на фигурата и не можах да ги различа. Той я държеше като кукла и я гледаше напрегнато в лицето. След като самият той е бил ослепен, щеше ли да изпитва съчувствие към нея? Можеше ли кораб, изваян от драконов пашкул, да изпитва съчувствие? Не за първи път се изправих пред факта колко малко от живота си бе споделил с мен Шутът. Тук бе познат като Амбър, умна, корава жена, вложила своето богатство в пресъграждането на Бинград и в помагане на бивши роби да изградят нов живот в Дъждовните равнини. За тази част от пътуването ни това трябваше да е тя. Амбър. Жена, която все още ми беше непозната.

— Фиц? — Лант се надвесил от парапета на Парагон. — Идваш ли?

— Да.

Закатерих се по въжената стълба — съвсем не толкова лека задача, колкото изглеждаше — и стъпих на палубата на Парагон. Усещах го много по-различно, отколкото Тарман. Много по-близък до човешкото. Осезание и Умение — усещах го като живо същество. Засега вниманието му беше съсредоточено върху Амбър. Имах няколко свободни мига да се огледам.

Много време беше минало, откакто бях стъпвал на борда на толкова голям кораб. Спомних си за пътуването си до Външните острови и проточилата се морска болест на Шишко. Беше преживяване, каквото се надявах да не се повтори! Парагон беше помалък от онзи кораб, по-стегнат и, подозирах, по-пригоден за морско плаване. Беше много добре поддържан. Палубите му бяха чисти, въжетата спретнато прибрани и дори докато бе привързан за кея, екипажът му бе ангажиран и не бездействаше.

— Къде са Спарк и Настойчивост? — попитах Лант.

— Разглеждат, с разрешението на капитан Брашън. Двамата с теб сме поканени с капитана и лейди Алтея в каютата им за освежителни

напитки и разговор.

Погледнах към носа, където Парагон все още държеше Амбър. Изпитвах неохота да я оставя буквално в прегръдката на кораба и също толкова се притеснявах да не обидя хората, предлагащи ни безплатен превоз до Бинград. Чакаше ни продължително пътуване надолу по Дъждовната река, а след това покрай несигурното и блатисто крайбрежие на Прокълнатите брегове, докато стигнем Търговския залив. Искаше ми се да съм в добри отношения с всички. Съмнявах се, че Шутът ще е предпазлив в компанията на фигурата. Явно Амбър отдавна бе решила да му се довери.

— Фиц? — подкани ме Лант.

— Идвам.

Погледнах през рамо към Амбър. Можех да видя лицето ѝ, но не и неговото. Вятърът откъм реката развяваше полите ѝ и разрошваше кичурите коса, измъкнали се от шала ѝ. Усмиваше се на нещо, което той ѝ бе казал. Ръцете ѝ бяха отпуснати леко на дланите му все едно бяха облегалките на удобен стол. Реших да се доверя на инстинктите ѝ и тръгнах след Лант.

Вратата на капитанската каюта бе отворена за пролетния ден и чух отвътре оживени гласове. Влязохме и видяхме Лефтрин: беше стиснал отзад Нас за яката и го държеше почти над пода.

— Калпазанин и тъпак е, тъй че гледай да го натовариш яко! — заяви той. Мускулите ми се напрегнаха, но Лефтрин се засмя и колкото бутна ухиленото момче, толкова и го запокити към един мускулест мъж на средна възраст. Мъжът спипа момчето ми за рамото и се ухили в отговор, показвайки много бели зъби под спретнатото подкастрирана брада. Плесна Нас по гърба.

— Тичане по такелажа му викаме и да, можеш да го научиш. Но само ако Клеф, Алтея или аз разрешим. Ще ти кажем кога те искаме горе и какво искаме да правиш. — Обърна се към Лефтрин. — Поназнайва ли нещо от възлите?

— Малко — намесих се в разговора. Усетих, че се усмихвам на капитан Трел.

— О, доста, не малко — възрази Лефтрин. — Белин го караше да работи над тях вечер, когато се затваряхте с дамата ви. Даде му добро начало за бъдещ моряк. Но Трел е прав, момко. Влезеш ли в такелажа,

иди първите няколко пъти с някой, който знае за какво става дума, и слушай! Слушай точно и прави точно каквото ти се каже. Чу ли ме?

— Да, сър.

Нас се хилеше ту на единия капитан, ту на другия. Ако беше кутре, щеше да се е скъсал от въртене. Изпитах гордост и малко ревност.

Трел пристъпи към мен и си стиснахме ръцете по обичая на Търговците. Тъмните му очи се вгледаха в моите, открито и откровено.

— Никога не съм имал принц на борда, но Лефтрин ми казва, че човек лесно се разбира с теб. Ще се постареем, но Парагон е кораб и живеем както той диктува.

— Не съм велик благородник. Прекарал съм доста време в дърпане на гребло на „Руrisk“ по време на Войните на Алените кораби. Багажът ми беше под скамейката и повечето време това ми беше и леглото.

— А, ще се оправиш тогава. Бих искал да те представя на Алтея Вестрит. Опитвал съм се да я направя Трел, но тя настоява да е Вестрит, а инак е отличителната черта на жените от фамилията ѝ. Но ако си срещал Малта, вече го знаеш.

Алтея седеше на масата, на която имаше широк димящ чайник, чаши и малки сладкиши на блюдо. Чайникът беше изделие на Праотците; имаше лъскав, метален блясък и бе украсен със змии. Не. Бяха морски влечуги, защото имаше и малки рибки. Сладкишчетата бяха покрити със семенца и парченца светлорозов плод. Алтея се надигна и се пресегна над масата, за да се ръкува с мен.

— Не му обръщай внимание. Макар че племенничката ми наистина е наследила доста от „характера“ на Вестрит, както го наричаме. — Мазолите на ръката ѝ изстъргаха в моите. Усмивката ѝ очерта бръчки в ъгълчетата на очите ѝ. Тъмната ѝ коса беше прошарена със сиво, вързана назад и сплетена на дебела плитка до гърба ѝ. Хватката ѝ беше като на мъж и усетих, че ми взе мярката толкова, колкото и аз на нея. Седна отново и каза: — Е. Странно удоволствие е да видя мъжа, който носи лицето на моя кораб... макар че несъмнено според вас е обратното. Моля, заповядайте на масата ни на чашка кафе и ми кажете какво изпитавте, като видяхте фигурата, която Амбър извая, за да прилича на мъжа, който държи сърцето ѝ.

Тишината, последвала това много неловко изказване, притежаваше някакъв свой особен шум. Можех да се закълна, че чух как Лант затаи дъх, и буквално усещах ококорените погледи на Спарк и Настойчивост. Припряно измислих лъжа.

— Кафето е добре дошло! Може да е пролет, но вятърът откъм реката направо реже до костите.

Тя се ухили.

— Изобщо не знаеше, че е изваяла лицето ти на кораба, нали?

В опасен навик ли се превръщаше честността? Какво щеше да си е помислил Сенч? Засмях се смутено и признах:

— Допреди много скоро не знаех.

— О, мили Са — промърмори Алтея, а Брашън избухна в смях, който не можеше да сдържа повече. Чух зад себе си тихо възклицание, обърнах се и видях, че Алайз е дошла при нас.

— Ох, какви неща ни причиняват жените ни! — възкликна Брашън и ме плесна по рамото. — Сядайте, сядайте, Алтея ще ни сипе. Има и бренди, то би могло да прогони студа малко по-добре! Алайз! Лорд Лант, ще седнете ли с нас? А, и ако покания слугите ви да седнат с нас, нарушавам ли добрите маниери? Ще трябва откровено да ме посъветвате за тези неща.

— Тежестите на пътуването скоро разбиват стените на протокола. Настойчивост и Спарк, бихте ли седнали с нас за кафе?

Настойчивост направи гримаса, преди да е успял да се овладее.

— Не, сър, много ви благодаря все пак. Бих искал да ида да поразгледам кораба, ако може?

— Може — отвърнаха Алтея и Брашън едновременно, а след това Брашън се сети да погледне към мен и добави: — В смисъл, ако господарят ти одобрява.

— Разбира се. Нас, ако някой ти каже, че му се пречкаш на пътя, скачай живо.

— Да. — Почти беше стигнал до вратата на каютата, когато Спарк проговори:

— Искам да... — Започна и млъкна. Страните ѝ се изчервиха.

Всички възрастни я гледаха. Алайз се усмихна.

— Просто го кажи, скъпа.

— Трябва да се погрижа за разопаковането на вещите на лейди Амбър.

— Или би могла да поразгледаш кораба с Нас — предложи Алайз. — И нищо лошо, че проявяваш интерес към кораба. От Дъждовната пустош до Бинград жените са стояли на равна нога с мъжете от доста време. Дори и да го забравят някои от време на време. — Усмихна ми се. — Докато бяхте зает с други неща, Спарк имаше много въпроси към Белин и мен за Тарман. Учи се бързо и, уверявам ви, няма лошо едно момиче да знае повече от панделки и шиене.

Защитих Шестте херцогства.

— Уверявам ви, в Шестте херцогства изобщо не ограничаваме жените си. Те са менестрели и стражи, писари и ловкини, или каквато друга професия ги привлече.

Спарк намери кураж да заговори:

— Не молах за разрешение. В смисъл, молах, но също така исках да попитам дали ще е обидно, ако обуя панталони, докато съм на кораба? Защото аз също бих искала да се катеря по такелажа, а полите затрудняват катеренето дори по корабната стълба.

Странно изражение пробяга по лицето на Настойчивост. Стоеше с ръка на бравата и гледаше Спарк все едно се е превърнала в котка.

Алтея се изправи и изтупа ръцете си в крачолите на протритите си панталони.

— Мисля, че бихме могли да ти намерим някакво момчешко облекло.

Спарк се ухили и изведнъж видях чертите на Аш.

— Имам едни от вкъщи, ако никой няма против да ги нося.

— Изобщо няма да се забележи. Честно, не знам как Алайз успява винаги да е дамата с прекрасни поли. — Алтея се усмихна на приятелката си, преди да кимне на Спарк. — Бягай да си намериш другите дрехи. Всичкият ви багаж трябва да е на борда в каютите ви. Ние сме по-голям съд от Тарман, но сме построени за товар, не за пътници. Принц Фицрицарин и „лейди“ Амбър сме настанили в същата каюта, която тя някога сподели с Джек и мен. Лорд Лант, Клеф предложи да сподели каютата си с вас. Дава ви койката, а за него ще окачим хамак. Нас настаняваме в трюма с екипажа. — Погледна ме извинително. — Засега настаняваме слугинчето с вас и Амбър, но...

— Всъщност нямам нищо против един хамак в трюма до Настойчивост. По-добре е, отколкото да спиш на открита палуба.

— О, може да го уредим по-добре. Няма нужда да ви отделяме от дамата ви — подхвърли Брашън.

Отново потънахме в неловко мълчание, докато търсех отговор. Наруши го силен вик, от който дъските на палубата затрепериха:

— Ал-тее-я!

— Парагон — обясни тя ненужно. — Ще трябва да видя какво иска. Не ме чакайте, а се подкрепете с кафе и сладки. Брашън, би ли им показал къде са каютите им?

— Разбира се.

— Трябва да си тръгваме, опасявам се. — Каза го Алайз, с ръка на рамото на Лефтрин. — Имаме да товарим стока. Трябва да се опише какво се качва на борда и да се подреди по вкуса на Лефтрин. Този товар не търпи забавяне. Плодни фиданки в тръби с пръст от Бинград, патенца и гъсенца. Подозирам, че ще съжалим, че ги качваме на борда, но не може да са по-лоши от овците. Е, сбогом! Компанията ви ни беше приятна.

Разменихме припряно добри пожелания и те си тръгнаха.

След като Алтея напусна, Трел заговори тихо:

— Корабът ни е изнервен напоследък. Синът ми в момента служи на борда на друг жив кораб — Вивачия, фамилен кораб на Вестрит. Липсва много на Парагон. Понякога той е като разглезено дете. Ако ви каже нещо странно, уведомете ме. — Изглеждаше притеснен и се постарях да не издам тревогата си, зачуден какво ли би могло да го прихване един жив кораб. Той избегна погледа ми и добави: — Позволете да ви поразходя малко. Чайникът ще запази кафето горещо.

Докато излизахме от каютата, Лант ми вдигна учудено вежди и аз свих рамене.

Брашън предаде Нас на един моряк на име Клеф. Имаше стара робска татуировка до носа и дълга катранена плитка на гърба.

— Фърлих ти такъма долу — изфъфли той на Нас почти неразбираемо. Тръгнаха заедно и се усмигнах, като видях как Нас неволно уподоби походката му. Брашън отведе мен и Спарк до една каюта, почти запълнена с багажа на Амбър и Спарк. Моят беше малък в сравнение с издутите им торби. Зачудих се дали са се сдобили с още дрехи в Келсингра и как ли ще се справим, когато дойде времето да носим вещите си на гръб. По-малката ми пътна торба с книгите на

Пчеличка и свещите на Моли беше прехвърлена непокътната на Парагон. В нея беше скътана и огнената тухла на Праотците. Надигнах я и се уверих, че под грижливо опакованите огнени гърнета на Сенч ризата ми все още увива тежките стъклени тръби с Умение. Амбър се беше погрижила за красивата гривна.

Спарк моментално зарови в торбата си като хрътка, затърсила скътан стар кокал. Оставихме я там.

Докато вървахме към носа, Трел ме представяше на членовете на екипажа. Те кимваха или се усмихваха, но без да изоставят задачите си. Килт, Корд, Тван, Хаф, Ант, Джок, Кипрос... Редях имената в паметта си и се мъчех да ги свържа с лица. Ант се беше изкатерила до средата на мачтата и сърцето ми подскочи, когато ми махна и с двете си ръце. На Трел не му беше до смях.

— Едната ръка за тебе си и едната за кораба! — ревна ѝ той. — Няма да рискуваш ненужно на палубата ми! Ще те върна на дървото, откъдето дойде!

— Да, сър! — отвърна тя и припна нагоре по мачтата като катерица, побягнала от разлаяло се куче. Трел завъртя очи.

— Ако доживее до зрелост, ще стане голям моряк. Но ей толкова страх няма, а това може да я убие. — Махна към Трехог. — Когато едно дете расте там, мачтите му изглеждат къси.

Проследих с поглед ръката му. Голите мачти на Парагон изглеждаха нищожни в сравнение с огромните дървета на Трехог. Надвисналите клони на гъстата гора бяха оживени от движещи се хора като улиците и тротоарите на всеки град. Навсякъде сред дърветата се виждаха следи от човешко обитаване. Табели подканваха в тази или онази пивница, друга във формата на кошница хвалеше всевъзможни изделия от плетена тръстика. Видях някои хора забулени, както винаги бях чувал, че ходят обитателите на Дъждовните равнини, а други с открити лица и оголени ръце, по които се виждаха люспи и израстъци. Огромен плетен кош, пълен с товар, се вдигна към горните клони на едно дърво, а около могъщия ствол на друго пешеходци ходеха нагоре и надолу по спиралното стълбище. Бях се спрял зяпнал, когато осъзнах, че Брашън ме чака.

— Тук ли си отраснал? — попитах го.

— Тук? О, не. Роден съм и отраснах в Бинград, в знатна фамилия Търговци. Но съм черната овца и не съм наследникът, тъй че ето ме

тук, капитан на жив кораб, вместо да се грижа за фамилното богатство.

Явно беше напълно доволен от съдбата си.

— Не по-различно от моята история — отвърнах му. — Амбър може да ме нарича принц, но името ми казва истината. „Фиц“ означава, че съм незаконен, макар и от Пророците.

— Тъй ли? Е, това обяснява защо си се оказал гребец на бойна галера.

Усмихнах се.

— Да. Копелетата се харчат малко по-лесно от принцовете. — И точно толкова лесно двамата се отпуснахме и се почувствахме свойски един с друг. Закрачихме отново към кея и чух гласове — на Амбър, на Алтея и на кораба, но от вятъра откъм реката и шума на дърветата не можах да различа думите.

— ... отмъщение, значи? — попита Алтея, щом се приближихме.

— Повече от отмъщение — отвърна Амбър. — Отиваме да разбием една клетка на жестокост. Да унищожим един двор, който е ставал само по-алчен и по-покварен с всяка година. — Сниши глас и изрече думите, които толкова често бях чувал от нея: — Ще бъдем камъкът в коловоза, който ще отхвърли колата на нова пътека.

Едва ли можеха да представляват по-странна гледка. Алтея се беше облегнала на корабния парапет. Лицето на кораба беше обърнато към реката, с моя по-младежки профил. Амбър седеше в сплетените длани на фигурата. Беше отпуснала леко ръце на палците ѝ и полюшваше обутите си в изящни ботушки крака, кръстосала глезени, над пропада към студения отровен бързей на реката. Пухкави кичури коса се бяха измъкнали от плетената ѝ шапчица и бяха обкръжили лицето ѝ. Пудра и багра бяха загладили белезите и люспите, изникнали от драконовата кръв. Под маската на Амбър Шутът се превръщаше в много привлекателна жена.

Гласът на Алтея бе приглушен.

— Изобщо не те бях чувала да говориш с такава страст, дори когато заедно се бяхме изправили пред смъртта.

Лицето на Амбър се сгърчи в омраза.

— Те отнеха детето ни и го унищожиха.

Болеше да чувам Амбър да претендира така за Пчеличка и знаех какво ще предположат Алтея и Брашън. Шутът можеше и да вярва, че е така, но да го чувам да говори за нея по този начин нараняваше нещо

в мен. „Моли“, помислих пламенно. Тя беше майката на Пчеличка — и никоя друга. Не исках тези хора да мислят, че Амбър ми е родила Пчеличка. Не. Моли беше единствената, понесла бременността, в някои отношения толкова сама, и Моли беше тази, която толкова обичаше и защитаваше едно дете, което други щяха да са оставили да угасне. Не беше редно Амбър да я заличи. Болката ме разкъса и осъзнах, че има и друг източник.

— Момчето ми също си отиде! — избухна Парагон и усетих вълната на чувство, заляла кораба. Чувството му на възмущение и загуба подсили огъня, който ме гореше отвътре. Трел заговори утешително:

— Момч-О е добре, Парагон. Вивачия никога не би позволила да пострада. Просто си замина от теб за известно време. Ще се върне. Знаеш го.

— Нима? — попита Парагон хрипливо. — Няма го от две години вече! Ще се върне ли изобщо някога? Или Вивачия ще си го присвои? Той беше роден тук, на моите палуби! Той е мой! Или съм единственият жив кораб без семейство? Единственият жив кораб без наследник, който да ми е капитан? Защото докато братът на Алтея настоява моето момче за неговата палуба, държи настрана от мен онова, което би трябвало да е мое! Сина на Кенит!

— Кралица Ета държи Парагон Кенитсон настрана от теб, не Уинтроу. — Гласът на Алтея беше напрегнат. Усетих, че не за първи път казва тези думи на кораба. Видях как Брашън изправи рамене и пристъпи напред, готов да поеме ролята на умиротворител.

— Парагон — каза тихо Амбър. — Приятелю, чувствам болката ти. Почти непоносима е. Моля те. — И добави тихичко: — Държиш ме много стегнато. Моля те, постави ме безопасно на палубата си.

Зяпнах безпомощно. Имах два малки скрити ножа, безполезни оръжия срещу такъв огромен противник. Ако го нападнеш, щеше ли да пусне Амбър във водата? Погледнах Брашън: лицето му беше преbledняло. Алтея се надвеси още над перилото. Заговори тихо, с благоразумен тон:

— Ако смачкаш приятелката си, това няма да ти спечели сина на Кенит. Успокой се, кораб.

За какво му трябваше дъх на един дървен кораб, дори да беше направен от драконов пашкул? И все пак гръдта на Парагон се надигна

и спадна все едно беше момче, обзето от силно чувство. Беше стиснал очи и големите длани, които държаха Амбър, трепереха. Млечните очи на Амбър бяха впити, не в мен, а в някаква безименна далечина. Лицето ѝ бе зачервено от бездиханност. Парагон придърпа ръце към гърдите си. Наведе се над нея и се уплаших, че ще ѝ отхапе главата. Но той изви рамене и я пусна на палубата толкова рязко, че тя се олюля и падна. Алтея се смъкна на коляно до нея, сграбчи я за раменете и я издърпа назад.

— Няма нужда да я отдалечаваш от мен! — възрази хрипливо Парагон. — Не бих я наранил.

— Знам, че не би ме наранил — изпъшка Амбър.

Алтея беше дребничка, но вдигна ръката на Амбър на раменете си и се изправи с нея.

— Водя я в каютата ни — заяви тя спокойно. Преди да успее да се намесе, Брашън хвана другата ръка на Амбър и ѝ помогна да тръгнат. Понечих да ги последвам, но корабът внезапно ме спря.

— Ти, с моето лице. Стой тук.

Спрях. Брашън също спря и погледна през рамо към мен, ококорил очи. Лекото поклащане на главата му беше пълно с предупреждение. Погледът на Лант се измести от мен към Амбър. Кимнах му към нея да му покажа, че трябва да я придружи, и той бързо зае мястото на Брашън. Капитанът скръсти ръце и остана на място, загледан намръщено във фигурата на носа.

— Искам да говоря с теб. Ела тук.

Корабът не гледаше към мен. Погледът му беше зареян над широката Дъждовна река. Далечният бряг беше зелена мъгла на хоризонта.

— Тук съм — казах, като се постарях да не вложа предизвикателство в гласа си.

Корабът с нищо не показва, че ме е чул. Стоях и чаках. Чувах реката и търкането на кораба в кея. Виковете от крайречния бряг бяха като птича песен в далечината.

— Не ме ли чу?

Приблжих се и повиших глас.

— Тук съм, кораб.

— НЕ!

Предупреждението на Брашън дойде твърде късно. С извиване на тялото, което разтърси целия кораб, фигурата на носа се обърна, пресегна се и ме сграбчи. Отскочих, но той улови лявото ми рамо и ръката. Сграбчих един от пръстите му в дясната си ръка и се опитах да го надигна и извия. Безполезно. Той ме издърпа нагоре от палубата и ме притисна в перилото.

— Пусни го, Парагон! — изрева Брашън.

Накланянето на кораба беше вдигнало екипажа в тревога. Клеф дойде на бегом, закова се на място и ме зяпна, пребледнелият Нас беше до него. Други двама, Корд и Хаф, забързаха към нас и спряха. Алтея също спря, без да пуска Амбър. Не можах да чуя какво каза, но Амбър се обърна и се взря сяпано към нас.

Парагон заговори кротко и думите му завибрираха през мен.

— Това не засяга никого от вас. Заемете се със задълженията си.

— Парагон... — замоли го Алтея.

Парагон ме стисна по-силно, надигна ме на пръсти. Палецът и пръстите му притиснаха лявата страна на гърдите ми. Не оказах съпротива. Когато не можеш да спечелиш, избягвай да ядосваш противника. Не му давай повод да приложи повече сила.

— Всичко е наред — изпъшках. Задържах се за пръстите му, мъчейки се да разхлабя натиска.

— Вършете си работата — посъветва ги пак Парагон и аз закимах енергично в съгласие.

Алтея поведе Амбър. Тръгна с неохота, като поглеждаше назад към мен, но не можах да разгадая изражението ѝ. Клеф стисна рамото на Нас и го задърпа след себе си. Лант дойде да му помогне. Брашън, стиснал горчиво устни, се отдръпна от нас.

Парагон ме пусна да стъпя на палубата, но ме задържа заклинен срещу парапета.

— Така — заговори много тихо. — Сега ще си говорим, ти и аз, за да сме сигурни, че нещата между нас са ясни. Слушаш ли, перко? Защото това е ролята ти в този разговор. Слушаш.

Изхъхрих в отговор:

— Слушам.

— Чудесно. Амбър, изглежда, е привързана към теб. Може би от години. — Замълча.

Кимнах.

— Приятели от детството.

Натискът намаля.

— Приятели?

— Откакто бяхме... откакто бях момче.

Той издаде дълбок гърлен звук, който усетих през тялото си. После каза:

— Разбери следното. Имаме едно и също лице, макар че моето е по-младо и по-красиво. Помолих я да ми извае лице, което би могла да обича. Тя ми даде твоето. Но беше „би могла“, не „обича“. Запомни това. Тя ме обича много повече от теб. Винаги ще е така.

При последните думи хватката му се стегна. Кимнах, останал без дъх.

Чух някъде отгоре тревожен грак. Не можех да погледна нагоре, но разбрах, че Пъстра кръжи. Замолих се дано да не се опита да нападне кораба. „Моля те, недей!“ — запокитих мисълта си към нея.

Парагон разтвори рязко пръстите си. Вкопчих се в парапета, за да не падна. За миг помислих, че е реагирал на Осезанието ми. После той ми се усмихна застрашително.

— Така. Разбрахме ли се?

— Да. — Надвих импулса си да побягна. Не исках да се обърна с гръб към него, въпреки че той вече ми беше обърнал гръб. Загледа се над водата, скръсти ръце на гърдите си и разкърши рамене. Впечатляваща мускулатура. Не бях сигурен дали изобщо съм изглеждал някога така.

Той запази мълчание. Стъпка по стъпка се оттеглих заднешком, впил очи в него, докато някой не ме сграбчи за яката и не ме издърпа назад. Заритах с пети по палубата, за да ускоря процеса, и и двамата паднахме. Брашън издиша шумно, щом тупнахме на палубата, с мен отгоре.

— Добре дошъл — изхъхри той, след като се превъртах и се изправих с олюляване.

— Благодаря.

— Добре ли си? — Амбър мигом се озова до мен, докато Алтея подаваше ръка на Брашън, за да му помогне да се изправи. Нас притича до мен и ме сграбчи за ръката.

— Натъртен съм, но не съм лошо ранен, освен гордостта ми. — Обърнах се към Алтея и Брашън. — Вие ме предупредихте. Не си

представях, че може да се движи толкова бързо. Или да е толкова... — Затърсих дума.

— Измамен — улесни ме Брашън. И въздъхна. — Труден е напоследък.

— По-труден от обикновено — допълни Алтея. Хвана ръката на Амбър и я издърпа на крака. — Странно посрещане беше за теб, Амбър. Но съм сигурна, че помниш нрава на Парагон. Спокоен и стабилен е за месец или година, после нещо ще го разстрои.

— Ревност — казах много тихо. — Амбър, той не иска да те дели.

— Ще се постарая да го успокоя. Но не е просто това. Корпусът и фигурата на Парагон бяха създадени от два „дънера“ чародейно дърво. Той има характера и частичните спомени на два дракона. Палубите му бяха сцена на много насилие и жестокост. Беше пленен от прочутия пират Игрот и използван за негов личен съд. И Кенит Лъдлък, синът на фамилията му, беше изтезаван на борда му. Изтезаван и изкривен. — Добави шепнешком: — Жестокостта поражда жестокост.

— Съзнателната жестокост никога не се прощава — каза рязко Алтея.

Амбър кимна отсечено.

— Сега го разбирам, може би по-добре от някога.

Отдалечихме се от предната палуба. Брашън вирна брадичка към моряците, които ни бяха зяпнали, и те изведнъж се раздвижиха. Леко издърпах ръката си от хватката на Нас.

— Добре съм — уверих го. — Почвай да учиш кораба. Ще те повикам, ако ми потрѣбваш.

Момчето не беше убедено, но Клеф подсвирна рязко и то наостри уши като повикано куче.

— Отивай — подканих го; знаех, че точно това жадува да направи и точно това е най-доброто за него, и той тръгна. С внезапно шумолене на черни пера Пъстра се спусна отгоре и кацна на рамото му. Клеф ги зяпна, а момчето се засмя. Напрежението спадна като спукан мехур. Оставих Нас да обясни за птицата на Клеф и Ант.

Не бяхме изминали повече от десетина стъпки, когато Аш внезапно се появи.

— Всичко наред ли е? — попита разтревожено, с толкова момчешки глас, че си помислих, че е променил същността си заедно с дрехите. Жегна ме чувство за вина, че бяхме откраднали на Сенч най-превзходния му млад шпионин тъкмо когато той може би най-много се нуждаеше от него, но също така знаех, че двойната самоличност на Спарк не може да се използва на кораба.

— Да, Спарк — уверих я. Тя ме изгледа странно. — Можеш да се успокоиш — добавих. — Посочих Клеф и предложих: — Иди да проучиш кораба с Нас.

Тя ми отвърна с момичешка усмивка на облекчение и забърза с нетърпение, което ми подсказа, че подтикването ми е съвсем на място.

Алтея ме пресрещна на вратата на каютата с искри гняв в очите.

— Не можеш да си небрежен на този кораб! Предупредихме те.

— Да — съгласих се. — Той ме надхитри да вляза в обхвата му. Вината е само моя.

Съгласието ми я смири. Амбър заопипва слепешком и ѝ предложих ръката си.

Тя се вкопчи здраво в нея.

— Ах, Фиц. Тъй като не знаеш историята на Парагон, не можеш да си толкова уплашен, колкото бях аз.

— Трябва да тръгваме. Хората гледат. Колкото по-скоро се отдалечим от Трехог, толкова по-малко ще имат да клюкарстват — подхвърли намръщено Брашън.

Погледнах към града. Да, хора сочеха към нас, други просто гледаха зяпнали. Зачудих се колко са видели случилото се и как ревността на Парагон ще се изтълкува от онези, които не бяха чули думите му.

— Заведи ме до стаята ми, моля. Още помня кораба — излъга Амбър, предлагайки ми елегантен повод да се оттегля.

— Дори не ме попитаха какво ми каза той — отбелязах тихо.

— Подслушахме част. Нямах представа, че би могъл да изпитва такова собственическо чувство спрямо мен.

— Трябва ли да си толкова доволна от това?

Тя се засмя.

— Страхувах се, че ме е забравил.

— След като си изваяла наново лицето му и си му върнала зрението?

— Парагон е променлив. В един момент е обожавашо дете, в следващия — отмъстителен гневен юноша. Понякога е мъжествен, смел и благороден. Но никога не разчитам твърде много на което и да е от настроенията му, защото знам колко бързо могат да се променят.

— Наистина ли си забравила пътя си из кораба?

Тъжна усмивка изкриви устните ѝ.

— Фиц, имаш удивителна вяра в мен. Не съм била на този кораб от десетилетия. Мога да си спомня разположението, но ще знам ли колко стъпки са от носа до кърмата, колко стъпала са на една стълба, кога да се наведе за праг? Не. И все пак трябва да вървя все едно съм уверена за пътя. Знам, че когато опипвам слепешком или се долепя до стена, ставам по-малко личност и повече пречка. Тъй че се преструвам, че виждам повече, отколкото наистина.

— Съжалявам.

Наистина съжалявах. И бях обезсърчен. Помислих отново за дългия и изнурителен път, по който беше дошъл, сам и ужасно наранен, сляп в снега.

— Това ли е вратата? — попита тя.

— Така мисля.

Бях по-смутен, отколкото исках да призная. Бях проявил глупост. Непрекъснато се опитвах да измисля какво трябваше да направя, когато Парагон ме сграбчи.

— Мислех, че ти ме водиш.

— Оставих се да държиш ръката ми, докато ходехме. — Почуках на вратата и след като никой не отвърна, я отворих. — Виждам нещата ти. Навсякъде. Има три койки и сгъната маса. Торбата на Спарк е отворена, тя явно е ровила из нея.

Амбър влезе и заопипва слепешком. Затворих вратата. Тя се движеше внимателно из малкото помещение, измерваше разстоянията с предпазливи стъпки и опипваше с изпънатите си ръце.

— Помня я — каза, след като се настани на долната койка. — Някога делеях тази каюта с Алтея и Джек. Трима души, затворени в това пространство. Беше напрегнато понякога.

Натиках напълно торбата си под най-долната койка, а по-малката с дрехите наместих до вратата.

— Когато е претъпкано, така става.

Седнах до нея. Движението на кораба се беше променило и не ми се стори приятно. Бяхме се откъснали от кея и течението на реката ни поемаше. Погледнах навън през малкия люк. Набирахме скорост и се отдалечавахме от брега в по-дълбоко и по-бързо течение. Никога не ми беше харесвало усещането да съм откъснат от земната твърд. Бързината на един кон има ритъм. Един кораб може да залитне във всяка посока във всеки момент. Помъчих се да настроя стомаха си да приеме непредсказуемостта.

— Какво ти е? — попита тя тихо.

— Не ми е прилошало, но не ми е приятно движението. Тъкмо свикнах с клатушкането на Тарман, но Парагон...

— Не. Какво наистина те безпокои? — Заговори като Шута.

Не го погледнах. Имаше ли някой друг, на когото можех да го призная? Вероятно не.

— Аз съм... не съм онова, което бях. Правя повече грешки и са по-сериозни. Мисля си, че съм нащрек и готов и годен за всичко, а се оказва, че не съм. Неща и хора ме изненадват. Брашън ме спипва отзад, а аз съм толкова съсредоточен върху Парагон, че дори Осезанието не ме предупреди, че е зад мен. Въпреки че бях предупреден, Парагон ме подмами да отида в обсега му почти без усилие. Можеше да ме убие. За миг.

— Фиц. На колко години си?

— Точно ли? Не съм сигурен. Знаеш го.

— Предположи де — сгълча ме той.

Преодолях неприязънта си към темата.

— Шейсет и две, вероятно шейсет и три. Шейсет и четири може би. Но не изглеждам на толкова и повечето пъти не се чувствам на толкова.

— Но си на толкова. Възрастта ще взема своята дан. Имаше добър живот, за известно време. Лесен живот. С Моли. Спокойствието и уютът притъпяват остротата на човек точно както безкрайната битка и трудности притъпяват по-нежните страни на душата.

— Беше добър, Шуте. Исках да продължи вечно. Исках да остарея и да умра с нея, седяща до леглото ми.

— Но не го получи.

— Не. Получих това сега. Гонитба през половината свят, за да убия хора, които не познавам, хора, които не ме познаваха, но въпреки

това дойдоха да унищожат малкото мир и радост, които ми бяха останали. — Щом го облякох в думи, изпитах гняв, който щеше да ми позволи да прекърша нечий врат. Дуалия. В този момент можех да я прекърша на две с голите си ръце. После това мина и се почувствах глупав и празен. И най-лошото, некадърен. Изрекох гузния си страх.

— Те ме подмамиха да оставя Върбов лес, нали? За да могат да го нападнат, докато ме нямаше.

— Боя се, че да.

— Как са могли да го замислят? — Беше го обяснил преди, но исках да го чуя отново.

— Имат достъп до хиляди предвиждащи сънища от десетки млади Бели. Могли са да намерят подходящите обстоятелства, за да те тласнат в желаната от тях посока.

— А ти?

— Вероятно бях част от това. Избягах ли, или бях освободен? Случайните непознати, които ми помагаша по пътя, наистина ли бяха добри хора, или бяха заговорници със Слугите? Не знам, Фиц. Но не мисля, че можеш да се самообвиняваш.

— Правя твърде много грешки! Мечът ми беше на гърлото на Елик и силата ми поддаде. Когато трябваше да последвам Пчеличка в стълба Умение, магията ми изчезна. Толкова много грешки, Шуте. Колко грубо „изцери“ онези деца. — Вгледах се в празните му очи. — И преди малко, с Парагон... Глупаво, глупаво, глупаво. — Посегнах и хванах облечената му в ръкавица ръка. — Шуте. Не съм в състояние да направя това, което искаш да се направи. Ще те проваля, ще те въвлека в мъчение и смърт с мен. Ще паднат ли Лант, Нас и Спарк с нас? Ще чуем ли писъка на Нас? Ще видим ли Спарк насилена? Не мога да понеса това. Не мога да понеса да мисля за това. Чудиш ли се, че искам да ги върна у дома, че съм ужасен от това, че въвличам когото и да било от тях в това? Страх ме е, че провалям всички ви, както не съм се страхувал от нищо в живота си! Ще падна заради някой техен номер... как мога да воювам с хора, които дори в този момент може би знаят какъв е вероятният ми следващ ход? Може би дори знаят, че сме тръгнали да ги убием.

— О, смятам, че е вероятно — отвърна безсърдечно Шутът и добави тихо: — Боли ме.

Пуснах го и той разтри ръката си. Думите му бяха потушили и последната ми искра кураж. В мълчанието ни движещият се кораб заговори около нас. Чувах водата и скърцането на гредите от чародейно дърво на Парагон. Усетих натиска на разума му и укрепих стените си.

— Това е безумно. Не мога да го направя. И двамата ще умрем. Вероятно кърваво.

— Вероятно. Но какво друго да направим с остатъка от живота си?

Помислих над това като вълк, гложгащ кост. Или прехапващ крака си в капан.

— Нощни очи — каза той.

— Няма го — отвърнах глухо. — Ако все още го имах, нямаше да се чувствам толкова смален. Сетивата му бяха толкова остри и споделяше всичко с мен. Но вече напълно го няма. Усещах го вътре в мен, понякога. Почти можех да го чуя, обикновено ми се надсмиваше. Но дори и това нямам. Просто го няма.

— Не това имах предвид, макар да ме натъжава, че го чувам. Не, спомних си Нощни очи в края на живота му. Ти искаше да го изцериш и той отказа. Как се опита да го оставиш в безопасност, докато ние тръгнахме след Пъстрите, а той дойде след теб.

Усмихнах се, спомнил си решимостта на вълка ми да живее докато умре.

— Какво ми казваш всъщност?

Той ми отвърна строго:

— Това е нашият последен лов, стари вълко. И както сме правили винаги, отиваме на него заедно.

13.

ИЗПЪНАТИ ПЛАТНА

Много се дразня, когато сънищата са безсмислени, но въпреки това набъбват със значимост. Трудно е да запишеш история, която няма последователност или смисъл, още по-малко да направиш картина на това, което показва сънят. Но ето го.

Огнен мъж предлага питие на татко ми. Той го изпива. Отърсва се като мокро куче и парчета дърво се разлитат във всички посоки. Превръща се в два дракона, които отлитат.

Почти съм сигурна, че този сън ще се сбъдне. Сън, който е безсмислен!

*Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица*

Беше студен и дъждовен ден. Носех старото си кожено яке върху евтината широка риза и панталони, които Дуалия ми беше купила с неохота в Халкида. Бяха неудобни, но нямах палто. С Керф и Винделиар бяхме избягали от вонята в малката каюта. Бяхме се сгушили в рехавия заслон на стрехите на главната каюта и гледахме надигащите се вълни сред безкрайния плющящ дъжд. Малко търговци бяха излезли да подишат чист въздух този ден. Двамата, които минаха бавно покрай нас, увлечени в дълбок разговор, накараха сърцето ми да подскочи обнадяващо.

— Шест дни до Ултън. Там ще се разделя с брендите си от Сандседж за прилична печалба. Искам да видя ликьора им от касис. Има стипчива жилка, която събужда езика и е толкова тонизиращ за

един мъж, колкото е удоволствие за дамите. — Беше дребен мъж, подвижен като плъх и облечен в плъше сиво.

Високата жена до него се засмя и поклати глава. Гривните в ушите ѝ забърсаха раменете ѝ; гнездо от жълти плитки увенчаваше главата ѝ, беше без шапка в дъжда.

— Нямам стока за продан там, но се надявам да се сдобия с едно-друго. Не случайно е наречен Ултън. Тъкачите им правят великолепни килими. Ако взема един за подарък за купувача си на Островите на подправките, може да похарчи малко по-щедро парите на клиентите си. Ще се радвам да сляза за малко от този кораб. Там имаме престой преди седемдневния курс до Картскоув, ако този вятър се задържи.

— Вятърът е добър, но този дъжд ми се ще да спре.

— Бурята е добра според мен. — Жената погледна нагоре и дъждът закапа по лицето ѝ. Мъжът се загледа в голата ѝ шия. — По-малък е шансът пиратите или Митническият флот да ни забележат. Но и аз чакам с нетърпение два дни на суша.

Два дни в пристанище. Два дни, през които да намеря начин да се измъкна от кораба и затвора на Дуалия. Шест дни да спечеля Винделиар за каузата си. Ако избягаше с мен и ни опазеше скрити, какъв шанс щеше да има Дуалия да ни намери? Знаех, че да го изкуся да се отклони от „пътеката“ си ще е все едно да изкуся дива птица да остави плоден храст. Грешно подобрите думи можеха да го изплашат. Трябваше да съм много внимателна. Наложих си стриктен график. Първите три дни щях да печеля приятелството му. Чак на четвъртия щях да започна да го склонявам да ми помогне.

Керф седеше изгърбен до мен, навел рамене срещу дъжда, лицето му беше почти безизразно от наложеното му от Винделиар покорство. Испитвах съжаление към него. Приличаше на горд някога жребец, впрегнат в боклукчийска кола. Нощем, когато се съблечеше за сън, забелязвах отпускането на мускулите на ръцете и гърдите му. Под влиянието на Винделиар се движеше все по-малко като воин и повече като слуга. Още малко и щеше да стане безполезен като защитник. Зачудих се дали Дуалия иска това.

От другата ми страна се беше отпуснал Винделиар. Странно лице имаше: понякога момчешко, а понякога — лицето на разочарован старец. Сега се беше отпуснало унило на гънки, докато гледаше вълните.

— Толкова далече от дома — отрони той жално.

— Каж ми коя е крайната ни цел, братко. — Молбата да говори винаги го ласкаеше. Бях се превърнала в жадния му слушател, никога не го поправях, нито го прекъсвах. — Какво ще е, когато пристигнем там?

— О... — Той сякаш не знаеше откъде да започне. — Зависи къде ще спрем. Може да пристанем в дълбока вода, от другата страна на острова. Или да спрем в Сайсал, или може би в Круптон. Дуалия я знаят там. Надявам се за нощ в удобен хан и добра храна. Агнешко с джоджен може би. Обичам агнешко. И топла суха стая. — Помълча, сякаш вече вкусваше тези простички удоволствия. — Може да наеме впряг, който да ни закара до Клерес. Надявам се, че няма да иска да язди дотам. Задникът ми никога не се е намествал добре на конски гръб.

Кимнах съчувствено.

— И ще отидем до Клерес. Сигурно бихме могли да спрем там... Ще зависи от кораба, който можем да намерим. Ще е съвсем лято, когато пристигнем. Горещо за теб, каквото малко северно същество си. Хубаво за мен. Ще се радвам слънцето да изпари болезките от ставите ми. Клерес блести бял на слънцето. Част от него е построена от древна кост, а други са бял камък.

— Кост ли? Звучи плашещо.

— Нима? Не за мен. Обработената кост е красива. Когато стигнем, ще изчакаме отливът да оголи пътя и тогава ще отидем в островното ни святилище. Разбира се, че си чувал за него, нали? Върховете на стражевите кули са оформени като черепите на древни чудовища. Нощем от факлите вътре очите блестят с оранжева светлина и все едно гледат във всички посоки. Впечатляващо е и могъщо. — Замълча и се почеса по мократа буза. Дъжд закапа от брадичката му. После се наведе по-близо до мен и сниши глас, за да ми сподели важна тайна. — Мебелите в четирите кули са направени от драконови кости! Симфи има комплект чаши за пиене, изваяни от драконови зъби и обрамчени със сребро! Много са стари, предавани са от Симфи на Симфи през поколенията.

— От Симфи на Симфи?

Той повдигна белите си вежди.

— Жената в Северната кула винаги се нарича Симфи. Как може да не знаеш тези неща? Научиха ме на тези неща, когато бях много млад. Клерес е сърцето на света и сърдечният пулс на света трябва винаги да е стабилен. — Последното го каза все едно повтаряше мъдрост, известна по целия свят.

— Докато не ме взехте, не знаех нищо за Слугите и за Клерес.

Не беше съвсем лъжа. Чела бях малко за тях в записките на баща ми, но не достатъчно, за да се подготвя за това, което търпях сега.

— Може би е защото си толкова млад — отвърна замислено Винделиар. Погледна ме жалостиво.

Поклатих глава. Косата ми вече беше достатъчно дълга, за да стои на къдрици в дъжда, и от нея се разлетяха капчици.

— Не мисля, че са толкова прочути, колкото вярваш, че са. Керф, ти беше ли чувал за Клерес преди Слугите да ви наемат?

Той се обърна бавно към мен, сините му очи се разшириха втрещени, като на объркана крава.

— Шшт — предупреди ме Винделиар. — Не му задавай въпроси!

Винделиар сбърчи чело и лицето на Керф веднага се отпусна в обичайното навъсено равнодушие. Живецът в очите му угасна. Внезапно се изправих и разкърших рамене. Избрах момента точно когато двама млади моряци притичаха покрай нас. Двамата ме избегнаха, но единият се обърна и ме погледна изненадано през рамо. Усмихнах му се. Той залитна, задържа се, обърна се и мисля, че щеше да ме заговори, ако някой не му беше изревал укорително. Заповедта бе съпроводена от стърженето на въже по корабния парапет. Двете момчета хукнаха по работата си. Седнах бавно. Винделиар дишаше хрипливо през носа си все едно току-що е тичал в надпревара. Светът наоколо улегна, сякаш бях изплувала на повърхността на морето и сега потъвах отново в спокойното безмълвие под вълните. Отбягнах погледа му и се опитах да цитирам думите му.

— Клерес е сърцето на света и сърдечният пулс на света трябва винаги да е стабилен.

Присвих очи към него през внезапния порив на дъжда. Не можех да преценя дали водата, стичаща се по лицето му, е дъжд или сълзи. Брадичката му потрепери.

— Ние, които служим на Слугите, им помагаме да поддържат сърдечния пулс стабилен. Ако се подчиняваме. Ако се придържаме към Пътя.

— Но ти? — попитах го. — Какво лошо има, ако отидеш на празник и ядеш печени ядки, и пиеш ароматен сайдер? Нищо лошо няма в това.

Малките му кръгли очи бяха изпълнени с отчаяние.

— Но няма и добро. Трябва да правя само това, което държи света на Пътя. Дори съвсем прости неща могат да навредят. Сладкишът, който изям, може да липсва на друг човек. Като камъчета, които се разместват, докато склонът започне да се свлича и отнесе пътя в забрава.

Чувала ли бях нещо такова, преди много време? Думите му кънтяха странно, колкото и да не ми харесваше смисълът им. Ако вярваше, че Дуалия знае предопределението му, и следваше нейната насока, нямах никаква надежда да спечеля помощта му за бягство.

Сякаш чул мисълта ми, той каза:

— Точно затова не мога да ти помогна да ѝ се опълчиш. Ако се опиташ да избягаш, трябва да те спра и да те върна. — Поклати глава. — Тя беше много ядосана, когато избяга в града. Казах, че не мога да те накарам да си покорна. Направих го веднъж, онзи първия път. Силата беше свежа и мощна в мен него ден. Тя ме беше подготвила за тежката работа, която свърших. Но оттогава не мога да те накарам да ми се подчиниш. Тя каза, че лъжа. Напляска ме много пъти. — Езикът му се раздвижи в бузата, сякаш търсеше натъртени места. Обзе ме гузно съчувствие към него.

— О, братко — казах и хванах ръката му.

Все едно пяхнах ръката си в бърза студена вода, толкова силно усетих течението. Както докосването на баща ми, когато мислите му не бяха овладени, преди да се науча как да се предпазвам. Усетих как течението му изтръгна мислите от ума ми. Усетих хватката му върху Керф, като душещо въже около ума му. Керф не беше слабак. Въжето беше опънато като каишка на скачащо куче. Дръпнах рязко ръката си и се помъчих да прикрия какво бях усетила, като го потупах съчувствено по ръкава.

— Съжалявам, че те е наказала за това.

Той ме гледаше втренчено.

— Ти мислеше за баща си.

Сърцето ми заби много бързо. *Стени, стени, стени.*

— Татко ми липсва постоянно.

Той се пресегна към мен, но аз се изправих и казах:

— Измръзнах. Прибирам се. Керф, на теб не ти ли е студено?

Керф примига и Винделиар се разсея, докато накара скачащото си куче да клекне отново. Докато овладее Керф и го накара да стане, бях вече извън обхвата му и се връщах към каютата. Един моряк, който навиваше въже, спря и ме зяпна. Значи Винделиар ме беше криел и в същото време държеше Керф под контрол. Но да прави и двете едновременно напругаше силите му. Полезна информация.

Само че му бях дала оръжие, което не желаех да има. Беше ли се досетил, че ако ме докосне, кожа до кожа, може да бръкне в ума ми? Не погледнах назад към него, нито оставих мислите си да се задържат върху това. Трябваше да ги пазя по-добре. Вече се съмнявах, че ще мога да изкуся Винделиар или Керф да ми помогнат. Някакъв стар моряк мина покрай мен, ризата бе полепнала по гърба му, босите му крака пляскаха по палубата. Дори не погледна към мен.

Стигнах до люка и слязох по стъпалата, водещи до недрата на кораба, където ме чакаше жалкото ни кътче. Запровирах се покрай хамаци и корабни сандъци. Пътюм оглеждах тези, които подминавах. Няколко търговци халкидци се бяха струпали и си мърмореха за лошо време и за пирати. Спрях близо до тях. Никой не ме погледна, но от приказките им научих, че корабът ни се перчи като най-бързия в Халкида. Никога пирати не били стъпвали на борда му, макар да бил гонен неведнъж. Също така бил избягвал срещи с тъй наречената Митническа флота и се промъквал незабелязано покрай Пиратските острови, без да плаща данък на кралица Ета и нейните главорези.

— Пиратските кораби, които биха могли да ни подгонят, част ли са от Митническата флота? — попитах високо, но никой не се обърна към мен.

Но миг по-късно един млад търговец каза:

— Струва ми се иронично, че кралица, която управлява владение, наречено Пиратските острови, сега също е притеснена от пирати.

Търговец с побелели мустаци се засмя.

— Иронично и много удовлетворително за тези от нас, които някога трябваше да минават бежешком коридора на Пиратските острови, надявайки се да избегнат вниманието на крал Кенит. Той пленяваше корабите, с екипажа и товара, и всеки, който не можеше да предложи откуп, свършваше като жител на Пиратските острови.

— Кенит? Или Игрот? — попита младият.

— Кенит — потвърди по-старият. — Игрот е бил преди моето време и е бил много по-жесток, истински звяр. Взимал товара, избивал и насилвал екипажа, а после потапял кораба. Имал жив кораб, а тях никой не може да надбяга. Задавил търговията за години. После един ден просто изчезнал. — Облещи се насмешливо на по-младия и добави: — Някои разправят, че в бурна нощ можеш да зърнеш призрачния му кораб в далечината — с пламнали платна, а фигурата на носа крещи от болка.

Последва миг мълчание, докато младият го гледаше втрещено, а след това всички избухнаха в смях.

— Мислите ли, че ще избегнем Митническата флота на кралица Ета? — попита по-младият в опит да си върне малко достойнство.

По-старият търговец пхна ръце в пищно извезания си пояс, присви устни и отбеляза философски:

— Или ще ги избегнем, или не. Сделката, която сключих, е, че ако корабът може да ни прекара покрай Митническия флот, ще платя на капитана половината от онова, което бих платил на тях. Добра сделка е и съм я сключвал с него и преди. На три пътувания от пет сме им се изплъзвали. Добър шанс според мен. Това мое малко убеждение го подтиква да опъне още някое платно, вярвам.

— Добър шанс, наистина — отвърна младият.

Чух тромави стъпки откъм стълбата, вдигнах очи и видях Керф да слиза. Винделиар беше зад него.

— Ето ви и вас — казах ведро. — Избързах напред, за да се скрия от дъжда.

Керф си замълча, но Винделиар ме изгледа намръщено.

— По-добре да се върнем в каютата — каза вдървено и подкара Керф покрай мен.

Останах на мястото си.

— Какво ще стане с мен? — попитах високо. — Какво смята да направи Дуалия с мен? Защо стигна толкова далече, унищожи толкова

много и проля толкова много кръв? Тя продаде Алария в робство, за да ни махне от Халкида, без да помисли за човек, който е пътувал толкова далече с нея. Защо не продаде мен? Или теб?

— Шшт! — Винделиар заговори шепнешком: — Не мога да ти говоря тук!

— Защото не могат да ме чуят ли? Или да ме видят? И ще си помислят, че си луд, че си говориш сам? — Повиших глас и изрекох всяка дума ясно.

Видях как изгуби контрол над Керф, когато един от мъжете извърна глава намръщено, зачуден дали не е чул нещо. Миг след това Винделиар отново направи така, че очите на Керф да угаснат. Погледна ме, разтреперан от усилието. Когато заговори, гласът му трепереше:

— Братко, моля те.

Би трябвало да изпитвам само омраза към него. Беше улеснил пленяването ми и ме беше държал покорна, докато ме отвличаха. Беше крил мен и Шън от всеки, който можеше да ни помогне, и все още ме правеше невидима. Бях пленничка на Дуалия, но *той* беше тъмничарят ми.

Подразних се, че изпитвам жалост към него, но я изпитвах. Постарах се да запазя погледа си студен, когато сълзите бликнаха в светлите му очи.

— Моля те... — изпъшка той отново и аз отстъпих.

— Добре, отиваме в каютата — отвърнах по-тихо и по-благоразумно.

Гърлото му беше толкова стегнато от страх, че той изписука:

— Тя ще ни чуе! Не.

Един от търговците се обърна и изгледа Винделиар обвинително.

— Сър! Частния ни разговор ли подслушвате?

— Не. Не! Влязохме от дъжда, да се подсушим малко. Нищо повече.

— И няма къде да застанете освен до нас?

— Аз... махаме се. Веднага.

Винделиар ме погледна отчаяно и подкара Керф. На търговеца би трябвало да му се е сторило странно, че тръгна обратно нагоре по стълбата и на ветровитата палуба. Последвах ги по-бавно. Винделиар трепереше, когато ни поведе обратно към главната каюта. Но едно от морячетата на кораба беше заело мястото ни и пуфкаше с лулата си.

Хвърли поглед на Винделиар и извърна глава. Покашлях се силно. Момчето дори не трепна.

— Братко! — укори ме Винделиар и се затътри по палубата, а Керф се помъкна покорно след него. Дъждът се беше усилил, навяван от усиливащия се вятър. Нямаше място, където да се подслоним. Винделиар спря и се облегна отчаяно на парапета.

— Тя ще ме убие, ако разбере, че съм отговарял на въпросите ти. — Погледна ме сърдито. — Ако не отговарям, ще ме затрудниш още повече. Все по-трудно става да те крия. Скрих отряд войници от цял град. Защо си толкова труден за криене?

Не знаех и не ме интересуваше.

— Защо мен? — попитах ядосано. — Защо унищожихте дома ми и съсипахте живота ми?

Той поклати бавно глава, дълбоко наранен от това, че не мога да разбера.

— Не да съсипем живота ти. Да те поставим на верния Път. Да те контролираме, за да не създадеш лъжлив път и да отведеш всички ни до ужасно бъдеще.

Зяпнах го.

Той въздъхна.

— Пчеличке. Това те прави важна! Ти си част от верния Път! От толкова дълго време имаше сънища за Неочаквания син. Стотици свитъци със сънища го споменават, а някои са много стари. Той е пълен с кръстопътища. Съществуването му е възел. Свързване, казва Симфи. Ти създаваш още и още възли. Ти си опасна. — Изгърби се и погледна мокрото ми от дъжда лице. — Разбираш ли?

— Не.

Той се стисна за слепоочията, сякаш го болеше. По лицето му плъзна вода, сълзи или дъжд, или пот. Керф се загледа над морето, вял и пасивен като вол, без да крие лицето си от проливния дъжд. Бурята се усиливаше. Платната плющяха. Корабът се издигаше и пропадеше, караше стомаха ми да подскача.

— Повече сънища значат, че нещо е по-вероятно — продължи Винделиар. — Неочакваният син носи промяна на света. Ако не си контролиран, ще насочиш света в неподходящо русло. Ти си опасност за Слугите, за Клерес! Във всички сънища Синът променя нещата

толкова, че никой не може да предскаже бъдещето. Трябва да бъдеш спрян!

Стисна устни, щом изрече последните думи.

— И мислиш, че аз съм той? — попитах невярващо. Разперих широко ръце да покажа колко съм малка. — Ако не ме спрете, аз ще унищожа света? Аз? — Порив на вятъра ме зашлеви през лицето. — Как ме спираш? Убиваш ли ме?

Вкопчих се в перилото, понеже корабът подскочи. Вятърът зафуча и дъждът ни запердаши по-силно.

— Трябва да си. — Думите му прозвучаха умолително. Помислих, че ще се разплаче. — Дуалия каза, че ако съм намерил погрешния, ще ме убие. Толкова се ядоса, когато откри, че си момиче. Тогава започна да се съмнява в мен. И в теб. Но за мен е просто. Ако не си той, кой може да си? Сънувах, че те намирам, в единствения си истински сън. Ти си той и ако не те отведем в Клерес, ще промениш пътя на света. — Изведнъж заговори твърдо. — Когато стигнем в Клерес, трябва да накараш всички да повярват, че ти си Неочакваният син и сме направили добро нещо. ТИ трябва да ги накараш да повярват, че си той. Ако не сме...

И внезапно затвори устата си толкова рязко и силно, че тя изпука. Очите му се разшириха и той зяпна над главата ми в нищото. Когато върна погледа си на мен, видях в очите му гняв и подозрение.

— Правиш го, нали? Точно сега. Караш ме да ти казвам неща, а после ще знаеш и ще променяш неща. Защото ти си той. Бориш се с мен, когато се опитвам да те крия. Караш Дуалия да ми е ядосана. Избяга и толкова много хора умряха. И ние отново те хванахме, но Репин умря, а Алария беше продадена. Сега сме само Дуалия и аз, и този Керф. Всичките други... ти промени живота на всички тях в смърт! Точно това би направил Неочакваният син! — Изглеждаше побеснял.

Обзе ме страх. Беше стигнал толкова близо до това да ми стане съюзник. Преглътнах разочарованието си.

— Братко — заговорих с треперещ глас. — Онези неща станаха само защото ме откраднахте! — Не исках да плача, но хлиповете сами се изтръгнаха от гърдите ми. Извиках думите през стегнатото си гърло. — Не бях аз! Беше Дуалия! Тя дойде и тя уби хора. Тя доведе всички онези лурики, за да умрат. Не аз. Не аз! — Смъкнах се на колене. Не

можеше да е прав. Всичката тази смърт не можеше да е по моя вина. Фицбдителен. Бащата на Нас. Ревъл. Не можеше аз да съм причината за това!

Бурята се надигна заедно с моя страх. Имах чувството, че изригва от гърдите ми, за да задуха около нас. Една вълна прехвърли перилото. Плисна ме и инстинктивно се вкопчих в крака на Керф. Чух как някой извика и трима мъже изтичаха покрай нас. Носът на кораба започна да се вдига все едно заизкачвахме стръмен хълм. Един от мъжете викна на Винделиар, докато тичаше покрай нас:

— Слизай долу, идиот такъв!

Изправих се. Вятърът духаше бясно. Увиснахме за миг.

След това корабът отново се наклони и се хлъзгахме надолу по мократа палуба. Плъзнах се покрай Винделиар и изпищях.

— Дръж я — заповяда той на Керф. — Върни я в каютата.

Керф се наведе и ме сграбчи. Повлече ме като чувал, докато залиташе към люка с Винделиар, вкопчен в него. Мъже ругаеха около нас и ни отбягваха. Движеха се целенасочено, но не проумявах какво си крещят. Моряци се катереха по мачтите и такелажа, а бурният вятър ги пердашеше, платното пращеше при всеки порив. Палубата отново се наклони. Стигнахме до капака на люка, но той беше затворен. Винделиар коленичи и заудря по него, закрепя да ни пуснат вътре. Керф ме пусна, с пышкане хвана капака и го плъзна настрани. По-скоро се изтърколихме, отколкото слязохме по стълбата. Някой над нас затръшна отново капака. Потънахме в сумрак.

За миг ми се стори безопасно. После грубият дъсчен под се килна. В тъмното чух как някой проплака отчаяно, но друг се изсмя подигравателно:

— Никога няма да станеш търговец, ако ревеш и при най-малкото вълнение, момче.

— Угасете фенера! — викна някой и след миг тъмнината стана непрогледна. Светът се разлюля пак.

Не можех да разбера в коя посока е жалката ни каюта. Но Керф знаеше. Винделиар каза на ухото ми:

— Върви след нас.

Послушах го. Вкопчих се в ризата му и застъпвах ситно, блъсках се в греди, хамаци, в някакъв сандък и най-сетне залитнах през някакъв отвор, който се оказа вратата на каютата ни. Подът пак се

наклони. Клекнах и след това плъснах долу, разперих ръце в усилие да се задържа на място. Когато Керф се опита да затвори вратата, разбрах, че преча. Плъзнах се навътре по задник, страх ме беше да се изправа. Заопипвах, докато не намерих един ъгъл, и се свих в него. Останах седнала в тъмното, присвила натъртената си ръка в скута. Цялата бях прогизнала, от косата ми капеше по врата. Въпреки топлината на каютата се чувствах смразена. И обезнадеждена. Нека Дуалия да се ядосва колкото си ще. Трябваше ми истински отговор!

— Защо ме открадна! Какво ще правиш с мен? — Изрекох думите високо и ясно в тъмното.

Чух как Дуалия се размърда, докато корабът се накланяше в другата посока.

— Накарай я да млъкне! — заповяда на Винделиар. — Накарай я да заспи!

— Не мога! Мога да го блокирам от ума си. Той не може да ме контролира.

— Е, аз мога! Мога да те контролирам с пръчка, тъй че по-добре млъкни.

Беше закана, но в гласа ѝ покрай гнева се прокрадваше отчаяние. И нотка страх. Движението на кораба внезапно ме запрати в стената. Чувствах се като коте в кафез, който някой разтърсва. Никак не ми харесваше. Но си напомних, че моряците на палубата изглеждаха заети, но не и уплашени. Отказах да бъда уплашена.

— Ти нямаш пръчка, а и не можеш да ме видиш, за да ме удариш, дори да имаше. Страх ли те е да ми отговориш? Защо ме открадна? Какво ще правиш с мен?

Внезапно тя се надигна в леглото си. Разбрах го, защото чух шумоленето на одеялото и здравето изтупване, когато главата ѝ се удари в горния нар. Потиснах смеха си, а после го оставих да изригне от мен. В тъмното и подмятащата ни насам и натам буря изведнъж се почувствах странно могъща. Захвърлих думите към нея:

— Чудя се дали корабът ще потъне. Тогава всичките ти планове ще са за нищо. Представи си ако потъне и се удавим. Дори и да излезем от каютата, изобщо няма да намерим стълбата и люка в тъмното. Всички ще умрем тук, когато студената вода нахлуде. Чудя се дали ще се преобърне с дъното нагоре?

Чух как Винделиар вдиша хрипливо. Жалостта ми към него се бореше с удовлетворението. Можех ли да ги накарам да почувстват колко бях уплашена и колко ми беше призляло, когато ме откраднаха?

Корабът отново се люшна. После сякаш се удари в нещо и премина през него. Миг след това чух как Дуалия повърна. Имало беше ведро до нара ѝ, но чух как тънката струя повръщано се плиска на пода, докато тя се напругаше и се давеше. Миризмата стана по-силна.

— Мислила си, че аз съм Неочакваният син. После помисли, че не съм аз! Е, аз мисля, че съм! И променям света, точно сега. Никога няма да научиш как ще го променя, защото мисля, че ще умреш преди да стигнем пристанището. Определено си загубила плът и сила. А ако умреш и Винделиар остане сам с нас? Е, съмнявам се, че ще ида до Клерес.

Изсмях се отново.

Последва миг абсолютна тишина, сякаш и бурята, и корабът бяха спрели. И Дуалия заговори в тишината:

— Какво ще направя с теб ли? Ще ти направя онова, което направих на баща ти. Ще те разкъсам на парчета. Ще изтръгна всяка тайна от теб, ако трябва, ще съдера всяко късче кожа от месото ти, за да го направя. А когато свърша с теб, ще те дам на разплодителите. От много време искат някой от твоето родословие. Колкото и да те обезобразя, сигурна съм, че ще намерят някой, готов да те изнасилва, докато не заченеш. Ти си млада. Предполагам, че ще могат да измъкнат двайсетина бебета от корема ти, преди тялото ти да се разкапе. — Грачеше като врана.

Никога не бях чувала Дуалия да се смее, но разбрах, че това е смях. Хладен страх, по-студен от бурната вода отвън, се надигна в мен. Бях объркана. Какво ми казваше тя? Помъчих се да намеря отново увереността си.

— Нищо не си направила на татко ми. Ти дори не познаваш татко ми!

Пауза. Подът се килна пак. В тишината чух как гредите му замърмориха. После тя заговори и гласът ѝ беше по-черен от мрак:

— Значи, дори не знаеш кой беше баща ти?

— Знам баща си!

— Нима? Знаеш ли светлата му коса и очи? Знаеш ли насмешливата му усмивка и дългопръстите му ръце? Не мисля. Но аз ги знам. Аз ослепих тези очи. Аз извадих насмешката от тях завинаги! И аз одрах върховете на дългите му пръсти. Беше след като извадих ноктите му, един по един. Никога повече няма да жонглира, нито да накара ябълка да се появи от въздуха. Сложих край и на танцуването и премятането му. Обелих кожата от стъпалата му, ох, колко бавно. И аз сложих лявото му стъпало в менгеме и бавно, бавно го стягах, помалко от четвърт завъртане за всеки въпрос. Все едно дали ми отговаряше или не! Питам, а той крещеше и си казваше всичко. А после стягах винта, все повече и повече, докато стъпалото му не изпраща!

Заграчи отново.

Чувах как Винделиар диша задъхано в тъмното. Мъчеше се да не се засмее ли? Или беше на ръба да заплаче?

— Костите поддадоха. Една щръкна като малка костена кула от върха на стъпалото му. Ох, как крещеше! Стоях до него и го гледах, него, моя свидетел, и чаках и чаках, докато вече не можеше да крещи повече. И тогава затегнах винта с още четвъртина!

За един безкраен миг светът около мен спря. Дори корабът сякаш се поколеба, неподвижен и почти равен. Баща, когото не познавам? Баща, когото тя е изтезавала? Беше изтезавала някого. В това бях сигурна. Говореше за това все едно е било най-вкусното блюдо, което е яла, или най-хубавата песен, която е чувала. Но мой баща? Познавах баща си. Беше баща и на Копривка и беше съпругът на майка ми. Разбира се, че беше моят баща.

Но все едно, че светът ми се разлюля, докато го правеше корабът, въпросът неизбежно възникна. Ами ако не той беше моят баща? Ако никога не е бил? Бърич не беше баща на Копривка. Нямах да съм първото дете, дадено на осиновители. Но Моли беше майка ми. В това бях сигурна. Освен ако... Зачудих се за нещо немислимо за майка ми. Нямах ли то да обясни защо изобщо не приличах на него? Нямах ли да обясни защо ме беше изоставил толкова лесно в онзи ден? Беше казал, че трябва да замине, че трябва да спаси мръсния просяк. Слепия просяк със счупената ръка и буцестото стъпало...

И тогава корабът се люшна пак и ми призля. Имах чувството, че се е изправил на носа си. Движехме ли се? Не можех да разбера до

болезнения удар, който последва, едновременно твърд и мек. Нещо изтупа в стената до мен и след това падна на палубата, докато корабът се опитваше да се изравни. Усетих, че потъваме, а след това подскочихме нагоре като коркова тапа. Чух трясък и викове. Зачудих се какво е станало.

— Звучи сякаш изгубихме платна, може би дори мачта. — Гласът на Керф беше дълбок и бавен в тъмното. После той попита с нарастваща тревога: — Къде отиваме? Кога се качихме на кораб? Водех си наградата, спечелената си жена у дома, при майка ми! Къде е тя? Как се озовахме тук?

— Удръж го! — предупреди свирепо Дуалия Винделиар, но той не реагира. Плъзнах крака си по пода и се натъкнах на нещо меко и отпуснато.

— Мисля, че Винделиар си е ударил главата — казах и се изругах наум за глупостта си. Винделиар беше в несвяст и не можеше да ме спре. Не мислех, че Керф щеше да се интересува. Това бе най-добрата ми възможност да я убия и да ни освободя всички.

Корабът се тресеше. Внезапно започна да се издига отново. Чух как тялото на Винделиар се плъзна по пода.

Оръжие. Трябваше ми оръжие. В стаята нямаше нищо, което да ми послужи за оръжие. Нямах нищо, с което да я убия.

Освен Керф.

— Ти си пленник. Като мен. — Помъчих се да придам дълбочина на гласа си. Трябваше да говоря като голям човек. Не като изплашено дете. — Те ти отнеха Алария и я продадоха като робиня. Преди това изгубиха лейди Шън и те лишиха от нея завинаги, като те изхитриха да я върнеш на похитителите ѝ, вместо да я заведеш в дома си на безопасно. Помниш ли, Керф? Помниш ли как те издърпаха през магическия камък и едва не си изгуби ума? Направиха го отново. А сега те изхитриха да напуснеш Халкида и да оставиш дома си. — Въпреки усилията ми гласът ми бе станал по-висок и детински, докато се опитвах да го ужилия със злините, които му бяха причинили.

Той не реагира на думите ми. Рискувах всичко.

— Трябва да я убием. Трябва да убием Дуалия. Това е единственият начин да я спрем!

— Зла малка кучка! — изкрещя ми Дуалия. Чух как задращи, докато се опитваше да слезе от нара, но наклонът на кораба беше на

моя страна. Тя беше по-надолу от мен. Не можех да чакам повече Керф. Умът му все още беше твърде размътен. Къде с пълзене, къде с пързаяне, се приближих към нея. Разполагах едва с няколко мига да стигна до нея, преди корабът да се изравни на гребена на поредната вълна.

Плъзнах се до ръба на нара, помъчих се да се изправя и заопипвах. Тя се мъчеше да се надигне. Постарах се да не я докосвам, да не я предупредя къде съм и какво се каня да направя. Вдигнах ръце към главата ѝ, предполагайки къде трябва да е шията ѝ. Докоснах с едната си ръка носа и брадичката ѝ, изместих ръце надолу и я сграбчих за гърлото. Стиснах и заизвивах.

Тя ме удари, силно, отстрани по главата. Ухото ми писна. Стисках здраво, но ръцете ми бяха много малки. В най-добрия случай само я стисках за гърлото, без да я душа, както се бях надявала. Тя ми закрепця думи, които не можах да разбера, но чувах омразата в тях. Извих главата си в опит да я ухапя за гърлото и вместо това се докопах до бузата ѝ. Това нямаше да я убие, но все едно я ухапах, забих здраво зъбите си в месестото ѝ лице и се опитах да ги стисна. Тя изпищя и ме заудря с юмруци, но внезапно осъзнах, че ме удря с надеждата да я пусна, защото се страхува да ме откъсне от лицето си — знаеше, че ще отхапя и ще отнеса плът със зъбите си. Живото месо е много по-жилаво от печеното. Стиснах зъбите си още по-силно, обзета от бяс и триумф едновременно. Болеше ме, но на нея щеше да ѝ струва скъпо. Щях да се погрижа за това. Разтърсих глава като вълк, ухапал заек.

В този момент Керф се блъсна в тъмното в нас. Обзе ме надежда. С негова помощ можехме да я убием. Корабът пак беше вирнал нос. Керф можеше да извади меча си и да я прониже. Исках да му извикам да го направи, но нямаше да пусна ухапката си. После, за мой ужас, той ме сграбчи и каза с глухия глас на сомнамбул:

— Пусни.

— Издърпай я — заповяда му Винделиар. Беше само временно зашеметен.

— Не! Не, не, не! — пищеше Дуалия.

Сграбчи ме за главата и я задържа до лицето си, но Керф беше по-силен. Усетих как зъбите ми се събраха, а след това, докато той ме дърпаше, месото на лицето ѝ се откъсна. Керф ме запокити настрани.

Паднах на пода, изплюх откъснатата буза на Дуалия и след това се плъзнах, щом корабът започна да се накланя отново. Сврях се в един ъгъл и се присвих там. Дуалия пищеше истерично, докато Винделиар ѝ мърмореше, питаше я пострадала ли е и какво да направи. Задавих се от това, което бях направила. Кръвта ѝ беше полепнала по брадичката ми. Облизах зъбите си и изплюх Дуалия на пода.

Винделиар беше зает с нея. Нямах представа къде е Керф и какво прави. *Махай се*. Веднага щом се съвземеше, Дуалия щеше да ме пребие. Знаех колко ще ѝ е хубаво да го направи. Нищо вече нямаше да я спре да ме убие.

Запълзях, но не намерих вратата. Корабът се удари във водна стена и се наклони настрани. Моряците на палубата се развикаха отчаяно.

Беше време за страх от нещо по-страшно от Дуалия. Реших да ме е страх корабът да не потъне след като излезе от каютата.

Следващия път, когато корабът се наклони, тръгнах с него към отсрещната стена. Спря ме за миг нечий ботуш, сигурно на Керф. Ударих стената, напипах прага, отворих вратата и се измъкнах. Дуалия все още крещеше и пищеше. Зачудих се колко време ми остава, преди да разберат, че не съм в каютата.

Запълзях в тъмницата на наклонената палуба под люшкащите се хамаци. Чувах ругатни и молитви, и плача на големи хора. Ударих се в някакъв стълб и се вкопчих в него за миг. Наложих си да остана неподвижна и се помъчих да си спомня какво бях видяла в пространството между палубите. След това, докато корабът прехвърляше поредната вълна, се добрах до следващия стълб. Задържах се, изчаках и тръгнах отново, минах покрай някакъв мъж. Още напред — и надалече. Ако се удавех, когато корабът потънеше, нямаше да се удавя близо до Дуалия.

14.

СДЕЛКАТА НА ПАРАГОН

По въпроса за дивородения Бял, известен като Възлюбен:

Не сме успели да потвърдим селото, в което е роден. Всички записи за идването му в Клерес са били или неправилно съхранявани, или са унищожени. По мое мнение Възлюбен е успял да проникне в архивните ни помещения, намерил е записите, отнасящи се за него и семейството му, и ги е скрил или унищожил.

Послушен и възприемчив първоначално, когато сме го приели, той е станал неуправляем, любопитен, коварен и подозрителен. Остава убеден, че той е истинският Бял пророк, и не иска да се съобрази с доктрината ни, че от няколко кандидати Слугите избират кой е най-подходящ за тази задача. Нито доброта, нито сурова дисциплина са разклатили това негово убеждение.

Въпреки че би бил ценна добавка към Белите родословни линии, когато стане на възраст за разплождане, темпераментът му и откритият му нрав биха могли да се окажат опасно отклонение за другите, за да позволим да продължава да има свободен достъп до тях.

Представям на тримата си колеги своето мнение. Беше грешка, че момчето беше глезено. Планът да го приспим с усещането за сигурност и да събираме сънищата му само го окуражи да бъде непокорен и потаен. Да продължим да позволяваме да обикаля свободно, да посещава

селото и да се смесва с другите ни подопечни може да доведе до бедствие.

Съветите ми са следните. Както предложи нашият Бял пророк, дамгосваме го с татуировки. Ограничаваме го. Продължаваме да подправяме храната му със сънотворни и се грижим да е добре снабден с четка, мастило и свитъци.

Задържаме го в продължение на двадесет години. Казваме му, че го държим в изолация, за да не може сънищата му да бъдат зацапани с приказките на други. Казваме му, че макар и да не е истинският Бял пророк, служи на света и на Пътя, като продължава да сънува. Позволяваме му свободно време, но не и да общува с други Бели.

Ако към края на този период не е станал управляем, го отравяме. Това са моите предложения. Пренебрегнете ли ги, няма да поема вината за това, което прави той.

Симфи

Дай на човек ужасна задача. След това го постави в положение, в което трябва да изчака, преди да се опита да изпълни тази задача. Освен това направи задачата трудна. Ограничи го там, където няма възможност да направи много и възможността да остава сам е рядка. Времето за такъв човек ще спре. Знам, че това е самата истина.

Опитвах се да запълвам дните си на борда на Парагон с полезни занимания. С Амбър се усамотявахме в каютата ѝ да четем и обсъждаме описанията на сънища на Пчеличка. Тези занимания бяха болезнени за мен, все повече ме глождеше алчността, с която Шутът поглътеше дневника ѝ.

— Прочети това отново! — нареждаше ми той, или още по-лошо: — Този сън не се ли връзва с онзи, който ми прочете преди четири дни? Или беше пет? Върни се назад, Фиц, моля те. Трябва да чуя двата прочетени заедно.

Наслаждаваше се на сънищата, които според него бяха доказателство, че Пчеличка е негово дете, но мен ме измъчваха незапомнените моменти за малкото ми момиче. Беше изписвала грижливо тези думи сама и ги беше илюстрирала с мастила и четки, взети от моето писалище. Беше се трудила усърдно над всички тези страници, всяка илюстрация беше толкова точна, всяка буква толкова прецизно изписана, а аз не бях знаел нищо за нейната обсебеност. Беше ли вършила тази работа късно през нощта, докато спях, или може би докато бях пренебрегвал и нея, и Моли, за да записвам навъсен собствените си мисли в личния си кабинет? Не знаех и никога нямаше да го науча. Всеки разказан сън, всяко странно малко стихотворение или подробна илюстрация беше укор към бащата, който съм бил. Можех да отмъстя за смъртта ѝ. Можех да убия в нейна памет и може би да умра в усилието да го направя и да сложа край на своя срам. Но не можех да отменя това как бях изоставил детето си. Всеки път, когато Шутът възкликнеше колко умно е съчетала Пчеличка думите в стих, беше като малък горящ въглен на срам, поставен на сърцето ми.

Времето се задържа хубаво. Корабът ни действаше гладко. Когато обикалях по палубата, имах чувството, че екипажът се движи в сложните стъпки на танц под музика, която само те можеха да чуват. Течението ни носеше бързо и почти нямаше нужда от платна. Гъстите зелени стени на високата до небето гора се извисяваха над мачтите. Понякога реката ставаше дълбока и бърза, а дърветата ставаха толкова близки, че ухаеше на цветя и чувахме шумните крясъци и викове на птици и разни пъргави същества. Една сутрин се събудих късно и открих, че в реката се е влял приток и тя се е проснала широка и гладка около нас. От лявата страна на кораба гората се беше отдръпнала в зелена мъгла на хоризонта.

— Какво е онова ей там? — попитах Клеф, когато той спря до мен.

Той присви очи.

— Не знам. Водата е твърде плитка за Парагон и за всеки по-голям кораб. Разчита се само на този единствен канал в средата и имаме адски късмет, че Парагон го познава добре. Към брега реката става по-плитка и след това отстъпва на вонящи сиви кални низини, които биха засмукали човек до бедрата. И се простират поне на един ден път пеш, може би два, преди дърветата да започнат отново. —

Поклати глава и добави замислено: — Дъждовните равнини не са за хора. Добре е да не забравяме, че не целият свят е създаден за нас... Ей! Ей! Въже не се навива така! — викна на някого и забърза по палубата, а аз останах загледан над водата.

Реката ни носеше все по-близо към морето и с помощта на своето Осезание и Умение започнах да осъзнавам, че корабът не е пасивен компонент в пътуването ни. Денем усещах съзнанието му.

— Сам ли се насочва? — попитах в един момент Амбър.

— До известна степен. Всяка негова част, която докосва вода, е направена от чародейно дърво. Или по-точно, драконов пашкул. Жителите на Дъждовните равнини са построили корабите така, защото водата на тази река бързо прояжда всичко друго. Или поне беше така. Както разбирам, джамайлийците са измислили начин да обработват дърво, който позволява обикновен кораб да се движи по тази река, без да бъде прояден. Непроницаеми кораби ги наричат. Така поне са ми казвали. Един жив кораб има известен контрол над кормилото си. Но не напълно. Парагон също така може да контролира всяка дъска от корпуса си. Може да стяга или да разхлабва. Може да предупреди екипажа, ако има теч. Чародейното дърво, изглежда, притежава свойството да се „излекува“, така да се каже, ако жив кораб остърже дъното или се сблъска с друг съд.

Поклатих глава в почуда.

— Удивително творение наистина.

Леката усмивка на Амбър угасна.

— Не сътворено от хората, или дори от корабостроители. Всеки жив кораб е трябвало да се превърне в дракон. Някои помнят това ясно от други. Всеки кораб е истински жив, Фиц. Озадачен в някои случаи, ядосан или объркан в други. Но жив. — Това сякаш я наведе на някаква мисъл, защото тя извърна очи от мен, облегна се на перилото и се загледа над сивата вода.

Дните ни на кораба бързо навлязоха в шаблон. Закусвахме с Брашън или Алтея, но рядко с двамата. Единият или другият като че ли винаги беше на палубата, надзираваше бдително, а Спарк и Настойчивост бяха непрекъснато заети. Работата по такелаж сякаш едновременно ги привличаше и плашеше, и всеки ден се надпреварваха. Трудно беше за Лант да ги хване натясно и да им наложи да упражняват писането и да учат. Спарк вече можеше да чете

и да пише, но малко разбираше от география и история на Шестте херцогства. За щастие, на нея като че ли ѝ бяха приятни часовете, които Лант отделяше за учението им, иначе Нас нямаше да изтърпи да го държат с перото и хартията, докато Спарк обикаля из кораба. Много често уроците се провеждаха на палубата, докато двамата с Амбър кротко крояхме въображаеми убийства.

Обедът беше по-малко формален и често няхах много апетит за него, след като прекарвах предобеда в безделие. Безпокоеше ме, че уменията, които с толкова усилия си бях възвърнал в Бъкип, вече започват да ръждясват отново, но не виждах начин да се упражнявам с бравда или меч, без това да повдигне въпроси или да предизвика тревога. Следобед с Амбър често се затваряхме с книгите на Пчеличка. Вечеряхме с Брашън и Алтея. Дотогава корабът обикновено беше закотвен или привързан за дърветата, според състоянието на реката.

След вечеря често оставах сам, защото Амбър прекарваше почти всяка вечер с Парагон. Намяташе си шал и се отправяше към предната палуба, където се настаняваше скръстила крака на самия нос и разговаряше с него. Понякога, за мое притеснение, Парагон я държеше в ръцете си. Тя сядаше на дланите му, с палците му под ръцете ѝ, за да може да е с лице срещу него, и си приказваха дълго в тъмното. По негова молба тя зае от Клеф малък комплект гайди и му свиреше — тиха като въздишка музика, която сякаш бе за самота и загуба. Веднъж-дваж понечих да се приближа, за да видя дали бих могъл да постоя с тях, защото признавам, че ме глождеше любопитство за какво ли може да си говорят толкова. Но без обида ми се даде ясно да разбере, че не бива да се включвам в разговора им.

Камбузът и зоната под палубата бяха територия на екипажа. На Парагон аз не бях само един непознат чужденец и принц. Бях също така идиотът, който бе ядосал фигурата и бях позволил публично да ме заплаши. Игрите на зарове в трюма и грубият моряшки хумор не можеха да се споделят с такива като мен. Тъй че най-често прекарвах вечерите сам в тясната каюта, която Спарк делеше с Шута. Стараех се да държа ума си ангажиран, обикновено с прелистване на книгите на Пчеличка. Понякога Алтея и Брашън ме канеха на чаша вино и небрежен разговор, но имах острото усещане, че аз и спътниците ми сме за тях по-скоро товар, отколкото гости. Тъй че една вечер, когато

учтиво отклоних поканата, тревогата ми нарасна, когато Брашън заяви грубо:

— Не, трябва да поговорим. Важно е.

Последвах го до каютата им. Алтея вече бе там, на масата имаше прашна бутилка вино и три чаши. За кратко и тримата се преструвахме, че това не е нищо повече от възможност да споделим добро вино и да поотпуснем в края на деня. Закотвеният кораб се полюшваше леко. Прозорците бяха отворени и нощните звуци от горския балдахин наблизко достигаха до нас.

— Ще напуснем реката утре следобед и ще поемем към Бинград — каза Брашън.

— Постигнахме добро време, мисля — казах любезно. Нямах представа колко време отнема обикновено такова пътуване.

— Да. Изненадващо добро. Парагон обича реката и понякога се разтакава в тази отсечка от пътуването. Не и този път.

— А това не е ли добре? — попитах озадачено.

— Това е промяна в поведението му. А почти всяка промяна е повод за притеснение. — Каза го бавно и замислено.

Алтея довърши виното си и остави чашата си на масата.

— Знам, че Амбър ти е казала малко за историята на Парагон — как той, по същество, е два дракона в тялото на един кораб, — но има и още нещо, което трябва да знаеш. Водил е трагичен живот. Живите кораби попиват спомените и преживяванията на своите семейства и на екипажите, които живеят на борда им. Рано в осъзнаването му, може би поради двойствената му природа, той се е обърнал и едно момче от фамилията му е умряло, заплетено във въжета на палубата му. Това го е уплашило. Няколко дни след това се превърнал в костенурка и удавил всички на борда. Толкова висока е цената на един жив кораб, че всеки път той е бил намиран и изправян, ремонтиран и отново пускан на вода. Но стана известен като кораб на лошия късмет, наричан подигравателно „Парий“. Последния път, когато беше пратен на плаване, изчезна за години. Върна се в Бинград сам, преобърнат. Когато го изправиха, откриха, че лицето му е било съзнателно повредено, очите му отсечени, и носеше на гърдите си дамба, която мнозина разпознаха. Звездата на Игрот.

— Игрот пиратът. — Разказът допълваше онова, което ми беше казала Амбър. Наведох се по-близо, защото Алтея заговори тихо,

сякаш я беше страх да не я подслушат.

— Същият. — Брашън изрече думата с такава мрачна категоричност, че повече не можех да се съмнявам в сериозността на разговора.

— Парагон беше насилен по начин трудно разбираем за човек без потекло от Бинград. — Гласът на Алтея стана напрегнат.

Брашън я прекъсна:

— Мисля, че чужденец не може да разбере повече за Парагон. Ще добавя, че Амбър извая отново лицето му и му върна зрението. Станаха близки през онези дни. Тя очевидно му липсваше и той изпитва голяма... привързаност към нея.

Кимнах, все още озадачен от мрачния им тон.

— Твърде много време прекарват заедно — каза внезапно Алтея. — Не знам какво обсъждат, но Парагон става по-неспокоен с всеки ден. Двамата с Брашън го усещаме. След толкова много години на борда му ние сме...

— Настроени — предложи Брашън подходящата дума. Помислих да им кажа точно колко много го разбирам, но се въздържах. Смятах ме за достатъчно странен и без да разкривам наследствената си магия, която ми позволяваше да докосвам с ума си умовете на други хора.

А може би и на живи кораби? Със сигурност така го бях почувствал с Тарман. Държах Умението си здраво под контрол след инцидента с Парагон, от страх, че ако смъкна стените си, за да прочета мислите му, той не само ще го усети, но и ще се ядоса. Вече го бях раздразнил предостатъчно. Тъй че подхвърлих само:

— Мога да си представя такава връзка.

Алтея прие това с кимване и наля още вино на всички.

— Това е двустранна връзка. Ние усещаме кораба и корабът ни усеща. А откакто Амбър дойде на борда, чувствата на Парагон станаха по-силни.

— А в такива моменти Парагон става по-своенравен — каза Брашън. — Забелязваме го в маневрирането му. И екипажът също. Днес имаше един коварен участък на реката, известен с това, че има местещи се плитчини. Обикновено забавяме, когато го преминаваме. Днес Парагон ни се опълчи и взехме отсечката два пъти по-бързо от обикновено. Защо бърза?

— Не знам.

— Накъде сте се запътили?

Изведнъж се почувствах твърде уморен да говоря за това. Изобщо не исках да повтарям разказа си.

— Кралица Малта нали ви прати пощенска птица.

— Да, с молба да ви помогнем, тъй като сте помогнали на много от децата им. Премахнали сте онова, което са им направили хората на Дъждовните равнини.

— Каквото са им направили драконите — поправих го. Чувствах се неудобно от този разговор. Явно бяха изнервени до степен да се ядосат заради поведението на кораба и бяха готови да обвинят Амбър за това. И настоявах да направя нещо по въпроса. Предложих най-логичното. — Може би всички трябва да отидем при фигурата на носа и да попитаме какво тревожи кораба ви.

— Моля говорете по-тихо — предупреди ме Алтея.

Брашън клатеше глава.

— Повярвай ни, че познаваме Парагон. Колкото и да е стар, той все пак не приема логиката като възрастен. По-скоро е като юноша. Понякога е рационален, а понякога импулсивен. Ако се опитаме да се намесим между него и Амбър, мисля, че резултатът ще е... — Внезапно млъкна и очите му се разшириха.

Алтея скочи на крака.

— Какво беше това?

Аз също го усетих — сякаш зной прониза тялото ми. Настръхнах. За миг ми беше трудно да вдишам, а щом се окопитих, стиснал ръба на масата, осъзнах, че не ми се вие свят. Не. Виното в чашата ми потръпваше, малки кръгчета играеха вътре.

— Земетресение — казах възможно по-спокойно.

Земетресенията не бяха нещо необичайно за Шестте херцогства. Чувал бях приказки за толкова мощни земетресения, че пропуквали кулите на замък Бъкип. Първите стаи на Шута в Бъкип бяха в една такава пострадала кула. През живота си не бях чувал да се е случвало толкова нещо, но разказите на менестрели за срутващи се кули и вълни, които опустошават цели пристанища, бяха ужасяващи. А ние тук, закотвени близо до гора с гигантски дървета, вкоренени в кал...

— Не е земетресение — каза Брашън. — Корабът е. Хайде.

Едва ли говореше на мен, но ги последвах навън.

Не бяхме единствените на палубата. Някои от моряците гледаха нагоре към дърветата или над борда озадачено. Клеф тичаше напред. Тръгнах по-бавно. Нямах да рискувам отново да се озова в ръцете на Парагон. Усетих внезапно прашене под краката си и погледнах надолу. В колебливата светлина на корабните фенери палубата изведнъж ми се стори чакълеста, вместо гладката и плътна структура на чародейното дърво. Не, не чакълеста. Люспеста.

Забързах след Алтея. Брашън и Клеф бяха спрели на безопасно разстояние от носовата фигура. Амбър стоеше сама на носа, изправила гръб и с вдигната глава. Упорита стойка. Фигурата се изви и ѝ подхвърли нещо. Тя не го видя и то тупна на палубата с дрънченето на счупено стъкло.

— Още! — настоя той.

— Само това имам сега. Но ми помогни и обещавам, че ще се опитам да ти донеса още.

— Трябва ми още! Това не е достатъчно!

В първия миг бях помислил, че смътните светлини лъжат очите ми. Но лицето на Парагон вече не приличаше на моето. Беше покрит с люспи като старец от Дъждовната пустош. Когато се взрях в него, очите му се изместиха. Все още бяха сини, но сред синьото се вихреше сребро. Драконови очи. Той посегна към Амбър с пръсти, увенчани с черни нокти.

— Шуте! Отдръпни се! — извиках, а Парагон вдигна очи и впи погледа си в мен.

— Не смей да я наричаш така! — изръмжа ми той озъбен. — Тя е по-мъдра от всички ви!

— Амбър, какво си направила? — извика Алтея с тих и сломен глас. Брашън стоеше смълчан, зяпнал в безмълвен ужас преобразената фигура.

— Върна ми истинската същност, поне отчасти! — отговори им Парагон. Лицето му се променяше пред очите ми, цветът се разливаше на вълни по общите ни черти. В тъмното той засия бронзов, щом ноктестите му длани се затвориха около Амбър и я надигнаха от палубата. Сгуши я чувствено до гърдите си и добави: — Тя ме познава такъв, какъвто съм, и не се поколеба да ми даде онова, от което винаги съм се нуждаел!

— Моля те, корабе, успокой се. Върни я на палубата. Обясни ни какво става. — Брашън говореше все едно се опитваше да вразуми своенравно десетгодишно момче. Изглеждаше спокоен и разсъдлив. Искаше ми се и аз да се чувствам така.

— Аз не съм КОРАБ! — Внезапният вик на фигурата стресна птиците по дърветата и те се разлетяха шумно из помръкналата гора. — Никога не съм бил кораб! Ние сме дракони! Пленени! Заробени! Но вярната ми приятелка ми показва, че мога да бъда свободен.

— Вярна приятелка — изпъшка Алтея, сякаш се съмняваше и в двете думи.

Брашън се приближи до жена си. Всеки мускул по тялото му беше стегнат; приличаше на вързана на каишка хрътка, чакаща да я освободят. Хвърли поглед през рамо към трупащите се моряци.

— Аз се заемам с това. Разпръснете се по задачите си.

Всички се отдръпнаха бавно. Клеф не помръдна. Стоеше на място с мрачно лице. Спогледахме се с Лант и той сложи ръка на рамото на Спарк, придърпа я към себе си и сръга Настойчивост да тръгне с тях. Останах на мястото си. Парагон държеше Амбър под брадичката си и до гърдите си, а тя гледаше сяло над водата.

— Трябваше да го направя — промълви тя. Зачудих се на мен ли говори, или на бившите си приятели.

— Тя ме постави на пътя към връщането в същинската ми форма! — заяви Парагон на ранните звезди в тъмносиньото небе. — Тя ми даде Сребро.

Огледах палубата и видях късчета от счупена стъкленица. Сърцето ми изстина. Беше ли намерила Среброто в пътната ми торба и го бе взела, без да ме попита? Без да ме предупреди за плана си? Какъв беше планът ѝ?

Гласът на Алтея бе висок и писклив:

— Същинската ти форма?

— Виждате ли какво ми направи дори и малко Сребро? С достатъчно, вярвам, че мога да се отърся от тези дъски, в които сте ме стегнали, и да сменя платната с криле! Ще се превърнем в драконите, каквито трябваше да бъдем!

Алтея гледаше стъписано. Изрече думите все едно се опитваше да проумее смисъла на думи на чужд език.

— Ще се превърнете в дракони? Ще престанеш да си Парагон? Как? — А после, още по-невярващо: — Ще ни напуснеш?

Той пренебрегна болката в гласа ѝ. Избра обидата, каквато нямаше в думите ѝ.

— А какво да направя? Как може да искате да остана така? Винаги подчинен на каприза на други? Да ходя само там, където вие ме поведете, да нося товари напред-назад между човешки пристанища? Безполов? Пленен във форма, която не е моята?

Гласът му беше на ръба на гнева. Очаквах остриите му думи да наранят Алтея, но тя като че ли бе неуязвима за тях.

Пристъпи безстрашно към фигурата и вдигна глава в смътната светлина.

— Парагон. Не се преструвай, че не можеш да разбереш какво изпитвам. Какво чувствам към теб.

Той присви драконовите си очи и впитият му в Алтея поглед заприлича на сини пламъци, кипнали в пропуканата стена на пещ. Бавно ръцете му, все още странно човешки въпреки люспите по тях, се разгънаха. Той спусна Амбър на палубата и безмълвно ни обърна гръб.

Амбър леко се олюля и се изправи. Опитах се да разгадая стойката ѝ, да видя нещо от стария си приятел Шута в нея в този момент. Но видях само Амбър и отново бях замаян от почуда коя е тази жена.

И на какво е способна.

Парагон беше обърнал гръб на всички ни, загледан над тъмната вода. Напрежението на фигурата пулсираше през корпуса от чародейно дърво и костите на кораба. Все по-силно осъзнавах, че той казва истината. Не беше кораб. Беше дракон, преобразен и пленен от хора. И колкото и да обичаше тези, които служеха в екипажа му, на някакво ниво трябваше да изпитва негодувание. Може би дори омраза.

И бяхме напълно във властта му.

Докато тази мисъл смразяваше костите ми, Алтея тръгна към Амбър. Напомни ми на дебнеща котка, готова да се нахвърли на друга. Малките стъпки, точният баланс, немигащият поглед. Заговори с тих, спокоен глас:

— Какво направи на кораба ми?

Амбър извърна незрящите си очи към гласа на Алтея.

— Направих това, каквото трябва да се направи за всеки жив кораб. Каквато би трябвало да направите за Вивачия, ако се появи възможност.

При споменаването на Вивачия тялото на Алтея се напрегна и тя сви юмруци.

Виждах бях жени да се бият. Виждах бях дами в изящно облекло да се удрят и пляскат, с плач и вресъци. И бях виждал рибарки да си вадят ножове една на друга, да се опитват да се изкормят една друга толкова хладнокръвно, колкото кормеха и чистеха риба. Алтея не беше изнежена дама в дантели, а след като я бях гледал как командва екипажа и се катери по такелаж, изпитвах силен респект от силата на ръцете ѝ. А Шутът никога не беше бил борец. Сляп, а и при това, което бе изтърпял, не вярвах, че наскоро изцеленото му тяло ще издържи на каквато и да е физическа борба.

Скочих напред и застанах между тях.

Не беше добро решение. Ядът на Алтея към старата ѝ приятелка не беше нищо в сравнения с гнева, който намесиляят се непознат събуди в нея. Твърдият ръб на дланта ѝ се натресе в гърдите ми.

— Махни се — настоя тя.

Ако не бях готов за такъв удар, щеше да ми е изкарала въздуха.

— Спри — посъветвах я.

— Това не засяга теб. Освен ако не го искаш!

Но преди дори да съм помислил как да реагирам, Брашън се провря между нас и избута Алтея настрани. Застана пред мен, очите ни се срещнаха в тъмното.

— Ти си на палубата ми — изръмжа тихо. — Правиш каквото тя или аз кажа да правиш.

Поклатих бавно глава.

— Не и този път.

Зад мен Амбър мълчеше.

— Искаш да го докараме до юмруци ли? — попита Брашън. Наведе се и усетих дъха му на лицето си. Бях по-висок от него, но той беше по-едър. И вероятно в по-добро състояние. Искях ли да го докараме до юмруци?

Да. Изведнъж усетих, че ми е писнало от всички тях. Дори от Амбър. Усетих как горната ми устна се повдигна, за да оголи зъбите ми. Време за бой, време за убиване.

— Да — заканих му се.

— Спрете, всички! Парагон го чувства това! Фиц, това е драконът! — извика Шутът зад мен. — Това е драконът! — Плесна ме по тила толкова силно, че главата ми отскочи напред. Челото ми се блъсна в лицето на Брашън и чух как Алтея извика нещо. Беше хванала мъжа си за ризата и го дърпаше от мен. Вкопчих се в него, не исках да пусна плячката си. Зад мен Шутът заби рамо в гърба ми. Алтея се спъна и падна по гръб, като повлече Брашън със себе си. Едва не рухнах отгоре им, но се превъртах настрани. Шутът падна върху мен и заговори в ухото ми: — Корабът е, Фиц. Това е неговият гняв. Престани да претендираш за нещо, което не е твое.

Издърпах се от него и се отскубнах от хватката му. Успях някак да се изправя, готов да натроша ребрата на Брашън с ритник. Дишах запъхтяно и чух как звукът се повтори от тежкото сумтене на някакво голямо същество. Много голямо.

Смътните кръгове от фенерите не бяха предназначени да осветяват фигурата на носа. Въпреки това успях да видя, че тя бързо губи човешкия си облик. Онова, което беше моята челюст, уста и нос, се удължаваше в муцуна на влечуго. Зяпнах нагоре към блесналите сини очи. За миг погледите ни се сплетоха. Видях там същата ярост, която кипеше и в мен. Усетих облечената в ръкавица длан на Шута на рамото си.

— Вдигни стените! — замоли ме той.

Но яростта бе отминала като летен шквал, оставяйки ме опразнен от всякакво чувство. Стиснах китката на Шута и вдигнах Амбър на крака. Тя тръсна полите си и ги приглади.

— Към кърмата — заповяда ни Брашън. Носът му кървеше от удара на челото ми. Испитах задоволство, колкото и дребнаво да беше. Все пак се подчиних. На смътната светлина лицето му изглеждаше отпуснато и състарено. Докато се тътрехме към каютата им, минахме покрай Клеф. — Предай на всички — каза му Брашън. — Всички да стоят по-далече от фигурата, докато не наредя друго. После се връщаш тук и го наблюдаваш. Извикай ме, ако сметнеш, че се налага да изляза.

Клеф кимна и бързо се отдалечи.

Стигнахме до капитанската каюта. Лант и младоците се бяха струпали до вратата. Лант ме погледна питащо.

— Нищо ни няма — казах му. — Заведи Нас и Спарк в каютата на лейди Амбър. Ще ви обясня по-късно.

Махнах му да тръгват. Погледът му издаде, че не иска да бъде разкаран с децата, но ги поведе.

Брашън чакаше до отворената врата. Влязох след Амбър и затворих вратата.

— Какво все пак направи? — попита Алтея. Гледаше Амбър вбесено.

— Чакай — заповедно каза Брашън. Взе от бюфета чаши и бутилка. Не беше вино или отлежало бренди, а евтин ром. Безцеремонно отпи, доля си и тупна чашата на масата, докато се смъкваше в стола си. — Сядайте. Всички.

Беше капитанска команда. Амбър ѝ се подчини, а след миг седнах и аз.

— Защо го направи? Това е същинският въпрос.

Взря се в Амбър и в очите му видях гняв, отчаяние и дълбока болка, която може да причини само измяната на приятел.

Нямах какво да кажа. Това, което беше направила, ме беше объркало напълно. В разгара на пътуването ни, в едно начинание, за което щях да се закълна, че бе единствената цел в живота на Шута, Амбър беше избрала да издаде, че притежаваме забранено вещество, като го използва, за да... направи нещо на кораба. Насред пътя ни беше изменила на гостоприемството и приятелството и беше застрашила всички ни. Беше безсмислено. Чувствах се оскърбен колкото Алтея, че съм въвлечен в такава ситуация. И безпомощен да поправа каквото и да е.

— Трябваше да го направя — каза Амбър. — Редно беше да го направя за кораба. За Парагон. — Пое си дъх. — Дадох му Сребро. Така го наричат хората в Келсингра. Там има един кладенец, драконите пият от него. То е течна магия, веществото, което руши стените между хора и дракони. Може да изцели ранен дракон, да удължи живота на Праотци и да насити предмети с магия. За родените с малко магия, като Фиц, може да усилва някои способности... И вярвам, както и Парагон, че ако му се даде достатъчно от нея, може да довърши преобразяването, което е трябвало да направи. Може да стане драконът, чийто пашкул е бил откраднат, за да се направи „чародейното дърво“, от което е построен този кораб.

Информацията направо се изсипваше от нея — много нехарактерно за Шута споделяне. Видях как Брашън и Алтея се мъчат да схванат какво говори. Думите й сякаш се бяха изчерпали. Брашън се мръщеше. Алтея се беше пресегнала над масата, за да хване ръката му. После, с неохота, Амбър заговори отново:

— Но имах и друга причина. Тъй че би могло да се нарече егоистично. Трябваше да сключа сделка с Парагон — сделка, която знаех, че няма да намерите за приемлива. Трябва да стигна до Клерес колкото може по-бързо, а Парагон може да ме откара там. И заради шанса за още Сребро ще ме откара. — Наведе очи към масата и вдигна чашата си. — Това беше единственият ми избор — добави и отпи здрава глътка ром.

— Ние отиваме до Бинград. После до Джамайлия. Не до Клерес. Имаме да доставим товар, да изпълним договори.

Алтея обясни всичко това много внимателно, но страхът в очите й се усилваше, щом започна да осъзнава величината на промяната, завладяваща живота й.

— Не. Отиваме право в Клерес — тихо каза Амбър. — Знам, че това ще промени живота ви. Ако имаше друг начин, щях да избира него. Може би. Каквото и да причини това на когото и да било от нас, Парагон заслужава Среброто. Всички живи кораби го заслужават! Но ако не бях толкова отчаяна... Това е единственият начин да стигна до Клерес колкото се може по-бързо и точно това трябва да направя.

— Аз дори не знам това пристанище — каза Брашън. Повдигна вежда към Алтея, а тя поклати глава.

— Парагон го знае. Бил е там. Когато беше кораб на Игрот, са стигали далече, докато са гонили плячката си. Далече отвъд Островите на подправките. Отвъд няколко други групи острови. Исабон. Кинекту. Стерлин. И отвъд тях. Клерес е познат на Парагон. Той ще ни откара там.

— Имаме договори... — почна Алтея.

Брашън не се и опита да прикрие гнева си.

— „Имахме“ договори. Но предполагам, че е безполезно да се опитваме да накараме един чужденец да разбере, че вярната дума на един Търговец е единственото, което той притежава. А сега тези думи ще бъдат нарушени, моите и на Алтея. Никой никога повече няма да ни се довери. Никой няма да търгува с нас отново. — Пое си дъх и се

намръщи още повече. — А след като Парагон те откара до Клерес, след като направиш каквото там спешно трябва да направиш и му дадеш това „Сребро“? Тогава какво? Наистина ли вярваш, че Парагон може... да престане да е кораб? Да се преобрази в дракон?

Амбър си пое дъх.

— Да. И то в два дракона, освободени от неестествената връзка един към друг и преобразени в същинския си облик. Да. С достатъчно Сребро, надявам се, че може. Те могат. — Погледна от едното невярващо лице към другото. — Вие го обичате. Обичали сте го от години, още откакто е бил изоставена коруба, издърпана на брега. Алтея, ти си играла в него като момиче. Брашън, ти си намерил подслон вътре в него, когато никой друг не е искал да ти предложи покрив. Познавате го, знаете колко жестоко са се отнесли към него. Това, което каза той, е вярно. Не е възможно да желаете да си остане какъвто е.

— Наистина го обичам — промълви Алтея. — Когато рискува всичко, за да го купи, семейството ми го защити да не бъде разглобен и ни даде възможност да спасим Вивачия и моя племенник. През всичките години оттогава двамата с Брашън сме го защитавали. Мислиш ли, че други капитани щяха да пожелаят такъв кораб? — Въздъхна. — Но ти ни разори. Разбираш ли това? Несъмнено мислиш, че съм егоистична, защото мисля за нашето бъдеще, но без нашия жив кораб двамата с Брашън нямаме нищо. Никакъв дом, никакво имение, никаква търговия. Нищо. Бяхме зависими от Парагон, грижехме се за него, когато никой друг нямаше да му се довери, пазехме го да не бъде изкорубен и разпродаден като куриоз. Изглежда, мислиш, че животът му е бил нещастен, но това беше най-доброто, което можехме да му дадем. Ние сме част от него и той е част от нас. Какво става с нас, ако той се превърне в дракон? Или два дракона? Какво наследство ни е останало за нашия син?

Замълча и видях как се опитва да се овладее поне донякъде.

— А ако Среброто не успее и той вече не може изобщо да е това, което е сега? Това може би ще е още по-лошо. Не помниш ли колко окаян беше, когато го възкресихме първия път, сляп и насилен, изпълнен с омраза? Не може да не го помниш: беше там. Мислиш ли, че всичките години оттогава са били лесни? Но ние го построихме отново, дадохме му сърце и мир, и радост. Носеше ни през бури,

ревеше от смях на нашия страх! Кротко море, той държи детето ни в ръцете си и го потапя във водата, за да го накара да се кикоти. Всичко това вече го няма. Никога повече няма да изпита радостта от това, че е кораб. Цялата слава, която изградихме отново за него, всичките ни години заедно... Всичко съсипано. Всичко изгубено.

Алтея бавно се смъкна на масата и скри лице в ръцете си. Буквално пред очите ми се смали и видях сивите нишки в тъмната ѝ коса и вените и сухожилията по силните ѝ ръце. Брашън се пресегна над масата и отпусна мазолестата си ръка върху нейната. Мълчанието около масата се проточи. Изпитах срам от нещастieto, което им бяхме донесли. Не можех да разгадая чувствата зад скованото изражение на Амбър. За пореден път ме споходи мисълта, че въпреки дългата ми връзка с Шута изобщо не съм в състояние да предвидя какво може или не може да направи тя.

Брашън заговори предпазливо, докато галеше разчорлената коса на жена си.

— Алтея. Продължаваме, скъпа. Със или без палубата на Парагон под краката ни, двамата с теб продължаваме. — Преглътна. — Може би Момч-О остава на борда на Вивачия. Тя е толкова негов семеен кораб, колкото и Парагон, а Са знае, че синът на Кенит не е показал голям интерес към живот по море...

Чух колебливост в гласа му и видях бавното осъзнаване, прокраднало се по лицето му. Ако Парагон можеше отново да стане дракон, то и Вивачия можеше. Както можеше всеки друг — или всички живи кораби. Не просто тях двамата беше унищожила Амбър. Когато беше дала Сребро на Парагон, тя беше срутила династиите на Търговците на Бинград, на собствениците на живи кораби. Самият Бинград, този голям търговски център, винаги беше зависил от живите кораби за превоз на съкровищата от Дъждовните равнини. Сега живите кораби щяха да се изгубят в историята, а с тях — и богатствата на старите фамилии, които ги притежаваха.

Алтея вдигна глава и се взря в Амбър.

— Защо? — попита покрусено. — Защо не ни попита първо, защо не ни каза какво се каниш да направиш? Защо не ни даде малко време да обмислим как бихме могли да се справим с такава огромна промяна? Мислиш ли, че щяхме да откажем на Парагон онова, което

той толкова искрено желае? Не помисли ли, че идеята можеше да му се предложи по-бавно и по-безопасно?

Говореше за кораба си все едно, че беше детето ѝ. Увредено дете, но любимо дете все пак. Дете, което тя сега щеше да загуби поради лудостта му. Болезнено беше да си свидетел на такава ужасна загуба, но Амбър седеше безучастна.

— Трябваше да го направя — каза най-сетне тя. — И не просто заради Парагон. — Погледна към мен. — Започна с Парагон. Съжалявам, Фиц. Искях да ти кажа какво съм намислила. Точно затова поисках Среброто. Не възнамерявах просто да му го дам. Но когато говорих снощи с Парагон, той ме попита дали се радвам, че отново съм на борда, въпреки че не бих могла повече да съм моряк. Казах му, че смятам, че е трябвало да стана моряк. А той каза, че изобщо не е трябвало да е кораб, че е трябвало да бъде дракон и... Изведнъж късчета от онова, което казваше, се съчетаха с нещо от дневника на сънищата на Пчеличка и разбрах какво означава сънят ѝ. Тя е предсказала оцеляването си. Сигурна съм, че е жива. И вероятно все още е в ръцете на похитителите си. Те ще я отведат в Клерес. Не можем да знаем по кой път, но знаем къде води този път. Също така знаем, че тя не може да остане в ръцете им нито за миг повече, отколкото можем да предотвратим. Не можем да пътуваме на прекъсвания, не можем да спираме, за да намерим други кораби и да уговаряме превоз, да ходим от едно пристанище до следващото и да се надяваме, че ще стигнем там навреме. Трябва да стигнем до Клерес колкото може по-бързо. А един жив кораб, който знае пътя, е най-добрият ни шанс да я спасим.

Надеждата, разбивана толкова често, се превръща във враг. Чух думите ѝ и те не накараха сърцето ми да подскочи от радост. Вместо това ме обзе гняв. Как смееше? Как смееше да каже такова нещо пред чужди, как смееше да ме изкушава с неоснователни фантазии? След това, като мокреща вълна, която не може да бъде избегната, надеждата ме заля. Сграбчи ме и ме повлече над подводни скали към дълбините си. Забравих всички други събития от деня и попитах:

— Пчеличка жива? Как? Защо вярваш в такова нещо?

Тя се извърна към мен. Ръката ѝ затърси по масата и намери моята. Стисна я, усетих хладния допир на пръстите ѝ около моите. Не

можах да разчета нищо в светлите ѝ празни очи. Гласът ѝ беше предпазлив.

— В книгата ѝ на сънищата е, Фиц. О, не е изречено точно, но има сънища, които е обозначила като най-вероятно да се сбъднат. Неща, които е вярвала, че е по-вероятно да се случат от други неща. Говори за предстоящи събития в образи вместо с думи. Цял живот прекарах в учене как да чета сънища. А нейните сънища си съвпадат съвършено като парчета счупена керамика, наместени отново.

— Книга на сънищата? — възкликна Алтея. — Топките и циците на Са! Какво е книга на сънища и защо те подтикна да ни унищожиш?

Амбър извърна лице към тях.

— Ще отнеме известно време да обясня...

— Време, което трябваше да отделиш преди дни, мен ако питаш. Тъй че започвай веднага. — Гневът на Алтея беше на ръба да избухне.

— Добре. — Амбър прие упрека, без да се защити. Стисна ръката ми. Жалост имаше в гласа ѝ, когато каза: — Фиц, знам, че ще възнегодуваш, че моля за това, но моля те донеси книгата на сънищата на Пчеличка, за да обясня на Алтея и Брашън какво е тя и защо всеки от сънищата ѝ е толкова важен.

Познавал бях горещия изблик на гнева, ослепителното червено на яростта. Сега имах чувството, че лед се събра в корема ми и оттам плъзна по цялото ми тяло. Студ, който едва не спря сърцето ми, ме завладя. Зяпнах я, смразен от коравосърдечието ѝ. Тя се взря в мен. Какво виждаше все пак? Сянка? Очертание?

— Фиц. Моля. — Брашън не ме погледна, забил беше поглед в ръцете си. — Ако можеш да ни помогнеш да разберем за какво става дума...

Гласът му заглъхна. Надигнах се мълчаливо, избутах назад стола си и излязох от каютата. Не отидох в стаята на Амбър, където беше пътната ми торба. Тръгнах през гъмжащия от насекоми мрак към предната палуба.

Парагон стоеше умислен. Изгърбените му рамене бяха човешки, но вратът му вече беше по-дълъг и змийската му глава беше клюмнала на гърдите. Притесни ме така, както малко неща в живота ме бяха притеснявали. Покашлях се. Той раздвижи змийската си глава и ме погледна. Очите му все още бяха сини.

— Какво искаш? — попита ме.

— Не знам — признах. Не се чувствах безстрашен, но въпреки това се приближих и се облегнах на парапета. Амбър беше събудила надежда в мен, а с надеждата беше събудила съмнение. Докато бях сигурен, че съм изгубил Пчеличка, бях искал отмъщение. Повече от отмъщение — искал бях собствената си смърт. Ако можех да стигна до Клерес, да убия колкото може повече врагове и да загина, щеше да е добре. Имал бях достатъчно време да обмисля грижливо това отмъщение. Но сега исках Пчеличка да е жива, за да мога да я избавя. Ако не беше жива, исках и аз да съм мъртъв, за да свършат най-сетне провалите ми. Исках ли все още отмъщение? Не тази нощ, реших. Твърде уморен бях от всичко това. Ако можех да нахлуя бързо, да намеря Пчеличка и да избягаме далече, и да живеем мирно и спокойно с детето ми някъде, това щеше да е достатъчно. — Мислиш ли, че дъщеря ми е жива? — попитах кораба.

Сините му очи се завихриха, като очи, грейнали през въртящо се синьо стъкло.

— Не знам. Но това е без значение за сделката, която сключихме с Амбър. Ще ви отведа до Клерес колкото може по-бързо. Знам пътя. Бях там, когато бях поробен от Игрот. Ако дъщеря ти е жива, ще я спасиш, а дори и да не е, ще унищожих онова отвратително гнездо. После ще се върнем тук и ще отплаваме нагоре по реката, и Амбър ще вземе Сребро за мен. Достатъчно Сребро, за да стана драконите, които трябваше да съм.

Исках да го попитам какво ще направи, ако междувременно загина. Сигурен бях, че ще се върне до Келсингра и ще поиска Сребро. Тъй че защо не го направи още сега?

Защото твоето отмъщение е и драконово отмъщение. Замълча. Изчаках. *Ако стана дракони, не мога да ви отнеса там. Само като кораб мога да ви превозя толкова далече. Тъй че отиваме всички, заедно, за да си свършите работата. И тогава ще сме свободни, за да станем това, което винаги е трябвало да бъдем.*

Бавно осъзнах, че не гушцерските устни на Парагон оформят думите. Чух го и разбрах смисъла им. Отвърщаше колкото на моите думи, толкова и на мислите ми. Беше като Умението и беше като Осезанието, но не беше нито едно от двете. Бавно вдигнах ръцете си от перилото.

Вече те познавам. Не можеш да ме отбегнеш, ако пожелаеш да ти говоря. Но точно сега ще кажа само едно. Не се противопоставяй на волята ѝ, нито на моята. Към Клерес тръгваме, да сложим край на онези, които я измъчваха и похитиха детето ѝ. А после се връщаме в Келсингра, за да мога да стана дракони. Сега върви. Вземи онова, за което те изпрати тя. Успокой Брашън и Алтея колкото можеш.

Последното го каза все едно ме молеше да се погрижа котките му да са нахранени, докато го няма. Как можеше да е толкова безразличен към тях?

Би ли предпочел да мразя тези, на които съм служил като роб?

Затръшнах стените си. Можеше ли наистина да прониква в ума ми когато пожелае? Що за възмездие си представяше, че ще нанесе? Ако намерехме Пчеличка жива и поисках да я взема и да избягаме веднага, щеше ли да ни се противопостави? Изтласках настрана тези въпроси. Може би засега трябваше само да знам, че ще ни откара до Клерес.

Отидох до малката каюта на Амбър. Беше тъмно, но не се върнах за фенер. Торбата ми беше пъхната в един ъгъл под койката. Намерих я с опипване и я издърпах от вързопите с дрехи на Амбър и Спарк, които някак се бяха издули и бяха запълнили цялото свободно пространство. Зарових за дневника за сънищата и пръстите ми забърсаха тъканта, загръщаща Среброто, дадено ми от Рапскал. Малко предателство беше, че бе ровила в багажа ми и го беше намерила, но бяха започнал да свиквам с малките ѝ предателства. И все пак, докато избутвах ядосано тъканта, за да извадя книгата, напипах тежките стъклени тръби, които ми беше дал генералът. Бавно извадих вързоп, отворих го и вдигнах тръбите. Ранна звездна светлина бе започнала да прониква през малкото прозорче и веществото в стъклениците ѝ се отзова с неземан блясък. Среброто вътре кръжеше в бавния си танц. И двете бяха пълни до ръба, запушени и запечатани както бяха, когато Рапскал ги бе сложил в ръцете ми. Течна магия. Умението в чиста форма, независимо от човешка или драконова кръв. Наклоних отново тръбите и погледах бавното му пълзене в стъклото. Зачудих се колко ли е дала Амбър на Парагон. Достатъчно ли бе това, за да довърши преобразяването му? Ако станеше непокорен или опасен, можеше ли това да е подкупът, който да му предложи? Скъпоценно вещество. Опасно.

Стегнах вързопа и го натиках дълбоко в торбата. Бях преценил Амбър погрешно. По някакъв начин тя се беше сдобила със Сребро и го беше скрила от мен. Точно както аз бях скрил от нея какво имам. Мисълта, че може би съм също толкова лъжлив към нея, колкото тя към мен, само ме ядоса още повече. Искаше ми се тя да се махне и да...

И да се върне Шутът? Тази странна мисъл замая главата ми. Не можеше да се избегне признанието, че отношенията ни с Амбър бяха неимоверно различни от онова, което изпитвах към Шута. Искаше ми се да разтърся глава като куче, излязло от вода, но знаех, че ще е безполезно. Пъхнах книгата на Пчеличка под мишница и натиках обратно торбата на мястото ѝ.

— Забави се — подхвърли Брашън, когато се върнах в каютата. Клеф също беше дошъл. Не беше седнал на масата, а се беше свил на едно ниско столче в ъгъла, с чаша ром в ръце. Погледът, който ми хвърли, не беше дружелюбен. И аз не се чувствах особено дружелюбно. Несъмнено ме беше видял да говоря с Парагон и бе дошъл да каже на Брашън.

— Спрях да поговоря с Парагон — признах.

Челюстта на Брашън се стегна, а Алтея се надигна, сякаш се канеше да скочи върху мен. Вдигнах предупредително ръка.

— Той потвърди за сделката си с Амбър. И намекна, че той и други дракони биха могли да имат свои причини да ни желаят успех в начинанието. — Обърнах се към Амбър. — Бих искал да знам какви са те. И бих искал да знам как се сдоби със Сребро, след като Рейн и Малта изрично ти го отказаха.

Алтея ахна стъписано. Брашън замръзна.

— Не го откраднах — отвърна тя тихо. Изчаках. Тя си пое дъх. — Дадено ми беше, насаме, от лице, което знаеше, че може да има големи неприятности, ако други хора научат за това. Предпочитам да не казвам кой точно беше. — Сви устни упорито.

— Сякаш ни интересува — измърмори Алтея саркастично. — Покажи ни „доказателството“ си, че детето ви е живо. Че не сте унищожили живота ни за нищо.

Явно беше, че всякакво съчувствие, което бе изпитвала към нас, се е изпарило. Не можех да я обвиня, но все пак изпитах гняв като чух да говори така за Пчеличка.

Сложих внимателно книгата на масата, седнах, с ръцете ми от двете ѝ страни. Никой нямаше да я докосне освен мен. Наложих си спокоен тон и се обърнах към Амбър.

— Какво точно искаш да прочета от тази книга?

Мисля, че тя разбра колко близо съм до безразсъдния гняв. Зависех от милостта ѝ и от милостта на тези чужди хора и техния неблагонадежден кораб, а те настояваха да им „докажа“, че детето ми е достатъчно специално, за да заслужава да бъде спасено от хора, които изпитват удоволствие да изтезават. Ако имаше някакъв „бряг“ на реката, щях да настоя веднага да ме свалят на него и да се махна от всички тях.

— Моля прочети съня, където двуглавата личност ти дава стъкленица с мастило, което да изпиеш. И ти отърсваш парчетата дърво и се превръщаш в два дракона. Мисля, че точно той ще е най-ясният за всички ни тук.

Замръзнах за миг. Неведнъж бях обвинявал Шута за „тълкуване“ на сънните предсказания след като събитията са се случили, като ги прекроява така, че да съвпадна с онова, което действително е станало. Но този сън поне наистина изглеждаше абсолютно ясен. Запредиствах дневника на сънищата на Пчеличка, докато го намеря. За миг погледнах илюстрацията, която бе направила. Облечена в ръкавица ръка държеше високо малка стъкленица. На заден план аз посягах към нея с нетърпеливи ръце. Имаше син блясък в очите, които ми беше придала. Беше обагрила „мастилото“ в стъкленицата с жълто и сиво. Не беше сребро, но разбрах, че е замислено да е. Бавно прочетох думите на глас и показах илюстрацията на Алтея и Брашън. Тя я погледна намръщено, а Брашън се отпусна назад, скръсти ръце на гърдите си и попита:

— Откъде да знаем, че не сте го написали това снощи?

Беше глупав въпрос и той го знаеше. Но му отговорих.

— Единият от нас е сляп и следователно не е в състояние да пише или рисува. А ако подозирате мен, нямам четки и качествени мастила, за да направя това, нито таланта да рисувам. — Нежно разлистих страниците на книгата на Пчеличка. — А има много страници със сънища и илюстрации, които следват тази.

Той го виждаше. Просто не искаше да признае, че Пчеличка е предсказала как лейди Амбър ще даде на един жив кораб с моето лице

Сребро, за да може корабът да се превърне не само в един, а в два дракона.

— Но... — започна той, но Алтея го прекъсна кротко:

— Спри, Брашън. И двамата знаем, че около Амбър винаги е имало странно ухание на магия. А това е нещо повече, опасявам се.

— Да — потвърди Амбър. Лицето ѝ беше мрачно, гласът — сериозен.

Не исках да задам въпроса си пред чужди хора, но желанието да разбера ме прояждаше като забрала рана.

— Защо мислиш, че Пчеличка е жива?

Раменете ѝ се повдигнаха и смъкнаха с дълбоко поетия дъх и въздишката.

— Това ще е по-малко ясно, боя се.

— Чакам.

— Първо, онзи неин сън, че е орех. И втори, в който тя нарича себе си жълъд. Спомняш ли си го? Тя е малка и стегната, и хвърлена в течение. Мисля, че предсказва преминаването си през стълб на Умението.

— Преминаване през какво? — попита Брашън.

— Говоря на Фиц сега. Ако искате да научите, ще ви обясня по-късно.

Той се смири, но не особено охотно. Отпусна се на стола, скръстил ръце на гърдите си и с намръщено лице.

— След това имаме съня със свещите. Фиц, знам, че носиш няколко от свещите на Моли. Миризмите са ясни за един слепец. Мога дори да кажа кога си ги извадил и си ги държал. Колко имаш?

— Само три. В началото бяха четири. Една загубих, когато ни нападна мечката. След като със Спарк избягахте през стълба, събрахме каквото можахме от провизиите ни. Но много беше разпръснато или загубено, или съсипано. Успях да намеря само три...

— Помниш ли съня ѝ за свещите? Намери го в книгата, моля.

Намерих го. И го прочетох на глас. По лицето му бавно плъзна усмивка. *Вълкът и шутът*. Беше толкова ясно, че дори аз разбирах, че става дума за Шута и мен.

— Три свещи, Фиц. „Те не знаят, че детето им все още е живо.“ Сънят ѝ показва място, където шансовете ѝ са раздвоени. Когато ти

загубваш свещ, това по някакъв начин създава промяна за нея. Промяна, която означава, че тя е оживяла вместо да умре.

Замръзнах. Беше твърде нелепо, за да го повярвам. Вълна от нещо... не надежда, не вяра, но нещо, което не можех да назова — ме прониза. Чувствах се все едно сърцето ми е започнало да бие отново, сякаш въздух бе изпълнил дробовете ми след дълго задушаване. Толкова отчаяно исках да повярвам, че Пчеличка все още би могла да е жива.

Вярата изригна през всяка стена на разумност или предпазливост, каквато притежавах.

— Три свещи — промълвих. Искаше ми се да заплача и да се разсмея, и да завикам.

Три свещи означаваха, че дъщеря ми все още е жива.

15. ТЪРГОВЕЦ АКРИЕЛ

Куклата танцува. Върти се, подскача и лудува. Нарисуваната и червена усмивка изглежда щастлива, но куклата крещи, защото играе по нажежени до червено въглени. Дървените крака започват да димят. Влиза мъж с лъскава брадва. Размахва я. Мисля, че ще отсече горящите крака на куклата, но брадвата посича всички конци. Но мъжът пада, а куклата скача и побягва освободена.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

— Защо мислиш, че бих помогнала на дрипла като теб? — Жената отпи от чая си и впи поглед в мен. — Ти си точно този тип беля, която съм отбягвала цял живот.

Не се усмихваше. Не й казах, че съм я избрала, защото е жена и се надявам, че ще има по-меко сърце. Мислех, че това щеше по-скоро да я обиди, отколкото да я склони. Стомахът ми беше толкова празен, че ми се искаше да повърна. Мъчех се да не затрепера, но бях на ръба на силите си. Само воля ми беше останала. В тялото ми не беше останала и капка кураж. Помъчих се да запазя гласа си спокоен.

— По време на пътуването видях как продадохте стареца, който можеше да чете и да пише. Той сам написа документа за продажбата. Видях, че взехте добра цена за него, въпреки че е стар и вероятно не му остават много години.

Тя кимаше, но малко намръщено.

Поизправих рамене, колкото можех.

— Може да съм малка, но съм силна и здрава. И мога да чета и да пиша. Мога също да копирам илюстрации или да рисувам каквото пожелаете да се нарисува. И мога да боравя с числа също. — Умението ми с тях не беше толкова голямо, колкото ми се искаше, но смятах, че съм достатъчно близо до истината. Щом ще се продавам на търговец на роби, най-добре да се представя като добра сделка.

Тя опря лакът на масата в камбуза. Беше се оказало ужасно трудно да я намеря сама. Бях я наблюдавала през целия ден, като се местех от едно скривалище в друго, за да я проследявам, и бях видяла как се задържа на масата след като другите търговци бяха приключили с тъпченето. Подозирах, че предпочита да яде късно, вместо да търпи лапането и бутането им. Влязох в камбуза след като последната закусваща тълпа беше напуснала. Недовършената ѝ храна беше пред нея. Мъчех се да не зяпам в нея, но я бях запаметила. Хрупкавият крайшник с малко масло на него и мазно петно на чинията, което копнеех да отопя с хляба или дори с пръста си. Дояждаше кашата в купата си. Преглътнах.

— И от кого бих те купила?

— От никого. Сама ви се предлагам.

— Сама ми се предлагаш? Сериозно? Къде са родителите ти? Или господарят ти?

Бях подготвила лъжата си колкото се може по-грижливо. Имала бях три гладни студени и жадни дни, за да я съчиня. Три дни промъкване крадешком из кораба, докато се мъчех да остана скрита от погледите на всички и в същото време да намеря храна, вода и място, където да се облекча. Беше голям кораб, но навсякъде, където намирах да се скрия, беше студено и влажно. Присвита и трепереща през повечето часове от деня, бях имала много време да обмисля стратегията си. Бях бедно дете. Продавам се като робиня на някой, който би оценил малките умения, които имах. Махам се от кораба и далече от Дуалия. После намирам начин да пратя съобщение на татко ми или на сестра ми. Добър план, бях си казала. А след това се зачудих защо не замисля също да построя замък или може би да завладее Халкида. И двете цели изглеждаха също толкова постижими. Изрекох предпазливо наизустената си лъжа.

— Майка ми ме доведе в Халкида в дома на новия си съпруг. Той и по-големите му деца се държат ужасно с мен. И докато обикаляхме

пазара, едно от момчетата му започна да ме дразни и после да ме гони. Скрих се на този кораб. И ето ме сега тук, далече от стария ми дом и майка ми. Опитвах се да се справям сама, но безуспешно.

Тя отпи бавно от чая. Можех да го помириша. Имаше мед в него, сигурно мед от върбова билка. Беше горещ и димящ, и възхитителен. Защо никога не бях ценила онази сутрешна чаша горещ чай както заслужаваше? Тази мисъл върна вълна от спомени. Готвачката Нътмег в кухнята, суетнята около мен, докато седях на масата с простите храни на нея. Бекон. Ах, бекон! Препечена филийка хляб и маслото се топи на нея. Сълзи заципаха очите ми. Това нямаше да свърши работа. Преглътнах и изправих рамене.

— Яж — каза тя внезапно и бутна чинията си към мен.

Зяпнах я онемяла. Номер ли беше? Но в Халкида се бях научила да ям при всяка възможност, дори и да съм паднала по очи на улицата. Помъчих се да си спомня правилата на благоприличието. Трябваше да ме мисли за ценна придобивка, не за невъзпитано улично хлапе. Наместих се и внимателно вдигнах хляба. Отхапах мъничко и задъвках внимателно. Тя ме наблюдаваше.

— Имаш самообладание. И версията ти не е лоша, въпреки че се съмнявам във всяка дума от нея. Не те бях забелязала из кораба до днес. И миришеш все едно си се крила. Така. Ако те взема като моя собственост, дали някой ще вдигне буря и ще ме нарече крадец? Или похитител?

— Не, милейди.

Това беше най-трудната лъжа. Нямах представа какво можеше да направи или да каже Дуалия. Бях я ухапала лошо и се надявах, че ще си стои свряна в каютата, докато ѝ заздравее раната. Керф щеше да настоява да ме върнат само ако Винделиар му задърпаше конците да го направи. Не мислех, че е вероятно, но най-добрата ми защита щеше да е да се крия от погледите им колкото е възможно. Довърших коричката хляб с още две бавни отхапвания. Копнеех да оближа чинията и да изгреба кашата с пръст. Но сложих възпитано ръце в скута си и останах да седя кротко.

Тя наклони гърнето с кашата в средата на масата към себе си и с голяма дървена лъжица изгреба втвърдените късчета от стените и дъното в чинията си. Бяха опърлени и покафенели. Бутна чинията към мен и ми подаде лъжицата.

— О, благодаря ви, милейди!

Едва можех да си поема дъх, но си наложих да ям на малки хапки и да седя с изправен гръб.

— Не съм ти „лейди“. Нито съм халкидка по рождение, макар да съм открила, че най-добре търгувам в Халкида. Отраснах близо до Бинград, но не от търговския сой, тъй че ми беше трудно да се установя там. А когато премахнаха търговията с роби, стана по-трудно. Не съм търговка на роби, за каквато ме мислиш. Намирам ценни и редки стоки. Купувам ги и ги продавам на печалба. Не винаги вземам бърза печалба. Понякога играта ми е да изчакам. Понякога ценната стока е роб с подценени дарби. Като писаря, когото видя. Виждат го състарен и грохнал на един пазар, опитен и много учен — на друг пазар. Изправи се.

Подчиних се веднага. Очите й пробягаха по мен все едно бях теле за продан.

— Мръсна. Малко поопърпана. Но стоиш изправена, държиш се прилично и си пряма. На пазара в Халкида ще го избият това от теб. Ще те взема там, където това е ценна черта у един слуга. Тъй като се съмнявам, че си платила превоза си, ще довършиш това пътуване в моята каюта. Направиш ли някоя беля, ще те предам на капитана. Ще се погрижа за храната ти. Като стигнем в Котърсбей, ще те продам като детегледачка на едно семейство, което познавам. Това означава, че ще се грижиш за малкото им момче. Ще го къпеш, ще го обличаш, ще му помагаш да се храни, публично ще му отстъпваш, а насаме ще го учиш на същите обноски, които ми показваш сега. Те са заможна фамилия и вероятно ще се отнасят добре с теб.

— Да, милейди. Благодаря ви, милейди. Надявам се да ви донеса добра цена.

— Ще донесеш, ако се почистиш малко. И ще ми докажеш твърденията си за писането и рисуването.

— Да, милейди. Нямам търпение да го направя.

Изведнъж перспективата да съм лична робиня на малко момче ми прозвуча толкова чудесно, колкото да съм изгубената принцеса на Бъкип. Може би щяха да се отнасят добре с мен. Щях да съм сита и да спя под покрив. Щях да съм много добра с малкото им момченце. Щях да съм в безопасност дори и да не съм повече свободна.

— Не съм ти лейди. Спечелила съм си това, което съм. Не съм се родила с него. Аз съм търговец Акриел. А твоето име е?

— Пчел... уф! — Трябваше ли да ѝ кажа истинското си име?

— Пчелуф. Много добре. Довърши кашата, докато си изпия чая.

Направих го, и още как, не бързо, а много възпитано. Имах чувството, че мога да изям още три купи каша, но реших да не го издавам, щом оставих внимателно лъжицата си до купата. Огледах отрупаната лепкава маса и се опитах да се сетя какво биха направили слугите във Върбов лес.

— Желаете ли да почистя масата и да я избърша, търговец Акриел?

Тя поклати глава и ми се усмихна малко учудено.

— Не. Корабните помощник-готвачи ще го направят. Ела с мен.

Станах и я последвах. Беше с хубави панталони от синя вълна и носеше къс жакет в малко по-светъл цвят от панталоните. Всичко по нея беше безукорно чисто, от лъскавите черни ботуши до стегнатата на плитки кафява коса. Успехът ѝ беше видим в полюшващите се обици, пръстените и гребенчето със скъпоценни камъни в косата ѝ. Крачеше с пълна самоувереност и докато слизахме в трюма и минавахме между люшкащите се хамаци и мъглата дим, докато стигнем до каютата ѝ, ми напомняше за дръзка дворна котка, минаваща през глутница кучета. Не отбягваше погледите на по-дребни търговци, нито даваше вид, че чува тихите им подмятания, докато ги подминаваше. Каятата ѝ беше по-напред в кораба и изкачихме няколко стъпала до нея. Тя извади ключ на тежък ланец и отключи вратата.

— Влизай — каза ми и аз се подчиних с радост.

Бях изумена. Каятата имаше кръгло прозорче и беше голяма колкото каютата, която бях делила с похитителите си. Пътният сандък на Акриел беше отворен на долния нар и дрехите ѝ бяха подредени безукорно като инструменти, приготвени за работа. Бях виждала гардероба на Шън, но този беше направо изумителен. Освен това беше ясно, че го е замислила точно за това пътуване. На горния нар имаше синьо-бяла покривка с пискюли, чергата на пода беше в същите цветове. Малкият светилник, който се полюшваше от тавана, беше с розов капак. Няколко торбички с кедър и борова смола бяха окачени из стаята, макар че не можеха напълно да прогонят катранената миризма на кораба. Под прозорчето имаше малка стойка, с преграда отгоре. На

нея бяха поставени калаена кана и леген. Влажна кърпа бе сгъната спретнато до легена.

— Не пипай нищо — предупреди ме тя, щом затвори вратата. Постоя малко, докато ме оглеждаше. После посочи легена.

— Събличай се. Умий се. Можеш ли да шиеш?

— Малко — признах. Не беше любимото ми занимание, но майка ми бе настояла да науча поне как да подшивам и да правя основните бодове.

— След като се почистиш, остави мръсните си дрехи на пода до вратата. — Отиде до сандъка си и пръстите ѝ пробягаха по сгънатите дрехи. Извади проста синя риза. От една преградка взе ножици, конец и игла. — Скъси ръкавите така, че да ти става. Отрежи ивица плат от долницата и я подший. Трябва да е достатъчно дълга, за да те покрива прилично. Вземи долната ивица и направи от нея колан. После седни в онзи ъгъл и ме чакай да се върна.

След тези думи се обърна и излезе. Чух как заключи вратата. Изчаках малко и завъртях бравата. Да. Заключена бях. Вълната на облекчение ме изуми. Бях робиня, заключена в каютата на господарката си, и се чувствах щастлива? Да, за първи път, откакто ме бяха отвлечли. Но след като се съблякох и оставих внимателно счупената свещ настрана, се разплаках. Когато водата за миене на господарката ми стана на сива пяна, вече само хлипах. Сгуших за сбогом разкъсаното си вмирисано яке. Беше последната ми връзка с Върбов лес. Не. Не съвсем. Имах си свещта на мама.

Изведнъж не ми се искаше нищо друго, освен да се свия на пода и да заспя, макар и гола. Но си наложих да направя каквото ми беше казала. Ризата беше добра и дебела, от плътно изтъкана вълна, после изпрана, за да се свие. Беше тъмносиня и се зачудих дали това е любимият ѝ цвят. Подгънах я и я подших добре, два пъти, за да съм сигурна, че няма да се разбрида, същото направих и с пояса, като обърнах навътре отрязаните краища и стана много спретнато. Подгънах и ръкавите и вече бях облечена в нещо топло, меко и чисто за първи път от месеци. От отрязания маншет приших набързо джоб в предницата на ризата. Със съжаление сгънах счупената свещ и я прибрах там. Сгънах кърпата. После, както ми беше наредила собственичката ми, седнах в ъгъла и скоро заспах.

Събудих се, когато тя се върна. Зад прозорчето беше тъмно. Станах веднага щом тя влезе. Тя ме огледа от глава до пети, след което огледа стаята.

— Станало е съвсем добре. Трябваше да прибереш приборите за шиене. Би трябвало да си достатъчно умна, за да го направиш, без да ти се казва.

— Да, търговец Акриел. — Бях допуснала, че ще иска да се подчинявам само на точните ѝ заповеди, и се бях поколебала да отварям пътния ѝ сандък. Вече знаех. — Желаете ли да изхвърля и водата за миене?

— Остави я пред вратата с празната кана. Това е задължение на други. Ще ти кажа твоите. — Седна на долния нар и изпъна единия си крак към мен. — Събуй ми ботушите и ми разтрий стъпалата.

Твърде знатна бях по рождение за такава работа. А дали? Искях ли да остана жива и да избягам от Дуалия? Помислих за баща ми. Ако не беше съдбата, щеше да е бил наследник на трона на Шестте херцогства. Но беше служил като ратайче в конюшните, а след това — като дворецов убиец. Можеше да съм била принцеса. Но сега бях робиня. Тъй да бъде.

Наведох се и смъкнах ботушите ѝ, оставих ги настрана и започнах да разтривам стъпалата ѝ. Никога не бях вършила такава работа преди, но тихите ѝ охкания ме насочваха. След малко тя каза:

— Достатъчно. Изнеси мръсната вода и сложи ботушите ми в ъгъла. Има едни меки пантофи в сандъка. Извади ги.

Така започна рутинното ни ежедневие. Стараех се никога да не ѝ давам повод да ми казва два пъти какво да правя. Беше много разумна господарка. Обичаше тишината. Избягвах да бърборя, но не се боях да ѝ задавам прости въпроси, свързани със задълженията ми.

Стоях в каютата. Когато стигнахме в едно пристанище, тя ме остави заключена в нея, но се погрижи да имам храна и вода, и винаги прибягвах до нощното гърне. Прозорчето ми не гледаше към града, така че нищо не видях от него и никой не видя, че изпразвам гърнето през него. Останахме в пристанището близо десет дни, защото бурята беше нанесла повече щети, отколкото бях разбрала. Когато започнеше да не ме свърта на едно място и ми се приискаше да изляза, си представях стъписването на Дуалия от това как бях изчезнала. Надявах се на най-различни неща за нея: че ухапаното може да е забрало и да я

е убило, че може да е слязла от кораба и да не се е върнала, че може да е помислила, че съм паднала през борда и съм се удавила, и да ме е отписала като мъртва. Нямахме как да знам дали някое от желанията ми се е сбъднало, тъй че оставах в каютата и кроях планове за бъдещето.

Реших, че ще съм добра с новото ми малко господарче, колкото и разглезено да се окаже. Нямахме да давам никакви поводи на новите си собственици да се отнасят лошо с мен или да не ми се доверяват. След време можеше да им споделя истинската си история и да им кажа, че татко ми и сестра ми ще са щастливи да ме откупят от тях. Така един ден щях да се върна у дома. Във Върбов лес? Зачудих се дали изобщо искам да се върна там и да се изправя пред всички хора, които бяха пострадали заради мен. Толкова много хора мъртви.

Когато ме измъчваха такива мисли, често изваждах свещта на мама, държах я до лицето си и вдишвах аромата ѝ, като си казвах, че по някакъв начин татко ми е бил там, на онзи древен площад сред гората. Не можех да разбера как е могъл да стигне там преди нас, или къде е заминал от там. Но здраво се държах за идеята, че тази свещ означава, че е дошъл да ме търси. Че му липсвам и ще направи всичко, което може, за да ме върне безопасно у дома.

Дните се точеха един подир друг. Понякога търговец Акриел ми казваше разни неща. Някои от тъканите в търговските ѝ сандъци се бяха развалили по време на бурята, когато водата се бе вдигнала в трюмовете и отчасти бе заляла долната палуба. Тя смяташе, че собственикът на кораба трябва да покрие загубата ѝ. Той не се съгласи. Според нея това било лошо решение от негова страна, тъй като за шести път плавала с него и ако не я овъзмездял, щял да е последният.

Беше се женила веднъж, но мъжът ѝ се оказал неверен, тъй че тя просто си взела своя дял от богатството, което направили с търговия, и си заминала. Купувала стоки и уреждала превоз, когато открила измяната му, и повече не погледнала назад. Беше успяваща; той не, или поне така беше чула. Изобщо не я интересуваше какво е станало с него. Винаги била умната в работата им. Трудно било да си жена търговец. Когато отишла на пазарите в Халкида веднъж се наложило да намушка някакъв мъж, за да го научи на прилични обноски. Не го убила, но му пуснала много кръв и когато се извинил, пратила бегач да доведе лечител. Повече не чула какво е станало с него. След случая други мъже вече не проявявали интерес към нея.

Когато се върна на кораба преди да отплаваме за следващото пристанище, ми донесе два широки панталона, някакви плоски обувки и меко изтъкана синя риза моя ръст. Същата нощ ми даде калъп сапун и ми каза да си умия косата, а после ми даде гребена си, за да разчеша сплъстените кичури.

— Халкидката в теб се издава във всички тези жълти къдрици. — Каза ми го като похвала. Кимнах и се усмихнах в отговор.

— Отегчи ли те да си затворена и да бездействаш? — попита ме тя.

Обмислих отговора си внимателно.

— Отегчението ми е много по-малко от благодарността ми за храната и подслона.

Тя се усмихна.

— Така. Ще проверим приказките ти за уменията ти. На брега намерих книга, за да я четеш на глас. И също хартия, перо и мастила. Искам да ми покажеш как можеш да смяташ и да рисуваш.

Направих го и тя остана доволна. Накара ме първо да нарисувам обувката ѝ, после да копирам точно едно цвете, което беше извезано на шал, който беше купила. Кимна на работата ми и каза:

— Може би ще получи по-добра цена за теб като писар, отколкото като детегледачка.

При тези думи наведох глава.

Продължихме плаването и за известно време светът ми наистина много се смали. Имаше спирания в други две пристанища. Сигурна бях, че Дуалия и останалите вече трябва да са се отказали да ме търсят и са напуснали кораба. Трескаво се надявах, че след второто спиране търговец Акриел ще ми даде свободата да излизам на палубата. Но тя не го направи и аз не я помолих. Вместо това ми показва счетоводния си тефтер, където поддържаше сметки за сделките си. Топ плат, купен на една цена и продаден за друга. Имаше отделен списък колко ѝ струва всяко пътуване. Показа ми го. Накара ме да добавя цената за дрехите ми и за хартията, книгата, мастилата и дори перото, с които трябваше да докажа твърдението си, че съм полезна. Това било нейно вложение, както ми обясни. Трябвало да бъде продадена за поне два пъти по-голяма цена, за да е доволна от сделката. Погледнах числото. Значи толкова струвах в тази нова част от живота си. Вдишах дълбоко и реших да струвам повече.

Един ден ми каза да се заема с подреждането на сандъка с личните ѝ вещи, защото сме щели да пристанем преди стъмване и да слезем. Пристанището се казваше Сюълсби, защото беше след река Сюъл в Шейл. Не зададох въпроси. Знаех, че сме много по-далече от всяка карта, която бях виждала. Тя беше довольна и си тананикаше, докато прибирах нещата в сандъка, всяко на определеното му място. Даде ми торба за моите дрехи. Докато грижливо оправяше косата си и избираше обичите си, ми каза, че е спестила доста пари, защото корабът ни бил избегнал митническите кораби на Пиратските острови. От това заключих, че сме подминали Пиратските острови, но нищо повече не знаех.

Стигнахме пристанището, свихме платната и излязоха малки лодки, за да вземат въжетата, хвърлени от кораба ни. Роби натиснаха греблата и ни задърпаха в залива. Беше досадно бавно, но търговец Акриел ме беше оставила в заключената каюта, тъй че нямаше какво да правя освен да стоя на пръсти и да гледам от прозорчето. Когато най-сетне стигнахме до кея и ни привързаха безопасно за него, тя се върна и ми нареди да я последвам. Чувствах се странно замаяна да напусна каютата след толкова дълъг затвор.

Краката ми се изненадаха, че вървят и след това се изкачват по стълбата към палубата. Имаше свеж вятър и ярката светлина на лятното слънце биеше отгоре в главата ми и блестеше по леките вълни. О, и миризмите! На водата и на кораба, и на близкия град! Имаше пушек от комините и изпотени коне на слънцето, и воня на спарена урина, сякаш хора бяха живели твърде дълго на това парче земя.

— Последвай ме — нареди търговец Акриел енергично. — Винаги отсядам в един и същ хан. Ще занесат сандъка ми там, а стоките в склада ми. Има хора, с които трябва да се срещна, и стоки, чиято доставка да уредя, тъй че засега ще останеш до мен, докато реша как най-добре да те пласирам.

Зарадвах се, че каза, че иска да ме „пласира“ вместо да ме продаде. Беше малка разлика, но си казах, че означава, че иска както да спечели, така и да ми направи добро. Тъй като нищо не беше платила за мен и не беше вложила нещо повече от малко дрехи и хартия, се надявах да прояви добрина към мен.

Тя крачеше храбро по оживените калдъръмени улици.

— Не изоставай! — напомни ми и без предупреждение свърна в една оживена улица и се запровира между теглените от коне коли и ездачите, минаващи в двете посоки. Останала бях без дъх, докато стигнем отсрещната страна на улицата, но тя беше непоколебима. Продължи напред толкова бързо, че трябваше да тичам непрекъснато. Скоро косата ми полепна по черепа и щипеща вадичка пот потече по гърба ми. Накрая тя зави, изкачи три каменни стъпала и мина през сводеста дървена врата.

Този хан определено беше различен от единствения друг хан, който бях виждала, онзи в Крайречни дъбове. Подът беше от бял камък с жилки искрящо злато. Не беше топло, нито миришеше на храна, както винаги бях предполагала, че са ханове. Беше просторно тихо помещение с удобни столове и малки масички. Беше прохладно след улиците навън и дебелите стени спираха шума и миризмите. Усетих лек полъх с ухане на цветя. Вдигнах изненадано лице и видях огромно ветрило, което леко се полюшваше, за да ни разхлади. Погледът ми проследи въженцето, вързано за него, до една жена, която стоеше в ъгъла и ритмично го дърпаше. Никога не бях виждала, нито си бях представяла такова нещо и зяпнах. Търговец Акриел ми подвикна да я последвам.

Поздрави ни някакъв мъж, облечен целият в бяло. Носеше косата си на плитки, всяка вързана с конец в различен цвят. Кожата му беше с цвета на стар мед, а косата му — малко по-тъмна.

— Всичко е готово. Очаквах ви веднага щом корабът влезе в пристанището.

Усмихна се като почти приятел.

Тя отброи няколко монети в ръката му и каза, че се радва да го види отново. Той й връчи ключ. Наложих си да не зяпам глупаво и тръгнах след търговката нагоре по стълбище от същия бял камък и след това по някакъв коридор. Тя спря пред една врата, отключи я с големия месингов ключ и влязохме в наистина много хубава стая. Имаше огромно легло, отрупано с възглавници, пръснати по пухкава бяла покривка. Купа с плодове и цветя и стъклена гарафа със светлорозовата течност бяха сложени на маса в средата на стаята. Двете врати към тераската с изглед към улицата и пристанището отвъд нея бяха отворени.

— Затвори ги! — заповяда ми търговката и се подчиних мигновено, за да не влизат вътре звуците и миризмите от улицата. Обърнах се към стаята и видях, че си е наляла чаша златисто вино. Седна в тапицирания стол и въздъхна. Отпи бавно и внимателно.

— Сандъкът ми ще бъде доставен скоро. Отвори го. Пригответи белите сандали, дългата ми червена пола и широката бяла блуза, която е подшита с червено и има червено на маншетите на ръкавите. Извади четките ми и бижутата и ги подреди на онзи рафт до огледалото, и парфюмите ми също. След като направиш това, можеш да хапнеш колкото искаш плодове. Зад ей онази врата има слугинска стая. Никога досега не съм пътувала със слуга, но можеш да се настаниш там удобно, докато се върна. — Въздъхна. — Боя се, че трябва да тръгна веднага, да се уверя, че всичкият ми товар е доставен в склада, и да уведомя трима от купувачите си, че съм пристигнала със стоките, за които помолиха. — Вдигна чашата и я изпи до дъно. — Не напускай тази стая — предупреди ме и тръгна енергично към вратата.

Излезе и стаята се изпълни с тишина. Издишах дълго и треперливо. Бях в безопасност.

Обиколих стаята и разгледах изящните мебели. Надникнах в слугинската стаичка. Скромно, но чисто, с нисък нар и одеяло, умивалник с кана и леген, нощно гърне и две куки за дрехи. След толкова много нощи спане на пода или на земята простичкото легло беше лукс.

Силно чукане на вратата възвести пристигането на пътния сандък на търговката. Пуснах двамата мъже, които го носеха. Те го сложиха до стената и напуснаха с поклони. Затворих вратата след тях и изпълних задълженията си точно, както ми ги беше възложила търговец Акриел. Няколко вещи вътре бяха разбъркани при пренасянето на сандъка. Оправих ги. Подредих четките, козметиката и бижутата както бе наредила.

Чак когато приключих се върнах при плодовете на масата. Някои ми бяха непознати. Подуших един светлозелен и се зачудих дали трябва да го отхапя, или да го обеля, или нарежа. До купата бе оставена чинийка и ножче. Спрях се на по-малките и без костилки. Бяха тръпчиви и сочни и след толкова много дни на хляб, каша и малко месо вкусът им беше такава изненада, че се просълзих. Имаше един по-голям плод, като слива, но оранжев на цвят. Взех го на терасата.

Седнах кръстато, загледана през перилото, и го изядох бавно. Слънцето беше много топло. Пристанището кипеше от човешка дейност и лекият вятър донасяше всички странни миризми на това чуждо място. Доспа ми се и след малко влязох вътре и легнах на малкото си креватче. Заспах дълбоко.

Събудих се на по-смътна светлина. Осъзнах, че съм чула вратата да се отваря, и бързо станах. Все още бях сънена, но се усмихнах и излязох от стаята си с думите:

— Надявам се, че денят ви мина добре, търговец Акриел.

Тя ме погледна озадачено. Очите ѝ бяха празни.

— Хванахме те! — възкликна Дуалия.

— Не! — изпищях.

Кошмарни фигури нахлуха в стаята покрай търговката. Керф беше размъкнат и разчорлен, брадата му израснала и косата му полепнала по черепа. Стоеше изгърбен и с отворена уста. Погледът му беше мътен. Винделиар не изглеждаше много по-добре. Явно пътуването се беше оказало много по-тежко за тях, отколкото за мен. Бузите на мъжа с магията бяха провиснали и очите му бяха хлътнали от умора. Никога не се беше грижил за чистотата си и сега косата му висеше на мазни кичури. Но Дуалия беше най-зле, чудовище от кошмар. Бузата ѝ беше синкава, червена и черна. Раната се беше затворила, но върху нея не беше израснала кожа. Видях как усуканите мускули на лицето ѝ се изпъват и гърчат, докато се смееше. Носеше черна верига и разбрах, че е за мен.

Запищях. Пищях и пишях, и пишях, безсловесно, писък на хванато в капан животно.

— Затвори вратата, глупако! — кресна Дуалия на Винделиар. Когато той се обърна да го направи, искрата в очите на търговката се върна.

— Бягай! — извиках ѝ пронизително. — Убийци и крадци! Бягай!

И тя побягна. Рамото ѝ се удари във вратата точно когато Винделиар я затваряше. Успя да я задържи, разтворил широко крака, но главата и едното ѝ рамо бяха извън стаята и гласът ѝ се върна. Акриел викаше за помощ и аз пишях, докато Дуалия напразно нареждаше на Керф: „Убий жената! Дръж момичето! Затвори вратата! Винделиар, безполезен идиот такъв, овладей ги!“

Чух как някой в коридора извика: „О, мила Са!“, чух и бягащи стъпки. Но човекът бягаше от, а не към нас. Чух викове, сякаш някой предупреждаваше хората в хана, но гръмките заповеди на Дуалия удавиха смисъла на думите им.

— Винделиар! Накарай Керф да я убие! — изкрещя тя.

— Не!

Дуалия като че ли я беше страх сама да посегне на мен. Скочих към вратата покрай Керф, който се тътреше безцелно из стаята, и се помъчих да я откряна. Не можех да се равнявам по сила на Винделиар, тъй че се примирих да го изритам в прасците колкото може по-силно с меките си пантофи и да го заудрям със свитите си юмруци. Вратата се откряна малко по-широко и търговец Акриел падна навън. Тогава Винделиар я затръшна на глезена ѝ и ушите ми закънтяха от изпукването на счупената става и писъка ѝ.

— Остави я! Овладей Керф! Керф, хвани Пчеличка и ни измъкни оттук!

Винделиар тръсна глава — куче в гнездо на стършели — и Керф изведнъж се задвижи целенасочено. Винделиар беше оставил вратата и търговката се влачеше по коридора и пицеше за помощ. Керф ме сграбчи с лявата си ръка и извади меч си с дясната.

— Изведи ни оттук! — заповяда му Дуалия.

И той се подчини, задърпа ме за ръката, а аз пицях.

— Убий я! — ревна Дуалия и аз извресках от страх за живота си, но заповедта ѝ беше за търговката. Керф застана разкрячен над нея и я мушкеше и мушкеше, докато Дуалия не изрева: — Стига! Измъквай ни оттук! Спри!

Лицето на Винделиар беше бяло като лед. Не можах да разбера дали ужасът от тази кървава касапница разби фокуса му, или внезапно се бе проявил заровеният дълбоко гняв на Керф от това, че го командват. В дъното на коридора се появи хора, извикаха ужасени и побягнаха. Някой викна за градската стража, но никой, никой не дойде да помогне на мен или Акриел. Извивах се и дращех и ритях, но не мисля, че Керф изобщо осъзнаваше, че съм там, докато ме стискаше за ръката с железния си юмрук. С другата си ръка мушкеше и мушкеше, и мушкеше, и не мисля, че разбирах колко много се бях привързала към търговец Акриел, докато не я видях превърната в купчина червено месо и парцали.

— Трябва да бягаме! — извика Дуалия и плесна Винделиар през лицето.

Керф закри по коридора с меч в едната ръка — от острието капеше кръв — и ме влачеше с другата. Дуалия и Винделиар вървяха присвити зад него. Ако ръмжаща планинска котка беше слязла по стълбището, реакцията щеше да е същата. Струпалите се в подножието на стълбите, вкопчени един в друг и викащи, изведнъж се раздвоиха пред нас. Минахме през красивото помещение — Керф оставяше кървави стъпки по белия каменен под — и излязохме навън в ранната вечер.

До ушите ми стигнаха викове и тропот на тичащи хора.

— Стражата! — възкликна с ужас Дуалия. — Винделиар, направи нещо! Скрий ни!

— Не мога! — Беше задъхан, хлипаше и се мъчеше да не изостава от убийствената крачка на Керф. — Не мога!

— Трябва! — избухна Дуалия. Ръката ѝ се вдигаше и падаше и пак, и пак, докато пердашеше Винделиар с веригата, която носеше. Чух го как проплака, погледнах назад и видях кръв, бликнала от устата му. — Направи го! — заповяда му тя.

Той изкрещя — безсловесен вик, пълен с болка, страх и безсилие. И навсякъде около нас зяпналата тълпа се свлече на земята. Някои се загърчиха като в пристъп, а други замръзнаха по местата си. Керф падна на колене, а след това се превъртя на хълбок и върху мен, и дори Дуалия залитна. Изпълзях изпод Керф и успях да се изправам. Когато скочих да побягна, Дуалия ме сграбчи за глезена. Паднах на паважа и болката изтръгна нов писък от раздраното ми гърло.

— Вържи я! — извика Дуалия на някого. И Винделиар се приближи, клекна до мен, уви веригата около гърлото ми и я стегна здраво с халка. Сграбчих я с две ръце, но Дуалия държеше другия край и дръпна силно. — Ставай! — извика. — Ставай и тръгвай! Веднага!

Не погледна назад, а забърза с клатушкане по улицата. Залитах след нея, вкопчена във веригата около гърлото ми, и се мъчех да я издърпам от ръката ѝ. Тя минаваше между нападалите хора и аз бях принудена да ги прескачам или да стъпвам по тях. Изглеждаха зашеметени, някои се гърчеха, други лежаха отпуснати. Дуалия внезапно зави и продължихме по странична уличка между две високи

сгради. Тя спря наред улицата и хлипащият Винделиар се блъсна в нас.

— Тихо! — изсъска му тя, а когато отворих уста да запищя, дръпна свирепо веригата и главата ми се отметна и се удари в стената до нас. В очите ми блесна мълния и коленете ми поддадоха...

Минало беше известно време. Знаех го. Дуалия дърпаше веригата, а Винделиар се опитваше да ме изправи. Подпрях се на стената, изправих се и се огледах замаяна. В другия край на уличката се поклащаха фенери и кънтяха викове на ужас и объркване.

— Насам — каза тихо Дуалия и дръпна жестоко нашийника ми, от което отново се свлякох на колене. Винделиар продължаваше да хлипа. Тя се обърна, плесна го все едно удряше комар и тръгна. Изправих се навреме, за да си спестя ново падане, и забързах след нея уморена и окаяна.

Винделиар смъкна ръката си, с която си беше запушил устата, за да приглуши хлиповете си, и попита плахо:

— Керф?

— Безполезен — отсече Дуалия. И добави отмъстително: — Да го хванат. Тъкмо ще ги задържи, докато си намерим по-добро място. — Погледна назад към Винделиар. — И ти си почти толкова безполезен като него. Следващия път ще те оставя на тълпата.

Удължи още повече крачката си, ядосана, че се справям достатъчно бързо, за да държа веригата разхлабена. Опипах за халката, с която Винделиар я беше затегнал. Пръстите ми я намериха, но не можах да я отворя. Тя дръпна веригата и залитнах отново след нея.

Дуалия ни изведе на някаква улица, после нагоре и по-далече от високите сгради близо до пристанището. Винаги избираше да тръгне натам, където имаше по-малко хора и фенери по улиците, а тези, покрай които минавахме, като че ли не намираха нищо необичайно в това, че ме влачи след себе си. Винделиар забърза след нас да ни догони, след това изостана, подсмърчаше, хлипаше и пъхтеше. Не погледнах към него. Не ми беше приятел. Никога не ми беше бил приятел и щеше да ми направи всичко, което му кажеше Дуалия.

Завихме по тъмна улица, осветена само от светлините от къщите. Не бяха заможни домове: светлина струеше през пукнатини в стените

и улицата беше разровена и кална. Дуалия като че ли избра една къща случайно. Спря и я посочи.

— Почукай на вратата — заповяда на Винделиар. — Накарай ги да искат да ни приютят.

Той преглътна хлипа си.

— Не мога. Главата ме боли. Лошо ми е. Целият треперя. Имам нужда от...

Тя го перна с края на веригата и ме смъкна на колене.

— Нямаш нужда от нищо! Ще го направиш! Веднага.

Заговорих тихо и ясно:

— Бягай, Винделиар. Просто избягай. Тя не може да те хване. Всъщност не може да те накара да направиш нищо.

Той ме погледна и за миг малките му очи станаха големи и кръгли. После Дуалия ме удари два пъти с края на веригата, силно, а Винделиар затича към вратата на порутената къща и заблъска по нея все едно искаше да предупреди хората вътре за пожар или потоп. Някакъв мъж откряна вратата и попита:

— Какво има?

После лицето му изведнъж омекна и той каза:

— Влезте, приятелю! Влезте, не стойте навън в тази тъмна нощ!

При тези думи Дуалия забърза към вратата и бях принудена да я последвам. Мъжът се отдръпна назад, за да ни пусне да влезем. Щом прекрачих прага след Дуалия, видях грешката й. Младият мъж, който държеше вратата и кимаше, не беше сам. Двама по-стари седяха до една маса и гледаха кръвнишки и него, и нас. Старица, която бъркаше котле с нещо над малък огън в огнището, го попита намръщено:

— Къде ти е умът, да прибираш непознати в къщата посред нощ?

— Момче някъде на моите години ни погледна с тревога, грабна една цепеница от дървата за огрев и я вдигна като палка на градската стража. Погледът на жената се бе задържал на лицето на Дуалия. — Демон? Демон ли е това?

Винделиар се обърна отново към Дуалия с жално лице.

— Не мога да го направя на толкова много хора вече! Просто не мога! — Изхлипа отчаяно.

— На всички! — кресна Дуалия пронизително. — Веднага!

Стиснах здраво веригата под гърлото ми и отстъпих назад колкото можах.

— Не съм част от това! — извиках отчаяно. Всички в малката къща ни бяха зяпнали, втрещени в ужас. Викът ми ги довърши.

— Убийство! Демони! Крадци! — запищя жената, а момчето скоочи напред към Винделиар с цепеницата. Винделиар вдигна ръце над главата си, а хлапето го изпердаши здраво. Дуалия отстъпваше припряно навън през вратата, но не успя да избегне тежката халба, която един от мъжете запокити към нея. Халбата я удари в лицето, оплиска я с бира и тя изрева ядосано. Изскочи навън и ме повлече след себе си. Винделиар излезе след нас с рев, докато момчето го пердашеше по раменете и гърба, докато баща му и другите го окуражаваха.

Продължихме да бягаме дори след като семейството се отказа да ни гони, тъй като виковете и трополенето разбудиха други хора в близките бедняшки къщи. Избягахме от тях, макар че Дуалия скоро заряза бягането и премина в нервно подтичване, а после — в припряно ходене. Винделиар ни настигна, хванал главата си с две ръце, продължаваше да хлипа: „Не мога, не мога, не мога“, докато и на мен ми се дощя да го ударя.

Дуалия ни водеше обратно към града. Скоро стигнахме улици, където къщите бяха здраво построени, със стъкла на прозорците и с дървени стрехи. Тогава хванах с две ръце веригата, забих пети в земята и я дръпнах с всичка сила. Дуалия не пусна, но се спря и ме изгледа ядосано през рамо. Винделиар стоеше до мен, зяпнал и разтреперан, все още стискаше главата си с ръце.

— Пусни ме — казах твърдо. — Или ще пищя и пищя, и пищя, докато улицата се напълни с хора. Ще им кажа, че сте похитители и убийци!

За миг очите на Дуалия се разшириха и помислих, че съм спечелила. След това тя се наведе към мен.

— Направи го! — предизвика ме. — Направи го. Ще има свидетели, които ще ни разпознаят, не се съмнявам. И ще има хора, които ще повярват, че си ни съучастничка, слугинчето, което ни пусна да ограбим и убием онази жена. Защото точно това ще разкажем, а Винделиар ще накара Керф да го потвърди. Всички ще увиснем на бесилото заедно. Пищи, момиченце! Пищи!

Зяпнах я. Ще се ли да се случи това? Нямах никой, който да потвърди версията ми. Търговец Акриел беше мъртва. Тази загуба

внезапно ме порази като удар в корема. Беше мъртва заради мен, както Винделиар ме беше предупредил, че ще стане. Бях изоставила Пътя, за който говореше той, и отново някой беше мъртъв. Чудесната ми идея да избягам от Дуалия увисна на дрипи около мен. Не исках да повярвам на суеверията на Винделиар за Пътя. Глупаво и нелепо беше да мисля, че за мен има само един правилен начин да изживея живота си. Но ето ме отново, жива, докато онези, които ми бяха помогнали, бяха мъртви. Исках да заплача, но скръбта ми за Акриел беше твърде дълбока за сълзи.

— Ха! — изсмя се Дуалия, обърна ми гръб и дръпна злобно веригата.

16. ПИРАТСКИТЕ ОСТРОВИ

*Сънувах кражбата на дете. Шест ноци
пored този кошмар виеше в сънищата ми,
зловещо предупреждение. Детето е грабнато,
понякога от люлка, понякога от празненство,
понякога от сутрешна игра в току-що навалял
сняг. Както и да се случи, детето е вдигнато
високо и след това пада. Когато падне,
Откраднатото дете се превръща в люспесто
чудовище с блестящи очи и сърце, пълно с
омраза. „Дойдох да унищожа бъдещето.“*

*Тези думи са единствената част от съня
ми, която винаги се повтаря. Знам, че съм само
колатор, с не повече от капка Бяло в жилите.
Многократно съм се опитвал да разкажа този
сън и винаги съм бил отблъскван, казваха ми, че е
просто обикновен кошмар. Прекрасна Симфи, ти
си последната ми надежда, че ще бъда чул. Този
сън заслужава да бъде записан в архивите. Ще
ти го разкажа не за да спечеля слава за себе си
или да бъда признат като Бял, който може да
сънува, а само защото... (задраскан текст).*

Открито сред документите на Симфи

Дългите бавни дни на борда на Парагон заседнаха в живота ми като кост в гърлото. Всеки от тях беше толкова сходен с предишния, че всичко приличаше на един безкраен ден, и всеки ме задавяше с протяжното си отминаване.

Повечето враждебност на екипажа бе съсредоточена върху мен и Амбър. Къкрещият им гняв превръщаше кратките ни и жалки хранения в ежедневни изпитания за мен. Амбър беше унищожила поминъка не само на Алтея и Брашън, но и техния. На това да си осигуриш койка на борда на жив кораб се гледаше като на пожизнена позиция, защото екипажът беше добре платен, беше по-безопасно, отколкото на обикновен кораб, и всички ставаха почти семейство. Сега това щеше да свърши. От най-младия, който си беше спечелил службата само преди половин година, до най-стария — мъж, нает на Парагон от десетилетия — с техния поминък беше свършено. Или щеше да бъде, когато Амбър снабдеше кораба с достатъчно Сребро, за да се преобрази. Засега те бяха зложници на амбициите на Парагон. Както и ние.

Спарк и Нас по-скоро ги съжаляваха, отколкото укоряваха. Клеф все още изглеждаше решен да довърши образованието на Нас като моряк и се утешавах с това, че момчето разполага с време, през което да не е съсредоточено върху нашите разногласия с екипажа. Лант продължаваше да споделя каютата на Клеф и Клеф премести Нас при тях. Искях да му благодаря, че държи младежа близо до себе си и предпазен от каквото и да било негодувание, но се боях, че всеки подобен разговор ще зарази Клеф с неприязън към мен. За да избегна изострянето на раздора, стоях най-вече в каютата, която вече деляхме с Амбър и Спарк. Спарк беше станала смирена и замислена. Прекарваше повече време в разходки по палубата с Лант, отколкото в опити да научи възлите и шетането по такелажа. Пролетта се беше стоплила в лятото и в малката каюта често ставаше задушно. Когато Лант и Нас идваха вечер за упражнения по езика, пот се стичаше по гърба ми и косата ми полепваше по главата. Все пак уроците бяха добре дошло разсейване от принудителното безделие.

Когато оставахме сами през онези дълги дни, с Шута ровехме безкрайно в книгите на Пчеличка. Той търсеше още податки от сънищата ѝ. Аз отчаяно исках да вярвам, че би могла все още да е жива някъде, въпреки че мисълта за малката ми дъщеря, държана в плен в такива безмилостни ръце, ме измъчваше до безсъние. Той ме молеше да му чета и от дневника ѝ и аз го правех. Не можех да кажа дали разбира, че пропускам пасажи и записи, които бяха твърде болезнени

за споделяне. И да го усещаше, не казваше нищо. Мисля, че разбираше, че съм на ръба.

Но Шутът беше много по-малко ограничен в движенията си от мен. Като Амбър той се движеше свободно по палубата, неуязвим за негодуванието на екипажа и капитаните, защото се радваше на благоразположението на кораба. Парагон често искаше присъствието ѝ за разговор или за музика. Беше свобода, за която завиждах, и се стараех да не се обиждам, но това правеше вечерите ми дълги и самотни.

Една вечер, когато Амбър беше напуснала стаята, за да прекара няколко часа с фигурата, повече не можех да понеса малкото затворено помещение. С много леко угризение порових във внушителните торби на Спарк и Амбър, намерих чудодейното наметало на Праотците, сгънато на много малък пакет с пеперудената страна навън, и го тръснах. Повечето Праотци бяха високи, а наметалото беше скроено широко. Поколебах се. Но не, беше съкровище на Пчеличка и тя го беше дала на Нас, за да го спаси. На свой ред той го беше отстъпил да го използва Шутът. А сега беше мой ред.

Облякох го, с пеперудената страна навътре. Прилегна ми точно, по онзи свръхестествен начин, по който дрехите на Праотците се приспособяваха към облеклия ги. Предницата се стегна с ред копчета от гърлото ми до стъпалата. Имаше прорези за ръцете. Намерих ги и вдигнах качулката, за да покрие главата ми. Тя падна напред, над лицето ми, но можех да виждам през нея. Видях как отделената ми от тялото ръка посегна към бравата на вратата. Отворих я, прибрах ръката си и излязох навън. Останах неподвижен, докато наметалото се пригоди към смътния цвят на стените на коридора.

Скоро открих какво бреме е дългото до пода облекло. Движех се бавно, но все пак неведнъж настъпих пеша на предницата. Разглеждах невидим кораба. Всяка стълба, по която се изкачвах, налагаше да изчаквам, докато няма никой наблизо, защото трябваше да повдигам наметалото, за да се изкача. Зачудих се дали корабът ме усеща, но не държах да го проверявам, като се доближа твърде много до фигурата на носа.

Обикалях като призрак, движех се само когато нямаше никого от екипажа наблизо и избирах внимателно местата за спиране. Когато нощта стана по-тъмна, се задвижих по-смело. Намерих Нас седнал на

палубата до Клеф в кръг от жълта светлина на фенер. Останах извън кръга.

— Нарича се работа с марлинов шип — обясняваше Клеф на момчето. — Използваш шипа от муцуната на рибата марлин, или някои поне го правят. Аз използвам обикновено дървено шило. И го взимаш старото въже, дето вече не става за нищо друго, и един вид заплиташ възлите, и можеш да правиш изтривалки или каквото си поискаш. Виждаш ли? Тия са първите, които направих. Полезни и хубави посвоему.

Стоях тихо и гледах как Клеф въвежда момчето в започването на центъра с възли. Работата ми напомняше за Лейси, записана с нейните игли и куки. Беше правила чудесни неща, дантелени маншети и яки, и покривчици. И малцина знаеха, че наострените върхове на иглите ѝ са умните ѝ оръжия като телохранител на Търпение. Отдалечих се от тях, като се молах дано Нас да се откаже от пламенната си вярност към Пчеличка и да стане млад моряк. Със сигурност беше по-добре, отколкото да се въвлече в работата на професионален убиец.

Тръгнах да търся Лант. Откакто чувствата на екипажа към нас бяха изстинали, се тревожех за него повече, отколкото исках да си призная. Ако някои от екипажа потърсеха жертва за своя гняв, най-вероятно това щеше да е Лант. Беше млад и добре сложен; нямаше да изглежда проява на страхливост да бъде предизвикан на бой. Често го бях предупреждавал да се пази от прояви на враждебност. Беше обещал да внимава, но с отегчена въздишка, която казваше, че може сам да се грижи за себе си.

Намерих го застанал на тъмната палуба, подпрян на парапета и загледан над водата. Ветровете бяха благоприятни и Парагон пореше гладко водата. Палубите бяха почти пуси. Спарк беше до него и двамата си говореха приглушено. Понесох се безшумно към тях.

— Моля те, недей — чух го да казва.

Но тя вдигна ръката си от перилото и се пхна под неговата. Опря глава на рамото му.

— Защото съм от простолюдието ли? — попита го.

— Не. — Видях колко му е трудно да отдръпне ръката си от нея и да отстъпи. — Знаеш, че не е това.

— Възрастта ми?

— Не си чак толкова по-малка от мен. Спарк, моля те. Казал съм ти. Имам дълг към баща ми. Не съм свободен да...

Тя го целуна. Той извърна лицето си към нея и се остави устата ѝ да намери неговата. Простена, тихо и умолително. После внезапно я взе в прегръдката си, притисна я в перилото и я целуна силно. Белите ѝ ръце пробягаха по бедрата му и тя го придърпа още по-плътено към себе си. Прекъсна целувката и каза задъхано:

— Не ме интересува. Искам това, което мога да имам сега.

Гледах и слушах стъписан.

Той я целуна пак. След това, със сдържаност, за която му завидях, я хвана за раменете и леко я избута от себе си. Заговори прегракнало:

— Достатъчно копелета има в рода ми, Спарк. Няма да изневеря на думата си пред баща ми. Обещах му и се боя, че онези думи бяха последните, които той чу от мен. Трябва да се справя с това. И няма да рискувам да оставя дете без баща.

— Знам начини да предотвратя...

Но той клатеше глава.

— Както ти си била „предотвратена“? Както аз? Не. Ти ми каза каквото ти е казала Амбър, че най-вероятно тя и Фиц ще умрат. И тъй като съм изпратен да го защита, това означава, че ще умра преди него. Достатъчно срамно ще е да те оставя без защитник, макар да се надявам, че Нас ще стои до теб. Но няма да рискувам да те оставя с дете.

— По-вероятно е аз да свърша, защитавайки Нас! — Тя се опита да хване ръката му, но той вкопчи пръстите си в перилото и тя се задоволи да покрие ръката му със своята. — А може би ще умра, защитавайки теб преди ти да умреш, защитавайки Фиц — подхвърли, но смехът ѝ не беше весел.

Отдалечих се тихо от тях; едва можех да си поема дъх заради сълзите. Не бях осъзнал, че съм започнал да плача, преди да се задавя с тях. Животът на толкова много хора изкривен, защото баща ми се беше поддал на страст. Или любов? Ако Сенч не беше роден, ако аз не бях роден, щяха ли други играчи да влязат в нашите роли? Колко често Шутът ми беше казвал, че животът е едно огромно колело, което се върти в предопределен коловоз, и че неговата задача е да избие това колело от коловоза и да го намести в по-добър? На това ли бях станал

свидетел тази нощ? Лант отказваше да продължи традицията на Пророците с нещастните копелета.

Прибрах се безшумно в самотата на каютата, смъкнах пеперуденото наметало и грижливо го сгънах, както си беше. Съжалявах, че го бях облякъл. Искаше ми се да не знаех това, което вече знаех. Върнах наметалото на мястото му, решен никога повече да не го използвам, но знаех, че се лъжа.

Вече Парагон избираше курса ни, без да се съобразява с възможните желания на Алтея или Брашън. Бинград беше останал далече назад. Нито бяхме оставили товар там, нито бяхме взели припаси и вода. Промъкнахме се покрай блатистите плитчини и навлязохме във водите на Пиратските острови. Някои от тях бяха обитаеми, а други — диви и незаселени места. За Парагон беше все едно. Можеше да гледаме с копнеж към пристанищните градчета, светнали нощем, където можехме да се отбием, за да вземем прясна вода и храна, но той не спираше. Продължавахме, неумолимо като самото море. И провизиите ни намаляваха.

— Ние сме пленници.

Шутът се надигна от долния нар и ме погледна.

— На Алтея и Брашън ли имаш предвид? Знаеш защо те предупредиха да стоиш в каютата.

— Нямам предвид тях. Предвид обстоятелствата смятам, че те са много търпеливи към нас. Парагон е този, който ни е взел в плен. — Заговорих тихо, с болезненото съзнание, че не мога да преценя какво усеща или не усеща живият кораб в дървеното си тяло. — Вече изобщо не го интересуват договорите и доставките на Алтея и Брашън. Нито нашето удобство и безопасност. Не го интересува, че сме зле снабдени за това пътуване, след като не успяхме да вземем провизии в Бинград. Оскъдните запаси храна и вода нищо не значат за него. Продължава напред, през нощ и буря. Когато Алтея заповяда да се свият платната, се разтърси толкова силно, че тя извика на моряците да не се качват високо.

— Хванал е течението — каза Шутът. — Дори без платна ще ни отнесе през Пиратските острови и покрай Джамайлия чак до Островите на подправките и отвъд тях. Той знае това и екипажът също го знае.

— И екипажът обвинява нас за положението ни. — Надигнах се бавно на тесния горен нар, като внимавах да не ударя главата си в ниския таван. — Слизам — предупредих Шута. Тялото ми се беше схванало от бездействие. — Не ми харесва, когато Лант и младежите ги няма толкова дълго. Ще изляза да ги нагледам.

— Внимавай — каза той, сякаш имаше нужда да ме предупреждава.

— Кога не съм бил предпазлив? — попитах го и той ми повдигна вежди. После каза:

— Чакай. Реших да дойда с теб. — И посегна за полите на Амбър, смъкнати на пода. Платът прошумоля, когато ги придърпа около бедрата си.

— Трябва ли?

Тя ме погледна намръщено.

— Познавам Алтея и Брашън много по-добре от теб. Ако има някаква неприятност, смятам, че аз ще преценя по-добре какво да се прави.

— Имам предвид полите. Трябва ли да продължиш да бъдеш Амбър?

Лицето му се отпусна и той заговори по-кратко:

— Мисля, че добавянето на нови трудни истини към това, което екипажът и капитаните трябваше вече да поемат точно сега, само би затруднило още повече живота ни. Те ме знаят като Амбър, тъй че трябва да остана Амбър.

— Тя не ми харесва — изтърсих неочаквано.

Той се изсмя.

— Нима?

Заговорих искрено.

— Наистина, не ми харесва кой си, когато си Амбър. Тя... тя не е личност, която бих избрал за приятел. Тя е... хитра. Лукава.

Усмивка кривна устата му.

— А като Шута никога ли не бях лукав?

— Не по този начин — отвърнах, но се замислих дали не лъжа. Беше ми се подигравал публично, когато сметнеше, че е политически изгодно. Подлъгвал ме беше да правя това, което той имаше нужда да направя. Все пак не отклоних погледа си.

— Мислех, че сме го надскочили това — каза тихо той.

Не отвърнах. Шутът наведе глава все едно можеше да види ръцете си, докато затягаше пояса на полите си.

— По моя преценка най-добре е да продължат да ме знаят като Амбър. А ако ще напускаш каютата, за да нагледаш другите, смятам, че ще е най-добре да дойда с теб.

— Както желаш — отвърнах сковано. После добавих детински: — Но няма да те чакам.

Излязох и затворих вратата, не шумно, но решително. Гневът кипеше нажежен в гърлото и в гърдите ми. Постоях малко в прохода, като си казвах, че е просто от твърде дългото стоене натясно, а не истински гняв, който изпитвам към приятеля си. Вдишах дълбоко и излязох на палубата.

Духаше свеж вятър и слънцето грееше, пръскаше сребро по водата. Постоях малко, докато очите ми се пригледат, наслаждавах се на вятъра на лицето ми. След тясната каюта имах чувството, че целият свят е около мен. Лудуващата вода, която ни обкръжаваше, беше осеяна със зелени острови в далечината. Издигаха се внезапно от водата като гъби, изникнали от горската пръст. Вдишах дълбоко, без да обръщам внимание на намръщения поглед на Корд, която беше спряла работата си, за да ме наблюдава, и тръгнах да потърся двамата ни повереници.

Намерих Спарк и Нас опрени на парапета до Лант. Ръката на Спарк почти докосваше тази на Лант. Въздъхнах тихо. И тримата гледаха навъсено над водата. Щом заставах зад тях, Лант ме погледна през рамо.

— Всичко наред ли е? — попитах.

Той повдигна вежда.

— Гладен съм. Никой от екипажа не иска да говори с мен. Не спя добре нощем. А ти как си?

— Същото. — Капитаните бяха намалили порционите за всички.

В деня, в който Парагон беше подминал канала, който щеше да ни отведе до Търговския залив и Бинград, капитаните и екипажът му

се бяха противопоставили.

— Няма да бъда вързан за кей — беше заявил Парагон. — Няма да позволя да ме изхитрите и да ме овържат с въжета, за да можете да ме извлечете на сушата на някой плаж.

— Не става дума за опити да те спрем — беше казал Брашън. — Става дума просто да вземем вода и храна. Да доставим товара, който трябва да смъкнем там. И да пратим няколко съобщения до Бинград, Трехог и Келсингра. Парагон, ние просто сме изчезнали за онези хора! Ще помислят, че ни е сполетяло най-лошото.

— О, най-лошото? — попита той лукаво. — Значи, ще помислят, че лудият кораб се е обърнал и е удавил още един екипаж. — Гласът му беше язвителен и драконовите му очи се бяха завихрили. — Това имаш предвид, нали?

Гняв беше сгърчил лицето на Брашън.

— Може би. Или може би нашите търговци в Бинград и клиентите ни от Дъждовните равнини ще помислят, че сме станали крадци, взели сме стоките им и сме избягали, за да ги продадем другаде. Може би ще изгубим единственото, което ни е останало на Алтея и мен, добрите ни имена.

— Единственото? — възкликна корабът. — Всеки петак похарчихте от съкровището на Игрот, значи? Неочакван късмет беше за вас, когато ви заведох при него!

— Останало е достатъчно може би за купуване на непроницаем кораб, който да те замести. От дърво, което би ни позволило да водим скромен живот. Стига някой да се съгласи отново да търгува с нас, след като ти ни направи лъжци и измамници!

— Да ме замести? Ха! Невъзможно! Аз съм единствената причина да успеете, разглезен прахосник и кучи...

— Спрете — намеси се Алтея и се доближи към фигурата, явно без да изпитва страх. — Парагон, бъди разумен. Знаеш, че се нуждаем от прясна вода за пиене. Знаеш, че имаме нужда от храна. Не се бяхме запасили за дълго пътуване. Имахме достатъчно на борда, за да ни стигне до Бинград, и малко допълнително. Това беше всичко. И вече от няколко дни сме го изчерпали. Ако ни накараш просто да продължим, ще умрем от жажда. Или от глад. Ще стигнеш там, накъдето си тръгнал, с палуба, пълна с трупове — включително на Амбър. Как тогава ще си получиш Среброто и ще станеш дракони?

Никаква разумност нямаше в кръжащите му сини очи. Той извърна поглед към водата.

— Има много риба, която можете да ядете.

Тъй че бяхме продължили, а Алтея и Брашън бяха намалили дажбите. И да, имаше риба в тези води и влага в сготвената риба. Екипажът ловеше достатъчно, за да я добавяме към сухото солено месо, което ни беше останало. Имаше две пролетни бури и Алтея се разпореди да се събере дъждовна вода в каци, за да допълни оскъдните ни запаси. Продължихме да плаваме през района, известен като Прокълнатите брегове, с подвижните му пясъчни ивици и отровни води, и още по-надалече, докато започнахме да виждаме разпръснатите островчета, а след това Пиратските острови.

Пъстра се спусна от небето и ме стресна, като кацна на рамото ми.

— Е, и къде беше? — попитах.

— Кораб. — Изрече думата припряно. — Кораб, кораб, кораб.

— Да, на кораб сме — съгласих се.

— Кораб! Кораб, кораб, кораб!

— Друг кораб ли? — попита Нас, а тя закима настървено и се съгласи: — Кораб, кораб.

— Къде? — Изтласках думата към нея с Осезанието, както и с гласа си. Както винаги, имах чувството, че викам в кладенец.

— Кораб! — настоя тя и излетя от рамото ми. Вятърът я улови и я захвърли нагоре към небето. Вдигнах очи да проследя полета ѝ. Тя се понесе нагоре и нагоре, много по-високо от мачтите. Там увисна, разтърсвана от вятъра. — КОРАБ! — изграчи отново и думата стигна смътно до нас.

Ант се беше изкатерила до средата на мачтата. При зова на враната огледа хоризонта, преди да се изкатери още по-високо. Когато стигна до вранското гнездо на върха, огледа отново хоризонта, посочи и извика:

— ПЛАТНО!

Само след миг Брашън се озова до Алтея на палубата. Двамата извърнаха погледи нагоре и проследиха пръста на Ант. Лицето на Брашън беше мрачно.

— Какво не е наред? — попитах тихо Амбър.

— Вероятно нищо — отвърна тя. — Но едно време преминаването през Пиратските острови можеше да ти струва живота. Или свободата, или товара. Когато извършваше набези в тези протоци, Кенит изгради империя и от пиратски капитан стана крал. Не връщаше пленените кораби срещу откуп. Назначаваше някой от верните си хора за капитан и го пращаше на рейдове, като взимаше дял от плячката. Попълваше екипажите на новите си кораби с избягали роби или понякога със самите хора, които бяха надвили. От един кораб премина на два, после на няколко и накрая на флот. Превърна се във водач, а след това стана крал. — Помълча. — Доста добър крал, както се оказа.

— Но зъл кучи син все пак. — Алтея се беше приближила тихо, докато Амбър говореше.

Амбър се обърна, без да показва изненада.

— Това също е вярно. Според някои.

— Според мен — заяви Алтея твърдо. — Но сега самите Пиратски острови са измъчвани от пирати. А ако не те завземе пиратски кораб, може да е някой от митническите кораби, дошъл да събере „такса за преминаване“. Като пирати, но с повече бумащина. — Обърна се към Нас. — Тази твоя врана. Тя говори. Възможно ли е да ни каже какъв кораб е видяла?

Нас поклати глава, изненадан, че са му обърнали внимание.

— Казва някои думи, но не съм сигурен дали винаги знае какво казва. Или дали би могла да различи един кораб от друг.

— Разбирам. — Алтея се смълча.

— Притеснени ли сте какво ще стане, ако е Вивачия или друг жив кораб? — Амбър подхвърли въпроса като камъче в кротко езеро.

Отговорът на Алтея бе толкова спокоен, че се зачудих дали не е простила на Амбър.

— Хрумна ми тази възможност. Да, повод е за притеснение. Все още не знаем как ще му повлияе Среброто или дали може изобщо да се преобрази в дракон. Бих предпочела да не причиним страдание на всеки жив кораб и на фамилията на живите кораби, докато не разберем как ще свърши експериментът на Парагон.

Усетих, че Брашън е дошъл при нас, още преди да влезе в периферното ми зрение. Имаше присъствието на хищник и усетът ми Осезание за него беше обагрен с пурпурен гняв. Успях да задържа ръцете си и раменете си отпуснати, но не беше лесно.

Устните на Алтея се раздвижиха, сякаш обмисляше думите си и ги отхвърляше.

— Точно сега, Амбър, ти имаш по-добра връзка с Парагон от Брашън или мен. И се налага да те помоля да използваш влиянието, което имаш върху него.

— Какво искате от мен?

— Ако онова е жив кораб, смятаме, че ще е най-добре да останем настрана от него. Но ако е обикновен дървен кораб, бихме искали да се доближим и да видим дали можем да купим провизии. Всичко би било добре дошло, но главно имаме нужда от вода. — Погледът ѝ се измести към мен. — В Дъждовните равнини караме на дъждовна вода от дървените хранилища високо по дърветата. Скъпо е и се стараем да взимаме само колкото ни трябва. Водата от реката и притоците ѝ обикновено е негодна за пиене. — Въздъхна. — Съкращаването на дажбите храна е достатъчно жестоко. Но скоро ще трябва отново да съкратим и водата, освен ако Парагон ни позволи да се отбием на някой от Пиратските острови и да вземем вода. Или да срещнем кораб, който има достатъчно прясна вода, за да пожелае да продаде малко.

Въздъхна дълбоко. После разкърши рамене, изправи ги и изпитах възхищение от самообладанието ѝ. Притежаваше онзи упорит кураж, който рядко бях виждал у мъж или жена. Бе изправена пред края на всичко, което бе познавала като свой живот — края на всичко, което бе очаквала да е животът ѝ, — но въпреки това мислеше не само за своя екипаж, но и за онези, които обслужваха другите живи кораби на Бинград. И за кораба, който все още обичаше, въпреки че той се готвеше да я изостави.

Искрен. Извайващ своя дракон. Точно на него ми напомняше.

Амбър изрече въпроса ми на глас.

— Значи си ми простила?

Алтея поклати глава.

— Не повече, отколкото съм простила на Кенит, че ме насили. Или на Кайл, че ми отне Вивачия. За някои неща няма прошка. Те просто са кръстопът и взета посока, все едно дали я искаш, или не. Някой друг е поставил краката ми на тази пътека. Мога само да контролирам всяка стъпка, която правя след това.

— Съжалявам — промълви Амбър.

— Съжаляваш ли? — попита Брашън невярващо. — Съжаляваш?!

Амбър повдигна рамо.

— Знам, че не заслужавам прошка за онова, което направих. Не искам да изглежда, че я очаквам, разчитайки на старо приятелство. Все пак го казвам, за да знаете, че е самата истина. Съжалявам, че трябваше да го направя. Алтея е права. Събитията поставиха краката ми на пътека. Мога само да направя следващата стъпка.

— Вее знамето на Пиратските острови! — извика ни отгоре Ант. — И обръща, за да пресече пътя ни. И се движи бързо.

— Най-вероятно е митнически кораб — предположи Брашън. Загледа се намръщено към хоризонта. — Ако е така, със сигурност ще ни прихване, ще настояват да огледат товара ни и ще ни таксуват за преминаването ни през тези води.

— А тъй като носим артефакти на Праотците от Трехог и Келсингра — стоки, които бяха предназначени за Бинград, — цената, която ще определят, и оттам тарифите върху тази цена, ще са далеч над възможностите ни да платим. Ще ни задържат на Пиратските острови и ще ни дадат избор или да уведомим да ни се изпратят средствата, или да предадем част от товара си, за да платим таксата — товарът не е наш, за да плащаме дълговете си с него. Товар, за чието транспортиране до Бинград сме сключили договор. — Алтея изрече думите все едно бяха от тръни.

Брашън се изсмя мрачно.

— А ако откажем на борда ни да стъпят митнически агенти на Пиратските острови или ако откажем да ги последваме до пристанището, докато не бъде платено митото, ще се опитат насила да се качат на Парагон и да го завладеят. И нямаме представа как той ще реагира на това.

— Всъщност, опасявам се, че имам много ясна представа как ще реагира — каза Алтея. — Мисля, че ще се постарее да потопи другия кораб, без никаква милост за екипажа. — Поклати горчиво глава, след което се обърна към Амбър. — Тъй че ще те помоля да използваш всичкото влияние, което имаш, за да го убедиш да е благоразумен. Да позволи да ни доближат и да разговаряме. Ще имаме неприятност с таксите, но поне спирането ни в пристанище ще ни даде възможност да вземем храна и вода. Или да освободим екипажа си.

— Да освободите екипажа? — В гласа на Амбър имаше тревога. Алтея бе твърда.

— Толкова, колкото може. Каквото и да стане с Парагон и с нас, не виждам никакъв смисъл да взимаме всички с нас. Колкото по-скоро напуснат палубата на Парагон, толкова по-скоро могат да си намерят друга работа. Друг живот.

— Но как може Парагон да стигне до Клерес без екипаж? — попита Амбър.

— С основен екипаж. — Алтея я огледа от глава до пети. — Ще трябва отново да смъкнеш тези поли и да си спомниш работата на палубата. — Кимна към мен. — Той също. И Лант, и младежите.

Отворих уста, за да отговоря, но Амбър реагира по-бързо.

— Аз съм сляпа. Но каквото мога да направя, ще го направя. Всички ще го направим. И ще направя всичко, което мога, за да подканя Парагон да бъде благоразумен. Нямам никакво желание нещата да станат по-зле.

— По-зле? — повтори Брашън с почуда. — Как би могло да е по-зле?

Сякаш в отговор на въпроса му някаква вълна помете около мен и ме завъртя като ветропоказател. Изглеждаше осезаема като вятъра, но не въздух се плъзна покрай мен, а Умение и Осезание, сплетени едно в друго и задвижени през чародейното дърво по начин, който ми бе познат, но непонятен. Познавах го, защото го бях правил — правил го бях, без да мисля или да разбирам в дните, когато за първи път бях започнал да се опитвам да усвоя магията си. Правил го бях, защото не бях знаел как да ги отделя. Казваше ми се, че Умението ми е зацапано с Осезанието, и бях знаел, че в Осезанието ми има нотки Умение. Бях се борил да отделя двете, за да използвам Умението правилно. И бях успял. Почти.

Но сега усетих как вълната и връхлита през кораба и усещането беше за нещо не погрешно, а чисто. Все едно две половини на нещо се бяха съчетали в едно цяло. Беше могъщо и за известно време не можех да се съсредоточа върху нищо, освен да се удивлявам на усещането.

— О, не! — каза тихо Алтея и тогава разбрах, че другите също го усещат. Всички стояха неподвижни, със замръзнали лица, все едно слушаха далечния вой на гладни вълци. Всички освен Настойчивост, който местеше поглед от едно лице на друго, а след това попита:

— Какво става?

— Нещо се променя — прошепна Спарк. Колкото и да бях стъписан от потока магия, все пак забелязах в едно малко кътче на ума си как ръката ѝ се прокрадна, за да сграбчи ръката на Лант под лакътя, и как той отпусна дланта си на нейната, за да я успокои. Нещо наистина се променяше и не беше просто корабът. Усетих как Амбър се вкопчи в ръкава ми.

Алтея и Брашън се раздвижиха все едно ги бе завладяла една воля, закрачиха към предната палуба. Пъстра продължаваше да кръжи над нас и да грачи: „Кораб, Кораб!“. Последвахме капитаните, а Клеф хукна покрай нас.

Магията отмина толкова бързо, колкото бе започнала. Алтея и Брашън бяха стигнали до носа.

Парагон бавно се изви и погледна назад към тях.

— Какво? — попита кротко и повдигна вежда.

За миг бях изключил, докато не ме порази очевидното. Гледаше ни с моето лице, освен светлосините му очи.

— Точно така изглежда принц Фицрицарин, когато е озадачен — отбеляза Нас в отговор на въпрос, който дори не бях оформил в ума си. Парагон бавно ни обърна гръб. Вдигна ръка и Пъстра се понесе надолу и кацна на нея, довършвайки пълното ми объркване.

— Кораб — каза му тя.

— Виждам го. Митнически кораб. Най-добре е да останем на дрейф, а след това да ги уведомим, че ще ги последваме до Делоград, за да платим таксите. — Обърна се отново към двамата си капитани с хлапашка усмивка. — Вивачия е извън Делоград, нали? Имам чувството, че ще е там. Толкова хубаво е, че ще видим отново Момч-О, нали? И дворът на кралица Ета ще е там. Може би, най-сетне, Парагон Кенитсон ще намери за уместно да стъпи на палубите ми. Да вдигнем повече платна и да наберем скорост.

— Парагон, що за игра играеш? — попита тихо Брашън.

Фигурата не се извърна към него.

— Игра? Какво искаш да кажеш?

— Защо си върнал старото си лице?

— Нарочно. Не предпочитате ли него? Това, с което изглеждам повече човек?

— Ти си човек. — Амбър изрече думите тихо и ясно. — Човек и дракон. Обсебен от спомените и на човека, и на дракона. Просмукан с кръвта и спомените на онези, които са служили на палубите ти, пускали са кръв и са умирали на тях. Започна като черупките на два дракона, вярно. Но си се превърнал в нещо, което не е само дракон, а е наситено и с човечност също така.

Парагон мълчеше.

— И все пак промени лицето си — продължи Амбър, — за да те види Момч-О в познатия му облик и да не се притесни. — Зачудих се дали предполага, или го знае.

— Промених си лицето, защото така ме устройва — каза на инат Парагон.

Отговорът на Амбър беше умерен.

— А те устройва, защото държиш на Момч-О. Парагон, нищо срамно няма в това да си който и каквото си. В присъствието в два свята, вместо в един.

Той се извърна да я погледне и синьото на очите му беше драконово синьо.

— Ще бъда отново дракони. Ще бъда.

Амбър кимна замислено.

— Да, вярвам, че ще бъдеш. Както ще бъде Вивачия и другите живи кораби. Но ще бъдеш дракони, каквито не са съществували преди. Дракони, докоснати от човечност. Разбиращи ни. Може би дори държащи на нас.

— Не знаеш какво говориш! Дракони оформени от човешко докосване? Знаеш ли какво са те? Изчадия! Това са *те*, онези, които се излюпват и отрастват на Острова на Другите. Онези, които са толкова влечуги, колкото и хора, и следователно — нито едното, нито другото! И те никога няма да бъдат дракони. Аз ще бъда дракони!

Това избухване ми се стори безсмислено, но Амбър като че ли го разбра.

— Да, разбира се, ще бъдеш дракони. А частта от теб, която ще помни човешкото, не е в крилото ти, или в зъбите, или в окото ти. Ще бъде в твоята памет. Както влечугите на морето помнят спомените, които са им нужни от онези, които са били влечуги преди тях, и както един дракон помни знанието на предците си. Ще имаш още един извор на спомени. Човешките ти спомени. И това ще ти даде мъдрост,

надвишаваща мъдростта на други дракони. Ти и драконите, които са били живи кораби, ще бъдете различни от обикновените дракони. Нов вид дракони.

Той ни обърна гръб.

— Представа нямате какво говорите. Вижте. Вече се приближават. Дали не трябва да се заемете със задълженията си?

Капитанът на митническия кораб беше млад. Рижата брада, очертала брадичката му, беше сплътсена и макар да имаше хубава шапка с няколко огромни пера, мисля, че изпита облекчение, когато Брашън му извика, че плаваме за Делоград, за да си платим таксите.

— Ще ви последвам — заяви той разколебан, сякаш бе възнамерявал да настои да му се подчиним.

— Моля, опитайте — подкани го вежливо Парагон.

И наистина, щом заплавахме отново, показва разликата между жив кораб и построен от дърво. При един и същ вятър и течение дръпнахме стабилно напред от митническия кораб. Всъщност, ако Парагон бе поискал да избяга, гонитбата на митническия щеше да е напразна.

Никой не ни помоли да напуснем палубата, тъй че останах до перилото с малката си свита и се наслаждавах на вятъра на лицето ми.

— Как го прави? — попитах Амбър и усетих как Нас се приближи, за да чуе по-добре отговора.

— Всъщност не знам. Заглажда корпуса си, мисля. И за разлика от много други кораби, един жив кораб никога не обраства с водорасли и миди. Никога не се налага корпусът му да бъде остъргван и боядисван, и никакъв червей няма да прояде дъските му.

През останалата част от пътуването гледахме как островите се уголемяват, докато се приближавахме. Скоро дори Парагон трябваше да забави, за да може да се провери през островчетата към някогашното скрито селище, място, където пирати отиваха да разделят плячката си, да пият, да играят комар и да се позабавляват по всякакъв възможен начин. Някога било място, където избягали роби можели да отидат и да започнат нов живот като свободни хора. Слушал бях разкази за него като за шумно място на застояла вода, схлупени коптори и хлътнали скелета.

Но Парагон навлезе в добре маркиран канал към спретнато малко пристанище, където по-големи съдове, явно търговски, стояха на котва в залива, докато по-малките кораби и рибарски лодки бяха привързани за изрядна редица кейове. Зад пристанището се простираше процъфтяващ малък град. Непознати за мен дървета бяха натежали от жълти цветове. Главната улица водеше до голямо здание, приблизително колкото имението на Върбов лес, но приликата свършваше дотук. Дворецът на кралица Ета беше от дърво, боядисан в бяло, с дълги открити веранди отпред. Обкръжаваше го зелена морава, тъй че се открояваше дори от пристанището, отвъд редиците складове и дюкяни. Докато гледах, осъзнах, че височината на сградите е смалена, за да се получи точно този ефект: кралската резиденция се извисяваше над града и от горните балкони и кулата имаше безпрепятствен изглед към пристанището.

— Онова там ли е *Вивачия*? — попита Лант.

Извърнах поглед.

— Не знам, но определено е жив кораб.

Беше царствено творение, млада жена с високо вдигната глава и с добре оформени ръце, сложени на кръста. Косата ѝ бе водопад от черни къдрици, падащи до голите ѝ рамене и над гърдите ѝ. Видях в гордите ѝ черти ехо от Алтея, сякаш имаха родствена връзка. Когато Спарк описа тихо кораба на Амбър, тя кимна.

— Да, *Вивачия* е. Живият кораб на фамилията Вестрит. Командването ѝ бе отнето от Алтея с жестокост и поради странни обрати на съдбата. Сега я командва племенникът ѝ Уинтроу. Брашън служеше на борда ѝ години наред като първи помощник-капитан на бащата на Алтея. Тази среща ще е горчиво-сладка и за двамата.

Вивачия се поклащаше леко на котва сред залива. Платната на Парагон бяха прибрани. Малка флотилия плоскодънни лодки излезе да ни посрещне, хвърлиха въжета и ни задърпаха. Не обърнах много внимание на всичко това. Загледах се във *Вивачия*, докато се приближавахме. Тя извърна лицето си към нас и отначало изражението ѝ беше изражението на жена, прекъснала личните си размишления. След това, щом разпозна кораба, лицето ѝ се озари от усмивка. *Вивачия* протегна ръце гостоприемно и въпреки всичко, което бе сполетяло Алтея и което я очакваше тепърва, чух как капитанът ни извика радостно за поздрав.

Лодките издърпаха Парагон на позиция срещу Вивачия и спуснаха котвата му. От кейовете потегли лодка, спря до нас и жена с екстравагантна шапка и добре скроен кожен жакет върху черни бричове извика, че за нея ще е удоволствие да превози капитана с манифест за товара ни до митницата. В отговор Алтея извика, че с удоволствие скоро ще ги придружи; дали митническият служител би желал да дойде на борда и види товара, тъй като имало да се обяснят някои необичайни обстоятелства.

Служителката беше склонна да го направи. Но се разсеях от това, което ставаше на палубата на Парагон. С различни оттенъци на неохота и гняв хората от екипажа се събираха. Повечето бяха изнесли мръсните си торби от трюма. Торбите не бяха големи, но побираха повечето, ако не и всички вещи на моряците. Ант плачеше, сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато се сбогуваше. Корд хвърли торбата си до момичето и седна до него. Погледът, който ни хвърли, беше враждебен.

Взех решение, което ме изненада, защото дори не бях осъзнал, че го обмислям.

— Лант, две думи насаме — казах и го отведох настрана. Подпрях се на парапета и се загледах към Делоград. Той застана до мен, леко намръщен. Подозирах, че знае каква ще е темата, но едва ли се досещаше за посоката на разговора. Махнах към града. — Не е лошо място. Изглежда чисто, със законен бизнес. И много търговия и трафик минава през него.

Той кимна, челото му се намръщи още повече.

— Със Спарк бихте могли да се устроите добре тук. И ще съм ви благодарен, ако вземете и Нас. Вземете подаръците, които ни дадоха в Келсингра. Внимавай как ще ги продадете. Вземете пълната им цена. Парите би трябвало да са достатъчни, за да ви издържат известно време, и достатъчно, за да върнете Нас в Бъкип.

Той ме погледна. Очите му бяха твърди като кремък.

— Предлагаш ми неща, които не ме интересуват.

— Нима? — попитах хладно. — Виждам я как върви след теб; виждам ръката ѝ на твоята. — После уж справедливият ми гняв бързо премина в отегчение. — Лант. Надявам се искрено да държиш на нея. Тя не е слугиня, с която да полудуваш и после да изоставиш. Сенч я избра. Тя дойде с нас и изобщо не очаквах, че ще се случи нещо такова. Съжалявам, че не остана с него. Но е тук и очаквам ти да...

— Обиждаш ме. И нея!

Спрях да говоря. Време беше да слушам. Мълчанието го ядеше, докато не го запълни.

— Наистина има... привличане помежду ни. Не знам как смяташ, че би могло да стане нещо повече на кораб толкова претъпкан като този. А и каквито и да са чувствата й към мен, верността й към Амбър е по-голяма. Няма да я изостави.

Наведох глава.

— Съмнявам се, че толкова лесно ще повярваш на това, което ще ти кажа. Баща ми ме помоли да изпълня една задача и казах, че ще направя всичко, което е по силите ми. Ако не можеш да приемеш, че бих могъл да изпитвам някаква вяност към теб, тогава знай, че съм син на баща си. Може да не се представям на нивото, което очакваш, но ще остана до теб, докато това нещо не приключи. По един или друг начин. — Гласът му изведнъж стана по-напрегнат. — Не се справих добре с Пчеличка. Нито когато се опитвах да я уча, нито когато я остави под мое попечителство. Беше странно и трудно дете. Не ме гледай така настръхнало! Знаеш, че е вярно. Но трябваше да се справя по-добре, въпреки че опазването й с оръжие изобщо не беше нещо, което бях очаквал. Беше моя роднина и дете, оставено на грижите ми, а се провалих с нея. Не мислиш ли, че съм се измъчвал за това? Да отида да отмъстя за нея е нещо, което ме интересува жизнено, извън дълга към теб и към баща ми.

— Шутът смята, че Пчеличка може да е жива.

В погледа му имаше жалост.

— Знам. Но защо?

Поех си дъх.

— Пчеличка е водила дневник за неща, които е сънувала. Прочетох му записките й и той смята, че имат значения извън това, което разбирам. Вярва, че Пчеличка има прорицателска дарба и че някои от сънищата й са предсказали, че ще оцелее.

Лицето му за миг замръзна. След това той поклати глава.

— Жестоко е да развява тази надежда пред теб, Фиц. Въпреки че ако наистина я намерим жива и я върнем у дома, това би смъкнало огромно бреме от раменете ми. — Замълча. Не можех да измисля нищо, което да му отговоря. След това продължи: — Казвам това като приятел, ако изобщо ме смяташ за такъв. Съсредоточи се върху

отмъщението, не върху евентуално спасяване. Никаква гаранция няма за второто. Може да нямаме успех и с първото, но съм решен да разберат, че поне сме опитали.

Приятел. Умът ми се вкопчи в тази дума и се замислих дали наистина го чувствам като приятел. Знаех, че съм започнал да разчитам на него. А сега трябваше да призная, че гневът, който бях изпитвал заради възможното му увлечение със Спарк, отчасти се дължи на това, че знаех, че трябва да освободя и двамата. Безразсъдно зададох възможно най-лошия въпрос.

— Значи двамата със Спарк не сте...?

Той ме изгледа.

— Не мисля, че имаш правото да задаваш на когото и да било от двама ни този въпрос. Може и да не си забелязал, но аз съм вече мъж и съм с благородно потекло. Не равен на теб може би, но не и твой слуга. Нито Спарк ти е слугиня, или който и да е друг. Тя е толкова свободна да избира живота си, колкото и аз.

— Тя е под моя закрила и е много млада.

Той поклати глава.

— По-голяма е, отколкото изглежда, и по-опитна в светските порядки от много жени два пъти по-възрастни от нея. Определено е видяла повече от трудната страна на живота, отколкото Шън изобщо. Тя сама ще вземе решенията си, Фиц. И ако иска закрилата ти, ще те помоли за това. Но се съмнявам, че ще помоли да я защитиш от мен.

Не мислех, че разговорът ни е приключил, но той се обърна и се отдалечи. А когато го последвах неохотно, открих, че с него чака само Нас.

— Къде са Амбър и Спарк?

— Лейди Амбър отиде да се преоблече. Алтея я помоли да я придружи на брега. Спарк отиде да ѝ помогне. Явно Алтея и Брашън смятат, че Амбър трябва да е с тях, когато седнат с адмирал Уинтроу Вестрит да обсъдят бъдещето ни. На екипажа му беше предложен „брегови отпуск“, което според мен е покана да оставят кораба тук. Две трети го приеха.

От града вече идваха малки лодки. Дребни търговци предлагаха какво ли не, от пресни зеленчуци до безплатна разходка до „Дамската къща“ на Леля Роза. Гледах как екипажът напуска, с моряшките торби на раменете — прехвърляха се през перилото и скачаха в чакащите

долу плоскодънки. Неколцина се бяха струпали близо до носа и се сбогуваха с Парагон. Корабът беше мил с тях, но непоколебим в решимостта си. Отвъд ивицата вода, която ни отделяше от Вивачия, тя ни наблюдаваше търпеливо, погледът ѝ проследяваше всяка лодка, която потегляше. Ант стоеше до Клеф и гледаше напускащите им приятели. Килт остана; Корд напусна. Туан отиде до перилото с торбата си, после се обърна, изруга цветисто и я изрита по палубата и през люка долу в трюма към моряшките каюти. Кипрос отиде и го хвана за ръката. Двамата останаха с Ант.

— Иди с Амбър и Спарк — наредих на Лант.

— Не съм поканен.

— Амбър е сляпа, а Спарк е, както може да са забелязали други освен теб, много хубаво момиче. Делоград е пиратски град и съм сигурен, че тук все още живеят мъже с пиратски сърца. Знам, че Алтея и Брашън не биха ги вкарали съзнателно в опасност, но ако има опасност, бих искал с тях да има мъж, който се е посветил единствено и само на това да ги защити.

— Защо не отидеш ти?

— Защото пращам теб — отсякох. В очите му блеснаха искри гняв и смекчих резките си думи с: — Искам да остана на кораба и да наблюдавам какво се разиграва тук. Също така искам да те натоваря с допълнителна задача. Намери някой, който има пощенски птици. Богат търговец за предпочитане, някой с връзки, за да може пощенската капсула да се прехвърля от птица на птица, докато стигне Бъкип. Искам да ги уведомя, че сме живи и здрави и продължаваме пътуването си.

Той помълча малко. След това попита:

— Ще кажеш ли на Сенч, Предан и Копривка, че лейди Амбър вярва, че Пчеличка може все още да е жива?

Поклатих глава.

— Когато наистина знам, че имаме добра новина, тогава ще я споделя. Дотогава не бива да живеят в несигурност.

Той кимаше замислено. После внезапно каза:

— Ще го направя. Но... Би ли написал допълнително съобщение от мен? Дали има хартия за писма на този кораб?

— Останала ми е малко от това, което ми даде Рейн. Пергаментова, скъпа. Не искаш ли сам да го напишеш?

— Не. Бих предпочел ти да го напишеш. Бележка до лорд Сенч. Да пише, че... правя каквото ме помоли. И го правя... добре. Ако можеш да се насилиш да кажеш това за мен. Но можеш да кажеш каквото ти хареса. Няма да го прочета. Просто му кажи, че все още съм до теб и ти служа. — Извърна поглед. — Ако благоволиш.

— Ще го направя.

Върнах се в каютата на Амбър и грижливо написах бележка до Сенч. Тънкият пергамент беше почти прозрачен. Въпреки това имаше малко място, за да напиша много повече от това, че съм напълно доволен от службата на Фицбдителен при мен, и да спомена, че в няколко случая беше помогнал за опазването на живота ми. Духнах пергаментата и го разлюлях да изсъхне, след което го навих плътно, за да се събере в кухата костена капсула, която щеше да го предпазва в пътуването му. На самата кост изписах името на Сенч и замък Бъкип, Бък в Шестте херцогства. Чакаше го дълъг и далечен път. Поверих го на стъписания Лант и се зачудих дали някое от писмата ни до дома изобщо е пристигнало. Не бях запечатал капсулата с восък и Лант разбра, че това е покана да прочете какво съм написал. Но нямаше време за повече приказки, защото всички останали вече нямаха търпение да отидат в Делоград. Реших да оставя на Лант да състави писмо с обяснения къде сме и за странния нрав на живия кораб, на който бяхме.

Бях бързал, но все пак бях задържал групата за брега. Алтея махна дружески на Вивачия, обърна се и заслиза по стълбата към чакащата долу лодка. Живият кораб гледаше как групата слиза и се настанява в нея. Усмивката ѝ се разшири, но бързо повехна, като видя, че лодката пое направо към Делоград.

Докато дългата вечер се точеше, двамата с Нас седяхме на масата в камбуза, хвърляхме зарове, останали от екипажа, и местехме фигури на игралната дъска. Все едно ми беше дали печеля, или губя, тъй че играех лошо и Нас недоволстваше. С Осезанието си усещах кораба празен, почти кух, след като повечето моряци бяха заминали. Клеф и още неколцина се бяха събрали в другия край на масата. Килт готвеше и беше ободряващо да усетя отново миризмата на печачо се месо. Когато ни извика да ядем, се разнесоха одобрителни възгласи. Още повъзбуждаща от цвърчащите късове месо бе една голяма купа с пресни зеленчуци. Праз и грах, хрупкави стръкчета непознат за мен зеленчук

и смесени с тях моркови, не по-големи от палеца ми, и пикантни репички. Месото беше малко жилаво, но никой не се оплака. Имаше и юфка, толкова гореща и люта, че очите ми се насълзиха и носът ми протече. Но никой не ми се изсмя и не си направи майтап с това.

С Нас ядохме в нашия край на масата, отделно от екипажа. Кривите погледи, които ни хвърляха, ясно напомняха, че не са забравили кой е в корена на проблемите. Клеф, намръщен заради явното разделение, дойде при нас и запълни празния стол на масата в камбуза между нас и екипажа.

След като се нахранихме и Ант събра чиниите, Клеф се включи в играта ни. Аз хвърлях зарове и движех фигурите си, но Клеф и Нас знаеха, че всъщност се състезават помежду си. Докато играеха, подслушвах с едно ухо приглушения разговор на екипажа. По-старите моряци говореха за „старите дни“. Неколцина бяха идвали тук преди, когато Парагон бил извлечен на пясъчния бряг и вехнел там години наред, докато не го издърпали отново в дълбоки води. Други говореха за времето, когато корабът се изправил срещу флота обикновени съдове и помогнал на сатрапа на Джамайлия в претенциите му за власт. Спомняха си за приятели, умрели на палубата и поверили спомените си на дъските му от чародейно дърво. Лоп, който не бил от най-умните, но винаги изпълнявал задълженията си съвестно. Семей, вече стар, но майстор, докато не дошла една година, в която вече нямал сили, стопил се до кости и жили и издъхнал, докато намотавал едно въже. И говореха за пирата Кенит. Парагон бил кораб на фамилията му, но тази тайна не била известна, докато Кенит бил жив и правел набезите си. Още по-малко бяха знаели, че Игрот, прословуто жестокият пират, е откраднал и кораба, и момчето Кенит от фамилията му и злоупотребил и с двамата. Дори след като Парагон се събрал отново с Кенит и двамата се преоткрили един друг, Кенит се опитал да го прати на дъното с огън. Но накрая, когато Кенит умираше, Парагон го взел на борда си и го приел милостиво. Беше загадка, която все още обсъждаха почти шепнешком. Как можеше такъв своеволен кораб да е също така толкова обичлив? Дали спомените на Кенит се събуждаха сега в него и му припомняха Делоград?

Размишлявах мълчаливо. Чии спомени щяха да отведат Парагон до Клерес? На Игрот, реших. Дали мислите и делата на онзи нечестив стар пират витаеха дълбоко в костите на кораба от чародейно дърво?

Колко дълбоко се просмукваха спомените на човешката му фамилия и на моряци в драконовото му дърво?

И се чудех как ли се чувства Алтея като капитан на кораб, който винаги ще таи в себе си спомените на нейния изнасилвач. Колко от онзи пират все още се криеше в кораба, който искаше да се превърне в два дракона?

Безполезни въпроси.

Нас спечели играта и Клеф стана от масата. Изглеждаше уморен и тъжен, и много по-стар, отколкото при първото ни стъпване на борда. Огледа насядалите около масата и вдигна халбата си с прясна вода.

— Моряци и приятели до края — каза и другите кимнаха и пиха с него. Беше странен тост, който разпали тлеещото ми угризение до нажежени до бяло въглени. — Взимам смяната при котвата — заяви той и разбрах, че това не е обичайното му задължение. Подозирах, че ще го изкара близо до фигурата на носа. Шпионинът в мен се замисли дали мога да подслушам думите, които щяха да си разменят. Когато Нас предложи нова игра, поклатих глава.

— Трябва да се поразходя малко след такова ядене — казах и го оставих да прибере заровете и фигурите.

Опрях ръце на перилото и се загледах към пиратския град. Лятната нощ се спускаше. Небето помръкна от лазурно до синьото, което предхожда черното, а Амбър и другите все още не се връщаха. Нас дойде при мен на палубата и загледа гаснещите светлини на Делоград. Над водата към нас се носеше музика, после се чуха гневни викове от някоя улична битка.

— Вероятно ще останат за нощта в града — казах на Нас и той кимна, сякаш му беше все едно.

Върнахме се в каютата на Амбър.

— Липсва ли ви Върбов лес? — попита ме той внезапно.

— Не мисля много за това — отвърнах. Но мислех. Не толкова за къщата, колкото за хората и живота, който бях имал там. Такъв живот, и за толкова малко години.

— Аз да — каза Нас тихо. — Понякога. Липсва ми онази сигурност какъв ще е животът ми. Щях да порасна по-висок от баща ми и да стана Толестман, и да поема работата му в конюшните, когато той остарее.

— Това все още може да стане — отвърнах, но той поклати глава.

После ми разказа дълга и усукана история за първия път, когато трябвало да тимари кон, много по-висок, отколкото можел да стигне. Забелязах, че вече може да говори за баща си, без да плаче. Когато се смълча, се загледах през прозореца към звездите над града. Подремнах малко. Когато се събудих, каютата беше тъмна освен петното светлина от почти пълната луна. Нас спеше дълбоко, а аз бях съвсем буден. Без никаква представа какво ме е събудило, намерих ботушите, които бях смъкнал, навлякох ги и излязох от каютата.

На палубата луната и греещите все още светлини на Делоград превръщаха нощта в място на тъмносиви синки. Чух гласове и тръгнах тихо към носа.

— Влачиш котвата. — Обвинението на Клеф прозвуча сякаш между другото.

— Приливът е висок и дъното е меко. Не е моя вина, че котвата не държи. — Тонът на Парагон беше като на разсърдено момче.

— Ще вдигна всички членове на екипажа, които все още имам на борда, за да те задържим на място, да вдигнем котвата и да я пуснем отново.

— Няма нужда. Вече държи. Може би беше просто малко изхлъзване.

Стоях неподвижен и дишах тихо. Погледнах към града и се помъчих да преценя дали корабът се беше движил. Не можех да реша. Когато погледнах към Вивачия, се убедих. Разстоянието между двата живи кораба се бе съкратило.

— Олеле. Пак се хлъзна. — Беше извинение, но тонът на живия кораб беше весел. Приближавахме се към Вивачия. Тя като че ли не ни усети, беше клюмнала глава. Спеше ли? Имаше ли един жив кораб нужда от сън?

— Парагон! — предупреди го Клеф.

— Ново плъзгане — каза корабът и напредването ни към другия жив кораб вече беше неоспоримо.

— Всички! — изрева рязко Клеф. Изсвирването му процепи тихата нощ. — Всички на палубата!

Чух викове и тупането на крака по пода под палубата, а след това Парагон казваше:

— Вивачия! Влача котвата. Задръж ме!

Вивачия трепна и се събуди, вдигна глава и очите ѝ блеснаха широко. Парагон протегна ръце към нея умолително и след миг тя се пресегна към него.

— Внимавай с бушприта ми! — викна тя и едва избегнаха сблъсъка. Парагон хвана едната ѝ ръка и с впечатляваща сила се издърпа към нея. Двата кораба се разлюляха жестоко и чух тревожни викове от екипажа на Вивачия. След миг Парагон я прегърна с една ръка въпреки усилията ѝ да го отблъсне.

— Стой кротко! — предупреди я той, — или ще ни оплетеш безнадеждно. Искам да говоря с теб. И искам да те докосвам, докато го правя.

— Отстранете го! — извика тя на екипажа си, докато безсилно буташе назад изваяната му гръд. Клеф ревеше команди на моряците си, а някой го ругаеше гневно от палубата на Вивачия и настояваше да разбере що за идиот е. Клеф се опита да му обясни, докато ръмжеше заповеди на своите хора.

Смехът на Парагон прогърмя над цялата тази какофония и накара всички да замълчат. Освен Вивачия.

— Махнете го от мен! — изрева тя, но Парагон само измести ръката си на къдриците на тила ѝ и изви главата ѝ назад така, че голите ѝ гърди щръкнаха към него. За мое изумление той се наведе и целуна едната. Когато тя изпищя гневно и сграбчи лицето му в ноктестите си ръце, той стегна хватката си на косата ѝ. С другата си ръка се пресегна и награби шепа от въжетата, окичили бушприта ѝ. Не обърна никакво внимание на съпротивата ѝ.

— Не се опитвайте да ме избутвате! — предупреди екипажа ѝ. — Махнете се от палубата. Всички! Клеф, заповядай всички да се отдръпнат. И вие, екипажът на Вивачия, върнете се в каютите си. Освен ако Момч-О е с вас. Пратете го при мен, ако е тук. Ако не, оставете ни сами! — Наведе отново глава и понечи да целуне Вивачия, но тя сграбчи с шепи косата му и се опита да я отскубне от черепа му. Той се остави да зарови ръцете си в нея, а след това внезапно я накара да се втвърди на изваяно дърво под допира ѝ. — Мислиш ли, че това дърво изпитва болка? — попита я. — Не, освен ако аз не го пожелаая. Но какво изпитваш ти, когато те целуна? Помниш ли гнева на Алтея, когато Кенит я насили? Запази ли онзи спомен, или той е само мой, болката ѝ, поета от мен, за да може да се изцери? Както взех болката

на Кенит от всичко, което му причини Игрот. Само човешки спомени ли са ти останали? Какво чувстваш ти, дървеният кораб? Или драконът все още се таи в теб? Някога нарече себе си Мълния. Помниш ли това? Помниш ли яростта на една кралица, когато се извисява в полет и предизвиква мъжките дракони да я покорят? Какво си ти сега, Вивачия? Жена, която се бори срещу мъж, или кралица, която предизвиква своя мъжкар да я покори?

Изведнъж тя спря да се бори, лицето ѝ застина в израз на аристократично пренебрежение. След това, без да обръща внимание на хватката му на косата ѝ, люшна глава напред и се взря в него с очи, които грееха с истинската светлина на омразата.

— Луд кораб! — извика му. — Парий! Що за безумие е това? Ще се потопиш ли тук, в пристанището на Делоград? Негоден си да бъдеш мой мъжкар, жена да бях или пък дракон.

С крайчеца на окото си видях лодката, която спуснаха от Вивачия и четирима мъже загребах наостървено към Делоград, несъмнено за да предупредят някого и да настояят за помощ. И да я видя, Парагон не ѝ обърна никакво внимание.

— Сигурна ли си в това? — Докато изричаше думите, усетих промяната, преминала като тръпка през кораба.

— Сигурна съм — отвърна презрително Вивачия. Извърна лице от него и попита тихо: — Какво искаш от мен?

— Искам да си спомниш, че си дракон. Не кораб, не слуга на хора, които плават с теб, не безполово същество, оковано в женска фигура. Дракон. Като мен.

Докато говореше, се променяше, връщаше полудраконовата си форма. Усетих, че съм вдигнал ръце пред гърдите си, и вдигнах стените си. Умение и Осезание. Мъчех се да запазя самообладание, като дивеч, застрашен от хищник. Видях как тъмната къдрава коса по черепа му се превърна в люспест драконов гребен, пред очите ми вратът му стана по-дълъг и змийски.

Но най-изумителното от всичко, наблюдавах лицето на Вивачия. Изражението ѝ стана каменно. Светлината, която струеше от очите ѝ, стана ярка, докато гледаше преобразяването му. Тя изобщо не трепна.

Когато преобразяването му бе пълно, когато усетих, че магията затихна, тя най-сетне проговори.

— Какво те кара да мислиш, че изобщо съм забравила, че съм дракон? Но какво от това? Нима би искал да захвърля живота, който имам, заради копнеж по нещо, което е изгубено? Що за живот бих спечелила? Този на полудял кораб, окован за някой бряг, самотен и отбягван? — Очите й пробягаха по преобразената му фигура на носа. — Или да си играя на дракон? Жалка работа.

Той не трепна от укора й.

— Можеш да бъдеш дракон. Каквато трябваше да си.

Мълчание. След това, с тих глас, който можеше да е таял омраза или да е бил изпълнен с жал, тя промълви:

— Ти *наистина* си луд.

— Не, не съм. Остави настрана човешките си спомени, забрави малко това, че си кораб. Пресегни се назад, отвъд дългия затвор в сандъка ти, отвъд времето ти като морско влечуго. Можеш ли да си спомниш, че си дракон? Изобщо?

Стори ми се, че усетих как магията се раздвижи отново. Може би течеше от кораб към кораб, от Парагон към Вивачия. Улових острото ухание на рееци се спомени, като мирис на другоземска храна. Летях с криле над леса; вятърът изпълваше платната ми и порех през вълните. Летях над долини, гъсто обрасли със зеленина, но очите ми бяха остри и можех да усетя всеки лъх топлина от жива плът, плът, с която можех да се нахраня. Движех се през вода, студена и дълбока, но под себе си можех да усетя смътния пулс на съществуване, други същества, люспести както аз бях някога, свободни както бях някога. Усетих, че се прокрадвам напред, притеглен в онзи свят на криле и чудо. *Стои настрана*, казах си и почти се зачудих дали Нощни очи все още се спотайва в мен, за да ми даде това вълче предупреждение. Но се бях изместил така, че да мога да виждам лицето на Вивачия и отчасти — профила на Парагон. Толкова човешки и толкова чужди бяха тези лица.

— Не — каза Парагон. — Върни се още по-назад. Толкова назад, колкото можеш да стигнеш. Тук. Това. Спомни си това!

Отново усетих прилива на магия, Осезание и Умение, споени в сечиво по-остро от всеки меч.

Някога, по време на битката на остров Еленов рог, един ме беше ударил в слепоочието с дръжката на меча си. Това не ме беше спряло и бравата ми вече се спускаше между рамото и главата му, когато ме удари. Ударът нямаше голяма сила, но все пак ушите ми звъннаха и за

известно време светът се размаза на странни цветове. Знаех, че се случило, но никога не си го бях спомнял. Но сега, когато се гмурнах в драконовата памет, все едно Копривка ме беше притеглила в сън Умение. Усещането беше толкова сходно, че събуди онзи стар спомен. Усетих се, че залитам като от удар, и видях езеро от искрящо сребро, обкръжено от черен и сребрист пясък, а около него морава от черни и сребристи треви, и дървета с бели стволове и черни листа отвъд нея. Примигах с човешките си очи, мъчейки се да го видя в познати цветове. Вместо това видях дракон, зелен както могат да са зелени само скъпоценни камъни, и също толкова искрящ.

Дойде от хоризонта, малък отначало, а след това се извиси все по-голям и по-голям, докато се превърна в най-огромното същество, което бях виждал — по-голямо от Тинтаглия и дори от Айсфир. Кацна сред сребърното езеро и отпрати вълни сребриста течност, които запляскаха в черния пясък и скали и за миг ги покриха с пласт от сребро. Драконът гмурна главата и змийския си врат, завъргаля се и започна да се къпе в езерото като лебед. Люспите му сякаш попиваха веществото и зеленото стана ослепително. Пречистен с него, той наведе муцуната си към водата и пи дълго.

Когато излезе от езерото и се отпусна да отдъхне на тревистия бряг, един дълъг миг се вглеждах във вихрещите му се очи. Видях там старост. И мъдрост. И някакъв величествен блясък, какъвто никога не бях виждал в очите на човек. В миг на смирение осъзнах, че виждам пред себе си същество по-добро, отколкото изобщо щях или можех да бъда самият аз.

— Сър? Принц Фицрицарин?

Сепнах се от видението си и изпитах негодувание. Беше Нас, дърпаше ме за ръкава, очите му бяха ококорени и тъмни в сумрака.

— Какво има, момче?

Искаше ми се да го няма. Искаше ми се да се гмурна отново в онзи свят, да опозная онзи дракон и да ми е по-хубаво затова, че го познавам.

— Лодката ни идва, колкото може по-бързо, с капитаните Алтея и Брашън, и Амбър и Спарк и Лант. И някой от другия кораб също идва.

— Благодаря ти, момко.

Обърнах се с гръб към него и се опитах отново да намеря вход към онзи вълшебен сън. Но или той беше свършил, или аз бях изгубил пътя си. Усещах, че магията продължава да тече между двата кораба, но не можех да вляза в нея и да я споделя. Виждах само двете фигури. Въпреки бушпритите те се бяха прегърнали колкото може по-плътно, като любовници, лишени от интимност за твърде дълго време. Главата на Вивачия се бе отпуснала на люспестата гръд на Парагон, очите ѝ бяха широко отворени, но невиждащи. Дългият му врат се беше увил около нея като шал и драконовата му глава бе отпусната на рамото ѝ. Изящните ѝ ръце лежаха на раменете му. Никаква враждебност или колебливост нямаше на лицето ѝ. Не можех да разгадая лицето на Парагон, за да разбера какво изпитва той, но се промени пред очите ми. Все едно гледах топящ се речен лед, докато водата бързо го разяжда. Чертите му бавно отново върнаха човешкия си облик. Изражението му бе по-нежно, докато прегръщаше Алтея. Не, Вивачия прегръщаше той толкова топло. И изведнъж се видях как държа Моли в ръцете си, познах онзи рядък миг на мир и се почувствах обичан, и ужасна загуба и копнеж се надигнаха в мен.

Бях заплепен от тази странна гледка, докато не чух гласа на Брашън.

— Какво стана? — попита той. — Как стигна тук Парагон?

— Повлече котвата, сър. — Отговорът на Клеф бе официален, на помощник към капитан.

— Не беше игра на прилива или лошо закотвяне — каза Алтея. — Парагон го направи. По своя си причина. — Тонът ѝ издаваше, че се съмнява доколко причината е била основателна.

Брашън и Алтея стояха настрана от фигурата, недосегаеми за нея, и гледаха мълчаливо. Амбър беше тази, която мина покрай двамата, измъкна се от Спарк и Лант все едно и тя беше кораб, повлякъл котва.

— Амбър. Не, моля те — замоли я Алтея, но Амбър не спря. Доближи се опасно до Парагон и зачака.

Вивачия вдигна глава от рамото на Парагон и въздъхна тежко.

— Каквото бяхме. Каквото можеше да сме станали. Изгубено е вече за нас. Младите дракони, влечугите, които се излюпиха в Трехог и живеят сега в Келсингра, те биха могли да станат отново това, след век. Но ние не. Ние никога.

— Грещиш. — Гласът на Парагон беше нечовешко буботене. — Амбър може да ни помогне да получим Сребро. А с него, вярвам, че можем да съберем достатъчно от онова, което бяхме, за да се превърнем в каквото трябваше да сме били.

Корабите бавно се разделиха, прекъснаха прегръдката си и погледнаха Амбър.

— Не е сигурно — каза тя. — И няма да давам обещания, които може да не съм в състояние да спазя. Среброто, да, обещавам да направя всичко, което мога, за да ви снабдя с него. Но дали ще е достатъчно, за да ви преобрази в дракони? Не знам.

— И? — попита рязко Вивачия.

— И какво? — изненада се Амбър на въпроса.

Лицето на Вивачия възвърна по-човешкия си облик.

— И какво искаш от мен в замяна? Търговците ме направиха това, което съм. Тяхната кръв и техните мисли са се просмукали в палубата ми и са наситили всяка фибра от това, което съм. Нищо не е безплатно, когато си имаш работа с хора. Какво искаш от мен?

— Нищ... — Но отговорът на Амбър бе заглушен от вика на Парагон:

— Момч-О! Искам Момч-О на палубите си за последното ми пътуване. — Отново беше с моето лице. Поразен се зачудих дали съм изглеждал така, когато мислех да си върна детето. Сега, когато заговори, той бе отново с човешко сърце. — Върнете ми това, което наистина е мое. И Парагон Кенитсон! Искам и него. Беше ми обещаван толкова често, когато Кенит беше младеж на палубите ми. Каза, че ще има син и че ще го нарече на мен! Толкова много понесох заради фамилията му, толкова много болка! Без мен той изобщо нямаше да е съществувал! Искам го. Искам той да ме види и да ме опознае като кораба на фамилията му. Преди да стана дракони и да го напусна завинаги.

— Завинаги... — отчаяно прошепна Алтея и разбрах, че до този момент се е надявала, че Парагон би могъл да премисли или поне да съхрани някаква връзка с нея и Брашън, след като се преобрази.

— Парагон! — Викът дойде от палубата на Вивачия, дълбок и възторжен мъжки глас.

Видях млад мъж, двайсет и няколко годишен, с гъста и рошава къдрава тъмна коса и широка усмивка. Беше потъмнял до махагон и

ризата му бе изпъната на широките рамене. Всеки, виждал Брашън и Алтея, щеше да разбере, че е техен син. Държеше високо вдигнат фенер и явно нямаше представа какво става. Изглежда родния си кораб с радост.

— Трелвестрит! — извика някой зад него, но Момч-О вече бе оставил фенера и се втурна към бушприта на Вивачия. Изтича ловко по него и след това без колебание се хвърли към Парагон. Парагон пусна Вивачия мигновено. Улови и вдигна нагоре младия мъж така, както аз някога вдигах малките синове на Предан; и също като мен тогава се престори, че го хвърля във въздуха, преди да го хване отново. Гъвкав като акробат, младият мъж прие играта и се засмя, когато ръцете го уловиха. Освободи се от хватката на кораба, покатери се по ръцете на Парагон, а след това се метна назад, превъртя се във въздуха и отново стъпи ловко на протегнатите ръце на кораба. Явно беше игра от детството му, която и двамата помнеха с удоволствие. Рядко бях виждал такова ниво на доверие между две същества. Парагон можеше да разкъса на две Момч-О с големите си дървени ръце, но го задържа на ръка разстояние и двамата се взряха един в друг, младежът широко усмихнат и вдигнал очи към лицето на кораба.

Незабелязано от мен и може би от Парагон също, моряците хвърлиха въжета на мъжете в лодките долу и те задърпаха Парагон в една посока, а Вивачия в другата, люшнаха ги на котвените им вериги и ги отделиха на безопасно разстояние. Зачудих се дали Момч-О е знаел за плана, а след това — дали Парагон изобщо го интересува. Беше казал молбата си на Вивачия и бе получил половината от това, за което бе помолил, а изразът на Момч-О бе на неустрашими любов към кораба му. Нищо чудно, че беше липсвал на Парагон.

— Принц Фиц... — почна Нас.

— Тихо — прекъснах го.

Наблюдавах Алтея и Брашън. Конфликтът ясно личеше на лицата им. Любов към сина им, тревога за него, че е в ръцете на кораба, но също така и обич, че ги виждат заедно. Момч-О каза нещо на Парагон, щом корабът го улови, а фигурата отметна глава и зарева от смях. Докато ги гледах, трудно можех да повярвам, че това е същото същество, същество с толкова огромно безразличие към благополучието на собствения си екипаж. Почти очаквах Брашън или

Алтея да извикат предупредително на сина си, но и двамата мълчаха и изчакаха. Зачудих се в младежа ли са сигурни, или в кораба си.

Когато Парагон се извърна, за да остави Момч-О на палубата, той възкликна:

— Толкова ми липсваше! Вивачия е много хубав кораб, но винаги е сериозна. И братовчедът Уинтроу е чудесен капитан, но винаги устройва много проста трапеза. Мамо! Тате! Ето ви и вас! Какво ви води в Делоград без птица, която да ни предупреди за идването ви? Бях в работилницата на кърпача на платна, когато дойдоха на бегот да ме вземат! Ако знаех, че идвате, щяхме да ви посрещнем много по-добре!

— Всеки път, когато те видим, е радост за нас! — възкликна сърдечно баща му, щом Момч-О слезе от шепите на Парагон. Фигурата се усмихваше толкова широко през рамо към тримата, че просто не можех да повярвам на това, което виждах.

Амбър, забравена от всички, се беше отдръпнала. Докоснах ръката ѝ и прошепнах:

— Фиц съм.

Тя пристъпи към мен с тръпнеща въздишка на облекчение и се вкопчи в раменете ми все едно бях корабна отломка в бурно море. Беше затаила дъх.

— Всички в безопасност ли са? Някой пострада ли?

— Всички са добре. Момч-О е с родителите си. И Клеф. И част от екипажа.

— Бях се ужасила.

Видях, че се мъчи да се успокои, и казах утешително.

— Парагон вече изглежда спокоен. Дружелюбен.

— Той е двама, Фиц. Два дракона. Мисля, че точно това го доведе до лудост, и понякога имам чувството, че има два характера. Единият е хлапашки, на палавник, който отчаяно жадува за обич и приятелство. Другият е способен почти на всичко.

— Мисля, че снощи видях и двата.

— Значи всички имаме късмет, че Момч-О извади на преден план по-добрата му страна. Когато един жив кораб е разгневен, не може да се предвиди какво може да направи на друг.

— Бият ли се? Може ли жив кораб да бъде убит?

— Един жив кораб може да бъде унищожен с огън. Или обезобразен, както беше Парагон. — Вдигна глава и помисли. —

Никога не съм чувала за препирня между живи кораби. Ревности и съперничества. Спорове. Това да. Но никога до физическо ниво.

Нас стоеше наблизко и слушаше. В сенките зад него Спарк чакаше до Лант.

— Дали да не се върнем в каютата? — предложих. — Нямам търпение да чуя какво стана на брега.

— Добре — отвърна Амбър и щом тръгнахме натам, се облегна на рамото ми.

Но в същия момент Клеф ни спря.

— Капитаните искат да се видят с всички вас в каютата им. Моля. — Каза го учтиво, но не беше молба.

— Благодаря. Отиваме.

Клеф кимна и изчезна мълчаливо в тъмното.

Над пристанището бе паднала нощ. По мачтите на близките кораби горяха фенери, а от по-далечните прозорци на Делоград грееха светлините на лампи, но бяха само по-ярки искри под разпръснатите звезди в нощното небе. Погледнах нагоре и изведнъж ужасно закопнях за хубава гора и пръст под краката ми, и дивеч, който мога да убия и да изям. За простите неща, които правят живота добър.

17.

ЗМИЙСКА ХРАЧКА

*Мой кралю и кралице, и почитаема лейди
Кетрикен,*

*Стигнах крайната цел и имах няколко
срещи с крал Рейн и кралица Малта на
Драконовите търговци. Търговец Купрус,
майка на крал Рейн, също присъстваше като
представител на Търговците от Дъждовните
равнини. Беше неочаквано присъствие, с което
ми се наложи да се оправя.*

*Двамата лечители с Умение, които ме
придружаваха, можяха да свършат дребни неща
с изцеряването на хора тук. Предупредих ги да не
се залавят с по-големи работи, защото и
двамата казаха, че Умението тече силно тук и
може да отнесе умовете им. Има го също така и
съобразението, че големи дела биха заслужили
големи услуги в отплата, но се боя, че не
предвиждам това да се случи.*

*Кралят и кралицата твърдят, че имат
малко влияние сред драконите и не могат да им
заповядат да спрат набезите си над нашите
стада. Всъщност владетелите, изглежда, имат
малка власт и над хората си, след като всички
големи решения се взимат с консенсус. Не съм
сигурна как да се справя с такава ситуация.
Търговец Купрус не може да говори от името на
някой друг извън собствената ѝ фамилия: казва,
че всякакви договори, които бихме поискали да
сключим, в смисъл изцеряване срещу стоки,
трябва да се гласуват от Съвета на Търговците.*

Помня, че ни посъветвахте да сме колкото се може по-щедри по време на тази първа среща. Но ако дадем прекалено щедро това, което тези хора толкова много желаят, ще загубим много възможности за преговаряне.

Ползващите Умението, които изпратихте с мен, предлагат, че може би ще е по-добре да се учреди лечебен център в Шестте херцогства и да се съветват хората в Дъждовните равнини да търсят услугите ни там, където течението на Умение е по-управляемо за тях. Тук влиянието на Умението напират толкова силно, че трябва да изпратя това съобщение по птица.

Ще вземем кораб обратно за дома след три дни.

На вашите услуги,
Лейди Розмарин

Не посмяхме да се задържим дълго в Сюълсби. Дуалия не можеше да е сигурна колко хора могат да ни разпознаят от онази кървава нощ. Непрекъснато питаше Винделиар колко ще си спомня Керф и колко ще издаде.

— Няма да забрави — хленчеше Винделиар. — Нямах време да му кажа да забрави. Ти ни накара да побегнем. Ще е объркан, но няма да забрави какво направи. Ще каже. Ако го измъчват достатъчно. — Клатеше тъжно тъпата си глава. — Винаги говорят, когато ги измъчват. Ти ми го показва това.

— А ти скимтеше и се напика като сритано псе — отвърна му отмъстително тя.

Тъй че вместо Винделиар да ни вкара с магията си в някой хан, онази нощ спяхме под един мост, за да сме скрити от дебнещи очи. Веднага щом слънцето огря небето, Дуалия ни накара да нагазим в мразовитата вода и да се помъчим да изплакнем донякъде кръвта от дрехите си. Не бяхме сами за дълго. От града дойдоха мъже и жени, понесли кошове с чаршафи и дрехи. Всеки перач си имаше своя зона

по каменистия бряг. Вдигнаха си сушилките за пране и ни загледаха сърдито.

Дуалия ни поведе обратно към града. Мисля, че беше свикнала само с градове и оживени улици. Аз щях да потърся гората за известно време, за да ни позабравят хората. Вместо това тя изсъска на Винделиар:

— Направи ни незабележими. Възстанови ми лицето. Да не остане никаква забележима рана. Хайде.

Знам, че той опита. Усетих пляска на магията му срещу сетивата ми. Не мисля, че го направи много добре. Но в пристанищен град бедняците не са нещо необичайно, тъй че не изглеждахме толкова странно, че да привличаме много погледи. Задържахме се по-надалече от хубавия хан и оживената улица, където беше умряла търговец Акриел. Дуалия ни отведе в един западнал район на пристанището, където табелите на ханове бяха сиви и нацепени, а канавките покрай улиците течаха зеленикави и вмирисани.

Двете с Дуалия се свивахме в някоя задна уличка, далече от погледите на минувачи, или сядяхме и протягахме ръка за просия, но напразно. Винделиар се движеше бавно по улицата и търсеше лесна плячка. Някои хора бяха по-лесни за повлияване от други. Той взимаше по малко от всеки, няколко монети тук, няколко монети там. Даваха му ги доброволно или така поне щяха да го помнят, дори да не можеха да си спомнят защо. До вечерта беше събрал достатъчно, за да имаме топло ядене и да спим в един от евтините ханове.

Изобщо не можеше да се сравни с хана, в който ме беше завела търговец Акриел. Мястото за спане беше просто един таван над гостилницата. Намерихме празно пространство и налягахме с дрехите си. Не можех да не сравня тази нощ с бъдещето, което почти си бях спечелила. Когато се уверих, че другите са заспали, си позволих да поплача. Опитвах се да мисля за Върбов лес, за моя дом и за баща ми, но тези неща изглеждаха далечни и по-невероятни и от сънищата ми.

Защото онази нощ сънищата ме споходиха, запердашиха ме като градушка. След всеки се стряхах и се събуждах, обзета от нуждата да ги разкажа на някого, да ги запиша, да ги изпея. Беше непреодолим импулс, силен като когато трябва да повърнеш, но го потиснах. Дуалия щеше да им се зарадва, а нямаше да ѝ дам това. Тъй че съня ми за бавния волски впряг, който стъпка едно дете в кална улица, съня ми за

една мъдра кралица, която пося сребърна и пожъна златна пшеница, съня ми за един мъж, който яздеше огромен червен кон по лед към нова земя — всичките тях ги потиснах и преглътнах. Ако говореха за едно или друго възможно бъдеще, Дуалия нямаше да научи за тях. Призляваше ми и се чувствах окаяна, че трябва да затая тези сънища в себе си, но задоволството и от най-малкия начин, по който можех да попреча на Дуалия, надделяваше.

На другия ден бях толкова разтреперана, че едва можех да ходя. Винделиар като че ли беше притеснен за мен, но изражението на Дуалия беше пресметливо.

— Трябва да напуснем този град и да продължим — каза му тя. — Погледни в умовете им. Виж дали някой отива за Клерес. Или е бил там.

Винделиар беше убедил някакъв хлебар да му даде едно самунче. Дуалия го беше разделила, половината за нея и половината за Винделиар. Той я беше погледнал лакомо, а след това с неохота ми беше дал половината от половината си. Не беше по-голяма от юмука ми, но не можех да направя нищо друго, освен да я излапам.

Чух как Винделиар каза тихо на Дуалия:

— Тя е болна.

Дуалия ме погледна и се усмихна.

— Да. И това ме радва. Означава, че поне отчасти съм права.

Думите ѝ ми прозвучаха безсмислено. Докато денят отминаваше, ми ставаше все по-зле. Свивах се толкова по-далече от нея, колкото ми позволяваше веригата, и се опитвах да заспя. Винделиар взимаше парсата си от минаващите хора. Дуалия клечеше като жаба и наблюдаваше минавачите. Реших да проверя идеята ѝ, че никой няма да ми помогне. Завиках за помощ. Неколцина извърнаха глави, но тя дръпна веригата.

— Нова е в робството — обясни им Дуалия небрежно и припряното ми бърборене, че лъже, че не съм робиня, а отвлечена, остана нечуто. Бях просто поредната чуждестранна робиня.

Един мъж спря и заговори на Дуалия на Общата реч, попита дали съм за продан. Очите му не бяха добри. Дуалия отговори, че би могъл да плати за няколко часа с мен, но че не може да ме купи. Той ме изгледа преценяващо. Заля ме ужас и започнах да повръщам, изкарах жлъчка от устата си и тя потече на тънка вадичка по дрехите ми.

Мъжът поклати глава — явно не искаше да прихване болестта ми — и бързо се отдалечи.

Това, което бях прихванала, ме държа и на другия ден. Макар вече да настъпваше лято, треперех от студ. Ярката слънчева светлина не можеше да ме стопли; треската ме разкъсваше.

Треперех върху нацепения дъсчен под на тавана на хана. Винделиар се превъртя и сложи ръката си върху мен. Миришеше противно. Не беше мръсотията или потта му — собствената му миризма бе това, което ме отблъскваше. Вълчийт усет ми казваше да се пазя от него. Опитах се да махна ръката му, но бях много слаба.

— Братко, нека да те стопля — прошепна той. — Не беше твоя вина.

— Моя вина? — чух се, че измърморих. Разбира се, че не беше. Нищо от това не беше по моя вина.

— Аз го направих. Аз създадох разлома, който ти позволи да избягаш. Дуалия ми каза. Когато не направих онова, което знаех, че тя ще иска да направя, това отвори друга пътека за теб. И ти я последва, като ни отклони все повече и повече от Пътя. Тъй че сега трябва да изтърпим трудности и болка, докато се върнем през тръните отново на Пътя. Поемем ли отново към Клерес, трудностите ни ще се облекчат.

Опитах се да избутам ръката му от себе си, но той ме придърпа още. Вонята му ме задавяше с всеки дъх, който поемех.

— Трябва да научиш този урок, братко. Приемеш ли Пътя, всичко в живота е по-лесно. Дуалия ни води. Знам, че изглежда жестока. Но тя е само сърдита и груба, защото ти ни отведе толкова далече от Верния път. Помогни ни да се върнем на него и всичко ще е много по-лесно за всички ни.

Думите му не звучаха като негови, нито като на Дуалия. Може би повтаряше като папагал някакъв отдавнашен урок. Събрах всяка трошица воля, която имах, и казах с усилие:

— Моят верен път води към дома!

Той ме потупа по рамото.

— Ето. Прав си, верният ти път ще те отведе до истинския ти дом. След като вече признаваш това, нещата ще станат по-лесни.

Мразех го. Свих се на пода, болна и гневна, и безсилна.

Дуалия ни премести в друга част на крайбрежния квартал и започна да спира минувачи, за да ги пита дали са чували за кораби, плаващи за Клерес. Повечето свиваха рамене, а останалите я пренебрегваха. Свивах се окаяно, докато Винделиар стоеше настрана от нас, крачеше напред-назад по улиците и „просеше“. Избираше си кого да спре и знаех, че хората нямат голям избор, щом натисне с мислите си срещу техните. Виждах неохотата им, когато бъркаха в кесиите или джобовете си, и виждах объркването им, докато се отдалечаваха от него. Районът не гъмжеше от богати хора. Подозирах, че Винделиар проявява милост и че измъква с магията си от жертвите си възможно по-малко пари — Дуалия винаги го хокаше, че не е събрал повече.

Един ден не беше събрал достатъчно, за да можем да спим под покрив. Мислила бях, че не бих могла да се чувствам по-зле, но когато вечерният студ се усили, затреперих и зъбите ми затракаха.

Обикновено Дуалия не обръщаше внимание на злочестината ми, но мисля, че онази вечер се притесни да не би да умра. Не направи нищо, за да ме утеши, а насочи гнева си към Винделиар.

— Какво ти става? — попита го, щом улиците се опразниха и нямаше никой, който да я подслуша как го гълчи. — Беше силен някога. Сега си безполезен. Някога държеше под контрол гмеж от наемници, криеше ги от поглед. Сега едва можеш да измъкнеш някой и друг петак от кесията на селяк.

За първи път от много дни чух нотка дух в гласа му.

— Гладен съм и съм уморен, и съм далече от дома, и нещастен от всичко, което видях. Опитвам се много. Имам нужда да...

— Не! — прекъсна го тя гневно. — Ти нямаш *нужда*! Ти *искаш*. И знам какво искаш. Мислиш ли, че не знам какво наслаждение извличаш от това? Нали виждам как ти се завъртат очите и как ти потичат лигите. Не. Само едно ни е останало и трябва да го спестим за най-ужасна нужда. След това няма да има повече за теб, Винделиар. Никога повече, защото е станало рядкост, откакто деветопръстото момче роб освободи змията!

Колко странно прокълтяха в мен тези думи, като спомен за нещо, което никога не бях преживявала. Деветопръсто момче роб! Можех почти да го видя, тъмнокос и крехък, силен само с волята си. Волята да направи каквото е правилно.

— Змията беше в каменен басейн.

Изпъшках думите на себе си. Не беше сън за змия в купа, не.

— Какво каза? — попита рязко Дуалия.

— Зле ми е — отвърнах с думите, които бях повтаряла толкова често през последните няколко дни.

Затворих очи и извърнах лице. Но със затворени очи не можех да контролирам образите, които изпълваха ума ми. Момчето роб дойде до каменната щерна; забори се с железните решетки, които го обкръжаваха. Накрая отвори път за обезобразеното влечуго, което изпълзя от щерната и във вода. Да, във вода, прилив. Как можех да си спомням нещо, което никога не бях виждала? И все пак вълните пляскаха нагоре и в щерната, пълнеха я, но не я прочистваха. И робът, и змията се разтвориха в белота. Повече не видях.

Отворих очи към изгряващата зора. Бяхме спали на улицата, но не се чувствах премръзнала. Схванала се бях, както си схванат след като си спал на корава земя или след като те е измъчвала дълга болест. Надигнах се бавно, или поне се опитах. Дуалия се беше превъртяла върху веригата. Хванах я с две ръце и я издърпах изпод нея. Тя отвори очи и ме изгледа сърдито. Изръмжах ѝ.

Тя изсумтя през нос, сякаш за да ми каже, че не се бои от мен. Реших следващия път, когато заспи, да ѝ дам повод отново да се бои. Погледът ми пробяга с обич по гранясалата рана, която ѝ бях оставила със зъбите си. После наведох очи, за да не се досети за плана ми.

Тя се надигна и срита Винделиар.

— Ставай! — каза му. — Време е да се местим. Преди някой да се зачуди защо е дал половината си монети на един просяк вчера.

Клекнах и се изпъшках в канавката, и се зачудих кога бях загубила всичката си свенливост и всичките си цивилизовани навици. Майка ми не би ме познала с разчорлената ми коса, зацапаната с кал кожа и мръсните нокти. В очите ми бликнаха сълзи. Избърсах ги и несъмнено размазах пръст по лицето си. После погледнах дланите си и обелената кожа, полепнала по пръстите ми. Изтърсих ги, вдигнах очи и видях доволната усмивка на Дуалия.

— Пътят я познава, въпреки че тя не познава пътя — каза тя на Винделиар, който гледаше стъписан. После дръпна силно веригата ми и се принудих да тръгна залитайки след нея. Ръцете ме сърбяха, а когато ги почесах, кожата ми се отдели на тънки пластове, които се

навиваха като паяжина при допира ми. Не беше белене от изгоряло от слънцето. Пластът, който се отдели, беше тънък и ефирен, а под него кожата ми не беше розова, а по-бледа. Тебеширена.

В пристанищния квартал се промъквахме покрай ръчни колички, магарешки каручки и хора, понесли бали на раменете си. Дуалия ни поведе към редица пазарски сергии. При миризмата на храна стомахът ми подскочи в гърлото и ме задави. Не бях изпитвала глад от няколко дни, но сега ме удари безмилостно. Почувствах се замаяна и се разтрепери.

Дуалия забави стъпките си и се обнадеждих, че е огладняла като мен и че има някакви пари за храна. Но тя ме дръпна и застанахме сред трупаша се тълпа около някакъв висок широкоплещест мъж, изправен в една кола. Носеше висока шапка с многоцветни ивици. Наметалото му имаше яка, която стърчеше чак до ушите му, и тя също беше на ивици. Никога не бях виждала такова облекло. Зад мъжа в колата имаше дървен долап с много редици матки чекмедженца, всяко с различен цвят и всяко — резбовано с някакъв знак. Над главата му от рамка от пръчки висяха лентички и звънчета. Вятърът откъм водата беше почти непрестанен, тъй че звънчетата подрънкваха и лентичките пърхаха. Дори големият сив кон, който чакаше търпеливо, впрегнат в колата, имаше лентички и звънчета в гривата. Никога не бях виждала такова зрелище!

Временно забравих за глада. Що за удивителни неща можеше да продава такъв търговец? Като че ли това беше въпросът, над който размишляваха всички. Мъжът говореше на непознат за мен език, а след това внезапно превключи на Общата реч:

— Късмет за вас, да поведе стъпките ви по щастлива пътека! Донесен ви от място много далечно! Ще трепне ли ръката ви за сребърник за такова знание? Глупци! Къде другаде на този пазар можете да се разделите с един сребърник и да получите мъдрост и късмет? Дали да се ожениш? Ще натежи ли жена ти с дете? Какво да посееш или да засадиш тази година? Насам, насам, няма защо да се чудите! Плесни сребърник на челото си, а после ми го дай с въпроса си. Монетата ще ми каже коя кутия да отворя! Насам, насам, кой ще опита? Кой ще е първият?

Дуалия издаде гърлен звук, като ръмжене. Погледнах през рамо Винделиар. Очите му бяха ококорени. Забеляза погледа ми и заговори

шепнешком:

— Имитира малките пророци на Клерес, дето ги пращат Четиримата. Забранено е да се прави това, което прави! Той е шарлатанин!

Двама души се обърнаха и го изгледаха. Винделиар наведе очи и замълча. Мъжът на колата продължаваше да дърдори и на двата езика и изведнъж някаква жена размаха монета към него. Когато той ѝ кимна, тя притисна силно монетата до челото си и след това му я подаде. Той се усмихна, взе монетата и я допря до челото си. Попита нещо жената и тя отговори. След това обяви на Общата реч:

— Иска да научи дали майка ѝ и сестра ѝ ще я посрещнат с радост, ако направи дълго пътуване, за да ги посети.

Притисна монетата отново до челото си, а след това я протегна напред. Ръката му се поколеба, после описа кръг. Наистина изглеждаше все едно монетата води ръката му към една от вратичките. Той я отвори и извади от нея орех. Това ме сепна. Орехът беше позлатен. Той го удари в челото си все едно чупеше яйце, после го подаде на жената. Тя го взе колебливо и го отвори — орехът се беше разцепил на две равни половинки. Зарадвана, тя извади от него навита хартийка. Беше бяла, но поръбена в жълто, синьо, червено и зелено по краищата. Жената се вторачи в нея, после я подаде на мъжа и го попита нещо.

— Прочети го! Прочети го! — повтори тълпата молбата ѝ.

Той взе навитата хартийка — имаше изящни ръце — и много показно я разви и заоглежда изписаните на нея редове. Мълчанието му, докато очите му се движеха по нея, подтикна тълпата да се доближи.

— А, добра вест за теб, добра вест, и още как! Ти помоли за съвет за пътуване, и ето ти го! „Върви със слънчевата светлина и се радвай на пътя. Добре подредена маса и чисто легло те чакат. Пристигането ти изпълва една къща с радост“. Ето! Стягай си багажа и хващай пътя! А сега, кой е следващият? Кой ще чуе какво бъдеще го чака? Не си ли струва една монета да го знаеш?

Един младеж размаха монета, търговецът я взе и отново изигра представление, достойно за всеки кукловод, преди да му поднесе късмета от следващия златен орех. Младежът получи добра вест за брачното предложение, което искаше да направи, и се отдръпна от колата ухилен. Още хора вече размахваха още монети, някои —

нетърпеливо. Дуалия наблюдаваше с присвити очи, като котка миша дупка, докато търговецът взимаше монетите и предричаше бъдеще. Не всяко беше добро. Един мъж, който попита за реколтата, бе предупреден, че трябва да си спести парите и да не прави покупката, която обмисля. Изглеждаше поразен, а след това каза на тълпата:

— Днес дойдох на пазара да търся кон за оране! Но сега ще изчакам.

Семейна двойка, която искаше дете, мъж, който мислеше да си продаде земята, жена, която искаше да разбере дали баща ѝ ще се възстанови от нараняване... десетки хора искаха да узнаят какво ще им донесе утрешният ден. От време на време търговецът взимаше монета, завърташе я и се намръщваше.

— Не ме води — казваше. — Ще ми трябва по-голямо парче сребро от теб, за да намеря отговор на въпроса ти.

И за мое изумление хората му даваха по-голяма монета. Сякаш стъпили веднъж на пътеката, не можеха да се отклонят. Някои четяха навитите послания на глас, други се изгърбваха над парченцето си хартия и си го четяха наум. Търговецът прорицател ги прочиташе на глас за онези, които не можеха да четат. Отваряше вратичка след вратичка. Публиката му не намаляваше. Дори онези, които си бяха купили късмет, се задържаха, за да разберат какво ще чуят другите.

Дуалия прошепна на Винделиар:

— Овладей го.

— Кого? — попита Винделиар високо.

Забелязах колко ѝ се иска да го перне през устата, но се въздържа. Явно не желаше да привлича внимание.

— Онзи, който казва лъжливи пророчества. — Каза го със стиснати зъби.

— О.

Винделиар го изгледа. Усетих пипалата на магията му, понесли се и плъзнали слепешком към него. Знаех, че не може да го направи. Мъжът беше с твърде силно самосъзнание, за да бъде пленен от такива хилави нишки. Можех да усетя очертанието, което търговецът на съдби оставяше в света, и за моя изненада успях да доловя, че около него искри някакъв вид магия. Не посягаше с магията си като Винделиар. Магията му го загръщаше също като ярките цветове и също като цветовете му подканяше хората да го гледат и да се

приближават към него. Пресегнах се към магията му и леко я бутнах. За миг той като че ли се сепна. Отдръпнах се. Единственото, което можеше да прави, беше да привлеча хора; вероятно дори не знаеше как я използва.

Погледнах отново към Винделиар и открих, че ме гледа странно. Извърнах очи и се почесах по врата под яката. Не бях възнамерявала да докосвам магията му; бях го направила, без да мисля. А Винделиар по някакъв начин го беше усетил и сега подозренията му се бяха събудили.

Търговецът на съдби размахваше монета и тя поведе ръката му към вратичка с птица на нея. Престорих се, че съм погълната от любопитство към представлението.

— Не мога да го направя — каза Винделиар на Дуалия. Лицето му посърна още преди да го е погледнала гневно. — Няма път към него.

— Направи път.

— Не мога.

Тя кипна за миг смълчана, после го хвана за ръкава на ризата и го дръпна към себе си, толкова близо, че помислих, че се кани да го ухапе. Прошепна със злоба:

— Знам какво искаш. Знам за какво копнееш. Но чуй ме, жалко недоразвито същество, нито човек, нито Бял! Само една доза ми е останала от отварата. ЕДНА! Ако я използваме сега, няма да я имаме по-късно, когато може би ще е съдбоносно да имаш сила. Тъй че намери път до него. И го направи веднага, или ще те убия. Толкова е просто. Ако не можеш да си свършиш работата, си безполезен. И ще те оставя да изгниеш. — Избута го от себе си.

Гледах лицето на Винделиар, докато всяка дума го поразяваше и потъваше в него като стрела. Вярваше й с абсолютна сигурност. Както и аз. Ако я провалеше днес, щеше да го убие. Не се и зачудих как или кога, защото знаех, че ще го направи.

И тогава щях да остана сама с нея. Тази мисъл ме порази като удар на бравда.

Раменете на Винделиар се вдигаха и смъкваша, вдигаха и смъкваша, докато паническият му дъх се учестяваше. Без да мисля, се пресегнах и хванах ръката му.

— Опитай — помолих го. Ококорените му очи пробягаха към моите. — Опитай, братко — повторих по-тихо.

Нямаше, не можех да понеса да погледна към Дуалия. Подсмиваше ли се, като ни виждаше уплашени, ликуваше ли от това, че ни е споила в съюз? Не исках да знам.

Месестата длан на Винделиар се затвори на ръката ми. Беше топла и влажна все едно си бях пхнала ръката в устата на нещо и ми се дощя да я издърпам. Но сега не беше моментът да будя съмнение в него. Той вдиша разтреперано и усетих, че се успокои. Но и нещо повече от това, усетих как събра магията си и изведнъж разбрах, че каквото и да вярва Дуалия, това е магия на Пророк. За миг изпитах възмущение, че някой му е отнел такава способност. След това усетих как я избълва към търговеца.

Колко често бях усещала как баща ми или сестра ми използваха магията си? Бяха я прилагали все едно е най-острият нож, който човек може да си представи, насочен към човека, до когото се стремяха да стигнат. Винделиар изду устни и след това ги присви, напрягайки се да стигне до търговеца все едно, че плискаше вода към него. Зачудих се как изобщо е успявал да властва над херцог Елик и хората му с такава размекната магия. Може би тогава е бил по-силен в нея, достатъчно силен, за да не му се налага да изостря уменията си. Може би беше като разликата между това да смачкаш мравка с тухла или да я натиснеш с пръст.

Магията се движеше вяло към търговеца. Пресегнах се и я плиснах в него. Но той беше толкова изпълнен със себе си, толкова сияещ в ентузиазма си от това, което продаваше, че изобщо не го усети. Превъртах се настрана от него. Усетих го, докато ръката на Винделиар поглъщаше моята. Усетих също така как отслабна самоувереността му. Магията му стана по-мека и по-разсеяна и отчаянието му се усили.

— Можеш да го направиш — прошепнах му и пожелах да се почувства уверен, да опита отново.

Веднъж, когато паднах от едно дърво и затичах към мама с разкървавен лакът, не съзнавах, че много повече кръв тече от носа ми. Магията, която се задвижи от мен и през Винделиар, беше същото. Нямах никакво усещане, че нещо жизнено ме напуска, докато не усетих внезапно ефекта. Винделиар беше събрал колкото магия

можеше и я търкаляше към търговеца като лошо катурнат камък. След това моята магия, магия толкова подобна на тази на баща ми и сестра ми, че знаех, че е моя, поведе неговата. И изведнъж престана да бъде лошо катурнат камък, а добре хвърлен.

Видях как удари търговеца, видях как посред усмихнатото му бърборене очите му се разшириха и той внезапно изгуби дар слово. Усетих какво му заповяда Винделиар. *Ще искаш да правиш каквото Дуалия пожелае да правиш.* Когато предаде „Дуалия“, беше нейният образ, както и усещане коя е тя. Важна, мъдра жена, на която трябва да се подчиняваш. Жена, от която трябва да се боиш. Погледът на търговеца се зарея над тълпата и намери Дуалия. Той я изгледа със страхопочитание. Тя му кимна, а на Винделиар каза тихо:

— Знаех, че можеш да го направиш. Стига ужасно да го поискаш.

Винделиар пусна ръката ми и плесна ръце на устата си, изумен от това, което бе постигнал. Колкото до търговеца, той продължи играта си с продаването на златни орехчета и чудесни съдби на купувачите, докато всички вратички на долапа му не се отвориха. Тогава заяви на тълпата, че няма повече съдби за продан този ден, и хората се разпръснаха, като бърбореха възбудено; някои продължаваха да четат хартиените си лентички с бъдещето, изписано на тях.

Стояхме на местата си, докато публиката се разпръскваше. Търговецът се озърна към Дуалия, не веднъж, а многократно, докато затваряше вратичките на чудодейния си долап. После бавно слезе от колата. Конят му извърна глава и изпръхтя питащо, но търговецът тръгна към нас, изражението му беше озадачено. Дуалия не се усмихваше. Винделиар се отдръпна зад нея, а аз го последвах, доколкото позволяваше веригата ми.

— Направил си нещо грешно — каза Дуалия. Търговецът се спря и я изгледа. Устата му се изкриви все едно му беше призляло. — Изнесъл си нелегално орехи с късмети от Клерес. Знаеш, че е забранено. Тези, които си купуват късмет там, знаят, че трябва да го пазят в домовете си, на почетно място. Знаят, че не трябва да се отстъпва на друг или да се продава. Но ти по някакъв начин си се сдобил с десетки от тях. Играта ти с почукването на орехите, за да се отворят, не ме заблуди. Били са отворени и прозренията в тях са били дадени на онези, които са платили добре за тях. Как ги придоби? Открадна ли ги?

— Не! Не, аз съм честен търговец! — Изглеждаше ужасен от допускането за кражба. — Купувам и продавам. Имам приятел моряк, който ми носи необичайна стока. Не идва често в това пристанище, но когато дойде, ми носи необичайна стока. Носи ми ореховите черупки и листчетата с късмети, които да сложа в тях. Известен съм с редките си стоки, като късметите, раздавани от бледите хора. Продавам ги тук от години. И да е имало престъпление, не е мое! Аз само ги изкупувам и ги продавам на хора, жадни да ги купят. Хора, които знаят, че един сребърник е добра цена за такива редки неща!

Дуалия се обърна към Винделиар. Очите му се разшириха и усетих как тласна магията към търговеца. Тя плесна в него като мокър парцал, но той кимна леко на Дуалия. Тя се усмихна и белегът от ухапването ми плъзна ужасно на лицето ѝ.

— Знаеш, че си сгрешил — обвини търговеца тя. — Трябва да ми дадеш среброто, защото идвам от Бледите хора, Белите и Четиримата. Дай ми парите, които си спечелил от измамата си, и ще ги помоля да ти простят. И ми кажи името на приятеля ти и на кораба, който го е докарал тук, за да помоля да простят и на него.

Зяпнах я. Мъжът вдигна в шепата си кесийката със сребърниците, които беше спечелил. Бях преброила вратичките в долапа му. Бяха четирийсет и осем. Четирийсет и осем сребърника, а сред тях бяха и няколко по-големи монети, които беше прилгнал няколко купувачи да му дадат. Беше внушителна сума, стига един сребърник тук да струваше колкото един в Бък. Той се взря в Дуалия, а след това кривна глава и разтърси кесийката пред нея.

— Странен просяк си ти. Обвиняваш ме в кражба, а след това се опитваш да ме ограбиш. Дори не знам защо изобщо говорих с теб. Но утре се женя, а според старата поговорка трябва да платиш дълг, който не дължиш, преди сватбения си ден и никога няма да имаш дълг, който да не можеш да платиш. Тъй че ето сребро за теб, дълг, който не дължа.

Докато говореше, бръкна в кесията и извади само един сребърник. Задържа го между пръстите си, а после внезапно го метна във въздуха. Дуалия се хвърли и го хвана, но монетата се изплъзна от ръката ѝ и падна в пръстта. Винделиар се наведе да я вдигне, но тя я настъпи с обувката си.

Търговецът на късмети ни беше обърнал гръб и крачеше към колата си. Без да погледне назад, добави:

— Трябва да се засрамиш. Нахрани с нещо това дете. И ако изобщо имаш сърце, махни веригата от гърлото ѝ и ѝ намери дом.

Дуалия изрита Винделиар, силно. Той падна и изпъшка.

— Името на кораба! — поиска тя от двамата и усетих болезнения тласък на отчаяната магия на Винделиар.

Мъжът се качваше на капрата на колата си. Не погледна назад.

— „Морска роза“.

Вдигна юздите и ги разтърси. Конят тръгна спокойно напред. Зачудих се дали мъжът изобщо е осъзнал, че ни е говорил.

Дуалия се наведе да вдигне монетата. Изправи се, а когато Винделиар понечи да се надигне, го изрита и го смъкна отново на земята.

— Не мисля, че това плаща за всичко — предупреди го тя. Дръпна злобно веригата и въпреки волята си извиках. А след това, за мой срам, сълзи потекоха от очите ми. Подсмърчах и хлипах след нея, а Винделиар се изправи тромаво и ни последва като пребито псе.

Дуалия все пак спря да купи храна. Евтин сух хляб за Винделиар и мен, хрупкава питка, пълна с месо и зеленчуци, за нея. Наблюдаваше с орлов поглед продавача, докато ѝ преброи монетите за ресто, и ги пхна в една гънка на дрехата си. Яде, докато вървеше, както и ние. Копнеех за вода, с която да преглътна сухия хляб, но тя не се спря до обществения кладенец, покрай който минахме, а ни поведе към крайбрежната улица.

Пристанището представляваше голям кръг със спокойна вода, с протягащите се навътре в нея пръсти на кейовете. Най-големите кораби бяха закотвени навътре в кроткия залив, а малки лодки щъкаха напред-назад по водата като многокраки водни насекоми, понесли хора и продоволствие. По-близо до нас по-малки съдове бяха привързани за кейове и стълбове и образуваха стена от корпуси и гора от мачти между нас и откритата вода. Ние, тримата просяци, навлязохме в блъсканицата от коли и докери, и заможни търговци, които се канеха един друг на чай или вино, за да обсъдят последните си покупки и продажби.

Куцахме и щъкахме между тях, къде невидими и незабележими, къде хокани и ругани, че сме спрели движението или сме застанали там, където някой е поискал да мине. Дуалия викна:

— „Морска роза“? Къде е пристанала? „Морска роза“? Търся „Морска роза“!

Никой не ѝ отвърна. Най-много, което получаваше, бе поклащане на глава, като ѝ казваха, че не знаят за такъв кораб. Накрая Винделиар я дръпна за ръкава и посочи мълчаливо между два кораба. Гледката ни към залива беше стеснена, но се виждаше прекрасен съд без фигура, а с пищен букет цветя на носа, с голяма червена роза в центъра. Беше тумбест и дълъг, най-големият кораб в пристанището.

— Може да е онзи — каза той плахо.

Дуалия спря и зяпна кораба, който се полюшваше високо във водата. Екипажът се движеше енергично по палубите му, записан в моряшки шетни, които не разбирах. Пред очите ни до кораба спря лодка с шестима мъже на греблата. Спуснаха в нея голям сандък, а след това някакъв мъж слезе на нея.

Някой ме блъсна силно и каза нещо злобно на непонятен за мен език. Присвих се по-близо до Винделиар, а той на свой ред се сви зад Дуалия. Тя нито се движеше, нито като че ли забелязваше, че сме запречили движението.

— Трябва да видим къде отиват — каза Дуалия.

Щом лодката се отдели от кораба, тя изведнъж затича и се наложи да подтичвам след нея. Трудно беше да се види накъде отива лодката, защото гледката ни често се затулваше от кораби или големи купчини сандъци и бали. Продължавахме и продължавахме напред, босите ми стъпала роптаеха и от неравните улични камъни, и от нацепените дъски на кейовете. Счупих си нокътя на палеца и ми потече кръв. Дуалия се втурна пред един впряг и ме повлече след себе си, тъй че усетих горещия дъх на конете, когато вдигнаха глави и изцвилиха, и чух ядосания вик на коларя, докато ни наричаше с грозни имена.

Най-сетне спряхме на един добре изграден кей. Небето беше просторно и синьо, огласяно от крещенето на чайки. Вятърът духаше покрай мен и разбъркваше дрехите и косата ми. Пресегнах се и я докоснах, изумена колко е пораснала. Колко ли време беше минало, откакто двамата с татко си обръснахме главите от скръб при смъртта на мама? Изглеждаше едва няколко дни — и изглеждаше години.

Двамата с Винделиар стояхме един до друг, а Дуалия крачеше нервно и подръпваше веригата ми. Веднага щом лодката се приближи,

започна да вика:

— От „Морска роза“ ли сте? Вие ли сте капитанът?

Хубаво облеченият мъж, който не гребеше, а се взеше важно до дървения сандък, вдигна очи и ни погледна отвратно. Устните му се присвиха, сякаш вече можеше да ни помирише. Капитанът се изправи в лодката си, без да обръща внимание на клатенето ѝ, докато хората му се катереха на кея и стягаха въжетата. Над водата се люшна кран. След като проследи зорко прехвърлянето на дървения сандък на кея, мъжът се качи по стълбата, без да обръща внимание на неистовите викове на Дуалия, все едно че беше грачеща чайка. Все едно че изобщо не ни забелязваше, оправи черните си панталони и тъмнозеленото си палто. На предницата му имаше два реда сребърни копчета, маншетите бяха общити със сребро. Под палтото носеше риза в по-светло зелено, яката ѝ искреше от скъпоценни камъчета. Изящен тип беше, красив като сойка. Извади от джоба си малко гърненце, бръкна в него с пръст, а след това намаза устните си. През цялото време гледаше над главите ни към оживения бряг все едно не съществуваме.

Моряците му не бяха толкова сдържани. Веселите им изумени викове не можеха да се сбъркат на никой език. Една жена застана зад Дуалия и започна да подражава на подигравка стойката и физиономията ѝ: кривеше лице и се държеше като малоумна. Един по-стар моряк я бутна с лакът укорително, а после бръкна в джоба си и предложи на Винделиар шепя медници. Винделиар погледна Дуалия и понеже тя просто продължаваше да пита кресливо, прие монетите. С това екипажът приключи с нас. Отдалечиха се с широката походка на опитни моряци, като се смееха, освен един, който остана тъжен и сам в лодката долу, явно назначен да остане да пази.

Дуалия закрещя проклетия след тях, а след това се завъртя побесняла към Винделиар и го перна толкова силно, че няколко монети изскочиха от ръцете му, заподскачаха по талпите и западаха през пукнатините във водата. Забравила за веригата, успях да хвана две и ги стиснах здраво в шепата си. Все някак щях да намеря начин да ги превърна в храна. Все някак.

Винделиар се присви, докато Дуалия го удряше с юмруци и го риташе. Сви се на кълбо, скрил главата си с ръце, и скимтеше от болка при всеки удар.

Сграбчих веригата в двете си ръце, изтръгнах я от ръцете на Дуалия и замагнах два пъти към нея. Тя се отдръпна, но не падна във водата, както се бях надявала. Обърнах се и побягнах, веригата задрънча след мен по талпите на кея.

Очаквах да се случи, но все пак ме заболя, когато някой настъпи здраво влачещата се верига и тя се дръпна и ме спря. Разхлипана, с ръце на гърлото, се обърнах, готова да нападна Дуалия. Но не тя, а Винделиар беше настъпил веригата. Бузите му бяха червени от ударите на Дуалия. Въпреки това беше изпълнил волята ѝ. Дуалия пхтеше на стъпка зад него. Той вдигна очи към нея, унижително верен, и протегна веригата ми към нея.

— Не! — изпищях, но тя се наведе, сграбчи веригата и я задържа дивашки, тъй че главата ми се залюшка. В очите ми засвяткаха искри и паднах на кея. Тя ме изрита два пъти, запъхтяна от гняв.

— Ставай! — заповяда ми.

Щеше да ме убие. Не бързо, а с продължително насилие. Знаех го със сигурността на сън. Щях да умра от ръцете ѝ и с мен щеше да умре бъдещето, което трябваше да настъпи. Аз бях бъдещето, което се опитваха да унищожат, като пленят и задържат Неочаквания син. Почувствах се замаяна от осъзнаването на това. Беше ли се таило в ума ми през цялото време, най-сетне разтърсено и освободено от насилието на Дуалия? Призля ми от прозрението. Не беше сън, който е блеснал пред очите ми все едно съм се възряла в слънцето. Беше бъдеще. Трябваше да намеря път към това бъдеще. Щях да го намеря — или щях да умра, докато опитвам.

— Ставай! — повтори тя. Надигнах се на четири крака, след това се изправих и се олюлях. Дуалия изръмжа, бръкна под ризата си и извади нещо. Винделиар потръпна, впил жадно поглед в ръката ѝ. Дуалия му се усмихна широко, жестоко и властно. Бавно разтвори пръстите си и видях, че държи стъкленица с някаква мътна течност. Тръсна бавно глава към него.

— Ти си слаб. Ужасно слаб. Но когато една счупена лопата е единственото сечиво, което има човек, за да изкопае дупка, я оправя и я използва. Тъй че — за последен път — ще те запълня със силата ти. Ще ти дам последна възможност. Но ако отново ме провалиш, ще приключа с теб. Не, няма да ти го дам в ръцете. Седни и отвори уста.

Никога не бях виждала някой да се подчинява с такава готовност. Винделиар седна на дъските на кея, отметна глава, затвори очи и отвори уста по-широко, отколкото изобщо си бях представяла, че е възможно. И остана да седи така, абсолютно неподвижен и в очакване, докато тя с усилие издърпа запушалката на стъкленницата и бавно, много бавно, наклони стъкленницата над устата му. Тежка течност, жълтеникава и в същото време прошарена със сребро, закапа бавно от стъкленницата. Испитах отвращение от гледката, а миризмата, която стигна до мен, беше като от повърнато. Задавих се, докато тя капеше бавно в устата му и той я поглъщаше. Миг по-късно, като плясък на вода в езеро, когато в него е хвърлен камък, вълната на свежата му сила ме докосна. Бях ли мислила, че баща ми е като врящ котел с пара от магия, бълваща от него? Това, което усетих от Винделиар, не беше пара, а изгарящ взрив от сила. С тяло и ум, присвих се колкото може по-мъничка срещу нея, напрегната и твърда като орех срещу бурно течение.

Клепачите на Винделиар запърхаха бясно и цялото му тяло затрепери в екстаз. Вадичката тежка течност продължи да тече, гъста, мътна и отвратителна. И докато той я гълташе и гълташе, напорът на магията му срещу мен ставаше все по-силен. Свих се още повече, станах още по-мъничка, телом и духом. Дуалия прецени колко му е дала, изправи стъкленницата, когато бе останала може би четвърт от течността, и я запуши.

Стиснах очи и се помъчих да не чувствам нищо, да не чувам нищо, да не усещам никакъв мирис и вкус, защото всяко сетиво, което оставех незащитено, можеше да вкара изригващата му сила в ума ми. За известно време не бях нищо. Без чувства и без сетива. Едва съществувах.

Не можех да определя колко дълго продължи това. Но по някое време усетих, че погледът му отслабна или се съсредоточи другаде, тъй че посмях да отворя сетивата си. Помирисах намазана с катран дървена палуба и водорасли и чух далечните крясъци на морски птици. И гласа на Дуалия, също така креслив.

— Когато капитанът се върне, ще ни види като богати и почтени особи. Ние сме хора, които той иска да впечатли. Ще копнее да ме удовлетвори, ще жадува за моята благосклонност. И екипажът му ще ни види по този начин. Ще вземе тези медни петаци все едно са

жълтици. Ще гори от нетърпение да отплава за Клерес колкото може по-скоро и ще ни осигури всяко удобство, което може да предложи. Можеш ли да направиш това?

Погледът ми се размъти, но видях блажената усмивка на Винделиар.

— Мога — отвърна той сънено. — Точно сега мога да направя всичко.

И се уплаших, че наистина може.

Страхът ми стигна до него и той се обърна към мен. Усмивката му беше непоносимо ярка, все едно гледах към слънцето.

— Брат-ко — провлече той доволен от себе си, все едно говореше на детенце, което се крие зад стол. — Вече те виждам!

Отдръпнах се, все по-малка и по-малка, в черупка все по-плътна и по-здрава, но той ме проследи без усилие.

— Не мисли, че можеш да се криеш вече от мен! — каза ми мило.

И наистина не можех. Пласт след пласт той ме опознаваше, обелваше тайни от мен като люспи, стигаше все по-близо и по-близо до суровата ми сърцевина. Вече знаеше как бяхме избягали двете с Шън, знаеше за моя ден с татко ми в града, знаеше за окървавеното куче и знаеше за караницата ми с моя учител.

Бащата Вълк от много време не ми беше говорил, но изведнъж осъзнах какво би ми казал. Хванали са те натясно? Бий се.

Изоставих щитовете си и изръмжах:

— Не! Ти си този, който не може да се скрие от мен!

Физически се изправих, но не това бе начинът, по който му се противопоставих. Как да го опиша? Беше се доближил твърде близо до мен, беше нахлул и сега, внезапно, аз го загърнах. Не знам откъде знаех това, което направих, нито как го направих. Дали помнех, че съм го правила някога? Дали помнех, че баща ми го е правил, или сестра ми? Загърнах съзнанието си около него и го затворих. Той беше твърде изненадан, за да се съпротивлява. Не мисля, че дори си беше представял, че някой би могъл да му направи това. Стиснах го силно и изведнъж стана все едно чупя сварено яйце в шепата си. Черупката му се счупи — не беше здрава. Едва ли някога му се беше налагало да пази ума си срещу друг.

И го познах. Познанието не дойде в някаква последователност; просто беше мое. Знаех, че се е родил със странно оформена глава, и това бе достатъчно, за да го отделят от другите. Почти не беше Бял в техните очи, просто едно недъгаво и безполезно бебе, предадено на Дуалия, едно от няколкото ревливи бебета, родени в онзи сезон с много дефекти.

А с научаването каква съдба го е сполетяла научих и за Дуалия. Защото тя го беше отгледала от бебе.

Някога се беше радвала на почит, личната слугиня на високо почитана Бяла. Господарката ѝ била изпратена по широкия свят, за да извърши велики дела. Но когато жената се провалила и загинала, щастието на Дуалия умряло с нея. Изпаднала в немилост, възложили ѝ унизителни задачи и Дуалия станала слугиня на акушерките и лечителите на Клерес. Основната дейност в Клерес беше развъждането на Бели, за да бъдат събирани техните пророчески сънища, и Дуалия се беше надявала да ѝ бъде поверен обещаващ Бял от най-чистите родословни линии. Но вече не я смятали за благонадеждна. Дали ѝ две близначета с вродени недъзи, за да ги премахне, но вместо това тя ги откърмила на свиня майка и ги запазила живи, с надеждата, че несъвършените им тела може да крият могъщи умове.

Ежедневно им бе напомняла, че дължат живота си на нея. Лишена била от достъп до съвършените деца, дадени на други за отглеждане, и ѝ останали за гледане само отхвърлените. Гледала ги, и още как. Винделиар помнеше странни диети, сънотворни билки, времена, когато не му бяха позволявали да спи, времена, когато му бяха давали предизвикващи сън отвари в продължение на седмици, за да го принудят да сънува. Но докато той и сестра му Одеса отраствали, не показали никакви необикновени способности.

Всичко това и много по-тъжни неща научих мигновено. Винделиар не бе могъл да сънува за нея, освен онзи единствен жалък сън, който бе споделил с мен. Одеса сънуваше, но образите, които виждаше, бяха толкова безформени, че се оказваха безполезни. Въпреки това Дуалия била безмилостна в усилията си да принуди протежетата си да ѝ произвеждат сънища. Винделиар знаеше, че тя е започнала да служи като помощник на Фелоуди на неговите дисекции и инквизиции, защото трябвало да чисти след тях. Но не знаеше защо Симфи ѝ дала рядък еликсир, направен от течностите на тяло на

морско влечуго, еликсир, който давал ярки и пророчески сънища на всеки, който го вземел, последвани от мъчителна смърт. Това Винделиар беше подслушал.

Първия път, когато го приложила на Винделиар, го вързала с верига на една маса. Еликсирът изгорил езика и устата му толкова лошо, че до ден-дневен не можеше да усети вкуса на храна. Но болката била последвана от силен екстаз и разширяване на мисълта му, така че да може да сподели ума си с други. Когато затворниците наоколо изпадали с гърчене и крясъци, Дуалия разбрала, че усещат неговата болка. А след това с предпазливи опити открила, че той може да накара други хора да повярват на мислите, които изтласква към тях. Тези с Бялото наследство рядко били уязвими на манипулациите му. С годините, докато развивал способността си под тайното ѝ наставничество, той повярвал, че Дуалия е неуязвима за него, и никога не беше дръзвал да го опита срещу нея. Никога не му било позволявано да говори за еликсира. Пред другите Дуалия настоявала, че той е необикновен, със способността да открива пътечки, които другите не виждали — но другите му се подчинявали.

Толкова много научих в това разбиване на стените ни! Нахлуването ми в ума му го зашемети. Претеглих силата си спрямо неговата, докато той се мъчеше да открие какво го е сполетяло. След това се задействах, приложих наследствената магия на Пророците почти по инстинкт.

— Не можеш да ме подчиниш — казах му, като изтласках мисълта към него с цялата сила, която имах. — Не можеш да разбиеш стените ми.

И затръшнах портите към себе си.

Когато отново се осъзнах като себе си, Дуалия ме побутваше, не нежно, с крак.

— Ставай — казваше ми с лъжливо добродушен глас. — Ставай. Време е да се качваме на борда.

Светът пред очите ми се разми. Видях пищната ѝ рокля, водопада дантела от дълбокото ѝ деколте, екстравагантните цветя в шапката ѝ. Беше млада, не по-голяма от Шън, и дългите ѝ черни къдрици блестяха от ароматно масло. Очите ѝ бяха рядък оттенък на тъмносиньо, обрамчени от дълги мигли. Кожата ѝ беше безукорна. Спретнатият ѝ слуга стоеше до нея.

След това примигах и тя беше Дуалия с нахапаното лице и опърпаните дрехи. Винделиар си беше Винделиар. Зачудих се как ме виждат събраните моряци. Прилошаваше ми от глад. Овладях го с дълбоко вдишване. Моряците не гледаха към мен, тъй че значи бях малка слугиня или робиня, и непривлекателна. Дуалия се усмихваше превзето. Капитанът на „Морска роза“ се беше върнал и ѝ говореше с прехласнат тон. Нареди да приготвят люлка, за да не ѝ се налага да се суети с полите си, и лично я насочи, докато кранът я спускаше към лодката. Тя ни погледна и каза:

— По-бързо! Качваме се на кораба и потегляме за Клерес.

Вдигнах ръка към гърлото си. Винделиар дръпна веригата ми.

— По-бързо! — заповяда ми хладно. Не се усмихна.

Веригата се изпъна и ме задърпа към ръба на кея и към бъдеще, което не можех да избегна.

18.

СРЕБЪРНИ КОРАБИ И ДРАКОНИ

Не мога да отрека, че външността му беше странна, но изглеждаше умен и бях сигурен, че не представлява опасност за мен. Изненадва ме как можеш да си въобразиш, че е изпратен от враг, за да ме убие. Бележката, която придружаваше младежа, гласеше, че вече много владетели се радват да имат шут, който да весели двора им, и може би ще приема с радост умен акробат. Лудориите му са крайно забавни и признавам, че когато остроумно му езиче накълца лорд Атъри на трески, това по-скоро ме забавляваше, тъй като Атъри е помпозен простак.

Още когато пристигна в опърпаните си дрехи, понесъл прогизнал свитък, според който го подаряват на мен, с името на дарителя заличено от влагата, брат ми ме предупреди и дори ме посъветва да се отърва от него. Сеч говореше съвсем открито пред момчето, защото момъкът не бе изрекъл нито една дума до този момент и двамата бяхме заключили, че е или глухоням, или малоумен. Но момъкът тутакси заговори звънко:

— Скъпи кралю, моля не правете нещо, което не можете да отмените, докато не сте премислили добре какво не можете да направите, след като сте го сторили!

Беше умна приказка и ме спечели с нея. Моля те, скъпа, уреди каквото има да се урежда във Фароу и след това ела у дома и се забавлявай с шегите му, както аз се забавлявам. Тогава ще

разбереш, че лейди Глейд е преувеличила странностите му в писмото си до теб. Такова мършаво паяче е; сигурен съм, че когато започне да се храни по-добре, няма да изглежда толкова чудато и може би ще добие малко цвят. Мисля, че тя не го харесва, защото толкова добре имитира клатушкането ѝ на добре охранена дама.

Толкова ми липсваш, моя Желана, и очаквам с нетърпение да се върнеш. Защо трябва толкова често да отсъстваш от Бъкин е загадка и тъга за мен. Ние сме женени, съпруг и съпруга. Защо трябва да се оттеглям в самотно ложе всяка нощ, докато ти се бавиш във Фароу? Ти вече си моя кралица и няма нужда да се тревожиш с управлението на Фароу.

Писмо от крал Умен до втората му кралица, Желана от Фароу

Приличаше по-скоро на семейно събиране, отколкото на събрание на хора, които се стремят да предотвратят бедствие. Помислих за своето семейство и осъзнах, че такива събирания често се оказват и двете. Адмиралът на кралица Ета се беше качил на борда, докато бяхме заети с носовата фигура. Уинтроу Вестрит вече беше седнал на масата, а Алтея вареше чай, когато отидохме при тях в кабината.

Уинтроу Вестрит, главен министър на кралица Ета на Пиратските острови и Велик адмирал на флотата ѝ, толкова много приличаше на Алтея, че можеха да минат за брат и сестра вместо племенник и леля. Бяха еднакви на ръст и прецених, че разликата във възрастта им е по-малко от двайсет години. Той беше по-големият брат на Малта и Амбър ми беше разказала част от жестоката история как бил пленен с Вивачия и принуден да служи на борда ѝ под командата на пирата Кенит. Колкото и да беше странно, беше ми казала, че робската татуировка до носа му и липсващият му пръст били всъщност

работа на баща му. След като знаех всичко това, не бях очаквал аурата на спокойствие около него, нито убитите цветове на униформата му.

Момч-О се движеше пъргаво и леко из каютата на родителите си, припомнил си познатата територия на кораба от детството си. Видях как вдигна глинена халба от една лавица, усмихна ѝ се и се върна на мястото си. Беше с ръста на баща си, но челото и очите му бяха от страната на Вестрит, огледално повторение на тези на Алтея и Уинтроу. Беше гъвкав като котка.

Уинтроу се държеше важно и когато Алтея му поднесе димяща чаша с ром и лимон, смесени с гореща вода, я взе и благодари приглушено. Отведох Амбър до един стол на капитанската маса и седнах до нея. Лант зае мястото си зад нас. Младежите ми застанаха до стената в смирено мълчание. След като бе поднесено на всички, Алтея седна тежко до Брашън и въздъхна. Погледна Уинтроу в очите и рече:

— Вече разбираш. Когато казах, че спирането ни тук ще промени не само твоя живот, но живота на стотици хора, не мисля, че схвана какво ти казвам. Вярвам, че вече го схващаш. Видя промените в Парагон. Пригответи се Вивачия да направи същото.

Той вдигна чашата си и отпи бавно. Щом я остави, каза:

— Това е нещо, което не можем да променим. В ситуации като тази е най-добре да приемем волята на Са и да се опитаме да разберем какво произтича от нея, вместо да се борим с неизбежното. Тъй че, ако Парагон е прав, след това последно пътуване той ще се върне в Дъждовните равнини и ще му се даде достатъчно Сребро, за да се превърне в два дракона. — Поклати глава и по лицето му пробяга усмивка. — Бих искал да видя това.

— Мисля, че е неизбежно да видиш преобразяването на Вивачия. Стига Амбър и Парагон да са прави, че такава метаморфоза наистина е възможна.

— Убедена съм в това — каза тихо Амбър. — Видя как при малко количество Сребро той може да промени външността си както му хрумне. При голямо количество може да преобрази чародейното дърво на тялото си в каквато форма пожелае. А ще пожелае да бъде дракон. Всъщност два.

Клеф заговори и като че ли никой не сметна, че въпросът му е глупав:

— Но ще бъде ли истински дракон, от плът и кръв? Или дървен дракон?

Около масата се възцари тишина.

— Времето ще покаже — реши Амбър. — Той ще се преобразява от чародейно дърво към дракон; не много по-различно от драконово тяло, поглъщащо чародейното дърво на пашкула си, след като се излюпи.

Момч-О беше застанал до родителите си. Местеше поглед от майка си към баща си. След това попита:

— Това реално ли е? Може ли наистина да се случи? Не е ли поредната безумна фантазия на Парагон?

— Реално е — потвърди Брашън.

Синът му впери поглед сякаш към някакво бъдеще, което само той можеше да види, бъдеще, каквото никога не си е представял. След това заговори шепнешком:

— Той винаги е имал сърцето на дракон. Усещах го, когато ме държеше в ръцете си и ме подхвърляше над водата, когато бях малък...

— Гласът му заглъхна. После той попита: — Има ли достатъчно чародейно дърво в тялото си, за да станат два дракона? Няма ли да са доста малки?

Амбър се усмихна.

— Все още не можем да знаем. Но малките дракони порастват. Доколкото разбирам, драконите продължават да растат цял живот. А живеят дълго и малко неща могат да ги убият.

Уинтроу вдиша дълбоко и замислено. Погледът му се измести от Амбър към Брашън и Алтея.

— Стабилни ли сте финансово? — попита ги направо.

Брашън поклати глава — нито да, нито не.

— Имаме ресурси. Плячката от съкровището на Игрот беше значителна, а бяхме пестеливи с нашия дял. Но парите сами по себе си не са нито богатство, нито бъдеще за сина ни. Нямаме никакъв дом, освен тук на Парагон, никакъв поминък или работа, освен да караме стоката си до Дъждовните равнини и Бинград. Тъй че, да, имаме достатъчно средства, за да можем да ядем и спим в къща до края на дните си. В къща! Бъдеще, което никога не съм искал! Но нещо, което да оставим на Момч-О? Поминък за нас... това е по-трудно да се планира.

Уинтроу кимаше замислено. Мъж, който, изглежда, мислеше, преди да говори, помислих си. Точно когато си пое дъх и отвори уста да каже нещо, чухме вик отвън.

— Разрешение да дойда на борда?

— Откажи! — заповяда Уинтроу.

Брашън се озова на вратата само с две крачки.

— Отказано! — извика в нощта, а след това се извъртя към Уинтроу и попита: — Кой е?

Но гласът отвън извика:

— Трудно можете да ми откажете разрешение на борда на кораба, чието име нося!

— Парагон Кенитсон — каза Уинтроу в краткото мълчание, преди корабът да изреве:

— Разрешение дадено! Парагон! Парагон, синко!

Алтея толкова пребледня, че стана повече зеленикава, отколкото бяла. Чул бях странна нотка в гласа на кораба, разлика в тембъра.

— Мили Са! — изпъшка Уинтроу в тишината. — Прозвуча почти като Кенит.

Брашън погледна жена си. Лицето му беше каменно. След това погледът му се спря на Уинтроу.

— Не искам да говори с кораба — каза той тихо.

— Аз не го искам *на* кораба — съгласи се Уинтроу. Закрачи към вратата и Брашън се отдръпна, за да го пропусне. — Парагон! — извика Уинтроу и в гласа му имаше власт. — Тук. И веднага.

Мъжът, който се качи на борда, беше тъмнокос, с орлов нос и изящно изваяна уста. Очите му бяха стъписващо наситено сини. Облеклото му беше изящно като самия него, а смарагдовите обици, които носеше, бяха големи — диаманти искряха около зелените скъпоценни камъни. Прецених, че не е по-голям от Момч-О, не и с много. И беше по-нежен. Физическата работа придава на момчетата друг вид мъжество. Момч-О я имаше тази физика. Но принцът беше като домашна котка в сравнение с него. Синът на Кенит се усмихна и белите му зъби лъснаха.

— Представям се — каза на Уинтроу с насмешлив поклон, а след това се наведе покрай него и надникна в каютата. — Трелвестрит? И ти си тук? Изглежда, си събрал компания за забава и не си ме поканил. Е, много невъзпитано от твоя страна, млади ми приятелю!

Момч-О каза тихо:

— Не е така, Кенитсон. Изобщо не е така.

— Оpozнали сте се един друг? — попита тихо Алтея, но не получи отговор.

Уинтроу заговори тихо и сдържано:

— Искam да напуснеш кораба. И двамата знаем, че майка ти не одобрява да идваш тук.

Кенитсон кривна глава и се ухили.

— Знам също, че майка ми не е тук.

Уинтроу не отвърна на усмивката му.

— Една кралица не е длъжна да присъства, за да очаква, че ще се подчинят на заповедите ѝ. Особено нейният син.

— А, но това не е волята на кралица, а волята на майка ми, която се страхува за мен. А ми е време да заживея извън страховете ѝ.

— В такъв случай страховете ѝ са напълно основателни — контрира Уинтроу.

— Не си добре дошъл на борда на този кораб — добави с хладен тон Брашън. Нямаше гняв в гласа му, но имаше закана. За миг лицето на Кенитсон пребледня от изумление. После всички чухме недоволния рев от кораба Парагон.

— Пратете го напред! Пратете го напред при мен!

Кенитсон се окопити и изражението му се промени от стъписване към царствено високомерие. От много години не ми беше напомняно толкова живо за Славен. Думите му бяха отсечени, гневът му — осезаем.

— Това е бил корабът на баща ми, преди да стане ваш. И вярвам, че дори и да нямах наследствено право да съм тук, властта ми като принц на Пиратските острови превъзхожда вашите капитански правомощия. Ходя там, където пожелаея.

— На този кораб нищо не превъзхожда думата на капитана — уведоми го Брашън.

Ревът на Парагон ни поразил:

— Освен волята на кораба!

Кенитсон кривна глава към Брашън и се усмихна.

— Мисля, че съм поканен — каза и придружи думите си с изящен поклон, чак до замаха на шапката му с пера, преди да се

обърне и да се отдалечи с наперена походка. Брашън изръмжа, но Уинтроу пристъпи между него и вратата и му прегради пътя.

— Моля ви — каза той. — Нека да поговоря с него. Погълнат е от любопитство за Парагон от осемгодишен. — Обърна се към Алтея. — Всяко момче, отраснало, без да е зърнало Кенит, обкръжено от десетки мъже, които разказват геройски приказки за баща му, би било влюбено в този кораб. Не може да устои.

— Качвам се на борда! — ревна някой. — Кенитсон! Принц може и да си, но не можеш да се опълчваш безразсъдно на мен или на майка си!

— Соркор — въздъхна Уинтроу. — О, чудесно. Просто идеално.

— Понякога Кенитсон го слуша — каза Момч-О обнадеждено.

Амбър до мен промълви:

— Първият помощник капитан на Кенит навремето.

— Понякога — съгласи се Уинтроу, след което се обърна и отиде да посрещне Соркор. Чух припрения им приглушен разговор — гласът на Соркор обвиняващ, а на Уинтроу — оправдаващ се и благоразумен. Но ушите ми се напрегнаха към други гласове. Чух как корабът поздрави „младия Парагон“ с радост и по-умерения отговор на младежа.

— Как е възможно? — проговори Момч-О в настъпилата тишина. — След онова, което ти е направил Кенит, след всичко, което двамата с Брашън сте направили за него, как може толкова да се радва, че приема сина на Кенит?

Зачудих се дали не чувам нотка на ревност под възмущението му. Беше стиснал зъби и изведнъж заприлича много повече на баща си.

— Той е Парагон. Винаги е бил способен на неща, които ние дори не можем да си въобразим. — Алтея се надигна бавно. Движеше се все едно изведнъж се бе състарила, сякаш всяка става в тялото ѝ се беше сковала.

— Аз не съм баща ми — каза внезапно Брашън. — Нито той.

— Прилича на него — отвърна Алтея колебливо.

— Толкова, колкото Момч-О прилича на теб. И на мен. Но не е никой от двамата ни. И не е отговорен за нищо, което ние сме направили през живота си. — Гласът на Брашън беше тих и спокоен. Разумен.

— Момч-О — каза тихо младежът. — Не бях чувал това име от доста време. Вече почти съм свикнал да ме наричат Трелвестрит.

— Аз не... Не мисля, че го мразя. Кенитсон имам предвид. И не го съдя заради този баща. — Алтея се мъчеше да облече в думи мислите си и продължи все едно синът ѝ не беше казал нищо. — Мисля, че съм права. Баща му не е негова вина. Въпреки че изобщо не го намирам за очарователен. — Извърна очи от Брашън и изправи рамене. Решимостта се върна на лицето ѝ и в гласа ѝ. — Но съм притеснена какво би могъл да пробуди у Парагон. Има толкова много от баща ми във Вивачия. Толкова много от баба ми в живия кораб на фамилия Вестрит. — Поклати бавно глава. — Винаги съм знаела, че Кенит трябва да е част от Парагон. Той беше Лъдлък, а фамилията Лъдлък са притежавали Парагон от поколения. И двамата знаем, че Парагон попи всичкото насилие, което Игрот струпа върху Кенит, всички дълбоки рани и злини. Толкова много кръв бе пролята на палубата му по времето на Игрот, толкова много жестокост, болката и страхът са потънали в него с кръвта, разлята върху дъските му. А след това, когато Кенит умря, нашият кораб пое в себе си всичко, което е бил Кенит, откакто бе изоставил Парагон. Мислех, че Парагон го е... заличил. Надраснал го е, както децата надрастват егоизма и се научават да имат съчувствие към други. Мислех... — Гласът ѝ заглъхна и секна.

— Всички погребваме неща вътре в себе си — промълви Амбър и ме накара да трепна. Гледаше право напред, не към Алтея, но усетих, че се е намесила в личен разговор. — Мислим, че сме ги овладели. Докато не изригнат. — Ръката ѝ беше на маншета на ризата ми и усетих, че трепери.

— Е, станалото — станало — отсече Алтея. — Време е да се изправим пред него.

Хвана ръката на Брашън и двамата си размениха погледи, които ми напомниха за воители, застанали гръб до гръб в битка. Щом тръгнаха, Момч-О закричи след тях като в някаква официална процесия.

— Води ме — настоя Амбър. Тръгнахме след тях, с Лант, Спарк и Нас по петите ни. Малкото членове на екипажа, които бяха решили да останат на борда, където и да ги отнесе Парагон, се занизаха след нас тихо като призраци.

Фенери огряваха мачтите и носовете на закотвените в пристанището съдове и луната бе изгряла. Светлината беше треперлива, загръщаше смътно очертани лица в була от сянка. Но

лунната светлина падаше на лицето на Парагон и то бе изпълнено с обич.

Беше все едно идваш на куклено представление в разгара на действието. Фигурата на Парагон се беше извила, за да гледа сина на Кенит долу на палубата, а профилът му ми показва усмивката му. Съименникът му стоеше с гръб към нас, с широко разтворени крака и ръце зад гърба. Стойката му ми говореше по-скоро за търпение, отколкото за благоговение.

Зад него Уинтроу стоеше до един едър мъж с малко останала коса, но с голяма сива брада. Носеше широки панталони, затъкнати във високи ботуши, и широк колан, който държеше извит меч над също толкова големия му корем. Ризата му беше толкова бяла, че лъщеше на лунната светлина. Мъжът се мръщеше, скръстил ръце на гърдите си. Личеше си, че е стар воин. Някои стари воители са като добри оръжия. Белезите им от стари рани се превръщат в патината на опитност и мъдрост.

Парагон говореше.

— Значи, ще тръгнеш с мен? Ще отплаваш с мен този последен път, когато ще плавам, преди да се преобrazia в драконите, които винаги съм бил?

Въпросът като че ли развесели Кенитсон.

— Ще тръгна, разбира се! Не мога да измисля по-добър начин да си прекарам времето. Омръзна ми да уча геометрия, навигация и езици. Защо ме учат за звездите, ако никога няма да ми се разреши да плавам под тях? Да, ще дойда с теб. И ще ми разкажеш истории за баща ми, какъв е бил на моята възраст.

Едва доловим драконов блясък озари за миг очите на кораба. Помислих, че ще откаже на момчето, но той му отвърна разсъдливо:

— Може би. Когато сметна, че си готов да ги чуеш.

Кенитсон се засмя.

— Корабе, аз съм Парагон, принц на Пиратските острови! Не разбираш ли кой е синът на Кенит сега? Аз съм следващият поред претендент за трона. — Светлината, докоснала лицето му, озари твърдите очертания на усмивката му. — Аз заповядвам. Не моля.

Парагон му обърна гръб и заговори над водата.

— Не и на моите палуби, Кенитсон. Никога на моите палуби.

— И не пътувате за никъде, Парагон Кенитсон — добави твърдо Уинтроу. — Соркор е тук, за да ви заведе в покоите ви. В този момент би трябвало вече да се обличате за вечер с игра на карти с висши сановници от Островите на подправките. Майка ви, кралица Ета, очаква двамата с вас да сме там и ако не тръгнем веднага, и двамата ще закъснеем.

Кенитсон се обърна бавно към Уинтроу.

— А аз ви съжалявам, главен министър, затова, че ще се изправите сам пред гнева ѝ. Но това е положението. Когато се върна в двореца, възнамерявам да си стегна багажа за морско пътешествие, а не да се обличам за игра на карти с дама, която се смее като цвилец кон.

Настъпи мълчание. След това Соркор каза на Уинтроу:

— Мъча се да си спомня кога за последен път го напердаших, че не слуша. Май му е време за още един пердах.

Принцът скръсти ръце на гърдите си и изправи рамене.

— Пипни ме, и ще заповядам да те оковат. — Изсумтя презрително. — Мислех, че ти е омръзнало да играеш на гувернантка още преди години. Едва ли имам нужда от бавачка. Не съм капризно дете, което да напердашиш. Вече не.

По-старият мъж поклати тъжно глава.

— По-лош си. Ти си едно разглезено момче в хубави мъжки дрехи. Ако мислех, че майка ти изобщо би се съгласила на това, щях да ѝ кажа, че най-доброто за теб е да те изпрати с Трел. Като прост моряк. Да понаучиш малко от занаята, който баща ти познаваше като петте си пръста още когато беше на половината ти години.

Брашън Трел заговори:

— Малко е прекалено голям за това, опасявам се. Пропуснали сте шанса си, и двамата. — Странно изражение пробяга на лицето му. — Напомня ми за разглезен син на занаятчия, който си мисли, че е Търговец.

Има един определен начин, по който стои момче, когато не иска да признае, че нечи думи са го уязвили. Кенитсон стоеше точно така — малко прекалено неподвижно, раменете — малко прекалено сковани. Говорът му беше изряден, когато заяви:

— Ще се върна в двореца веднага. Но не за да се облека и да играя на зарове с маймуни от Островите на подправките. Кораб! Ще се

видим сутринта! — Обърна се към Брашън и Алтея. — Вярвам, че ще сте приготвили покоите ми, когато се върна. Каютата, която видях, когато се качих на борда, ще е подходяща. И вземете подобаваща храна и пиене за мен.

Тръгна през нас, но видях, че избра път, който не налагаше някой от нас да се отдръпне, и разбрах, че се съмнява в способността си да се изправи очи в очи пред когото и да било от нас. Ботушите му рязко тупаха по палубата. След това той се прехвърли през перилото и заслиза по въжената стълба. Извика на някоя нещастна душа, оставена да го чака в лодката. Гребла зашляпаха тихо в нощта.

— Наистина ли мислиш така? — Гласът на Соркор беше дълбок, изпълнен с изумление. В първия миг не разбрах какво пита.

Капитанът заби поглед в палубата.

— Не. Не всъщност — призна той. — Въпреки че бях по-млад, когато баща ми ме изхвърли от къщи и направи наследник брат ми. Трудно беше да си намеря сам пътя. Но успях. Не е твърде късно за сина на Кенит. — Въздъхна тежко. — Но не е задача, която бих искал да поема.

Соркор вдигна очи към луната и светлината ѝ падна на лицето му. Челото му беше набръчкано, устните — присвити замислено. После каза с хриплив глас:

— Но корабът е прав. Той би трябвало да отплава с вас. Това е последният му шанс, единственият му шанс да опознае тази палуба. Да плава на кораба, който оформи баща му. — Погледите им се срещнаха. — Трябва да го вземеш — каза на Брашън.

Уинтроу се сепна.

— Какво?

Но Соркор го плесна с мазолестата си от дръжката на меча длан по рамото, за да замълчи.

— Провалих момчето. Когато беше малък, толкова се радвах, че ни е останало нещо от баща му. Обичах го и го пазех от всички беди. Никога не позволявах да изпита болката от собствените си грешки. — Поклати глава. — А майка му все още се вдетинява по него и му дава каквото пожелае. Но не е само тя. Аз поисках той да стане принц. Искях да е с изящни дрехи и с чисти ръце. Искях да видя, че има каквото баща му е спечелил за него. Да бъде това, което баща му щеше

да очаква от него. — Поклати отново глава. — Но някак си не получихме другата част от него.

— Не му се е наложило да стане мъж — отбеляза мрачно Брашън. Думите бяха сурови, но тонът — не.

— Едно пътуване далече от майка му би могло да го постигне — предложи Соркор.

Алтея внезапно пристъпи пред Соркор.

— Не го искам. Имам достатъчно други грижи на това пътуване. Имам само смътна представа къде отиваме и никой не знае как ще бъдем приети там. Нито колко време ще отнеме малката работа на Амбър, нито кога ще се върнем. Може би не ви е споделено, Соркор, но ние отиваме, за да носим смърт и отмъщение. Като нищо може накрая да бягаме на живот и смърт. Или да загинем. Няма да поема отговорност за благосъстоянието на принца на Пиратските острови, да не говорим за оцеляването му.

— Но аз ще поема. — Каза го Парагон.

Всички едновременно усетихме и чухме този отговор. Прокънтя през костите на кораба и стигна до ушите ни не като вик, а като уверение. Не исках никакви добавки повече към групата ни на това пътуване, още по-малко един разглезен принц, тъй че поех дъх, за да възразя, но усетих как Амбър внезапно стисна китката ми. Каза ми шепнешком:

— Шшт. Както казват в Халкида, нямаш свое куче в тази битка.

Откакто бяхме дошли на борда на Парагон, чувствах как контролът над плановете ми все повече се изплъзва от ръцете ми. Не за първи път съжалих, че не бях дошъл сам, без никой да ми се пречка.

— В каютата ни — каза Брашън. Очите му пробягаха по нас. — Последвайте ме. — Обърна се към екипажа и добави: — Всички по задачите си. Моля. — Усетих, че последното е отстъпка към онези моряци, които бяха останали на борда на Парагон. Не бяха много. Ако отплавахме, в което започвах да се съмнявам, наистина щяхме да разполагаме с минимален екипаж.

Гласът на Парагон прогърмя над затихналото пристанище:

— Ще имам каквото искам, Брашън. Ще го имам!

— О, не се съмнявам — отвърна той с горчивина. Алтея вече беше тръгнала. Брашън се обърна и ни поведе след нея към кърмата.

Помещението беше голямо за кораб, но изобщо не беше устроено да побере толкова много хора. Настаних Амбър и застанах зад нея, с ръце на гърба на стола ѝ. Бях я сложил да седне така, че да мога да виждам всички в стаята.

Соркор се отличаваше от останалите. Прецених, че е прехвърлил средната възраст, прекарал в тежък труд и изпитания ранния си живот, но вече в безопасен пристан. Беше облечен както се полага за благородник, но белезите на лицето му и грубите му ръце бяха на боец и моряк. Мечът му беше с великолепно качество и смъртоносен. Имаше нещо в кройката на дрехите и избора му на накити, което говореше за човек, познавал бедността и изведнъж получил възможност да се облече в изящни платове и злато. На друг мъж щеше да изглежда смешно. На него изглеждаше заслужено.

Брашън тупна на масата две бутилки. Бренди и ром. Алтея го последва с дрънчене на чаши.

— Ваш избор и си наливайте сами — каза тя уморено, преди да се смъкне на един стол. За миг отпусна лице в дланите си. После, когато Брашън сложи ръце на раменете ѝ, вдигна глава и изправи рамене. Погледът ѝ беше примирен.

Уинтроу заговори:

— Кралица Ета изобщо няма да хареса това. Тя вече беше разтревожена, когато я известиха, че е докаран жив кораб за митническо нарушение. Това просто не се случва. Търговците добре разбират от такси и митнически тарифи и никой от тях не иска забавянията и глобите, които носят нарушенията. Щом разбрах, че е Парагон, веднага отидох при нея. Тя се боеше... — Замълча и намери други думи: — Сметна, че ще е най-добре запознанството на принца с бащиния му кораб да се наблюдава. Тъй да се каже. — Погледна накриво Соркор.

— Той е младеж! — възрази Соркор. — Но някак разбра каква е задачата ми и ми се изплъзна. Подозирам, че е платил на охраната си да си затвори очите. Утре ще ги понижа. Тъй че сме тук. Сега какво?

— Качвам се на борда! — Женски глас, властен и гневен.

Уинтроу и Соркор се спогледаха.

— Понякога кралица Ета е... малко непредсказуема.

Соркор погледна Брашън и изсумтя:

— Това означава, че може да извади меч. Внимавайте и не правете резки движения.

Брашън се отдръпна от Алтея, по-близо до вратата, сякаш се канеше да я защити, но тъмните ѝ очи блеснаха и тя скочи на крака и застана до него. Гласът на кралица Ета отново стигна до нас.

— Разкарай се от пътя ми! Казах ви, че не ми трябва. Досаждайте ми. Всички заповеди на главния ми министър трябва да отпаднат пред моята команда! Чакайте в лодката, ако трябва, но ми се разкарайте от пътя.

— Тя току-що освободи охраната, която ѝ назначих — отбеляза кротко Уинтроу.

А в следващия миг входът ограда като в рамка една необикновена жена. Беше висока и с ъгловато лице. Не беше красива, но беше удивителна. Лъскавата ѝ черна коса падаше свободно до раменете ѝ, които бяха широки под яркочервения жакет. Черна дантела се сипеше от предницата на ризата ѝ и загръщаше китките ѝ. Златни халки се полюшваха дръзко на ушите ѝ. А на гърлото си, почти вгнездена в дантелата, носеше огърлица с изваян в камъка образ на мъж. Кенит? Ако беше той, то синът беше одрал кожата на баща си. Също така носеше меч на широк черен колан, обшит със сребро, но той все още кротуваше в ножницата. Беше отпуснала пръсти на изящната му дръжка. Погледът, който обхвана стаята, беше по-остър от всяко острие.

— Заговорниците ли? — попита рязко тя.

— Разбира се — отвърна Уинтроу. — И компанията ви ще е добре дошла. Темата е вашият своеволен и доста разглезен наследник, който преди малко се срещна със своеволния и доста разглезен кораб на баща си. Изглежда, имат намерение да пътуват заедно до Клерес. Дадено ми беше да разбера, че целта на това пътуване е да се въздаде отмъщение на един манастир там за отвлечането и убийството на дете. И че след това този съд магически ще се преобрази в два дракона.

Ета зяпна, а Уинтроу се обърна към Алтея и попита:

— Общо взето правилно ли го описах?

Алтея сви рамене.

— Почти.

Двете жени се изгледаха студено, а Уинтроу попита предпазливо:

— Какво стана с делегацията на Острова на подправките?

— Имаме предостатъчно хора, готови да си губят парите с тях. Ще седна да играя с тях на масата за карти или изобщо няма да седна. Вече не ми е много важно. — Извърна гневен поглед към Алтея и Брашън. — Защо сте довели този кораб тук? Какво искате от нас? От Кенитсон? Синът ми няма да ходи никъде! Той е наследникът на това кралство и е нужен тук. Очакваше се да се позабавлява една вечер с търговците от Островите на подправките и потенциалната си бъдеща съпруга, а не да замисля морско пътуване. — Студеният ѝ поглед обходи всички поред. — И каквото там възмездие търсите, това няма нищо общо с нас. Тъй че защо сте дошли тук? Що за раздор се каните да посеете? Защо трябваше да вкарате този кораб с лошата му репутация и късмет в пристанището ни? Желанието ми беше синът ми никога да не стъпи на този кораб!

— Тук сме съгласни — отвърна спокойно Алтея.

Усетих как пиратската кралица се насили да я погледне.

— Но не по едни и същи причини — каза сковано. — Синът ми е запленил от този кораб още откакто стана достатъчно голям, за да научи как умря баща му. Последната кръв на Кенит, просмукана в дъските на тази палуба. Неговите спомени, неговият... живот беше попит в нея. Погълнат. И от момента, в който бе достатъчно голям, за да му се кажат тези неща, синът ми бе обзет от неистово любопитство да види този кораб с надеждата, че ще говори с баща си. Казвали сме му, многократно, че Парагон не е негов баща. Баща му представлява само част от живота, който корабът въплъщава. Но е трудно да накараш едно момче да го разбере.

Алтея заговори мрачно.

— Съмнявам се, че човек, който не е от Търговците на Бинград, може напълно да разбере какво означава това.

Кралица Ета я изгледа студено.

— Кенит беше от Бинград. Лъдлък. И неговият син носи тази кръв, макар и да предпочита името Кенитсон. — Ръката ѝ се вдигна и стисна огърлицата. — И може би разбирам повече за този кораб, отколкото си мислите. Парагон лично ми е говорил за тези неща. Плюс това... — Кимна към Уинтроу. — Имах племенника ви за мой съветник по тези неща.

— Тогава може би ще разберете какво е изстрадал Парагон. По времето му като кораб на Игрот той е попил смъртта на много хора,

може би повече от всеки друг жив кораб. А още по-преди, докато беше на фамилията Лъдлък, късметът му като че ли беше прокълнат. Никога не е бил... стабилен. За известно време беше известен в Бинград като Парий. Като лудия кораб, живия кораб, готов да убие всеки екипаж, опитал се да плава на него.

— Знам това. — Кралско пренебрежение в тона на Ета. След това тя кривна глава и стана, внезапно и обезоръжаващо, обикновен човек. — Алтея, мислиш ли, че не съм била посещавана от Малта и Рейн? Мислиш ли, че не съм чула всичко за този кораб и неговата история? — Наведе поглед към медальона, който стискаше, и добави, вече потихо: — Възможно е да разбирам за него дори повече от теб.

Двете жени се смълчаха. Имах чувството, че съдбата се крепи на една много малка точица, в очакване да се наклони и да избере посока. Това ли беше имал предвид Шутът, когато ми бе казал за безкрайни видове бъдеще, замръзнали на място и чакащи, но само едно, което ще стане реално? Бяхме ли всички ние свидетели на това?

Но Брашън проговори:

— Миналото обсебва всички тук. Нека се отдръпнем от него. Няма смисъл да спорим кой по-добре разбира живите кораби. Не това е проблемът ни точно сега. И преди да говорим за бъдещето, бих искал да уредим настоящето, доколкото засяга Алтея и мен, и екипажа. — Погледът му обходи всички ни. Мълчахме. — Когато с Алтея говорихме с Уинтроу след като слязохме на брега, той се съгласи да ни помогне да удовлетворим най-основните си потребности — да пратим пощенски птици до търговските ни партньори в Бинград и в Дъждовните равнини, за да ги уверим, че не сме възнамерявали кражба, когато не спряхме нито в Бинград, нито в Джамайлия. Кралица Ета, бихме искали да ви помолим за помощ в избора на благонадеждни кораби и капитани, тръгващи към онези пристанища, които биха пожелали да доставят стоките ни на полагащите им се дестинации, тъй че името ни на доблестни Търговци да остане неопетнено. Ако можете да ни помогнете в това, бихме могли да го сметнем за огромна заслуга и за двете ни фамилии.

Ета погледна Уинтроу и кимна.

— Това може да се направи — каза тихо той. — Познавам капитани, на които вярвам.

Облекчението на Брашън беше явно.

— И мисля всички сме съгласни, че би било голяма грешка да позволим Кенитсон да ни придружи на безумното начинание на Парагон. Всички трябва да се погрижим той да не може да се качи на борда преди да потеглим. Трябва да бъде задържан настрана от пристанището и кораба, защото Парагон не може да го намери на сушата. — Вдигна ръка. — Ако ги задържим разделени, Парагон би могъл да остане в пристанището, обсебен от Кенитсон, и да се откаже от това начинание. Но смятам, че това е малко вероятно. Мисля, че желанието му да се превъплъти в дракони ще е по-силно от волята му да накара Кенитсон да направи последно пътуване с него.

— Съгласен съм... — започна Уинтроу и изведнъж млъкна. Двамата с Брашън се спогледаха стъписано. Алтея се олюля, а Соркор попита хрипливо:

— Какво е това?

Всички моряци бяха усетили преди мен смътна промяна в кораба. Затаих дъх и след няколко мига почувствах накланянето, а Алтея извика:

— Той поема вода!

Брашън направи две големи крачки и сграбчи бравата, но вратата беше заклинена здраво от изкъртилия се праг. Гредите на кораба простенаха и дъските на прозорците издадоха неописуем звук, докато корабът се огъваше. Гласът на Парагон прогърмя над кораба и водите на залива:

— Мога да ви убия всичките! Да ви удавя тук в пристанището! Как *смеете* да стоите на палубата ми и да заговорничите срещу мен?

Пръстите на Амбър внезапно се впиха в ръката ми.

— Ще счупя прозорец — уверих я.

Спарк стисна Нас под мишница като сестра, готова да измъкне най-малкото си братче от опасността. Лант хвана и двамата за раменете и ги подкара към мен. Струпахме се един до друг в бавно накланящата се каюта. Соркор се беше изместил до Ета. Приличаше на куче пазач, поело задължението си. Ета като че ли не го забелязваше. Беше стиснала зъби, докато обмисляше някакъв свой план. Наблюдавах Брашън. Ако той се задвижеше, и аз щях да го направя. Дотогава...

— Но няма. — Гласът на кораба изтътна в гърдите ми. — Не сега! И не само защото Момч-О би се оказал заклещен тук с вас.

Момч-О стоеше преbledнял, стиснал ръба на масата. Осъзнах, че вярва на заплахата. Лед изпълни гръбнака и корема ми.

— Парагон, пусни ме. Позволи ни да излезем и да обсъдим това по начин, който не включва всички от Пиратските острови. — Брашън говореше като баща на дете, със спокойни думи и твърдо. Ръката му все още лежеше отпусната на дръжката на вратата.

— Но ги включва! — дойде отвън гърмящият глас на Парагон. Изобщо не се съмнявах, че всички в пристанището и крайбрежните постройки могат да го чуят. — Включва ги всички, ако задържат принца си далече от мен! Защото той е моя кръв преди да стане техен принц! Принцът, когото Кенит не можеше да направи без мен!

— Той е луд — прошепна тихо Ета. — По-скоро с радост бих умряла тук, удавена в него, отколкото да вземе сина ми!

— Няма да се удавите тук, кралица Ета. — Соркор взе бутилката ром, надигна я замислено и погледна към прозорците.

— Не мога да плувам — каза тя плахо.

— Парагон няма да потъне — заяви твърдо Алтея и се зачудих дали увереността ѝ сама по себе си може да ни защити.

Гласът на Ант стигна до нас от вратата:

— Сър, имам брадва! Да избия ли вратата?

— Още не! — отвърна Брашън за моя изненада.

После, за още по-голяма моя изненада, до ушите ми стигна женски глас. Прокънтя властно и беше не по-слаб този на Парагон.

— Навредиш ли на фамилията ми, ще те изгоря, вероломен Парий!

— Вивачия! — ахна Алтея.

— Ще ме изгориш? — нададе вой Парагон. — Да си спасиш фамилията? Мислиш ли, че фамилията ти е по-важна за теб, отколкото моята за мен? Запали ме и те ще се изпекат вътре в мен като месо в пещ!

— Парагон! — изрева Момч-О. — Наистина ли би ми направил това, на мен, който се родих на палубите ти и се научих да ходя тук? — Дъхът, който пое, все едно щеше да пръсне дробовете му. — Ти ми даде името! *Ти* ме нарече Момч-О, защото не искаше да ме наричаш Трелвестрит! Ти каза, че съм твой и че онова име не ми отива!

Дълбоко мълчание последва тези думи. Набъбна и ни оглуши. След това дълбок болезнен стон разтърси палубата под нас. Зачудих се

дали другите го усетиха като мен, набъбване на непоносимо чувство за вина, което ме прониза. Спомних си всяко глупаво нещо, всяко зло и егоистично нещо, което бях правил в живота си. Заля ме такъв срам, че закопнях да умра, невидян от никого и сам.

Палубата бавно се наместваше и изравняваше. Навсякъде около нас чувах шумоленето на местещи се дъски и греди. След това вратата се отвори рязко и видяхме изпадналата в паника Ант, стиснала брадва. С нея бяха и няколко души от екипажа.

— Опасността мина — каза й Брашън, но не бях сигурен, че съм съгласен. — Всички, погрижете се за товара ни. Ако има мокри сандъци, изнесете ги на палубата. Знам, знам — работа на тъмно. Не може да се избегне обаче. Искam да мога да разтоваря утре колкото може по-бързо. — Кратка пауза, след което добави: — И капаците на люковете да се отворят и да останат отворени.

— Да, сър — съгласи се с треперещ глас Ант и хукна по задачите.

Брашън излезе и тръгна по палубата, Алтея и Момч-О го последваха. Ние тръгнахме след тях.

— Гадно — казах тихо на Амбър.

— Да — съгласи се тя.

— Имам чувството, че цялото ми бъдеще е извън моя контрол. Искam да сляза от този луд кораб и да се махна от тези хора. Искam да се махна веднага!

Заведох я до перилото и се загледах към разпръснатите светлини на пиратския град.

— Можем да поискаме да слезем на брега. С даровете от Дъждовните равнини да си купим превоз на друг съд. Да си върнем някакъв контрол над пътуването ни. И да върнем Лант и младежите у дома и извън опасност.

— Пак ли ще говорим за това? — Лант поклати глава. — Няма да стане, Фиц. Няма да се върна у дома без теб. А би било глупаво и опасно да изпратим тези двамата сами на дълго пътуване с хора, които не познаваме. Каквото и да ни предстои, чувствам, че са в по-голяма безопасност с нас.

— За мен не е въпрос на „безопасно“ — измърмори сърдито Нас.

Пренебрегнах ги всички и се загледах към светлините. Искаше ми се да се отърся както вълк отърсва от себе си дъжда и да затичам в

тъмното, за да направя каквото трябва. Чувствах се затворен в клетка от отговорности. Кое беше най-доброто за нас?

— Тогава трябва да напуснем този кораб вечерта, всички. Да намерим превоз до Клерес.

— Не можем — каза Шутът. Не Амбър. Обърнах се и го погледнах. Как го правеше това? Как смъкваше една маска и надяваше друга толкова лесно? Въпреки ружа и пудрата той извърна лицето на приятеля ми към мен. — Трябва да отидем там с този кораб, Фиц.

— Защо?

— Казах ти. — Казах го едновременно търпеливо и отегчено, по начин, който само Шутът можеше да постигне. — Започнах да сънувам отново. Не много сънища, но тези, които стигат до мен, кълтят с яснота и с... неизбежност. Ако отиваме в Клерес, пътуваме на този кораб. Минавам по тесен канал, за да стигна до целта си. И само Парагон ни осигурява превоз до бъдещето, което трябва да създам.

— И изобщо не помисли да споделиш тази информация с мен до този момент? — Не се и опитах да прикрия обвинението в гласа си. Истинско ли беше това, или ход на Шута, за да получи каквото иска? Недоверието ми към Амбър започваше да се процежда в приятелството ми с Шута.

— Стъпките, които извървах, за да стигнем до Келсингра и след това до Трехог, да стигнем до този кораб и след това до Делоград... ако ти бях казал за тях, за нещата, които направих, и за нещата, които се постарях да не направя, това щеше да ти повлияе. Щяхме да стигнем тук само ако ти се държеше, както би се държал, ако не знаеше за това.

— Какво? — попита Лант объркано.

Не можех да го обвиня. Премислих думите на Шута.

— Това, разбира се, означава, че не можеш да ми кажеш за някой от другите си сънища и да ме предупредиш какво трябва да правим. Всичко трябва да бъде оставено в твоите ръце.

Той отпусна ръце на корабното перило и каза тихо:

— Да.

— Дръжки — каза Настойчивост, съвсем отчетливо. Спарк го погледна стъписано и го сръга с укор. Той й се намръщи. — Ами, не е правилно. Приятелите не правят така.

— Настойчивост, стига — каза тихо.

Лант въздъхна.

— Дали да не идем до носа и да видим какво става? — И когато се обърна и тръгна, ние тръгнахме след него. Не държах особено да отидем. Дълбокото хлипане на корабната фигура ме разстройваше. Спрях, за да укрепя стените си, след което продължих с Амбър.

Шутът заговори тихо. Другите бяха по-напред и едва ли щяха да го чуят.

— Няма да кажа, че съжалявам. Не мога да съжалявам за нещо, което трябва да направя.

— Не съм убеден, че това е напълно вярно — отвърнах. Можех да си спомня много неща, които беше трябвало да направя, и за много от тях съжалявах.

— Щях да съжалявам повече, както и ти, ако започнех да се тревожа повече за чувствата ти и по-малко за това да стигнем до Клерес и да спасим Пчеличка.

— Да спасим Пчеличка. — Думите му бяха като къс месо, люшнато пред умиращо от глад куче. Бях уморен и разбит от угризенията и скръбта на Парагон. — Мислех, че голямата ти цел беше да унищожих Клерес и да убиеш колкото може повече хора там. Или колкото аз бих могъл да убия за теб.

— Ядосан си.

Почувствах се засрамен. И още по-ядосан. Спрях и признах:

— Да. Това... не така правя нещата, Шуте. Когато убивам, го правя ефикасно. Знам кои хора дебна, знам как да ги намеря и как да приключа с тях. Това е... лудост. Отивам в непозната територия, малко знам за целите си и съм затруднен с хора, за чиято защита съм отговорен. След това откривам, че играя по твоята свирка, свирка, която дори не мога да чуя... Отговори ми на това, Шуте. Преживявам ли аз това? А момчето? Връща ли се Лант при Сенч и баща му все още ли е жив, когато стига там? Спарк оцелява ли? Ти?

— Някои неща са по-вероятни от други — каза той тихо. — И всички те все още се колебаят и се поклащат като завъртяна монета. Прах духнат от вятъра, дъждовен ден, прилив, който е по-нисък от очакваното... всяко едно от тези неща може да промени всичко. Трябва да знаеш, че това е вярно! Мога само да надникна в мъглата и да кажа: „Изглежда най-ясно в онази посока.“ Казвам ти, че най-добрият ни шанс да намерим Пчеличка жива е да останем на Парагон, докато той пристигне в Клерес.

Гордостта ми искаше да се опълча, но бащинското ми чувство беше по-силно от гордостта ми. Какво ли не бих направил, за да усиля шанса да мога да избавя Пчеличка, да мога да я държа в прегръдката си и да я защитя, и да ѝ кажа колко опустошен съм от това, че съм я провалил! Да ѝ обещая, че никога повече няма да я оставя без моя закрила!

Другите бяха спрели да ни изчакат. Амбър ме стисна за рамото и я поведох към носа, а те тръгнаха след мен. Моята охрана. Моите охранители, които трябваше да защитя, докато ги водех и аз не знаех към какво.

Амбър попита тихо:

— Има ли някаква ярка светлина вляво от нас?

— Има един фенер на Вивачия. Грее много ярко.

На палубата ѝ се водеше някакъв спор, макар да не можех да чуя подробностите. Чух „котва“ и след това кресната заповед да събудят някого.

Амбър — беше извърнала лице към светлината на фенера — отвори широко светлостистите си очи. Лека усмивка се изписа на устните ѝ. Бледото ѝ лице ми напомни за луната.

— Мога да я усетя — каза тя. — Зрението ми бавно се подобрява, Фиц. Много бавно. Но вярвам, че се връща.

— Това би било добре — казах, но вътрешно се зачудих дали не се самозаблуждава.

При носа на кораба се извисяваха и заглъхваха гласове. Чух високия питащ глас на Алтея, но не можах да разбера думите. Бяхме в края на насъбралите се там, защото хората от екипажа стояха между нас и фигурата. Този, който отговори, беше Парагон.

— Не, точно вие от всички хора би трябвало да знаете, че аз не съм Кенит и че не Кенит ви моли за това. Вивачия майка ли ви е, или баба? Разбира се, че не! Не Кенит настоява за това. Аз съм, Парагон. Кораб, направен от избити дракони, и двата взети и поробени от една търговска фамилия от Бинград. Аз, ние, нямахме никаква дума в това! Никакъв избор, освен да обичаме, никакъв избор кого да обичаме, докато Лъдлък изливаха кръвта и душите и спомените си върху костите на нашата палуба! Не моля: настоявам! Нямам ли право на него, толкова право, колкото неговите предци имаха на мен? Не е ли честно?

— Честно е! — Женски глас, ясен и звънлив. Вивачия. И изведнъж умът ми сглоби късчетата от това, което бях чул. Живият кораб беше влачил котвата си, за да се доближи до Парагон, не просто за да чуе думите му, но за да добави своя глас към неговия. — Алтея, знаеш, че е честно! Ако аз поемах на последното си пътуване, щеше ли да ми откажеш Момч-О? Послушай ги! Те имат правото да настояват за Кенитсон след всичко, което са преминали като фамилен кораб на Лъдлък.

— Какво става все пак? — попита Уинтроу в мига тишина, последвал думите на Вивачия.

— Това, което трябва да стане! — заговори Вивачия преди някой от моряците ѝ да може да отговори на капитана си. — Мислеше ли, че нямаше да чуя истината, изречена от Парагон? Да, жив кораб съм и удивителен съд съм била за вашата фамилия поколения наред. Но Парагон е прав и дълбоко в себе си всички ние знаехме, че имаме друга природа още преди да се разкрие истината за тъй нареченото „чародейно дърво“. Аз отново ще бъда дракон, Уинтроу. Не знам за нито един жив кораб, който не желае да се извиси и да полети отново. Тъй че в това аз ще последвам Парагон. Не само до Клерес, но нагоре по Дъждовната река след това, за да поискам Среброто, което е правото на всеки дракон!

— Ще последваш Парагон до Клерес?

— Желаете ли да бъдете дракон? — възкликнаха Алтея и Уинтроу едновременно.

— Обмислям го — отвърна Вивачия разсъдливо.

— Защо Клерес? — извиси глас Брашън в пълно объркване. — Защо не право към Келсингра?

— Защото в мен се пробужда спомен. Драконов спомен, спомен помрачен от човешки мисли и емоции, спомен толкова засегнат от човешки преживявания, че не мога да съм сигурна в нищо освен в усещането за гняв и измяна, което се надига в мен при името Клерес. Драконите имат малко спомени за годините си като влечуги, но... Има нещо, което помня. Нещо, което е нетърпимо.

— ДА! — Парагон отметна глава и извика думата към нощните небеса.

Ликуването, пронизало кораба, ме зарази. Борех се да надвия усмивката, разцъфнала на лицето ми. Умението му беше толкова

силно, помислих си, а след това стъписан осъзнах последиците от това и ме полазиха студени тръпки. Свалих ръката на Амбър от моята и казах на Спарк:

— Помогни на лейди Амбър. Трябва ми малко време, за да помисля.

Амбър се вкопчи в предницата на ризата ми.

— Напускаш ли? Не искаш ли да останеш тук и да чуеш какво се казва?

Свалих ръката ѝ по-грубо, отколкото възнамерявах. Гласът ми издаде притеснението и раздразнението, които изпитвах от това, че не разбира очевидното.

— Слушането няма да промени нищо. Те ще решат какво ще стане с нас, кога пътуваме и кой тръгва с нас. Трябва да поразмишлявам за нещо друго. Спарк ще е с теб, и Лант и Нас. Наистина трябва да помисля.

— Разбирам — отвърна тя, но гласът ѝ издаваше, че не разбира.

Но прозрението ми за способността на кораба да влияе на човешките чувства беше твърде голямо, за да го споделя с нея. Закрачих към помещенията на екипажа. Празни хамаци. Бях останали само няколко моряшки сандъка и торби. Седнах на един сандък в тъмния душен трюм и се замислих. Имах чувството, че намествам парчетата на счупена чаша. Среброто, към което живите кораби се домогваха, което драконите толкова ревниво пазеха, беше същото Умение, което бях видял на ръцете на Искрен, когато бе изваял своя дракон. Беше суровата материя на магията, самата ѝ същност. Видял бях гъста каша на ръцете на моя крал, видял бях как оформя камъка в дракон със силата, която тя му даваше. В сън на Искрен, споделен с Умението, бях видял река с широка ивица Сребро в нея, течеше с водата. Видял бях жилка Умение в стъкленица с драконова кръв и бях видял как то ускори изцериаването на Шута, също както Умението беше изцерило и променило децата на Келсингра.

Така че Среброто беше Умението, а Умението беше магията, която използвах с ума си, за да се пресягам и докосвам мисли със Сенч. Шутът веднъж беше намекнал, че имам драконова кръв в жилите. Тарман беше казал, че съм бил поискан от дракон. Каменния дракон ли бях докоснал, или ехо от Искрен, какъвто го бях познавал? Сега преподредих тази мисъл. Бях ли наследил нещо в кръвта си,

някаква следа от истинско Сребро, което ми даваше силата да тласкам мислите си към други? Следи от сребро в портални камъни, в стълбовете на Умението, с помощта на които можех да пътувам. Нишки сребро в камъните, от които Искрен беше изваял своя дракон, в каменните дракони, които бяха спали, докато с кръв и допир на Умението ми не ги бях събудил. Сребърни дири в камъните на паметта, които пазеха записите, оставени ни от Праотците.

Какво тогава беше течението на Умение, чрез което се пресягах към Копривка или Предан? Беше сила извън мен, в това бях сигурен. И в нея имаше други — могъщо съзнание, което привличаше и можеше да ме погълне. Кой бяха те? Наистина ли бях усетил Искрен там? Крал Умен? Как се наместваше това със Среброто?

Твърде много мисли ме тормозеха. Умът ми прескачаше от чудене за течението-Умение към размисъл каква магия бих могъл да владее в случай, че изпия стъклениците със Сребро, които ми беше дал Рапскал. Изкушението си съперничеше със страха. Щеше ли Среброто да ме дари с велика сила или с болезнена смърт? Колко Сребро беше твърде много за поемане от човешко тяло? Парагон беше станал много по-силен със Среброто, което му беше дала Амбър. Стъклениците в моята пътна торба побираха повече от двойно на това, което той беше взел. Сега емоциите изригваха от него със сила, на която едва можех да устоя. Знаеше ли той какво причинява на хората? Повече ли въздействаше на мен, защото бях обучен в Умението? Ако разбереше силата си и я насочеше, щях ли да мога да ѝ устоя?

Или който и да било?

Когато каменните дракони се бяха извисили в полет и Искрен ги бе повел на битка срещу нашествениците с Алените кораби, те бяха въздействали на умовете на воините под тях. С разяждащ дъх, с мощните ветрове на крилете си и с ударите на опашките си бяха унищожили враговете ни. Но по-лошо бе онова, което бяха направили на умовете им. Да бъдеш залят от каменните дракони означаваше да загубиш спомените си. Не беше много по-различно от това как обитателите на външните острови бяха Претопили своите пленници. Дори нашите хора на земята бяха усетили ефекта; дори присъствието на Искрен като каменен дракон беше въздействало на стражите на Бъкип. Споменът как кралицата и Славей се бяха върнали в замък Бъкип беше мъглив за онези, които го бяха видели. Най-

разпространеният разказ беше за това как Искрен яздел дракон, когато ги спасил и ги върнал. Не че кралят беше станал дракон.

Такава беше силата на Умението, на Среброто — да обърка и разстройва. Да отнема памет и може би човешкото у човек.

Както бяха разстроени умовете на слугите ми в нощта, когато бе похитена Пчеличка. Бяха ли използвали Сребро или драконова кръв, за да направят тази магия, да накарат всичките ми хора да забравят как са дошли и са откраднали детето ми, да забравят, че Пчеличка изобщо е съществувала?

Можеше ли същата тази магия да се използва срещу тях?

Осмелих се да си представя, че пия Среброто. Не цялото, в началото не. Само малко, за да видя какво би могло да прави. Просто достатъчно, та да ме направи достатъчно силен, за да се възпротивя на чувствата на кораба. Достатъчно, за да изцера Шута, без да губя собственото си зрение заради неговото. Беше ли възможно това? Достатъчно, за да се пресегна и да попитам Сенч за съвет, може би да изцера тялото му от опустошенията на възрастта и да възстановя ума му? Щеше ли Копривка да знае повече за това какво може или не може да направи Среброто?

Ако го изпиех всичкото, можеше ли да вляза в Клерес и да настоя всички да се самоубият?

Можеше ли да е толкова лесно и да си върна дъщеря си?

— Какво правиш тук долу? — попита ме Лант. Обърнах се и видях, че идва към мен. Нас и Спарк вървяха след него.

— Къде е Амбър?

— С фигурата. Освободи ни. Какво правиш?

— Мисля. Къде са другите?

— Уинтроу се върна на Вивачия. Тя има нужда от успокояване, мисля. Кралицата и Соркор се върнаха в Делоград. Мисля, че ще се опитат да намерят Кенитсон и да го вразумят. Брашън и Алтея се затвориха в каютата си. А Амбър накара Спарк да ѝ донесе гайдата и сега свири на Парагон. — Пое си дъх и огледа моряшкото помещение. — Дойде тук да помислиш?

— Да.

— Можеш ли да мислиш, докато работиш? — Обърнах се към гласа и видях Клеф. Влажно беше под палубата и лицето му беше плувнало в пот, когато излезе от сенчестия мрак на трюма. — Тъкмо

идвах да те потърся. Нямаме достатъчно работна ръка, а трябва да местим товар. Няколко от сандъците са се разместили и няколко изглеждат влажни. Капитаните ги искат горе на палубата. Каза, че би ги намазал с катран. Сега моментът е добър.

— Идвам.

— Аз също — добави Лант, а Нас кимна.

— И аз — заяви Спарк. — Част съм от този екипаж. Сега и до края.

До края, помислих мрачно и станах да ги последвам. Изведнъж главата ми се замая толкова силно, че седнах отново на моряшкия сандък. *Ето те!* В гласа в главата ми кънтеше удовлетвореност. *Идвам за теб. Подготви се за мен.*

— Фиц? — попита Лант загрижено.

Станах бавно. Усмивката прикри страха и объркването ми.

— Тинтаглия идва за мен.

19.

ДРУГ КОРАБ, ДРУГО ПЪТУВАНЕ

Донесение до Четиримата

Лурикът, известен като Възлюбения, продължава да предизвиква вълнения сред другите лурики. Беше засечен в опит да остане в селото, когато приливът идваше и другите лурики вече се бяха строили, за да се върнат по къщиците си. Беше притеснил онези, които бяха дошли да им се предскаже бъдещето, като предвещаваше ужасни бедствия. Каза на един клиент, че синът му щял да се ожени за магарица, но че децата му от този брачен съюз щели да донесат голяма радост на фамилията му.

На друга каза: „Колко пари искаш да ми дадеш, за да те излъжа? Най-добрите ми лъжи са много скъпи, но тази е безплатна. Ти си много мъдра жена, че си дошла тук да ми дадеш много пари, за да те излъжа.“

Два пъти го бих, веднъж с голи ръце и веднъж с камшик. Молеше ме да го бия с камшика толкова силно, че да откъсна татуировките от гърба му. Вярвам, че беше искрен в това си желание.

Веднага щом се изцери и се върна към задълженията си на пазара, се изкатери на един куп сандъци и заяви на всички, че той е истинският Бял прорицател за това поколение, и обяви, че е държан като затворник в Клерес. Умоляваше тълпата незабавно да се събере и да му помогне да се освободи. Когато го сграбчих и

го разтърсих, за да го накарам да млъкне, някои от хората наоколо ме замериха с камъни и едва когато се намесиха други двама стражи, можах да го издърпам обратно зад градските стени.

Вярвам, че съм изпълнил дълга си по най-добрия възможен начин, и моля да бъда освободен от отговорността за лурика, наречен Възлюбения. С цялото ми дължимо почитание, смятам, че той е притеснителен и опасен за всички нас.

Луций

Животът ми се беше подобрил, или поне така си казвах. Бяхме настанени в хубава каюта; храната ни беше редовна и Дуалия имаше малко възможности да ме бие. Всъщност тя като че ли почти беше омекнала от подобрената ни съдба. Лятото бе завладяло морето; ветровете бяха свежи и бурите бяха малко. Заради магията, която Винделиар беше хвърлил върху мен, екипажът приемаше присъствието ми без любопитство или коментари. Стига да живееш живота си от миг на миг, не беше прекалено лошо. От мен се очакваше много малко. Носех ястията на Дуалия в каютата и отнасях празните блюда. Когато тя се разхождаше по палубата с капитана, ги следвах на прилично разстояние, преструвайки се, че поддържам добродетелността на дамата.

Но за момента преструвката беше малка. Седях на палубата пред вратата на капитанската каюта. Когато беше предложил тази каюта на лейди Обретия, не мисля, че Дуалия беше осъзнала, че очаква да продължи да я заема. Чувах ритмично тупане вътре и наивно се надявах, че е от темето ѝ в дървената стена. Темпът се усилваше, което ме натъжи. Моментите, когато капитан Дорфел се заемаше с Дуалия, бяха най-мирните в ограниченото ми битие. Тя вече пищеше задъхано, едва чуто през здравите дъсчени стени.

Чух стъпки от стъпалата към трюма. Мислех си за морето и движещите се вълни и как слънчевата светлина искри по тях. Мислех за морските птици, летящи високо над нас и все пак толкова големи. Колко голяма щеше да е една такава птица, ако кацнеше на палубата?

Висока колкото мен? Какво ядяха? Къде гнездяха или кацваха за отдих, след като бяхме на толкова много дни от сушата? Запълвах мислите си с тези ширококрили бели птици и не мислех за нищо друго. Когато Винделиар клекна до мен, се зачудих как ли щеше да изглежда, ако беше птица. Представих си го с клюн и лъскави пера, крака с оранжеви нокти, шипести като на петел.

— Още ли са вътре? — попита той дрезгаво.

Не го погледнах, нито отговорих. Дълги лъскави сиви пера...

— Няма да се опитам да нахлуя в мислите ти.

Не ти вярвам, не ти вярвам, не ти вярвам. Само го помислих, но не смъкнах стените си. Не беше толкова силен като в началото, когато бе изгълтал змийската слюнка, но все още беше силен. Започвах да разбирам, че за разлика от магията на баща ми, която винаги беше с него, магията на Винделиар зависи от отварата. Зачудих се колко време ще мине, преди да угасне напълно. Преди да мога да повярвам, че личните ми планове ще си останат лични. „Не мисли за това!“ *Не ти вярвам, не ти вярвам, не ти вярвам.*

— Не ми вярваш.

Каза го с такава тъга, че се почувствах почти укорена. Само че беше взел думите от моите мисли и ги каза на глас. Не можеше да му се вярва. Изобщо. Знаех го много добре. Отчаяно се нуждаех от съюзник, но Винделиар не беше такъв. *Не ти вярвам, не ти вярвам, не ти вярвам.*

— Горката Дуалия. — Гледаше към затворената врата, на лицето му бе изписана тревога. — Той само продължава и продължава! Тя сигурно обвинява мен. Накарах капитан Дорфел да я види като най-красивата жена, която би могъл да си представи. — Почеса се по главата. — Не е лесно да го държа уверен в страстта си към нея. През цялото време трябва да внимавам с всички, които я виждат. Много е натоварващо.

— Какво вижда той, когато я гледа?

Проклето любопитство! Въпросът беше на устните ми преди да си напомня, че не бива да говоря с него. Опитах се отново да мисля за птиците.

Той се усмихна, доволен, че съм му проговорила.

— Не им казвам какво да мислят всъщност. Казвам им да видят нещо, което харесват. За Дуалия казах на капитана, че трябва да види

красива жена, на която иска да помогне. Не знам как точно му изглежда тя.

Погледна ме, очакваше въпросите ми. Затаих ги и помислих за това как гребените на вълните понякога искрят толкова ярко, че не можеш да ги гледаш дълго.

— За мен казах на всички да виждат „слуга“. Не застрашителен. Не някой, който да ги притеснява.

Зачака отново. Аз мълчах.

— Казах им, че ти си невзрачна и глуповата, и че миришеш лошо.

— Мириша лошо?

Пак не се бях канила да проговарям.

— За да те оставят на мира. Преди това имаше някои, които те гледаха и искаха... искаха каквото той прави сега на горката Дуалия. — Скръсти дебелите си ръце на гърдите си. — Аз те защитавам, Пчеличке. Дори когато ме мразиш и не ми вярваш, защитавам те. Искан ми се да можеше да си отвориш очите и да видиш, че те водим на безопасно, там, където винаги ти е било мястото. Дуалия изстрада толкова много заради теб, а ти ѝ отвърщах само със затруднения и физически нападки.

Сякаш го беше чула и искаше още съчувствие, чухме низ от усиливащите се стонове откъм кабината. Винделиар извърна поглед към вратата, после отново към мен.

— Дали да влезем? Тя дали има нужда от нас?

— Почти са свършили.

Знаех, че се сношават, но няха ясна представа за механиката на това. Дните ми като пазачка ме бяха научили, че включва много блъскане и стонове и че каютата след това е вмирисана на пот. За няколко часа Дуалия щеше да дреме и нямаше да ме наказва. Не ме интересуваше какво ѝ правеше капитанът в следобедните си гостувания.

Винделиар — изглеждаше и глупаво, и покровителствено — ми каза:

— Тя трябва да позволява това. Ако откажеше, за мен щеше да е по-трудно да го задържа да вярва, че я обича. Тя понася това, за да ни спечели безопасен превоз до Клерес.

Понечих да му отвърна, че се съмнявам, но премълчах. Колкото по-малко приказки си разменяхме, толкова по-добре за мен. Слънчева светлина по вълните. Сиви птици в полет.

Стоновете достигнаха най-високата си точка и бързина, а после внезапно заглъхнаха в спадаща въздишка. Последва бясно бъртане, а след това всички звуци от каютата рязко спряха.

— Винаги ще се чудя какво ли е. Никога няма да правя това. — Винделиар говореше начумерено и тъжно, като дете. Сиви птици, плъзгащи се през синьото небе. Вятър в платната, искрящи вълни. — Почти не си спомням какво ми направиха. Само болката. Но трябваше да го направят. Много скоро разбраха, че не бих могла да направя деца за Клерес. Момичета като мен ги убиват. И повечето момчета. Но Дуалия се изказа в моя защита, и на сестра ми, Одеса. Бяхме близначки, родени от една от най-чистите родословни линии на Белите, но... с дефекти. Тя ме опази жив, когато всички други мислеха, че трябва да умра. — Каза го все едно трябваше да се възхитя на добротата на Дуалия.

— Толкова си сляп за нея. Толкова глупав! — Заряхах всякаква сдържаност. — Тя те реже като теле, а ти ѝ раболепничиш благодарно. Коя е тя да каже, че не трябва никога да правиш дете? Удря те и те нарича как ли не, а ти сумтиш зад нея като куче, душешко пикнята на друго куче! Захранва те с мръсотия, за да ти даде сила, магия, която не разбира, и ти ѝ позволяваш да решава как да бъде използвана! Тя не те смята за нищо, Винделиар! За нищичко! Но ти си твърде глупав, за да разбереш как те използва и как ще те разкара в момента, в който станеш безполезен. Удря те и те нарича с какви ли не имена, но в момента, в който ти се усмихне, забравяш всичко, да, забравяш! Наричаш ме брат, но не те интересува, че тя се кани да ме нарани и след това да ме убие. Знаеш го също толкова добре като мен. Можеше да си ми помогнал. Ако държеше на мен, щеше да си ми помогнал! Щяхме да сме избягали и можеше да сме се върнали при семейството ми, и ти можеше да си избрал живот за себе си! Но ти ѝ помогна да убие жена, която не ти беше направила нищо лошо и която беше добра с мен. И изостави халкидеца, остави го да умре за теб, след като го принуди да убие за нея! Ти си страхливец и глупак!

Но аз бях глупачката. Отнякъде, като от далечен мрак, чух дълъг вълчи вой да заглъхва. След това Винделиар бе в ума ми. *Успокой се,*

няма да те нараня, просто ми позволи да видя тайните ти, от какво се боиш, успокой се, братко, няма да те нараня, просто ми позволи да видя. Бърбореше възбудено, докато се вихреше през ума ми, раздвижваше и захвърляше спомени все едно бяха сухи листа, а той — есенна буря. Вдигах към него стена след стена и той разкъсваше и разтваряше всяка все едно, че бяха от хартия. Бях замаяна и ми прилягаше от атаката на спомените. Майка ми падна и умря, устата ми беше разкъсана, когато ме зашлевиха, котка, мъркаща неподвижна и топла, докато я галех, замириса ми на бекон и пресен хляб в зимна кухня, осветена от свещи и от огъня в огнището, Фицбдителен ме засрами, а Настойчивост падна, когато го прониза стрела. Винделиар беше алчно дете, ровещо в блюдо със сладкиши, отхапваше от един и близваше друг. Мърсеше спомените ми с лакомото си опитване все едно, че можеше да ме притежава, като ме опознае. *Ти сънуваш!*, възкликна ликуващо.

Усетих се изтласкана от собствения си ум. Не можех да намеря глас, с който да му закрещя, нито юмруци, с които да го заудрям. Пиших в дневника си за сънища — НЕ, той не можеше да види това, не можеше да ги чете! И изведнъж единственото, което познавах, бяха остри разкъсващи зъби и уста, от която лъхаше горещ дъх. Един баща извика: „Пази се! Той е по-опасен, отколкото можеш да разбереш!“, и изведнъж се намерих в клетка, където не можех да се скрия, и някакъв вмирикан човек ме пердашеше по ребрата и ме мушкаше свирепо с пръчка, която не можех да избегна. Никога не бях изпитвала такава болка! Не спираше. Мъжът ме кълнеше и мушкаше дивашки с пръчката, сякаш искаше да я заби направо през мен. Виех и скимтах, и ръмжах, скачах и се борех с решетките, но пръчката все пак ме удряше, винаги търсеше най-меките части по мен, корема, гърлото ми, ануса ми и половия ми орган. Най-сетне падах, скимтах и квичах, а боят продължаваше и продължаваше...

Изведнъж Винделиар изчезна. Умът ми отново си беше моят. Затръшнах стена след стена. Цялото ми тяло се тресеше от хлипове. Запомнената болка ме разкъсваше и сълзите се лееха. Но през тях можех да видя Винделиар проснат на една страна, с отворена уста, очите му изцъклени сякаш беше изгубил съзнание. Като вълк в клетка, изведнъж осъзнах. Като Баща Вълк.

Давам ти тази болка, за да я използваш срещу него. Но не помисляй отново за мен. Той не бива да ме намери. Не бива да знае, че можеш да пишеш за каквото си сънувала. И трябва да престанеш да очакваш някой да те спаси. Трябва да се спасиш сама. Избягай. Прибери се у дома. Но не мисли за дома точно сега. Мисли само за бягство.

И Вълкът Баща изчезна все едно никога не бе съществувал. Все едно беше нещо, което съм си измислила, за да ми даде кураж. Също както бе изчезнал баща ми. И изведнъж осъзнах, че не бива да мисля и за него.

Винделиар се надигна, но дори седнал се олюляваше. Опрядланите си на палубата и ме погледна окаяно.

— Какво беше това? Ти не си вълк. Не можеш да помниш това.

Долната му устна трепереше все едно го бях излъгала в някаква игра.

Обзе ме омраза.

— Мога да го помня! — казах му и захвърлих към него всеки миг от боя, който Дуалия ми беше нанесла в нощта, когато рамото ми беше измъкнато от ставата. Той се присви от страх и добавих: — И това! — Усетих, че скърцам със зъби, докато си спомнях заради него какво точно изпитах, когато захапах бузата на Дуалия, какъв беше вкусът на кръвта ѝ и какво беше усещането, докато тя течеше по брадичката ми, и как не бях обръщала внимание на ударите, които тя ми нанасяше, докато се мъчеше да се отскубне.

Той стисна главата си с ръце и я заклати.

— Не-е-е-е... — Гласът му заглъхна. Той опули очи и ме зяпна. — Не ми показвай това! Не ме карай да усетя как дъвча лицето ѝ!

Намръщих се.

— Тогава стой настрана от мислите ми! Или ще ти покажа и по-лоши неща.

Нямах представа какво още по-лошо за него мога да изровя от спомените си, но засега той беше извън ума ми и бях отправила всички заплахи, които можеха да го задържат навън. Помислих за това как ме беше предал, как им бе помогнал да намерят и убият търговец Акриел. Помислих как се беше хвърлил върху веригата ми, когато се бях опитала да избягам на кейовете. Събрах всичката си омраза и насочих мисълта към него така, както не го бях правила никога. *Презирам те!*

Очите му се облешиха и той се отдръпна втрещен, по-далече от мен, и в този момент осъзнах, че съм по-силна от него. Беше нахлул в ума ми, когато бях смъкнала защитата си, но тъкмо моята сила го беше изтласкала навън. Беше използвал пълната си мощ срещу мен, но аз бях спечелила.

Точно тогава вратата на каютата се отвори и нашият чаровен капитан се появи. Облеклото му беше безукорно както винаги, лицето му беше леко зачервено. Погледна ме, после Винделиар. Объркване замъгли погледа му, сякаш не бе очаквал да види това. След това усетих вълната на мислите на Винделиар, връхлитаща към ума му. Челото му се отпусна и устните му се нацупиха в отвращение.

— Лейди Обретия, тази ваша слугиня... е, заклевам ви се, че щом стигнем Клерес, ще я заменим с някоя чиста и приятна за гледане. Махай се, клетнице! — Сръга ме в хълбока с крак, а аз се отдръпнах пълзешком от него и се изправих.

— Както благоволите, сър — отвърнах вежливо. Бях се отдалечила няколко крачки, когато чух гласа на Дуалия:

— Не, миличък, благодаря ти все пак. Ела тук, Пчеличке! Почисти веднага.

Бях на ръба да побягна, но спрях.

— Чу господарката си! Разшавай се.

— Да, сър. — Наведох покорно очи. Въпреки това, докато минавах вътре покрай него, той ме перна по тила и едва не ме просна на пода. Ударих се в ръба на вратата и бързо се шмугнах вътре, Винделиар влезе по петите ми.

— И тоя също не изглежда достатъчно годен да ви бъде телохранител. Трябва да се замени с някой силен мъж, който си знае работата. — Капитанът поклати глава и добави с въздишка: — Ще се видим отново тази вечер, скъпа.

— Времето ще тече бавно като мед дотогава — отвърна с ленив глас Дуалия. Но щом затвори вратата, ревна със съвсем друг глас: — Почисти веднага!

Капитанският салон беше много голям, широк колкото кърмовата каюта на кораба, с прозорци с изглед на три страни. Стените бяха облицовани с гладко червено дърво, а останалото от стаята бе в кремави и златист цвят. Имаше голямо ложе, затрупано с дебели кремави пухени възглавници, и маса, направена от дърво с цвета на ръжда и

мъх, достатъчно голяма за шест високи стола около нея. Имаше мек диван с възглавници до един от прозорците, отделна маса за карта, която се разгъваше от стената, и малка стаичка; през една шахта боклуците се изхвърляха в морето. Нощем Дуалия ме заключваше в това тясно и шумно място, за да не я нападна, докато спи.

По лъскавите дъски на пода имаше разхвърляни дрехи, всички изключително пищни, богато отрупани с дантела дрехи, които капитанът беше купил за лейди Обретия в двата дни преди да напуснем последното пристанище. Събрах дрехите на малък наръч, включително една фуста от корава дантела, която прошумоля в ръцете ми. Миришеше на чудесен парфюм, пореден подарък от капитана. Отнесох дрехите до един скрин с изваяни на капака рози и започнах да ги редя грижливо в него. Скринът миришеше богато, като гора, в която растат подправки.

— Побързай! — заповяда ми Дуалия. На Винделиар каза: — Събери чашите и чиниите и ги отнеси в камбуза. Капитанът не обича да вижда тези покои разхвърляни. — Отиде до дивана, седна и се загледа над водата. Дългите ѝ костеливи стъпала и мускулестите прасци бяха голи под късия ѝ халат от тънка червена коприна. Разчорлената ѝ коса беше потна при корените, а белегът от ухапването ми на бузата ѝ бе станал на лъскава розова ямичка. Мръщеше се замислено. — Толкова бавно пътуваме! Капитанът казва, че това не било подходящото време на годината за преход до Клерес и че теченията не били добри за пътуване на северозапад, нито на югоизток. Мисля, че нарочно ни бави, за да има повече време с лейди Обретия.

Зачудих се дали се оплаква, или се хвали, но си замълчах. Хубави дрехи, уханни парфюми, изваяни рози. Задържах мислите си съсредоточени върху това, което виждах, и стегнах стените си колкото може по-здраво.

— Откраднала е магия от теб! — Винделиар дори не беше започнал да събира чиниите и чашите. Посочи ме с трепереща ръка.

Дуалия се извърна от прозореца и го погледна ядосано.

— Какво?

— Използва нашата магия срещу мен, преди малко, отвън. Накара ме да помисля как те хапе и как ме мрази!

Ядосаният поглед на Дуалия се измести към мен.

— Това е невъзможно.

— Направи го! Открадна магия и точно затова не мога да я накарам да прави каквото искаш. — Вдиша дълбоко, разбърборило се дете на ръба да се разплаче. С поглед отпразних цялата си омраза към него и той се присви ужасен. — Прави го и сега! — проплака и вдигна ръце пред лицето си, сякаш можеха да спрат пороя на онова, което изпитвах към него.

— Не! — извика Дуалия и скочи. Присвих се боязливо и вдигнах юмруци да се защитя, но тя ме пренебрегна и се втурна през стаята към резбования скрин. С пълно пренебрежение към работата, която току-що бях свършила, отвори капака и започна да изхвърля дрехите от скрина на пода, докато не стигна до изпраните си, но съвсем опърпани пътни дрехи. Измъкна кожена кесийка и надникна в нея. Извади от нея стъклената тръбичка. Останалото от змийската хрчка се беше утаило на дъното. — Не, тук е! Не го е откраднала. Престани да си търсиш извинения.

Двамата я гледахме притихнали. След това Винделиар заговори с глас, изпълнен с безпомощен копнеж.

— Трябва ми останалото, веднага. Нали искаш да мога да правя всичко, което пожелаеш от мен! — В думите му се долавяше умолителна страст.

— Не е за теб, точно сега. Получи всичко, което можех да отстъпя. — Погледна го, а след това завърза каишката на кесията около врата си така, че тя увисна между гърдите ѝ. — Само една глътка е останала. Трябва да я спестим за крайна нужда.

— Тя не ти вярва, Винделиар. Научила те е да искаш змийската хрчка и сега не ти вярва, че няма да я откраднеш от нея. — Захвърлих глупавите си думи и към двамата.

— Змийска... кой ти каза това? Винделиар! Казваш тайните ми на нея? Предал си ме на нея?!

— Не! Не, нищо не ѝ казах! Нищо!

Не ми беше казал. Намерила бях тази информация в него, когато умът му не беше защитен пред мен. Съжалих, че не бях затаила това знание за себе си. Само че сега приличаше на пробив в съюза им.

— Лъжец! — изръмжа му тя. Тръгна към него, вдигнала високо месестата си ръка, и той се разтрепери, присви се, наведе глава и покри лицето си с ръце. Тя го зашлеви и когато ударът падна на

кокалчетата на пръстите му, изпъшка ядосано от болка и го сграбчи за косата. Разтърси го свирепо. Винделиар пицеше и скимтеше, че е невинен. Приближих се към вратата, докато оглеждах за нещо, което мога да използвам за оръжие. Страхувах се, че всеки момент и двамата ще се нахвърлят върху мен. Но тя блъсна Винделиар настрана толкова силно, че той залитна, падна на пода, сви се на кълбо и захлипа. Тя го изгледа намръщено, след което се обърна към мен.

— Какво ти каза за змийската отрова?

— Нищо — отвърнах искрено, след което, за да я отклоня, поклатих съжалително глава и излъгах: — Добре известна е там, откъдето съм. Но малцина са толкова глупави да я използват.

Това я накара да се облещи.

— Не. Не, това е мое откритие! Моя нова магия, нова способност, която някои с Бяла кръв могат да овладеят. Но само някои. — Зяпна ме с омраза. — Мислиш се за много умна, нали? Опитваш се да го обърнеш срещу мен. Той ми каза всичко, глупаво момиченце! Как си го манипулирала да ти помогне. Как си го накарала да ме предаде. Няма да се случи отново. Обещавам ти го. И още: обещавам ти дълъг и болезнен живот в Клерес. Мислиш, че си страдала, докато пътуваше с мен? О, не! Ще научиш всичко, което научи баща ти, и повече.

Взрях се в нея. Пристъпваше бавно към мен. По-близо. Никакви оръжия. На този кораб всичко беше здраво стегнато, та бурното време да не разхвърля неща вътре. Тя се канеше да ме сграбчи и да изтръгне от мен всичко, което знаех. Дори не бях сигурна какво знам. Или какво мога да направя с новооткритата си способност. Беше ли това Умението, каквото имаше баща ми? Трябваше да е то! Не някаква мръсна магия, която тя беше натрапила на Винделиар, като го бе накарала да пие от змийската хращка. Моя магия, магията на моето семейство. Но не бях обучена. Всичко, което бях чела в писанията на баща ми, казваше, че човек трябва много да се обучава, за да използва магията.

Но аз я бях използвала? Нали?

Знаех, че бях накарала Винделиар да изпита стара моя болка. И да усети омразата ми. Може би това бе подействало само защото той вече се опитваше да проникне в мислите ми. Или може би бях откраднала магия от него. Имаше ли нещо, което можех да направя на Дуалия? Взрях се в лицето ѝ и събрах цялата си омраза към нея, като в

същото време потиснах страха си. Събрах в ума си белега от ухапването ми и колко лошо беше мирисала, и колко отвратително изглеждаше в очите ми. Като че ли бяха малки оръжия. Какво можех да й направя, какво можех да я накарам да изпита? Щях ли да мога да я накарам да изпита всичко, което поискам, или това бе подействало само с Винделиар, защото той първо беше проникнал в ума ми?

Дишах задъхана от страх. Контрол. Ръкописът на баща ми казваше, че трябва да имам контрол. Поех бавно дъх, после — още един. Тя се беше втренчила в мен. Как можех да съсредоточа мислите си, когато всеки момент можеше да скочи към мен?

Бъди ловецът, не жертвата.

Вълкът Баща! Смътен като далечен вой.

От гърлото ми се изтръгна глухо ръмжение. Очите на Дуалия се разшириха. Забелязах, че Винделиар се е надигнал. Наблюдавах и двамата. Къде беше най-уязвима тя? Беше станала по-слаба и стегната по време на пътуването ни. Опитах се да си представя, че я удрям. Можех, но едва ли щеше да е достатъчно. Докопаше ли ме, щеше да ме смачка. Ужасно ми беше нужно да съсредоточа атаката си върху нея, но къде точно?

Внимавай. Един изход винаги е вход.

Нямах време да се тревожа какво иска да ми каже с това. Натиснах срещу нея с цялата си омраза и отвращение, което изпитвах, надявах се, че това ще я уязви. Но беше като да излееш масло върху кухненски огън: усетих как собствената й омраза към мен лумна и изригна като поглъщащи пламъци. Тя скочи към мен като котка върху мишка. И като мишка се дръпнах настрани и едва избегнах драещите й във въздуха нокти. Не можеше да се движи бързо като мен и макар да не се блъсна в стената, се олюля. Когато се пъхнах под масата и излязох от другата страна, тя удари с юмруци по нея толкова силно, че блюдата подскочиха, и извика на Винделиар: „Дръж я, хвани ми я!“. Той вече се беше изправил, но беше тромав и непохватен. Отпратих му свирепо напомняне как бях захапала лицето на Дуалия и останах довольна, когато той вдигна ръце и закри лицето си с тях.

Но Дуалия все още гореше от желание да ме докопа. Почнах да обикалям масата, но тя не показваше признаци на умора, докато ме гонеше в кръг. Пъхнах се отдолу, за да си поема дъх, но тя зарита към мен, задърпа столовете, запокитваше ги настрани. Когато излязох,

катурнатите столове се превърнаха в препятствие и за двете ни. Тя дишаше по-тежко от мен, но продължаваше да крещи:

— Този път ще те убия, малка нещастнице! Ще те убия!

Спря внезапно и опря ръце на масата, тежко задъхана. Между вдишванията успя да изпъшка:

— Винделиар, безполезен тъпак! Хвани я!

— Ще ме ухапе по лицето! Магията ѝ го обеща! Ще ме ухапе! — Той все така криеше лицето си с ръце и се поклащаше напред-назад.

— Идиот! — изрева тя със сила, която трудно можех да си представя, че все още има, надигна един от тежките столове и го запокити към него. Той изпищя, отскочи и столът изтрещя в краката му. — Хвани я! Бъде полезен или ще накарам капитана да те хвърли през борда!

Погледнах към вратата, но докато стигнех до нея и се преборех с тежката брава, тя щеше да ме е хванала. Дори и да избягах в трюма, рано или късно щяха да ме намерят и да ме върнат при нея. Не трябваше да разпалвам гнева ѝ. Трябваше да я оставя да ме набие, преди да е станала убийствено опасна. Какво да направя, какво да направя? След миг щеше отново да ме подгони. Нямаше да спре, докато не спечели.

Дай ѝ каквото иска.

Да се оставя да ме убие?

Дай ѝ да спечели. Накарай я да мисли, че е спечелила.

Как?

Отговор нямаше. И ме прониза странен трепет, щом усетих как Винделиар опипва мислите ми, съществуването ми, все едно току-що е забелязал на лицето ми странен израстък. Правеше го плахо, почти боязливо, и го прогоних с ново изригване на спомена ми как дъвча бузата на Дуалия. Той залитна назад и падна, но това ми струваше ценно време. Забравила за чиниите и чашите, Дуалия се хвърли по корем на масата, изпъна ръце и сграбчи предницата на ризата ми. Жив спомен за последния бой, който бях получила от нея, проблесна в ума ѝ и се изстреля към нейния. Блясъкът на задоволство в очите ѝ беше повече от непоносим.

И разбрах.

Дадох ѝ вкуса на кръв в устата ми, разкъсаната кожа на бузата ми, замайващата болка от разкъртен зъб. Изведнъж вече виждах себе

си така, както тя ме беше видяла, късата ми коса полепнала от пот, вадичката кръв, потекла по брадичката ми. Нужно беше всяко късче контрол, което можех да намеря в себе си, но оставих тялото си да се отпусне в ръцете ѝ. Тя не пусна ризата ми, но докато се смъквах на пода, трябваше да хлъзне тялото си над масата, за да ме задържи. Няколко блюда издрънчаха на пода. Главата ми се люшна все едно бях зашеметена и оставих устата си да увисне отворена. Тя успя да ме зашлеви, но беше в неудобна позиция и в замаха нямаше много сила. Дадох ѝ не омразата си, а своя страх, болка и отчаяние. И тя го засмука като жаден кон вода от корито.

Изрита ме и отново извиках от болка, и се оставих ритникът ѝ да ме изтласка под масата. Тя ме изрита пак, в корема, но беше опряла корем на ръба на масата и не беше толкова лошо, колкото ако бях на открито. Отново изпищях и ѝ дадох усещането за болката, която изпитвах. Запъхтяна, тя облиза устни. Лежах и стенех. О, болеше ме, беше ме пребила почти до безсъзнание, щеше да ме боли седмици от този бой. Дадох ѝ всичко това, всичко, което можех да си представя, че би искала.

Тя ми обърна гръб и задиша хрипливо. Беше получила каквото искаше и гневът ѝ бе уталожен. Беше приключила с мен, но Винделиар глупаво се бе приближил твърде много до нея. Тя стисна юмрук и го удари в лицето. Той залитна, запъхтян и разхлипан, стиснал носа си.

— Пълен негодник си! Не можеш да хванеш дори едно момиченце! Трябваше да го направя сама! Виж какво ме принуди да направя! Ако умре, ще е по твоя вина. Тя е пълна с лъжи, и ти също! Откраднала ми магията! Каква беше тази глупост? Нещо, което да ми кажеш, за да обясниш защо не можеш да я овладееш?

— Тя сънува! — Провисналите му бузи бяха почервенели, малките му очички бяха плунали в сълзи. От носа му капеше кръв. — Тя е лъжкинята! Тя сънува, но не ги записва, нито ти ги казва дори!

— Глупав нещастник. Всички сънуват, не само Белите. Сънищата ѝ не значат нищо.

— Тя сънува съня за свещите! Записала го е, цялата песен! Видях го в ума ѝ! Тя може да чете и да пише, и сънува съня за свещите.

Изпитах внезапен ужас. Съня за свещите! Почти си позволих да си го спомня. Не! Забравила за всякакъв риск, изтласках отчаяно мисъл към него. *Той лъже. Аз съм глупаво момиче, неграмотно. Той само*

търси извинения и се опитва да избегне наказание. Знаеш, че лъже, права си, че е лъжец, твърде умна си, за да се подвежеш от лъжите му.

Беше паническо забиване на мисли. Мисля, че стигна до нея само защото вече му беше ядосана и можеше само да се радва, че гневът ѝ е оправдан.

Започна да го бие. Вдигна тежката метална кана от умивалника и я превърна в оръжие. Той не се защити и аз не се намесих. Останах свита под масата. По брадичката ми имаше кръв от разцепената устна. Размазах я по лицето си. Усещах въздействието на всеки неин удар по Винделиар и трупах тези усещания в паметта си, докато потръпвах при всеки от тях. Изтласках към ума му мисълта, че е пребила мен по-жестоко, и в неговото измъчено състояние усетих, че прие тази информация като истина. Знаеше каква болка може да нанесе тя. Знаеше го по-добре от всеки друг и в изблик на информация, внезапен като бликнала кръв, аз също го узнах. Призля ми от спомена, изригнал от него, и стените ми пред него паднаха.

Един изход е вход.

И тогава, щом мъдростта на думите на Вълка Баща потъна в ума ми, затворих мислите си от Винделиар и се потрудах да укрепя стените си. Градях ги все по-здрави и по-здрави, докато не започнах да усещам ударите, които поемаше, но не потръпвах при всеки. Когато получиеше еликсира, той беше силен, много по-силен от мен в тази магия. Но вече разбирах. Един вход също така е и изход. Когато се пресегнех, за да докосна неговия ум или ума на Дуалия, все едно отварях врати към тях. Знаеше ли и той това? Знаеше ли, че когато се опита да завладее мислите ми, ми предложи път към себе си? Едва ли. А след това, което бях зърнала, изобщо не исках да поглеждам повече в ума му.

Лежах свита на кълбо под масата, сълзите се лееха от очите ми и хлиповете излизаха накъсани от дробовете ми. Мъчех се да се овладее. Казах си, че трябва да размисля над това, което бях научила. Имах оръжие, но не беше закалено и не знаех как да го владее. Винделиар беше уязвим и не го знаеше. Информацията за него и окаяното му детство се беше изляла в мен, когато бе показал силата на змийската отвара. Отризах всякакво съчувствие, каквото можеше да съм

изпитвала към него, и се съсредоточих върху очертанията на онези спомени.

Видяла бях укрепена цитадела, издигаща се високо на някакъв остров. Кули, увенчани с глави като черепи на чудовища, гледаха над пристанище и към континента. Зърнала бях прекрасна градина, в която играеха бледолики деца, но никога Винделиар. За онези деца се грижеха търпеливи Слуги и ги учеха да четат и пишат веднага щом проходеха. Сънищата им се събираха и съхраняваха грижливо като нежни плодове.

Видях пазар с много сергии, засенчени с пъстроцветни сенници. Миризмите на пушена риба и меденки, и на нещо люто се смесваха във въздуха. Усмиващи се хора между сергиите купуваха разни неща и ги слагаха в мрежести торби. Малки кученца, почти без козина, щъкаха и джафкаха пронизително. Момиче с цветя, втъкнати в косата, продаваше светложълти сладки от поднос. Всички хора, които виждах, изглеждаха чисти, добре облечени и щастливи.

Това беше Клерес. Там ме водеха. Но се съмнявах, че прекрасните оградени със зидове градини и разшетани Слуги чакат мен, и в това, че пъстрият пазар под топлата слънчева светлина е чак толкова хубав.

Вместо това си спомних с ужас пронизващата гледка с осветени от факли каменни стени, с издигнати покрай тях скамейки и плувнало в кръв същество, оковано с вериги на маса, което пищеше жално, докато Дуалия подаваше тънък нож на някакъв равнодушен мъж. Перо, мастило и хартия чакаха на една висока стойка до нея. Когато окованият изпищя разпознаваема дума, тя пристъпи настрана, за да я запише и да добави бележки, може би каква болка е изтръгнала думите от него. Изглеждаше весела и енергична, косата ѝ грижливо сплетена в коронка около главата ѝ. Широка платнена риза предпазваше пастелно сините ѝ дрехи.

Винделиар стоеше в края на театъра, презрян и отхвърлен, извърщаше очи и потръпваше при всеки писък, изтръгнат от жертвата. Малко беше разбрал за причините за изтезанието на гърчещото се на масата същество. Някои от седящите зрители наблюдаваха със зяпнали усти и ококорени очи. Други се смееха в шепите си, със странен срам, зачервил страните им. Някои бяха с бледа кожа, коса и очи, а други бяха тъмнокоси и смугли. Имаше стари хора и хора в работна възраст,

и четири деца, които изглеждаха по-малки от мен. И всички те наблюдаваха изтезанието все едно беше забавление.

А след това, за мой ужас, горкото същество на масата се вцепени. Окървавените върхове на пръстите му се изпънаха и главата му се замята диво за миг. След това се отпусна. Задъханите звуци, които бе издал, секнаха и помислих, че е умрял. После, с ужасаващо издишване, той изкрещя име.

— Фицрицарин! Фиц! Помогни ми, о, помогни ми! Фиц! Моля те, Фиц!

Дуалия се преобрази. Вдигна глава все едно бе чула гласа на бог, който я зове, и по лицето ѝ премина ужасна усмивка! Каквото и да записа в книгата, направи го със замах. А после се спря, вдигнала перото, и каза:

— Още. — Каза го на мъчителя. — Пак. Искам да съм сигурна!

— Разбира се — отвърна мъжът. Беше блед, с безцветна коса, но пъстротата на изящните му дрехи компенсираше липсата на цвят. Дори маслинозелената му престилка, която предпазваше искрящо зеления му халат, беше красива, извезана с думи на непознат за мен език. Ушите му бяха обсипани със смарагди. Той размахва гадния инструмент, който държеше, към четирима млади Бели — очите им се бяха облецили — и им каза: — Вие сте твърде млади, за да помните когато Възлюбения беше лурик, горе-долу на вашата възраст. Но аз помня. Дори тогава той беше непокорен и опърничав младеж, нарушаваше всички правила, точно както вие нарушавате правилата и се мислите за твърде умни. Вижте докъде го доведе това. Знайте, че може да ви доведе тук също толкова лесно, ако не се научите да владеете волята си за доброто на Слугите.

Красива млада жена със светла златиста коса и млечнобяло лице се надигна и отсече:

— Фелоуди. Поучавай малките си любимци по-късно. Принуди Възлюбен отново да изрече името. — Обърна се към зрителите и погледна право към една стара жена, седяща до мъж, чийто жълт халат бе в контраст с бялото тесто на лицето му. — Чуйте го! Името, което е криел толкова дълго, което доказва онова, което двамата с Фелоуди повтаряме толкова пъти. Неговият Катализатор продължава да живее и те все още заговорничат да действат срещу нас. Неочакваният син е бил укриван от нас. Нанесъл ли ни е вече Възлюбен достатъчно щети?

Трябва да разрешите да пратим Дуалия да отмъсти за господарката си и да ни спечели власт над Сина, който иначе ще се окаже нашето поражение! Толкова пъти сънищата са ни предупреждавали за него!

В отговор по-старата стана и впи гневен поглед в младата жена.

— Симфи, говориш пред всички тук за неща, които засягат само Четиримата. Дръж си езика. — Изправи рамене, вдигна светлосините си поли и закрачи величествено по окървавения под към изхода.

Облеченият в жълто гледаше след нея, докато тя не излезе, после се надигна нерешително, а после седна отново. Кимна на Симфи и касапина да продължат. И те го направиха.

Името на баща ми. Това принудиха да изкрещи изтерзаното същество, не само веднъж, а многократно. И когато повтарящите се крясъци на името на баща ми свършиха и вече бяха смъкнали изпадналото в несвяст тяло от масата и стражите бяха извели нещастника навън, Винделиар помнеше плиснати ведре с вода по зацапания под и маса, а след това ги търкаше и чистеше.

Изобщо не го беше грижа за изтерзания. Съсредоточи се върху работата и страха си. Малко късче плът бе залепнало на пода. Той го остърга с нокътя на палеца си и го метна във ведрото за чистене. Знаеше, че ако се противопостави на волята на Дуалия, може да се окаже следващият окован за тежък урок на масата. Дори и сега това все още можеше да го очаква. Тя нямаше да се поколебае. И въпреки това му липсваше волята да побегне или да ѝ се опълчи. И разбрах до дъното на душата си, че моят „брат“ няма да се изложи на риск, за да ме спаси от такава съдба.

Този спомен ме накара да потръпна. Нещастното същество на масата беше крещяло за баща ми и го беше умолявало да дойде и да го спаси. Липсваха ми твърде много брънки, за да сглобя верига от причини, но инстинктите ми направиха сляп скок. Това беше денят, в който Дуалия бе спечелила разрешение да дойде във Върбов лес. Това беше денят, в който моята съдба бе подпечатана. Сега я наблюдавах сякаш от огромно разстояние.

А окаяникът на масата? Не изглеждаше възможно да е могъл да оцелее. Разбира се, че не можеше да е просякът от Крайречни дъбове. Не можеше да е бил Шутът на баща ми. Нащърбени късчета информация бодяха мислите ми. Дуалия беше говорила за баща, когото не познавах. Невъзможно беше парчетата да се наместят. Но по-

ранната ѝ заплаха към мен настояваше, че се наместват. Точно онази маса ми беше обещала.

Дуалия все още риташе Винделиар, но вече пъхтеше от усилието. Изпъшкваше при всеки ритник и задникът ѝ се поклащаше. Когато сведе Винделиар до жалка купчина скимтяща плът, се върна при мен. Изрита ме, но аз си бях избрала убежището грижливо и не можеше да ми нанесе силен удар. Хвърли вече окървавената кана към мен. Тя само ме ожули. Все пак изскимтях убедително, изпълзях назад и я зяпнах уплашено. Накарах брадичката си да затрепери и заломотих:

— Моля те, Дуалия, стига вече. Стига. Ще ти се подчинявам. Нали? Ще работя здраво. Моля те, не ме бий.

Изпълзях изпод масата, като влачех единия си крак. Изгърбена закуцуках из стаята и засъбирах дрехите, които беше разхвърляла. С всяко залитане я молах да ми прости и обещавах кротост и покорство. Тя ме гледаше и на лицето ѝ се бореха подозрение и задоволство. Спрях разплакана до скрина с дрехите и излях болка и страх към нея и Винделиар. Вдъхновена, добавих нотка отчаяние и безнадеждност. Вдигах дрехите една по една.

— Вижте колко хубаво ги стъвам! — Преглътнах хлипа. — Мога да бъда полезна. Научих си урока. Моля ви, не ме бийте повече. Моля ви, моля ви.

Не беше лесно и не можех да съм сигурна колко добре действа. Но тя ми се усмихна победоносно, върна се при разхвърлянето легло и се плъосна на него с доволна въздишка. След това Винделиар привлече окото ѝ. Беше се свил на пода като дебела ларва под дънер и хлипаше.

— Разтреби чиниите, казах! — джафна му тя.

Той се превъртя, надигна се и подсмръкна. Когато вдигна разбитото си лице от ръцете си, потръпнах. Очите му бяха започнали да се подушат и кръв беше засъхнала по брадичката му. Кръв и слюнка капеха от зяпналата му уста. Погледна ме окаяно и се зачудих дали е усетил неволното ми съчувствие. Стегнах стените си. Мисля, че той усети това, защото се намръщи и ме изгледа мрачно.

— Тя го прави сега — каза с тих, сърдит глас, думите му — приглушени от подутите устни.

— Помисли за това, кастрат — скастри го Дуалия. — Тя си е научила урока. Виждаш ли как се свива и ми се покорява? Само това искаме от нея, засега. А ако може да прави магията, ако мога да я науча

на това, което искам от нея, каква нужда имам от тебе? Гледай само да си поне толкова полезен колкото нея.

После погледна към мен и смрази душата ми с превзетата си усмивка.

Чух сополивата въздишка на Винделиар. Хвърлих поглед към него и видях нещо по-плашещо от усмивката на Дуалия. Гледаше ме навъсено, с лице, изпълнено с ревност.

20.

ВЯРА

Искрено съжалявам, че не знам повече, което да ти кажа. Чувствам, че би трябвало да знам повече, но той винаги е бил сдържан, когато говори за ранните си дни. Това, което знам, може да бъде изредено набързо. Една злополука при раждане лишава лорд Сенч от властта и почитанието, които преминават към по-големия му брат и по-малката му сестра. Умен става крал. Сестра му според някои е причината за смъртта на майка им, защото раждането е трудно и кралицата така и не оздравява след това. Издигната като принцеса, сестрата на свой ред е орисана да умре, раждайки син, Август. Вече знаеш за тъжния му край. В усилие да се пресегне с Умението през него към бъдещата си кралица Искрен неволно изгори ума на братовчед си. Август така и не оздравя след това, физически или умствено, и умря сравнително млад в милостиво затънтено „уединение“ във Върбов лес. Търпение, съпругата на баща ми и някогашна кралица претендент, се грижеше за него, докато не умря в съня си един зимен ден. Смъртта на баща ми при „злополука“ и след това отпадането на Август бяха това, което, вярвам, я е накарало да се върне в замък Бъкип, за да се заеме с моето отглеждане.

Но ти пожела да научиш за Сенч. Той никога не е бил особено словоохотлив за детството си. Майка му била войник. Никога няма да научим как е станало така, че да роди

незаконен син на краля. И малко знам за кончината на майка му или как е бил изпратен в замък Бъкип. Веднъж ми спомена, че майка му е оставила писмо и че скоро след като тя умряла, съпругът ѝ дал този свитък и пакет с пътни дажби на младия Сенч, качил го на муле и го пратил в Бъкип. Писмото било адресирано до краля и по някакви необичайни обстоятелства наистина стигнало до него. И така, кралската му фамилия го открила, но кой всъщност може да знае повече за това? Така или иначе, бил приет.

Въпреки всичките тези години, през които той ме обучаваше, малко знам как е бил обучаван той, освен че учителят му е бил суров. Макар така и да не бил признат, дори като незаконен, вярвам, че по-големият му брат се е отнасял добре с него. Според личните ми наблюдения двамата се отнасяха обичливо един към друг и Умен разчиташе на Сенч като на съветник, както и като на дворецов убиец и главен шпионин.

Доколкото знам, Сенч е имал няколко вълнуващи и приятни години като чаровен младеж преди злополуката, която го загрозила с белези и го принудила да се крие в стените на замъка. Мисля, че може би в тази история има много повече относно това какво го е накарало да изчезне, но едва ли някога ще го изровим.

Знам обаче, че отчаяно е искал да бъде изпитан за Умението и обучен във фамилната магия. Това му било отказано. Подозирам, че има други магически дарби, а именно гадаенето във вода, защото неведнъж ми изглеждаше много невероятно неговите „шпиони“ да са могли да го осведомят навреме за събития, разиграли се далече от Бъкип. Но да му се откаже Умението го възмущаваше и оскърбяваше. Мисля, че това е

бил може би един от най-глупавите избори, взети от кралските ни предшественици.

И така, скъпа моя, след като вече е доказал най-малкото нестабилна способност да борава с Умението и има достъп до онова, което е останало от библиотеката на Умението, той се въвлича безразсъдно в усилието да го овладее. Винаги е бил човек на експеримента и никаква опасност не го разубеждава да не излага на риск себе си или чираците си.

Не знам дали тази информация може да ти помогне да го убедиш да е по-сдържан и дали ще ти донесе уважението, което заслужаваши като Майсторка на Умението за кралицата. Моля те едно: ако можеш да избегнеш да му поясняваш, че аз съм източникът на тази информация, ще ти бъда много благодарен. Може да ме е обучавал да бъда шпионин, но би бил първият, който ще възрази, ако старият му чирак го е шпионирал.

Неподписано писмо до Майсторка на Умението Копривка

— Какво все пак иска Тинтаглия от теб? — попита ме Брашън. Избърсах потта от лицето си.

— Имах няколко въпроса към нея, когато бяхме в Келсингра. Надявах се да разбере дали драконите изпитват неприязън към Слугите.

— За да ги привлечеш за своята кауза?

— Може би. Или да спечеля малко знание, което да използвам срещу тях.

Той избърса ръцете си в панталоните си и подхвана отново бурето.

— Може би не е разумно да въвличаш дракон да спасява дете.

— Не мислех за това в момента. Просто исках Клерес да бъде унищожен.

— Но ако детето ти е там...

Това беше. Същата мисъл, която най-много исках да избегна. Пчеличка сред драконова атака? Отказах да си го представя.

Брашън ме погледна и попита:

— Не мислиш, че е жива, нали?

Свих рамене. Беше последният въпрос, над който исках да размишлявам.

— Хайде да свършим с това — предложих. Той кимна мрачно.

Вдигахме буре вода. Трябваше да е лесна задача, но Парагон бе решил да я направи почти невъзможна. Беше се килнал назад от малката лодка, дошла до него с бурето, а после, тъкмо докато го надигахме към палубата, се беше килнал в другата посока.

Беше вторият ни ден на борба с кораба. Парагон беше блокирал усилията ни да смъкнем товара му на брега. Днешното усилие да качим вода и храна за екипажа беше два пъти повече труд от нормалното. Посред тези трудности Алтея и Брашън бяха приели новината ми за Тинтаглия със забележителна липса на интерес. Брашън беше казал:

— Може ли пристигането на един дракон да направи положението ни по-лошо?

А Алтея беше отвърнала:

— Ще предам новината на Уинтроу и той ще уведоми Ета. Могат да се подготвят за нея по най-добрия възможен начин. — И беше добавила кисело: — Едно гостуване на дракон вероятно носи всевъзможни проблеми. В този момент мога само да кажа, че се радвам, че не са мои.

Брашън беше кимнал мрачно и думите му бяха:

— Имаме си достатъчно наши.

И това бе приключило разговора.

Парагон забави заминаването така, както изобщо не бих могъл да си представя. Клатеше се, накланяше се, затръшваше капаците на люковете. Алтея и Брашън скърцаха със зъби и се включиха в работата на палубата с намаления им екипаж. Още първия ден Клеф подбра Нас и Спарк, а след това изгледа Лант и мен с ръце на кръста и заяви:

— Може да не е работата, за която сте родени, но ми трябва. От днес, докато сме в пристанището, всеки от вас ще взима вахта.

Така че я взимахме.

Усилията на Брашън и Алтея да наемат още екипаж или да склонят бивши членове на екипажа да се върнат се оказаха окаян провал. Приех с охота тежкия физически труд, защото ме отвличаше от размишленията за възможността дъщеря ми да е взета в плен от фанатични непознати. Представата за това караше сърцето ми да се разтуптява от ярост; справях се с това, като се опълчвах на кораба, мъкнех сандъци по люлеещата се палуба и ги смъквах в трюма. Всеки миг забавяне беше поредният миг болезнено напрежение. Вече ми беше безразлично какви точно новини може да ми донесе Тинтаглия. Исках само отново да сме на път.

Амбър и Шутът непрекъснато се измъчваха от това какво ли може да понася Пчеличка. Всяка дума, която Амбър изричаше за това, бе като извиващ се нож в корема ми. Собствената ми тревога беше повече, отколкото можех да понеса; тревогата на Шута правеше моята само още по-ужасна. Влязох веднъж в каютата ѝ и заварих Шута да виси на сгъвките на коленете си с главата надолу от горния нар. Спрях.

— Разбрах, че си ти — отбеляза той. — Всички други първо чукат.

— Какво правиш? Трябва ли ти помощ да слезеш?

— Не. Раздвижвам си крайниците. Разнебитиха и опърлиха мозъка ми; това, което направиха на тялото ми, беше също толкова разнебитващо. Мъча се да си върна онова, което се опитаха да унищожат.

Изви се в корема, сграбчи с две ръце ръба на нара и с пъшкане откачи коленете си от ръба и стъпи на пода. Не стъпи нито леко, нито изящно, но все пак удивително добре за човек на практика сакат само допреди няколко месеца.

— Упражняването на акробатските ти умения няма ли да върви по-добре горе на палубата?

— Ако Амбър се мяркаше наоколо, щеше с радост да търчи по такелаж и да върне всичките ми изгубени номера на свеж въздух. Но я няма, тъй че не мога. Правя каквото мога в това тясно пространство. — Наведе се, хвана глезените си и бавно издиша. — Някакви новини кога можем да потеглим?

— Нищо, което да не си чул. — Стегнах се срещу познатото му оплакване.

— Всеки изтекъл ден е поредният ден, в който Пчеличка е в плен.

Сякаш това беше нова мисъл за мен!

— Парагон не е единственият кораб в пристанището. Можем да получим добра цена за стоките си от Праотците тук и да платим превоз до Клерес.

Той клатеше глава още преди да съм довършил думите си.

— Във виденията ми за бъдещето Парагон е единственият кораб, който ни откарва до Клерес.

— Виденията ти. — Казах го и затворих уста. После добавих през зъби: — Значи трябва да чакаме.

— Съмняваш се в мен — отрони той с горчивина. — Отказваш да приемеш, че Пчеличка е жива.

— Понякога ти вярвам. — Забих очи в пода. — Повечето пъти не. — Надеждата беше твърде болезнена.

— Разбирам — каза той хрипливо. — Значи си се примирил да чакаме. Защото ако Пчеличка е мъртва, не може да стане по-мъртва от забавянето ни. Не би могла да понася мъчения, каквито наложиха на мен.

Отвърнах със също толкова сурови думи:

— Не аз избирам да чакам. Ти избираш да чакаме — да чакаме Парагон да реши да отплава.

Лицето му се сгърчи.

— Не можеш ли да разбереш мъчението ми? Трябва да отплаваме с Парагон. Трябва! Макар и да знам, че тя е жива и под тяхна власт.

— Как? — ревах му. — Как е възможно? Когато Копривка изпрати котерията си през стълба след Пчеличка, не намериха никаква следа от нея. Нито една стъпка в снега, нищо! Шуте, те така и не са излезли от онзи стълб. Загинали са в него.

Слепите му очи бяха широко отворени от отчаяние, лицето му бе станало по-бледо от обичайното.

— Не! Това не може да бъде. Фиц, ти си се забавял в стълб, губил си се за дни, и все пак си...

— Да. Накрая излязох, зашеметен и почти мъртъв. Ако не бях успял да повикам помощ, щях да умра там. Шуте, ако са излезли от онзи стълб, щеше да има следи. Угаснали въглени от огън,

разпръснатите им кости, все нещо. Но нямаше нищо. Нея я няма. Дори да са се забавили дни, все щяхме да видим някаква следа от преминаването им, когато стигнахме там. Ти видя ли нещо такова?

Той се изсмя дивашки.

— Не *видях* нищо!

Запазих спокойствие.

— Е, нямаше нищо освен мечата следа. Тъй че може би все пак са преминали и са загинали там. Със сигурност не са продължили към Келсингра, нито пеш, нито през стълб. Шуте, моля те. Хайде да приемем, че Пчеличка я няма. — Думите ми бяха умолителни. Копнеех да се върна към изтръпналостта от пълната загуба и преследването на чистото отмъщение.

— Не е!

Упоритото му отрицание ме разгневи, тъй че нападнах.

— Едва ли е от значение. Мъртва или жива, несъмнено ще ме убият преди да я открия, предвид това колко малко си ми казал за Клерес и хората там!

Той зяпна стъписан. Когато заговори, гласът му бе пронизителен от угризението и гнева.

— Направих всичко, което можах, Фиц! Никога преди не съм замислял убийство. Спомените ми скачат и се разбягват уплашено, когато ме разпитваш. И глупостта на въпросите, които задаваш! Какво значение има дали Култри играе на комар или дали Симфи става рано или късно?

— Без точно знание възможността да ги убия се смалява до степен на глупост!

— Глупост? — изсумтя той. — Е, а ти какво очакваше от един глупак? — Затърси сърдито с ръце облеклото на Амбър и замърмори ядосано. — Изобщо не трябваше да идвам при теб за помощ. Каквото трябваше да се направи, трябваше да го направя сам. — Задърпа роклята с безразсъдна припряност, оправяше дантели и закопчаваше копчета слепешком и накриво.

— И колко адски различно щеше да е, ако не се беше върнал при мен! — Думите ми бяха като остри ками. — И нямаше нужда да се маскираш като Амбър. Бездруго се махам. — Станах, докато той се бореше с единия маншет. — И като повечето неща, свършени слепешком и припряно, справи се зле. На твое място не бих излязъл на

палубата така. Но ти, изглежда, си готов да правиш много неща, които аз не бих, например опит за убийство без информация.

Тръшнах вратата и сърцето ми заподскача, докато ядът ми се бореше със съжалението. Какви неща бях казал! Но беше ли нещо от тях невярно?

Подпрях се на перилото и се загледах към Делоград. Гневът къкреше вътре в мен. Вятърът и водата не можеха да го охладят.

Брашън ме намери там.

— Уинтроу се отби. Попита дали знаеш кога ще пристигне Тинтаглия.

— Не. Ти знаеш ли кога тръгваме оттук?

Отговорът му бе сопнат като моя.

— Не. Уинтроу се е подготвил за дракона. Искан да уведомиш дракона, ако можеш, че добитъкът е до кея.

Не успях да надвия гнева си, но го сдържах. Изправих се и изтласках думите на Шута и гнева от ума си.

— Ще се опитам, но не мога да обеща, че ще ме чуе.

— Не мога да те помоля за повече от това — отвърна той.

Замълчах и той се отдалечи. Загледах се над водата и се опитах да се свържа с дракона. *Тинтаглия, аз съм в Делоград в Пиратските острови. Желят да те посрещнат с добитък в стобори до кейовете. За тях ще е чест, ако се угостиш.*

Не усетих реакция. Надявах се всъщност да не може да ме намери. Каквото и да искаше с тази среща, нямаше да е добро.

Много рано на третата сутрин Соркор и кралица Ета помолиха от една малка рибарска лодка за разрешение да се качат на борда на Парагон. Уинтроу, с подути очи, беше с тях. И тримата имаха вид на хора, прекарали дълга безсънна нощ. Посрещнаха ги с димящо кафе. Соркор предвидливо беше донесъл сладкиши. За моя изненада Уинтроу помоли двамата с Амбър да отидем при тях.

Днес Ета изглеждаше по-скоро измъчена, отколкото царствена. Дневната светлина не беше милостива към бръчиците около устата ѝ, а косата ѝ беше разрошена от вятъра. Соркор изглеждаше изнервен като вързана хрътка, когато другите кучета напират да се впуснат в гонитба. Настанихме се на масата и Алтея наля кафе. Мълчанието се проточи,

докато кралица Ета опипваше талисмана, който носеше на гърлото си. После изправи рамене, впи поглед в Алтея и заговори заповедно:

— Парагон Лъдлък, принц на Пиратските острови, ще пътува с вас до Клерес. Знам, че не го желаете. Аз също не съм очарована от това, че ще направи това пътуване. Въпреки това трябва да замине. Предлагам пари за превоза му и осем благонадеждни моряци, опитни както с платната, така и с меча. Макар да се моля второто умение да не ви потрябва.

Алтея отвърна гневно:

— Не! Когато поиска да дойде на борда, го върнах, както казахте, че желаете! Заради това нашият кораб стана от своеволен опасен, докато се опитваше да осуети всяка задача, която трябваше да изпълним! И сега, след всичко това, ни заповядвате да го допуснем на борда?

Брашън сложи ръка върху нейната и Алтея млъкна и си пое дъх.

— Защо? — попита той Ета кротко.

Пиратската кралица го изгледа навъсено и присви устни.

Уинтроу се покашля.

— Защото баща му щеше да поиска така. Или поне така ни се каза. — Ета смъкна ръката си от гърлото на масата и го загледа навъсено, докато той обясняваше. — Кралица Ета носи талисман от чародейно дърво, изваян в образа на Кенит. Той го носеше на китката си, опрян до кожата му. Поел е достатъчно от духа му, за да се събуди. Това е негов съвет.

Зяпнах безсрамно резбования талисман на гърлото на Ета. Почти очаквах да се раздвижи или да заговори, но той остана неподвижен.

Алтея се наведе към пиратската кралица и каза:

— Кенит желае това? Още една причина да го забраня!

— Но все пак ще го вземете — отсече кралица Ета. — Единствената ви надежда да се справите с капризния ви кораб е да му дадете каквото иска. Откажете ли ми, ще имате един непокорен кораб с недостатъчно екипаж. Цял Делоград видя неговата сила и нрав. Това, което ви предлагам, ви е нужно. Или оставате закотвени тук, с кораб, който от ден на ден става по-опасен.

Алтея стисна чашата си толкова силно, че очаквах да се счупи в ръцете ѝ. Тонът на Брашън обаче беше спокоен.

— С Алтея трябва да го обсъдим — каза той. — Ще дойдем на палубата след малко.

Махна към вратата и изчака да станем и да се изнижем навън. Затвори я зад нас.

Соркор и Ета застанаха един до друг, загледани към Делоград. Уинтроу стоеше настрана от тях, скръстил ръце. Всички мълчахме.

— Уговорено ли е? — извика ни Парагон през рамо. — Ще получа ли сина на Кенит?

Никой не му отговори.

Алтея и Брашън дойдоха.

— Има сделка — каза кротко Брашън. — Пари за превоза му и осем моряци. — Лицето на Алтея беше безстрастно като камък. Брашън продължи: — Но плава като обикновен моряк и приема корабната дисциплина.

Ета изсумтя раздразнено, но Соркор кимна. Уинтроу пристъпи напред и двамата с Брашън си стиснаха ръцете в стила на Търговците.

— Ще го запиша — каза Уинтроу и Брашън кимна.

Амбър прошепна:

— Обичаят на Търговците: сделка, която облагодетелства всички. — И добави много тихо: — Алтея не се радва, но осъзнава, че е сделката, която ѝ е нужна, ако искаме изобщо да напуснем Делоград.

— Ще започнем незабавно да товарим продоволствие — каза Уинтроу, после повиши глас. — Това устройва ли те, Парагон? Ти спечели. Стана по твоему. Кенитсон плава с теб. Може ли сега да свършим с разтоварването и да докараме провизии?

— Можете! — прогърмя гласът на Парагон над пристанището. От палубата се надигна задоволство и обля всички ни като вълна. Дори Алтея изглеждаше облекчена.

Брашън ме плесна по рамото и нареди:

— Пригответи се за работа.

И поработихме здраво. Скоро бяха докарани бурета с прясна вода, бира, солена риба и големи пити сирене, заедно с чували зеленчуци, сушени ябълки и сливи и сандък след сандък сухари. Новият ни екипаж пристигна — седем моряци и навигатор, жена. Клеф ги задейства: пращаше ги нагоре-надолу по мачтите, караше ги да навиват въжета и да покажат уменията си с възлите. Дори на навигаторката не ѝ бяха спестени тези скромни задачи, но тя ги

изпълни с пренебрежителна вещина, все едно в подигравка на изпита му.

Времето се беше стоплило толкова, че Лант беше метнал ризата си на перилото. Едва успях да хвана ръкава ѝ и да задържа и нея, и Пъстра, която беше кацнала на нея и оплела краката си, да не отидат във водата.

— Бъди по-внимателна! — предупредих враната. Разперила криле, тя подскочаше и се бореше, докато кракът ѝ не се освободи, след което обяви:

— Тинтаглия! Тинтаглия! Погледни нагоре, нагоре, нагоре!

Дойде като топаз и сапфир, искряща и ярка. Беше мъничка в далечината, врана, а само миг по-късно — с големината на орел. Приближаваше и се приближаваше, по-бързо, отколкото бях знаел, че може да лети едно същество. Скоро половината екипаж сочеше нагоре и викаше. На брега хората се спираха и зяпваха към небесата.

— Знае ли за добитъка до кейовете? Къде ще кацне? — попитах настойчиво враната.

— Където поиска — каза тихо Нас.

— Погледни нагоре, нагоре, нагоре! — изграчи отново враната. Бях съсредоточен върху Тинтаглия, но Спарк извика: — Вижте, червено! Далече е, но мисля, че е друг дракон!

Този дракон летеше по-бавно и като че ли му струваше огромно усилие. Щеше ли да кацне безопасно, или щеше да загине във вълните?

— Хиби! Искряща Хиби! — извика Пъстра и излетя с пърхане на черни пера, за да я посрещне. Загледах с тревога, докато Тинтаглия кръжеше над имението на кралица Ета. *Добитък за теб! В стобор до кейовете! Очаква те храна за добре дошла!* Хвърлих мислите си към Тинтаглия, но не видях промяна впускащата ѝ се спирала.

Хора на просторната зелена морава пред кралското имение се втурнаха обезумели да търсят прикритие. Драконът възви в последен предупредителен кръг и се спусна с изпънати ноктести крака. За такова огромно същество кацна с изящество. Пращенето на крилете ѝ, когато ги разтърси, се понесе над водата към мен, звук като на мокро платно, ударено от внезапен порив на буря.

Тинтаглия махна с опашка, прорязвайки бразди в зеленината. Някои от зяпачите се втурнаха към дракона, други побягнаха.

Обърканото човешко бърборене зазвуча като грак на разтревожени морски птици. Тинтаглия се надигна на задните си крака и клекна като просещо куче. Главата ѝ се завъртя бавно, търсещо. Въпреки разстоянието погледът ѝ се спря на мен.

— *Фицрицарин. Приблужи се. Ще говоря с теб.*

Думите ѝ бяха едновременно драконски рев и властен глас в ума ми. Заповядваше ми. Почти толкова неустоймо, колкото беше заповедта-Умение на Искрен някога.

— Отиваш ли? — попита ме Лант слисано.

— Нямам избор — казах му.

— Къде отива? — попита Нас.

— Драконът го зове, Нас. И аз отивам с него.

— И аз! — добави Нас.

Не исках никого от двамата. Заговорих строго на Нас.

— Запомни, че вече си част от екипаж. Зависи от капитана...

— Двамата капитани казват, вървете. — Алтея закричи към нас. Бузата ѝ беше зацапана с катран, косата ѝ бе сплъстена от пот. — Вземете и Амбър. Брашън е наредил корабните лодки да ви чакат. Не се мотайте. Не искам дракон, недоволен от някой на палубата ми. Особено този дракон.

Спарк хукна да доведе Амбър от каютата и скоро плувахме към брега. Кейовете бяха опразнени, но когато приближихме имението, трябваше да си пробиваме път през сгъстяващата се тълпа, зяпнала величествената синя кралица. Кралица Ета стоеше на портика на имението си, синът ѝ беше до нея. Обкръжаваха ги въоръжени стражи. Знаеха ли стражите колко безполезни щяха да са късите саби и бронята им, ако драконът решише изплюе киселина към тях? Пристигна отряд градска стража, за да обкръжи дракона и да изтласка тълпата от моравата. Надявах се да мога да стигна до Тинтаглия преди да са я раздразнили прекалено.

Погледът на Тинтаглия ме намери, докато се мъчехме да се проврем през гъстата тълпа.

— Отворете път! — заповяда тя. — Пропуснете го! — И докато обърканият народ се буташе в противоположни посоки, заяви: — Летях без спиране ден и нощ и още ден, за да стигна тук. Пророче! Имам думи за теб. Не се бави и ела тук. Гладът ми няма търпение!

— Отдръпни се! — изревах и се запровирах през тълпата с другите след мен. — Стойте назад — предупредих ги и се почувствах гол, щом пристъпих в откритото пространство пред Тинтаглия.

— Тук съм — казах на дракона. С усилие направих още една крачка към нея.

Тя изви глава към мен. За миг зърнах камшика на дълъг ален език. Зноят от доскорошното й усилие блъвна от нея все едно бях застанал твърде близо до пещ и ми донесе вонята на влечуго и леш с дъха й.

— Не съм сляпа, а и да бях, пак щях да позная миризмата ти.

— Ама тя говори! — възкликна Нас зад мен.

— Шшт — предупреди го Лант.

— Гладна съм и съм уморена, и времето ми е много скъпо.

Прозвуча все едно е по моя вина.

Поклоних се ниско.

— В една ограда до кейовете те чака добитък.

Ново перване на опашката.

— Знам. Два пъти ми го каза. — Изрече го все едно беше смъртна обида. Добави строго: — Кейовете не предлагат пространство за кацане за дракон с моята големина.

Помислих и мигновено отхвърлих идеята да се опитам да докосна ума й с моя. Не ми се искаше да позволя един дракон неволно да изгори Умението от мен. Тя продължи:

— Първо, знай това. Айсфир е страхливец. Дракон, който избира да се самозарови в лед, вместо да отмъсти, от страх за собствената си безопасност, едва ли е дракон изобщо!

Не мислех, че ще е разумно да отвърна нещо на това. Стоях смълчан и чаках.

Тя издиша дълго през ноздрите си — фученето бе придружено от дълбоко гърлено барабанене. Люспестата й кожа потръпна. Тя намести крилете си и ми заповяда:

— Заведи ме до кейовете. Ще говорим пътьом. После ще се нахраня. Трудно е да говоря на човек и почти невъзможно, когато съм гладна.

Толкова утешително да го чуя. Извисих глас.

— Вярвам, че отдавна толкова величествен дракон като теб не е кацал тук. Кралица Ета на Пиратските острови е осигурила обилна

храна за теб.

— И за нас е висока чест, о, най-прелестна кралице! Лазурна и възхитителна сте! — Уинтроу се втурна през охраната на кралицата и се спусна по стълбището на моравата. Удостои Тинтаглия с дълбок поклон. — Навярно ме помните, о, блестяща? Моя сестра е кралица Малта на Драконовите търговци на Келсингра. По-младият ми брат, Селден, често ми е пял възхвали за вас.

— Селден — каза Тинтаглия и очите ѝ блеснаха от внезапно задоволство. — Да, това е име, което добре помня. Такъв мил драконов певец! Тук ли е той?

— Натъжен съм да ви кажа, че не е. И още повече съм огорчен да чуя, че нашата зона за кацане се оказа неподходяща!

Кралица Ета схвана отчаяните намеци на Уинтроу и пристъпи напред.

— Стражи! Разчистете път за нашата забележителна гостенка и ѝ предложете почетен ескорт до добитъка. Погрижете се да напълнят коритата с прясна вода за нея!

Личната ѝ охрана се отдели от нея и се втурна по моравата. С прибрани мечове започнаха да отварят широк коридор през зяпналата тълпа.

Искрящите цветове по шията на Тинтаглия и вълничките по гънките на челюстта ѝ показаха, надявах се, задоволството ѝ.

— Чудесно посрещане — реши тя. — Доволна съм.

Уинтроу отново я удостои с дълбок поклон, погледна ме накриво и се оттегли заднешком.

Вниманието на Тинтаглия се върна на мен — усещане като тежка завивка, спусната отгоре ми. Задържах стените си стегнати срещу магията ѝ, щом тя закрачи по пътя, отворен ѝ от стражата.

Краченето до нея беше предизвикателство. Походката ѝ не беше нито човешко вървене, нито устремен бяг. Отдавна не бях принуждаван да подтичвам толкова припряно. Хвърлих поглед през рамо и видях Лант и Нас, които ни следваха на безопасно разстояние. Спарк водеше Амбър към портика.

— Ти — избоботи Тинтаглия, почти кротко. Опашката ѝ тупаше по земята, докато вървеше, като опашката на ленива котка. — Нахално ме попита за информация в Келсингра. Аз обаче хванах натясно Айсфир и изтръгнах от него със срам и заплахи онова, което трябваше

да е споделил с нас преди години. Дори Хиби има повече кураж от него!

— Предположението ти беше вярно — продължи тя. — Белите и техните Слуги са нанасяли големи щети на драконовия вид. Горя от гняв при мисълта, че поколения от тях са вярвали, че биха могли да ни нанасят неправди без последствия! Този срам се дължи изцяло на Айсфир, но нямам вяра, че той ще се задейства. Тъй че ще го сторя аз.

Бяхме стигнали до квартала със складовете, по-старата част на Делоград, където улиците бяха по-тесни. Вървах неудобно близо до Тинтаглия и няколко пъти чух прашене, щом махащата ѝ опашка забършеше някоя фасада. Но и да беше имало там хора, разбързалите се напред стражи ги бяха разкарали.

— Разбери, Пророк, това отмъщение е мое. Никой прост човек не може да нанесе наказанието, което Клерес заслужава. Когато идем там, ще го съборим камък по камък и ще погълнем онези, които са дръзнали да убиват дракони, точно както го направихме в Халкида. Удовлетворението от тези убийства е за мен!

— Не и ако стигна там първи — промърморих.

Тинтаглия рязко спря. За миг съжалих за зле обмислените си думи. Но след това тя вдигна глава и подуши въздуха. Аз също го надуших. Добитъка. Беше в заграждението, където държаха животни по време на товарене или разтоварване на кораб. Близо бяхме.

Чувствата се бореха в мен. Исках своето отмъщение. А ако Шутът беше прав и дъщеря ми бе жива, не исках тя да се озове под яростни драконови атаки в Клерес. Можех ли да разубедея Тинтаглия? Имаше ли някакъв шанс Парагон да се окаже по-бърз от един отмъстителен дракон? Съмненията ми, че Пчеличка е жива, бяха пометени от страха, че може изобщо да не го узная.

— Ще отмъстиш ли на Слугите?

— Не ти ли го казах току-що? Хора. Всичко трябва да им се повтаря! — Каза го с пълно пренебрежение. — Слушай сега, преди да отида да се храня. Казвам ти това на малки късчета за малкия ти ум. Да. Позволявам ти да отидеш до Клерес. Както грубо заяви, ако пристигнеш преди мен, имаш разрешение да избиеш както и когато благоволиш. Няма да го броя за кражба на моите убивания. Разбираш ли каква благосклонност проявявам към теб.

— Да. Да, разбирам. Но сега мислим, че е възможно дъщеря ми все още да е жива. Че е възможно да е пленничка там, в Клерес.

Все едно мухи бяха бръмнали над купчина тор, толкова ме чу. Заграждението с говедата беше пред нас. Въртящите се вътре мучащи крави бяха усетили миризмата ѝ и търчаха насам-натам. Тя издаде тръбен звук, свиреп и лаком, който не предаде никакви думи в ума ми, и се втурна напред. По-скоро късметът, отколкото пъргавината ми, ме спаси от удара на пердашещата ѝ опашка.

След това се нахвърли върху нещастните затворени животни, започна да ги тъпче с огромните си ноктести крака и да ги разкъсва със зъби. Сграбчи едно в челюстите си и хвърли нависоко мучащото същество. Лант ме хвана за ръкава и ме дръпна назад. Лицето на Нас се беше сгърчило в маска на ужас и страхопочитание. Стражите, които бяха изтичали напред да разчистят пътя на дракона, зареваха ликуващо, както правят някои хора при гледка с касапница. Бяха поблизо, отколкото аз бих предпочел на тяхно място, заплени от варварството на мига.

— Трябва да я оставим да се нахрани — казах на Лант и Нас.

Обърнахме се и тръгнахме обратно. Не една сграда беше понесла щети от мятащата се опашка на Тинтаглия. Заобиколихме един нацепен товарен кей.

— Сър, ще ми кажете ли какво говореше драконът? — попита Нас.

Гърлото ми беше пресъхнало от припряното подтичване след Тинтаглия, но обясних късо:

— Каза, че имаме разрешението ѝ да отидем до Клерес и да убием хора там. Също така замисля собствено отмъщение над Клерес.

Кимането на Нас говореше, че изобщо не разбира.

— Отмъщение за какво? Защо?

— Не сподели подробностите. Явно хората на Клерес някога са навредили на някои дракони. Сърдита е, че Айсфир изобщо не ги е наказал за това. Предупреди ме, че всички те са нейни жертви по право, но че ще ни разреши да си отмъстим. Ако стигнем там първи.

— Може би черният дракон е сметнал, че опустошаването на половин Аслеveal е достатъчно отмъщение — предположи Лант.

Поклатих глава.

— Тинтаглия не е съгласна.

— Но, сър! — Настойчивост ме хвана за ръката. — Ами ако драконът стигне преди нас? Амбър твърди, че Пчеличка е там! Може да пострада или дори да загине! Те като че ли не ни различават много. Предупредихте ли я, че Пчеличка е там, казахте ли й, че трябва да е внимателна?

— Да.

Лант се дръпна настрана, понеже Пъстра се спусна от небето и кацна на рамото на Нас.

— Хиби! — обяви птицата. — Искряща Хиби! Ела, ела! Бързо! — Колкото бързо беше кацнала, литна от рамото на Нас и полетя обратно към имението.

— Забравил бях, че и Хиби идва — признах.

— Само вие можете да забравите за дракон — промърмори Нас. И добави по-високо: — Може ли да побързаме?

Гордостта ми ме принуди да направя точно това. Около моравата пред кралското имение отново се беше оформила тълпа. Нас затича напред и завика:

— Направете път за принц Фицрицарин! Отвори път!

Твърде задъхан бях, за да възразя. Зелената морава вече бе разровена като изорано поле. В средата бе кацнала Хиби. Носеше великолепно сбруя от лъскава червена кожа и блестящ месинг, увенчана с нещо като сандък: място за ездач. Глад и умора се излъчваха от нея като зной от пещ. Издаваше гърлен звук, докато дишаше, сякаш огромен котел щеше всеки момент да кипне.

На портика на имението стояха кралица Ета, Кенитсон и Уинтроу, с Амбър и Спарк отстрани, на почтително разстояние. Нови стражи стояха между кралицата и неканената й гостенка. На едно пониско стъпало, но толкова висок, че не ги гледаше отдолу, стоеше Праотец, целият облечен в яркочервена кожа и броня.

— Рапскал е тук! — извика Нас със смесица от учудване и страх. Праотецът жестикулираше оживено и щом заобиколихме Хиби и се приближихме към имението, чух думите му.

— ... и нощ и ден, докато дойдохме тук. Пътувахме отдалече, чак от Келсингра в Дъждовните равнини. Двамата с моя дракон носим важни новини за Фицрицарин Пророка. Ако би могло да се намери живо месо за нея, ще съм ви благодарен. Моля.

Никога не бях чувал генерал Рапскал да говори толкова учтиво, но изглежда, че заради Хиби можеше да се унизи. Уинтроу се наведе към кралица Ета и тихо каза нещо. Тя не изглеждаше доволна, но се разпореди:

— Докарайте ѝ три кози. Нека да ги получи тук — моравата така или иначе е съсипана.

— Мъдра сте, кралице Ета, да ѝ позволите да се нахрани на безопасно разстояние от Тинтаглия. Благодарен съм ви. — Рапскал погледна през рамо към нетърпеливия си дракон и лицето му се размекна от обич. — Толкова е гладна, а толкова много поисках от нея, да ме донесе толкова далече. А ни чака и още път, чак до Острова на Другите. И след това до Клерес. — Тогавя ме видя, обърна гръб на Ета и възкликна: — Фицрицарин, ето те и теб! Нося ти важни новини!

Закрачих припряно към него.

— Тинтаглия вече ги сподели с мен, генерал Рапскал. Изненадан съм, че ви виждам тук.

— Както и всички ние — заяви с леден тон кралица Ета. — Особено след като все още не сте споделили с мен причината за тази... визита. — Неудоволствието ѝ беше явно. Но също толкова изнервящо беше как Кенитсон беше зяпнал Хиби. Внезапно той заслиза покрай стъписаната охрана и дори покрай Рапскал и тръгна право към нея.

Дъхът ми спря. Драконът беше гладен, а младежът ѝ бе непознат. Но тя само изви глава към него и го изгледа с нежно завихрените си очи.

— Донесете на този възхитителен дракон каца вода! — заповяда той внезапно. — Умира от жажда! Никое толкова великолепно същество не бива да понася такова лишение! И къде са козите? Не трябваше ли да са тук вече? Доведете ѝ и един от кафявите бикове! Примряла е от глад!

И идиотът се приближи до гладния дракон с протегната ръка.

От събралата се тълпа се надигна стъписано мърморене. Устата на Ета увисна от бездиханен страх.

— Не! — извика Уинтроу и тръгна напред. Очаквах Рапскал да скочи да спаси принца. Праотецът наистина се беше раздвижил, но идваше през моравата към мен. Забелязах, че Соркор се разбърза, но твърде късно, за да изпревари Кенитсон. Хиби щеше да изяде принца!

Но Хиби само протегна главата си, докато люспестата ѝ муцуна не докосна дланта на Кенитсон. Издишах облекчено. Зачудих се дали проявата на Кенитсон е наистина храброст, или е станал жертва на драконовата магия.

Той вдигна другата си ръка и я отпусна на лицето ѝ.

— Прекрасна! — каза принцът, а драконът отпусна глава и се остави да я почеше по челото.

Въздишката, последвана от одобрително мърморене от събраната тълпа, ми казаха това, за което не се бях сетил преди: хората на Пиратските острови обожаваша своя принц. Можеше да съм видял в него едно разглезено момче, но изящството му и показната му храброст зашеметяваха тълпата. Щом козите забляха откъм ъгъла на имението, Хиби вдигна глава и погледна към тях.

— Върви! — подкани я принцът. — Задоволи своя глад, прелестно същество! — Стоеше безстрашно на място, щом тя се завъртя и скочи. За втори път този ден видях как дракон убива плячката си и чух одобрителния рев на тълпата.

— Внимавай! — измърмори Лант и пристъпи до мен, а Нас бързо застана на другия ми фланг, щом Рапскал се приближи, протегнал ръка, за да стиснем китки. Широката белозъба усмивка изглеждаше странно на покритото му с червени люспи лице. Хванах ръката му, но той не я пусна след ръкостискането, а ме дръпна към себе си, забравил сякаш всякакво благоприличие.

— Не стой така, Фицрицарин! Трябва да се представя на кралицата им. — Повиши глас и извика! — Да ти е сладко, Хиби, великолепно! Принце, благодаря ви за този мил поздрав! След като вече знам, че добре са се погрижили за моя дракон, ще предам на Фицрицарин всичко, което трябва да знае.

Тръгнахме през разораната от драконите морава, Лант и Нас вървяха плътно зад нас. Бик изрева тревожно, обърнах се и видях горкото паникьосано същество, докато го ръчкаха и дърпаха към дракона.

— Пуснете го! — ревна Кенитсон и говедарчетата се подчиниха. Едва избегнаха атаката на дракона, щом бик и хищник опустошиха още половин акър градина. Бикът беше борец, а и все още не бяха отрязали рогата му. Направи няколко опита да намушка Хиби. Тя скочи във въздуха и се спусна отгоре му с четирите си крака — котка,

скачаща върху мишка. Ревът му завърши с ужасно влажно прасцене. Нас извика в ужас, но тълпата зарева с пиратско веселие. И да бе искал, Рапскал не би могъл да измисли по-добро забавление, и то в градината на кралицата. Принцът вдигна широко ръце над главата си в триумф и викна:

— Не бойте се от нея, народе мой! Тази алена красавица е дошла при нас с дружелюбие!

Одобрителният рев на тълпата бе оглушителен.

Кралица Ета и свитата ѝ леко се бяха отдръпнали от стъпалата, но Уинтроу беше останал на портика и ни махаше да отидем при тях. С Рапскал стигнахме до широките бели стъпала и се заизкачвахме към кралица Ета, която бе зяпнала онемяла спектакъла на сина си. Чух я как каза:

— Има дарбата на баща си да спечелва сърца. Това е добре.

Изкачихме още стъпала до чакащия ни със скована усмивка Уинтроу. Амбър и Спарк също ни чакаха там, със замръзнали в несигурност лица.

— Какво е това? — попита Уинтроу тихо, докато ме поздравяваше с привидна любезност. — Що за хаос сте донесъл на прага ни, Фицрицарин? Луд кораб, който краде нашия принц за вашата мисия на отмъщение, а сега — дракони на моравата ни?

Ета все така гледаше сина си.

— Стига, Уинтроу. Изглежда, установяваме дипломатически отношения с Дъждовните равнини. — Хвърли кос поглед към него. — Мисля, че принцът, който се сприятелява с дракони, може би заслужава невяста, която идва с по-голяма зестра. — Насочи усмивката си към Рапскал. В тона ѝ имаше нотка веселие. — Поздравления. Аз съм кралица Ета на Пиратските острови. Това е моят главен министър и адмирал Уинтроу Вестрит.

— Имената са ми добре известни — отзова се Рапскал с поклон. — Аз съм генерал Рапскал на Драконовите търговци на Келсингра. Не дипломат, боя се, най-изящна кралица, но верен пратеник за драконите. — Все още държеше здраво ръката ми и я потупа дружески. — Когато принц Фицрицарин ни посети, пожелахме да научим дали историята на драконите се пресича с тази на Слугите и бледите хора. Добили сме тази информация от Айсфир, но е изключително важно той да знае, че неговото отмъщение би могло да се съчетае с нашето, но не го отменя.

— Обърна се към мен и добави: — Уверявам те, че мога да предам тази информация по-разбираемо от Тинтаглия и без нейната нетърпеливост.

— Колко утешително — отвърнах и за моя изненада това спечели тих кикот от страна на кралица Ета.

— Несъмнено можете след това да ми кажете, накратко и ясно, какво общо има едно нашествие на дракони с мисията на този мъж да спаси дъщеря си.

— Съдбовно съвпадение! — увери я Рапскал. — Но моля ви, може ли да получа храна и нещо за пиене преди да започна разказа си?

Уинтроу изписа усмивка на лицето си.

— Моля, влезте. Скоро ще съм с вас. Трябва да дам няколко заповеди на стражите. Малко от тях са запознати с дракони. Но аз съм имал достатъчно взаимодействия с тях, за да знам, че непредпазливи думи или действия могат да донесат смърт.

— Кажи на сина ми да дойде при мен — нареди му Ета.

— О, той няма да пожелае да остави Хиби — уведоми я Рапскал много свойски и дружелюбно. — Видях изражението му и усетих нейното одобрение към него. Ще остане с нея, докато тя се храни, и вероятно докато спи също.

Уинтроу кимаше.

— Вероятно ще е както той казва. Те са влюбени един в друг. Почти същото въздействие имаше върху брат ми Селден. Не е вероятно да му навреди. А и гражданите изпитват голямо удоволствие да гледат как техният принц се сприятелява с дракон. — Изражението на кралицата не се промени. — Въпреки това ще отида да му кажа — увери я Уинтроу и ни остави.

Рапскал ме награби здраво под мишницата, жест, който дълбоко не ми допадаше. Последвахме кралица Ета. Не ми хареса как охраната ѝ се стегна около нас, но си замълчах. Както е с дракони, така е и с кралици. Невнимателна дума или действие могат да имат тежки последици.

Вътре в кралското имение беше по-прохладно и по-сумрачно. Накъдето и да погледнех, в gobлените и статуите, екзотичните драперии и чуждоземните съкровища преобладаваше историята на пиратско плячкосване. Имаше и забележителна липса на формалност — самата кралица ни отведе до една дневна и заповяда на една от слугините си:

— Донеси храна и пиене.

— О, бих бил изключително благодарен за това — каза Рапскал и отново насочи вниманието си към мен. — Хиби не може да лети наравно с Тинтаглия, колкото и да се опитва. Знаехме, че Тинтаглия няма да ни чака. Работата ни е спешна, с малко време за губене, дори да предам това съобщение.

Кралицата вече се беше настанила в челото на много дълга маса. Имаше повече от достатъчно столове за всички ни. Подкарах Рапскал така, че да седне до лявата ръка на Ета, а аз заех стол до него, оставяйки място за Амбър до мен. Лант зае следващото място и след известно колебание Спарк и Нас също се настаниха. Спогледаха се — седяха на масата на пиратска кралица!

Кралица Ета ни огледа един по един и каза:

— Е, добре сте дошли.

Праотецът не улови сарказма в поздрава й.

— Толкова сте мила — отвърна Рапскал чистосърдечно. — И много по-красива, отколкото очаквах! О, ето ги и освежителните, които поръчахте. Толкова съм прежаднял и огладнял! — И веднага щом слугинята напълни чашата му, я вдигна и отпи.

Ета го зяпна. Зачаках да го укори за лошото му възпитание. Но тя се облегна на стола си и видях в нея пиратката, станала кралица, когато каза:

— А вие сте много по-откровен и непринуден, отколкото очаквах да е един пратеник.

— Да, така е — отвърна той зарадван и протегна чашата си, за да му я напълнят отново. — Но едва ли пратеник. Може да съм генерал и началник на силите на Келсингра, когато съм там, но за тази работа служа на своя дракон и всъщност на драконовата раса! Ще се погрижа всички дракони на Келсингра да чуят за вашето гостоприемство!

— Колко мило от ваша страна! Трябва ли да съм зарадвана? Или ужасена? — Погледът й обходи масата и тя се засмя звънко, явно намираще Рапскал по-скоро за забавен, отколкото за оскърбителен. Уинтроу влезе и зае място от дясната страна на кралицата. — А синът ми? — попита го тя.

— Прекарва си времето с червения дракон и поръча да му доведат още три крави. — Погледна ме и добави: — Вашата врана е с тях.

— Компанията на червения дракон й допада — подхвърлих. В ума ми кипяха въпроси и тревоги, но все пак бяхме на масата на кралицата.

— Тъй. Значи, моят син плава с вас, за да спасите дъщеря ви. И това по някакъв начин го излага на общуване с дракони?

Кралица Ета се взря в мен, но Рапскал бе този, който отговори. Беше опразнил чинията си и гледаше напрегнато слугата, приближаващ се с плато нарязано месо.

— Позволете да го изясня за всички. Дойдохме, за да кажем на Фицрицарин и лейди Амбър, че драконите одобряват и разрешават мисията им на отмъщение. Всъщност, щом изпълним задачата си, ние ще ги последваме до Клерес, за да довършим разрушението, което те ще започнат. Възнамеряваме да изравним града със земята и да опустошим околностите. — Удари дълга глътка от виното, явно без да забелязва ококорения поглед на кралица Ета.

Остави чашата на масата с тежка въздишка.

— Фицрицарин не е единственият пострадал от тези Слуги. Много по-тежки са щетите, които ние сме понесли от тях! В съюз с Изчадията те претършуват брега за гнездене, крадат драконови яйца и убиват или пленяват излюпващите се влечуги! Утре ще полетим бързо за Острова на Другите, за да защитим яйцата, заровени там до летния сезон за излюпване. Тинтаглия ще остане да бди над гнездата и ще подкарва излюпващите се влечуги към морето, докато ние с Хиби ще залавяме и избиваме Изчадията, които опустошават това място.

— Изчадия ли? — попита тихо Амбър. До този момент беше следила разговора мълчаливо.

— Така ги наричаме. Появяват се, когато дракон, който е живял твърде дълго между хора, снесе яйцата си и те не се излюпват във влечуги, а в нещо средно между влечуго, човек и Праотец. Гротескни и зли същества. Ще ги избием. Само Айсфир знае колко беди са ни нанесли! Как изравят яйцата от могили-гнезда или нападат младите влечуги, докато те се мъчат да стигнат до морето! Някои убиват, за да ги изядат или да продадат телата им на Слугите на Белите! Или още по-лошо, пленяват ги за десетилетия и събират течностите от телата им за отвари и лекарства! — Покритите му с люспи устни се извиха в отвращение. — Изчадията пият тези течности. Твърдят, че това им помага да предричат бъдещето и да си спомнят далечно минало.

Уинтроу остави чашата си и тя изтрака рязко на масата.

— Ета — каза той тихо. — Бил съм там. На Брега на съкровищата. Онези същества. Влечугото, което освободих...

— Помня го — промълви тя.

Уинтроу се обърна към Рапскал:

— Кенит ме заведе там, за да видим какво могат да ми предрекат Другите. Мисля, че беше ходил там преди. С Игрот. Има поверие, че ако намериш нещо изхвърлено от вълните на Брега на съкровищата и го предадеш на съществата, които живеят там, те ще ти предскажат бъдещето. Но аз не намерих съкровище. Само една огромна змия, държана в плен в басейн, ограден с решетки. Приливът пълнеше басейна с вода, но съществото беше замаяно и изтерзано от живеенето в толкова малко пространство. Проговори ми... Успях да го освободя. Въпреки че неволният му допир отне кожата от плътта ми и едва не се удавих.

— Помня това — каза Ета. — Соркор също е говорил за предишно посещение на Кенит там. — Смътна усмивка пробяга по устните ѝ. — Унищожил каквото намерил, вместо да го предаде на съществото там.

— Такъв беше Кенит — съгласи се Уинтроу и не можах да разбера дали в гласа му има възхищение или смут.

За миг се възцари странна тишина.

— Героично! — възкликна Рапскал. Юмрукът му тупна по масата и накара всички ни да подскочим, а очите му блеснаха от сълзи. — Ще споделя тази история с Хиби и с всички дракони! — За миг се смълча, зяпнал ококорен.

Уинтроу и Ета се спогледаха. Само аз ли долових поток на връзка между него и дракона му? След това, откъм кейовете, чух тръбния зов на Тинтаглия.

Рапскал рязко стана и внезапно смъкна пръстените от пръстите си. Купчината накити дрънна на масата и той ги подбутна към Уинтроу. В очите му имаше сълзи.

— Малък дар накити на Праотци, недостатъчен за мъжа, който е освободил влечуго от робството на Изчадията! Благодарността на дракони е рядък артикул. Имате също така благодарността на всички Праотци. — Обърна се към Ета.

— Хиби ми казва, че изпращате своя син да придружи Фицрицарин, за да му помогне. Доволна е. Засвидетелства му най-дълбокото си почитание. Обещава, че когато стигне до Клерес, ще го намерим там! — Гласът му се извиси до вик: — Ще ги смачкаме!

В стаята се възцари тишина.

Амбър я наруши.

— Значи драконите тръгват за Клерес с нас, за да въздадат своето отмъщение? — Надежда или страх имаше в гласа ѝ?

Рапскал остави чашата си и поклати глава.

— Не забавно. Мисията ни да опазим люпещите се яйца е по-неотложна. Когато сезонът на люпенето приключи и сме удовлетворени, че всяко Изчадие е убито, ще дойдем там.

— Когато говорихме последния път, вярвах, че дъщеря ми е мъртва — казах тихо. — Сега вярвам, че е възможно да е оцеляла. Че Пчеличка може да е пленничка в Клерес.

Амбър се намеси:

— Но ако тя е в града и драконите нападнат, може да бъде ранена. Или убита.

При тези думи Рапскал кимна и призна:

— Убита е по-вероятно. Унищожението, което нанесохме на Халкида, беше много голямо. Рухнаха здания. Киселият дъх на драконите плисна над хора и животни. — Кимна доволно. — Едва ли някой в херцогския дворец е оцелял. — После, след като видя ужаса на лицата ни, добави: — Разбирам загрижеността ви. Наистина.

— И можете да говорите на Тинтаглия и Хиби? Да ги помолите да ни помогнат? Или поне да ни позволят да направим опита си за спасение преди да съборят града? — Амбър бе останала без дъх от надежда.

Той събра дългопръстите си ръце и заби поглед в яркочервените си нокти. Заचाкахме в мълчание. Най-сетне Рапскал каза кротко:

— Ще им кажа. Но... — Вдигна очи и ги впи в моите. — Не мога да обещаю нищо. Мисля, че вече знаете това. Драконите не... не смятат хората за... — Гласът му заглъхна.

— Няма да сметнат, че е важно. — Думите ми паднаха като мъртви птици.

— Точно така. Съжалявам. — И добави: — Най-добрата ви надежда е да стигнете там преди нас. Да се опитате да я спасите, преди

да връхлетят града. Наистина съжалявам.

Зачудих се доколко е искрен. Дали самият той не беше заприличал твърде много на дракон? Неспособен да схване важността на едно дете.

Рапскал вдигна глава все едно се вслушваше в нещо.

— Хиби е заситена. Достатъчно храна сте й дали. Благодаря ви. — Лицето му отново стана умислено. След това той се усмихна. — Вярвам, че и Тинтаглия е сита. Сега ще спят. Полетът е уморил и двете, а Хиби е на ръба на изтощението. — Погледна ме и кривна люспеста вежда, сякаш си имахме обща тайна. — За щастие, нося в седлото й запас от... възстановително. Утре ще го получи. Но за остатъка от деня и цялата нощ трябва да спи. Както и аз. — Извърна усмивката си към Уинтроу и Ета. — Бихте ли могли да ми пригответе спалня и баня? Изтощен съм и всичките ми крайници са схванати. Пътуването високо горе над земята винаги е студено! Можех да подремвам по малко в седлото, но не беше истински отдих.

Кралица Ета присви очи от това, че се обръщат към нея все едно е камериерка. Очаквах да скочи и да извади меча, но Уинтроу припряно стана: знаеше кога кралицата му е стигнала до границите на търпението си.

— Ако благоволите да ме последвате, генерал Рапскал, с удоволствие ще ви отстъпя покоите си. Сигурен съм, че това е най-бързият начин да ви намерим място за отдих. Господа, дами, моля да ме извините.

И излязоха. Кралица Ета също изведнъж стана.

— Трябва да заминете колкото може по-скоро. Да имате шанс да стигнете Клерес преди драконите, да спасите детето си.

— Така е. — Помъчих се да овладее гласа си. Все още се опитвах да приема фатализма, който бях доловил в думите на Рапскал. Съюзниците, за които се бях надявал, сега се бяха оказали друг вид заплаха.

— И водите сина ми на по-голяма опасност, отколкото мислех.

— Смятам, че е вероятно.

Тя кимна замислено.

— Той е син на баща си. Тази работа с драконите и тяхното отмъщение... само ще разпали стоманената му решимост. — Изглежда

ме преценяващо. — Е, Фицрицарин, донесохте на Делоград повече възбуда, беда и объркване, отколкото сме имали от години.

Чух тропане на ботуши и Кенитсон влезе в стаята. В очите му имаше плам, какъвто не бях виждал досега.

— Майко. Дойдох да ви кажа, че съм решен да отплавам утре, с първия отлив. Колкото по-скоро стигнем Клерес, толкова по-скоро можем да си отмъстим.

След това се обърна и напусна.

— Толкова прилича на баща си... — въздъхна Ета. Обърна се към мен. — Надявах се да забавя заминаването ви. Сега ще се разпоредя корабът веднага да бъде добре снабден с провизии. — И добави със смразяващ глас: — Вие сте загубили детето си. Не загубвайте и моето.

21.

ИЗПЪНАТИ ПЛАТНА

Първият път, когато планината пламна, беше през лятото. Според някои земният трус разкъсал далечната планина. Според други планината се събудила и това причинило земния трус.

Не за първи път земята се разтърсваше под нас. Винаги е имало трусове. Поради това открай време строяхме с камък, богат на сребърни жили, който може да бъде обработен с магия, за да стои здраво и да помни предназначението си в света. Но в това разтърсване, въпреки че повечето здания останаха здрави, разтвори се цепнатина в самата земя от реката до Квартала на калайджиите. По-късно щеше да се запълни с вода от реката и щяхме да я приемем като част от града ни.

Над града падна дъжд, който беше не само вода, а съдържаеше черен пясък. Той заправи улиците и част от хората и три от драконите хванаха кашлица от него. Тъмни облаци се струпаха над Келсингра и денят бе като нощ дванайсет дни. Птици падаха безжизнени по земята и реката изхвърляше риба по бреговете.

През цялото време в далечината доскорошният заснежен връх Сайсфалк блестеше като казан от разтопено желязо.

Куб памет 941, намерен в коридор в Аслева

Преписан от Сенч Звездопад

Призори на другия ден драконите заминаха.

Ета се оказа вярна на думата си. Бяхме се трудили през нощта — натоварихме припасите и се подготвихме да хванем първия отлив. Не мисля, че драконите предупредиха или се сбогуваха с някого. Издигнаха се от земята, а нашата врана кръжеше под тях, грачеше тъжно, докато те се издигаха все по-високо и по-високо в небето на бавни кръгове над Делоград, преди да поемат на югоизток. Когато наведох очи, видях, че Вивачия е изпънала платна под тях. Брашън мина покрай мен и му я посочих.

— Снощи ни известиха. Вивачия отива до Острова на Другите с драконите. А след това може би ще ги последва до Клерес.

Загледах се след тях, зачуден какво означава това за мисията ми, а Брашън ме плесна по гърба и ми напомни:

— Буретата с ейл няма да се качат сами.

Така че отидох при Клеф, който се напругаше на скрипеца.

Скоро след това принцът на Пиратските острови дойде до кораба с малка лодка. Соркор беше на греблата, гребеше здраво за мъж на неговите години. В средата на лодката имаше два големи пътни сандъка и моряшка платнена торба. Кенитсон стоеше на носа и перата на шапката му се полюшваха на вятъра. На единия сандък седеше младо момиче, хубаво облечено.

Клеф ги погледна и закрачи енергично към капитанската каюта. Миг след това се появиха Алтея и Брашън. Очите на Алтея бяха присвити като на сърдита котка. Брашън изглеждаше отпуснат и спокоен.

Кенитсон пръв се качи по стълбата, последван от момичето. Соркор също дойде при нас на палубата. Двама от моряците на Ета се прехвърлиха през перилото, за да качат сандъците на борда. Докато Кенитсон оглеждаше наоколо, Соркор каза тежко:

— Е, ето ни и нас.

— Парагон Лъдлък! При мен, младежо, при мен! — извика корабът.

Без думи или поглед към Алтея или Брашън Кенитсон закрачи към носовата фигура. Извика през рамо на момичето:

— Барла, погрижи се за нещата ми! Подреди каютата, знаеш как ми харесва. И по-бързо.

Соркор се загледа след него, изчерви се и без да поглежда към Брашън или Алтея, каза тихо:

— Бих искал да дойда с вас.

— Вече имаме достатъчно капитани на този кораб — отвърна Брашън, мъчейки се да смекчи отказа си с хумор. — Ако си на борда, не само Кенитсон, но всеки моряк, който сте ни пратили, ще гледа теб, преди да изпълни заповед от мен или Алтея.

— Вярно е — призна Соркор. Погледа, докато вдигнаха и прехвърлиха на палубата на Парагон първия тежък сандък с вещи на Кенитсон. После въздъхна.

— Искате ръцете ви да са свободни с младежа, нали? Не искате да се намесвам, ако сметна, че сте твърде груби с младия ни принц.

— Да — призна Брашън. — Но не мога да мисля за него като за младеж, да не говорим за принц. Корабът го иска на борда. Вие искате да научи нещо от занаята ни. — Засмя се неодобрително. — А аз бих искал малко мир на борда. Това ще стане само ако се отнасям с него като с всеки друг моряк.

— Така му казах снощи, докато майка му закачаше онзи талисман на шията му. Не мисля, че чу и една дума от това, което му казахме. Но ви го предавам. — Кратко мълчание последва капитулацията на Соркор. Старият пират се обърна към Барла, която подвеждаше тежкия сандък долу на палубата, и каза кротко: — Момиче, кажи им да смъкнат това в лодката. Само платнената торба ни трябва. — После изправи рамене. — Кенитсон и Трелвестрит се разбираха добре всеки път, когато Вивачия беше в пристанището. Уинтроу ги събираше при всяка възможност. Искаше момчето ви да добие усет за политиката ни и да добие малко лъскавина. Да прощавате, думи на Уинтроу са, не са мои!

Брашън сви кисело устни.

— Лъскавина, а? Мислех, че Момч-О си имаше вече лъскавината на Търговец. Но не сте ни обидили.

— Ще съм благодарен, ако момчето ви стои край него сега. Може да го учи на порядките ви, както Трелвестрит учеше нашите порядки от Кенитсон. Ще трябва да научи тази палуба и всичко над и под нея. Знам, че ще му е трудничко, докато се впише тук. Никога не е живял на кораб. Никога не е бил... — Поклати голямата си глава и отрони: — Моя грешка.

— Ще го науча — каза тихо Брашън. — Ще трябва да се научи да се огъва малко. Но няма да го прекърша нарочно. Първото, което ще трябва да се научи, е как да приема заповед. — Покашля се и погледна Соркор извинително. — Стисни зъби и стой настрана, Соркор. — След което си пое дъх и изрева: — Кенитсон! Багажът ти е на борда. Ела и си го прибери. Момч-О, покажи му хамака и му помогни да се настани.

Момч-О дойде на бегом, с широка усмивка, която угасна, щом видя, че свалят сандъка през борда. Барла сви рамене и слезе по стълбата. След миг се появи една от новите морячки, с платнена моряшка торба, метната през рамото ѝ. Смъкна я на палубата, когато дойде Кенитсон. Не се беше разтакавал, но и не се беше разбързал. Погледна Брашън с вдигнати вежди.

— Моя „хамак“? — попита с усмивка, сякаш не беше сигурен дали капитанът не е сбъркал.

— Точно до моя! — намеси се Момч-О. — Грабвай си торбата и да слизаме долу. — Зачудих се дали Кенитсон чу предупредителната нотка в гласа на приятеля си.

— Долу? — попита той и веждите му подскочиха. Погледът му пробяга към Соркор, но той си мълчеше.

Брашън бавно скръсти ръце на гърдите си, а Соркор каза само:

— Лек път, капитан Трел. Дано да имате гладко море и попътен вятър.

— Едва ли ще получа което и да е от тях, както ще плаваме на югоизток, но благодаря за пожеланието. Моля предай моите почитания на кралица Ета. Бих искал отново да ѝ благодаря за всичко, което направи за екипирането ни за това пътуване и за помощта ѝ да възмездим търговските ни партньори.

— Ще се погрижа да узнае, че ѝ благодариш.

Виждах нежеланието на Соркор да напусне. На лицето на Кенитсон се трупаше неверие и възмущение. Момч-О беше вдигнал моряшката му торба.

— Къде са сандъците ми? — настоя Кенитсон. — Къде ми е прислужницата?

— Това тук е моряшката ти торба, в ръцете на Трелвестрит — каза Соркор. — Лично я приготвих. Всичко, което ти трябва, е в нея.

После се обърна бавно и тръгна към борда. Долу го чакаше рибарската лодка, която ги бе докарала. Барла надникна над перилото.

Соркор поклати глава и ѝ махна да се връща на лодката. Озадачена, тя се подчини. Старият пират прекрачи перилото до въжената стълба.

— Почети паметта на баща си. Стани мъж.

Кенитсон зяпна след него и бузите му почервеняха.

— Аз съм мъж! — изрева той след Соркор.

Брашън проговори равнодушно:

— Момч-О. Пусни торбата. — Щом синът му се подчини, се обърна към пиратския принц. — Можеш ли да се справиш с личната си пътна торба, моряко? Мога да кажа на принц Фицрицарин да ти помогне с нея, ако се налага. — Гласът му не издаваше никакво чувство. Беше капитан, говорещ на юнга.

Наблюдавал бях разгръщащата се сцена все едно, че бях гледал куклено представление, облегнат на перилото малко по-настрана. При предложението на Трел се изправих и енергично пристъпих да помогна с торбата. Бях малко озадачен от думите му. Торбата не беше чак толкова голяма. Но бях дал дума, че ще помагам в обслужването на кораба, и смятах да ѝ остана верен.

— Разкарай се! Мога да се оправя! — заяви Кенитсон. Капитан Трел кривна леко глава и се отдръпна. Кенитсон имаше предостатъчно сила да носи пътната си торба, но я вдигна нацупено, като разглезено момче. Напомних си, че не е мой проблем, и тръгнах към каютата на Амбър.

Там заварих Шута, седнал на долния нар с една от книгите на Пчеличка, отворена в скута му.

— Чудех се дали не си премислил и не си отишъл до Делоград с другите.

— Да разгледам града ли? — попита той и посочи слепите си очи.

Седнах до него, като наведох глава да не се ударя в нара над нас.

— Каза, че зрението ти се е върнало малко. А и гледаш книга.

— Докосвам книга, Фиц.

Въздъхна и ми я подаде. Смутих се. Беше дневникът ѝ, не книгата ѝ за сънища. Отворен на страница, която не бях споделял с него. Знаеше ли го? Затворих го, намерих ризата, която използвах винаги, и го увих грижливо. Пъхнах книгата в ухабената си торба. Боях се, че може случайно да е открил Среброто. Но казах само:

— Трябва да сме много внимателни с торбата ми. В нея е огнената тухла от Рейн. Трябва винаги да се държи изправена.

След като наместих торбата под нара, му казах:

— Кенитсон е вече на борда. Скоро ще отплаваме.

— Лант, Нас и Спарк върнаха ли се вече?

— Няма да закъснеят. Лант трябва да прати няколко съобщения по птици. Нас иска да извести майка си. А Спарк съобщение до Сенч.

— Значи най-сетне продължаваме пътуването си. — Дъхът му за миг секна. — Но все още имаме толкова много път и всеки миг, който изтича, е миг, в който тя е твърде дълго под тяхната власт. Всеки миг може да е последният й.

В мен се надигна паника. Потиснах я. Втвърдих сърцето си и потуших надеждата.

— Шуте, въпреки това, в което вярваш, въпреки това, което си сънувал... Ако си въобразиш, че това е спасяване, а не убийство, ще изгубя фокуса си. А само това ми е останало.

Тревога завладя лицето му.

— Но тя е жива, Фиц. Сънищата ме убеждават в това. Жалко, че не мога да ги споделя с теб!

— Значи си имал повече от един сън, че Пчеличка е жива? — попитах с неохота. Можех ли да понеса да чуя още от самозалъгванията му?

— Да — отвърна той. — Макар че може би само аз бих могъл да ги тълкувам така. Не толкова образите, колкото чувството от тях ме кара да съм сигурен, че се отнасят за Пчеличка. — Замълча и се умисли. — Сигурно бих могъл да споделя сънищата си с теб. Ако ме докоснеш без никаква мисъл за изцериране, а само за споделяне, може и да стане.

— Не. — Постарах се да смекча отказа си. — Когато се свързваме, Шуте, това, което става, няма нищо общо с намерението ми. Започва да става нещо, което чувствам като неизбежно. Като течението на река, което ни понася.

— Като реката Сребро, за която говореше, като течение на магия?

— Не. Различно е.

— Тогава какво е?

Въздъгнах.

— Как мога да обясня нещо, което сам не разбирам?

— Хм. Когато кажа нещо такова, ти ми се сърдиш.

Върнах ни на темата.

— Каза, че си имал още сънища за Пчеличка.

— Да.

Къс отговор и неизречена тайна. Настоях:

— Що за сънища, Шуте? Къде я сънува, какво правеше тя?

— Знаеш, че сънищата ми не са като прозорци в живота й. Те са намеци и поличби. Като съня за свещите. — Кривна глава. — Помниш как Пчеличка пише за това. Ще ти кажа нещо. Това е един стар сън, сънуван често и от мнозина. Може да означава много неща. И все пак мисля, че е сбъднат в нас. Пчеличка го сънува по-ясно, отколкото изобщо съм чувал, като говори за нас като за Вълка и Шегаджията.

— Как е възможно много хора да сънуват един и същи сън? — Изтласках от ума си объркващите му думи. Гласът ми неволно бе спаднал до предупредително вълче ръмжене.

Незрящите му очи леко се разшириха.

— Просто го правим. Това е една мярка, по която Слугите преценяват вероятността нещо да се случи. Общ сън е сред онези, които носят кръвта на Белите. Всеки е малко по-различен, но са разпознаваеми като един и същ сън. Аз го сънувах като разклонение в пътека. На едната пътека има четири свещи. В края й има малка каменна къща с ниска врата и без прозорци. Мястото, където се поставят мъртвите. Другата пътека е осветена от три свещи. В края й гори огън и викат хора. — Пое си дъх. — Стоя и се вирам в него. После от тъмното идва пчела и бръмчи в кръг около главата ми.

— И какво те кара да мислиш, че сънят е за моята Пчеличка?

— О, не е просто пчелата в съня. А усещането от съня. И беше единственият сън, който имах.

— Какво означават сънищата? — Зададох въпроса въпреки подозрението си, че скорошните му сънища не означават нещо повече от сънищата, които сънувах аз. Когато го бях върнал от мъртвите, ми беше казал, че е спял за новото бъдеще, което бяхме създали. Дали сега умът му не му въртеше номера, като му прещаше сънища за онова, което отчаяно се надяваше да е истина?

— Бих могъл да кажа „Не искаш да го знаеш“, но бих излъгал. Истината е, че не искам да ти го кажа. Но знам, че трябва!

Добави го припряно, преди съм успял да проговоря. Покашля се и погледна ръцете си. Разтърка ги, сякаш си спомняше болка. Вече му бяха порасли няколко нокътя. Присвих очи при спомена за онова, което бе изтърпял. Тялото може да се изцерява, но раните, които съзнателното мъчение нанася на ума, винаги изпускат отровна гной. Хванах облечената му в ръкавица ръка.

— Кажи ми.

— Не се отнасят добре с нея.

Бях го очаквал. Ако все още беше жива, похитителите ѝ едва ли щяха да са добри с нея. Но да го чуя изречено на глас бе като юмрук в корема, юмрук, който изкарва всичкия ти дъх.

— Как? — отроних. Сънища, напомних си. Вероятно лъжовни.

— Не знам. — Гласът му беше тих и пресипнал. — Сънувах вълче, което ближе раните си и се е свило на кълбо в студа. Сънувах крехко бяло дръвче с опадали цветове и тънките му клони огънати.

Не можех да си поема дъх. Той изохка и осъзнах, че стискам пръстите му прекалено силно. Отпуснах ръката си и вдишах.

— Но също така сънувах ръка, която държи угаснала факла. Объркващ съм. Факлата падна на земята и един крак я стъпка. Чух глас. „По-добре да вървиш пипнешком в тъмното, отколкото да следваш лъжлива светлина.“ — Помълча и добави: — Объркващото беше, че вече бе тъмно. Когато факлата бе стъпкана, блесна силна светлина.

— Откъде знаеш, че сънят е бил за Пчеличка?

Той изглеждаше смутен.

— Не съм сигурен, но би могъл да е. И беше... въодушевяващ. Като нещо, което би могло да е добро. Искях да го споделя с теб.

Някой почука припряно и миг по-късно Спарк отвори широко вратата.

— О! — възкликна, като видя стиснатите ни ръце. Пуснах Шута. Тя се овладя и заяви: — Капитан Трел иска всички ни за работа на палубата. Време е за издърпване на котвата и потегляне. Клеф ме прати да ви намеря. Награби Нас и Лант още щом се качиха на борда.

С облекчение изоставих обсъждането на мрачни сънища, но думите на Шута ме глождеха през целия ден. Благодарен бях на моментите, когато разсейването от учене на възли и как корабът се движи потискаха тревогата за дъщеря ми. Както и да задвижвах

мислите си, бях отрязван. Пчеличка беше мъртва, разпиляна в потока Умение. Пчеличка бе жива и живееше в мъчение.

Натоварих тялото си с труд колкото може повече, за да намеря умора, а след това легнах в един хамак в трюма. Приказките на екипажа, ругатните и смехът държаха сънищата далече.

На един ден път от Делоград оклюмалият Нас дойде при мен.

— Виждали ли сте Пъстра?

Не бях забелязал липсата на враната, докато не ми го каза.

— Не съм — признах. И добавих с неохота: — Враните не са морски птици, Нас. Имаше много за ядене за нея в Делоград. В открити води не е така. Знам, че споделяше дажбите си с нея, когато бяха на привършване. Но може би тя вече предпочита сама да се грижи за себе си.

— Тъкмо бях боядисал перата ѝ. Какво ще стане с нея, когато черното се износи?

— Не знам — признах с неохота. Пъстра беше диво същество и винаги щеше да е. Беше дала ясно да се разбере, че не иска връзка Осезание. Помъчих се да я разкарам от мислите си.

Въпреки това на следващия ден ме заля облекчение, когато чухме далечен грак. С Нас бяхме горе на такелажа, облегнати на реята.

Отначало беше малка точица в далечината. Но здравите ѝ криле я носеха все по-близо и по-близо. Изграчи за поздрав и след това кацна на ръката на Нас.

— Уморена — каза ни. — Много уморена.

Застъпва нагоре към рамото му и се сви под брадичката му.

— Заклевам се, понякога съм сигурен, че знае всяка дума, която кажем — подхвърли той.

— Всяка дума — повтори тя и ме изгледа с лъскаво око.

Зяпнах я. Върхът на клюна ѝ беше сребърен.

— Нас — предупредих го, като се помъчих да запазя гласа си спокоен. — Дръж я настрана от лицето си. Има Сребро на клюна.

Момчето замръзна. После каза с треперещ глас:

— Изобщо не мога да усещам магия. Може би съм неуязвим и за Сребро.

— А може и да не си. Моля те, дръж я настрана от гърлото си.

Той вдигна китката си и птицата се премести на ръката му.

— Какво направи? — попитах я. — Как се сдоба със Сребро на клюна, миличка? Добре ли си? Лошо ли ти е?

В отговор тя изви глава и почисти перата на крилете си. Не станаха сребърни, но лъснаха по-черни, отколкото изобщо ги бях виждал някога.

— Хиби — изграчи тя. — Хиби споделя. Хиби учи как.

Аха! Би трябвало и сам да се сетя. И времето, прекарано с дракони, ѝ подобряваше речта, така ли?

— Внимавай с клюна — сгълчах я.

Тя извърна лъскавите си очи към мен.

— *Внимателна съм*, глупав Фиц. Но толкова уморена. Занеси ме до Парагон.

Изкатери се отново по ръкава на Нас до рамото му и ме изглежда злобно, преди да затвори очи.

Трел отдолу ни ревна да не се размотаваме. Нас ме погледна, без да обръща внимание на виковете му, и попита:

— Да я занеса ли до Парагон?

— Съмнявам се, че ще можеш да я задържиш настрана от него. И колкото и да е внимателна, искам ти да си още по-внимателен. Предупреди всички други, до които може да отлети.

Брашън ревна отново и Нас заслиза припряно, като викаше, че Пъстра е дошла. Докато се хлъзгаше като паяк надолу с птицата на рамото си, Спарк дотича по палубата. Започнах по-предпазливото си спускане.

— Ти наистина ли си принц? — попита ме Кенитсон, щом спрях до него.

Поколебах се за миг. Копеле или принц? Предан ме беше направил принц.

— Да — отвърнах. — Но понеже съм незаконороден, не съм от престолонаследниците.

Той пренебрегна това.

— Онова момче, Нас. Било ти е конярче, нали?

— Да.

— Работиш заедно с него и той никога изобщо не проявява почитание към теб.

— Проявява, но не по забележим начин, предполагам. Уважава ме, въпреки че другите не го виждат.

— Ха.

Каза го повече замислено, отколкото презрително. Дори няколкото дни като прост моряк на борда го бяха променили. Беше достатъчно разумен, за да разбере, че след като спи с прости моряци като Ант и Нас, ще е най-добре да слезе от висините си. Беше захвърлил хубавите си дрехи и носеше същите широки платнени панталони и памучни ризи, каквито носехме и ние. Беше сплел косата си на опашка, след като Ант го беше предупредила как хлабави кичури може да се оплетат около някое въже и да му скършат врата. Също така беше овързал дланите си с кожа — подозирах, че има кървави пришки по тях. Конопените въжета не са коприна.

Нищо повече не ми каза, тъй че се смъкнах долу и зачаках следващата заповед.

Минали бяха десетилетия, откакто бях работил на кораб, а и никога не се бях трудил на такъв като Парагон. Живото естество на кораба означаваше, че той е активен участник в пътуването. Не можеше да изпъва платната си или да ги свива, но можеше да вика по-добро насочване на кормчията, да усети къде теченията вървят най-бързо и да ни предупреди за въже, което трябва да се затегне. Имаше чудесно чувство за дълбочини и течения — нещо, което гордо демонстрира, докато ни извеждаше от пристанището на Делоград, и сега отново го правеше, докато плавахме през протоците на Пиратските острови и после в открито море. Парагон пореше през вълните, а ние се мъчехме да задоволяваме навреме нуждите му.

Не бях единственият, който се удивляваше на нравите на живия кораб. Моряците, които бяхме взели в Делоград, открито се радваха на това как Парагон участва в плаването ни. Скоро навигаторката смирено помоли за разрешение да сподели картите си с носовата фигура и да ги поправи според нейните знания. Оставен на мира, самият Парагон стана по-дружелюбен, особено с Момч-О и Кенитсон.

Въпреки това преходът ми от пътник към моряк не беше лесен. Винаги бях таил тайна гордост от това колко способен бях останал в шестото си десетилетие. Много от физическата си сила дължах на старото изцеляване с Умението, което все още течеше през тялото ми и непрестанно го ремонтираше. Но да си здрав не означава непременно,

че си корав. Онези първи дни бяха дълги за мен. Мазолите, придобити от боравене с меч или брадва, са различни от грубите длани, с които жулещите конопени въжета възнаграждават един моряк. В суровите дни, които последваха, ме боляха краката, гърбът и мишците. Мускулите в крайниците и плоският корем се върнаха бавно. Тялото ми се изцеряваше, но изцеряването може да е също толкова болезнено, колкото и нараняването.

Въпреки мъжете, които бяхме спечелили в Делоград, все още имахме по-малък екипаж и още по-малко такива, които бяха свикнали да плават на жив кораб. Краят на смяната ми не гарантираше непрекъснат отдых. Викът „Всички на палубата!“ можеше да дойде всеки момент. Както беше предсказал Брашън, нямаше никакво приятелско течение, което да ни подпомогне в пътуването на югоизток. Сушата се превърна в мътен нисък облак на хоризонта зад нас. Когато се събудих на следващия ден, беше изчезнала.

Спарк и Нас бяха на върха на щастието. Катереха се енергично по такелаж с Ант. Клеф беше добър учител, а сега си имаха и Момч-О, опитен в моряшкото дело. Лант се трудеше до мен, като се мъчеше да научи мъжкото си тяло на уменията, които щеше да е бил по-щастлив да придобие като момче. Съжалявах го, но той не се оплакваше. Всички ядяхме толкова, колкото ни дадат, и спяхме когато сварим.

Дните се точеха във весел ритъм. Ако бях по-млад и няхах друга цел в живота, освен да си припечеля хляба, щеше да е удовлетворяващо. Враждебността на екипажа на живия кораб заради това как щяхме да унищожим живота, който винаги бяха познавали, бе преодоляна в ежедневната необходимост да работим заедно. Избягвах всякаква тема, която можеше да им напомни, че в края на това пътуване Парагон възнамерява да се превърне в дракони.

Удивлявах се на търпението на Брашън с Кенитсон. Капитанът често ме събираше в екип с него. Принц Фицрицарин, така винаги ме наричаше Брашън, и аз бързо схванах, че кара момчето да види, че дори един принц не се колебае да се включи в най-унизителните работи. Но в крайна сметка мисля, че Кенитсон се стремеше да усвои уменията на моряк не заради заповедите на Трел, а поради собственото

си желание да го виждат като равен или по-добър в работата от всеки друг от екипажа. Беше мъчително да се гледа. Изпреварваше някой по-опитен матрос за задача и гръмко възкликваше: „Мога да го направя!“. Понякога се надсмиваше на опити да му помогнат или да го поправят. Не беше глупав, но беше прекалено горд и отчаяно се опитваше да се докаже. Още по-мъчително беше да гледа човек Момч-О затруднен между родителите си и младежа, с когото желаше да се сприятели. Кенитсон се отнасяше към Момч-О все едно беше добродушно пале, понякога показваше презрение към моряшките умения на по-младия мъж. Понякога виждах как Момч-О скришом пренавива въже след Кенитсон или разхлабва възел и го връзва отново. Не казвах нищо, но бях сигурен, че щом аз го забелязвам, баща му — със сигурност. Но щом Брашън подминаваше това без думи, не беше моя работа да се обаждам. Все пак имаше някакво мрачно очарование в това да гледа човек как Кенитсон се люшка между мъж, нетърпелив да усвои умения, и принц, който не може да признае, че не знае нещо. Надявах се да няма злополуки.

Клеф, първият помощник-капитан, беше видял отрастването на Момч-О от бебе и беше естествено двамата да са близки, тъй че бях изненадан, когато се сприятели с Кенитсон. Клеф бил младок на Парагон по времето, когато Кенит изнасилал Алтея и се опитал да прати Парагон на дъното, но изглежда, приемаше Кенитсон според личните му качества. А когато забелязвах, че Клеф поправя Кенитсон, принцът като че ли по-добре приемаше критиката, отколкото когато се намесеше Брашън. Също така се боях, че Нас може да ревнува от това, че е загубил вниманието на Клеф, но той наместо това се прикрепил към групата и скоро започнаха да сядат заедно на ядене. Когато Нас се включи с тях тримата в игра на зарове една вечер, разбрах, че е приет в този кръг, и го оставих. Момчетата сами си намират каквото им трябва.

Следващите няколко вечери станах свидетел как Кенитсон промени поведението си към Нас от пренебрежение към насмешка и дразнене — неща, които предхождат истинското приятелство. Видях как Кенитсон и Нас весело се наговориха да измамат Момч-О на карти, докато загуби всяко бобче, които използваша наместо монети. Но насмешливият гняв на Момч-О, когато разкри заговора, довърши въвеждането на Нас в групата. Клеф започна да събира Кенитсон с Нас за някои от задълженията му. На няколко пъти видях как Нас показва

на принца правилния начин да изпълни задача. Станаха приятели и прецених, че това е добре и за двамата.

Но не минаваше и без проблеми. Не се намесих, когато Момч-О и Кенитсон се заеха да напият Нас. Всеки млад мъж трябва да мине през това изпитание и прецених, че макар и да страда на следващия ден, това няма да му навреди сериозно. Момч-О специално го влечеше по-скоро пакостенето, отколкото дребнавата жестокост. Това, което не бях предвидил, беше, че Нас, в опиянението си, ще ги покани в нашата каюта да видят чудесните дарове от Праотците, дадени ни от обитателите на Дъждовните равнини. Когато случайно влязох, и тримата се бяха добре накиснали, а моят младок държеше едно от огнените гърнета на Сенч и се опитваше да обясни какво е то според него. Тухлата на Праотците беше преобърната на нара ми и одеялото беше започнало да пуши. Това не ме ядоса толкова, колкото като видях книгите на Пчеличка до опърленото одеяло.

Изкарах и тримата от каютата с няколко цветисти ругатни и здрав ритник в задника на Нас. Той се извини многословно на другия ден, между пристъпите повръщане през перилото, а Момч-О и Кенитсон поднесоха разкаянията си по-спокойно. Това циментира приятелството между тримата и почувствах, че Нас вече е толкова в безопасност на борда на Парагон, колкото и всички други.

Една вечер Спарк ме събуди от много нужния ми сън, за да ме покани в каютата на Амбър. Отидох с подути очи. Тежкият физически моряшки труд си взимаше данъка всеки ден.

— Важно е! — изсъска ми тя, преди да се запровира като котка между хамаците на другите моряци.

Нас вече беше в каютата и изглеждаше толкова озадачен, колкото се чувствах и аз. Изпитах облекчение, като видях, че се срещам с Шута, а не с Амбър.

— Трябва да обсъдим плановете си за спасяването на Пчеличка — каза той.

— Сигурен ли сте, че тя е жива? — попита Нас. Жаждата му за потвърждение ме накара да изтръпна.

— Да — заяви Шутът. — Знам, че ви е трудно да го повярвате, след като тръгнахте с мисъл само за отмъщение. Но съм сигурен, че е

жива. А това променя всички наши планове.

Нас ме погледна накриво и с неверие и се радвах, че Шутът не можеше да види. Запазих лицето си сериозно и невъзмутимо.

— Всички сте проучили картата, която направи Фиц, нали? Съществено е да знаете поне това за разположението на замъка Клерес.

Ние с Нас кимнахме, а Спарк потвърди на глас:

— Да.

— Казах ви, че единственият начин да се влезе в замъка е при отлив, когато ще се влеем в тълпата хора, платили скъпо за привилегията да преминат — продължи Шутът. — Ще бъда добре маскиран, за да не би някой да си ме спомни. Ще измислим роли за вас.

Едва се сдържах да не въздъхна. Все още имах чувството, че едно солово проникване вътре, за да сложа малко отрова или да прережа няколко гърла, ще е най-добрият подход.

— Щом влезем, трябва да се отделим от главния поток молители и да се скрием. Може да се наложи да се разделим. Имайте предвид, че Пчеличка не познава мен и Спарк. Тъй че, след като се стъмни, когато се съберем в изоставения двор за пране, трябва да оформим две групи. Фиц и Нас ще са едната. Лант, Спарк и аз сме другата. Така всяка група има един опитен воин. И някой, който може да отвори заключена врата. — Усмихна се към Спарк.

Все по-лошо и по-лошо. Не казах нищо. Лант гледаше ръцете си. Нас слушаше напрегнато. Спарк като че ли вече бе съучастничка в този план, защото не изглеждаше изненадана.

— Има четири места, където би могла да е Пчеличка. На покрива на укреплението, там покоите на стария харем са превърнати в килии за ценни затворници, които трябва да бъдат наказани, но не трайно увредени. Тя може да е там или в къщичките, където гледат Белите. — Знаех кои ще са следващите му думи и се боях да ги чуя. — Но също така има две по-долни нива, под замъка. В първото има килии с каменни подове и железни решетки. Малко светлина и сурови условия. Боя се, че може да е там. — Пое си дъх. — На най-долното ниво са най-лошите килии и мястото, където изтезанията са преднамерени и продължителни. Там изтича сметта на замъка — в една отворена щерна, а след това навън в морето. Няма никаква светлина и въздухът

вони на изпразнения и смърт. Това е най-лошото възможно място, където може да е. И поради това е първото място, където трябва да я потърся. Моята група ще започне от най-долното ниво. Фиц и Нас ще отидат до килиите на покрива. Ако я намерите там, отивате в двора за пране. Ако не, проверявате къщичките.

Нас отвори уста да заговори. Махнах му да замълчи.

— Независимо дали я намирате в къщичките, или не, отивате в двора за пране. — Пое си дъх. — След като претърсим килиите, ще потърсим също така входа към тунела, от който ме изкараха моите спасители. Ако успеем и намерим Пчеличка, двама от нас веднага я извеждат оттам. Един от нас ще се срещне с вас в двора за пране, ще ви уведоми накъде сме отишли и ще ви поведе към тунела.

— А ако не намерим входа към тунела? — попита Лант.

— Ще носим допълнителни дрехи за Пчеличка, и пеперуденото наметало също. Ще се скрием отново, а на следващия ден ще излезем, ще се смесим с молителите и ще напуснем, докато те се изсипват навън на тълпа.

Стискаше ръце, едната в ръкавица и едната гола. Знаеше колко лош е планът му. Нямаше нужда да му го казвам. Отчаян замисъл на човек, на когото му се иска нещата да са така, както му се ще.

— А ако не я намерим? — попита с треперлив глас Нас.

— Същото. Крием се и напускаме с вълната молители на следващия ден. Би могло да се случи, защото сънищата не ми казват дали тя вече е пристигнала в Клерес, или просто пътува натам. Възможно е да се наложи да чакаме.

— А драконите? — попита Лант. — Тинтаглия и Хиби изглеждаха твърдо решени да отмъщават. Какво ще стане, ако стигнат в Клерес преди нас?

Шутът облиза устни.

— Предполагам, че сънищата щяха да ми покажат такова бедствено събитие. Засега не са. Тъй че имам надежда. — Тръсна глава, сякаш за да прогони въпроса на Лант от ума си. — Разбира ли всеки ролята, която трябва да изиграе? Съгласни ли сме?

Не кимнах, но никой като че ли не го забеляза. Спарк проговори от името на всички.

— Съгласни сме. А сега навярно би могъл да поспиш.

Той потърка лицето си с ръце и видях онова, което ми беше убягнало преди. Кипеше от тревога. Нужно ми беше всяко късче обучение на Сенч, за да вложа в гласа си топлина и увереност.

— Спи, приятелю. Двамата с Нас трябва да се върнем при хамаците ни, защото смяната ни започва скоро. Всички трябва да отдъхваме, докато можем.

— Докато можем — съгласи се той, а Спарк ми кимна, докато напускахме малката каюта. Лант тръгна с нас, щом двамата с Нас се запътихме към хамаците си.

Когато се отдалечихме от вратата на Шута, Лант ме хвана за ръкава и ме спря.

— Вярваш ли, че Пчеличка е жива? — попита ме тихо.

Нас се приближи да чуе отговора ми. Подбрах думите си внимателно.

— Шутът вярва. Съставя план, който поставя първо намирането й. Ще го следвам с радост. — Беше лъжа. Добавих: — Това не пречи на собствените ми планове да отнема живота на онези, които ми я отнеха.

И така се разделихме. Върнах се в хамака си, но не можах да заспя.

Ден след ден хоризонтът оставаше неизменен. Виждах само вода, когато отивах да спя в края на дългата вахта и когато се събудех за дежурствата си. Времето се задържа хубаво и ставаше все по-топло. Всички добихме кафяв тен — освен лейди Амбър, която оставаше много светло златиста, по-смугла, отколкото беше Шутът някога, но много по-светла, отколкото лорд Златен. Веднъж Шутът ми беше казал, че според поверието, когато Белите пророци успеели в задачите си, кожата им ставала по-тъмна. Той беше станал по-блед и се зачудих дали Слугите не са попречили на осъществяването на целите му. Лейди Амбър вършеше каквото можеше — от бележенето на ръпа и картофи до сплитане на въжета. За тази задача смъкваше ръкавицата от посребрените си пръсти и въжето като че ли се подчиняваше и се заплиташе така, както го насочеше. Напомняше ми неловко за това как Искрен оглаждаше камъка на своя дракон и избягвах да я гледам, когато вършеше това.

Амбър прекарваше повече време с Парагон, отколкото се харесваше на двамата ни капитани. Парагон я приемаше с охота и често Кенитсон и Момч-О отиваха с нея, когато му свиреше музика. Пъстра също прекарваше много време с Парагон. Между моряшките ми задължения и времето, което Амбър отделяше на кораба, рядко виждах Шута и няха много възможности да се притеснявам от това колко отчужден бе станал.

Напредвахме бавно. Океанските течения не бяха благоприятни. Времето беше добро, но ветровете бяха непостоянни. Някои дни вятърът заспиваше и платната увисваха отпуснати. Понякога, загледан в безкрайната вода, се чудех дали изобщо се движим. Колкото по-на юг отивахме, толкова по-топли ставаха дните. Лятото беше дошло и вечер светлината се задържаше дълго.

В един такъв ден легнах рано и затворих очи. Бях и уморен, и отегчен, но сънят ми убягваше. Опитах се да направя както ме беше учил моят вълк: съсредоточавах се в настоящето и отказвах да се тревожиш за бъдещето или да размишляваш за миналото. Никога не ми е било лесно и онзи следобед не правеше изключение. Докато лежах неподвижно, надявайки се сънят да ме споходи, до мен достигна шепот на Умение. *Tate?*

Сепнах се и загубих връзката. Не, не, легни, бъди съвсем неподвижен, дишай бавно и дълбоко, и чакай. Чакай. Беше все едно да наблюдаваш пътека на дивеч отгоре, скрит в някое дърво. Чакай.

Tate, можеш ли да ме усетиш? Копривка съм. Птицата дойде и имам вест за теб. Tate?

Задишах бавно и дълбоко и се помъчих да закрепя равновесие на ръба на ножа между сън и будност. Потопих се леко в течението на Умение. Изглеждаше по-слабо, почти недоловимо. *Копривке, тук съм. Всичко добре ли е с теб? А детето ти?* Пронизаха ме тръпки. Детето на Копривка, моето внуче. Прогонено от ума ми през всичките тези седмици.

Още не. Но скоро. Отговорът ѝ бе шепот на вятъра, но с него дойде топла нишка на радост, че първата ми мисъл е за нея и детето. Леки като пух, думите ѝ потекоха към мен. *Писмото ти по птица стигна до нас, но не можах да го разбера напълно. Изпратихме лейди Розмарин като емисар там. Защо искаш лечители с Умение да отидат в Келсингра?*

Вярвам, че това ще облагодетелства всички. Разтворих ума си за нея и споделих жалостта си за докоснатите от дракони хора там. Добавих към това прагматизма си: с тези хора можеше да се оформи непоклатим съюз и вероятно щяхме да придобием по-голямо разбиране за Умението, ако имаме достъп до Келсингра и всичко, което Умението бе сътворило там. Примесих го с предупреждението си за драконовото Сребро и убеждението ми, че е същото вещество, което Искрен бе намазал на ръцете си, за да може да довърши своя каменен дракон. Невероятно мощно и опасно вещество. Не позволявай Сенч да го надуши, иначе ще законнее да експериментира с него! Как е Сенч? Липсва ми, както и на Лант.

Шшт! Не мисли името му!

Предупреждението ѝ дойде твърде късно. Усетих лека вълна — като ветреца, който раздвижва платното, преди вятърът да го издуе напълно. После Сенч помете в ума ми и ме заличи. Беше луд, триумфиращо луд и в екстаз с Умението. **ФИЦ!** — изригна той идентичността ми в течението на Умение. Сякаш яростно бе разбъркал котел с вода, усетих как Умението се завихри около мен и ме напои. **ЕТО ТЕ, МОМЧЕТО МИ! ТОЛКОВА МИ ЛИПСВАШЕ! ЕЛА С МЕН, ИМАМ ТОЛКОВА МНОГО ДА ТИ ПОКАЖА!**

Предан! Всички котерици, при мен, при мен! Удръжте лорд Сенч, задръжте го!

Бях изтръгнат от себе си. Откъснат от тялото ми. Умът ми стана като разлято на маса вино. Бях пърхащи снежинки, разпръснати от вятъра, разсейващата се мъгла на дъх в ледена нощ. Чух далечни викове и усетих борба някъде. След това, ясно като капка ледена вода на тила ми, усетих колебливото докосване на друг ум.

Тате? Сън ли си? Тате?

Никога не бях докосвал умове с Пчеличка в сън-Умение. Не чух гласа ѝ; не видях лицето ѝ. Но допирът на мислите ѝ бе толкова единствено Пчеличка, че не можех да имам съмнение.

Беше крехък и тънък, глас на дете, викащо в силен вятър над бурна вода. Пресегнах се към нея. *Пчеличке! Ти ли си? Жива ли си?*

Тате? Къде си? Защо не дойде? Тате?

Къде си? Първият ми отчаян въпрос.

На кораб. На път към Клерес. Тате? Те са жестоки с мен. Моля те, помогни ми. Защо не идваш?

Тогава, като мощен помитащ вятър, Сенч нахлу в мислите ми и ме разпръсна. *Пчеличка! И тя владее Умението, значи? Моята дъщеря също го владее, моята Шайн. Силна е в Умението, но я държат настрана от мен!*

Tate? TATE?

Сенч беше бушуващ вятър, улавяше и разпръсваше понищожните ми същности-Умение в неистовото си преминаване. Уплаших се, че Пчеличка ще бъде запокитена и разбита, разкъсана на късчета в този сблъсък. Изтласках я от себе си.

Пчеличке, бягай! Събуди се, обърни гръб, откъсни се. Махни се! Не докосвай ума ми с твоя.

Tate? Вкопчи се в мен, отчаяна и уплашена.

Нямаше време да я успокоявам. И я избутах, силно, все едно я избутах от пътя на подивял кон. Усетих страха и болката ѝ, но се откъснах от пресягащата ѝ се към мен мисъл и се опълчих на Сенч, за да не я изгори. *Сенч, спри! Твърде силен си! Ще изпепелиш всички ни до нищо, както Искрен изгори бедния Август! Обуздай Умението си, Сенч, моля те!*

И ти ли, Фиц? И ти ли ще ме потиснеш? Предател! Вие сте безсърдечни. Това е моя магия, мое рождено право, моята слава!

Излейте го в гърлото му, ако трябва! Бързо! Трима от чираците имат пристъпи!

Това беше Копривка, някъде от много далече, едновременно викаше и излъчваше Умението с цялата си мощ. Усетих гнева и болката на Сенч от това, че заговорничим против него. Всички се бяхме обърнали срещу него, сигурен беше в това, защото завиждахме за магията му и искахме да му отнемем всички тайни. Никой от нас никога не бил го обичал истински, никой освен Шайн.

Рязко като завеса, спуснала се в края на куклено представление, всичко изведнъж изчезна. Нямаше никакво кипящо Умение от Сенч, никакъв шепот от Копривка и най-лошото — когато затърсих колебливото Умение на Пчеличка, не намерих нищо. Нищичко.

Бях се озовал на пода. Сълзи се стичаха неудържимо по страните ми.

Тя беше някъде там, моята Пчеличка, подхвърляна и разкъсвана сред ураган от Умение, пленена и измъчвана. Шутът беше бил прав през цялото време.

Не можех да се предам. Гмурнах се отново, претърсих течението-Умение, отново и отново, докато не усетих, че силата ми отслабва. Когато се върнах в себе си, се бях свил на кълбо. Тялото ме болеше и главата ми пулсираше. Стар — чувствах се като на сто години. Бях се провалил и бях изоставил не само детето си, но и своя стар наставник.

Сенч, горкият Сенч, изгубен в магията, за която толкова беше копнял. Сега тя го беше завладяла и той я яздеше както човек язди неудържим жребец. Бях го наранил тази нощ и знаех, че не за първи път се е почувствал изоставен и наказан. Искаше ми се да можех да съм при него, да седна до леглото му, да хвана ръката му и да го уверя, че да, той е обичан и винаги е бил обичан. Жаждата му за обич ме беше изгорила почти толкова, колкото необузданото му Умение.

Но колкото и страстно да копнеех да съм със Сенч, тревогата ми за Пчеличка бе по-голяма. На кораб, беше казала тя, на път към Клерес. Жива. Жива! Но в ужасно положение. Но жива. И се чудеше защо не съм отишъл да я спася. Похитителите ѝ бяха жестоки към нея. Удивлението от това отекваше в мен като звън на камбани. Напиращата радост от това да съм сигурен, че е оцеляла, се сблъскваше с ужасните ми страхове за нея. Как се беше справила през всичките тези месеци, сама сред похитителите си? Изгаряше ме това, че я бях отблъснал, когато се бе пресегнала към мен.

Но жива! Без никакво съмнение жива! Това знание беше въздух в дробовете ми, вода сред пустиня. Изправих се. Тя беше жива! Трябваше да споделя тази вест с Шута. Основната ни цел вече беше спасяването ѝ!

А кървавото отмъщение над онези, които ми я бяха отнели — после.

— Вече ти казах, че е жива.

Все още треперех, все още вдишвах с усилие от тичането през кораба, за да намеря Шута. Това, че лейди Амбър прие толкова пренебрежително новината ми, беше влудяващо.

— Това е различно! — настоях. — Ти имаше сън, който можеше да е показвал или не, че Пчеличка е жива. Аз усетих Умението ѝ. Тя ми говореше! Аз знам, че е жива. На път към Клерес. И онези, които я отвякоха, се държат лошо с нея.

Амбър приглади полите си. Бях я намерил застанала до перилото, зареяла слепия си поглед в далечината. Пред нас пляскаха вълни, но не виждах никакъв знак, че се движим. Нуждата да усетя, че корабът се движи, че пори напред през вълните към Клерес, беше като болка в гърдите ми. Амбър се обърна към мен с празни очи и отново извърна лице към морето.

— Както ти казах. Преди седмици. Преди месеци! Още преди да напуснем Бъкип те подканих да се втурнем към Клерес! Ако ме беше послушал, вече щяхме да сме там, да чакаме пристигането ѝ. Всичко щеше да е различно. Всичко! — Острият укор в тона ѝ не можеше да се пренебрегне. Говореше все едно беше Шутът, но не беше.

Постоях така, просто загледан в нея. Тъкмо се канех да се отдалеча мълчаливо, когато тя заговори отново. Много тихо.

— Уморява ме. И ме дразни. През целия ми живот някои хора са се съмнявали, че бях истинският Бял пророк. Но ти, ти беше моят Катализатор. Видя какво направих. Заведе ме до вратата на смъртта и ме върна оттам. Не отричам, че силите ми са много намалели. Дори взорът ми за този свят е размътен.

Замълча за миг.

— Но когато ти казвам, че сънищата ми са се върнали, когато казвам, че съм сънувал нещо и че то е или ще бъде така, Фиц, ти, точно ти от всички, не би трябвало да се съмняваш в мен. Ако аз кажех, че се съмнявам в истината за твоето Умение, ако твърдях, че просто си сънувал, нямаше ли да се подразниш?

— Предполагам — отстъпих.

Беше силен шамар, това, че не сподели радостта ми, че най-после съм сигурен, а само ме укори заради съмненията ми. Съжалих, че бях побързал да я намеря, че не бях затаил новината за себе си. Не можеше ли да разбере колко опасно го чувствах — да повярвам, че детето ми все още е живо? Как се боях от пропадането от такава висока надежда!? Не можеше ли да схване колко болезнено се реех сега, когато знаех, че Пчеличка е жива, и се страхувах за нея? Шутът щеше да е разбрал това! Изведнъж се стъписах от това колко странна е тази мисъл. Наистина ли Шутът и Амбър бяха толкова отделени в съзнанието ми?

Да. Бяха.

Амбър никога не беше спасявала Кетрикен, нито мен в една зимна нощ. Никога не бе познавала Нощни очи. Никога не беше изтезавана и осакатявана. Никога не беше служила на крал Умен във времена на опасности и измяна. Стиснах зъби. Какво точно общо имах с тази Амбър? Много малко, реших.

А тя продължи безмилостно:

— Ако ми беше повярвал, сега щяхме са сме там, да наблюдаваме и да чакаме. Щяхме да сме в положението да я избавим преди да са я затворили. Сега трябва да се чудим дали са пред нас, или зад нас?

Опитах се да намеря аргумент, че не е права, но не можах. Упрекът ѝ беше твърде жилещ. Не бях споделил с нея, че Сенч се беше развилнял в Умението и че Копривка и нейните котерии едва бяха успели да го удържат. Реших да не го правя.

— Отивам да поспя — казах ѝ.

Може би по-късно, когато отново бъдеше Шута, щях да споделя страховете си с Умението и тревогата си за Пчеличка. Дошъл бях при Амбър изпълнен с ликуване от контакта си с Пчеличка и опустошение от това, че не бях могъл да го удържа или да я намеря, но вече няха с кого да споделя тази буря от чувства. Не можех да говоря с Лант, без да го притесня със състоянието на баща му. Не желаех и Спарк да се тревожи за Сенч. Точно сега не желаех да предлагам на Амбър нови поводи за разпри.

— Махни се — каза Амбър с тих, убийствен глас. — Махни се, Фиц. От неща, които не искаш да чуеш. Неща, които не искаш да усетиш. Неща, които не искаш да знаеш.

Бях се спрял при първите ѝ думи, но щом продължи, направих каквото ме посъветва. Тръгнах си. А тя викаше след мен и думите ѝ бяха натежали от гняв:

— Де да можех и аз да се махна от това, което знам! Де да можех да избира да не вярвам на сънищата си!

Не се обърнах.

Един кораб никога не заспива истински. Винаги има моряци на вахта и всички трябва да са готови да изскочат на палубата мигновено. Но бях заспал дълбоко, когато някой ме разтърси за рамото, и се

надигнах, готов за бой. На приглушената светлина от покрития фенер видях, че Спарк ме гледа със смесица от тревога и веселие.

— Какво? — попитах стреснато, но тя поклати глава и ми махна да я последвам. Измъкнах се тихо от хамака и се запровирах между спящите моряци.

Излязохме на палубата. Вятърът беше лек, вълните спокойни. Звездите бяха близки и ярки, луната — в средна фаза. Не си бях направил труда да навлека риза или обувки, но въздухът бе толкова нежен, че не ми липсваха.

— Нещо не е наред ли? — попитах Спарк.

— Да.

Изчаках.

— Знам, че си помислихте лошо за мен, за това, че занесох книгата на Амбър. Че ви шпионирах, за да видя къде я пазите. И че имахте право да не ми се доверявате. Когато се опитах да ви заговоря за това последния път, ми дадохте ясно да се разбере, че не желаете да знаете никакви тайни. Е, сега дойдох, за да издам отново нещо доверено, и очаквам мнението ви за мен да се влоши още повече. Но не мога да опазя повече тази тайна.

Сърцето ми потъна в петите. Мислите ми веднага скочиха към нея и Лант и се уплаших от това, което можеше да ми каже.

— Амбър — прошепна тя.

Поех си дъх, за да ѝ отвърна, че не желая да знам никакви тайни на Амбър. Гневът на Амбър беше стена, която не исках да пробивам. Почувствах се и ядосан, и вкиснат. Щом Амбър имаше тайна, която не искаше да сподели с мен, но я беше казала на Спарк, какво пък — да си я пазят за тях.

Но Спарк не се интересувахе дали искам да знам, или не. Заговори тихо:

— Тя сънува вашата смърт. Когато бяхме по реката беше само веднъж, най-много два пъти. Но сега е почти всяка нощ. Говори и вика предупреждения към вас в съня си и се буди разтреперана и разплакана. Не ми говори за това, но говори в съня си: „Синът ще умре? Как може синът да умре? Това не трябва да бъде, трябва да има друга пътека, друг път.“ Но ако го има, не мисля, че тя може да го намери. Това я унищожавя. Не знам защо не ви казва за кошмарите си.

— Току-що ли я напусна? Тя знае ли, че си дошла при мен?

Спарк поклати глава и на двата въпроса.

— Тази нощ, изглежда, спи добре. Дори когато се буди разплакана, се преструвам на заспала. Единствения път, когато се опитах да ѝ помогна, ми каза да не я докосвам и да я оставя на мира. — Наведе очи към палубата. — Не искам да разбере, че ви казах това.

— Няма — обещах ѝ.

Зачудих се дали или как ще уведомя Шута, че го знам. Беше ми казал, че колкото по-често се сънува нещо, толкова по-вероятно е. През годините ни заедно често ми беше помагал да избегна смъртта. Спомних си как беше призовал Бърич на върха на кулата вечерта, когато Гален ме беше съкрушил. Двамата ме бяха издърпали от ръба, докъдето бях изпъзлял, след като Гален ми беше внушил да се хвърля долу. Беше ме предупредил за отравяне в Планинското кралство. Беше ме спасил, носейки ме на гърба си, когато бях поразен от стрела. Често ми беше казвал, че в сънищата му оцеляването ми било толкова невероятно, че почти невъзможно, но че е трябвало да ме опази жив на всяка цена, за да мога да му помогна да промени света.

И го бяхме постигнали. Беше сънувал собствената си сигурна смърт и заедно ѝ се бяхме опълчили.

Вярвах на сънищата му. Трябваше, освен когато бяха твърде плашещи, за да им вярвам. О, след това винаги се преструвах, че мога да ги опровергая.

А сега той сънуваше моята смърт. Отново. А наистина ли? Аз ли бях все още Неочаквания син във виденията му, или беше Пчеличка? Бързахме ли към избавление, за което той вярваше, че не би могло да успее? Мисълта за собствената ми смърт ме оставяше напълно равнодушен. Ако смъртта ми бе цената за спасението на Пчеличка, щях да я платя с радост. И внезапно изпитах облекчение при мисълта, че Лант и Шутът щяха да са там, за да я върнат в безопасност в Бъкип. Знаех, че Ридъл и Копривка ще я поемат, и вероятно щяха да се справят много по-добре с отглеждането ѝ от мен.

Но ако сънуваше, че ще стигнем до Клерес само за да ни бъде отнета от смъртта... Не. Не можех да го повярвам. Нямах да позволя да се случи.

Значи това беше направило Амбър толкова груба, когато споделих новината си? Дали вече вярваше, че Пчеличка е жива, но няма да оцелее да я избавим?

Не! Трябваше да съм аз. Аз бях Неочакваният син, не Пчеличка. Моля ви, Еда и Ел, не Пчеличка.

Спарк ме гледаше втренчено, с преbledняло лице.

— Не за първи път ме е сънувала мъртъв — казах ѝ. Усмихнах се с усилие. — Спомни си: той е Пророкът, а аз съм Катализаторът. Нямам намерение да умирам или да позволя някой да умре. Върви да спиш, Спарк. Отдъхни, докато можеш. Каквото трябва да бъде, може би ще бъде. Или не!

Тя постоя мълчаливо и видях на лицето ѝ вътрешната борба. Вдигна очи, взря се в моите и рече:

— Тя вижда повече, отколкото ви признава.

Кимнах.

— Винаги го е правил — казах ѝ и ѝ обърнах гръб.

Погледът ми се зарея над водата. След малко чух леките ѝ стъпки, докато се отдалечаваше. Въздъхнах след толкова сдържане. Искаше ми се всичко да беше свършило. Всичките съмнения и несигурности да са приключили. Уморяваха ме повече от бой с брадва. Исках да съм приключил с чакането и подготвянето. Но водите се простираха безкрайни пред мен, като смачкана хартия под колебливата лунна светлина.

Някъде по тези води се движеше друг кораб, към Клерес, с моята дъщеря на борда му. Пред нас? Зад нас? Нямаше как да знам.

22.

ПЕПЕРУДЕНОТО НАМЕТАЛО

Осите жилият, когато гнездото им е застрашено. Отидох да донеса гърне за цветя за майка ми. Взех едно най-отгоре от купчината, без да знам, че осите са си направили гнездо в другото под него. Излетяха на рояк и ме подгониха. Ужилиха ме на много места и болката беше като огън, който се връзва в плътта ми. Осите не са като пчелите, които трябва да преценят една атака срещу собствения си живот. Осите са по-скоро като хората, могат да убиват многократно и пак да продължават да живеят. Бузата и вратът ми бяха подути, а ръката ми се беше превърнала в безформена буца, с пръсти като наденички. Майка ми сложи на ужилените места сок от папрат и студена кал. А после взе масло и огън и ги уби всичките, изгори гнездото и неизлюпените им деца в отмъщение за това, което бяха направили на дъщеря ѝ. Това беше още преди да мога да говоря ясно. Бях стъписана от омразата ѝ към тях; наистина не бях знаела, че майка ми е способна на такъв хладен гняв. Когато я зяпнах, докато гнездото гореше, тя ми каза: „Докато съм жива, никой няма да те нарани и да ходи ненаказан за това.“ Тогава разбрах, че трябва да внимавам какво ѝ казвам за другите деца. Татко ми може да е бил убиец някога. Майка ми си остана.

Из дневника на Пчеличка Пророчица

Има толкова много песни за плаване до края на света. Според някои човек прехвърля огромен водопад и стига до земя на кротки и мъдри хора и странни животни. В други приказки моряците стигат до земя на разумни говорещи животни, които намират хората за отвратителни и доста глупави. Тази, която най-много ми хареса, беше приказка за плаване отвъд всички известни карти и намиране на място, където ти все още си дете и можеш да говориш с детето и да го предупредиш да направи по-добър избор. Но на това пътуване бях започнал да чувствам, че когато отплаваш до края на света, навлизаш в свят на безкраен труд и скука и гледаш същия воден хоризонт всеки ден.

Реалността с плаването до края на всички познати карти беше, че непознатата територия на един беше домашната локва на друг. Парагон уверяваше, че е плувал до Клерес и прилежащите острови, когато бил кораб на Игрот, и че дори Кенит бил там като момче. Игрот бил обсебен от мисли за прорицатели и поличби, черта, която според някои разкази се беше предала на Кенит. Екипажът, който бяхме взели в Делоград, включваше компетентна навигаторка. Никога не беше плавала до Клерес, но разполагаше с карта от дядо й. Беше опитна и след като търговските маршрути, познати на Алтея и Брашън, се изгубиха в далечината, прекарваше повечето си време с тях. Нощем се съобразяваха със звездите и тя извикваше курс на Парагон, и повечето нощи той го потвърждаваше.

Бавните дни преливаха един в друг. Имаше дребни разсейвания. Един ден, когато нямаше сериозен вятър, Клеф извади една тръба и ни изсвири вятър. И да беше магия, беше от такъв вид, че нито можах да я усетя, нито бях виждал нещо такова. Престорих се, че е съвпадение. На Нас му се заби треска в крака и се инфектира. Алтея му помогна да я извади и я обработи с билки, които ми бяха непознати. Дадох му един ден почивка. Пъстра беше станала член на екипажа. Всеки момент, когато не беше с Амбър, прекарваше с Парагон. Возеше се на рамото на фигурата или дори на главата й. Когато ветровете бяха добри и той пореше през вълните, летеше пред него.

Тъжното със суката е, че човек се научава да я цени едва когато бъде разбита от някое бедствие или заплахата за такова. Гледал бях промяната в отношенията между членовете на екипажа ни от разстояние, виждах напреженията, които носи всяко дълго пътуване

или военна кампания. Надявах се да видя, че тези вътрешни бури се разбиват или ни подминават, но един следобед, докато работех с Лант по кърпенето на платно, той ми каза думите, от които се бях страхувал:

— Кенитсон харесва Спарк. И я харесва прекалено много.

— Забелязах, че я харесва.

Всъщност бях забелязал, че почти целият екипаж я харесва. И че отначало бяха гледали на нея като на съперник и Брашън неведнъж беше викал на момичето, че е безразсъдна в усилията си да се покаже като по-добър моряк. Но тази надпревара беше преляла в стабилно приятелство. Спарк беше жива, дружелюбна, способна на тежък труд. Носеше тъмната си къдрава коса на дебела непокорна плитка и босите ѝ стъпала бяха загрубели от тичането по палубата и катеренето по такелаж. Слънцето я беше изпекло тъмна като лъскаво дърво, а трудът беше направил мишците ѝ мускулести. Излъчваше здраве и дружелюбие. И очите на Кенитсон я следяха, докато работеше, и той почти винаги успяваше да седне срещу нея на масата в камбуза.

— Всички го забелязват — отвърна Лант мрачно.

— И това е проблем?

— Не е. Все още.

— Но мислиш, че ще бъде?

Той ме изглежда невярващо.

— Ти не мислиш ли? Той е принц, свикнал е да получава всичко, което поиска. И е син на изнасилвач.

— Той не е баща си — отвърнах кротко, но не можех да отрека тръпката на безпокойство, което думите му бяха събудили у мен. Задах следващия си въпрос предпазливо. — Спарк притеснена ли е от това? Помоли ли те за защита?

Той помълча, преди да отвърне.

— Не, още не. Не мисля, че тя вижда опасността. Но не искам да чакам нещо да се случи.

— Значи ме молиш да се намеся?

Той мушна иглата си през тежкото сгънато платно.

— Не. Просто искам да го знаеш, преди да се е случило нещо. Може би ще ме подкрепиш, ако се стигне до това.

— Няма да се стигне до това — отвърнах.

Той ме погледна с ококорени очи.

— Ако си разумен, няма да правиш нищо, докато Спарк не те помоли за защита. Тя не е този сорт момиче, което бяга и се крие зад мъж. Ако има затруднение, би трябвало да може да се справи с него. И смятам, че най-бързият начин да я ядосаш би бил да се намесиш преди да е помолила за каквато и да било помощ. Ако искаш, ще говоря с капитаните за това. Това е техният кораб, те поддържат реда на него. Знам, че имаш чувства към Спарк, но...

— Стига. Ще направя каквото ме посъветва.

Стисна зъби и започна да шије енергично.

През остатъка от деня наблюдавах Спарк и Кенитсон. Не можеше да се отрече, че той ѝ обръща внимание и че на нея това вероятно ѝ допада. Не видях да флиртува с него, но се смееше на шегите му. И можех да разбера Лант: ограничен от честта и дълга, той може би се дразнеше, като го виждаше. Това едновременно ме отегчаваше и ме караше да завиждам на младостта им. Колко години бяха минали, откакто бях усещал жегванията на ревност и болезнените съмнения от това да обичам някого, когото не мога да имам? Беше едновременно облекчение, че съм се освободил от такова терзание, и напомняне за годините, които носех на раменете си.

Колебаех се на ръба на намесата. Мъчех се да реша дали трябва да проведе един разговор насаме със Спарк, но се боях, че ще изглежда повече като упрек към нея. А ако поговорех с принц Кенитсон... не знаех как ще реагира. Ако това негово внимание се окажеше само приятелско флиртуване, щях да се почувствам като глупак, забъркал се където не му е работата. А ако имаше искрени чувства към Спарк, допусках, че ще реагира като мен, когато лейди Търпение се бе опитала да ме предупреди да не се занимавам с Моли. Ситуацията се усложняваше още повече от засилващото ми се приятелство с младежа. Гордостта му все още го правеше сприхав, но личеше, че полага всички усилия да стане стабилен моряк. Започваше да навиква сам да пере дрехите си и изобщо да върши нещата, които слугите му бяха вършили още от раждането му, въпреки че все още не беше сигурен дали екипажът му се подиграва, или се шегува с него, когато някой го включеше в шегата. Гордостта бе твърде висока стена, за да я пробие, но се опитваше.

Вече неведнъж бях измъквал пеперуденото наметало от скривалището му и обикалях като призрак палубата, скрит под него.

На един кораб, където има ужасно малко място за усамотяване, това ми предлагаше мъничко скрито пространство, където можех да седя, без някой да се промъкне до мен. Пренебрегван бях от всички. Дългото ми време като шпионин на Сенч завинаги беше разяло всякакво чувство на гузна съвест, каквато можех да изпитвам от това, че подслушвам разговори на други хора, но ги търсех преднамерено на кораба. Близкото приятелство на Ант с нашата навигаторка от Делоград определено не беше моя работа, нито се опитвах да чуя мрачните разговори на Алтея и Брашън на кърмовата палуба.

Една вечер намерих обичайното си тихо място заето от двама от моряците от Делоград, седнали да пушат. Тръгнах беззвучно към носовата палуба. Спрях се, както се надявах, на безопасно разстояние и изпитах лека тревога, като видях Кенитсон проснат по гръб на палубата. Направих още две предпазливи стъпки и видях, че очите му са затворени, но гърдите му се надигаха и спадаха в бавния и стабилен ритъм на човек, потънал в дълбок сън.

Парагон заговори тихо като родител до леглото на спящо дете.

— Знам, че си там.

— Предполагах, че ще го усетиш — отвърнах тихо.

— Приближи се. Искam да говоря с теб.

— Благодаря, но мисля, че ще е най-добре да говоря с теб оттук.

— Както желаете.

Кимнах мълчаливо. Опрях гръб на перилото, отпуснах глава назад и се загледах към звездите.

— Какво? — попита корабът. Беше скръстил ръце и гледаше през рамо към мен.

Лицето му беше толкова като моето, каквото беше навремето, че не бях сигурен дали говоря с него или със себе си.

— Някога, преди много време, се опитах да се махна от всичко. От семейството ми, от дълга ми. За известно време това като че ли ме правеше щастлив. Но всъщност не.

— Говориш за самовъзстановяването ми. Превръщането ми в двата дракона, които са били затворени в това дърво за шест ваши поколения.

— Да.

— Мислиш, че ще бъда нещастен?

— Не знам. Просто мисля, че би могъл да поискаш да премислиш. Имаш семейство. Обичан си. Ти си...

— Аз съм пленен.

— И аз бях. Но...

— Не възнамерявам да оставам кораб. Спести си дъха, човече. — След малко добави: — Може да приличаш на мен, но аз не съм ти. Моите обстоятелства са напълно различни. И не аз помолих да се събудя за това служене.

Помислих да кажа, че никога не съм желал ролята, която ми беше наложило семейството. После се зачудих дали е така. Гледах как гърдите на Кенитсон се повдигат и спадат бавно. Много бавно. Започнах да се смъквам на едно коляно до него, но корабът заговори.

— Той е добре. Не го буди.

Малкият талисман, изваян с профила на баща му, лежеше във вдлъбнатината между ключиците му, тънката сребърна верижка бе притисната силно в плътта му. Помислих колко няма да ми хареса да имам нещо такова стегнато около гърлото ми.

— Това не го притеснява — каза ми Парагон.

— Може ли да му говори?

— Защо те интересува? Няма нищо общо с теб.

— Би могло да има.

„Внимавай, Фиц.“ За миг се зачудих дали обсъждането на това с кораба е по-безопасно, отколкото ако го поставя пред Алтея. Вдишах предпазливо.

— Има една млада жена на палубата, Спарк. Тя е под моята закрила.

Корабът изсумтя пренебрежително.

— Знам я. Доволен съм от нея. И едва ли се нуждае от закрилата ти.

— Тя е много способна, но не желая да я видя вкарана в обстоятелства, в които се налага да се защитава сама. Ако се стигне до това, не мисля, че би тръгнало добре за Кенитсон.

— Какво намекваш? — попита корабът и усетих внезапния натиск на ума му срещу защитите ми. Стегнах стените си, макар и твърде късно. Горната устна на фигурата се вдигна в почти вълче ръмжение. — Толкова ли лошо мнение имаш за него?

— Никога не съм чувал някой да отрича онова, което баща му направи на Алтея. А талисманът от чародейно дърво, който носи, е пълен с мислите на баща му. Защо не би трябвало да съм притеснен?

— Защото той не е баща си! Не носи спомените на баща си. — Корабът замълча, след което добави злостно: — Аз ги нося. Взех ги, за да не може никой друг да ги носи.

А след това бях захвърлен по очи на грубото дърво на палубата. Одрах си дланите и коленете. Понечих да се надигна, но гърбът ми изведнъж се оказа притиснат от тежестта на мъжко тяло, една дебела ръка беше като железен лост на гърлото ми. Започнах да се боря, но той беше по-едър от мен и по-тежък. Брадата му изстърга по скулата ми и гласът му заръмжа:

— Виж се какъв си хилав. Опъвай се колкото щеш. Харесва ми буйна езда.

Другата ръка стисна косата на темето ми и притисна лицето ми в дървото. Опитах се да махна ръката му от гърлото си, но дебелиите извезани ръкави на ризата му се хлъзгаха и изплъзваха от хватката ми.

Понечих да изкрещя, но не можех да си поема въздух. Опрях длани в палубата и се помъчих да отхвърля тялото му от моето. Чух как друг мъж се изсмя и този отгоре ми се притисна върху мен. Щом ръката му над трахеята ми прекъсна всичкия въздух и в тъмното пред очите ми засвяткаха искри, усетих с ужас какво се кани да ми направи.

Върнах се рязко в съзнание като себе си, Фиц. Отпуснах пръстите, вкопчени в ръка, която не съществуваше.

— Не си тръгвай, човече от Бък. Стой където си и ще споделя още малко от младостта на Кенит с теб. Имам много спомени. Много часове с него, как пълзи, разкъсан и кървящ, натам, където Игрот не би могъл да го достигне. Нощи на треска, разтърсваща тялото му, дни, когато очите му бяха подути от бой. Позволи ми да споделя с теб още от чудесните си семейни спомени.

Усетих, че ми прилява, но това само усили негодуванието ми.

— Ако той... ако са му направили това, как е могъл да понесе да го прехвърли на други? Как е могъл да понесе да се превърне в същото чудовище?

— Интересно, че друг човек не го разбира повече от мен. Може би това е било единственият му начин да се отърве от него. Да не бъде жертва, като стане... насилникът? Не можеш да си представиш как се

бореше с чудовищата, които нападаха сънищата му. Как се бореше да стане всичко, което Игрот не беше. Игрот понякога имитираше финес на благородник. Беше фасада и не знам откъде бе дошла.

— Кенит така и не разбра нещата, които Игрот го принуждаваше да прави — продължи Парагон. — Да се облича като изящен малък мъж в дантелена риза и да обслужва Игрот на масата, само за да може по-късно пиратът да го набие, да разкъса дрехите му и да ги смъкне. Кенит беше този, който обезобрази лицето ми. Знаеше ли това? Държах го в ръцете си, когато го направи. Игрот се смееше, докато момчето изсичаше очите ми. Беше наша сделка. Кенит щеше да ме ослепи, а Игрот нямаше да го изнасилва повече. Но Игрот никога не спазваше думата си към никого, за нищо. Ние обаче я спазихме. О, да, спазихме обещанията, които дадохме в тъмните и кървави нощи!

Чух как корабът изскърца със зъби. Вълната от чувства, която ме връхлетя, накара сърцето ми да затупти и дъхът ми се учести. Зачудих се, че Алтея и Брашън не дойдоха на бегом. Корабът говореше в ума ми.

— О, те предполагат и подозират, но не знаят всичко, което се случи на палубите ми. Нито са в течение на разговора ни сега. Всичките онези години, с тялото ми заклещено като кораб и умът ми заклещен като пребито момче! До деня, в който ги убихме. Той ги отрови всички, с трески от моето лице, стрити и смесени в супата им. А когато всички се поболяха, всички пълзяха и се стискаха за коремите, Кенит ги довърши. Със същата брадва, с която взе очите ми, взе живота им, един по един, и тяхната кръв и спомени се просмукаха в палубите ми. Всеки, който го беше гледал опозорен и унижен, усети ударите на брадвата. И Игрот, последен от всички. Толкова обичливо го разчлени.

— Тъй че аз имам и всички тези спомени, човече от Бък. — Помълча известно време. Обърна ми гръб и се загледа над водата. — Можеш ли да си представиш, човече? Едно младо същество, което обичаш, да понася такива неща, докато ти стоиш отстрани безпомощно? Неспособен да убиеш мъчителя му, без да убиеш него? Отново и отново взимах спомените му. Два пъти взех смъртта му и го опазих, докато можеше да понесе да се върне отново в тялото си. Можех да приглуша онези спомени, но не можех да ги изтрия.

Гласът му стана странно отдалечен, сякаш говореше за събития, случили се преди сто години.

— Кенит не можеше да понесе да опази онези спомени. Щеше да се наложи да се самоубие. Тъй че вместо това уби мен. Съгласихме се на това. Не исках да живея с онези спомени повече, отколкото искаше той. Убихме ги всички, един по един, и Игрот последен. След това Кенит събра хубав дял от плячката, която беше тогава на борда, отвори люковете ми и погледа от корабната лодка, докато се накланях и поемах вода, и накрая се преобърнах и потънах... Опитах се да умра. Мислех, че ще умра. Но аз не се нуждая от въздух и не се нуждая от храна. Висях там, преобърнат с корпуса нагоре под водата. Вълните ме тласкаха насам-натам, а след това ме подхвана течение. А когато осъзнах, че ме носи към дома, към Бинград, се оставих. Тъй че след време ме намериха, с корпуса нагоре, в устието на залива на Бинград, пречка за навигацията. Извлякоха ме на един бряг, издърпаха ме извън досега на приливите и ме оковаха там. Лудия кораб. Пария. И там ме намериха Брашън Трел и Амбър, и Алтея.

Имаше звезди в нощното небе над нас и той пореше гладко вълните, тласкан от лек, но постоянен вятър. Можеше да сме единствените живи неща на света. Младият мъж, проснат на палубата, не беше помръднал и се зачудих дали Парагон го държи потопен в сън. Зачудих се колко от тази история би споделил с Кенитсон и защо я беше споделил с мен.

— Нищо няма да му дам от това — каза ми корабът. — Когато тръгна като дракони, всичко ще отиде с мен.

— Мислиш ли, че човешките спомени ще изчезнат, когато се превърнеш в твоите дракони?

— Не. — Каза го убедено. — Спомените на дракони и споменът на влечугите, които преминават между яйцето и дракона, са това, което ни прави цели. Ние не забравяме нищо, не и ако сме обвити и излюпени правилно. Ще се отърся от тялото на този кораб, но винаги ще нося с мен ужаса на онова, което човешките същества могат да си правят едни на други за забавление.

Открих, че нямам какво да кажа на това. Погледнах спящия младеж.

— Значи той никога няма да научи какво е преживял баща му?

— Знае достатъчно. Това, което малката Ета и Уинтроу, и Соркор знаеха, той го знае. Не е нужно да понася същинските спомени. Защо трябва да знае повече от това?

— За да разбере това, което е направил баща му?

— О. Знанието за това, което понесе детето Кенит, помага ли ти да разбереш това, което направи мъжът Кенит?

Вслушах се в ударите на сърцето си.

— Не.

— И на мен. Нито би помогнало на него. Тъй че защо да го обременяваме с това?

— Може би за да не направи никога същото?

— Онова късче от драконова утроба, което младежът носи вързано на гърлото си, изваяно в образа на баща му, беше носено от майка му много повече години, отколкото от Кенит. Тя прекара детството си като курва. Можеш ли да си представиш, че мислеше за Кенит като за първия човек, отнесъл се с нея с доброта? Че го обикна затова, че я спаси от онзи живот?

— Не го знаех — промълвих.

— Повярвай ми, Кенитсон знае повече за изнасилването, отколкото би си признал, и се съмнявам, че извършва над други онова, на което майка му гледа с отвращение. — Пое си дълбоко дъх и го издиша на въздишка, звук като вълни по ситен пясък. — Може би затова майка му го върза толкова стегнато на гърлото му, преди да му позволи да се качи на борда.

Кенитсон се размърда. Отвори очи и се загледа безмълвно към небето. Затаих дъх и останах неподвижен. Наметалото ми не беше съвършена защита. Носеше структурата, цвета и привидното измерение на онова, което бе зад мен, но вятърът го къдреше и подозирах, че ще изглежда странно. Все пак той не погледна към мен. Заговори на небето, или на кораба.

— Трябваше да се родя на тези палуби. Да отрасна. Толкова ми липсваше.

— Взаимно е — отвърна Парагон. Гласът му бе добродушен. — Няма връщане, синко. Ще вземем това, което имаме сега, и ще го съхраним с нас завинаги.

— Когато се превърнеш в дракони, ще ме оставиш.

— Да.

Кенитсон въздъхна.

— Дори не ти трябваше да помислиш за това.

— Всеки друг отговор би бил невъзможен.

— Би ли се върнал на гости? Или просто ще си заминеш завинаги?

— Това не знам. Как бих могъл да знам?

Кенитсон попита съвсем като момче:

— А какво се надяваш, че ще направиш?

— Мисля, че ще трябва да се науча отново да бъда дракон. И ще бъдем двама, аз и все пак не аз. Не мога да говоря за това, което се случва после. Мога само да кажа, че за дните, които са ни останали да сме заедно, ще бъда тук с теб.

Отдалечих се невидим и безшумен като призрак. Този разговор не беше за мен. Имах достатъчно своя болка, без да слушам друго дете, изоставено от баща. Бях стоял твърде дълго с носовата фигура. Възможно беше и Амбър, и Спарк да спят. Движех се по палубата на паузи, отбягвайки екипажа. В тъмното на стълбището застанах до вратата и безшумно смъкнах наметалото. Тръснах го и го сгънах грижливо. Почуках три пъти. Никой не проговори, тъй че я открехнах леко.

Шутът лежеше по гръб на пода. През тесния отвор влизаше смътна светлина, достатъчно, колкото да го различа.

— Фиц — поздрави ме той свойски.

Погледнах го, после — горния нар.

— Спарк?

— На смяна е тази нощ. Тъй. Пак пеперуденото наметало?

— Как разбра?

— Чух шумоленето на тъкан отвън. Предположих, че е наметалото, и ти току-що го потвърди. Къде шпионираше?

— Не шпионирах. Това е просто начин да съм сам. Да съм невидим дори когато наблизо има други. Но прекарах известно време с Парагон.

— Това е опасно развлечение. Отдръпни се, моля. — Преместих се, докато гърбът ми не опря вратата. Той сви бързо колене до гърдите си и се опита да скочи на крака. Не успя, удари хълбока си в нара със сила, която щеше да остави отоци. Не изскимтя от болката, само се

вдигна бавно и седна на нара. — Още не ме бива съвсем за това. Но ще го направя.

— Знам.

Ако волята можеше да направи нещо възможно, то и Шутът можеше да овладее старите си акробатични номера.

Издърпах старата си торба изпод леглото. Бръкнах вътре, намерих огнената тухла на Праотците и се уверих, че е изправена, преди да пхна сгънатото наметало до нея. Бръкнах надолу покрай сгънатия плат и книгите на Пчеличка. Опипах тръбите със Среброто през ризата, с която ги бях увил. Взривяващите се гърненца на Сенч на самото дъно. След като се уверих, че всичко е безопасно наместено, попитах небрежно:

— Още някакви сънища, Шуте?

Той изсумтя пренебрежително. След малко каза:

— Трябваше да се сетя, че Парагон ще знае за сънищата ми. Какво ти каза?

— Нищо за това, което сънуваш. Но сподели с мен, и то по впечатляващо ярък начин, малко от онова, което е оформило Кенит. — Проврях гърба си под горния нар и седнах до Шута. Трябваше да наведе глава, за да се побера. — Какви чудовища са хората! Бих предпочел да съм вълк.

Той ме изненада, като внезапно се облегна на мен.

— И аз. — След малко добави: — Съжалявам. Бях ти ядосан. Не беше честно. Но също не беше честно да се съмняваш в сънищата ми. Докосвали ли сте си отново умовете с Пчеличка?

— Не. Опитах няколко пъти, но не можах да я намеря. Трябва да съм много внимателен. Сенч бушува като буря. Два пъти стигна до мен, настоя да се свържа с него. Отначало усетих и Копривка, и котерията, които се опитваха да го овладеят. Да го затворят в тялото му. Последния път изобщо не ги усетих. Но ако Сенч ме подгони и Пчеличка попадне в това, то като нищо би могло да изгори дарбата й. Тя беше много неуверена и я отблъснах. Знам, че я смутих. — Замълчах. Това бе достатъчно за него. Болката и срамът си бяха за мен.

— Нищо не ми каза за това.

— Беше сърдит. — Замълчах. — Тъй. Твой ред е. Какво сънува? Той мълчеше.

Опитах се да придам лекота на гласа си.

— Предполагам, че двамата умираме. Отново.

Той си пое дъх и облечената му в ръкавица ръка потърси китката ми.

— Не искам да спя, Фиц. Седя тук на нара в тъмното и ден, и нощ, и се мъча да не заспя. Защото не искам да сънувам. Но сънувам. И подтикът да изговоря сънищата, да ги запиша е толкова силен, че ме поболява. Но не мога да ги запиша, защото нямам достатъчно зрение, дори да имах мастило. И не искам да ги разказвам на никого.

— Прилошава ти от това, че не можеш да споделиш сънищата?

— Като обсебеност е. Истинските сънища трябва да бъдат изговаряни и споделяни. Най-малкото — записвани. — Засмя се тихо. — Слугите разчитат на това. Обират сънищата на онези нещастни полу-Бели както селяните берат грозде. Всичко отива в тяхната библиотека на сънища и прорицания. Всичко е обработено, като отвяването на плявата от зърното. Всичко е съхранено. Отнесено и съотнесено. Готово да го приложат, да видят какво могат да предскажат и как могат да спечелят от това. — Облегна се на мен като дете, бягащо от кошмари, и го прегърнах. Той поклати глава. — Фиц. Те ще знаят, че идваме. Разполагат с Пчеличка и знаят, че идваме. Това не може да свърши добре за никого от нас.

— Тогава ми кажи. Не ме оставяй да вляза сяп в това.

Той се изсмя задавено.

— О, не. Аз съм този, който влиза сяп, Фиц. Ти умираш. Удавяш се. В тъмнина, в студена морска вода и в кръв се удавяш. Там. Вече го знаеш. Не знам какво добро ни носи това, но знаеш. — Усетих как раменете му се отпуснаха в сумрака. — А аз имам малкото облекчение, че съм казал сънищата си.

Прониза ме студ. Устата ми можеше да твърди, че не му вярвам, но вътрешностите ми вярваха.

— Не би ли могло да замръзна до смърт? — попитах с лъжливо лековат тон. — Чувал съм, че човек просто заспива и се свършва.

— Съжалявам — отвърна той и долових в гласа му същото усилие. — Не аз решавам как става. Просто ми се казва, че става.

— А ти?

— Това е най-лошата част. Мисля, че аз го преживявам.

За миг изпитах облекчение. После то изчезна. Шутът не беше сигурен за оцеляването си.

— А Пчеличка? — Гласът ми трепереше. — Знам, че си я сънувал жива. Спасяваме ли я? Връща ли се у дома?

Той заговори колебливо.

— Мисля, че тя е като теб. Кръстопът на много възможни видове бъдеще. Виждал съм я да носи корона с променящи се върхове от пламък и тъмнина. Но също така се появява като счупени окови. Която освобождава неща. И като счупен съсъд.

— Какво е счупеният съсъд?

— Нещо разбито непоправимо — промълви той.

Моето дете. Дъщерята на Моли. Разбито непоправимо. Някаква част от мен беше знаела, че преживелиците би трябвало да й направят това. Щеше да е също толкова разбита, колкото бяхме Шутът и аз. Мисълта за това нарани нещо вътре в гърдите ми. Гласът ми изхриптя.

— Добре. Кой не би се разбил? Аз бях разбит. Ти беше разбит.

— И двамата излязохме по-силни.

— Двамата излязохме — поправих думите му. Така и не бях сигурен, че разбирам какво ми беше направило изтезанието на Славен. Част от мен беше умряла в онази килия, и буквално, и фигуративно. Жив бях днес. Никога не бях знаел дали не съм изгубил повече, отколкото бях намерил. Безполезно беше да се чудя. — Какво друго? — попитах.

Главата му се люшна леко напред, а след това се вдигна рязко. Промених въпроса си.

— От колко време си буден?

— Не знам. Задрямвам, а след това се събуждам и не знам колко дълго съм спал. Слепотата е странна, Фиц. Нито ден, нито нощ. И нито тъмнина, ако искаш да знаеш.

— Някакви други сънища или мисли, които искаш да споделиш с мен?

— Сънувам орех, който е опасно да се счупи. Понякога чувам безсмислен брътвеж: „Клопката ловецът е и ловецът в клопката е.“ Но не винаги са сънища. Понякога виждам... като кръстопът, но с безброй пътеки, тръгващи от център. Когато бях младеж, ги виждах често и ясно. След като ти ме върна в живота, не ги бях виждал дълго време. Докато Пчеличка не ме докосна на пазара в онзи ден. Беше невероятно. Докоснах я и разбрах, че тя е центърът на множество пътеки. Видях ги и тях. Трябваше да я задържа да не прави прекалено бърз избор.

Гласът му секна.

— Какво се случи тогава? — попитах стъписано.

Той се изсмя късо.

— Тогава, мисля, че ти ме намушка с нож в корема. Много пъти, но след втория им изгубих броя.

— О. — Полазиха ме студени тръпки. — Не бях сигурен дали помниш нещо от това. — Усетих тежестта му на рамото си. — Съжалявам.

— Твърде късно е за това. — Потупа ме с облечената си в ръкавица ръка и се изправи с въздишка. — Вече съм ти простил.

Какво може да каже човек на това?

Той продължи.

— Парагон. Когато погледнах нагоре и видях Парагон, докато подхождахме към кея в Трехог... той сияеше с многобройни пътеки. Имаше други там, на онзи кръстопът, водещи назад към Келсингра или в самия Трехог, но повечето, които водеха към Клерес, най-правите, най-късите, започваха с Парагон.

— Значи затова настоя, че трябва да останем с него?

— Сега вярваш ли ми?

— Не искам. Но да.

— И аз чувствам същото.

Мълчанието завладя и двамата ни. Изчаках. След малко осъзнах, че спи дълбоко. Преместих го леко от рамото ми и вдигнах краката му на нара. Това ми напомни как слагах Хеп на леглото след неговите кошмари преди толкова години. Шутът придърпа коленете си до гърдите и продължи да спи така, свит на кълбо отбранително. Седнах отново на ръба на нара. Щеше да спи и щеше да сънува, все едно дали искаше, или не.

А аз щях да се пресегна с Умение.

Издишах бавно, та дъхът да издуха границите ми, и мигновено усетих по-ясно кораба. „Съжалявам“ — промърморих все едно се бях блъснал с непознат в тълпа. Пренебрегнах присъствието му и се пресегнах, опипвайки за течението на Умение. Там беше, но беше по-спокойно, отколкото го бях усещал от месеци. Беше постоянно като вятъра, който нежно изпълваше платната и ни тласкаше по вълните. Движех се с течението Умение, оставил се да понесе мислите и волята ми към Бъкип и към дъщеря ми Копривка.

Тя спеше. Промъкнах се в сънните ѝ мисли, събудих я нежно.

Как си, и детето ти?

Сенч е мъртъв.

Вестта излетя от ума ѝ към моя, напои ме с настойчивостта ѝ да знам. Тъгата ѝ нахлу и пробуди смътната ми все още тъга. За известно време беше само това. Не я попитах как. Беше стар, идвало беше вече от много време. Без билките и предпазван от Умението, с чиято помощ се беше подмладявал толкова дълго, годините му го бяха догонили.

Обвинявам себе си. Дадохме му делфова кора, за да потуши Умението му. Беше станал толкова необуздано силен с него. Биваше спокоен, а след това ставаше като бурен студен вятър. Двама от новите чираци решиха да напуснат обучението, защото магиите му бяха наистина плашещи. Дори Шайн започна да се бои от миговете му на сила, защото колкото и да се самоумъртвяваше, той я сграбчваше и запокитваше в Умението със себе си. Беше ужасена. Като всички нас!

Тъй че разреших делфовата кора. Смених всички прислужници, които го обслужваха. Подозирах, че му носят не само храна и вино! След три дни кората блокира Умението му и той стана... старец. Добродушен, но спривав, и стар. Позволихме на Шайн да го навестява отново; беше се наложило да я държи настрана от него. Той... като че ли не разбираше защо бяхме държали дъщеря му настрана. Беше толкова объркан. Говореше на портрета на Умен... О, Фиц, боя се, че умря с мисълта, че съм била ненужно жестока, че съм му отнела дъщеря му и магията му просто от злоба. Просто за да го контролирам.

Усетих Ридъл. Беше я чул да плаче, допуснах, и се беше събудил. Усетих го все едно беше броня, стягаща се около нея, изкован метал, който я държеше в себе си и изправена. Всичко, което искаше да я нарани, трябваше първо да премине през него. Помислих, че съм изтръпнал от скръб, но сърцето ми внезапно се изпълни с облекчение.

Радвам се, че Ридъл е с теб.

И аз. Ще му кажа това.

Получихте ли съобщенията ни по птица?

Да. Сенч беше стиснал писмото от Лант. Не знам колко пъти Шайн му го прочете на глас. Фиц. Той се усмихваше, когато го намерихме. Спокойна, мила усмивка.

Осъзнах внезапно: Трябва да кажа на Лант. А след това: Не мога.

Първата ти мисъл беше правилна. Трябва да му кажеш. Както аз трябваше да ти кажа.

Ще го направя.

Не знаех как или кога, но щях да му кажа. И на Спарк. Зачудих се дали вече разбирам подтика на Шута да изговори сънищата си. Не исках да им кажа. И в същото време отчаяно исках да споделя вестта, сякаш скръбта бе тежко бреме, което да се разпреди между онези, които трябва да я понесат.

Да, съгласи се тя с мен. И е добре да знам, че си жив. Присягах се към теб многократно през тези няколко дни. Когато никой от нас не може да те достигне с Умението, се уплашихме от най-лошото.

Аз съм на един жив кораб. Присъствието му е... проникващо. Още докато го отпращах към нея усещах, че корабът улавя това, което ѝ казвам. Съжалявам, че те притесних.

Разбирам. Незабавно ще събудя Предан, за да му кажа.

После моята вест изригна от мен неочаквано. Шутът е сънувал, че Пчеличка е жива. А последния път, когато успях да стигна до теб с Умението, когато Сенч толкова грубо ни раздели... я усетих. Познах докосването ѝ.

Ветровете на всички светове задухаха между нас и вълни зашепнаха срещу всеки бряг. Коя новина бе по-стъписваща? Че Сенч беше умрял или че Пчеличка е жива?

Изненадата ѝ ме прониза. Къде е тя? Как е? Лошо ли се отнасят с нея? Мисли ли, че сме я изоставили? Как е оцеляла в преминаването през онзи камък Умение? Как е възможно да е жива и ние да не правим нищо за нея от месеци?

Не знам. Това беше най-голямото изтезание — толкова много не знаех. Нямах да кажа на бременната си дъщеря, че малката ѝ сестра е злочеста и окаяна. Щях да излъжа за това, с ясно съзнание. Достатъчно ме болеше. Нямах да я натоваря с това бреме. Умът ѝ едва докосна сетивата ми. Знам, че пътува за Клерес, като нас. Не знам дали е пред нас или зад нас. Само, че е на кораб на път за Клерес. Това беше всичко. И Шутът я сънува, жива. Малко е, за да се продължи, но ще укрепя сърцето си с него.

Мислите ѝ внезапно ме заляха като вълна: събудилата се господарка на войната. *Ще стегна армия от воини и ползватели на Умението. Елиания ми го е предлагала неведнъж. Ще дойдем. Ще си върнем каквото е наше и ще оставим само руини и трупове.*

Не! Засега не пращай голяма сила в тази посока. Смятаме, че най-добрият ни шанс е да влезем незабелязано.

Ще преговаряте ли за връщането ѝ?

Тази мисъл изобщо не ми беше хрумвала. Тръгнал бях на мисия на отмъщението, замислях само да убивам. Мисълта за Пчеличка в ръцете им само ме беше направила по-решителен да видя кръвта им.

Все още съм на кораб, на път за Клерес. Ще реша, когато стигна там и проуча ситуацията. Може би ще преговарям.

Има много начини да се преговаря. Взимането на заложници мигновено изникна в ума ми. Мислите ми се зареяха и разбрах, че Копривка го усети.

Как си ти? — попитах я.

Натежала. Уморена. Щастлива. Понякога.

Понякога. Когато мислеше за бебето си вместо за смъртта на Сенч или мъченията на малката ѝ сестра. Съжалявам, че те събудих. И съжалявам, че Сенч си отиде. Ще кажа на Лант. Ти си отдъхни сега.

Тя се засмя. *Отдъхни. Докато мисля за малката Пчеличка в ръцете на похитители. О, да, животът изобщо става ли някога прост?*

Само за няколко мига, скъпа моя. Само за няколко мига.

Отдръпнах се от нея все едно си пускахме ръцете. За още малко време се оставих Умението да ме носи. Зачудих се дали някаква останка от Сенч е останала в този поток, някой призрак на Искрен или може би дори на баща ми. Бях се натъквал на присъствия в Умението. Не бях сигурен какво представляват, усещах само, че са много по-големи същества от мен. По-големи? По-богати, по-дълбоки, по-пълно оформени. Еда и Ел? Древни Праотци или ползватели на Умение, които бяха придобили повече присъствие в този поток?

Събрах кураж. *Пчеличке. Можеш ли да ме чуеш?* Оформих образ на малкото ми момиче в ума си. Малката Пчеличка. Видях я в старомодното ѝ облекло, видях недоверчивия ѝ поглед, щом вдигна очи към мен. Долових смътната миризма на орлови нокти в топла

лятна нощ. След това видях всички свои провали с нея. Не. Това не помагаше. Никога нямаше да я намеря така.

Изтласках настрана неохотата и се помъчих да възстановя онзи миг на връзка, която бяхме имали. Със Сенч, връхлитащ върху нас като летен шквал над малка лодка, бутащ, разпръскващ и застрашителен.

Фиц, момчето ми!

Ехо в огромното течение на Умение. Кратък спомен за Сенч, като ухание на летен бриз. Мъртъв. Заминал си.

Пороят на загубата бе твърде много. Опитах се отново да се пресегна за Пчеличка, но опипвах в тъмна вода. Детето ми си бе отишло като Сенч.

Измъкнах се от течението на Умение и отворих очи в тъмнината. Шутът спеше дълбоко. Нямаше никой друг. Седнал на пода, придърпах колене до гърдите си и отпуснах глава върху тях. Момчето на Сенч заплака.

23.

КЛЕРЕС

Неочакваният син пристига загърнат в мощ, която никой не може да види, но всички могат да усетят. Тя искри и тече, и обърква око и ум. В съня ми той е едно, после две, после три същества. Разтваря наметалото си и ярост гори вътре в него, пламъци, които ме карат да падна пред техния зной. Затваря наметалото си и го няма.

Неочакваният син се е появявал в различен облик и е бил сънуван сто двайсет и четири пъти. През последните трийсет години е бил сънуван седемдесет пъти. Във всеки случай сънуващият е съобщавал усещане за предзнаменование. Един го описва като треперещ слуга, който очаква наказание. Друг докладва усещане за срам пред правосъдието.

Сънувал съм собствената си форма на съня за Неочаквания син. Вярвам, че е сън за предстоящо правосъдие и наказание, нанесено на онези, които най-малко го очакват. И съм го сънувал над десет пъти. Вярвам, че този сън е едно неизбежно бъдеще. Проучвал съм други сънища за Сина в усилие да открия кога идва той и на кого въздава правосъдие. В нито един от сънищата не мога да намеря тази информация.

Сън 729, от родословната линия Дела от Коратин

Клерес беше най-странното място, което бях виждала. Стоях на палубата, забравила за поръчката си за Дуалия, и гледах зяпнала. Пред мен беше приветлив залив с вода, която бе невъзможно синя. Навсякъде около залива имаше четвъртити здания в розово, бяло и светлозелено, с плоски покриви и многобройни прозорци. На покривите на някои от сградите бяха кацнали малки островърхи палатки. По стените на някои пълзеше зеленина, обрамчила прозорците.

Зад обърнатите към залива сгради леко заоблени хълмове примамваха с отсенки в златно и кафяво. Имаше самотни дървета с дебели дънери и широко разперени клони, макар че на един склон равната редица дървета можеше да е била овощна градина. Далечните хълмове бяха осеяни със стада пасящи животни. Бяло-сивите бяха навярно овце. Другите стадни същества бяха добитък от вид, какъвто никога не бях виждала, с разклонени рога и гърбици на раменете. Малките лодки на кораба ни бяха спуснати и платната прибрани. Гологърди моряци запревиваха гърбове над греблата, щом ни задърпаха към кейовете. Бавно, много бавно, се приближавахме към брега.

Терасираният град следваше извивката суша, която обгръщаше залива. Едната ръка на прегръдката представляваше дълъг и тесен полуостров, но полуостровът беше прекъснат, сякаш се беше откъснал от сушата. Отвъд празнината имаше голям остров с бляскава костено бяла крепост на него. Самият остров също беше бял, почти ослепително. Бреговете му, отрупани с нападали каменни блокове, искряха. Кварц. Веднъж бях намерила камък, който искреше така, и Ревъл ми каза, че в него имало кварц. Цялата суша извън крепостните стени беше гола и пуста. Нито едно дърво, нито следа от зеленина. Изглеждаше все едно е остров, който изведнъж е изникнал от морето с вълшебен замък на върха.

Външните стени на замъка бяха високи и с бойници. На всеки ъгъл се издигаше здрава стражева кула, всичките увенчани с постройки, наподобяващи черепа на някакво огромно и страховито същество. Всеки от черепите с празни очи се взираше в различна посока. Вътре между каменните стени и по-високо от стените се издигаше укрепление. И от всеки негов ъгъл се извисяваха четири тънки кули, върховете им по-високи от кулите на замъка, с издути

помещения на върха, подобно на зрял лук, оставен да хване цвят. Никога не бях виждала кули толкова високи и тънки, сияещи бледи на фона на синьото небе.

Взрях се в тях. Крайната цел на пътуването ми. Моето бъдеще.

Отчаянието се опита да се надигне в мен. Затиснах го долу с буци лед. Беше ми все едно. Бях сама. Щеше да ми е достатъчно. Имала бях два съня, откакто баща ми ме беше отхвърлил. Два съня, за които не смеех да мисля, от страх да не ги зърне Винделиар. Бяха ме изплашили. Лошо. Бях се събудила в тъмното посред нощ и бях натикала предницата на ризата си в устата си, за да не може никой да чуе, че хлипам. Но когато се успокоих, разбрах. Не можех да видя ясно пътеката си, но знаех, че трябва да я извървя сама. До Клерес.

Дуалия ме прати да върна поднос с мръсни блюда долу в камбуза. Обикновено не ми възлагаше такива задачи. Мисля, че го правеше като поредната демонстрация пред Винделиар, че не само съм станала благонадеждна, но и бързо се превръщам в нейна фаворитка. Бях усъвършенствала раболепното си угодничество и го бях довела до нива, които той не смееше да доближи. Излъчвах разкаяна вяроност към нея на малък несекващ поток. Беше опасно, защото означаваше, че трябва постоянно да съм нащрек срещу Винделиар, за да не проникне в ума ми. Беше станал ужасно силен, след като бе изпил змийската слюнка. Но беше силен както е силен един бик: биваше го за големи движения и разбиване на стени. Аз не бях стена. Бях малко търкалящо се камъче, твърдо като орех, без ръбове, които да може да сграбчи. Бях усещала да опитва, неведнъж. Трябваше да се пазя много мъничка и да излъчвам само мислите, които нямаха никакви истински връзки с мен. Като раболепното ми възхищение към Дуалия.

Поддържала бях преструвката си добре, чак до това да стоя до банята ѝ, като държа кърпа за нея, а след това се навеждам, за да избърша мазолестите ѝ стъпала и загрубелите пръсти. Търках стъпалата ѝ, докато я чуех да стене от удоволствие, а след това нагласявах одеждите ѝ все едно обличах царствена особа, а не една омразна стара жена. Способността ми да я заблуждавам почти ме плашеше, защото включваше мисленето на мисли на прекършена робиня. Понякога се боях, че тези мисли се превръщат в мои истински мисли. Не исках да съм нейна робиня, но живеенето без заплахите и

побоищата беше такова облекчение, че това бе най-добрият живот, на който можех да се надявам.

Усетих познато стягане в онова, което мислех, че трябва да е сърцето ми. Чувала бях, че човек може да е с „разбито сърце“ или с „натежало сърце“, но изобщо не бях знаела, че е истинско усещане, което изпитва човек, когато светът го изостави. Загледах се към онова, което знаех, че трябва да е Клерес, и се помъчих да си повярвам, че мога да си устроя живота там. Защото знаех, че никога няма да се върна у дома. Усетила бях допира на татко ми до ума ми. Усетила бях как той ме отхвърли, отблъсна ме толкова силно, че се събудих разтреперана и болна. Посегнала бях към Вълка Баща. Той не го беше разбрал по-добре от мен. Така. Беше свършило. Бях сама. Никой нямаше да дойде и да ме спаси. Никой не се интересуваше какво е станало с мен.

Знаех това вече от дни, но още повече, знаех го всяка дълга нощ, която идваше между тези дни. Денем, когато и Дуалия, и Винделиар бяха будни, няхах време да мисля за това. Твърде заета бях да си пазя мислите от Винделиар, докато раболепнича пред Дуалия и я впечатлявам колко боязлива и сервилна съм станала. През онези часове това, че баща ми ме беше изоставил, бе като някаква постоянна жужаща болка, постоянна като неуморната вода, която ни заобикаляше. Оцеляването ми се носеше на това море от болка.

Нощем потъвах и се давех в него. Самотата ми беше станала абсолютна, когато докоснахме умовете си с баща ми и той ме избута настрана. Опитвала се бях да го изкарам по-малко отхвърляне по всеки възможен начин, но беше все едно да се опитвам да сглобя парчета от чаша, за да направя чайник. Имало ги беше онези други гласове. Един беше на сестра ми, може би, но не бях сигурна. Имало беше хор от други, включително един, който викаше и ревеше. Не знаех как бях стигнала до тях, но знаех, че баща ми ме беше усетил. „Бягай“, беше ми заповядал все едно, че имаше опасност, но той не избяга с мен. Не ме беше вдигнал и да ме опази. Беше останал сред онази буря от гласове. Беше им обърнал внимание, а мен избута настрана. Когато посмях да му извикам отново, пак ме избута грубо. Толкова силно, че не можах да се задържа за него. Изпаднала бях от него, от всякаква надежда за спасение и връщане към живот, в който беше имало някаква доброта. Бях пропаднала отново в себе си, в самотното си

мъничко аз, и открих, че Винделиар отново души около границите ми. Не посмях дори да заплача на глас.

Затръшна бях стените си плътно, плътно, плътно. Вълкът Баща ме беше предупредил. Да държа стените си толкова плътни означаваше, че никой не може да стигне до мен. В онзи момент се надявах, че никой повече няма да докосне мислите ми. Изобщо не исках някой да ме харесва отново, още по-малко да ме обича. И никога, никога вече нямаше да харесвам някого.

Болката в сърцето ми изведнъж стана болка в корема ми. Съчета се с болката от това да държа сънищата си неизказани и ненаписани. Но не смеех да изкажа сънищата, които ме спохождаха сега. Бяха плашещи и мъчителни, изкусителни и ужасни. Зовяха ме да ги направя реални. И с всеки ден от пътуването ни ставаха по-реални за мен, сякаш все повече се доближавах до едно неизбежно бъдеще, което аз щях да създам.

Затворих за миг очи и след това ги отворих към пастелния град пред мен. Накарах се да видя колко е хубав и си представих как съм щастлива там. Щях да тичам по улиците, да поздравявам хора, които познавам, да върша полезни неща за Дуалия. А някой ден щях да избягам.

Не. Не можех да имам тази мисъл, нито този план. Все още не. Беше красиво място, чудесно място, което да нарека свой дом. Колко щастлива щях да съм там! Прокапах мъничко от тази мисъл. Открила бях, че мога да подавам такива неща към Дуалия дори когато не мога да я видя. Умът ѝ имаше форма, която вече познавах. Като на Винделиар. За опит капнах мъничко от въображаемото си щастие на него. За миг го усетих топъл, а след това той отплесна мисълта ми настрана. Не знаеше как да накара своите мисли да стигнат ясно до мен. Понякога стигаха, но смятам, че беше нещо, което просто се случваше, а не нещо, което знаеше как да прави. Не чух преките му мисли, но усетих недоверието му към мен. А зад недоверието — болката му. По някакъв начин наистина беше повярвал, че щях да стана негов брат и да го обичам както никога никой не го беше обичал. Беше видял за нас пътека, която аз така и не бях видяла.

За миг жилещата мисъл, че може би и той се чувства толкова изоставен като мен, ме засрами. След това я потиснах и я изключих от ума си. Не. Той беше помогнал да ме похитят, беше помогнал в

унищожаването на дома ми, беше измамил и помогнал да убият единствената личност, която се беше сприятелила с мен по време на ужасното ми пътуване. Нямаше никакво право да мисли, че някой ще го обича, след като беше направил тези неща.

Но този гняв беше силно чувство, а вече бях научила, че силните чувства правят пукнатини в стената ми. Отрекох омразата си. От това стомахът ме заболя още по-силно, но го направих. Извърнах очи към хубавия град с малките правоъгълни къщи като сладкишчета, изложени на лавица. Щях да имам сладък живот там. Изписах весела усмивка на лицето си, внесох подноса в камбуза и го оставих там. Докато се връщах към капитанската каюта, се налагаше да заобикалям забързани моряци. С приближаването ни към крайната цел броят на задачите им се увеличаваше. Един ме изруга. Малки лодки бързаха към нас, докато моряците събираха платната. Навити въжета чакаха в готовност. Лодката при носа щеше да ни издърпа до кея.

Почуках на вратата на каютата, за да не би капитанът да е дошъл на гости в последния момент, и чух любезната покана на Дуалия да вляза.

— Опаковай всичко! — нареди ми тя веднага щом ме видя.

Посочи ми разпилените по пода дрехи, които беше пробвала и захвърлила. Всеки път, когато бяхме спирали в пристанище, капитанът ѝ беше купувал още дрехи. Зачудих се какво ще прави с тях, щом слезем и тя престане да бъде лейди Обретия. Самата тя се зае грижливо да подрежда накитите, които бе придобила, върху изящно изтъкан шал — всичко това също подаръци от капитана. След като ги подреди, стегна шала на малък вързоп. Междувременно аз бях приключила със съгъването на ефирните ѝ дантелени труфила в един пътен сандък.

— Ще ви бъде ли мъчно, че го напускате? — Въпросът беше изникнал в главата ми и изскочи от устата ми мигновено. Когато тя се намръщи, добавих припряно: — Той се държи с вас толкова добре. Трябва да е чудесно да имаш до себе си някой, който те оценява по достойнство.

Тя присви очи към мен. Беше се получило малко прекалено хвалебствено, но бях направила лицето си колкото се може безизразно, а след това се обърнах, за да приключа със стягането на ремъците на сандъка. Хвърлих кос поглед към Винделиар. Той много

бавно събираше оскъдните си вещи и ги пъхаше в една изтъркана торба. Откакто бях станала любимката на Дуалия, тя беше започнала да иска все по-малко и по-малко от него. Бях си въобразявала, че може би ще е благодарен да има по-малко задачи, но това, че тя го пренебрегваше, само подклаждаше неприязънта му към мен. Имах тревожното чувство, че замисля нещо, но и да бе така, пазеше го добре скрито. Аз също имах план, който бавно се оформяше в ума ми. Не смеех да мисля за него, за да не би да долови нещо в мислите ми. Беше първият план, който трябваше да съм съставила, още през зимата, когато ме бяха пленили.

„Не. Не мисли за това пред тях, когато са будни.“ Припомних си отново за малките пастелни къщи и какъв приятен живот ме очаква в този хубав град.

Дуалия най-сетне реагира.

— Ще ми е мъчно да го напусна. — После си пое дъх и изправи рамене. — Но това не е моят живот. Не завися от положението на един мъж и склонността му да претендира за онова, което би трябвало да е мое. — Като че ли беше почти ядосана от това, че той се беше отнасял добре с нея. Обърна се към Винделиар. — Помниш ли какво трябва да направиш, когато слезем?

— Да — отвърна той нацупено.

Тя го изглежда.

— А сигурен ли си, че можеш да го направиш?

— Да. — Очите му пробягаха към мен и за миг изпитах безпокойство.

— Чудесно.

Тя стана, приглади изящната си рокля и потупа косата си. Бях ѝ я сплела сутринта и навила много грижливо на тила ѝ. Сега тя я приглади все едно, че беше хубавата жена, каквато си я представяше капитанът. Искрящи обици се люшкаха на ушите ѝ и плетеница сребърни кръгчета с искрящи скъпоценни камъни стягаше гърлото ѝ. Но над него беше простовато кръгло лице, завинаги обезобразено от белега, оставен от зъбите ми. От онова, което бях чела в свитъците на баща ми, подозирах, че магията Умение на Пророците може да възстанови лицето ѝ, но не ѝ го казах. Можеше да се окаже оферта за преговаряне, която да ми потрябва по-късно, предложение, което можеше да ме опази жива. Или поне да изостри любопитството ѝ

достатъчно, за да поживея малко по-дълго. Опитах се да си спомня колко добра ми се беше сторила първия път, когато я срещнах, колко майчинска и състрадателна. Магията на Винделиар.

Винделиар се осмели да попита:

— Те знаят ли, че се връщаме? Симфи и Фелоуди?

Тя замълча и помислих, че няма да отговори. После каза:

— Пращането на къси съобщения по птица щеше само да ги обърка. Ще се обясня, когато застана пред тях.

Той почти ахна, сякаш това го беше изплашило.

— Ще са изненадани, като видят, че сме сами.

— Сами? — сопна се тя. — Водим с нас плячката, която казах, че ще доведа. Неочаквания син.

Погледът на Винделиар се плъзна към мен. И двамата знаехме, че тя вече не вярва това за мен. Помислих, че Винделиар ще прояви благоразумието да замълчи, но той каза:

— Но ти знаеш, че Пчеличка е момиче.

Тя му размаха юмрук.

— Това няма значение! Престани да говориш за неща, които си твърде глупав да разбереш! Аз ще се оправя с това. Аз ще се оправя с всичко това. Няма да казваш на никого, че е момиче. Няма изобщо да говориш. Разбираш ли ме? Не би трябвало да е прекалено трудно за слабия ти ум. Просто мълчи.

Той отвори уста, после закима глуповато. Дуалия отиде до прозореца и се загледа над безкрайното синьо море. Съжаляваше ли, че се връща у дома?

През следващите няколко минути, през които Дуалия не ме натовари с работа, се постарах да пригладя косата си. Успях да топна ръце в използваната от нея вода за миене и избърсах лицето си с кърпата. Износването не беше направило дрехите ми по-добри, но бяха прилично чисти. Направих си торба от най-опърпаната си риза и сложих в нея няколко допълнителни дрехи. Вързах ръкавите ѝ да направя дръжка и я метнах през рамо. Бях избрала маскировката си. Щях да съм едно честно дете, застанало право пред всички, безвредно и решено да задоволи Дуалия. Никой не биваше да се бои или да подозира онова, което бях наистина.

Шумовете на града бяха станали по-силни. Лодките щяха да ни издърпат до един от кейовете, които се изпъваха като пръсти от

оживените улици. С Винделиар изнесохме на палубата сандъка, пълен с фините труфила на Дуалия. Тя беше скатала пакетчето с накитите в красиво извезаната чанта, която носеше. И ето, че застанахме на палубата, настрана от пътя на моряците, и зачакахме корабът да стигне до кея, да го привържат безопасно и след това да поставят подвижното мостче.

Чак тогава капитанът дойде при нас. Хвана ръцете на Дуалия, целуна я целомъдрено по бузата и ѝ каза, че вече бил пратил бегач да ѝ осигури настаняване в някоя чиста и почтена странноприемница. За съжаление не можел да ни придружи, но имал двама докери, които щели да отнесат пътния ѝ сандък и да я придружат. Обеща, че ще отиде с нея до замъка Клерес, за да се посъветват за бъдещето ѝ, защото се надявал да има голяма роля в такова обсъждане.

Лейди Обретия се усмихна превзето и му благодари. Изящно извитите пера на шапката ѝ се люшнаха на морския бриз. Тя му напомни, че има да свърши своя работа в Клерес, но че ще се видят вечерта. А двамата ѝ слуги можели да се справят с носенето на сандъка до квартирата ѝ, тъй че придружители не били нужни. За миг челото му се набръчка от загриженост за любимата му. След това бръчките се загладиха — усетих, че Винделиар манипулира ума му. Разбира се, че тя щеше да е добре. Нямаше да се тревожи за нея. Тя беше толкова способна, колкото ѝ хубава, и той ценеше независимия ѝ дух.

Въпреки това ни придружи по мостчето. Отново хвана ръцете на Дуалия и я погледна в очите, щом тя вдигна глава, за да срещне любящия му поглед.

— Бъди внимателна, прекрасна моя — предупреди я той и се наведе за последна целувка.

Усетих, когато Винделиар го направи. Прекъсна илюзията, когато лицето на капитана се доближи до нейното, и му позволи да я види такава, каквато беше. Той тъкмо щеше да я целуне, но целувката му не стигна до устата ѝ — той се отдръпна ужасен от нея. За по-малко от един дъх Винделиар възстанови обаянието ѝ. Но капитанът вече бе отстъпил крачка назад. Примигна, потърка очите си с длани и след това се усмихна глуповато на Дуалия.

— Тази нощ изобщо не спях. А и да стъпя на сушата ме замайва, объркан съм от неподвижността. Лейди Обретия, ще се видим по-късно тази вечер. Ще вечеряме заедно.

— Да — обеща му тя едва чуто. Той извърна глава, потърка челото си и се качи на кораба. Погледна отново към нас от палубата, а тя вдигна облечената си в дантела ръка да му махне. Той се ухили като момче, махна ѝ в отговор и се обърна, за да се заеме със задълженията си. Тя постоя още за миг, загледана след него. Болката направи невзрачното ѝ лице още по-простовато. Винделиар стоеше невинно встрани и се преструваше, че не разбира какво се е случило току-що, но: — Той ме видя — каза Дуалия с тих, обвиняващ глас. — Ти му позволи да ме види.

Винделиар се бе загледал някъде надалече.

— Може би, за миг, контролът ми се поколеба. — Погледна я за секунда и се извърна. Видях злобното му задоволство, но може би беше твърде мимолетно, за да го засече тя. — Много сила отнема да се поддържа такава илюзия — изтъкна той. — Капитанът не е лековерен мъж. Да се накара екипажът му да те вижда като лейди Обретия във всеки момент беше трудно. Да накарам капитана да те вижда в такъв различен облик, във всеки момент, когато беше с теб, изцеди цялата ми магия. Може би сега е времето, когато би трябвало да ми дадеш...

— Не тук! — сопна се тя. Изглежда и двама ни ядосано. — Вдигайте сандъка и тръгвайте след мен.

Винделиар хвана едната дръжка, а аз сграбчих другата и закрачихме след нея. Сандъкът не беше чак толкова тежък. Носенето му беше неудобно само защото Винделиар беше слабак. Непрекъснато сменяше хватката си от една ръка на друга и вървеше изгърбен, сякаш едва можеше да го удържи. Сандъкът се подрусваше, чукаше по уличните камъни и се удряше в бедрото и пресеца ми. На всеки стотина крачки Дуалия трябваше да спира и да ни изчаква да я настигнем. Винделиар се стараше да поддържа облика ѝ. Мъжете се спираха и ѝ хвърляха възхитени погледи. Две жени ахнаха заради шапката и роклята ѝ. Тя крачеше гордо, а когато се обърнеше да погледне към нас, в очите ѝ имаше доволен блясък, какъвто никога преди не бях виждала.

Вървахме по улици, пълни с хора чужди за очите ми. Предполагах, че са моряци, търговци и работници, но с всевъзможно облекло. Видях едно момче, чиято коса беше червена като ръжда, ръцете и дланите му бяха опръскани с лунички като птиче яйце. Имаше една жена, по-висока от всеки човек, когато бях зървала, голите

й кафяви ръце бяха целите покрити с бели татуировки, от върхчетата на пръстите до широките й рамене. Плешиво малко момиче с розова рокличка ситнеше до също толкова плешивата си майка, чиито устни бяха обкръжени от малки скъпоценни камъчета. Извърнах глава към нея, зачудена как се задържат камъчетата, и сандъкът ме удари по прасеца.

Усещах как Винделиар се бори хем да носи сандъка, хем да поддържа илюзията за лейди Обретия. Третия път, когато трябваше да спре и да ни изчака, Дуалия каза:

— Виждам, че отново ставаш безполезен. Добре. Няма нужда да се мъчиш толкова. Засега искам хората да не ни забелязват. Нищо повече.

— Ще се опитам.

Красотата й отпадна и тя стана съвсем обикновена, дори по-малко от обикновена. Незабележима.

Закрачи през тълпата и хората й отваряха път с неохота, а ние залитахме след нея. Усещах как магията на Винделиар се изчерпва. Погледнах го. Беше се изпотил от усилието да носи своя край на сандъка и да поддържа илюзията. Силата му цвърчеше и подскачаше като гаснещ пламък по влажна цепеница.

— Не мога... — изпъшка той и се отказа от усилията си.

Дуалия го изгледа гневно. Зачудих се дали разбра, че той вече не я загръща. Но докато подтичвахме след нея, хората започнаха да я забелязват. Видях как една жена потръпна, като видя белега на бузата й. Едно момченце извади пръста си от устата и посочи към нея. Майка му му шътна и го поведе бързо напред. На два пъти бледокожи хора се обръщаха към Дуалия сякаш за да я поздравят, но тя дори не спря. Всички я зяпваха и тя трябваше вече да е разбрала, че я виждат каквато е наистина. Един сивобрад моряк ахна изумен, като я видя.

— Прасе с шапчица с пера — каза той на мургавия си спътник и и двамата се изкискаха.

Дуалия спря. Не погледна назад към нас, докато я догонвахме, но заговори през рамо.

— Оставете сандъка. В него няма нищо, което ще нося отново. Просто го оставете.

Пресегна се, дръпна иглите, които крепяха шапката й, хвърли я на земята и закрачи напред.

Бях стъписана. Чула бях сълзи в гласа ѝ. Винделиар пусна своята дръжка на сандъка и той изстърга на земята. Отне ми малко време, докато осъзная, че Дуалия е сериозна. Не погледна към нас. Отдалечаваше се бързо и двамата се задъхахме, докато я настигнем. Бързо си дадох сметка, че нито бях тичала, нито вървяла много през дните ни на борда на кораба. Бързият ѝ ход означаваше, че нямах много време да се оглеждам. Зървах само мимоходом един добре поддържан град с широки и просторни улици. Хората, които подминавахме, бяха чисти и облеклото им беше просто, но спретнато. Полите на жените бяха с широки колани и широките плохи едва стигаха до коленете им. Носеха сандали и блузите им или изобщо нямаха ръкави, или ръкавите бяха широки като камбани и покриваха китките им. Бяха по-високи от жените на Бък и дори тъмнокосите нямаха къдрава коса. Някои от мъжете носеха само елеци върху голите си гърди и панталоните им бяха къси като полите на жените. Предположих, че е логично в този по-топъл климат, но за мен изглеждаха полуголи. Бяха по-светлокожи от хората на Шестте херцогства и тук поне светлата ми коса не привличаше погледи. Не видях нито един просяк.

Щом напуснахме кейовете и складовете и странноприемниците зад тях, минахме покрай розовите и светложълти сгради, които бях видяла от кораба. Под прозорците и до пейките до вратите имаше кошници с цветя. Кепенците бяха отворени широко в този хубав ден и в една розова сграда видях редици въртящи се колела — въртящите ги се трудеха усилено — и чух тропота на станове от една засенчена стая зад тях. Подминахме сграда, от която лъхаше горещина и уханье на печаш се хляб. Навсякъде, където погледнех, виждах чистота и ред. Изобщо не беше така, както си представях, че ще изглежда Клерес. Предвид предишната жестокост на Дуалия си бях представяла цял град, пълен с омразни хора, а не това пастелно благополучие.

С нас имаше много други пешеходци. Също като в пристанищната част на града, бързащите покрай нас хора бяха от разнороден вид. Повечето бяха светлокоси и белокожи, облечени в типичното облекло на Клерес, но някои явно бяха чужденци и пътници отдалече. Смесени с тях се мяркаха мъже и жени с униформите на стражи, със значка с виеща се лоза на нея. Много от тях открито зяпваха обезобразеното лице на Дуалия, а някои като че ли я

разпознаваха, но никой не я поздрави. Тези, които като че ли я разпознаваха, изглеждаха стъписани и извъръщаха погледи. От своя страна, тя не каза „добър ден“ на никого.

Пътят ни към белия остров ни поведе покрай брега. Водата плискаше по пясъчната ивица. Сиво-бял пясък искреше над кости от гранит. Вървахме по гладък път покрай къщи със зеленчукови градини и беседки между тях. Видях деца, всички облечени в същите широки бухнали дрехи, играеха си в дворовете или седяха на стъпалата на къщите. Не можех да различа дали са момчета, или момичета. Дуалия крачеше енергично напред. Видях как дръпна последните игли от косата си и пусна плитките си да увиснат покрай лицето ѝ. Свали огърлицата и обиците. Почти помислих, че ще ги захвърли, но тя ги пхна в торбата си. След като и те се махнаха, всички следи от лейди Обретия изчезнаха. Дори фината ѝ рокля се превърна в странност, вместо в прелест.

За моя изненада започнах да усещам чувствата ѝ. Не къкреше и не кипеше като баща ми някога. Мислите и чувствата на баща ми винаги бяха връхлитали на вълна срещу сетивата ми; заради тях най-напред се бях научила да правя стени в ума си. Дуалия изобщо не беше толкова силна. Мисля, че ги усетих само защото от много време бях вкарвала пипалца на мислите си в ума ѝ. Вълкът Баща ме беше предупредил. Всеки вход е и изход. И сега мисълта ѝ се промъкна през мен. Усетих от нея гневно негодувание затова, че никога не е била красива и никога не е била обичана, само търпяна, защото е била полезна. Усетих как сърцето ѝ се върна назад до време, когато бе познала любовта и също бе обичана. Видях една висока жена, която ѝ се усмихваше. Бледата жена. След това, смачкано сякаш под водопад от ледени висулки, чувството секна. Колкото повече се приближавахме към острова, толкова повече долавях самооправдание, вкоренено в гняв. Щеше да ги принуди да признаят, че не се е провалила. Нямаше да им позволи да ѝ се подиграят или да я укорят.

И щеше да си отмъсти.

Сякаш усетила допира на мислите ми, тя ни изглежда сърдито през рамо.

— Побързайте! — сопна ни се. — Водата се отдръпва. Искам да сме там рано, за да не ни задържат тълпите молители. Винделиар, върви с вдигната глава. Приличаш на вол, отиващ на заколение. А ти,

малка кучко? Дръж си езика, докато Четиримата ме изслушват. Звук да не чуя от теб. Или се заклевам, че ще те убия.

Беше първото й мъмрене към мен от няколко дни и ме изненада. Винделиар наистина вдигна глава, но мисля, че беше окуражен повече от това, че тя хрочеше отрова по мен, отколкото от заповедта й към него. Явно отново бях изпаднала в немилост, поне до неговото ниво.

Ужасявах се от срещата с Четиримата и копнеех да задам въпроси за тях, но си държах езика зад зъбите. Няколко пъти Винделиар хвърли поглед към мен, сякаш почти се надяваше да го запitam. Не го направих. На няколко пъти тайният ми план се опита да се просмуче в мислите ми. Прогоних го. Щях да бъда щастлива тук в Клерес. Щях да имам добър живот. Щях да бъда полезна тук. Когато усетих, че Винделиар ме гледа, му отвърнах с глуповата усмивка. Искаше ми се да се изсмея на глас от изненаданото му лице, но се сдържах.

Оставихме къщите зад себе си и тръгнахме покрай една много голяма сграда от бял камък. Нищо изцяло нямаше в нея — беше изцяло функционална. До нея имаше голяма конюшня, със собствена ковачница, и имаше няколко открити зони, където се упражняваха запотени стражи. Заповедите, които им викаше учителят им, отекваха от стените на сградата и около стражите се вдигаше прах, докато нападаха, сблъскваха се и се отдръпваха.

После навлязохме в район, който ми напомни по-скоро за сергиите на Зимния празник, отколкото за истинско село. Пред грубите каменни къщички имаше разпънати сенници и пред тях стояха хора на опашки. В сянката под тях хора по-бледокожи от мен, с пухкава бяла коса, седяха на пищни столове, почти като тронове. Някои продаваха малки свитъци. Други имаха шкафове като мъжа, който ни беше казал да намерим „Морска роза“. Някои от продавачите носеха екзотични шалове и искрящи обици, и дрехи от дантела. Други бяха с прости дълги ризи в бледожълто или розово, или небесносиньо. Един имаше голямо кристално кълбо на ажурна стойка и той или тя се взираше в него с очи като на пъстърва. Пред кълбото стоеше смълчана жена, стиснала ръката на млад мъж.

Имаше и други продавачи, продаваха талисмани за късмет или за бременност, или за плодородие на овцете, талисмани за добра реколта или да помогнат на бебето да спи нощем. Такива стоки се хвалеха

шумно от по-млади търговци, които се движеха из тълпата, понесли подноси, гласовете им бяха пронизителни и несекващи като писъците на чайките над залива.

Имаше и щандове за храна, продаваха и сладки, и пикантни храни. Изкушаващите им аромати ми напомниха, че не сме яли от разсъмване, а оттогава бяхме повървели доста много, но Дуалия не спря. Бих прекарала целия следобед в разглеждане на този пазар, но тя крачеше през него, без да спира и дори да поглежда настрана.

Чух как някой изшепна:

— Сигурен съм, тя е! Това е Дуалия!

Друг някой рече:

— Но къде са останалите тогава? Всичките лурики на онези хубави бели коне?

Дори това не я накара да извърне глава. Забързахме покрай и през гъста човешка тълпа и някои започнаха да ни ругаят, други викаха по нас, че сме невъзпитани, но Дуалия пробиваше през тълпата, докато стигнахме челото на опашката. Къса издигната пътека от камък и пясък свършваше пред висока порта, направена от железни решетки. Точно зад портата пътеката внезапно свършваше във вода. Оттатък водата, на каменистия остров, беше бялата крепост. Пред портата стояха четирима широкоплещести стражи. Двама държаха пики и гледаха напиралците хора студено. Другите двама носеха мечове. Бяха внушителни воители, синеоки, тъмнокоси и мускулести, и дори жените бяха по-високи от баща ми, но Дуалия не спря, нито се поколеба.

— Ще мина.

— Не. Няма. — Мъжът, който заговори, дори не я погледна. — Ще се върнеш в края на опашката и ще изчакаш реда си. Когато приливът се отдръпне и водата спадне, тогава ще пуснем молителите подредено, по двама в колона. Така правим тук.

Дуалия пристъпи към него и заговори през стиснати зъби:

— Знам как правим тук. Аз съм от Кръга. Аз съм лингстра Дуалия и се върнах. Четиримата ще желаят да чуят доклада ми колкото може по-скоро. Не смейте да ме задържате.

Погледна косо Винделиар. Усетих как той се опита. Тънката му магия плесна към стражите.

Един от тях кривна глава и огледа Дуалия внимателно.

— Дуалия. — Изрече името все едно го знаеше. Вдигна лакът и сръга жената до себе си. — Това ли е тя? Дуалия?

Жената с неохота отмести погледа си от опашката неспокойни молители и изгледа Дуалия. Бръчките на челото ѝ станаха по-дълбоки. След това очите ѝ се спуснаха към Винделиар.

— Тя напусна много отдавна. Тръгна с отряд бели коне и конници. Би могло да е тя, но изглежда различно с тази рокля. Но този дребосък? Него го познавам. Съществото на Дуалия. Винделиар. Прави каквото тя му нареди. Тъй че щом той е тук, предполагам, че е тя. Трябва да я пуснем.

— Сега? Докато водата все още залива пътя?

— Не е толкова дълбоко. Мога да преценя. Желая да премина веднага. — Тонът на Дуалия не търпеше възражение. — Отворете портата.

Те се отдръпнаха и заговориха помежду си. Един се намръщи и като че ли посочи роклята ѝ, но другият сви рамене и точно той отключи портата и я отвори. Трябваше да отстъпи назад, за да може да я отвори, а това ни притисна до чакащите молители. И когато проходът се отвори пред нас и Дуалия пристъпи напред с Винделиар и мен след нея, тълпата тръгна с нас, опита се да премине с нас. Стражите с пиките тръгнаха напред, кръстосаха оръжията си и спряха хората, така че преминахме сами.

Издигнатата пътека беше от гладък обработен камък, плосък като маса. Дуалия не спря, щом стигна до водата. Не вдигна полите си, нито смъкна обувките си, за да ги носи. Тръгна напред все едно морето не владееше все още това пространство. Тръгнахме след нея. Водата беше плитка отначало, не топла, но не и изтръпващо студена. Докато крачехме напред, бързо стана по-дълбока, намокри обувките ми и мина от глезените ми нагоре до прасците. Започнах да усещам дърпането на отлива. Винделиар до мен се мръщеше.

— Не ми харесва това — каза горчиво.

Нито Дуалия, нито аз му обърнахме внимание, но скоро започнах да споделям безпокойствието му. Водата ставаше по-дълбока и дърпането на отстъпващите вълни стана по-силно. Бях газила в потоци и бързеи, но това беше морска вода. Имаше миризма и лепкавост, която ме изненада. Отсрещната порта не ми беше изглеждала много далечна, когато тръгнахме, но сега, когато водата стигна до коленете ми и после

до бедрата, безопасният далечен бряг като че ли се отдръпна. Дори Дуалия беше забавила, докато шляпаше напред. Впих поглед в гърба ѝ, докато се борех с водата. Тя можеше да се отдръпва, както бяха казали, но вълните все още идваха и се оттегляха, и понякога ме мокреха до кръста. Винделиар беше започнал да скимти и да хленчи и изоставаше. Помъчих се да вървя по-бързо. Водата вече беше по-студена. Дишах задъхано. „Остави го“, помислих си яростно. Мисля, че той усети мисълта ми, защото хленчът му стана по-силен и чух плясък, когато залитна, а след това дрезгавия му вик, щом отново се изправи. *Удави се!* Изстрелях тази мисъл към него, а след това се затворих зад стените си.

Слънцето биеше по главата ми, пърлеше черепа ми през късата ми коса, водата ме обгръщаше и извличаше топлината от мен. Свих ръцете си и притиснах до гърдите си вързопчето с дрехи. Потиснах болката в схванатите си мускули. Животът на кораба не ме беше подготвил за днешната разходка. Слънчевата светлина отскачаше от водата и ме заслепяваше. Вдигнах глава и се помъчих да видя Дуалия, но искрящата светлина замая погледа ми. Започнах да треперя и ми призля.

Беше ли водата по-плитка? Може би. Окуражих се и продължих напред, борех се с вълните. Следващия път, когато вдигнах глава и погледнах, Дуалия стоеше при отсрещната порта и ругаеше стражите, че не искат да ѝ я отворят. Отвъд портата струпани хора чакаха отварянето ѝ, за да напуснат замъка. Уморените им стойки и престилките от кожа или плат издаваха, че са слуги на Слугите; сигурно се връщаха по домовете си.

Изшляпах нагоре зад Дуалия. Тя ме изненада, като се завъртя, сграбчи ме за яката и едва не ме вдигна от земята, за да ме разтърси пред стражите.

— Това е Неочакваният син! — изръмжа им. — Искате ли точно вие да сте тези, които забавят пристигането му пред Четиримата?

Стражите се спогледаха. Най-високият я изгледа.

— Онзи стар мит?

Винделиар дойде разтреперан до нас. Един от стражите сръга другия.

— Това е Винделиар. Не можеш да го сбъркаш тоя подъл малък скопец. Тъй че *наистина* е Дуалия. Пускай ги.

Дуалия не пусна яката ми, когато портата се отвори и влязохме. Постарах се да не се съпротивлявам на дърпането ѝ, но това означаваше да вървя на пръсти. Не можах да погледна назад, за да видя дали Винделиар ни последва, но чух тракането на решетъчната порта, когато се затвори зад нас.

Пред нас се изпъна път, покрит със сиво-кафяв пясък. Слънцето палеше искри в него. Беше прав и безличен. От двете му страни се простираше гол скалист пейзаж. Беше толкова гладък и пуст, че разбрах, че са го оформили човешки ръце. Нищо не можеше да прекоси тази ивица земя, без да бъде видяно. Никога не бях виждала зона толкова лишена от живот.

Дуалия неочаквано ме пусна.

— Не се мотай. И не говори — заповяда ми, след което отново забърза напред. Хубавите ѝ доскоро поли бяха мокри и пляскаха в краката ѝ, докато вървеше. Последвах я, като се мъчех да не изоставам. Когато вдигнах очи и се взрях в крайната ни цел, гледката ме замая повече от слънчевата светлина по водата. Белите стени на замъка лъщяха. Вървахме и вървахме, и като че ли не се приближавахме. Постепенно започнах да осъзнавам, че много съм подценила колко голяма е крепостта. Или беше замък? Или дворец? От кораба бях видяла осем кули. Толкова отблизо, когато вдигнах очи, видях само две и безформените глави, които ги увенчаваха: наподобяваха черепи. Тътрех се напред, свела глава, понеже слънцето беше безмилостно. Всеки път, когато вдигнех глава, обликът на огромното здание в края на дългия път изглеждаше променен.

Когато се приближихме толкова, че трябваше да извия врат, за да видя върховете на стените, изящните барелефи по фасадите се набиха в очите ми. Бяха единственото, което можеше да се види на гладките бели стени. Не видях никакви прозорци, нито дори амбразури — и никакви врати, разбира се. От тази страна нямаше никакъв достъп до замъка. И все пак пътят водеше право към него. Бяло на бяло, издяланите ваяния бяха многократно по-високи от човешки бой и блестяха още по-ярко от стените, които красяха. Зяпнах за миг, а след това трябваше да извърна глава и да затворя очи. Но когато стиснах очи, ваянията отново бяха там, от вътрешната страна на клепачите ми, като пълзяща бяла лоза.

Познах я.

Колкото и да беше невъзможно, знаех какво представлява. Спомних си я — от живот, който никога не бях живяла, или може би от бъдеще, което тепърва щях да видя. Беше пълзяла през сънищата ми. Бях я нарисувала на челната страница на дневника си — беше обрамчила името ми. Бях ѝ придала листа и фуниевидни цветове. Бях сгрещила. Беше абстрактно изображение. И ме споходи мисъл, каквато никога не бях имала преди: че един художник би могъл да сътвори картина от идея и че аз мога да разбера каква е тя. Разпознах я като реката на всички възможни времена, изтичаща от настоящето и разделяща се на хиляда, не, на милион, не, на безброй много възможни бъдещета и всяко от тях нацепено на друга безкрайност от възможни бъдещета. И сред всички тях — една-единствена блестяща нишка, невероятно тънка, която изобразяваше бъдещето, каквото би могло и би трябвало да бъде. Ако събитията бъдеха насочени правилно. Ако Белият пророк сънуваше и вярваше, и навлезеше, за да постави света на пътя, времето щеше да го последва.

Отворих отново очите си, защото ги бях затворила само за миг. Ето го отново, пред мен, и въпреки всичко, което бях преживяла, всичко, което бях изтърпяла, за да дойда тук, и въпреки цялата ми омраза към хората, които ме бяха довели тук, изведнъж изпитах ликуване от това, че съм на мястото си. Най-после бях тук.

Увереност се надигна в мен, по-ясна от всичко, което бях знаела някога за себе си. Трябваше да бъда тук. В това място и в това време, трябваше да бъда точно тук. Десетина сънища, които бях имала, изведнъж се завихриха и преплетоха с по-отскорошни сънища в мен. Смътният план вече не беше смътен. Усетила бях подобен прилив на увереност в деня, в който бях освободила езика си. Видяла бях пътеките с такава яснота само веднъж преди, в онзи съдбовен ден през зимата, когато просякът ме беше докоснал и бях видяла как всички видове бъдеще започват от краката ми. О, какво велико добро можех да направя, след като вече бях тук. Съдбата ми беше тук и само аз можех да я оформя. Затаих дъх. И докато гледах втренчено нагоре, сърцето ми се извиси и запя, точно както го описват менестрелите. Бях тук и великото дело на моя живот беше пред мен.

Осъзнах, че съм спряла, едва когато Винделиар се изтъртри покрай мен. Хвърли ми поглед, пълен със злост, и усетих, че ми е все едно. Усмивка изпъна устата ми. Стените горе!

— Пчеличке, побързай! — заповяда рязко Дуалия през рамо.

— Идвам! — отвърнах и нещо в тона ми я накара да спре и да ме погледне. Наведох очи и глава. Това не беше нещо, което трябваше да споделя с когото и да било. Трябваше да го държа вътре в мен. Знанието беше като блестящо камъче, гребнато от мръсна локва. Виждах блясъка му, но знаех, че колкото повече се грижа за него, толкова по-чисто и блестящо ще става.

И също като скъпоценен камък, ако го разкриех, крадци щяха да ми го отнемат по всякакъв възможен начин.

Чух зад нас звук и се обърнах. Водата се беше отдръпнала и пътят се издигаше над нея. Змия от хора, по шест или осем в редица, вече запълваше пътя, минаващ между водите. Някои почти бяха преминали. Но дори след като стигнаха острова и водите на залива вече не ги ограничаваха, не се разпръснаха, а продължиха по тесния път.

— Побързай! — подкани ме отново Дуалия. Нищо чудно, че държеше на такова бързо ходене. Ако се забавехме, щяха да ни настигнат, може би дори да ни стъпчат.

Напред, където беше имало само гладка стена, се появиха пукнатини, изумително черни на белия фон. Пукнатините се превърнаха в ръбовете на врати, а след това се разтвориха широко. Фаланга стражи с лъскави сребърни брони и светложълти наметала излезе навън и се строи в две редици покрай пътя ни. Помислих, че ще ни спрат, но Дуалия ги поглеждаше гневно и правеше знаци с ръка, докато крачехме мълчаливо покрай тях.

Чак когато минахме под арката на входа и влязохме във вътрешен двор, един мъж пристъпи и застана пред нас. Беше висок и слаб и носеше меч, но дори в бронята си изглеждаше мършав и слаб. Лицето му беше бледо и обезобразено от ивици розова белеща се кожа. Туфи посивяла коса стърчаха изпод шлема му. Той присви очи към нас.

— Лингстра Дуалия. — Името ѝ прозвуча като обвинение. — Вие напуснахте с конна охрана лурики. Къде са те и хубавите им коне? Защо се връщате сама?

— Отдръпни се, Босфоди. Няма време. Трябва веднага да получа аудиенция със Симфи и Фелоуди.

Той огледа обезобразеното ѝ лице, огледа и опърпаните дрехи на Винделиар, след това очите му се спряха на мен. На намръщеното му

лице се изписа неодобрителна гримаса. После той отстъпи встрани и ни покани с жест да минем покрай него.

— Както желаете, Дуалия. Ако аз се връщах от съмнително начинание, загрозен от белези и лишен от всичко, което ми е било поверено, едва ли щях толкова да бързам да докладвам провала си на Четиримата.

— Не съм се провалила — отвърна тя кратко.

Щом забързахме покрай него, той промърмори:

— От всички, които трябваше да се върнат живи, точно Винделиар. — Чух как се изплю.

Широкият вътрешен двор бе облицован на шарки от бял и черен камък и беше толкова чист, че сякаш бе току-що изметен. Покрай стените на външната крепост имаше щандове с храни и напитки, наред с пъстроцветни колички с многобройни чекмеджета, които, вече знаех, съдържаха хартийки с предсказания за бъдещето в орехови черупки. Знаменца и гирлянди висяха почти неподвижни в горещината. Открити павилиони засенчваха маси и пейки, очакващи гладни и жадни клиенти. Приличаше на празненство, много по-голямо от Зимния празник в Крайречни дъбове. За миг детинското любопитство ме накара да забравя коя съм сега и закопнях да обикалям между сергиите и да купувам сладкиши и пъстри украшения.

— Побързайте, тъпаци! — сопна се Дуалия.

Тези радости не бяха за Винделиар и мен. Отдръпнах се от детето, което бях някога.

Тя забърза към най-хубавата сграда между крепостните стени. Беше построена като че ли от бяла кост. Вратите и прозорците бяха филигран, изваян в кост или камък. Това здание беше основата за четирите тънки кули, които бях зърнала от кораба. Изглеждаше невъзможно да са толкова високи и да крепят такива кубета. Но ето, че ги имаше.

— Хайде! — сопна ми се Дуалия и за първи път от много дни ме зашлеви. Усетих, че старото разцепено в ъгълчето на устата ми закърви отново. Вдигнах ръка да го притисна и я последвах.

Зад оградения с колони портик се издигаше отворена двукрила врата. Изкачихме широките стъпала към нея. Спирането на светлината, биеща над главата и раменете ми, бе стъписващо. Обувките ми все още бяха мокри и оставях пясъчни дири по безукорния под. Щом очите ми

се пригодиха към светлината, видях великолепието, което ме заобикаляше.

Тук входът беше обрамчен с позлата или може би истинско злато. Възхитителни картини в пищни рамки, с фигури многократно по-големи от естествен ръст красяха стените. Над тях висяха огромни гоблени с пискюли. Никога не бях виждала бяло дърво, но всяка стена тук бе облицована с такова. Дори високият таван бе изрисуван с невъобразими пейзажи. Почувствах се много мъничка и не на място сред такова великолепие. Но Дуалия изобщо не бе притеснена от всичко това.

Една жена застана на пътя ни. Беше облечена в халат в пищно жълто, по-жълто от цвета на глухарчета. Ръкавите ѝ висяха над китките и бухнатите ѝ поли метяха пода. Яката се издигаше до брадичката ѝ, а цветната украса на главата ѝ оставяше открит само кръг на лицето ѝ. Червеното на устата ѝ беше стъписващо.

— Дуалия — каза тя и зачака намръщено.

Чух как някъде се отвори и затвори врата. Двама души минаха покрай нас и излязоха навън. Надигна се рев от гласове. Тълпата беше стигнала до външния двор. После затварящата се врата прекъсна звуците.

Дуалия проговори.

— Искам аудиенция със Симфи. И Фелоуди. Веднага.

Жената се усмихна противно.

— Днес не е ден за частни аудиенции. Четиримата са в Съдийската зала, за да изслушват жалби и да определят вина и наказания. Знаеш, че такива срещи се уговарят месеци по-рано. Но — усмихна се тя като ръмжаща котка — може би мога да ти уредя среща там?

При тези думи Винделиар се хвана за страните, а след това закри устата си с длани.

— Не. Искам да се видя със Симфи. Насаме или с Фелоуди. Само с тях. Веднага, Денеис.

Дуалия изгледа Винделиар навъсено. Той пусна ръцете си, а след това изгърби рамене, сякаш очакваше да го ударят.

Жената в жълто присви устни, при което лицето ѝ стана почти гладко, защото щом се взрях в безизразните ѝ сиви очи, видях, че няма вежди.

— Не може да стане днес. Може би вдругиден ще мога да...

— Ако забавиш новината ми с два дни, мисля, че Четиримата ще те одерат жива, и то бавно. Или може би ще ми разрешат да изпълня тази задача лично.

Мислила бях, че лицето на Денеис не би могло да е по-бяло, но сега то побеля като най-добрата хартия на баща ми.

— Ще предам молбата ти на слугите им...

— Постарай се — прекъсна я Дуалия. — Ще изчакаме поканата им в Залата на радостта. Погрижи се да ни донесат храна и освежителни напитки. Пътувахме дълго.

— Не ми заповядвай — каза жената, но Дуалия само изсумтя.

— След мен — заповяда после на мен и Винделиар и ни поведе от кръглата входна зала по един от коридорите, разклоняващи се от нея като спици на колело. Вървахме по безукорно чист бял камък покрай намръщени неодобрително портрети. Чух как зад нас външните врати се разтвориха, погледнах през рамо и видях Денеис да посреща процесия изящно облечени хора.

Дуалия вървеше по коридора все едно си беше у дома и когато стигнахме до една врата, украсена с месингови фигури на многобройни слънца, я отвори и влязохме. Любопитните ми пръсти погалиха вратата, докато минавах през нея. Като че ли беше направена от големи плоскости от кост или бивни, но що за същество можеше да има толкова големи кости или бивни?

— Затвори вратата! — сопна се Дуалия и аз дръпнах ръката си. Винделиар беше зад мен и я бутна. От колко време не бях стояла в стая, която не се местеше с вълните? Вдишах дълбоко и се огледах. Беше помещение, устроено за чакане и неудобство. Два млечнобели прозореца пропускаха процедена светлина, но не и гледка. Столове от твърдо дърво с прави гърбове бяха наредени покрай стените. В центъра на залата имаше гола маса от бяло дърво. Нямаше покривка на нея, нито съд с цветя, какъвто майка ми щеше да е поставила. Подът беше от корав бял камък, а стените бяха безлични бели панели. Дебели бели греди кръстосваха тавана горе. След като вратата се затвори, отвън не идваше никакъв звук. Дуалия видя, че се оглеждам, и ми нареди:

— Седни!

Бях много жадна, а и ми се пишкаше, но знаех, че няма да имам възможност да удовлетвори нуждите си. Отидох до един стол и седнах. Беше прекалено висок и краката ми увиснаха. Неудобно. Пъхнах вързопчето си дрехи зад мен. Не помогна.

Дуалия не седна. Обикаляше бавно покрай стените. Винделиар се тътреше зад нея, докато тя не се обърна и не го зашлеви.

— Престани!

Той затаи дъх, за да не изхленчи, погледна ме сърдито и седна на стола най-далече от мен. Седна на ръба. Пръстите му опираха пода и петите му се полюшваха. Тя го посочи с пръст.

— Нищо ли не остана? Никаква сила ли не ти е останала?

Долната му устна потрепери.

— Знаеш, че рядко действа срещу силна кръв на Белите. Не можах да склоня Денеис. Освен това използвах много за теб върху капитана и екипажа. Беше много работа и...

— Млъкни. — Тя разкопча горните копчета на блузата си и бръкна в пазвата си. Извади кожената кесийка и очите на Винделиар светнаха, щом измъкна от нея малката стъкленица. — За щастие спестих малко. Трябва да убедиш Четиримата да ме изслушат и да ми повярват.

Лицето му посърна.

— Всичките Четирима? Трудно ще е. Трудно щеше да е дори да имах цяла доза! Култри. Бих могъл да склоня Култри, но...

— Млъкни! — Беше отпушила стъкленицата, но когато я наклони, съсирената каша на дъното не помръдна. Тя натика отново запушалката и разтърси стъкленицата. Полепналото на дъното пак не помръдна. Тя отвори стъкленицата и пъхна пръста си вътре. Беше твърде къс, за да стигне залепналото на дъното. Не можеше да докосне утайката. Тикна я към Винделиар. — Плюй! После го разклати и го изпий.

Видях как слюнката му се плъзна в стъкленицата, а после той я раздруса. Догади ми се и извърнах очи.

— Не става! — проплака той.

— Счупи я! — заповяда му тя.

Той се опита. Чукна стъкленицата в пода. Нищо не стана. Опита отново, по-силно и по-силно, докато внезапно тя не се пръсна. Змийската слюнка беше засъхнала бучка. Винделиар я вдигна и без да

обръща внимание на полепналите по нея стъклени парчета, я лапна. Дуалия зачака, вторачена в него.

Той издиша силно през нос. Когато заговори, по устните му имаше капчици кръв.

— Нищо — проплака Винделиар. — Нищичко.

Ударът, който му нанесе Дуалия, отплесна главата му и той падна на пода. Задиша на пресекулки. Тя се отдалечи от него и седна на един стол. Не каза ни дума.

По някое време Винделиар се надигна на колене и изпълзя до един стол недалече от моя. Покатери се на него и седна като купчина мокро пране. Никой не проговори.

Закахме. Никой не донесе освежителните, за които бе настояла Дуалия.

Чакахме. И чакахме.

Слънцето на късния следобед очерта кръг мътна светлина върху пода. Вратата се отвори. Беше Денеис, същата жена, която ни беше пуснала да влезем.

— Ще те видят в Съдебната зала. Веднага.

— Съдебната зала? Не това ти казах!

Денеис се обърна и излезе, без да изчака да я последваме. Дуалия ми махна рязко да застана до нея и ме стисна силно за рамото.

— Не казвай нищо — напомни ми и ме бутна пред себе си.

Бързината, която наложи, не ми позволи да погледна назад. Последвахме Денеис обратно до входното помещение и след това по друг коридор. Беше по-широк и по-изящен и изминахме много по-дълго разстояние; мехурът ме болеше при всяка крачка.

В дъното на коридора се издигаше двукрила врата с четири блестящи символа, вградени в крилата. Символите сияеха дори на приглушената светлина. Може би означаваха нещо, но за мен бяха просто фигури в синьо, зелено, жълто и червено. Денеис бутна една месингова дръжка и вратите се разтвориха широко.

Помещението беше ярко осветено, бялата слънчева светлина струеше от четирите отвора в тавана. Примигах при този внезапен блясък. Дуалия ме забута напред покрай зрители, които стояха неподвижни и смълчани. Залитах по лъскавия бял под. Когато ме спря, вдигнах очи към висок подиум с четири трона, изваяни от кост. Един от тях искреше с рубини, друг със смарагди. Не знаех кои скъпоценни

камъни са толкова жълти и сини на другите два. Можеше ли да има толкова много скъпоценни камъни на света? За миг този въпрос ме разсея от заемащите престолите.

Двама мъже. Две жени. Едната жена беше млада и красива, с бледа кожа и бяло-златна коса. Устните ѝ бяха боядисани червени, а веждите и клепачите ѝ бяха очертани в черно. Красотата ѝ бе по-скоро стъписваща, отколкото успокояваща. Белите ѝ ръце бяха голи, а торсът ѝ — стегнат в червена коприна, скроена толкова стегнато по нея, че можеше да е гола и само боядисана в червено. Полата ѝ беше черна и стигаше до коленете ѝ. Алени сандали обхващаха стъпалата ѝ, връзките се кръстосваха чак до прасците ѝ. Помислих, че облеклото ѝ сигурно е неудобно.

Жената, която седеше до нея, беше много величествена. Спускащата ѝ се на водопад коса беше бяла и права. Очите ѝ бяха много излиняло синьо, а устните ѝ бяха с розовото на стара роза. Беше облечена в светлосин халат, толкова прост, колкото сложни бяха алените одежди на другата жена. Перлите, които обгръщаха гърлото ѝ, висяха на нишки от ушите ѝ и увиваха китките ѝ, бяха големи и сияеха топло.

Мъжете седяха от двете страни на жените, в двата края на дъгата. Единият беше боядисан като кукла, кожата му бяла и косата му полепнала по черепа и наръсена с бяла пудра. Очите му бяха тъмни — тях не можеше да промени. Елекът и гамашите му бяха тъмнозелени, а наметалото му в зеленото на пролетна папрат. Тъмният му поглед бе унесен и замислен. В другия край на дъгата седеше внушителен мъж. Беше блед, косата му по-скоро бяла, отколкото жълта, всичките му дрехи също в ярко жълто. Ръцете му бяха отпуснати на корема и на всеки пръст имаше пръстен от злато или сребро, дори на палците. Дебели халки жълто злато висяха от ушите му и златна огърлица тръгваше от гърдите му и се разширяваше на плочки над ключиците му.

Зяпнах ги с изумление. Натруфените тронове и ярките цветове изглеждаха почти комично. От двете страни на подиума двама огромни стражи стискаха копия и гледаха равнодушно събраните хора. Осъзнах, че зеленият мъж ме гледа намръщено. В същия миг натискът на ръката на Дуалия на рамото ми ме накара да се присвия. Коленичих, погледнах настрани и видях, че Винделиар също коленичи. Зад него

видях бледокожи хора, подредени покрай стената. Бяха облечени в широки ризи и панталони в светли цветове. Светлоруси коси, почти безцветни очи. Като пеперудената пратеничка, която с татко ми бяхме изгорили.

Дуалия остана сведена в дълбок поклон, докато една от жените на подиума не заговори. Долових годините ѝ в гласа ѝ. Прозвуча отворено.

— Изправи се, лингстра Дуалия. Поклонът ти е по-скоро обида, отколкото почитание. Връщаш се, след като не ни изпрати вест много месеци. Колко уместно, че дойде при нас в Съдебната зала! Къде са онези, които изпратихме с теб? Луриците, конете? Няма ги! Изправи се и обясни.

Косата ми увисна над челото и в очите ми. Заникнах през нея, щом Дуалия заговори.

— Почитаеми, нека ви разкажа историята си от самото начало. Защото извървах дълъг и сложен път. Имаше загуби, тежки загуби, но животът на луриците не беше похабен, а отдаден, за да открием точно онова, което ме изпратихте да намеря. Водя ви Неочаквания син.

Сграбчи ме отзад за яката и ме дръпна рязко нагоре, както човек вдига кутре за врата.

Зяпнах Четиримата в изненада. Израженията им бяха стъписващи. Червената жена изглеждаше заинтригувана, старата жена — ядосана. Боядисаният в бяло мъж беше слисан. Мъжът в жълто се наведе напред и ме огледа, очите му блестяха все едно му поднасяха нещо вкусно. Това ме изплаши.

— О... трябва ли? — Старата жена изрече думите все едно Дуалия беше бръкнала в носа си и бе поднесла резултата пред очите ѝ. Недоверието и пренебрежението ѝ бяха явни. Тя поклати бавно глава, обърна се към боядисания мъж и рече: — Казах ви, че е опасно да ѝ разрешим да вземе онези лурики. Изгубила ги е всичките и ни е домъкнала този дрипльо все едно е някакво съкровище. Жалко извинение за провала ѝ!

— Остави я да говори, Капра — каза красивата жена. Гласът ѝ беше натежал от гняв, но не можех да разбера дали гневът е насочен към Дуалия или към жената, седяща до нея.

Погледът на старата обходи хората в залата. Очите им бяха жадни да видят падението на Дуалия. Капра вдигна мършавата си ръка.

Гривните от перли звъннаха, щом изпълнатият ѝ пръст обходи залата.

— Всички сте свободни. Да ви няма.

Продължавах да се душа в хватката на Дуалия, докато всички се изнизваха от помещението. Чух как вратите се затръшнаха. Капра се намръщи на някого и каза:

— Вратарю. Включвам и теб. Нямаме нужда от теб тук.

Последва второ, по-тихо изтропване, щом вратата се затвори отново. Извих глава да погледна. Всички бяха излезли. Бяхме сами в залата с Четиримата и огромните стражи.

Погледът на старицата се върна на Дуалия.

— Продължавай.

Дуалия пусна яката ми и с облекчение се смъкнах на пода. Чух я как си пое дъх.

— Преди три години вие ми дадохте спътници, коне и средства, за да мога да се отправя на път да намеря Неочаквания син. Някои твърдяха, че времето на онова предсказание е отминало, че вече сме претърпели неговата намеса с потоците на времето и че най-доброто, което бихме могли да направим, е да работим с нишките, с които разполагаме. Но в светлината на порой сънища за нов Бял, роден в дивите земи, и странни сънища, отнасящи се до Неочаквания син, някои от вас повярваха, че бих могла да го открия и...

Мъжът с напудреното лице я прекъсна.

— Защо започваш с разказване на неща, които знаем? Не бяхме ли там? За идиоти ли ни смяташ, или за оглупели старци?

Капра се намръщи.

— Сигурно вярва, че сме тъпи, ако си мисли, че няма да помня, че най-настойчиво пожелах да намери и да ни върне изменника Възлюбен. Точно затова се съгласих на мисията ти, Дуалия. Да ни върнеш затворника, чието бягство подпомогна!

— Не, не ви мисля за глупави! Не. Просто исках... Позволете ми да ви разкажа цялата история за своето пътуване, защото смятам, че ако я чуете, ще започнете да споделяте убеждението ми. — Усетих как Дуалия се мъчи да подреди мислите си. — Знаете, че проучванията ми ме доведоха до убеждението, че един мъж, служил някога на херцога на Халкида, е преломната точка за събитията, които исках да предизвикам. Ето защо, докато някои от моите лурики забавяха и подпомагаха Възлюбения да ни отведе до целта ни, първата задача на

мисията ми беше да отида до Халкида. След като дълго бях проучвала сънните пророчества, бях сигурна в тълкуването си. Трябваше да включва помощта на този мъж, Елик. Само с негова помощ и службата на верните му хора можех да се надявам да проследя Възлюбения до онова, което търсехме. Намерих Елик. Показах му силата на моя послушник Винделиар и...

— Престани да ни губиш времето! — изръмжа Капра. — Кажни какво стана с луриците, които ти доверихме. Най-доброто ни творение, най-обещаващите! Къде са те! И прекрасните бели коне от конюшните на Култри. Къде са?

Тишината ли беше дълга, или само така ми се стори от страха, който изпитах?

— Мъртви. Всички мъртви.

Дуалия изрече думите безстрастно. Зяпнах изумена от лъжата ѝ. Алария беше продадена в робство, не мъртва. И как можех да съм сигурна, че всички останали са мъртви? А онази, която бе изоставена с Шън?

— Мъртви? — Жената в червено бе ужасена. Съвършено боядисаната ѝ уста зяпна в ужас.

— Сигурна ли си за смъртта им? — Жълтият се наведе над корема си, дланите му се отпуснаха на кръглите му розови колене.

— Изгори ли телата им? Кажни ми, че не си оставила телата им да попаднат в любопитни ръце! — Зеленият беше изпаднал в ужас.

Капра плесна с ръце и звукът бе смайващо рязък.

— Описание за тях. Описание за всеки един от тях. Как падна всеки от тях и какво стана с всяко тяло? Кажни ни го веднага.

Дуалия заговори по-тихо. Странно спокойствие бе изпълнило гласа ѝ.

— Проникнахме в Шестте херцогства съвсем незабелязано. С помощта на Винделиар и с далновидност успяхме да прекосим страната невидими, докато намерим младия. Аз, като част от мисията ми, също проследявах Възлюбения. Тъкмо той ни отведе до Неочаквания син. Успяхме да вземем... него. Ние... тоест Винделиар, успя да заслепи умовете им за нас. Напуснахме, като знаехме, че те дори няма да помнят, че такова дете изобщо е живяло сред тях. Всичко вървеше добре. Бяхме съвсем близо до качването на кораба и завръщането ни тук. Но имаше... нападение. Бяхме разпръснати.

Видях как някои паднаха. Други избягаха. Няколко събрах при себе си. Осмелих се на магия, на която не се доверявах, нито разбирах. Ние...

— Паднаха? Избягаха? Как можеш да си сигурна, че са умрели? Как можеш да си сигурна, че нашите тайни не са издадени, когато са били пленени? Това е безотговорно! — Капра насочи гнева си към другите трима. — Виждате ли какво сте направили? Сега разбирате ли? Пратихте най-отбраните ни лурики, онези с най-добрата Бяла кръв, най-добрия ни потенциал за развъждане и за сънуване! Обикновени войници не стигаха, не, трябваше да изпратите най-добрите ни. И вече ги няма! Мъртви, разпръснати кой знае къде! Взети като роби? Живеещи като просяци, продаващи сънища за храна? И кой знае кой би могъл да ги използва срещу нас? — Насочи гнева си отново към Дуалия. — Проследяваше Възлюбения? Проследяваше? Ослепен, осакатен, и най-доброто, което си могла да направиш, е да го проследяваш? Какво стана с него? Къде е той?

— Ако ми позволите да доразкажа историята си — каза Дуалия. Гласът ѝ беше напрегнат. От сълзи? От страх? От гняв?

Мъжът в зелено с нездравото лице клатеше бавно глава. Погледна Дуалия и каза:

— Капра задава най-важния въпрос последен. Къде е Възлюбения? Ти обеща да го върнеш при нас. Това беше нашето условие да ти разрешим да го освободиш и използваш. Казваш, че е бил *част* от мисията ти! Аз казвам, че беше сърцевината ѝ. Обеща да го върнеш жив при нас или доказателство, че е мъртъв. Имаш ли поне това?

Дуалия отново заотмерва предпазливо думите си.

— Не, нямам доказателство. Но съм сигурна, че вече е мъртъв. — Внезапно изправи рамене. — Стана почти точно както предвиждах, че би могло да стане, и го направих да стане така. — Гласът ѝ се повиши и коремът ми се изпълни с лед от думите ѝ. — Съмнявахте се в мен! Подигравахте ми се и твърдахте, че амбициите ми надвишават възможностите ми! Но аз единствена проучих сънищата и аз единствена сглобих късовете. Разбрах, че мога да използвам Възлюбения, за да ме заведе до Неочаквания син. И той го направи! Аз манипулирах събитията така, че това да се случи!

Почувствах се замаяна и се опитах да съчета думите ѝ с всички късчета информация, които бях успяла да събера досега. Думите ѝ се

сблъскаха с онова, което бях прочела, докато прелиствах писанията на баща ми и ровех в тайните му. Възлюбения.

Затворих очи, защото мъжът в жълто облизваше устните си, сякаш едва можеше да сдържи наслаждението си. Очите на красивата жена грееха с жестока радост. Дори устата на боядисания в бяло мъж беше зяпнала от удивление. Затворих очи, за да не се налага да гледам удоволствието им от болката на баща ми.

А зад затворените ми очи лумна моята болка.

Моят просяк на пазара. Мъжът, който ме бе докоснал и ми беше показал всички възможни видове бъдеще, мъжът, когото баща ми беше намушкарал, мъжът, на когото той избра да помогне, макар това да означаваше да ме изостави, беше Възлюбения. Той беше Шутът. Белият пророк. Най-старият и най-верният приятел, когото татко ми беше имал изобщо. Всичките ми подозрения се потвърдиха. Толкова бях копняла да греша. Беше ми зле. Зле от знанието как се бях оказала част от онова предателство и как бях подтикнала татко ми да намушка най-стария си приятел.

И бях замаяна и отслабнала от осъзнаването, че всичко това е истина. Те можеха да го направят, Дуалия и тези Бели. Можеха да пресяват сънища и да накарат бъдещето да бъде такова, каквото те искат да бъде. Можеха да наклонят хода на събитията така, че баща ми да убие приятеля си и след това да ме изостави. Защото можеха да дадат на баща ми онова, което бе искал толкова много повече, отколкото искаше мен. Беше ли неговият Шут, Възлюбения, мъртъв? Или бяха заедно? Затова ли ме беше прогонил? За да отвори място в живота си за своя стар приятел? Жлъч се надигна в гърлото ми. Ако имах някаква храна в корема си, щях да я повърна на свършено белия им под.

— Доказателство. — Гласът на Капра бе тих. После се извиси до вик. — ДОКАЗАТЕЛСТВО! Ти ни обеща доказателство! Обеща, че ще го видиш мъртъв или ще го върнеш. Предупредих те, всички ви предупредих колко опасно същество беше той. И е, доколкото знаем! — Огледа другите един по един. — А вие заговорничихте срещу мен, всички, в този глупав експеримент.

— Успокой се — каза тихо красивата жена.

— О, ти се успокой, Симфи! — сопна се старицата. За миг двете се спогледаха ядно като дърлеци се кухненски слугини. — Тази беда е

твое дело! Ти и Фелоуди я сготвихте и я поднесохте на Култри, а той беше достатъчно наивен да ви повярва и да вземе вашата страна. Прецених Възлюбения още когато беше доведен тук. Знаех на какво е способен от самото начало и ви предупредих, всички ви! Държах го до себе си, наблюдавах го, опитвах се да го променя. А когато разбрах, че няма да се промени, ви предупредих. Трябваше да приключим с него още тогава, когато не можеше да премълчи въпросите си.

— Но не, вие искахте родословието му — почти викна тя. — А Фелоуди искаше от него повече от това, захласваше се по него като влюбено селяче! Тъй че се наложихте над мен! Над мен, която наистина прекарваше много време с него и знаеше колко решен е да бъде Белия пророк, да промени света. Не стигаше ли, че се измъкна от нашето настояничество първия път? Че разби всичко, което толкова грижливо бяхме градили и планирали за половин век? Свърши. Нашата Бледа жена, нашата красива Илитор и Кебал Тестото, и проклетите дракони, отново пуснати на воля. Как бе възможно да забравите всичко това? Но го забравихте! Пренебрегнахте всичко, което бе натворил Възлюбения, и всичко, което беше унищожил първия път, когато се измъкна от надзора ни!

Извърнах леко глава и видях Винделиар на колене, навел глава към гърдите си, сякаш можеше да се направи по-малък и по-незабележим. До мен Дуалия приличаше на котка, замервана с камъни. Очите ѝ бяха на цепки и устата ѝ беше присвита все едно имаше рибарска кука в устната си. На подиума тримата понасяха гнева на старата жена с различни степени на досада. Сигурна бях, че са чували тази тирада и преди, но никой не смееше да я прекъсне.

— Беше в ръцете ни! — Гласът ѝ се извиси до врясък. — Възлюбен! Такова име за такъв изменник! Можехме просто да го държим тук. Нали се върна по своя воля. Можехме да го държим изолиран, дори да му осигурим удобства. Можехме да го накараме да повярва, че сме му простили и че сме съгласни с онова, което иска да направи. Дори след като открихте как покваряваше нашите лурики и ги подтикваше да напуснат Клерес, все още отказвахте да разберете колко е опасен. Казах ви да го убием. Но не. Дуалия, ревнива както винаги, настоя, че той имал тайна. И след като никаква болка не можа да изтръгне никаква тайна от него, след като единственото, което спечелихте от него, беше името на любовника му, пак отказвахте да ме

послушате! Понеже вие тримата се мислехте за много умни. Да му позволим да си мисли, че е избягал, така казахте. Казахте, че е твърде слаб, за да стигне далече, че можете да го дръпнете обратно по всяко време. Казах — не. Забраних го. Но вие се наложихте над мен. Нарекохте ме глупава и стара. Върнахте го в света и скрихте това деяние от мен за месеци. А когато го открих? Още лъжи от всички ви!

Като че ли се опияняваше от собствения си гняв и праведност. Вместо да се укроти, беше все по-надигаща се буря.

— Ти, Дуалия, ти обеща, че ще проследиш Възлюбения и че той ще те отведе до тайната си. Но накрая той ти се измъкна, нали? Или ти му позволи да ти се измъкне? — Посочи с треперещ пръст Дуалия. — Тъй че да оставим настрана, засега, онези лурики, които отведе на заклание. Да оставим настрана безценните бели коне и дори еликсирите, които прахоса за своите експерименти! Къде е Възлюбения?

Дуалия вдигна глава. Заговори със сдържан, но неприкрит гняв.

— Мъртъв. Сигурна съм, че е мъртъв. Точно толкова мъртъв, колкото пожела да бъде. И умря така, както аз пожелах да умре, в ръцете на своя любим! Фицрицарин Пророка заби ножа си в корема на Възлюбения, заби го много пъти, защото дори не го позна след всичко, което бях направила, за да го променя! Никой здрав човек не би могъл да преживее такива рани. А Възлюбения беше отровен и ослепен и сломен още преди да ги получи, бях се погрижила за това. — Дуалия изправи рамене. — Сигурна съм, че е мъртъв. И като позволих на Катализатора му да вземе издъхващото му тяло, отвялякох и двамата от целта ни. От онова, което двамата бяха пазили и мислеха, че добре са го скрили. — Отново дръпна яката ми и ме надигна. — Казвам ви, това е този, когото предсказват всички пророчества. И! — извика, когато Капра отвори избледнелите си устни, за да заговори. — И вярвам, че това дете е не само Неочакваният син, но че носи кръвната линия на Възлюбения! Кръвната линия, която Симфи и Фелоуди и Култри толкова искаха да развият! Нося ви това при вас, аз, Дуалия! — Огледа ги един по един и добави тихо: — Помните ли когато не искахте да ми разрешите да отида с Илитор? Когато я отпратихте без мен, без никой, който да пази гърба ѝ? Точно както успях с това, казвам ви ясно. Ако бях отишла с нея, тя изобщо нямаше да загине!

Държеше ме пред очите им като безпомощна плячка. Пищно облеченият мъж в жълто ме огледа и каза с тих, благоговеещ глас:

— Тя наистина прилича на Възлюбения, в брадичката и формата на ушите. Би могла да е негова рожба.

— ТЯ! — ревна му Капра. — Знаеш ли думата, Фелоуди? Чуваши ли я? Разбираш ли я какво означава? Често съм се чудила дали знаеш разликата между мъжко и женско, или дали те интересува. Това не е Неочакваният син. Най-доброто, което би могла да е, е дъщеря копелдачка на един мръсен предател. Дори да е рожба на Възлюбения, кой знае каква друга кръв е смесена в нея? Тя е мелез. Мелез от покварена кръв, която не ни е донесла нищо освен бедствие. — Поклати глава и дългата ѝ сребърна коса се разлюля. — Дуалия, нямаше те три години. А през тези години сънищата на луриците се трупаха и множаха. Говориш за това как си променила събития, за да намериш това дете, но знам, че си ги променила повече, отколкото можеш да схванеш. Затрупани сме с кошмари за гнева на Неочаквания син. Ужасяващи видения за отмъщението на Дваж живелия Пророк карат младите да пищят от страх. Сънища за Унищожителя! О, да, манипулирала си събития, но дребното ти отмъщение ни е изложило на огромна опасност. „Сляп той вижда пътя, а вълкът иде по петите му!“ Пророчеството за Неочаквания син се е изпълнило, за жалост. Да. И гледахме по-новите сънища, за да намерим изход. Но ти, ти си събудила спящия вълк „и яростта на драконите в него си възбудила“. Повела си ни по пагубна пътека, да, със своята суета и гняв, и с егоистичната си нужда от отмъщение!

Дуалия беше по-силна, отколкото изглеждаше. Вече го знаех от многото пъти, когато се бяхме били. Надигна ме във въздуха и ме понесе напред, макар да ритам и да се борех.

След това ме хвърли към Капра.

Ударих се в ръба на подиума пред облечената в синьо жена, паднах на твърдия под и стиснах натъртените си ребра. Не ми беше останал въздух. Не можех да проговоря, още по-малко да изпищя.

— Глупава старица! — Дуалия не изрева думите, а ги изрече с мрачен, студен глас. Двамата стражи с копия я сграбчиха под мишниците и я повлякоха назад, но тя продължи да говори хладно все едно не я бяха докоснали. — Отказа да прочетеш какво ми каза изследването ми на сънищата. Не искаше да ме чуеш първия път,

когато аз те предупредих за съществото, което си прибрала. Казах ти, че ще освободи драконите. Ти каза, че не би могъл. Помолих да ми разрешите да отида с Илитор, че бих могла да я защита. Всички отказате. Казахте, че Кебал Тестото щял да е достатъчен. Но не беше и тя умря. Умря ужасно, сама и премръзнала, и сега драконите, от които толкова те е страх, се вихрят свободни над света.

Дуалия не се дърпаше. Стражите държаха ръцете ѝ, но като че ли се чувстваха глупаво. Винделиар се полюшваше напред-назад на колене, вдишваше и издишваше шумно и хрипливо. Лежах там, където бях паднала, мъчех се да си поема въздух и я гледах.

— Възлюбения е мъртъв — продължи тя. — Знам го, усещам го. Убих го по най-лошия начин, който изобщо можеше да си представи, и откраднах оръжието, което той и неговият Катализатор подготвяха, за да го използват против нас. Доведох ви Неочаквания син от пророчествата, а единственото, което правите, е да седите там горе и да отказвате да ми позволите да ви просветля! Очаквах Капра да пренебрегне разкритията ми — тя винаги ме е мразила. А единственото, за което Фелоуди може да помисли, е неговата похотливост, докато Култри се бои, че ако каже истината, всички вие ще се нахвърлите отгоре му и ще го нахокате, че е натрапник, какъвто винаги е бил. Но Симфи? По-добро мнение имах за теб. Мислех, че си по-разумна. Винаги съм вярвала, че един ден ти ще свалиш тези тримата и ще управляваш Клерес както би трябвало да се управлява. Но не. Ти държиш конците на цялото време в ръцете си и въпреки това ще позволиш да се оплетат в нашето време! Донесох ви това, което ви трябва, за да компенсирате глупостта, която допуснахте с Възлюбения, а вие не правите нищо.

— Как смееш да ме нападаш? Как смееш да говориш на когото и да било от нас с такъв тон? Стража! Десет удара — заповяда Капра на един от стражите, които държаха Дуалия, с леден глас.

Единият страж тикна Дуалия в ръцете на другия и той я хвана здраво. Тя не се възпротиви. Първият страж се поклони на Четиримата и бързо излезе.

— Двайсет — каза Култри. — Конете бяха изключителни. И всички вече са изгубени. — Нямаше съжаление, нито съчувствие в гласа му.

— Двайсет?! — възмути се Капра. — Как може да претендираш, че твоята загуба е по-голяма от моята!? Как смееш!

— Десет тогава. Десет! Но конете бяха чудесни. — Култри се примири намусен и замачка една зелена копринена кърпа, която извади от ръкава си. — Незаменими — промърмори и си спечели нов гневен поглед от Капра.

— Толкова мръсно. Толкова... физическо. Десет. Добре. Да приключваме с това — каза Фелоуди и затвори уморено очи все едно, че това бе твърде досадно дори да го обсъжда.

Красивата жена, Симфи, проговори последна.

— Дуалия, ти прекали. Твърде често съм ти позволявала да се изразяваш грубо, но обидите ти надхвърлят всичко въобразимо. Не мога да те защита. Пет камшика — предложи тя. В тона ѝ имаше съжаление, но не много голямо.

Капра извърна гневния си поглед към нея.

— Пет? ПЕТ? Ти също ме обиждаш! Обиждаш Култри, който загуби цяло поколение от прекрасната порода. Тя не казва, че е убила Възлюбения, а само, че вярва, че е мъртъв! Не ни се подчини, опълчи ни се и...

— Добре, десет тогава — отстъпи Симфи. — Хайде да са десет и да се приключи този ден. Бездруго се проточи много дълго.

Капра клатеше глава.

— Ще приключим с това и ще напуснем тази зала. Но тази вечер искам всички ви в моите покои в кулата ми.

Чух ботушите на стража, отмереното им чаткане по пода, подрънкването на верига — като съпровод към ритъма на стъпките му. Надигнах се бавно, с гръб към подиума, бях замаяна и ми се гадеше. Видях като в мъгла как стражът закачи веригата за една халка на пода.

— Не. Това не е честно — каза Дуалия съвсем спокойно. — Не е редно.

Стражът я повлече напред, без да обръща внимание на думите ѝ, нито на опитите ѝ да впие нокти в ръката му и да се освободи. Тя запъна крака, но подът беше гладък и той я влачеше без усилие. Когато стигна до другия, той я сграбчи за косата и щракна около гърлото ѝ метална гривна. Дуалия се бореше, докато той стягаше нашийника. Двамата стражи се отдръпнаха рязко и ето я, Дуалия, която ме беше

изтезавала толкова дълго, окована като куче, нашийникът стегнат за халката на пода.

Веригата беше къса и Дуалия не можеше да стои изправена. За миг изгледа с гняв Четиримата. След това се смъкна на пода, скръсти ръце на гърдите си и прикри колкото можеше лицето си.

Чувах шумния дъх на Винделиар, пискливата нотка при всяко вдишване, но той остана коленичил на мястото си. Това не беше ново и за двамата, осъзнах, когато стражите се отдръпнаха. Единият даде на другия пръчка като тази, която държеше самият той. Не. Не пръчка. Двамата разгънаха къси бичове с кожени дръжки. Тръснаха ги нещо да се разгънат и застанаха от двете страни на Дуалия.

— Глупци! — викна им тя в последен пристъп на гняв, но гласът ѝ затрепери от страх, щом единият страж изплющя с камшика си във въздуха.

След това се започна.

Не бяха десет удара. Бяха четирийсет. Десет, постановени от всеки от Четиримата. Стражите редуваха ударите, камшиците се вдигаха и падаха ритмично. Дуалия не можеше да избяга. Ужасно, между ударите тя почти имаше време да реши къде ще падне следващият. Но стражите бяха опитни или може би просто жестоки. Камшикът като че ли винаги падаше на ново място или ловко пресичаше резката, оставена току-що от предишния.

Отначало тя остана изгърбена на мястото си. Хубавият плат на роклята, която ѝ бе купил капитанът, се накъса и накрая падна. Тя пищеше и се гърчеше. Стражите не се трогваха. Не можеше да им се измъкне. Тялото ѝ подпухваше и капки кръв започнаха да пръскат пода и силните голи мишци на стражите. Преди да свършат, камшиците вече пляскаха по разкъсано месо и шуртяща кръв. Четирийсет никога не ми беше изглеждало голямо число, но това тук...

Запуших ушите си. Стиснах очи. Някак си все още чувах звуците, които издаваше Дуалия. Не бяха писъци, нито проклетия или дори молби. Бяха ужасни звуци. Очите ми напиреха да се отворят, колкото и здраво да ги стисках. Ето я, жената, която бе съсипала живота ми, жената, която мразех най-много в целия свят, разкъсвана, бита и раздирана от кожените бичове. Правеха ѝ онова, което толкова бях копняла да ѝ направя, а беше отвратително и ужасяващо, и непоносимо. Бях едно малко, хванато натясно животинче. Дишах

задъхано и скимтях, и плачех, но никой не ми обръщаше внимание. Напишках се. Знаех, че щях да я спася, ако можех. Че макар да я мразя достатъчно, за да я убия, не мога да мразя някого достатъчно, за да го изтезвам.

Дуалия успя да защити очите си, но това ѝ струваше рани по ръцете. Върховете на камшиците хитроумно се извиваха, за да срежат по рамото ѝ и после да шибнат през брадичката ѝ. Накрая тя рухна, с крака, свити до корема.

Наказанието се изпълняваше с прецизност и ефикасност и в тези дълги и парализиращи мигове усещах връхлитащите, повличащи, променящи течения на времето. Всеки камшик удряше на предварително определено място. Всеки гърч на треперещата ѝ плът променяше това място. Но го променяше по някакъв логичен и определен начин. Докато стомахът ми кипеше от това, което ѝ правеха, една спокойна част на ума ми придаваше подреден смисъл на всяко жестоко действие и нейната реакция на него. Виждах, че ако се измести на тази страна, стражът ще измести ръката си и камшикът ще удари ето там, а кръвта ще бликне ето така. Всичко беше предопределено. Нищо не беше случайно.

И в това ужасно осъзнаване изведнъж разбрах как всяко действие, което бяхме предприемали, ни беше придвижвало към това място и време, и до това събитие. До тази сутрин беше имало хиляда възможности за избор на друга пътека, която нямаше да ни е довела до този кървав резултат. Дуалия можеше да е избрала да остане лейди Обретия и да отиде в странноприемницата да чака капитана си. Можеше да е изпратила съобщение по птица до Симфи и да е уговорила тайна среща. Можеше да е скочила през борда и да се е удавила. Или да е останала на кораба. Имало беше толкова много начини да се отклони пътеката ѝ да избегне тази беда. Защо не беше видяла или познала, или предположила, че това ще се случи?

Защо аз не бях предвидила, че ще ме въвлече в това със себе си?

Не познавах достатъчно тези хора, за да предскажа какво ще стане с мен.

— Трийсет и осем.

— Трийсет и девет.

Стражите отброяваха, всеки извикваше удара на своя бич. Сега викнаха в хор:

— Четирийсет!

И отпуснаха камшиците. После бавно ги навиха. Пръстите им бяха кървави, силните им мишци и безизразните им лица бяха опръскани с кръв. Дуалия само трепереше. Отдавна беше спряла да вика. Какъв смисъл има да викаш, след като това няма да те спаси? Всичките нощи, в които бях шепнала молби към татко ми да ме намери, не ми бяха донесли нищо. Вълната на безсилие, която изпитах, ме остави студена и празна. И свободна да действам.

Капра се покашля. И да беше развълнувана от целия този ужас, не го издаде в гласа си.

— Отведете я в най-долните нива. Затворете я там. Винделиар, иди в стаята си и от утре се заеми със старите си задължения.

Винделиар заситни към вратата. Погледна през рамо Дуалия и устата му се кривна в гримаса. След това се шмугна през вратата и я затвори.

Нужни бяха и двамата стражи, за да вдигнат Дуалия на крака. Единият смъкна нашийника от врата ѝ, а другият откачи веригата от халката в пода. След това хванаха Дуалия под мишниците и я изправиха. Стоновете ѝ будеха жал. Не помръдвах. В един ужасен момент тя вдигна глава. Очите ѝ горяха от омраза към мен. Тя ме посочи с треперещ пръст и каза нещо.

— Какво каза? — попита Култри намръщено.

Никой не проговори. Може би никой друг не бе чул думите ѝ. Аз бях.

— Сега е твой ред.

24.

РЪКА И КРАК

Глава на плъх на пръчка. Никой не държи пръчката, но я разтърсват пред сънуващия. Плъхът цвърчи. „Стръвта капанът е, ловецът е в капана.“ Устата на плъха е червена, зъбите му са жълти; очите му са черни и лъскави. Прилича на кафявите плъхове по кейовете на град Клерес. Има черно-бяла грива около врата, а пръчката е зелена и жълта.

Сън на Капра 903872, записан от лингстра
Окюв

— Е, това е неприятно — каза Симфи.

— Обвинявай себе си — възрази Капра. — Ти сътвори онзи момент. Като пусна Възлюбения, като ме излъга. Като позволи на онази нещастница да си мисли, че има проникателността на Бял пророк. Ти я окуражи да забърка тази каша. Предполагам, че аз трябва да съм тази, която да намести отново събитията в правилния курс.

— Аз ще се заема с детето — заяви Симфи.

Чувах гласовете им както човек чува бръмчене на мухи на прозорец. Дуалия я нямаше. Беше останала само размазаната ѝ по пода кръв. Винделиар го нямаше. Бях сама на това място, където ме бяха довели. Зяпнах хубавата жена. Хубост не означава доброта. Тя не ме погледна.

— Няма да стане — заяви Капра.

— Би трябвало всички да имаме достъп до нея, да определим стойността ѝ — предложи Фелоуди.

Капра се изсмя тихо.

— Знаем каква стойност би ѝ дал, Фелоуди. Не.

Култри заговори тихо.

— Премахнете го това същество. Веднага. То само ще причини раздор между нас, а бездруго си имаме достатъчно. Спомнете си как връщането на Възлюбения ни настрои един срещу друг.

Намръщи се толкова, че козметиката на лицето му се разпука и се посипа на прах.

— „Никога не прави нещо, което не можеш да отмениш, докато не си преценил какво не можеш да направиш, след като си го направил.“ Това е едно от най-старите ни поучения, идиот! Трябва да съберем колатори и да потърсим всички възможни упоменавания за нея — каза Симфи.

— Това ще отнеме дни! — възрази Култри.

— След като не си този, който ще върши работата, какво те интересува? — отвърна Фелоуди. И добави по-тихо: — Сякаш можеш да разбираш сънищата, след като никога не си имал свои.

— Мислиш ли, че съм глух? — попита ядосано Култри, на което Фелоуди се усмихна и отвърна:

— Разбира се, че не. Просто си сляп за бъдещето.

— Стига! — отсече Капра. Хвърли поглед към мен и аз извърнах очи. Боях се да я погледна. В погледа ѝ сякаш имаше някакво злорадство, сякаш таеше за себе си някакво знание. — Симфи, предлагам да я задържим в горните килии. В безопасност. В добро здраве. Може би не е нищо повече от едно русокосо дете, откраднато от някоя чистачка в дома на Фицрицарин. Дуалия не ни предложи никакво доказателство, че е нещо друго. Ако наистина е от родословната линия на Възлюбения, вече щеше да сънува, а Дуалия не ни е показала никакви записи на сънищата ѝ като доказателство за стойността ѝ. Подозирам, че не е нищо повече от уловка, оправдание за провала на Дуалия.

— Тогава защо не я оставим при мен? — настоя Симфи. — Едно слугинче повече няма да ми е излишно.

Погледът на Капра беше убийствен.

— Една уловка може да бъде използвана повече от веднъж, скъпо момиче. Дуалия твърди, че Възлюбения е мъртъв. Не каза нищо за Фицрицарин, неговия Катализатор. Ако това дете е негово или има стойност за него, може да открием, че отново си имаме работа с Неочаквания син. Истинския. Онзи, който помогна на Възлюбения да

осуети плановете ни. Тъй че тя трябва да бъде затворена, докато определим дали в историята на Дуалия има някаква истина. Докато не изтръгнем пълната истина от Дуалия и онова чудовище, което е отгледала.

— Не мисля, че това е необходимо. Какво си...

Капра я прекъсна:

— Или ще заповядам да ги убият всички. Както трябваше да направя с Възлюбения.

При думите ѝ сърцето ми се разтуптя толкова силно, че си помислих, че дори тялото ми се разтресе.

Настъпи мълчание. После Култри каза:

— Какво право имаш да ни командваш? Ние сме четирима.

— Имам правото на годините ми. Опита ми. Благоразумието ми. И след като вие зад гърба ми взехте решението да позволите Възлюбения да „избяга“, смятам, че е мой ред да взема решение, в което никой от вас няма думата! — Замълча и в рибешките ѝ очи блесна задоволство. — О, извърнете очи и се преструвайте, че можете да ме заблудите! Такъв фарс. Мислите ли, че не знам как отклонихте пари и средства към Дуалия? Мислите ли, че нищо не знам за съобщенията по птица, които тя ви изпращаше? — Поклати глава на наивността им и усмивката ѝ беше нещо ужасно за гледане. — Забравили сте кой сънува по-добре и по-дълбоко и повече от който и да било от вас или вашите развъдени в Клерес Бели! Мислите, че сте пазили тайни от мен: но аз балансирах тези везни със сънищата, които укривах от вас!

— Докато угаждахте на Дуалия и удовлетворявахте неносещата ѝ никаква изгода жажда за отмъщение, вие пренебрегнахте по-големия ни проблем — продължи тя. — Не някое дете, което би или не би могло да е от кръвната линия на Белите, а проклетите дракони. Всичко, което сме се стремили да предотвратим, се случи. Дракони отново се вихрят на свобода и луриците, които ни останаха, сънуват мрачни сънища за вълци и синове, и дракони. Стигнали бяхме на един пръст разстояние до това да ги премахнем завинаги! Но драконите не прощават. И не забравят. А вие тримата явно забравяте, че над всичко друго драконите не забравят зло, което им е сторено! Време е да престанете да играете на дребна политика тук и да погледнете към бъдещето. Възлюбения е пропукал основата на нашето знание, но ние

я пресъграждаме с нови сънища и пророчества. Можем да си върнем кормилото в ръцете и да подкараме света натам, където ни е най-изгодно. Но всичко това ще свърши, ако погледнем нагоре и видим криле в небесата над Клерес.

Настъпи мълчание. Бавно се изправих. Засрамах се от мокрите си панталони. Бяха полепнали по мен, вече изстинали. Притиснах малкия си вързоп до гърдите и оставих сълзите да бликнат от очите ми. Не бях имала време да заплета съжалителен щит от лъжи. Надявах се сълзите да свършат работа.

— Искам вкъщи. Моля ви. Нищо не разбирам от това. Искам само да си ида у дома.

Погледите им се събраха върху мен, излъчваха различни степени на изненада и неодобрение. Накарах горната си устна да потрепери. Симфи, хубавата млада жена, заговори строго.

— Не говориш на никого от нас, освен ако не ти се каже. Ясно ли е?

Наведох очи. Можех ли да използвам това?

— Да, мадам. Дуалия ми каза да не говоря на никого от вас. Трябваше да го запомня.

Задържах главата си наведена, но се опитвах да ги наблюдавам иззад мигли. Симфи като че ли се почувства неловко. Осмелих се да заговоря с възможно най-детинския глас, който можах да докарам.

— Дуалия каза, че ще говорим само със Симфи. Или с Фелоуди. Тя ме научи да казвам сънища. Искате ли да ги чуете?

Симфи вероятно бе дала знак, нещо, което не видях, защото силен ритник в краката ме просна на пода. Свих се на кълбо.

— Килия — каза хладно Симфи. — На долното ниво. Отведете я веднага.

Единият страж ме сграбчи за гърба на ризата и ме надигна като торба. Гушнах до гърдите си вързопчето си с дрехите с надеждата да ме предпази от удара, който очаквах. Пръстите ми едва докосваха пода. Стражът ме повлече към високите врати. Чух зад мен как Симфи заяви:

— Предлагам по-късно тази вечер да се съберем. Ще поговорим и после ще отидем заедно да видим какво има да ни каже. Дотогава никой не бива да я посещава. Никой.

Старата жена се изсмя.

— О, скъпа малка Симфи! Понеже започна да издава тайните ти ли? Наистина ли вярваше, че вече не знаех...

Вратите се затвориха и заглушиха думите ѝ. Яката ми режеше гърлото. Стиснах я с две ръце.

— Дай ѝ да диша — каза стражът, който не ме държеше, и другият ме пусна на пода. Проснах се долу задъхана. Подуших кръвта на Дуалия по двамата, и чесън. Бяха ужасно мръсни. Особено този, който ме държеше.

— Ставай — каза той и ме срита. Подчиних се, но бавно. В коридора имаше други хора и ни гледаха. Петна кръв по пода. Бяха влачили Дуалия оттук. Щяха да ме сложат в килия близо до нея. С нея? Вцепених се от страх.

— Ще вървиш ли, или да те влачим? — попита същият страж.

— Ще вървя — отвърнах задъхано. Щеше ли да има възможност да се отскубна и да побягна? Но къде да избягам?

Зад нас се чу вик:

— Чакайте!

Беше Фелоуди.

— Реши се да я държим на горното ниво, зад Ключалка на Четиримата. Отведете я там. Ще дойдем скоро.

— Слушаме — отвърна единият страж.

Този, който ме беше държал за яката, ме бутна. Тръгнах покрай добре облечени хора, които ни зяпваха, докато ме караха напред. Отстрани се отвори врата и за миг зърнах красива бална зала. Две момичета на моята възраст, целите облечени в дантела и придружавани от пажове, ме зяпнаха с любопитство. Стражите ме подкараха побързо.

Стълбището се изкачваше на широка спирала. На втория етаж тръгнахме по дълъг коридор, осветен мъждиво от лампи в ниши в стените. Нямаше прозорци, а само врати от двете страни на застлания с пътека коридор. Горящото масло миришеше на борова гора.

Минахме покрай една отворена врата и зърнах помещение, чиито стени бяха покрити с лавици с чекмеджета, със стърчащи от тях свитъци. Бяха високи до тавана и ми напомниха за кошер или хартиено гнездо на оси. До дълги маси седяха хора с разгънати ръкописи, затиснати с тежести, имаше мастилници и стойки за перодръжки.

Исках да погледам, но когато забавих крачка, един от стражите ме плесна по тила.

— Върви!

Подминахме друга зала, пълна с маси и със стени, покрити с книги вместо свитъци. Писари вдигаха очи от страниците и ни поглеждаха, докато минавахме. Не видях прозорци, а квадрати светъл камък по стената. Никога не бях виждала такова нещо. Някои от хората там не бяха много по-големи от мен, а други бяха по-възрастни и от баща ми. Халатите на всички бяха зелени. Не бяха Бели и предположих, че са Слугите на Белите. Никой не проговори, докато минавахме, но усетих любопитните им погледи.

В края на коридора имаше врата и още едно стълбище нагоре. Беше по-тясно и по-стръмно и едва се катерех. Горе се обърнах и погледнах. Единият страж извърна очи от погледа ми, другият изобщо не ме погледна. Потропа на една врата с малко прозорче с решетки и някаква жена с тъмна коса и кафяви очи дойде и надникна през решетките.

— Какво има?

— Ключалка на Четиримата — каза единият страж.

Тя повдигна вежди.

— За кого?

Той посочи надолу и жената се изправи на пръсти и успя да ме види.

— О. Добре.

Видях, че е озадачена, но отключи вратата и минахме през много малко помещение. Жената се обърна с гръб към нас и отключи втора врата. Заля ни ярка слънчева светлина. Излязохме на равна площадка. Примигах и вдигнах ръка да засенча очите си. Светлината ме удари от белия под и примижах. Площадката беше голяма, с високи стени, и видях страж, който крачеше бавно пред отсрещната стена. Бяхме на покрива на укреплението. Високите кули, които бях виждала, се издигаха от всеки ъгъл на зданието.

— Насам — каза жената.

Тръгнах след нея и стражите тръгнаха зад мен. Държах едната си ръка над замаяните ми от светлината очи и примижавах зад разперените пръсти. Изглеждаше нелепо: аз, мъничката, сред толкова бдителност. Прекосихме откритото пространство и влязохме в тясна

пътека с килии с железни решетки от двете страни. Някои бяха заети, но повечето бяха празни. Жената спря и спрях и аз.

Тя ме погледна отгоре.

— Сега чакаме Четиримата, защото само те имат ключовете на последните четири килии. Дай ми тази торба.

Отстъпих вързопчето си с неохота. Тя го отвори и погледна вътре.

— Само дрехи — казах й. Тя мълчаливо прерови дрипите ми и ми ги върна.

Чух изтропването на врата и тихи самодоволни гласове и примижах натам, откъдето бяхме дошли. Четиримата. В мига, в който усетиха, че чакаме, разговорът им прекъсна. До всеки вървеше страж. Тръгнаха отривисто към нас. Симфи извади изящен ключ на златен ланец от джоб, скрит в полите й, връчи го на стража, а той го пхна в отвора на дълъг лост и го превъртя с рязко изщракване. След това се обърна, а Култри подаде ключ с бяла костена дръжка на своя страж. Ново изщракване. Когато и четирите ключа бяха вкарани и превъртени, жената, която ни бе довела, хлъзна дългия метален лост настрани, отвори вратата и ми махна с ръка да влизам.

Щом минах през вратата, чух дълбок тих глас от следващата килия.

— Какво, Симфи? Нито здрасти дори? Култри, трябва да си измиеш лицето. Изглеждаш нелепо. Фелоуди, нямаш ли някое младоче, с което да мърсуваш днес? А, ето я и Капра. Виждам, че си измила кръвта от ръцете си за днешната визита. Колко официално от твоя страна.

Нито един от Четиримата не реагира. Вече бях в килията си и не можех да надникна в съседната, но се зачудих кой толкова дръзко предизвиква Четиримата. После първата жена от охраната затръшна решетъчната врата. Всеки охранител пристъпи напред да превърти ключа си, да го извади и да го предаде на своя господар или господарка.

— Дете — заговори рязко Капра. — Кажи ми името си и името на баща си.

Бях го репетирала.

— Аз съм Пчеличка Беджърлок, от Върбов лес. Татко ми е холдър Беджърлок. Грижи се за овцете, овощните градини и имотите

на лорд Фицрицарин. Моля ви, пуснете ме да се върна у дома!

Очите ѝ бяха безизразни. Не бях излъгала изобщо. Погледнах я искрено.

Без „довиждане“ или каквито и да било думи те се отдалечиха. От съседната килия отново чух тихия глас:

— Единайсет възрастни да заключат едно малко дете. Прави ли са да се страхуват от теб?

Не посмях да отговоря. Притиснала вързопчето до гърдите си, огледах килията. Имаше гърне за ходене по нужда в ъгъла и нисък нар със сламеник и едно одеяло от небоядисана вълна. Задната стена на килията ми беше от ефирен като дантела бял камък; отворите, които пропускаха въздух и светлина, бяха оформени като листа, цветя и раковини. Опитах се да пъхна ръката си в един. Вместваше се и можех да бръкна чак до външната страна. Стената беше дебела колкото ръката ми до рамото. Тези килии щяха да са неприятни през зимата, помислих си. После се зачудих дали в този район изобщо идва зима, а и дали ще живея достатъчно дълго, за да я дочакам.

Килията не беше много по-широка от леглото, с пространство колкото да мога да мина покрай него. Вратата и стената срещу коридора бяха решетки. Имах безпрепятствена гледка към празната килия срещу моята. Нямаше да имам никаква интимност тук, не и за използване на гърнето или за смяна на напиканите ми панталони.

Не можех съвсем да провра главата си между решетките. Огледах докъдето можах коридора, но не видях никого. Имах малко време насаме. Извадих сините панталони, които ми беше дала търговец Акриел. Бях ги носила в нощта, когато я убиха. Любимият ѝ оттенък на синьото. И няколко кафяви петна от кръвта ѝ. Вече имаше зейнали дупки на коленете и маншетите бяха опърпани. Но бяха сухи. Припряно се преобух и проснах мокрите си панталони на пода, за да съхнат.

Седнах на леглото. Сламеникът беше тънък. Смачка се под мен и усетих въжетата на рамката. Реших, че ще е по-удобно да смъкна сламеника от рамката и да спя на пода. Отидох отново до вратата и надникнах навън. Коридорът все още беше празен. Едва тогава си позволих да разхлабя яката на ризата си. Пъхнах брадичката и носа си вътре и помирирах едва доловимия чезнещ аромат на орлови нокти от начупената ми, ронеща се свещ.

— Мама — казах на глас, както не го бях казвала откакто бях много малка. Сълзи опариха очите ми, сякаш изречената дума донесе скръб от гроба, наместо спомен за нея.

— Ти си много, много малка, за да попаднеш в толкова голяма беда — каза тихият глас. Замръзнах и не издадох звук, сърцето ми заблъска в гърдите. Гласът беше дълбок и макар думите да бяха на Общата реч, бяха обагрени с другоземски акцент. — Кажи ми, мъничко същество. Какво лошо си сторило? Или какво лошо Четиримата си представят, че си сторило, за да заслужиш да бъдеш затворено така?

Не отвърнах нищо. Седях, колкото може по-мъничка, без да мърдам, та прациящата слама да не издава, че съм там.

Той помълча дълго. После каза:

— Когато аз бях момче, това беше едно красиво място. Тогава тук нямаше никакви килии. Било е жилище за жените на един император, но когато аз го познавах, на покрива имаше хубава градина. Плетеница перголи смекчаваше слънчевата светлина. Всевъзможни цветя и лечебни билки растяха тук в глинени саксии. Често идвах тук вечер, когато въздухът ухаеше на цъфтящия нощем жасмин. А в най-горещите нощи, когато вятърът от морето прохлаждаше тези стаи, спях тук горе.

Продължи да говори, без да задава въпроси, а аз слушах мълчаливо, докато светлината бавно, бавно чезнеше от дългия летен следобед. Чух жената, която бе отворила вратата, да говори на някого. Никой не ѝ отвърна. Седях неподвижно. Чух стъпките ѝ, а после гласът ѝ стигна отново до мен, по-отблизо.

— На.

Този път чух как някой промърмори благодарност. Осмелих се да се смъкна безшумно от леглото и се доближих до вратата. Чух стъпки и тихо подрънкване на чинии на поднос. Стъпките спряха, жена каза нещо и пак ѝ благодариха. Заслушах напрегнато и чух как спря още два пъти, преди да стигне до съседната килия. Беше жената, която бе отключила вратата, за да ме пусне. Остави блюдо на пода и го пхна без думи под решетъчната врата на съседната килия. Когато дойде до моята, се намръщи и поклати глава.

— Толкова си малка. Ето ти храна. Ще ти донеса и вода.

Пое си дъх, все едно щеше да каже още нещо, но след това само присви устни и се отдалечи. Само две купи бяха останали на подноса

й. Чух как спря още два пъти към края на коридора. Значи в тези двайсетина килии бяхме седмина затворници.

Придърпах купата и я погледнах. Твърдите парчета зеленчук бяха със странен оранжев цвят. Бяха шест, върху подложка от непознато за мен зърно. Късчета зеле подсилваха миризмата и имаше още някаква зелена билка, ситно накълцана и поръсена отгоре. В яхнията беше пъхната къса дървена лъжица. Изядох всичко, въпреки че билката щипеше езика ми. А когато жената се върна, за да прибере купата, и ми остави гърненце с вода с плоско дъно и тясно гърло, я изпих почти всичката. Заделих малко с мисълта, че ако утре ми донесе още вода, с тази може да си измия лицето.

Дългата вечер преля в тъмна нощ. Пазачката дойде, за да запали лампа — дебело гърне с малък фитил, стърчащ от гърлото му. Пламъкът гореше много бял и миришеше на борове. Нощният вятър шепнеше през стените и донасяше миризмата на морето. Седях на ръба на леглото и мислех как Четиримата обсъждат какво бих могла да съм, и се чудех какво бих могла да ги накарам да повярват, че съм. Знаеха твърде много. Капра знаеше, че баща ми е Неочакваният син. Бях им казала, че съм само детето на един слуга, откраднато от опустошения ми дом, само едно простичко малко момиче. Ако повярвах това, щяха ли да ме освободят? Или да ме убият — едно нищо неструващо същество.

Ако научеха какво ми бяха казали сънищата, че съм, със сигурност щяха да ме убият.

Исках Вълка Баща, но не смеех да сниша стените си. Ами ако имаше други тук в Клерес, притежаващи същите сили като Винделиар?

Нощта ставаше все по-тъмна. Чувах шепот от другите килии, но не можех да различа думите. Зачудих се що за хора държат тук и какво са направили. Станах и отместих одеялото — не ми трябваше на толкова топло място. Смъкнах обувките си и ги сложих спретнато една до друга. Издърпах жалкия смачкан сламеник от рамката на леглото, проснах го на пода до вратата и го сгънах на две, за да стане малко по-дебел и по-мек. Сложих одеялото върху него, свих се отгоре и затворих очи.

Събудих се със сълзи на бузите и стегнато гърло. Усетих дланта на татко ми на главата си и посегнах да я сграбча.

— Тате! Защо ти отне толкова много време да ме намериш? Искам да си ида у дома.

Той не отвърна, а нежно прокара пръсти през сплетените ми къдрици. След това дълбокият плътен глас заговори отново:

— Тъй. Мъничко. Какво все пак направи?

Затаих дъх и се надигнах. Светлината от гърнето едва стигаше до мен. Отдръпнах се от онова, което ми показва смътната светлина. Една ръка се беше пресегнала от съседната килия в моята. Кожата беше най-черното, което бях виждала някога на живо същество. Тази ръка беше докосвала главата ми. Помъчих се да успокоя дъха си.

Гласът заговори отново.

— Как може да се боиш от мен? Между нас има стена. Не мога да ти направя нищо лошо. Говори ми, мъничко. Защото съм тук от толкова дълго и никой друг не ми говори. Бих искал да знам какво става в големия свят навън. Какво те доведе тук?

Ръката се обърна и видях по-светла длан. Представих си, че онзи, чиято е ръката, лежи на пода на съседната килия, с рамо притиснато силно в решетъчната стена, за да стигне до моята килия. Нищо повече не каза и ръката му просто остана да лежи там, отворена и умоляваща.

— Кой си ти? — попитах. И след това: — И какво си направил ти?

Убиец ли ми беше съсед? Напомних си колко мила беше Дуалия в началото с мен. Нямаше толкова лесно да ме излъжат пак.

— Аз съм Прилкоп. Бях Белия пророк на своето време, но това беше преди много, много години. Минал съм през много, много промени на кожата в живота си.

Смътен спомен се пробуди у мен. Дуалия ли беше казала това име? В писанията на баща ми ли го бях прочела?

— А защо съм тук ли? — продължи той. Говореше много тихо. Доближих се до решетките, за да го чувам по-добре. — Защото говорех истината. Защото изпълнявах дълга си към света. Хайде, дете, няма защо да се боиш от мен, а мисля, че имаш нужда от приятел. Как се казваш, мъничко?

Не исках да му кажа. Вместо това попитах:

— Защо никой не ти говори?

— Страх ги е от мен. Или по-точно, страх ги е от онова, което биха могли да чуят. Страх ги е, че може да научат нещо, което ще ги

затрудни.

— Не мога да съм в по-голямо затруднение.

Имах предвид едно. Той възприе думите ми другояче.

— Мисля, че е напълно възможно това да е вярно. Аз също не мога да имам повече затруднение, отколкото вече имам. Тъй. Разкажи ми историята си, мъничко.

Мълчах и мислех. Не можех да се доверя на никого. Всичко, което му кажех, можеше да го каже на други. Можеше ли това да ми е от полза?

— Дойдоха в къщата ми посред един светъл снеговит ден. Точно преди Зимния празник. За да ме откраднат. Защото мислеха, че аз съм Неочакваният син. Но не съм.

Опитах се да съм колкото може по-предпазлива с това, което му казвах, но щом започнах да говоря, думите се заизливаха от устата ми, често объркани или задавени до писукане от стегнатото ми гърло. Не сложих ръката си в неговата, но по някакъв начин в един момент той държеше мръсните ми боси стъпала в голямата си черна длан.

Говорех на кръгове, разказвах част от историята си и после се връщах, за да обясня за Винделиар и да му кажа как скрих Настойчивост под наметалото си, но той може би беше мъртъв вече, така или иначе, и как бяха отвлекли Шън с мен, но тя бе успяла да избяга. Започнах да треперя, докато му разказвах, а той само стисна леко стъпалата ми и не каза нищо. Настоявах и настоявах, че отвлечането ми е ужасна грешка. А когато обърканият ми разказ се разсипа в сълзи и несвързани думи, той отрони:

— Горкото мъничко същество. Ти не си Неочакваният син. Знам, защото съм го срещал... и неговия пророк.

Затаих дъх. Беше ли това някаква хитрина? Но следващите му думи бяха още по-плашещи.

— Аз те сънувах. Ти стана възможна в деня, когато Възлюбеният бе върнат от смъртта, отменяйки толкова много и много сънни пророчества. В онзи ден разбрах, че нещо е разкъсало всички възможни бъдещета и ги е заменило с нови възможности. Това ме ужаси. Вярвал бях, че дните ми на сънен пророк са добре и истински преживени. Че времето ми е приключило и че мога да се върна у дома. Тогава дойде сънят за теб. О, не знаех, че ще си ти, разбира се. Но бях стъписан. И уплашен от идването ти.

— Опитах се да го направя по-малко вероятно. Веднага щом Възлюбеният и неговият Катализатор се върнаха при мен, при първата възможност, ги убедих да се разделят. Мислех, че съм направил достатъчно, за да изместя света на по-добра пътека. — Голямата му длан се стегна за миг около стъпалото ми. — Но когато отново започнах да сънувам за теб, разбрах, че е твърде късно. Ти съществуваше. И със своето съществуване създаде много възможни отклонения от верния Път.

— Сънувал си за мен? — Избърсах мокрото си лице с предницата на ризата си.

— Да.

— Какво сънува?

Дланта му се отпусна под ходилата ми. Не ги помръднах. Думите му потекоха бавно като капещ мед.

— Сънувах много сънища. Не винаги за теб, но за видове бъдеще, които ставаха възможни когато ти съществуваше. Сънувах вълк, който смъкна маската на един кукловод. Сънувах свитък, който се разгъна сам. Сънувах мъж, който изтърси дъски от себе си и се превърна в два дракона. Сънувах...

— Този и аз го сънувах! — Изрекох го преди да преценя дали трябва.

Тишина, освен шепота на други двама затворници в коридора.

— Не съм изненадан. Макар че съм уплашен.

— Но защо онези сънища съм аз?

Той се засмя тихо.

— Сънувах огнена вихрушка, дошла да промени всичко. Пресегнах се да взема ръката ѝ. Знаеш ли какво стана?

— Тя те изгори?

— Не. Предложи ми крачето си. Малкото босо краче.

Дръпнах стъпалото си все едно аз бях изгорената. Той се засмя тихо, много кротко.

— Стореното — сторено, мъничко. Вече те познавам. Не очаквах, че ще си дете. Тъй. Сега ще ми кажеш ли името си?

Помислих внимателно.

— Казвам се Пчеличка.

Той помълча. Ръката му все още бе на пода на килията. Помислих, че сигурно му е много неудобно да лежи на пода и да се

пресяга към килията ми така.

— Ако си ме сънувал, можеш ли да ми кажеш какво ще се случи с мен?

Мълчанието му бе като завеса. Маслото в гърнето в коридора свършваше. Нямахте нужда да поглеждам натам, за да знам, че пламъкът потрепва на края на фитила и скоро ще угасне. Накрая плътният глас проговори отново.

— Нищо не се случва с теб, Пчеличке. Ти се случваш на всичко. Бавно отдръпна ръката си. Не проговори повече онази нощ.

25. ПОДКУПИ

Наши осведомители са указали, че в залива Керл на полуостров Реден се трупа голям товар чудесен нефрит и тюркоаз, груб, както и обработен. Друг кораб там товари великолепни греди от твърдо дърво.

През последните шест месеца трима лурики са сънували голяма буря. Двама са сънували разбити кораби на скалите, докато облаците се разтварят и разкриват четвърт луна.

Макар да оставаме несигурни за точния месец на бурята, тримата лурики чувстват, че това събитие е близо в пътеките на бъдещето.

Мнението на настоящия колатор е, че ако се постави кораб в заливчето Скален близо до скалите Харке, след бурята е възможно да има чудесна плячка. Може би ще е добра идея също така да имаме на един такъв съд моряци, които биха могли да се справят с онези, които биха оспорили собствеността на такъв ценен товар. Дори да се наложи нашият съд да остане в готовност за шест месеца, приходът все пак би бил съществен.

Доклад до Четиримата от колатор Дженс от Седми ранг

Как можеше да съм спала толкова тежко? Събудих се от бутането на някаква жена. Беше пъхнала обутия си в сандал крак под

решетъчната врата и ме мушкаше с него.

— Дръпни се. Ще ти пхна кашата.

Гласът ѝ беше тих и равнодушен. Слънчева светлина мятеше дантелени шарки по пода. Раковини. Цветя.

Надигнах се и в първия момент всичко ми бе непонятно. След това си спомних. Пребитото тяло на Дуалия и аз в килията. А през нощта — приятел? Изправих се и притиснах лицето си до решетките, помъчих се да погледна в съседната килия. Не можах да видя нищо освен още малко от коридора.

Жената, която ме беше събудила, беше с кафява коса и очи. Носеше просто облекло в светлосиньо, без ръкави и стегнато с пояс на кръста. Свършваше при коленете ѝ, а на краката си носеше прости кожени сандали. Наведе се, сложи подноса на пода, взе от него купа каша и я пхна под решетъчната врата. Проста жълтеникава каша в бяла купа. Никакъв крем, мед или плодове. Никакъв Върбов лес, никакво дрънчене на кухненски съдове и чакане татко ми да дойде. Само проста каша с дървена лъжица, забита в нея. Мъчех се да бъда благодарна, докато я ядях. Нямаше вкус на нищо. Когато жената се върна да вземе купата, я попитах:

— Може ли да получа вода да се измия?

Тя изглеждаше озадачена от въпроса ми.

— Не са ми казали да ти давам.

— Може ли да помолите за разрешение да ми дадете?

Веждите ѝ се вдигнаха почти до косата.

— Разбира се, че не!

Плътният мрачен глас от предната нощ проговори:

— Тя не може да прави нищо, освен каквото ѝ е казано да прави.

— Това не е вярно! — възкликна жената, а след това лепна ръце на устата си. Наведе се, сложи припряно купата ми на подноса и се отдалечи толкова бързо, че приборите задрънчаха шумно на него.

— Ти я уплаши — казах.

— Тя сама се плаши. Всички са така.

Отвлече ме звукът на отварящата се врата. Притиснах силно бузата си в решетките и видях как Четиримата влязоха един по един. Днес не бяха облечени толкова пищно, но всеки носеше своя цвят. Следваха ги четирима войници. Симфи беше с широка червена дреха. Нямаше ръкави и падаше от раменете до стъпалата ѝ на дипли,

прекъснати само от един яркочервен колан, който стягаше кръста ѝ. Фелоуди беше с дълга жълта туника и панталони, които едва стигаха до коленете му. Малко от козметиката на Култри се беше отлюспила и посипала по зеленото му елече все едно току-що го беше валял сняг. Облеклото на Капра ме изненада. Носеше нещо като синя риза с широки надиплени ръкави. Ако изобщо имаше панталони, то те бяха по-къси от дължината на ризата. Голите ѝ крака бяха здрави, но бледи като рибешки корем. Носеше сандали от кафява кожа, които пляскаха на ходилата ѝ, докато вървеше. Никога не бях виждала някого облечен така и я зяпнах, когато застана пред килията ми.

— Отключи! — нареди Симфи и връчи изящен ланец на стража. Той го взе, пристъпи напред, пхна странно оформен ключ в лоста, който затваряше вратата ми, и го превъртя. Един след друг и другите трима стражи получиха ключ и го превъртяха в ключалката. Когато и четирите ключа бяха превъртени и стояха в лоста, Капра пристъпи напред и го плъзна настрани.

— Ще дойдеш с мен — каза ми, щом излязох от килията. Заговори на другите трима, докато стражите вадеха ключовете и им ги връщаха. — Ще я върна тук в началото на третата стража. Ще се срещнем тук тогава с вашите пазители на ключове. — Погледна ме отгоре. — Ще ми се подчиняваш ли и ще стоиш до мен, или трябва да те окова?

Пазителят на ключ, който я придружаваше, вдигна метален нашийник и верига пред очите ми, за да ги видя добре. Извърнах очи от тях към Капра и излъгах:

— Ще ти се подчинявам.

— Добре. Да тръгваме.

Другите се отдръпнаха от пътя ни и тръгнах по петите на Капра, стражът ѝ вървеше зад мен. Копнеех да надникна в килията след моята, но не успях. Само за миг успях да зърна черния мъж, седнал на нара си и навел глава.

Зад нас чух как Симфи каза на Култри и Фелоуди:

— Изобщо не одобрявам това. Вярно, момичето може да не е нищо. Може дори да няма кръвта на Белите. Чувала съм, че хората от планините в далечния север понякога са бледокожи като истински Бели. Но ако Дуалия казва истината и тя по някакъв начин е

Неочакваният син от сънищата? Защо трябва Капра да има първата възможност да говори с нея?

— Защото всички се съгласихте на това! — викна рязко Капра през рамо. А на мен каза: — Не се мотай.

Нямах чувството, че бягаме, но определено напуснахме компанията им колкото може по-бързо. Малко от килиите, покрай които минахме, бяха заети. Затворниците седяха кротко на леглата си и не правеха нищо. Сякаш чула неизречения ми въпрос, Капра каза:

— Не са зли. Просто са своенравни. Слагаме ги тук, за да ги поправим. Ще станат полезни и тогава ще им се разреши да се върнат при близките си. Или... няма.

Не каза какво ще ги сполети, ако не станат полезни.

Като за белокоса стара жена се движеше много бързо. Слязохме по същите стъпала, които бях изкачила предния ден. Продължихме надолу до наземния етаж. Когато излязохме в главния коридор, тя бързо ме поведе в друга посока. Минахме покрай стаи, чиито врати бяха отворени, и зърнах прозорци с изглед към прелестна градина. След това влязохме в помещение със статуетки и пейки с възглавнички. Отвъд него имаше градина с голям шадраван в средата. Бързо я прекосихме и почти се замаях от силното ухание на разцъфтелите дървета. Имаше сенчест портик покрай една дълга стена с ред врати в нея. Тя отвори една. Надуших остра миризма в облака пара, който блъвна навън.

— Иди се измий. Косата, краката, цялата. Ще намериш дрехи на една пейка там. След като се избършеш, ги облечи и излез. Не се бави, но бъди усърдна. Вониш.

Каза го с безразличен тон. Мисълта за топла вода ме накара бързо да се подчиня. Влязох и с радост затворих вратата. Светлината влизаше в помещението от високи прозорци. Надеждата ми, че ще има друг изход, бързо се стопи. Вътре имаше пейка с обещаните чисти дрехи, сандали под нея и кърпа за подсушаване. Имаше гърне, пълно с нещо меко като пудинг. Топнах пръстите си в него и ги разтрих. Сапун, прецених, ароматизиран с някаква остра билка. Ниската вана от огладен лъскав камък бе пълна с вдигаща пара вода. Нищо друго нямаше в стаята.

Съблякох се припряно, с много озъртания през рамо към вратата. Навих мръсните си дрехи около скъпоценната ми свещ и грижливо ги

сложих на пейката, преди да вляза във ваната. Оказа се много по-дълбока, отколкото бях очаквала. Водата бе почти нетърпимо гореща и стигна до брадичката ми, когато седнах. В първия миг можех само да седя така, без нищо да правя. Отпуснах се назад и се оставих да потъна напълно под водата. Когато излязох, видях светлокафявите вадички мръсна вода, стичащи се от косата ми. Не бях изненадана, но все пак се смутих. Гребнах си шепа от сапуна и станах, за да се натъркам. След малко колебание го разтърках и в косата си, а после се изплакнах във вече сивкавата вода.

Не се бях събличала гола от времето си с търговец Акриел и избледняващите кафяви и зелени петна от различни отоци все още се виждаха по бедрата и прасците ми. Пръстите на краката ми бяха напукани и колкото и да ги търках, част от мръсното си остана в тях. Кожата на дланите ми бе загрубяла от различните неща, които бях вършила за Дуалия, ръце на слугиня, не на момиче от Бък с благородна кръв. За миг изпитах срам, че преди не бях знаела, че напуканите ръце на момичетата в кухнята са свидетелство за работа, която никога не се беше очаквала от мен. Толкова често бях проклинала събитията, които ме бяха откъснали от уютния ми живот, а сега ме беше жегнало това осъзнаване. Как ли щеше да е било, ако се бях родила робиня или слугиня, да знам, че насилието, което понасям, ще е ежедневният ми живот?

Облякох новите дрехи и се почувствах странно гола в тях. Бяха хлабави и панталоните едва стигаха до коленете ми, но ръкавите на блузата падаха много под китките ми. Тъканта и на двете облекла беше лека и бледорозова. Нямаше как да нося свещта в новата си риза. Сандалите бяха загадка, но накрая ги овързах на краката си. Под дрехите намерих гребен. Водата беше направила косата ми на къдрици, но се постарях да ги среща. Сгънах кърпите за подсушаване и огледах как да пусна мръсната сивкава вода да се оттече, но не намерих начин. Срам ме беше, че някой ще види колко мръсна съм била. Стегнах се, пъхнах под мишница похабените си дрехи със свещта в тях и излязох от банята.

Дневната светлина бе станала по-силна и утрото бе по-топло от много обеди в Бък. Капра ме огледа от глава до пети, като погледът ѝ се задържа на отеклите ми крака.

— Остави тези дрипи. Просто ги пусни. Някой слуга ще ги изхвърли.

Замръзнах. После, мълчаливо, бръкнах във вързопа и извадих половинките на счупената ми свещ. Пуснах дрехите. Капра ме погледна намръщено.

— Какво е това?

— Свещ. Майка ми я направи. — Не ѝ я показвах.

— Остави я.

— Не.

Вдигнах очи и срещнах погледа ѝ. Очите ѝ бяха особени. Днес изглеждаха не светлосини или сиви, а някак като зацапано бяло. Трудно беше да се взреш в тях, но не откъснах погледа си.

Тя кривна глава и ме изгледа.

— Колко свещи имаш?

Не исках да ѝ кажа, но и не виждах защо не.

— Една. Счупи се на две.

— Една свещ — каза тя тихо. — Това е интересно. Но само една. Не като свещите в съня.

Каза го сякаш се надяваше да предизвика реакция.

Лицето ми не се промени. Но внезапно денят около мен заблещука. Вдигнах очи към Капра и сякаш лъчове светлина се изстреляха от нея в хиляди посоки. Толкова много пътеки, водещи от нея. От този момент, да, но и повече от това. Тя беше като просяка, който също така беше Шутът. Възлюбения на моя баща. Нямах думи за онова, което усещах от Капра. Като кръстопът, помислих, където човек би могъл да се отклони в различна посока. Извърнах поглед от нея, зачудена колко ли време е изтекло, докато бях запленена в онзи миг. Повече, стори ми се, когато тя проговори.

— Добре. Носи ги с теб. Неудобството си е за теб.

Но от тона ѝ имах чувството, че не толкова ми отстъпва, колкото добавя свещта към списъка на прегрешенията ми. Изражението на стража ѝ намекваше, че съм глупаво своенравна. Беше един от мъжете с камшиците, които бяха били Дуалия. Стиснах зъби, за да не затрепери челюстта ми при този спомен.

— Последвай ме — каза Капра. — Ще останеш тук с нас, така че ще ти покажа терена. По-късно ще решим какво ще си тук. Може би ученичка? Може би учен? Може би просто слуга. — Усмихна ми се,

тънко изпъване на устните. — Може би за разплод. Или робиня за продан. Има толкова много начини, по които може да ти хареса да бъдеш полезна.

Едва ли щеше да ми хареса който и да било от тях, но си замълчах. Тръгнах след нея, стражът тръгна след мен. Каишките на сандалите се впираха в краката ми, но стиснах зъби и продължих. Влязохме вътре и бях благодарна, че слънцето вече не ме заслепява. Не бях съзнавала как примижавах от блясъка на бялата светлина по белия камък.

Капра не бързаше, но и не спираше. На основния етаж ми показаха стая, в която пет бледолики деца се учеха да пишат, подпомагани от писари в зелени халати. До всяко дете седеше писар и му показваше как да води перото. Бледните деца изглеждаха много малки, не повече от тригодишни. Но ако бяха като мен, може би бяха по-големи, отколкото изглеждаха.

Минахме по дълъг леко извит коридор и се изкачихме по величествено мраморно стълбище до втория етаж.

— Тук посрещаме онези, които идват да споделят мъдростта ми.

Каза го, докато отваряше вратата към помещение, цялото облицовано с разкошно дърво и застлано с дебели килими. В центъра имаше маса, обкръжена от резбовани столове, а на нея кана с някаква напитка и няколко малки чашки.

В следващата стая шестима млади Бели седяха на маса. Зад тях чакаха слуги.

— Нощес са сънували — обясни Капра. — Ще запишат това, което са сънували. След това слугите писари ще направят преписи и всеки препис ще бъде сортиран в категория и място с други подобни. Може би са сънували свещи. Или жълъд, който подскача в поток. Или съня, в който човек хваща пчела и е обкръжен от сто жилещи пчели. — Гласът ѝ заглъхна. — Или за Неочаквания син. — Обърна се и ме погледна. Усмивката изпъна устните ѝ. — Или Унищожителя. През последната година появата на сънища за Унищожителя много се е увеличила. Това ни казва, че нещо се е случило, нещо, което не сме очаквали. Някои събития са направили по-вероятно това да съществува Унищожител и че ще дойде при нас. — Устните ѝ отново се изпънаха. — Ти сънувала ли си някога за Унищожителя?

Не посмях да запазя пълно мълчание.

— Често съм имала кошмари как нашият дом беше унищожен от Дуалия и нейните лурики. Това ли имате предвид?

— Не. — Отговорът беше поредната отметка против мен. Тя ме изведе от стаята, закрачихме по дълъг коридор и изкачихме стълбище до следващия етаж. Тук дървото, с което бяха облицовани стените, беше от по-тъмно дърво. Дебели дървени греди крепяха таван, изрисуван с екстравагантни цветя. — Това е сърцето ни — каза ми Капра официално, щом ме заведе до една врата и я отвори.

Огромната зала беше пълна със стари свитъци и книги. Рафтове покриваха всяка стена и стигаха чак до тавана. Не можех да видя другия край на залата, защото спретнати редове високи рафтове, всички пълни със свитъци и големи книги, очертаваха периметър около открития център на помещението. В това открито пространство имаше поне десетина дълги маси. Писари, които като че ли имаха малко или никакви черти на Белите, седяха с пера и мастилници, сравняваха свитъци и листове и пишеха усърдно.

— Тук сънищата се проучват. Знаем колко сънища споменават свеци. Знаем от колко време е имало сънища за влечуги, боравещи с мечове. Сънища за Неочаквани синове, Унищожители и бели коне, раковини и чаени чаши, кукли и вълци, и сини елени. — Усмихна ми се широко. — Някои от тези свитъци са били написани отдавна. Тук има огромно количество информация и свитъци, които връщат десетки и стотици години назад, защото едно наистина преломно събитие би могло да породи сънища десетки години преди да се случи. Знаехме за Кръвната напаст преди да вземе първата си жертва. А преди това? За планината, която изригнала в пламъци, и земетръсите, които изравнили градовете на Праотците, и огромните вълни, унищожили тяхната задушаваща хватка над света. О, да, знаели сме. Ако са били поне малко по-предвидливи, може би Праотците също са щели да ги знаят. Но са предпочели драконите пред човечеството. Тяхна загуба. — Толкова много отмъстително задоволство имаше в гласа и в думите ѝ. Каза ми тези неща все едно трябваше лично да ме наранят. След това се наведе и прошепна на ухото ми: — Но не всички сънища са тук. Моите са в кулата ми. Зная ги само аз. Нощес сънувах, че изтръгнах едно малко бяло цвете от корените му. Но корените бяха пламъци и мечове. — Усмихна се. — Щях да съм по-благоразумна, ако бях

отрязала онова малко цвете на стръка. — Кривна глава. — Не си ли съгласна?

Изправи се рязко.

— Ела — каза ми и излезе енергично от залата.

Закуцуках след нея, вече намразила сандалите и връзките, които ги стягаха на краката ми. Следващата зала беше досущ като онази, която бяхме напуснали. Свитьците, работещите писари, по-низши слуги, които идваха и заминаваха с наръчи хартия или големи книги. В третата зала вече не можех да търпя. Смъкнах се на пода и развързах каишките от краката си. Изправих се, вече понесла и сандалите, и счупената си свещ.

— Както желаш — каза Капра пренебрежително. — Може би с времето ще привикнеш да носиш обувки и ще се научиш и на други цивилизовани порядки. — Сви рамене. — Или ще те продадат в някое домакинство, където не хабят обувки за робите.

Усещах как оценката ѝ за мен спада. Борех се със себе си. Дали да ѝ призная, че сънувам, и да настоя за място сред учениците ѝ? Да се престоря на глупава и съвсем бегло възпитана в цивилизовани порядки и да се надявам да бъда слугиня с възможност да избягам? Да избягам къде и до какво? Бях на цял океан разстояние от дома си. Нямаше ли да е по-благоразумно да си намеря хубаво място тук?

Друг план забълбука в ума ми, онзи, който бях пазила скрит, докато бяхме на кораба. Потиснах го и го скрих. Можеше да не виждам Винделиар, но нямах представа къде е и дали няма други като него. „Мисли как да бъдеш полезна. Мисли как да си намериш място тук. Усмивай се. Преструвай се, че искаш да си тук завинаги, част от мрежата, която те плетат.“

Сякаш усетила как решимостта ми отслабва, тя ме поведе по дълъг коридор и надолу по широко виещо се стълбище. Излязохме през врата в затворен вътрешен двор. Беше огромен и за разлика от голия остров извън стената, тук големи дървета предлагаха сянка, плискаха фонтани и малко поточе се виеше по облицовани с камък канали. Покрай стените на тази прекрасна градина имаше малки къщички. До всяка врата цъфтяха цветя, а едно дърво бе родило малки оранжеви плодове сред лъскави листа по изрядно подрязаните му клони. Привързани на решетки, в глинестата пръст покрай стената растяха лози, родили тъмночервен плод, но сплетените им клони

спираха много преди върха на стената. Дори Ридъл да беше застанал на раменете на баща ми, нямаше да може да види навън над нея. Пред очите ми един страж бавно мина по върха на стената. Кожата му бе тъмнокафява, а дългата му коса беше златна. Носеше лък. Поглеждаше долу в градината, но изобщо не се усмихваше.

Пееха птици — малки розови птиченца в клетки, висящи от декоративни пилони, и други, накацали в клоните на дърветата. Последвах Капра от чакълената пътека на прохладната зелена трева, където имаше маси и пейки под сенчеста арка. Две жени с широки бели ризи дойдоха от друга врата, с подноси с нарязани плодове и пресни хлебчета в ръце. Надуших миризмата на топлия хляб и стомахът ми изскимтя от желание. Жените сложиха подносите на масата и след това звъннаха с малко сребърно звънче, увиснало от един клон. Вратите на къщичките се отвориха и оттам излязоха Бели.

— Ох, толкова съм гладна! — възкликна една, а приятелката ѝ се засмя и хвана ръката ѝ. Докато идваха при другите си приятели на масата, погледът ми обходи гладките лица и бели или златисти коси. Всички бяха облечени еднакво, с къси широки халати или облекло като моето. И изведнъж осъзнах, че не мога изобщо да различа момчетата от момичетата.

— Ако докажеш, че си ценна за нас, ако започнеш да сънуваш и може да бъдеш научена да записваш сънищата, ще останеш тук. Ще имаш собствена малка къщичка и слугиня, която да ти я поддържа спретната. Ще се храниш тук или в дъждовни дни в Залата на кристалите. Красиво е. Висят от тавана и искрят и блещукат, и правят дъги по пода. Задачите ти ще са да мислиш и да сънуваш. Може би, някой ден, ще имаш дете, ако пожелаеш, и ще си намериш самец между приятелите си. Виждаш ли колко щастливи са?

Те ядяха, говореха си и се смееха. Никой не се мръщеше и не изглеждаше умислен. Бяха петнайсетина и не можех да определя възрастта им повече, отколкото да предположа пола им. Помъчих се да не гледам храната. Жените със слугинските облекла се върнаха със стъклени кани с нещо светлокафяво. Наляха го в чакащите чаши и обслужваните възкликнаха в радостно очакване. Зяпнах ги с неприкрита завист.

— Би могла да си тук. О, не утре. Но веднага щом се научиш да пишеш. Ако си сънуваща, искам да кажа. Но, както ти каза, не си. Все

пак предполагам, че си гладна. Ела.

Стана и тръгна, а аз закуцуках и заподскачах след нея по чакълената пътека. Минахме през порта в стената, през двор за пране с мокри дрехи, накачени на въжета под горещото слънце. След това минахме през друга порта и влязохме в хубава билкова градина с пейки и беседки. Продължихме лъкатушно назад към главната сграда. Минахме под портик и през още една врата. Наложих си да внимавам, да запомням всеки завой и врата. Коридорът изглеждаше тъмен и въздухът душен след откритата градина. Капра вече вървеше отривисто, обувките ѝ потропваха по гладкия каменен под. Следвах я. Главата ми бе започнала да пулсира. Дългите дни на кораба, малкото храна и резките промени през последните няколко дни изведнъж се оказаха повече, отколкото можех да понеса. Искях просто да седна и да си поплача. Ако го направех, стражът, който ни придружаваше, сигурно щеше да ме пребие с камшика до смърт.

Капра зави и отвори една врата. Застана до нея и ме подкани да вляза.

Направих три крачки, спрях и зяпнах. Стените бяха джунгла. Птици зовяха и пееха, и прелитаха през гъстата зеленина. Видях някакъв хищник със златиста кожа, като силует, промъкващ се между дърветата. Погледнах нагоре. Клони се сплитаха и над главата ми. Дълга тежка змия пълзеше по един, клоните се огъваха под тежестта ѝ. Подът представляваше килим от тучни треви, ярки цветя и билки. На едно цвете бе кацнала пеперуда. Литна и погледът ми я проследи, докато прелетя до друго.

Нищо от това не беше реално. Чувах и виждах, но не помириствах нищо, а когато тръгнах, усетих под краката си гладък камък, а не мек торф.

— Магия ли е това? — прошепнах.

— Може да се каже — отвърна Капра пренебрежително. — Някога сме били търговски партньори с Праотците. Един от най-великите им творци дошъл тук, за да облицова стените, подовите и дори тавана с този специален камък. Ден по ден е сътворил тази зала. Отнело му е почти година.

Гледах, без да мога да прикрия удивлението си.

— Значи това е магия на Праотците.

— Никога ли не си виждала нещо такова?

Пеперуденото наметало!

— Не. Никога. Отнема ми дъха.

Тя ме наблюдаваше напрегнато, докато зяпах ококорена. Наведох се и се опитах да докосна цвете. Студен камък и ошипване на магия на пръста ми. Отдръпнах го.

— Е. — Тонът ѝ беше пренебрежителен. — Впечатляващо е, когато го видиш за първи път, предполагам. Те са били интересен народ. Но хубави хитринки като тази не са причина да понасяме тяхното самодоволство и драконите им. Ела. Сега ще ядем.

Имаше маса с бяла покривка и два стола. На масата имаше две блюда и прибори, и чаши. До стената стояха двама мъже с подноси. Бяха тъмнокоси и чернооки и за миг имах чувството, че съм се върнала у дома.

— Моля, настанете се на масата, госпожице — каза Капра. — Днес сте моя гостенка. Да хапнем заедно.

Пристъпих предпазливо към масата. Стражът затвори вратата и застана до нея. Капра седна изцяло. Оставих сандалите си под стола, след което седнах внимателно и сложих свещта ми до мен. Сложих китките си на ръба на масата и зачаках.

— Добре. Не сме напълно лишени от обноски, виждам. — Махна небрежно с ръка към чакащите слуги и те пристъпиха към масата. Поставиха храна пред мен и напълниха чашата ми. Изчаках, като наблюдавах Капра. Внезапно усетих, че представлявам не само Върбов лес, но и всичките Шест херцогства. Нямаше да се държа като невъзпитана глупачка.

Капра взе мокра кърпа от едно покрито блюдо вдясно от нея и грижливо избърса ръцете си, като отдели специално внимание на пръстите. Направих същото с моето сложено от дясната ми страна блюдо и върнах кърпата в него като нея. Тя вдигна прибор, който ме озадачи, и набодя със белезникаво месо. Направих същото и задъвках съсчето, което отхапах, колкото може по-бавно, като нея, въпреки че беше студено и имаше вкус на риба.

— Разкажи ми за себе си — подкани ме тя след третата хапка. — Не си слугинско дете. Коя си ти?

Тъкмо бях преглътнала парченце от нещо жълто и лепкаво. Беше се оказало сладко и само сладко, без никакъв аромат. Отпих вода, за да

прочистя устата си, и очите ми разсеяно обходиха необикновената стая. Реших да заложа на истината. Или на част от нея.

— Аз съм Пчеличка Беджърлок, от Върбов лес. Майка ми беше лейди Моли Свещарката, омъжена за Том Беджърлок. Ние сме оземлени благородници. Майка ми умря наскоро. Живеех с баща ми и слугите ни. Водех приятен, мирен живот.

Тя отхапа от нещо и ми кимна да продължа.

— Един ден, когато татко ми го нямаше и се приготвихме за празненство, Дуалия дойде с нейните лурики и отряд халкидски наемници. Изби слугите ми, подпали конюшните ми и ме отвлече. Тя ме доведе тук. — Отхапах отново от неприятната риба, сдъвках я бавно и преглътнах, преди да добавя: — Ако пратите вест на татко ми, той сигурно ще ме откупи.

Тя остави прибора и ме изгледа съсредоточено.

— Дали? — Кривна глава. — Мислиш ли, че татко ти би дошъл лично да те вземе?

Не беше време да споделям съмнението си.

— Той ми е баща. Ще го направи.

— Тогава твоят баща не е Фицрицарин?

Отвърнах, без да лъжа:

— Винаги съм чувала да го наричат Том Беджърлок.

— И Възлюбен също не е твоят баща?

Погледнах я озадачено.

— Аз обичам татко си.

— И името му е Възлюбен.

Поклатих глава.

— Не познавам никого с такова име. Възлюбен? В моята страна понякога дават такива имена на принцовете и принцесите. Вярност, или Благонамерен. Но не и такова като моето. — Нито на сестра ми, хрумна ми внезапно. Копривка и Пчеличка. Никога няма да са принцеси. Това ме подразни за миг, но: *Не се разсейвай от самосъжаление. Ти си в опасност, в самите челюсти на капан. Наблюдавай врага си!*

Това, че чух Вълка Баща толкова ясно, ми вдъхна повече кураж. Изправих рамене.

Тя кимна замислено.

— За жалост едва ли ще поискаме откуп от баща ти. Да пратим вестоносец толкова далече по такава несигурна работа би било по-скъпо от всеки откуп, който бихме могли да изтръгнем от него. Късно снощи, след доста сериозен разговор, Дуалия призна, че е знаела, че си женско, от месеци. Но вместо да признае грешката си, предпочела да те доведе тук, независимо от загубата на лурики и коне! Също така призна, че макар някога да вярвала, че ще намери Неочаквания син във Върбов лес, вече вярва, че ти не си той. Споделя мнение, към което аз се придържам отдавна — че Неочакваният син беше Катализаторът на Възлюбения. Мъж на име Фицрицарин. От Винделиар обаче изтръгнахме друга версия. Той все още вярва, че ти си Неочакваният син. И твърди, че си способна на магия и пълна с коварство.

Зърнах отново хищника на стената. Беше дива котка. Скочи, не улучи и една голяма птица излетя от клоните. Заговорих предпазливо.

— Винделиар е пълен със странни идеи. Когато помогна да ме пленят, ме нарече свой „брат“. И дори след като разбраха, че съм момиче, продължи да ме нарича „брат“. — Поднесох й най-убедителното си объркано изражение. — Той е много странен.

— Тъй. Значи греши за магията ти?

Забих поглед в блюдото си, после отново я погледнах. Все още бях гладна, но храната беше толкова чужда за мен, че беше трудно да я ям.

Вълкът Баща ми прошепна: *Изяж я. Напълни корема си с каквото и да е. Тук не можеш да зависиш от някого, че ще те храни. Натъпчи се, докато можеш.*

Изядох още две хапки, като се помъчих да не издам отвращението си, докато ги преглътна. Надявах се, че изглеждам замислена. След това отвърнах:

— Ако имах някаква магическа сила, щях ли да съм тук? Пленничка, далече от дома си?

— Може би щеше. Ако беше истински Бял пророк и чувстваше, че имаш да изпълниш задача тук, може би щеше да позволиш съдбата да те отнесе към нас. Ако си имала сънища, които ти казват, че трябва да дойдеш тук...

Поклатих глава.

— Искам да съм у дома. Ако ми е останал дом. Не съм никакъв Неочакван син. Не съм дори момче! — Сълзи бликнаха внезапно в

очите ми и задавиха гърлото ми. — Приготвихме се за чудесно празненство. Нашият Зимен празник, когато празнуваме най-дългата нощ и след това връщането на светлината. Щеше да има пиршество и музика, и танци. Дуалия дойде и превърна всичко в кръв и писъци. Те убиха Ревъл. Обичах Ревъл. Дори не знаех колко го обичах, докато не дойде с меч, забит в него, да ни предупреди. Последната му мисъл беше да ме предупреди да избягам! И убиха бащата и дядото на Настойчивост. И изгориха хубавите ни коне и старата ни конюшня! Убиха Фицбдителен, новия ми учител, който дойде да ме учи да чета. Не го харесвах, но не исках да умре! Ако бях пророк, ако сънувах сънища за бъдещето, нямаше ли да съм знаела? Нямаше ли да съм избягала или да съм предупредила всички? Аз съм просто дъщеря на татко ми, а Дуалия съсипа живота ни и уби хора без никаква причина! Вие заповядахте да я набият с камшици, но не беше заради всичките ужасни неща, които тя направи! Онези неща, които вие четиримата сте я пратили да направи! Тя накара Винделиар да подмами ужасния херцог Елик да убие всичките ми хора. И дори не се интересувахе за своите! Тя даде Одеса, за да я изнасят той и мъжете му! После изостави Репин в камъка и продаде Алария в робство, и остави халкидеца да бъде осъден за убийство. Каза ли ви тя какво направи? Знаете ли изобщо колко ужасна е тя? — Поех си дъх разтреперано. О, казала бях твърде много. Повърнала ѝ бях истината, без никаква мисъл или план.

Тя ме гледаше съсредоточено и бледото ѝ лице стана още побезкръвно.

— Зимен празник. Най-дългата нощ. — После, сякаш думите ми най-сетне бяха стигнали до ушите ѝ, промълви: — Алария в робство? Беше продадена жива? — Сякаш това беше най-ужасното прегрешение на Дуалия.

Може ли роб да не бъде продаден жив?

Изяж храната! Преди тя да е премислила и да ти я вземе.

Опитах се. Забих шиша в бучка от нещо тъмнорвено и го лагнах. Беше толкова горчиво, че очите ми се насълзиха. Едва го преглътнах и пих. Още един непознат вкус. Набодох още нещо. То падна от шиша.

А Капра се обърна към стража.

— Писар, хартия, мастило, и нагласете маса тук. Веднага. — Стражът изтича от стаята. Тя се обърна отново към мен, гласът ѝ беше напрегнат. — Кога се случи това? В кой град беше продадена Алария? Какво значи това за Репин и камъка?

Внезапно осъзнах, че съм издала неща, които можеше да се изтъргуват. Имах малко храна в устата си. Сдъвках я много дълго. Когато най-сетне преглътнах, отвърнах:

— Не помня името на града. Не мисля, че дори го знаех. Дуалия ще го знае, или Винделиар. — Бързо напълних отново устата си с храна. Беше отново рибешкото и щях да се задавя, но дъвченето беше единственият начин да спечеля време, за да мисля.

Тя заговори кротко.

— Идва писарка. Ще седнеш с нея и ще ѝ кажеш всичко, което можеш да си спомниш, от първия път, когато си видяла свитата на Дуалия, до деня, в който пристигна тук.

Отмих кашата в устата си с вода, след което попитах невинно:

— А после вие ще ме пратите у дома?

Тя се вцепени.

— Може би. Много ще зависи от разказа ти. Може би си много важна за нас и дори ти не го знаеш.

— Наистина искам да си ида у дома.

— Знам. Виж. Този кекс е от любимите ми. Хайде, опитай го. Сладък е и ароматен. — Беше на едно блюдо в средата на масата. Не отрязва парче, а бутна целия кекс към мен. Беше голям колкото главата ми и със сигурност можеше да стигне за няколко души. — Опитай — подкани ме тя.

Избрах прибор напосоки, взех парче от кекса и го лапнах. Беше вкусен, но започвах да осъзнавам, че всичко на масата има цена. Въпреки това лапнах още една хапка. Какво ми беше останало за търгуване? Вероятно Капра не знаеше за други лурики на Дуалия, пленени или бягащи в Бък. Знаеше ли за еликсира от змийска слюнка? Какво щеше да помисли за лудориите на Дуалия с капитана? Зачудих се дали знае нещо за магията на Винделиар или и това е тайна за нея? Ако се спазарях с нея, щеше ли да спази думата си?

— Обещавате ли да ме върнете у дома, ако разкажа на писарката всичко? — Постарах се да прозвучи детински и не толкова предпазливо, колкото го усещах.

— Ще разкажеш на писарката всичко, а след това ние ще решим. Очаквам да отнеме повече от един ден, защото след като приключиш, ще имаме още въпроси. Сега, докато ти си бърбриш с писарката, ще ти намеря една хубава малка къщичка и слугиня, която да се грижи за теб. Кой ти е любимият цвят? Искам да съм сигурна, че харесваш новия си малък дом.

Издадох обезсърчението си.

— Няма значение. Искам просто да си ида у дома.

— Добре. Син, значи. Радвам се, че яденето ти се услади.

Не беше, и не бях свършила с него. С усилие оставих прибора си, вместо да посегна за още кекс. Бяха влезли слуги и бързо нагласиха маса, два стола, мастилница, стойка за перодръжки и хартия. Капра стана, аз също.

— А ето го и нашия писар — каза Капра. — Пелия, нали?

Писарят само дето не падна на колене. Или беше писарка?

— Нопет, ако благоволите, Най-висша. — Гласът му грачеше влажно като на жаба.

— Нопет, разбира се. Това дете има да ти разкаже дълга история. Постарай се да я запишеш точно както я изговаря. Не задавай въпроси засега и не пропускай нито дума от това, което ти казва. Това е от изключителна важност. Повтори заповедта ми.

Писарят го направи, естествено, с опулени очи. Уплашен ли беше? Не. Колкото повече го гледах, толкова повече ми напомняше за Одеса. Беше имала същия някак недовършен вид, сякаш някой бе започнал да прави човек, а след това беше сбъркал тук-там. Очите на Нопет бяха опулени и се зачудих дали клепачите му изобщо могат да се затворят докрай. Зъбите му бяха като зъбки на бебе в устата на възрастен. Подреди работното си място и ми махна с ръка да се настаня. Когато вдигна перото, се постарях да не зяпна късите му мършави пръсти. Той взе един лист от купчината до лакътя си, сложи го пред себе си, огледа перото, подряза го малко, топна го и го задържа над страницата.

— Моля, започни — каза ми с жабешкия си глас.

Това беше последното, което исках да направя. Капра ме наблюдаваше. Седнах на стола срещу писаря.

— Какво да правя? — попитах го.

Той вдигна опулените си очи към мен.

— Говори. Аз ще пиша. Моля, започни.

Нямаше да му кажа за деня в градчето, когато за първи път бях зърнала Винделиар. Нямаше да кажа нищо за мъртвото куче и просяка, и за баща ми, влизащ в камъка. Нищо за това как баща ми ме бе изоставил, за да се погрижи за един непознат.

Но Възлюбеният не беше непознат за него. Потиснах тази мисъл и казах:

— Бях на уроците си в учебната стая във Върбов лес.

Писарят ме погледна намръщено. Погледна и Капра, после почна да пише. Но Капра беше видяла паузата. Дойде и застана над нас.

— Пчеличке, трябва да започнеш с подробности. Къде е Върбов лес? И разкажи за урока и учителя. Кой беше с теб? Какъв беше денят? Всяка подробност. Всеки момент.

Кимнах бавно.

— Ще се опитам.

— Опитай се много старателно — предупреди ме Капра и добави: — Аз ще ви оставя за малко. Искам да поговоря с Дуалия и Винделиар. Но бъди сигурна, че ако открия, че ме лъжеш, ще има сериозни последствия. Работи с писаря, докато се върна.

Така че разказвах. Предпазливо. Понякога искрено. Нещата, което мислех, че трябва да ги засрамят, разказвах в подробности. Как Ревъл беше стиснал раната си и как кръвта се беше процеждала между пръстите му. Казах за разкъсаните рокли на жените. Знаех какво означава това. Излъгах за някои неща. Казах, че Настойчивост е умрял. Още докато го казвах, ми се искаше да си прехапя езика, за да не е истина. Писарят не ми задаваше въпроси, така че усуквах в разказа си, понякога се връщах към по-ранно събитие. Понякога плачех — например като си спомнях как Нас беше прекрачил труповете в конюшната. Казах, че съм скрила децата в един склад, вместо да разкажа за тайните проходи. Толкова разтеглих разказа си, че слънчевата светлина от високите прозорци беше станала от бяла на жълта, а все още разказвах как бяха нападнали, за да опустошат дома ми. Моята история, знаех, беше единственото нещо, което имах и което те искаха. Трябваше да намеря начин как да използвам това в своя изгода.

В един момент бях прегракнала от плачене и говорене. Писарят махна на стража, който беше останал с нас, и го помоли да ми донесе

вода. И влажна кърпа за лицето и носа ми. Помислих, че е мило от негова страна.

Но ако получиш шанс да го убиеш и да избягаш, не се колебай.

Затаих дъх за миг. Не трябваше ли да се опитам да ги накарам да ме върнат у дома, вместо да започна да убивам хора и да се опитам да избягам?

Може да чакаш много дълго, докато ти дадат свободата. Взимането ѝ може да е по-бързо.

Водата и влажната кърпа пристигнаха. Възползвах се и от двете. А след това продължих разказа си. Трябваше да разкажа за магията на Винделиар. Иначе разказът ми оставаше безсмислен. При споменаването на Винделиар горната устна на Нопет за миг се изви и показва малките му зъби. После той продължи да пише, записваше всяка дума, която изговарях. Слънчевата светлина продължаваше да влиза, но имах чувството, че е станала по-слаба, и се зачудих колко ли часове са минали.

Капра се върна със Симфи. Миг по-късно в стаята влязоха Фелоуди и Култри. Бялата маска на Култри изглеждаше почти истинска, сякаш беше освежил пудрата си съвсем наскоро. Симфи се намръщи и рече:

— Слагаш писар да записва разказа ѝ, без да ни попиташ. Естествено, че трябваше да бъдем уведомени и допуснати да слушаме.

Капра се обърна бавно към нея и се усмихна.

— Както вие ме уведомихте, преди да позволите на Дуалия да уреди бягството на Възлюбен? Доколкото помня, не ме включихте в обмислянето на това.

— Извинила съм ти се за онзи пропуск. Многократно. — Симфи нахвърляше всяка дума, сякаш искаше да ги изплюе към Капра.

— Ах, да. Учтивост, която би трябвало да уподобя. Скъпа Симфи, извинявам се, че не ти казах, че това момиче е благонадежден източник на информация за прегрешенията на Дуалия. Да изберем едно, произволно. Да видим... Аха. Помниш ли Алария? Алария, обучена от мен в тълкуването на сънища? Алария, доколкото помня, беше твоя фаворитка, Фелоуди. Знаеш ли, че лингстра Дуалия я е продала в робство? В града Халкида, столицата на страната, също наречена Халкида. Продадена е, за да плати превоза на кораб. Защото така ми каза малката Пчеличка. И аз веднага отидох и изтръгнах

потвърждение за това от Винделиар. И очаквам с нетърпение да потвърдя още от разказа ѝ с всеки следващ сеанс.

Махна на писаря да се отдръпне, взе първата страница от написаното и очите ѝ бързо пробягаха по нея. Обърна се към мен.

— А къде беше баща ти, Пчеличке, в деня, в който Дуалия дойде до вашия дом?

Никакво време за мислене, никакво време да преценя какво е знаела Дуалия и какво ѝ е казала.

— Той отиде до големия град.

— Беше ли това след като уби мъжа с кучето? И намушка Възлюбен в корема?

Човекът-мъгла беше в Крайречни дъбове в онзи ден. Застанал между дюкяните, в една уличка, където никой не искаше да влезе. Човекът-мъгла, когото опознах като Винделиар. Не можех да проговоря.

Наблюдавах ги. Всички ме гледаха. След това очите им се изместиха към писаря и спретнатата му купчинка страници на масата между нас. След това мъжете отново погледнаха Капра, но Симфи се взря в мен. Устните ѝ изглеждаха по-червени или може би лицето ѝ беше по-пребледняло. След малко тя осъзна, че също я гледам втренчено. Усмихна ми се гадно и наведох очи; съжалих, че я бях зяпнала.

— И какво още каза на писаря ни, Пчеличке? — попита тя.

Погледнах Капра, зачудена дали трябва да отговоря.

— Аз те попитах! — срязва ме Симфи.

Зашарих с очи от един към друг, но не намерих помощ никъде. Лицето на Капра беше ледена самоувереност. Поех си дъх.

— Казах за нощта, когато Дуалия и херцог Елик дойдоха в дома ми и съсипаха живота ми. Как убиха хора, запалиха конюшните и ме отвлякоха.

— Нима? — подхвърли Фелоуди, сякаш се съмняваше във всяка моя дума.

Гласът на Симфи беше кисел:

— Искам да видя тези страници тази нощ.

— Не — отказа ѝ твърдо Капра. — Аз ще ги прочета първа. Аз я доведох тук и уредих записването. Мое право е да ги прочета първа.

Симфи се обърна към писаря.

— Тогава ми направи препис. Не, направи три копия, за да може всеки от нас да получи едно, което да прочете тази нощ.

Този път бе ред на писаря да заобръща погледа си от един към друг, опулените му очи се опулиха още повече. Треперещата му ръка посочи купчината страници.

— Но...

— Не бъди глупава. Знаеш много добре, че не би могъл да направи преписи толкова бързо. Ще ги имаш утре. Задържам страниците за тази нощ — заяви Капра решително и им се усмихна. — И ще се погрижа за това скъпо дете тази нощ също така.

— Не. — Казаха го едновременно. Фелоуди клатеше глава. Култри изглеждаше леко притеснен, а Симфи каза:

— Тя се връща в килията, под Ключа на Четиримата. Съгласихме се на това. Никой няма да има достъп до нея без съгласието на всички. Този неин разпит вече нарушава споразумението.

— Дете, писарят зададе ли ти въпроси?

Беше. „Не казвай това.“

— Казахте му да не го прави.

— Ето. Чухте го от нея. Няма никакъв разпит. Просто ѝ дадох възможност да разкаже историята си. — Обърна се към мен, лицето ѝ добронамерено, очите ѝ студени. — Детенце, боя се, че трябва да те върна в килията тази нощ, вместо в хубавата къщичка, която ти обещах. Наистина съжалявам. Но както виждаш, тези тримата гласуваха против мен и трябва да им отстъпим. — Извърна отново усмивката си към тях и видях как горната устна на Симфи се повдигна в котешко съскане. Мислеше ли, че току-що Капра ме бе спечелила на своя страна? Може би ако не бях изтърпяла онези месеци с Дуалия и не се бях научила да не се доверявам, щеше да е така.

Станах, взех счупената си свещ и след това се наведох да си взема и сандалите.

— Какво е това? — попита рязко Култри.

Капра не каза нищо.

— Сандали — отвърнах кротко. — Убиват ми, затова ги свалих.

— Не. Другото.

— Свещ, майка ми я направи. — Неволно вдигнах двете счупени половини и ги сгуших до гърдите си.

— Свещ — добави Капра доволно. — Детето пристига със свещ.

Настъпи тишина. Зачудих се какво означава това мълчание, защото бе заредено с нещо. Почитание? Страх?

Фелоуди проговори замислено:

— Една свещ на две парчета. Не три, не четири?

— Мислиш за сънищата за Унищожителя? — Култри беше стъписан.

— Млъкни! — срязва го Симфи.

— Малко е късно за мълчание — каза Капра. — Може би беше твърде късно още пролетта, когато сънищата за Унищожителя започнаха да се сипят като късен сняг. Точно след като лингстра Дуалия разбуни гнездото на осите, като предизвика един изчерпан Катализатор. Когато отклони бъдещето, като отново го свърза с неговия пророк. И отвлече детето му. — Огледа ги поред. — Защо имаше той силата да направи такива промени? Защото вие му върнахте Възлюбения. Вие го докарахте до вратата на Фицрицарин. Вие свързахте отново Пророка с един могъщ Катализатор. Вие възстановихте силата на Неочаквания син. Може би създавайки Унищожителя, той несъмнено ще го прати към нас.

— За какво говориш? — повиши глас Фелоуди.

— Защо говориш за тези неща пред това дете? — избухна Симфи.

— Мислиш ли, че казвам неща, които тя вече не знае?

Знаех и не знаех за какво говори. Задържах очите си наведени. Нека нищо да не прочетат в тях.

— Вие тримата предизвикахте това. — Капра изрече всяка дума в обвинението си хладно. — С вашата глупост и алчност, и жажда за отмъщение! Сякаш отмъщението изобщо е носило някога нещо друго освен горчиви плодове. А сега смятам, че ще е най-добре да я върнем в килията ѝ, защото това според вас ще ни опази. Колкото до мен, мисля да остана будна цяла нощ с армия от писари, да чета каквото е написала и да проучвам сънищата, и да се опитам да намеря пътека, която не води до унищожението на всички ни! — Усмихна се като доволна котка. — И да прегледам собствените си сънища. В личните ми записки.

— Това е крайно неуместно! — настоя Симфи.

— Не. Това, което вие направихте, беше изключително опасно, и както обикновено, аз съм тази, която трябва да скочи и да ни защити.

— Капра бръкна в пазвата си и извади ключ. Смъкна го със сребърната верижка, която го държеше, и едва не го хвърли на стража си. — Затвори детето и след това ми върни ключа. Нямам време за губене да заключвам предвестника на бурята. Трябва да се подготвя за самата буря. Онази, която аз отдавна предвидих, че идва.

Стражът изглеждаше стъписан. Хвана ключа и го зяпна все едно му беше хвърлила скорпион.

— Това нарушава всички традиции! — кресна Симфи. — Никой от Четиримата не е предавал ключ, за да го използва друг!

— Традицията се наруши, когато вие ме излъгахте и помогнахте на Дуалия да пусне Възлюбения на свобода. Предупреждавах ви всички, от толкова много години, колко опасен е той. Е, мъртъв или жив, той ни заплашва отново!

Обърна се, взе изписаните от писаря страници и закрачи гневно към вратата все едно тя беше бурята, за която ги бе предупреждавала. Задържах очите си наведени и ги наблюдавах иззад миглите си. Култри се пресегна. Имаше джоб някъде в широките си панталони, защото извади ключ на дебела месингова верига и го откачи. Връчи го на двама по-стъписания страж.

— Отивам да помагам на Капра, защото се боя, че е права. Изобщо не трябваше да ви слушам вас двамата. Това може би е краят ни.

Не излезе бурно, а тръгна като засрамено псе, с наведена глава и изгърбени рамене. Фелоуди и Симфи се спогледаха. А след това Симфи се сопна на стража:

— Добре, погрижи се за нея! Въобразяваш ли си, че трябва да ти поверя моя ключ? Да я заключим горе, а след това предполагам, че трябва да отида с Капра и Култри, за да съм сигурна, че получавам цялата истина. Момиче! Тръгвай.

И аз тръгнах, с огромната длан на стража на рамото ми — той ме забута напред. Беше висок и дългокрак и неведнъж залитах, докато вървахме по разни коридори и нагоре по друго стълбище. Този път влязохме в коридора с килиите от противоположния край. Успях да зърна мъжа с черните ръце и плътния глас. Седеше на леглото си, сгънал ръце под коленете си. Килията му беше по-добра от моята. Имаше масичка, малка черга и истинско легло, с одеяла. Когато минах, той вдигна глава и се усмихна. Очите му бяха черни, лъскаво черно

като останалото от него. Погледна ме така, сякаш беше очаквал да мина, но не каза нито дума.

Заклучиха ме и ме оставиха сама. Седнах на леглото и се зачудих какво ли ще ме сполети.

26.

СРЕБЪРНИ ТАЙНИ

Липсва ми вълкът, както на удавник му липсва въздух в дробовете. Години след смъртта му бях готов да се закълна, че все още го усещам вътре в мен. Нощни очи. Горчивото му шегобийство, с което ми казваше, че съм идиот, безкрайния му апетит за непосредствените наслаждения на света, стабилния му усет, че само ако живеем пълно в настоящето, всяко възможно бъдеще ще се погрижи само за себе си.

С това разширено домакинство във Върбов лес чувствам, че не мога да се отпусна дори за миг. Всичко е един план, който съм объркал и който трябва да се поправи.

Откъсната страница от дневника на Том Беджърлок,
арендатор на Върбов лес

Спарк пристъпи към парапета. Отвори шепата си и къдравите кичури на Лант бяха издухани от океанския бриз. Той се надигна от бурето и потърка с ръце обръснатата си глава. Очите му бяха зачервени. Отдръпна се от бурето и аз седнах на него.

— Колко късо? — попита тя.

— До черепа — отвърнах прегракнало.

Лант потръпна, обърна се към мен и възрази:

— Той не беше твой баща!

Можеше да поспоря с него за това. Но изглеждаше безсмислено и бях съсипан от болка. Щом моето обръсване на косата от скръб все едно, че Сенч ми беше баща беше болезнено за Лант, не биваше да го

правя. Сенч никога нямаше да го узнае, а и това нямаше да промени дълбочината на загубата ми.

— Над дланта ти — казах.

Спарк постави ръката си на темето ми. Пръстите ѝ се затвориха, за да задържат косата ми, и тя започна да кълца. Косата ми изобщо не беше толкова дълга като на Лант. Спарк трупаше кичурите в шепите на Нас. Имаше много повече сиво в тях, отколкото бях осъзнавал.

Не моят баща. Никога не бях виждал баща си, но Бърич беше почти обръснал главата ми за траур, когато Рицарин бе умрял. Но когато Бърич умря, изобщо не бях отрязал косата си. Слушах щракането на ножиците и мислех за това. Тогава бях на остров Аслевял и вестта за смъртта му бе стигнала до мен в послание с Умението, също както и вестта за смъртта на Сенч. Защо не си бях отрязал косата? Нямаше ножици. Нямаше време. Жестът ми се беше сторил твърде незначителен. Все още му бях малко ядосан заради това, че се беше оженил за Моли. Толкова много причини и никаква причина. Може би бе това, че не исках да е истина. Вече не знаех. Кой беше онзи някогашен млад мъж, който се беше мислил за толкова стар и толкова мъдър? Вече ми беше непознат.

— Готово — каза приглушено Спарк и осъзнах, че е минало доста време, откакто бях престанал да чувам щракането на ножиците.

— Е, това е — казах и станах бавно.

Спарк и Нас бяха взели по една шепа вместо традиционния кичур. Шутът ми беше дал кичур от светлата си коса. Мисля, че знаеше, че няма да искам да ми я даде лейди Амбър. Пуснал я бях на вятъра и сега Нас даде моята на същия вятър. Стоях на перилото и гледах как вятърът отнася косата ми. Разпръсната във въздуха, както щяха да се разпръснат спомените на Сенч. Бях го познавал по-дълго от всеки друг в Бъкип. Когато и аз си отидех от този свят, част от наследството на Сенч щеше да умре с мен.

Чух стъпки на палубата, обърнах се и видях, че Алтея ме гледа озадачено. Бих опитал да обясня как може да знам за нечия смърт в Бъкип, но мисля, че тя си вярваше, че съм имал много жив сън. Бях ѝ благодарен, че ни бе позволила усамотение за тази малка церемония. А сега времето бе свършило и Алтея може би имаше заповеди за моряка си.

Погледът ѝ пробяга по остриганата ми глава, а след това тя посочи с ръка над водата.

— Там, на хоризонта. Под тъмните облаци. Виждате ли го? Смятаме, че това са островите. Клерес е най-големият, а отвъд островите има континент. Така казва Парагон.

Проследих сочещия пръст и видях само облаци. Приех това, което ми каза.

— Колко време ни остава, докато стигнем там?

— Зависи от вятъра и теченията. Според Парагон по-малко от два дни. Доколкото помни, има добро дълбоководно пристанище на единия край на острова, но той иска да ни откара направо до пристанището на Клерес. Казва, че е бил там, че Игрот е имал търговски връзки със Слугите. От какъв вид не може да каже, но скоро след като посетили Клерес, той откарал Игрот до Острова на Другите, за да му се предскаже съдбата. — Замълча. Може би и двамата се чудехме какво са предсказали за него онези същества. — Вятърът е попътен и се усилва; вдигаме чудесна скорост. Ако продължи така, може да сме там късно тази вечер или утре рано.

— Тази вечер — повторих думите ѝ.

Люлеех се на ръба на бездната. Мислех за всичко, което не знаех и не можех да предвидя. Бях проучил грубите карти, които Шутът ми бе помогнал да направя. Но знанието за общото разположение на крепостта на Слугите не ми казваше дали Пчеличка вече е пристигнала. Ако беше там, дали я държаха като затворничка, или я бяха приютили в къщичките с другите млади Бели?

Нито знаех кога ще връхлети Тинтаглия, за да нанесе своето възмездие. Загледах се в далечната сянка на хоризонта и се зачудих дали тя вече не е приключила с тях. Щяхме ли да влезем в пристанището на вече унищожен от дракон град? А ако Пчеличка вече бе пристигнала в Клерес? Не. Отказах да обмислям тази възможност. Трябваше да вярвам, че все още имам шанс да я спася.

Знанието, че Пчеличка е жива, беше объркало всичките ми планове. Не можех да отровя нито кладенец, нито храна, защото можеше да стигне до Пчеличка. Не можех да вляза размахал брадва или пръскайки отровни еликсири по брави и по маси. Докато не си върнех дъщеря си невредима, не можех да приложа никакво насилие срещу Слугите. Влизането и претърсването на добре охраняван замък,

за да избавя едно малко момиче, беше съвсем различна задача от проникването и избиването на колкото може повече хора, преди да умра. В цялата ми дълга кариера това щеше да е първият път, в който основната ми цел бе да спася живот, вместо да отнема.

— Парагон иска да хвърлим котва далече извън пристанището, където водата е най-дълбока. Въпреки това трябва да сме бдителни, за да не би отливът да го остави заседнал.

Брашън се приближи и се облегна мълчаливо на перилото, докато тя говореше.

— Ще се държим както винаги сме се държали в ново пристанище. Ще слезем на брега и ще посетим търговци, за да видим какви стоки бихме могли да закупим. Нямам много пари, но ще стигнат за една кратка заблуда. Бихме могли дори да купим някои стоки на този, нашия последен търговски курс с Парагон. — Погледът ѝ се зарея. — Може би последния ни път, в който изобщо посещаваме ново пристанище.

Зърнах за сетен път всичко, които им бяхме отнели, и отново изпитах срам. Съдбата ми беше подивял кон, влачещ унищожение като счупена каруца през живота на толкова много хора. Помъчих се да измисля какво да кажа. Лант и другите също се бяха приближили и слушаха.

Алтея замълча, загледана към облаците на хоризонта. Брашън се покашля.

— Преди залез-слънце ще се върнем при Парагон. Ще държим екипажа в готовност, защото е възможно да предизвикате голяма неприятност и да се наложи да напуснем бързо.

Изрекох онова, което всички знаехме, че е истина.

— Не ни дължите нищо. Това беше сделка, сключена между кораба ви и Амбър. Не очаквам да рискувате живота си или живота на екипажа заради нас. — Страх изпълни сърцето ми, докато предлагам това, което бе редно. — Аз и хората ми ще слезем на брега, когато стигнем Клерес. Каквато неприятност навлечем, ще я навлечем върху себе си. Ако някой попита, ще кажем, че сме платили за превоза си дотук и че почти не ви познаваме. Ако прецените, че трябва да побегнете преди да сме се върнали, добре, значи трябва.

И щях да се окажа в най-лошото възможно положение. Обременен с всичките ми спътници и, надявах се, с Пчеличка. Без

никакъв бърз начин за измъкване.

Брашън се намръщи.

— Нямаме намерение да ви изоставим. Една от лодките на кораба ще остане на кея, екипирана с главорезите на кралица Ета. Ако се наложи да бягате на живот и смърт, те ще са там и ще ви чакат. Надяваме се, че ще могат бързо да ви докарат на Парагон и да можем да избягаме заедно.

Крива усмивка плъзна по лицето на Алтея.

— Планирай за най-лошото и се надявай на най-доброто. Предвид това, че знаем толкова малко за намерението ти, ни е трудно да съставим точни планове.

— Повече е от това, което очаквах — казах. — Благодаря ви.

Тя ме изглежда.

— Правиш това, което според мен всеки родител би направил за едно дете. Ще ми се нейното избавление да не означаваше края на Парагон като кораб. Въпреки това, желая ти късмет. На всички ще ни трябва доста късмет, за да преживеем това.

— Нас и Спарк са млади за това, което казваш, че ще направиш — каза Брашън. — Трябва ли да ги вземеш?

— Бих ги оставил, ако можех. — Нас пристъпи напред, а Спарк издаде приглушен звук. Вдигнах ръка и повиших тон. — Но може би ще ни трябват.

— Значи имате план? — настоя Алтея.

— Един вид. — Беше жалък и го знаех. — Ще се представим за хора, търсещи предсказание от Слугите. Щом влезем в замъка, ще се опитаме да издирим Пчеличка. Амбър вярва, че знае къде ще я държат. Ако се наложи, ще се скрием в крепостта и ще излезем през нощта, за да я търсим.

— И ако я намерите? — попита Брашън.

— Ще я избавим, все някак. И ще я докараме на кораба.

— А след това?

— Безопасността на Пчеличка е първата ми грижа. Бих се надявал незабавно да напуснем Клерес. — Тази част от плана си беше само моя. Отмъщението можеше да почака, докато Пчеличка бъде далече и недостижима за похитителите ѝ. Дълго бях размислял над това решение и не го бях казал на Амбър. Подозирах, че ще се съгласи, но отказах да рискувам в случай, че не го направи. Погледнах я бегло.

Беше присвила устни и скръстила ръце. Напомних на всички: — Тинтаглия възнамерява да унищожи Клерес. Може би ще се задоволим да оставим драконите да отмъстят заради нас.

Ако не го бяха направили вече.

— Как ще измъкнете Пчеличка? — попита Брашън.

Свих рамене.

— Надявам се да разбере, когато му дойде времето.

Алтея се стъписа.

— Дойдохте чак тук и това ви е стратегията? Изглежда много...
смътно.

— Така е.

Усмивката ѝ беше напрегната.

— Всъщност изобщо не е никакъв план.

Брашън сложи ръка на нейната, отпусната на перилото на Парагон, и каза:

— Ето какво можем да ви предложим. И е също толкова смътен план като вашия. Моряците от Делоград знаят как да се бият. — Алтея понечи да възрази, но той вдигна пръст. — Както каза Алтея, те ще ви чакат на кея и ще са добре въоръжени. Ако късметът ви се обърка, стигате до тях и ги карате да ви върнат на кораба. Дори двамата с Алтея да не сме на борда, Клеф ще заповяда корабът да вдигне котва и да отплава.

Лант беше зяпнал. Поклатих глава.

— И ви оставяме в гнездото на осите? Не мога да поискам това!

— Разбира се, че не можеш. И точно затова го предлагаме. — Странен, почти весел блясък се бе появил в очите му. — Няма да ни е за първи път да се наложи да се крием или да се измъкваме с бой от някъде. Ако се стигне до това, спасете малкото си момиче, а ние ще се погрижим за себе си. — Прегърна Алтея и добави с нотка на гордост: — Доста ни бива в това.

— Не ми харесва този план — заяви тя. — Но признавам, че още по-малко ми харесва идеята да ви се наложи да бягате с дете и да няма къде да идете. — Вдигна ръка и покри неговата. — Ако корабът и екипажът ми могат да се измъкнат, ще го приема. Не се тревожете за нас.

— Благодаря ви. — Колко неуместни думи!

Амбър заговори.

— Тъй. Денят си тече. Време е за репетиране. Морето е спокойно, вятърът благоприятен. Може ли да ни освободите от палубни задължения за малко? Смятам, че е време да се оттеглим в кабината ми, да преценим екипировката и гардероба си, да упражним ролите си.

Брашън огледа палубата и кимна отсечено.

— Свободни сте.

Хвана ръката на Алтея в своята и я поведе. Походката ѝ съответстваше на движението на кораба ѝ съвършено. Опитах се да си я представя, че живее на суша, крачи през пазар с кошница на ръката. Не можах.

— Роли? — попита Нас.

Блясък се бе появил в очите на Спарк.

— Да!

— Не съм сигурен, че трябва да репетирам — казах на Амбър.

— Репетиране? — пак се обади Нас.

— Хайде с мен — каза Амбър. — И всичко ще се изясни.

Когато се скупчихме в кабината, Шутът излезе от ролята си на Амбър толкова лесно, колкото смъкна полите, покриващи крачоците на панталоните му. Изрита ги настрани.

— Няма да съм Амбър, когато слезем на брега.

Изглеждаше почти весел, когато се наведе да издърпа дрехи изпод долния нар. Пръстите му заиграха по плат и дантела, докато ги сортираше. Стиснах зъби за миг. Знаех, че няма да спечеля, но направих последно усилие.

— Не мисля, че трябва изобщо да слизаш на брега! — възразих. — Познават те в Клерес. И ако те пленят или дори ако някой те види и подтикне стражите им към бдителност, само ще усложниш задачата ми. Не.

Той ми се усмихна превзето.

— Все едно, че беше твое решение. Млъкни за малко и чуй плана ми, защото съм го усъвършенствал! — Направо потръпваше от възбуда. — Ти, Том Беджърлок, си дошъл в Клерес, за да разбереш дали хубавата ти дъщеря Искрица трябва да се омъжи за холдър Кавала. Това си ти, Лант. Твоят млад слуга Нас те е придружил. Аз ще съм бабата на холдър Кавала, дошла да се увери, че внук ми няма да бъде лишен от обещаната му невеста.

Зачака. Очите на Нас бяха станали големи като паници. Спарк кимаше и се усмихваше. Лант гледаше невярващо. Бяхме обсъждали, че Шутът трябва да е с тежка маскировка, ако слезе на брега, но това беше съвсем ново ниво на театър. Един простиച്ък план да се представим и да платим за преминаването до замъка изведнъж се оказа голяма игра. Поклатих бавно глава и опитах да отхвърля неизбежното.

— Сигурен ли си, че това е необходимо? Че всички имаме роли и имена, и работа?

Той се усмихна все едно не ме беше чул.

— Никакви възражения? Чудесно. Аз ще кретам до теб, добре забулен против слънцето. Ще нося пеперуденото наметало и няколко други скрити вещи. Ще последваме потока поклонници до търговския площад в края на отсечката с портата. Там Фиц ще плати, за да му се предскаже съдбата. Каквото и да те посъветват, ще изразиш недоволство колко е общо и ще предложиш солидна сума, за да се сдобиеш с лингстра, която да определи дали съпоставката е добре направена. Гарантирам ти, че ще вземат парите ти и ще ни дадат жетони за преминаване. Ще преминем до укреплението и ще влезем с вълната от търсачи на прорицания. — Пое си дъх. — Това ще е трудната част. Трябва да настояваме да ни заведат до една от библиотеките. Това е рядка и скъпа привилегия. Съмнявам се, че ще имаме нужните пари за нея, но можем да разменим това за тази привилегия. — Вдигна гривната. Скъпоценните камъни припламнаха в сумрачната каюта. Наистина изглеждаха все едно горят. — Ще вземем и огнената тухла, но я пазим за в случай, че ни потрябва по-голям откуп. Практична вещ е. Почти всеки би я пожелал.

— Но ние обещахме... — понечи да възрази Нас.

— В ужасна нужда бихме могли да се разделим с тях. Спасяването на Пчеличка е ужасна нужда — каза Шутът.

Кимнах. Не че ми харесваше планът му. Просто нямах друг.

— В библиотеката трябва да измислим как да се разпръснем. Аз навярно бих могъл да настоя, че ми се налага да се облекча, а Лант и Спарк ще ме придружат, докато кретам. След като не се върнем, ти и Нас ще отидете да ни потърсите. Вместо това ще намерите скривалища. Може да се наложи да се разделите...

— Няма да оставя момчето само — възразих.

— Мога да го направя — настоя Нас, но видях тайно облекчение в очите му.

— Както искате — каза Шутът с въздишка. — Толкова много ще зависи от удобна възможност. Но докато дойде вторият отлив за деня и първата вълна посетители се наложи да напусне, за да може да дойде втората, всички ние трябва да сме се скрили, иначе ще бъдем принудени да напуснем. И ще трябва да тръгнеш, без възражение, оставяйки зад себе си всеки, който е успял да остане скрит.

Беше ужасен план още първия път, когато го бе предложил. Подробности не го подобряваха.

— Как ще се намерим след стъмване, когато замъкът легне да спи? И как ще разберем, че замъкът е легнал да спи?

— Спомняш ли си какво замисляхме преди? Срещаме се в двора за пране: нощем той е пуст. Това е мястото ни за среща. Вярвам, че всички сте проучили картата?

— Да — съгласи се Спарк. Никой не напомни на Шута, че вече ни го е казал.

— А после? — попита Нас.

— Както се разбрахме. Аз ще претърся първо долните килии. Ако тя е там, трябва да я освободим колкото може по-бързо.

На Нас като че ли му призля. Седеше с приведени рамене, сякаш очакваше удар. Шутът му се усмихна тъжно. Изтласках от ума си образа на Пчеличка, изтезавана в тъмното. Трябваше да мисля само за спасяването.

— След като си я върнем, трябва да избягаме с нея. Това може би ще се окаже най-трудното. Когато претърсвам долните килии, ще гледаме за някакво свидетелство как ме изведоха моите спасители. Входът до тунела под пътя трябва да е там. Ако го намерим и Пчеличка е с нас, двама от нас ще я поведат натам веднага, при което остава един от нас, който да се срещне с вас в двора за пране и да изведе и вас.

Отпусна се на стола и сгъна дългопръстите си ръце в скута си.

— Е, това е. Моят план, усъвършенстван.

След това си пое дъх.

— И трябва да вземем с нас огнените гърнета на Сенч и от отровите на Фиц. След като намерим Пчеличка и сме сигурни в измъкването си, Фиц може да ги постави където сметне за най-добре.

— Мога да помогна с това — каза Нас и добави тихо: — Имам си своите основания за мъст. Баща ми. Дядо ми. Помня твърде добре как постъпиха хората им с мъжете, които стояха пред портите на Върбов лес. Помня как падна Ревъл.

Кратко мълчание последва думите му. В мен се бореха гордост и срам. Какво бях причинил на моето добросърдечно, честно младо конярче?

Шутът продължи:

— Щом изведем Пчеличка от замъка, тази група няма да чака никого. Незабавно отиваме на лодката. Там ще изчакаме другите. Освен ако... — Замълча, след което добави с неохота: — Освен ако Пчеличка не е лошо ранена. Тогава трябва да я откараме бързо на кораба и да се погрижим за раните ѝ. — Пое дъх и заговори бързо: — Останалите ще трябва да се справят кой както може. Но днес се подготвяме. Обличаме групата. Скриваме оръжията.

— Съгласен — казах тихо.

— Тъй че да започваме — заяви Спарк. Явно беше поосведомена от нас, защото започна да измъква дрехи изпод нара.

Остави една купчина до Шута.

— Тук отгоре е бабешкото боне. Привърших със зашиването на дантелата, за да заслания старческото ти лице от слънцето. Пробвай я! — До костюма на Шута постави пеперуденото наметало, сгънато и навито на малко пакетче. Мълчаливо извади слугинска ризка и шал за глава. За Пчеличка, разбрах. Трепнах, когато ми заговори: — Принце, пригответе си каквото е оцеляло от хубавите ви дрехи. Нас, ето ти панталони, широк елек и старите ти ботуши. Почти не си ги носил, откакто дойдохме на борда! Амбър казва, че това ще мине за облекло на млад слуга. Лант, тъй като ме ухажваш, приготвила съм дрехи за теб. И за себе си. Беше наистина доста сложно да прекроя старите неща на лейди Дайми в представително облекло!

Каза го с извинение и с нотка гордост. Подаде на Лант някаква дреха, направена от някогашна блуза на превзета стара жена. Сега представляваше прилична на вид благородническа риза, с много дантела на яката и маншетите.

— За щастие баща ти имаше същото телосложение като твоето, тъй че дрехите на лейди Дайми бяха достатъчно широчки. — Думите ѝ

изведнъж заседнаха в гърлото ѝ. Подаде му ризата и примигна. — Пробвай я.

Шутът вече беше сложил бонето и го връзваше под брадичката си. После изведнъж заговори с кисел бабешки глас:

— Фиц, трябва да играем играта, докато фигурите се движат. — Замълча и завъртя глава. — Каква е тази миризма?

Разбрах моментално. Ровенето на Спарк за дрехи беше преобърнало пътната ми торба и огнетухлата на Праотците тлееше. До книгите на Пчеличка. До избухливите гърнета на Сенч!

Клекнах и зарових багажа като куче, като междувременно ръсех най-добрите конярски ругатни на Бърич. Издърпах торбата си изпод купчината дрехи. Опърленото платно се разцепи под трескавите ми пръсти. Изсипах съдържанието на палубата. Огнетухлата грееше. Лант обърна каната с вода над една пищно избродирана риза и метнах нагорещената тухла на нея така, че обикновената страна да е отгоре. Тя изсъска, щом падна, и аз лапнах изгорените си пръсти. Не бяха изгорени толкова, че да излязат мехури, но болеше. Спарк вече се беше навела и вдигаше книгите на Пчеличка. Те бяха предпазили взривните гърнета от горещината, но сърцето ме заболя, че на задната корица на дневника на Пчеличка имаше изгоряло петно. Спарк ги пхна в ръцете на Шута и той ги вдигна до гърдите си като деца, нуждаещи се от утеха.

— Защо сте сложили гърнетата на Сенч до огнетухлата? — попита невярващо Нас и нямах добър отговор. Освен че ако бях сам, торбата ми никога нямаше да се разбърка.

Спарк се беше навела и ровеше делово из вещите ми.

— Останали ли са ви някакви свестни панталони? — попита ме, докато измъкваше риза.

— Остави ме да си ги подреда аз! — казах ѝ. Твърде късно.

— Тези тръби Сребро ли са? — попита стъписано Лант, защото топлината от тухлата беше опърлила старата ми риза и тръбите бяха оголени. Дръпнах обгорелия плат и огледах едната тръба. Изглеждаше неповредена. Среброто вътре мърдаше и се вихреше.

— Сребро? — възкликна Шутът със собствения си глас. — Фиц, ти имаш Сребро?

Наведе се над изсипаните на пода вещи, сякаш ако се взираше достатъчно упорито, щеше да може да прогледне.

Не съществуваше достатъчно голяма лъжа, която да скрие онова, което другите бяха видели. Истината се изсипа от устата ми.

— Рапскал ми го даде.

Тишината, която падна, бе като студен сняг от стръмни стрехи.

Почувствах се задължен да обясня.

— Не му го поисках аз. Хиби го убедила, че според драконите съм можел да го притежавам. Беше чул Амбър да пита за това и ми го даде. Онзи ден, в който ми помогна да се върна у дома.

— Значи е за мен — каза тихо Амбър. Толкова бързо бе изчезнал моят Шут.

— Не. Даде го на мен — отвърнах твърдо. — Да го използвам както сметна за най-добре.

— И го държа в тайна от мен? От всички ни, предполагам? — Бавни кимания отвърнаха на обвинението й. Тя като че ли долови съгласието им в мълчанието. — Защо?

— Помислих, че може да ми потрябва.

— И се боеше, че мога аз да го използвам.

Имаше ли причина да лъжа? Едва ли.

— Да. Боях се. И напълно основателно, бих добавил — казах по-високо, за да не ме прекъсне. — Ти посребри пръстите на едната си ръка. Как можех да знам, че няма да си направиш повече? Или да го дадеш на кораба и да му позволиш да стане повече дракон, отколкото кораб, преди да сме готови да го освободим?

— И помисли, че може да ти потрябва? — Гласът на Амбър преля в този на Шута. — За да направиш много повече на себе си, отколкото просто върховете на пръстите? Дланите, предполагам? Както направи Искрен?

— Може би. С какво би било по-различно от това, което направи ти? Среброто е ресурс, като избухливите гърнета на Сенч и огнетухлата на Праотците. Не знам как бих могъл да използвам тези неща. Все още. Но ги държа в резерв, да ги имам.

— Не ми се доверяваш.

— Доверявам се на Шута. Не се доверявам на Амбър.

— Какво?! — възкликна Нас. Другите трима бяха неловки свидетели на караницата ни и избухването му ми напомни за присъствието им. Погледнах го ядосано и той се смути. Бях ядосан по-скоро на себе си, защото не можех да обясня коментара си, дори на

себе си. Шутът изглеждаше наскърбен, преди маската на Амбър отново да се намести на лицето му. Ето. Това беше. Използваше я, за да се крие от мен, и това не ми харесваше. Който и да можеше да е Шутът другаде, когато носеше Амбър пред мен, беше лъжа и преструвка. Не отговорих на Нас. Той се покашля и добави нервно: — Пъстра може да прави разни неща със сребърния си клюн. Показа ми.

Вниманието на всички се насочи към него.

— Какви неща? — попитах.

— Аз ѝ поддържах перата черни. Беше време да ги почерня отново. Мазилото се похабява. Но когато я помолих да разтвори крилете си, не можах да видя нито едно бяло. Нито дори намек за сиво, освен едно малко перце. А когато го видя, Пъстра го почисти с клюна си. И го направи черно.

— Това е мощна магия — казах. — Внимавай клюнът ѝ да не те докосне.

— Тя е много внимателна с него. — Въздъхна съжалително. — С мен е внимателна. Но не с кораба. Харесва Парагон, много, мисля. Виждал съм я да почиства косата на кораба все едно е дракон.

— Той е дракон — каза тихо Спарк.

Коленичих, върнах Среброто и опърлената си риза в старата си съдрана торба и ги овързах безопасно. Огнетухлата сложих настрана. Това, което бе останало от дрехите ми, беше жалка купчина. Издърпах панталоните.

— Тези трябва да свършат работа. Наметалото ми от Бък ще е твърде топло, но мога да го нося метнато на гърба. Би могло да прикрие, че нося брадва.

Амбър беше забравила недоволството си от мен. Каза равнодушно:

— Вземи нещо по-малко. Не можем да рискуваме, ако те спрат. Не възразих.

— Ще заема корабна брадвичка от Трел.

Намерих другата си риза и я сложих на купа. Започнах да увивам и прибирам избухливите гърнета на Сенч.

Спарк взе ризата и я вдигна. Огледа я критично.

— Това няма да стане. Не и за благородник, който показва богатството си и настоява за аудиенция. Ще трябва да приспособя друга от блузите на лейди Дайми.

— Щом казваш — изсумтях.

Бръкнах под нара и измъкнах друг пакет, който бях донесъл на борда още в Трехог и почти не се бях занимавал с него оттогава. Бях загубил някои от отровите и други атрибути на професионалния убиец при атаката на мечока, но все пак ми бяха останали достатъчно неща. Започнах да избирам. Шперцове. Гарота. Гърненце с отрова, смесена с мас, която можеше да отиде по брави и резета или кухненски прибори. Веднъж я бях използвал на гърба на книга. Собственикът беше умрял след два дни. Имаше безвкусни отровни прахове, носещи смърт, някои бързо, други — бавно. Отделих една купчинка пакетчета.

— Тези няма ли да ви трябват? — попита Спарк. Наблюдаваше напрегнато какво избирам, може би мислеше да добави скрити джобове по дрехите ми. Но пък може би старите дрехи на лейди Дайми имаха такива.

— Сънотворни. Приспивателни. Едва ли ще ми потребват, но ще взема две.

Взех въпросните пакетчета. Добавих два малки ножа, остри, къси и тесни колкото кутрето ми. „Муш-муш“ ги беше наричал Сенч. Сенч. Вдишах дълбоко. И ето го, увито в късче хартия, отровното хапче, което бях приготвил за Шута. Не исках да му го дам. Казал бях, че ще му го дам.

— Амбър, давам ти нещо — предупредих я и посегнах към ръката ѝ в ръкавицата. Тя не трепна. Обърнах ръката ѝ с дланта нагоре и сложих вътре пакетчето. — Нещо, за което ме помоли Шутът. В случай, че бъде заловен.

Амбър кимна бавно и затвори шепата си.

— Какво е това? — попита уплашено Нас.

— Бърз изход — отвърнах му. Подбрах още няколко неща в купа, който щях да взема. Изведнъж усетих, че не мога да издържам повече. Всичко това сега беше някак грешно. Всичко. Подхождахме по най-лошия възможен начин, онзи, който чувствах, че е най-обречен на провал. Огледах редицата избухливи гърнета, купчината отрови и хитроумни оръжия. Спарк вече бе започнала да къса ивица плат от една зелена блуза. Всички бяха толкова решителни и сплотени. Като наивни зайци, замислящи да победят лъв. Станах. — Трябва ми малко чист въздух — казах и излязох.

На палубата зарях поглед над парапета на носа. Парагон беше сам, ако не се броеше кацналата на рамото му Пъстра. Поздравих го небрежно и се потопих в безмълвната си болка. Никой от другите не ме беше последвал и бях благодарен за това. Несъмнено щяха да останат в каютата и да съставят още планове, с което нямаше да се съглася. Опрях ръце на парапета и се загледах към вече видимите очертания на сушата. Клерес. Моята крайна цел. Моята дъщеря. Бях я изоставил и след това я бях изгубил. Повече от всичко исках аз да съм този, който ще я намери и ще я спаси. Исках да види лицето ми, да я вдигна в ръцете си. Аз. Исках да съм аз.

Напълно пренебрегваш, че Амбър изпитва същото. Мисълта на Парагон забарабани през мен. Вдигнах ръце от парапета. Ако това би могло да промени нещо, казал съм ти, малки човече, че всеки път, когато пожелае, мога да споделя мислите ти. Както усещам нейните. Тя се самообвинява, че ти я спаси и изостави детето. Изразходва силата си в усилие да измисли какво трябва да направи, за да не го разберат другите. Но чуй какво ще споделя с теб. Тя сънува, че умираш, и не иска да умреш напразно. Трябва да знаеш, че ако тя трябва да избере смърт, избира своята. Защото вярва, че точно това би пожелал.

За миг изстинах. Сякаш всичките ми вътрешности бяха измръзнали. Да избере смърт. После разбрах и разбрах, че Шутът е прав. Ако можех да умра, за да може той да живее и да се погрижи за Пчеличка. Това беше по-добрият изход. Оформих мисъл към кораба. Как умирам?

Във вода и огън, във вятър и мрак. Не бързо.

Е. Хубаво е да се знае.

Нима? Никога няма да разбере човешките същества. Както някой, който откъсва превръзка от рана, той отлепи ума си от моя и ме остави сам във вятъра.

През целия ден се доближавахме към сушата. Не изглеждаше така, защото всеки път, когато погледнех, Клерес изглеждаше все така далечен. Ветровете изглеждаха благоприятни и корабът плаваше с

воля, изискваше малко от екипажа си. Имаше твърде малко работа и твърде много време за тревожни предчувствия.

Не бях единственият, който крачеше нервно по палубата и се взираше напред. Видях Алтея и Брашън, един до друг на покрива на кърмовата каюта, загледани към Клерес. Ръката му бе около кръста ѝ и пред очите ми синът им се качи и застана до тях. Приличаха на семейство, поело на рисковано пътуване. Навярно бяха точно това.

Онези от екипажа, които нямаха задачи, се събраха при Парагон на предната палуба. Парагон разказваше спомените си от най-ранното посещение на Игрот в Клерес. Било преди да го ослепят. Помнеше оживен град, предлагащ забавления за моряци. Веселото му описание не ме притесни, след като бях добил смътна представа за живота на Кенит на Парагон, докато Игрот му е бил капитан. Моряците от Делоград имаха безброй въпроси за вертепи и бърлоги за хазарт, и какви видове димче се продават, и дали може да се купи циндин. Амбър седеше с тях, включваше се в техните въпроси и шеги, разказваше за приключенски истории на брега, които подтикваха други да споделят бедствени и забавни случки от такива дни. Пъстра бе на рамото на Амбър и грачеше одобрително, когато другите се разсмееха.

Отдръпнах се тихо, но нямаше къде да ида. Нас стоеше в края на тълпата до Клеф, който слушаше скръстил ръце и с лека усмивка на лицето. Когато с неохота се върнах в каютата, за да видя дали ризата ми е готова да я пробвам, заварих там Лант със Спарк. На страните ѝ изби руменина, щом влязох, така че се постарях да приключа с подготовката си колкото може по-бързо.

— Изглежда съвсем добре. Искате ли аз да я заредя, или ще го направите сам? — попита ме тя.

Бях ли си представял някога, че някой ще обсъжда толкова откровено как се подготвям за убийство? Двамата ме наблюдаваха мълчаливо, докато пълнех скритите джобове в ризата, а след това я облякох. Спарк се намръщи и каза:

— Не е най-добрата ми работа, но е най-доброто, което мога да направя с това, с което разполагам. Трябва да си носите наметалото и да ходите малко изгърбен, все едно са ви натежали годините.

След което ми подаде нещо като колан с кесийки, в които да се поберат избухливите гърненца на Сенч. Щяха да са около кръста ми и

когато наметнех наметалото и се изгърбех, щяха да са скрити достатъчно добре.

Оставих ги сами. Не бяха разумни в избора си в кого да се влюбят. Но бях познавал изгаряща страст и подозирах, че баща ми е изпитвал същото към Търпение и че старият крал Умен не е размислял много за последствията от това да вземе херцогиня Желана за своя съпруга. Оттеглих се и ги оставих да споделят колкото могат интимни мигове.

Денят се оттичаше бавно като мъзга, капеща от срязан клон. Бреговата линия се приближаваше и когато се свечери, в далечния град светнаха фенери. Брашън дойде и каза:

— Ще е съвсем тъмно, когато пристигнем, а според това, което Парагон помни за залива, той не е такъв, в който да влезем нощем. Ще хвърлим котва в открито море, където водата е по-дълбока, и влизаме на дневна светлина. Луната нараства и по това време на годината можем да очакваме много ниски приливи. Не е време да се рискува в чуждо пристанище с кораб с големината на Парагон.

Кимнах с неохота.

— Трябва да направим най-разумното — съгласих се, въпреки че копнеех да стъпя на сушата колкото може по-скоро.

Благодарих на Брашън, а той кимна и каза:

— Кажи на хората си, че никой от тях няма нужда да стои на вахта тази нощ. Предлагам да поспите колкото можете. Не се срещнахме при най-добрите обстоятелства, принц Фицрицарин, но все пак ти желая късмет.

И си тръгна. Знаех, че трябва да приема съвета му, да намеря приятелите си и да ги посъветвам да приключат с последните си приготовления и след това да поспят. Върнах се в кабината на Амбър и заварих Нас и Амбър вече при тях.

— Видяхте ли светлините на града? Изглежда толкова красиво! — възкликна Нас.

— Да — съгласих се. — И в друго време щях да се радвам да разгледам един нов град. Брашън казва, че ще хвърлим котва извън залива. Ще попитам дали екипажът може да ме свали веднага на брега, за да разузная. Бих искал да ида в кръчмите и да послушам клюките.

Амбър поклати глава.

— Споделям нетърпението ти — каза, докато развързваше полите си и ги пусна на пода. За моя изненада ги вдигна и избърса с тях козметиката от лицето си. — Вероятно обаче ще те върнат още на кейовете. Клерес патрулира улиците и пристанището си много бдително. Градът е хубав, чист и подреден, и много добре контролиран. Би било много неприятно, ако те задържат. — Избърса последния руж от бузите си и Шутът добави: — Трябва да поспим тази нощ и да отидем заедно, много рано. Смятам, че е съдбоносно важно да поддържаме преструвката си, че сме нетърпеливи поклонници. — Прокара пръсти през косата си и я разроши. — Освен това, съмнявам се, че Брашън и Алтея биха го позволили. Да разрешат натоварена с моряци лодка да иде до града посред нощ? Преди корабът да е закотвен в пристанището? Не е добър план.

Приех съвета ѝ с неохота. Не споменахме как се бях измъквал навън навремето. Беше нашият начин да се помирим. Другите се спогледаха и се изненадах, като видях колко са облекчени, че двамата с Шута вече не се караме.

Според мен той най-сетне бе разбрал, че неприязънта ми към Амбър е истинска. В малкото помещение бързо си върна облика на Шута, като хвърли на пода шала и пантофите на Амбър. Отново изпънахме картите и ги огледахме. Едната беше на града и на издигнатия път до замъка с неговите кули и дворове. Всяка от другите четири изобразяваше етаж на вътрешното укрепление. На всяка карта имаше празни ивици, където Шутът или не знаеше, или не можеше да си спомни точното разположение. Обсъдихме маршрути и възможни места за криене. Той си спомни, доколкото може, колко стражи ще има и къде ще са разположени. Правех се, че вярвам, че плановете ни имат някаква малка възможност за успех. Когато бях напълно изтощен да слушам повторението на всичко, което вече си бяхме казали, предложих да поспим. Отпратих Лант и Нас в хамаците им. Шутът помоли Спарк да иде до камбуза и да поиска гореща вода и чаши, „за чаша чай, да си прочистя ума, преди да заспя“. Усмихнах се, щом тя бързо излезе от стаята, защото подозирах, че с Лант ще споделят още една прегръдка за лека нощ в някое по-усамотено място.

Когато останахме сами, настъпи странно мълчание. Имаше дистанция помежду ни, създадена от Амбър. Преди да навлезем в опасност на другия ден, исках да я премахна.

— Имаме малък шанс за успех. Надявам се само децата да не паднат с нас.

Той кимна. Пръстите му в ръкавицата зашариха по нара и намериха книгите на Пчеличка. Придърпа едната на скута си и я отвори напосоки. Жена със златиста коса яздеше кон през гора.

— Трима ловуват заедно в края на пътеката. Кралицата, прорицателят и конярчето се усмихват, като го виждат.

— Мисля, че напомня за времето ни в Планините. Ти, аз и Кетрикен. На лов заедно.

Той се усмихна тъжно.

— Как е възможно да помня такова тежко и опасно пътуване с такава обич?

— Аз също — признах и празнината помежду ни се затвори.

Прелиствахме книгите на Пчеличка, четях му и говорехме за онези времена. Беше ни толкова уютно заедно, колкото можеше да е. И в онези кротки часове най-сетне разбрах какво беше прикривала Амбър. Моят приятел се ужасяваше от това, че ще се върне в Клерес, изпитваше такава неохота да стъпи на брега, колкото аз щях да изпитвам да се върна в тъмниците на Славен. Изтезанието му в Клерес бе точно както беше описал града. Подредено и добре контролирано. Грижливо и точно обмислено така, както моето изтезание не беше.

— Твърде наивен бях — каза той тъжно. — Още когато започнах да подозирам, че ни мамат, трябваше да избягам. Вместо това с Прилкоп си говорехме. И спорехме. Аз настоях, че трябва да те предупредя, за да не те намерят. И убедих Прилкоп, че трябва да напуснем и сами да потърсим този „диво роден“ нов пророк и да го защитим, както аз не бях защитен. Беше ли той Неочакваният син? За това никой от двамата ни не можеше да е сигурен. Но и двамата знаехме, че на един млад Бял няма никога повече да се позволи да преследва собствените си цели. Ако Слугите успеяха да го доведат в Клерес, щяха да го използват за техните си цели.

Книгата на Пчеличка лежеше забравена в скута му. Разтворените му длани покриваха страниците.

— На другия ден започнахме да обмисляме заминаването си. Тихомълком разпродадохме някои от подаръците, с които бяхме отрупани, и се опитахме да си купим превоз на един кораб, но нямаше място за нас. Нито на никой друг кораб в пристанището. Опитахме да

подкупим един рибар да ни превози до съседния остров. Каза ни, че не смее. А когато станахме по-настоятелни, ни нападнаха от засада, пребиха ни и ни ограбиха.

— След това Четиримата изоставиха всякаква дискретност — продължи той. — Стражите при портата ни казаха откровено, че не ни е позволено да напускаме крепостта. Бяхме призовани от Четиримата и ни попитаха дали сме нещастни. Казаха ни, че сме били почетени да ни държат в такива богати условия и че сме длъжни да останем. Че трябва да споделяме сънищата си и да предаваме мъдрост на помладите Бели. И така започна първата фаза от плена ни.

— Тогава Прилкоп се съгласи, че трябва да пратим някой друг, който да те предупреди. Имах някои съмнения, но се съгласихме, че този нов пророк, Неочакван син или не, трябва да бъде намерен и защитен. А кого във външния свят имаме, който да се заеме с такова нещо? Само теб. — Преглътна, но угризението заседна в гърлото му. — И така изпратихме пратениците си, двама по двама. Не смеех да им укажа ясни посоки, но ги изпратихме с гатанки, които трябваше да решат, и смътни позовавания за теб. Бяха наивни като деца и също толкова жадни да бъдат героите на сказанието. О, Фиц, толкова ме е срам сега. С Прилкоп ги подготвихме колкото се може по-добре и те бяха толкова решени да заминат, колкото ние — да ги изпратим. Но нищо не знаеха за външния свят. Горяха от желание да ни помогнат. Да спасят света. И тръгнаха. И не се върнаха, нито пратиха вест. Мисля, че всички са срещнали ужасен край.

Нищо не може да каже човек при такива думи. Може само да слуша. След малко той заговори отново.

— Една нощ, след вечеря, се почувствах зле. Легнах си. А когато се събудих, бях в килия. Прилкоп беше проснат на пода до мен. Култри дойде до вратата на килията ни и ни каза, че сме обвинени в покваряването на млади Бели в подтикването им да избягат. И че не може повече да ни се разреши да се движим свободно из Клерес, но че бихме могли да си върнем статута, ако им помогнем да намерят Неочаквания син, новия Бял, роден в дивото. Казахме им искрено, че не знаем нищо за такова дете. — Усмивката му се изкриви в гримаса. — Бяхме в килии на най-високия етаж на укреплението. Задните стени бяха като филигран или дантела, и бели като кост, но дебели колкото ръката ми до лакътя. Бяха ни дадени удобни легла и добра храна, и ни

даваха пера и пергамент да записваме сънищата си. Знаех, че все още имаме стойност за тях. Бяхме заключени сигурно, с четири ключалки, но изобщо не се отнасяха зле с нас. Отначало.

Въздъхна пак.

— Въпреки изпадането ни в немилост, имаше няколко манипулатори и колатори, които ни останаха верни. Намерихме съобщение, изпечено в едно от малките хлебчета, които ни даваха. Беше обещание, че ще продължават да пращат вестители, докато не се уверят, че един е стигнал до целта. Мразех да мисля за рисковете, които щяха да поемат, но нямаше как да ги помоля да спрат. Тъй че смеех да се надявам.

Вдиша дълбоко и затвори книгата в скута си. Опипващата му във въздуха ръка намери рамото ми и го стисна здраво.

— Фиц. Един ден ни преместиха. От приятните проветриви килии в онези долу, в недрата на крепостта. Бяха тъмни и влажни и гледаха към нещо като... сцена, със седалки около нея. Имаше маса в центъра на сцената и инструменти за изтезаване. Миришеше на спекла се кръв. Всеки ден се страхувах, че ще ни изправят пред желяза, клещи и ръжени. Но не го направиха. Все пак онова чакане и чудене... Не мога да кажа колко дни минаха така.

— Всеки ден ни даваха само по един малък хляб и кана вода. Но една вечер, когато ни донесоха храната... — Вече дишаше задъхано. — Каната беше пълна с кръв. А когато разчупихме хляба, беше пълен с малки кости. Кости от пръсти... — Гласът му ставаше все по-висок. Сложих ръка на дланта му в ръкавицата на рамото ми. Нищо повече не можех да направя.

— Ден след ден... кървава вода и хляб с кости. Не можех да предположа колко бяха убили. Втория ден отделиха Прилкоп от мен. Но каната с кръв и хлябът с кости продължиха. Не ни даваха нищо друго за ядене или пиене, но не се предадох. Не се предадох, Фиц!

Гласът му секна и той задиша тежко. Все едно беше бягал в ужасна гонитба, за да избяга от тези спомени. Но накрая те го бяха догонили.

— После това спря. Дадоха ми парче корав хляб и когато го разчупих, вътре нямаше кости. Следващия ден вместо хляб имаше зеленчуци в тъмен бульон. Изядох го. Брашно от кости и супа от кръв.

Три дни поред. След това, в хляба, един зъб. А в супата плуваше едно светло око. О, Фиц...

— Нямало е как да знаеш. — Стомахът ми се обърна.

— Трябваше да го знам. Трябваше да го допусна. Бях толкова гладен. Толкова жаден. Не знаех, не предположих. А трябваше да съм го предположил, Фиц.

— Не си имал мрака на сърцето, за да си представиш такова нещо, Шуте. — Не можех да понеса изтезанието му повече. — Легни да поспиш. Разказа ми предостатъчно. Утре си връщаме Пчеличка. А преди да напусна този град, ще убия колкото може повече от тях.

— Ако заспя, ще сънувам това — отвърна ми той с треперещ глас. — Те бяха храбри, Фиц. По-храбри от всякакъв кураж, който съм имал някога. Моите съюзници не спряха. Помагаха ми, когато можеха. Не беше често и не беше много. Добра дума, прошепната щом някой мине покрай килията ми. Веднъж кърпа, наkisната в топла вода. — Поклати глава. — Боя се, че са били сурово наказвани за тези малки прояви на милост.

— Утре, щом си върна Пчеличка, възнамерявам да проявя други вид „милост“ за Четиримата — обещах му.

Той не можа да се усмихне на ексцентричното ми обещание.

— Боя се, че не можем да ги изненадаме. Сънищата и сънуващите, с които разполагат, ще ни издадат. И се боя, че ще са готови да ме пленят отново и да продължат каквото започнаха. — Скри лицето си с ръце. — Смятат ме за предател — изпъшка той. — И затова ме мразят повече, отколкото заради всяко друго нещо, което съм направил. Не се боя, че ще ме хванат и ще ме убият, Фиц. Боя се, че ще ме хванат и никога няма да ме убият.

Видях не страха му, а куража му. Беше ужасно уплашен, но за Пчеличка щеше да дръзне да предизвика още веднъж властите на Клерес. Свалих ръцете му от лицето му. Време беше да съм честен.

— Шуте. Знам какво сънуваш. Не само онова, което ми каза, а всичко. И разбирам избора ти. Парагон ми каза.

Той измъкна ръцете си от моите.

— Трябваше да се сетя, че той ще знае какво сънувам. Изненадан съм обаче, че ти го е казал.

— Мисля, че е загрижен за теб. Както показва първия ден, когато се запознах с него, той много те обича.

— Наистина ли ти каза всичко?

— Каза ми достатъчно. Шуте. Ти си прав. Ако трябва да се направи избор и един от нас трябва да умре, бих предпочел ти да продължиш. Аз не бях добър родител на Пчеличка. Мисля, че ти би се справил по-добре. И ще разполагаш с Ридъл и Копривка, за да ти помагат. А Предан ще се погрижи да получиш правото да поддържаш Върбов...

Тоя се засмя дрезгаво.

— О, Фиц. Не това е изборът! Аз не избирам кой от двамата ни да живее. — Мълчание. След което попита задавено: — Наистина ли мислиш, че бих избрал теб вместо себе си?

— Би било разумният избор. Заради Пчеличка.

— О, Фиц. Не. Сънищата не го правят мой избор. То е просто раздвояване на възможните пътища, по които може да тръгне бъдещето. — Гласът му стана напрегнат. — По единия Унищожителят умира и Неочакваният син остава жив. По другия Неочакваният син загива. Тъй че ако се стигне до някое мое действие, действие, което не мога да предвидя, но отчаяно се надявам да не ми се наложи, ще направя каквото трябва, та Пчеличка да остане жива. Пчеличка е тази, която ще съхраня, с цената на всичко. — Гласът му секна и сълзи блеснаха в незрящите му очи.

— Разбира се. Да. Това би бил и моят избор.

— Това, че го знам, все пак не ме кара да горя от желание да се изправа пред такова решение.

Почукване на вратата прекъсна думите му и той припряно избърса сълзите си с ръкав. Отворих.

— Съжалявам, че се забавих толкова. Трябваше да изчакам водата да кипне — каза Спарк. — Наведе се да внесе подноса в стаята, избута дрехите и го сложи на леглото. — Не е останало много от чайовете от Келсингра. Какво бихте искали?

Шутът се усмихна. Спарк ме погледна с укор. Беше разбрала, че е плакал.

— Всъщност имам чай, донесен от Бъкип — каза той. — Пазех го, но мисля тази нощ да си угодя. Има люта мента и градинска мента от Женската градина, и хубав корен от джинджифил, стрит на ситно. И малко бъз също.

— Търпение често ми вареше това — спомних си, а той се усмихна, докато ровеше из вещите си. Извади малка кожена кесийка.

— Получих рецептата от Бърич — призна. — Има точно колкото за един чайник. Сипи го вътре.

Подаде кесийката на Спарк и тя я изсипа в чакация чайник. Докато чайт се запарваше, ароматът на едно уютно време, на простицък чай и простички наслаждения изпълни стаичката. Спарк ни наля и пихме заедно все едно не ни предстоеше утре да се изправим срещу смъртта. Уханието на чая събуди стари спомени и Шутът разказа на Спарк една-две истории за замъка Бъкип едно време. Говореше за обичта си към крал Умен и за лудориите ни в конюшните. За Гарета, момичето, което го беше обичало отдалече, и за чудесния хляб на готвачката Нътмег. За ковачницата и кексчетата с джинджирил, и как миришеше градината, щом лятното слънце стоплеше лавандулата.

Спарк се беше отпуснала на нара си, а очите на Шута бяха затворени. Когато гласът му заглъхна до тихо мърморене, се измъкнах, като затворих тихо вратата. Отидох при хамака си между тези на Лант и Нас. Вмъкнах се в него и — за мое изумление — сънят дойде бързо.

27.

ПЕРО ЗА МЕЧ

До Търговци Клифтон, Анрозен и Белиди.

С най-големи извинения от наша страна, не сме в състояние да изпълним условията на договора си с вас. Нашият жив кораб, Кендри, е станал неуправляем и представлява заплаха не само за собствения си капитан и екипаж, но и за другите съдове, които срещаме. На два пъти съзнателно пое вода, за да развали товара. Съпротивлява се на руля и се накланя както му хрумне.

Заради безопасността и сигурността на нашия екипаж и на вашия товар, с настоящото трябва да прекратим нашето споразумение. Имате правото да заведете иск срещу нас за това нарушение. Само че, стига да желаете, сме се споразумели с живия кораб Офелия, притежаван и управляван от фамилията Тенира, добра Търговска фамилия от Бинград с дълга история на благонадеждни търговски начинания. Без никаква добавъчна цена за вас те ще поемат нашите договорености и ще ги изпълнят.

Надяваме се да се съгласите, че това е най-приемливото уреждане на проблема за всички нас.

*С най-високо почитание,
Капитан Осфор на живия кораб Кендри*

Слънцето беше обходило небето. Сега нахлу в килията ми през решетките и направи шарки на пода. Бях гладна, но вероятно бях пропуснала храната за вечерта. Помъчих се да сглобя какво ми се беше случило през деня. Може би на другия ден Капра щеше да дойде и щеше да поиска да научи повече. Ако говорех открито, щеше ли да ми даде една от малките къщички, чисти дрехи и добра храна? А ако го направеше, после какво? Не можех да си представя да прекарам остатъка от живота си тук. Също така не можех да си представя, че някога ще се върна у дома. Единствената възможност, която ми изглеждаше реална, беше, че Четиримата отново ще са недоволни от мен и че ще ме набият. Или убият. Може би и двете.

Или сънищата за онова, което бих могла да направя, щяха да се сбъднат. Смразих се при мисълта за тях, въпреки че смрачаващата се вечер все още беше топла.

Жената дойде да запали лампите. Миришеха на бор, на гора. Копнеех за гората. Копнеех да съм където и да е, където няма хора. Сложих постелята си на пода, но не заспах. Светлината от лампите промени сенките от решетките. Станаха по-смътни. Вдигнах глава и погледнах гърнето с фитила. Пламъчето едва танцуваше. После угасна. Вече само светлината от лампата в края на прохода осветяваше килията ми. Светът се превърна в черни и сиви сенки.

Чух как чернокожият мъж в съседната килия се размърда на леглото си.

— Значи вече е нощ? Толкова скоро.

Не бях сигурна дали говори на себе си, или на мен. Изчаках.

— Мъничко. Пчеличке. Имаш ли сънища?

На кого се доверявах? На никого. Кой заслужаваше да чуе истината от мен? Не. Беше твърде опасно да съм искрена с когото и да било.

— Разбира се, че сънувам. Всички сънуват.

— Да. Но не всички сънуват като нас.

— Ти как сънуваш?

— В картини. В символи. В намеци и податки, в рими и гатанки.

Ето ти една:

*Птица пъстра, кораб от сребро, какво пробужда те
пред мен?*

*Един ще е двама и двама един, преди да грейне бъден
ден.*

Полазиха ме тръпки. Това бяха стихове, които бях чула насън, когато бях болна, скоро след като Дуалия ме отвлече. Не го бях казвала на никого. Изчаках, докато се поуспокоя, после попитах:

— Какво означава това?

— Мислех, че ти може да знаеш.

— Нищо не знам за кораби от сребро и пъстри птици.

— Още не. Понякога не знаем какво означава един сън, преди да се е сбъднал. А някои никога не се сбъдват. Обикновено когато сънувам мога да усетя колко вероятно е един сън да стане бъдеще. А ако сънувам нещо повторно, тогава знам, че е почти неизбежно. Веднъж сънувах бял вълк. Със сребърни зъби. Но го сънувах само веднъж.

— Сънуваш ли често за птица?

— Достатъчно често, за да знам, че предстои да се случи. Че ще се случи.

— Но не знаеш какво ще се случи.

— Да, не знам. Това е проклятието ни. Да знаеш, че нещо ще се случи, и едва когато е приключило да погледнеш назад и да кажеш: „О, точно това означаваше. Само да бях знаел.“ Може да ти разбие сърцето. — Помълча. Другата лампа примига и коридорът стана още по-сумрачен. Той прошепна: — О, мъничко. Два пламъка умират. Време е. Толкова съжалявам. — После добави, почти на себе си: — Но ти си толкова млада. Толкова малка. Може ли това наистина да е за теб? Ти ли си това?

Преглътнах въпроса си. Приближаваха се тихи стъпки. Дори не бях чула вратата да се отваря и затваря.

— Ще умра ли?

— Ще се промениш, мисля. Не всяка промяна е лоша. Промяната рядко е добра или лоша — просто е промяна. Попова лъжичка се превръща в жаба. Ръжен е изкован в меч. Пиле се превръща в месо на трапезата. В един сън видях как едно перо бавно бе изковано в меч.

Видях как коравият орех се пропука и се превърна в могъщо дърво. Видях младата кошута убита и нарязана на месо. Ти ще се превърнеш в нещо различно, тази нощ.

Гласът му бе бавен като падащ сняг. Последвалата тишина ми се стори празна и студена.

Нощта стана още по-тъмна. Смътната светлина от стражевите кули извайваше смътни фигури в пробитите стени. *Тате, защо ме избута от себе си? Знаеш ли колко много имам нужда от теб сега?* Отпратих мислите си в предпазлива нишка.

Спри това. Предупреждението на Вълка Баща бе строго. *Не знаеш как да попречиш на Винделиар да те чуе. Заека, който пици в капана, го намира вълкът и заекът умира по-бързо. Бъди тиха и мъничка, докато можеш да се освободиш.*

Симфи стоеше пред вратата на килията ми. Русата ѝ коса беше сплетена и прихваната с игли на главата. Носеше проста риза от бял памук, стегната с колан на кръста. Панталоните ѝ приличаха на мек лен и носеше къси кафяви ботуши. Ръкавите на бялата ѝ риза бяха навити почти до лактите, сякаш се беше облякла, за да бърше под. Вдигна пръст пред устните си, след което извади връзка ключове от кесийка на колана си. Четири ключа на сребърни верижки. Превъртя един в ключалката. После втори. И трети.

— Как се сдобихте с всичките тези ключове? — попитах.

— Шшт. — Ключалката щракна. Последният ключ.

Отстъпих заднешком в ъгъла на килията.

— Няма да тръгна с вас.

Трябва. Тя е сама и мисли, че си просто едно малко момиче. Това може би е най-добрата ти възможност да се освободиш.

Последно изщракване — на четвъртия ключ. Симфи отвори широко решетестата врата. Усмихна ми се.

— Не се страхувай. Виж какво имам. — Отвори малка кесийка и изтърси нещо в шепата си. — Виж — прошепна ми. — Бонбончета. — Приличаха на лъскави копчета в червено, розово и жълто. Взе едно и го лапна. — Мм. Вкусно. Като череша, но сладко като мед. — Взе едно розово между палеца и показалеца си. — Лапни го. — Пристъпи към мен и ми го протегна.

Отдръпнах се настрана, за да не бъда заклещена в ъгъла.

— Вземи го. — Протегнах ръка и тя сложи бонбончето в нея. —
Изяж го — прошепна ми. — Ще ти хареса.

— Отровно ли е? Или упойващо?

Очите ѝ се разшириха.

— Не видя ли, че изядох едно?

Престори се на глупачка, глупачке!

Едва не се изсмях на глас. Престорих се, че лапвам бонбончето.

— Е? — попита тя. Шепотът ѝ вече не беше толкова тих. Беше
раздразнена.

Кимнах, издула едната си буза с език.

— Сладко е.

Тя се усмихна облекчено.

— Виж. Няма защо да се боиш от мен. Ако дойдеш с мен, много
тихо, ще ти дам още бонбончета. — Подкани ме с пръст.

Изписах най-озадаченото си изражение.

— Къде отиваме?

Тя като че ли се поколеба.

— Да оправим нещата. Горкото малко дете. Дойдох да ти кажа,
че всичко това беше грешка. Никой не искаше да пострадаш. Всичко
беше просто едно недоразумение. Не трябваше да те взимат от дома
ти. Тъй че сега трябва да го поправим. Ела с мен.

— Но къде?

Тя тръгна към отворената врата и аз я последвах. Тя затвори тихо
вратата на килията ми.

— Изненада е.

— Изненада — каза черният мъж и се изсмя тихо.

Тя се извърна към килията му с лице, сгърчено от омраза.

— Защо още не си умрял?

— Защото съм жив! — заяви той без усилие да сниши гласа си.
Засмя се силно като гръм. — Защо *ти* още не си умряла?

— Защото съм по-умна от теб. Знам кога да спра. Знам кога да
престана да бъда проблем. — Подкара ме напред, ръката ѝ бе на
рамото ми.

Смехът му изкънтя зад нас.

— Мислите си, че знаете толкова много. Видели сте толкова
много възможни посоки на бъдещето и мислите, че можете да
избирате. И сте го правили, толкова дълго. За толкова много поколения

сте избирали онова, което сте смятали за най-добро. Не най-доброто за света, не най-доброто за хората. Най-доброто за вас и за онези, които ви служат. Избирахте онова, което би ви дало най-голямото богатство, най-голямото охолство, най-голямата власт!

Думите му ни догониха. Други затворници се будеха и зяпваха през решетките на килиите си, докато минавахме.

— Нищо няма, той е луд, лягайте да спите! — говореше тихо Симфи през стиснати зъби.

— Но светът се върти и има предопределена пътека. Можете само да го кривнете малко, преди да се изправи сам! Всичко вече е неизбежно. Виждам го, но вие отказвате да гледате.

Говореше като луд. Може би беше. Колко дълго можеш да държиш човек в клетка, преди да полудее?

Стигнахме до вратата в края на коридора.

— Отвори я! — сопна ми се Симфи и се подчиних.

Влязохме в сумрачната стаичка. Заради слизането по стълбите тя трябваше да пусне рамото ми. Помислих да побягна. Не, още не. Щях да изчакам, докато се появи избор на посока, където да побягна. Но заслизах по-бързо и тя можеше да ме задържи само за ризата ми. Ако се наложеше, можех да се отскубна от нея.

Още не.

Слизахме, надолу и надолу, и надолу.

— Къде отиваме? — попитах.

— Да видим едни приятели — отвърна тя. — Те дават бонбончетата.

Първите две площадки, които подминахме, се отваряха към коридори, които разпознах. Водеха към пълни със свитъци и книги стаи. После подминахме главния етаж и заслизахме по още стъпала. Минахме покрай една заключена врата и стигнахме до друга с решетки на прозорчето.

— Чакай — каза Симфи и извади месингова гривна с ключове. Отне й известно време, докато избере един. Отключи вратата и ми махна да вляза.

Замръзнах. Помещението зад заключената врата миришеше лошо, смес между отлива в Халкида и мръсен касапски дюкян. Не исках да вляза. Трябваше да избягам от нея, когато имах шанс. *Това е капан!*

— Хайде вътре — каза тя весело, сложи ръка на гърба ми и ме бутна вътре. Дръпна вратата и я затвори зад нас.

Миризмата на мърша и вонята на изпражнения се усили. Обгърнах се с ръце, защото беше студено и влажно. Имаше лампи с горящо масло на рафтове на интервали по стените, но фитилите им бяха ниски и пламъците им осветяваха не повече от самите лампи. Чух шумолене и тихото дрънкане на верига. Присвих очи и видях решетъчна врата, а зад нея изгърбена фигура. Канеше ли се да ме заключи в килия тук долу? Трябваше първо да ме хване! Дръпнах се настрана от нея.

— Ела, Пчеличке! Забрави ли? Бонбонче?

Да, наистина ме мислеше за глупава.

Добре. Отговорът на Вълка Баща беше кратък. Намери оръжие. Убий я. Избягай.

Да я убия? Едва можах да оформя мисълта. Не мога.

Трябва. Тази миризма е на стара кръв. Много. Доведе те в място на кръвопролитие. На убиване.

Усмяхнах се глупаво на Симфи и казах:

— Искам да намеря хората с бонбончетата!

Беше по-бърза, отколкото бях очаквала. В секундата, когато извърнах поглед от нея, тя съкрати разстоянието помежду ни и ме сграбчи здраво за ръката.

Не се бори с нея. Още не. Изчакай докато разбереш, че можеш да убиеш.

Очите ми се нагаждаха към сумрака. Имаше и други клетки. В една някой лежеше на пода, проснат и неподвижен. Симфи ме подкара покрай каменна маса с метални халки, вградени в страните и ръбовете. Миришеше на кръв и урина. Покрай едната стена имаше ред каменни пейки. О. Виждала бях това място, в ума на Винделиар. Тук бяха изтезавали Възлюбения. Смътната светлина открояваше грозни петна на масата и пода около нея. Призля ми. Престорих се, че залитам, и ръката ѝ стисна по-здраво. Паднах на колене, за да изпитам силата ѝ. Тя ме задържа, но вече знаех. Беше бърза, но не толкова силна като Дуалия. Ако се наложеше, можех да се измъкна от хватката ѝ.

Още не.

— Пчеличке! Не се дърпай. Скоро ще имаме бонбонче. Много е вкусно, нали?

Беше навлязла в смътното петно светлина от една от лампите. Приличаше на голям чайник, с фитил, стърчащ от чучура, и две дръжки като уши, за да се вдига. Тя се пресегна да я вдигне от рафта. Не искаше да ме пусне, тъй че трябваше да я вдигне за едната дръжка. Лампата беше толкова тежка, че ръката ѝ се разтрепери и пламъкът на фитила лумна, щом маслото се плисна към него. Тя я остави на пода — гърнето изстърга на камъка, — дръпна фитила и пламъкът стана по-висок, освети по-широк кръг около нас.

— Доведе ли я? — Гласът на Винделиар.

— Донесе ли ключовете? — Това беше Дуалия. Свих се в тъмното.

— Шшт. Да, и на двата въпроса. — Симфи се изсмя тихо. — Ключовете, които имам от години!

Сърцето ми забуха в гърдите. Бях ли пропуснала шанса си? Каква надежда имах срещу тримата? Беше ме страх да погледна, но погледнах. Дуалия седеше изгърбена на един нар, свила ръце между коленете си. Видях блесналите ѝ от треска очи и напуканите ѝ устни. Разкъсаната ѝ плът беше инфектирала. Винделиар беше в същата килия, свит на пода. И него го бяха били: очите му бяха подути, долната устна разцепена. Успях да видя веригата му, вързана за халка, набита в студения камък, между врата му и халката в пода имаше само две брънки. Как ли го болеше тялото в тази изкривена поза! Единствената друга възможност беше да легне на студения мръсен под.

Тънките пръсти на Симфи стиснаха ръката ми.

— Вдигни лампата — заповяда ми тя.

Наведох се послушно, но тя не пусна ръката ми. Лампата беше голяма като ведро за мляко и тежка. Обгърнах я с ръце, с пламъка настрана от мен, и я вдигнах. Не ми харесваше как пламъкът подскача и пращи.

— Насам — каза тя и ме дръпна към килията.

Съсредоточих се да дишам спокойно и да държа лампата здраво. Беше направена да стои на рафт, не да се носи. Зачудих се колко дълго ще мога да я държа.

Оръжие, оръжие, нямаше оръжие. Можех да се отскубна от Симфи и да побягна, но тя беше заключила вратата. Имаше ли друг изход? Вероятно и той беше заключен. Трябваше ми план, но нямаше.

план. Исках татко си отчаяно. Той щеше да знае какво да направи. В нощта, когато изгорихме тялото на пратеничката, беше премислил всичко, само за няколко минути. Какво щеше да направи той сега?

Спри да мислиш за правене. Просто бъди готова да направиш.

Не можех да си представя по-безполезен съвет. Симфи превърташе един ключ в ключалката. Да се отскубна ли сега? Не. Тя щеше да отключи другите и да ме подгонят из тази зала. Не знаех дори колко голяма е тя, но те вероятно щяха да знаят всяко кътче и ъгълче. Симфи бутна вратата, пхна халката с ключове в колана си и след това бръкна под ризата си и извади тъмен цилиндър, пълен с нещо. Вдигна го.

— И успях да се сдобия и с това също, с цената на голям риск! Да не говорим за загубата на достойнство със съблазняване на чужд пазач. Знаете колко зорко пази Капра покоите си. Когато той се събуди утре от дългите си часове сън, предполагам, че ще се изправи пред палача. Но си заслужаваше. Знаете ли какво има вътре? — Люшна го пред тях и се усмихна с червените си устни. — Змийска есенция.

Главата на Винделиар се вдигна и изви гротескно. Беше и жалко, и ужасяващо да видиш, че се е превърнал в такъв съсъд на неутолима нужда. Дуалия изглеждаше разгневена.

— Каза, че си ни дала последното. Че няма повече. Ако го имах преди...

— Нямах повече — отреза я Симфи. — Никой не знае какви съкровища и магии е струпала Капра, тази алчна стара свиня. И се опита да задържи това момиче за себе си. — Ръката ѝ стана на менгеме на лакътя ми, щом ме дръпна в килията. Ритна вратата и я затвори. Изгледа навъсено Винделиар. — Гледай само да е това, което казваш, че е! Трябва да го докажеш. Докажи, че рисковете, които поех, си струват. Ако не можеш, оставям те окован тук и оставям Капра да направи с двама ви каквото си поиска. — Говореше все едно бях куче на каишка, твърде глупава, за да разбере какво казва. — Ти стой там. Дръж лампата — заповяда ми.

Обърна се с гръб към мен и заговори на Дуалия:

— Ще дам на Винделиар всичкото. Тогава ще видим дали говори истината, ще видим дали тя е, или не е Неочакваният син от сънищата! — Изсмия се пренебрежително и изгледа окования Винделиар. Устата му беше зяпнала, горната му устна потръпваше, мокра от слюнка. Тя го

изглежда все едно е мръсно псе, пренебрегна го напълно и заговори на Дуалия: — Време е да го използваме. Време е да вземем юздите или да ги предадем. Дадох ти обещанието си: помогни ми да се издигна и се издигаш с мен. Онова обещание, което твоята Бледа жена така и не спази към теб. Но аз ще го направя, ако Винделиар наистина е толкова полезен, колкото казваш, и ако това момиче е наградата, която каза, че би могла да спечелиш за мен.

Беше пуснала рамото ми. Обърна се към вратата, за да я заключи. Докато вадеше халката с ключовете от колана си, вдигнах лампата и плиснах горещото масло по гърба ѝ. Огънят на фитила пламна по-високо и част от разлятото по стената на лампата масло лумна в пламъци. Забих лампата към нея с фитила напред, а тя извика от гняв и понечи да се обърне към мен.

Лампата беше ужасно оръжие, но можеше или да действа, или да не направи нищо. Пламъци облизаха тумбестата страна на гърнето. Блъснах го в Симфи и ризата ѝ пламна. Огънят скочи нагоре и опърли косата ѝ. Завоня ужасно. Симфи изпищя и замахна да ме удари, но вместо това изби гърнето от ръцете ми и то се пръсна на парчета на пода. Фитилът падна и изведнъж локвата масло се превърна в огнена стена. Отскочих от нея, но Симфи стъпи в нея, без да спира да тупа дрехите и косата си. Винделиар скимтеше, а Дуалия ме ругаеше. Но двамата бяха оковани, а Симфи не беше. Щях първо да се справя с нея.

Наведох се, сграбчих най-голямото парче от лампата и посякох към Симфи. Срязях ръката ѝ — дълга плитка резка. Тя го сграбчи и поряза дланта си, но дрехите ѝ вече горяха целите и тя изведнъж забрави за мен. Отстъпи назад от горящото масло на пода, запищя и започна да тупа дрехите си с две ръце, при което изтърва халката с ключовете и тръбата със змийска слюнка. Ключовете издрънчаха на пода, но тръбата се пръсна. Винделиар нададе отчаян вой и се хвърли към нея като куче след хвърлена топка. Веригата около врата му не го пускаше да стигне далече, но той запълзя в кръг около халката на пода, протегнал ръце към локвичката слуг.

Успя да я достигне с едната си ръка, топна пръстите си в нея и ги облиза, без да обръща внимание на махащата бясно с ръце горяща жена и на гневните викове на Дуалия.

Бях се провалила. Чирепът от лампата бе много малък, за да нанесе сериозна рана. Симфи щеше да е обгорена, но жива. И гневна.

И тогава видях дългото парче от счупената стъклена тръба. Блестеше, черно и лъскаво сребро, по-дълго от дланта ми. Достатъчно дълго, за да намушка дълбоко. Пуснах чирепа, скочих към него и го сграбчих.

Беше остро. Както и натрошените късчета в локвата със змийска слюнка. Порязах босите си крака, порязах и дланта си. Не ме заболя. Погледнах кръвта по ръката си. Почувствах се замаяна и в същото време — изпълнена със спокойствие. Кръв се процеждаше от раната на дланта ми. Капеше, но капките падаха на пода много бавно. Виждах точно къде ще падне всяка. Нещо ставаше; не бях сигурна какво е. Вътре в мен се надигна оглушителна тишина и всеки звук стана далечен. Мигът ме изпълни. Осъзнавах напълно всичко, което ставаше около мен.

Симфи танцуваше огнения си танц. Виждах движещия се връх на всеки пламък и знаех къде точно ще я близне. Винделиар изпъна ръка към разширяващата се локвичка слюнка, след това я дръпна и облиза дланта и пръстите си. Около очите му се появи бяло. Дуалия му ревеше заповеди:

— Ключовете! Вземи ключовете! Забрави змийската отвара! Вземи ключовете! Убий тая малка кучка! Симфи, разкъсай дрехите си! Ела насам да мога да те стигна!

Тези и още десетки викове. Никой не я слушаше. Още държах стъкленото парче, острият му ръб режеше. Изведнъж ме заболя. Пареше. Искала бях да направя нещо с това. Да убия. Щях да убия Симфи, а после Винделиар и след това Дуалия. Как?

После магията в мен се надигна. Усетих как нахлу в тялото ми през срязаното по краката ми и среза на дланта ми. Изгаряше ме с екстаз. Тръпнех от наслада, тръпки пробягаха по гръбнака ми, ръцете и краката ме загъделичкаха. Изсмях се. Харесах звука на смеха си. Заревах от смях и се съсредоточих върху Симфи. Можех да я видя толкова ясно и да видя също така всички неща, които можеха да я сполетят. Можеше да рухне на пода и дрехите ѝ да продължат да горят. Можеше да побегне и да заблъска в решетките, или да понесе пламтящото си тяло към Дуалия. Но най-вероятно от всичко бе това, което се случи, защото аз го пожелах. Отмерих замаха си с движението, което знаех, че ще направи. В мига, в който отметна глава назад, за да изкрещи, пристъпих със стъкленото си острие и ѝ прерязах

гърлото. Отдръпнах се преди пламъците да могат да ме докоснат. Знаех точно как ще се движат и точно къде е безопасно да стъпя. Знаех колко силно да натисна и колко бързо да издърпам острия ръб през гърлото ѝ. Винделиар беше прав! Щом се бях озовала на вярната Пътека, всичко стана лесно и съвсем ясно.

Стъклото вече не ми трябваше. Знаех, че Симфи ще умре от изгарянията и загубата на кръв. Видях няколко пътеки към бъдеще, където още държах парчето и то се връзваше лошо в ръката ми. Имаше още по-малко, където ми трябваше, за да се защитя. В много малко го държеше Дуалия. Малко беше твърде много. Хвърлих го в далечния ъгъл на килията, докато Симфи падаше и пицеше, задавена от кръв. Просна се и се вкопчи безпомощно в шията си. Стъпалата ѝ бяха в горящата локва и тя зарита. Престанах да я гледам. Знаех какво ще последва. С нея беше свършено.

Знаех също така какво трябва да направя. С всяко действие, което предприемах, най-добрата Пътека ставаше по-широка и по-ясна. Това беше *моята* вярна Пътека. Нищо общо с онова, което бяха предвиждали Слугите.

Наведох се и топнах порязаната си длан в локвата. Поех си дъх и усетих как магията закипя в кръвта ми. Усетих как се съчета с другата ми магия, правата магия на моята Пророческа кръв. Магиите се сплетоха и затанцуваха в мен, червено и черно, и сребърно. Знаех всяко възможно бъдеще и знаех миналото.

И знаех, че мога да заповядам на хората да сътворят бъдещето, което желая.

Усетих как силата на Винделиар ме обля като студена вълна. Мрачна вълна.

— Освободи ни — внуши ми той.

Видях как очите му се разшириха, когато бавно поклатих глава.

— Това не се случва — казах му кротко.

— Принуди я! — изръмжа Дуалия и този път внушението му не беше вълна, а силен шамар в съзнанието ми. Ужили, но не заболя. Хрумна ми шегичка. Бавно се наведох и вдигнах халката с ключовете. Погледнах ги. Протегнах ги към Дуалия. Тя се хвърли към тях. Пуснах ги едва на пръст от изпънатата ѝ ръка. Тя се помъчи да стигне до тях, но железният нашийник на гърлото ѝ я задуши.

— Отключи веригите ни — повтори като заповед думите си Винделиар.

Но аз бях вдигнала щитовете си и зацепих през немощното му внушение както кораб цепи през вода. Усмихнах му се и се плъзнах към неподвижното тяло на Симфи. Намерих камата на колана ѝ. Украсената кания беше опърлена. Издърпах камата и я пъхнах в пояса си. Истинско оръжие. От тези, с които татко ми ме беше научил да боравя. Беше добро. В джоба ѝ намерих другите ключове, онези на сребърните верижки. Те също бяха мои.

— Винделиар! — изхриптя Дуалия.

Опита се. Усетих как придаде форма на силата си и натисна към мен. Беше като порив на вятър. Усмихнах му се. Спомних си как татко ми ме беше избутал настрани, когато бях усетила допира на магията му. Уподобих го, щом погледнах Винделиар и казах:

— Спри.

Той се отпусна вяло на пода. Само бялото се виждаше в извъртените му очи. Тялото му потръпна два пъти и застина.

— Мъртъв ли е? — чух се да казвам на глас.

— Стражи! Стражи! Помощ! Помощ!

Чувала бях Дуалия да реве от ярост и да крещи от гняв. Това бе първият път, когато чух гласът ѝ да се извиси до писък на ужас.

Отне ми миг, докато осъзная, че аз съм тази, от която се ужасява. Стоях извън обсега ѝ и за миг изпитах паника. Щяха да дойдат стражи и щяха да ме хванат. Да ме пребият или убият. Не.

— Спри да викаш — казах ѝ. — Замълчи.

И тя млъкна, макар да остана зяпнала. Вслушах се. Гаснещите пламъци по локвата масло и по тялото на Симфи шушнеха тихо. Не чух тичащи стражи, нито отключване на врати, нищо. О. Разбира се, Симфи сто на сто беше уредила да са далече от постовете си. Усмихнах се на работата, която бе свършила за мен.

И в онзи миг на тишина тялото ми извика. Имах порязвания на петите. Раната на ръката ми щипеше. Погледнах я. Беше като усмихната уста, изваяна по дланта ми, и гладка кървава пелена се хлъзгаше по дланта ми. С другата си ръка я затворих и я задържах.

О. Можеше да се справя и по-добре от това. Усетих как разкъсаните ръбове плът се докоснаха и си спомниха един за друг. Принадлежаха си.

— Бъдете заедно — внуших им и тялото ми ме послуша. Можех почти да видя тънката мрежа, която изтъка, като паяжина, която да зашие и събере отново плътта ми. Изкуцуках от локвичката змийска слюнка и гаснещите пламъци. Седнах на пода и огледах разкъравените си стъпала. Издърпах парче стъкло от едната си пета. Потече ми кръв. Една по една затворих всички рани. Когато станах, усетих, че краката ми са току-що изцерени. Боляха, но острата пронизваща болка се беше махнала.

Няма време за това сега. Убий я. Бягай.

Шшт.

Смирих Вълка Баща. Това не беше гора, а тъмница в крепост. Щеше ли да ми трябва Дуалия, за да избягам? Прецених я.

— Ти изобщо не си Неочакваният син! — прошепна тя.

— Казах ти го, толкова пъти. И ти въпреки това съсипа живота ми. Отвлече ме, уби приятелите ми.

— Ти си Унищожителят. И ние те доведохме тук.

Бях изненадана. Думите ѝ сякаш заблещукаха, изпълнени със светлина и истина. Аз да съм Унищожителят? Умът ми скочи назад към леса и подслушания шепот на Репин и Алария. Аз ли бях това?

— Да — казах ѝ. — И щом го признах, Пътеката се разгърна пред мен. Знаех какво ще направя. Не го усетих като избор, когато извадих камата от пояса си. Беше нещо, което правех в толкова възможни видове бъдеще, че да не го направя изглеждаше невъзможно. Пристъпих бавно към нея. — Аз съм Унищожителят. Ти не само ме доведе тук, ти ме създаде. Беше невероятно, почти невъзможно. После ти дойде вкъщи и... О. Не. — Взрях се в нея и видях пътеката, която бе оставила зад себе си. Беше като змийска диря по чист пометен под. — Не. Започнало е години преди това. Започнала си да ме създаваш, когато си изтезавала Възлюбения.

Тя ме гледаше ококорено. Пристъпих напред с камата в ръка. Тя ме плесна по ръката и камата падна. Издрънча на пода точно както бях знаела, че ще издрънчи, издаде точно този звук, който бях очаквала. Нямах нужда от нож. Усмихнах ѝ се. Нахлух в ума ѝ все едно беше меко масло, а аз — горещо острие. Изрекох думата тихо.

— Умри.

И свърши.

Допреди миг тя заемаше пространство в света. После престана. Усетих как светът се затвори около мястото, където тя бе доскоро. Частта от нея, която бе нещо живо, се превърна в начало на пръст. Всяко бъдеще, което можеше да е изникнало от живата Дуалия, изведнъж повехна и изчезна от огромното пано на бъдещето. Други лъскави нишки се заизвиваха, за да заемат местата си. Бяха видовете бъдеще, станали възможни от нейната смърт в този момент. В мига, в който Дуалия спря да живее, тялото ѝ започна да рухва в нещо друго. Взрях се в трупа, зачудена какво го е изпълвало и какво точно бе допреди миг Дуалия.

Тъй. Това беше смъртта. Помислих го, докато взимах месинговата халка с ключовете и след това ножа на Симфи.

Погледнах Винделиар. Вече трепереше, бузите му се тресяха и очите му помръдваха. Помислих да го довърша и реших да не го правя. Все още осъзнавах какво бях направила на Дуалия. И на Симфи? Не бях усетила нейната смърт по този начин. Дали беше защото имах връзка с Дуалия от опита да я манипулирам? Или беше заразата от змийската слюнка в плътта ми? Плашеше ме това, което можех да усетя, ако убия Винделиар, защото имахме донякъде силна връзка. Оставих го да си умре сам.

Симфи изобщо не беше заключила вратата на килията. Излязох, помислих малко и хвърлих месинговата халка с ключове на пода. Оставих вратата затворена, но незалучена. Нека да се поозадачат малко.

Умът ми се движеше по-бързо от вятър. Можех да побягна. Щяха да ме гонят по коридорите и стаите. И щяха да ме намерят, защото не знаех никакъв изход, през който да се измъкна. Щяха да ме намерят с ножа на Симфи и ключовете ѝ, щяха да видят петната от масло и змийска слюнка по дрехите ми. Щяха да разберат какво съм. Убиец, като баща ми. Унищожителят от техните сънища. Щяха да ме намерят и щяха да ме убият.

Не исках да умра.

Бащата Вълк проговори. *Засега крий истинската си същност. Бъди онова, което мислят, че си.*

Истинската ми същност? Трудно се справих с тази мисъл.

Онова, което те направиха те. Звучеше и тъжно, и гордо. *Перцето, изковано в меч.*

Забързах, защото не знаех колко време е изтекло. Махнах се от килията, от ужасната маса и мръсната миризма. Затворих вратата. Тръгнах обратно натам, откъдето бях дошла. Когато стигнах до главния етаж, си припомних как Капра ме беше превела през крепостта. Върнах се в двора за пране и се зарадвах, като намерих чисти дрехи, същите като тези, които бях оцапала, още висящи на въжетата за съхнене. Взех каквото ми трябваше и разреших накачените дрехи, за да прикрия кражбата си. Изплакнах ръцете и краката си и ги избърсах с мръсните дрехи. Навих колкото можах зацапаните на вързопче и го зарових в една от лехите. После се качих до килиите, където ме бяха държали. Движех се тихо като призрак. Отворих вратата и влязох в коридора. Лампите бяха угаснали и само звездите и луната ме гледаха отгоре. Пазачът не се виждаше никъде. Явно Симфи го беше уредила, но сега това работеше в моя полза. Изпълних мислите си със сън, докато се промъквах покрай няколко заети килии. Никой не се размърда. Наместването и превъртането на всеки ключ се оказа, по-трудно, отколкото бях очаквала. Не бях разбрала, че ще са в определен ред. Късметът ми помогна на третия път. Влязох и затворих вратата колкото може по-тихо. Беше по-трудно да се заключи отвътре и се поизпотих, докато открия, че редът на ключовете за заключване трябва да е обратен на този при отключването.

Имах да крия и връзка ключове, и кама в оскъдно обзаведената ми килия. Единственият ми избор беше в тънкия дюшек. Срязях процеп само колкото да мога да ги пхна вътре. Легнах на дюшека и затворих очи. Не можех да намеря пътя към съня. Магията от змийската отрова пълзеше странно през тялото и ума ми. Не можех да се успокоя.

— Тъй. Без Симфи.

Тъмният глас стигна до мен тих от другата килия. Затаих дъх. Дано да помисли, че съм заспала.

— Ти ги уби. Съжалявам. Наистина.

Затворих очи и застинах. Змийската магия се гърчеше в мен, като паразит в корема ми. Усещах я как се слива с моята магия на Пророците. В един ужасяващ миг усетих Прилкоп в килията до мен. Знаех, че има още шестима затворници на този етаж и че една от жените е бременна. Усетих как магията ми започна да се пресяга, пресяга... затворих рязко ума си. Щом аз можех да проникна навън,

кой можеше да проникне вътре? Едва ли Винделиар беше единственият, когото бяха упойвали със змийска слюнка. За моя изненада, сълзи все още се процеждаха през миглите ми и се стичаха надолу по лицето ми. Не плачех за Симфи или Дуалия.

Плачех от страх от това, в което се бях превърнала.

28.

ОПАСЕН ПРИСТАН

Мястото на този сън не е тук. Не е важен сън, освен за мен. Записвам го само защото искам да го запазя завинаги, за себе си.

В съня работя в градината с билки с майка ми. Небето е синьо и слънцето е изгряло, но е рано през деня, тъй че е приятно топло, не горещо. Клечим в лавандуловите ѝ лехи. Тя има силни ръце. Когато стисне плевел и дръпне, той излиза с дълъг бял корен. Опитвам се да ѝ помагам в плевенето, но откъсвам само горните листа. Тя ме спира и ми дава малка лопатка.

— По-лошо от безполезно е да правиш нещата половинчато, Пчеличке. Защото тогава си мислиш, че работата е свършена, но някой трябва да дойде след теб по-късно и да я свърши отново. Дори ако трябва да работиш по-бавно и да свършиш по-малко, по-добре е цялата задача да се изпълни първия път.

После ми показва как да забивам лопатката в пръстта и да изкарвам плевела, който не съм достатъчно силна да изскубна.

Събудих се с гласа ѝ в ушите ми. Беше толкова истинско, но странното е, че макар да беше точно каквото майка ми би ми казала, нямам никакъв спомен за такъв ден. Тук съм нарисувала ръцете на мама, силни и кафяви, докато вади плевела от пръстта с корена.

*Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица*

Глупавият избор, който често правя, е, че не спя добре и дълго в нощта преди важна задача. Един ярък сън за заек, който врещи в капан, ме разбуди скапан от умора. Усещането за кораба се беше променило. Нещо бе станало. Бях ли го проспал?

Отдавна бях усвоил изкуството да се измъквам от хамак и дори в тъмното успях да се справя прилично. Чувах хъркането на Лант и детското дишане на Нас. Главата ми все още бе натежала от сън и нямах представа колко време е минало. Фенерът в трюма не толкова хвърляше светлина, колкото унищожаваше пълния мрак. Затърсих в тъмното ботушите си, нахлузих ги и намерих с опипване стълбата към палубата. Прозях се, за да се досъбудя пълно. Чувствах се потиснат и унил.

Небето изсветляваше. Потърках очи, тялото ми все още негодуваше, че е събудено. Тръгнах към кърмата, като отбягнах Алтея и Брашън: стояха един до друг и гледаха не към града, а към морето. Намерих си моето тихо място на перилото и зарях поглед към Клерес. Светлината в небето се усилваше. Градът бе дори още по-красив на разсъмване, място на култивирана зеленина и спретнати жилища в розово, светлозелено и небесносиньо. Гледах как градът започва да се събужда. Подуших едва доловимото ухание на прясно опечен хляб и се загледах в няколкото рибарски корабчета, напускащи пристанището. Видях мъж с магарешка количка да слиза от полегатите хълмове към пробуждащия се град. В пристанището имаше само един голям кораб, фигурата на носа му беше изваян от дърво букет. Толкова мирно. И мило. Тялото ми копнееше за още сън. Примигах. Май бях задрямал, както си стоях.

Нашата носова фигура беше застинала все едно наистина беше направена от дърво. Младежкото ми лице се взираше към пристанищния град и ниските хълмове. Всичко толкова мирно и мило. Но вероятно още днес щях да окървавя ръцете си. Ако се сбъднеше волята ми, хора щяха да умрат. Щях да направя каквото трябва, за да върна детето си. Пуснах тънка нишка Умение. *Пчеличке? Тате съм. Идвам да те намеря и да те прибера у дома.*

Не усетих отговор от нея, но останах както бях, с отворен ум и в очакване. Но не Пчеличка стигна до мен. Тънко като нишка, усетих докосването на Предан. Още по-смътно — на Копривка. А след това, като буксирно въже след пилотното, Шишко ги укрепя. Все още

притежаваше силата. Стар, болнав и сърдит, че го будят толкова рано, той все пак се пресегна от далечината и съчета умовете им с моя.

Здравей, дядо!

За миг поздравът на Предан нямаше никакъв смисъл. После го осъзнах. *Детето се роди?*

Умението на Копривка бе силно, но изтощението ѝ се долавяше. *Момиче. Кралица Елиания се радва много. Помоли ме за привилегията да ѝ даде име. С Ридъл се съгласихме. Надежда. Името ѝ е Надежда.*

Надежда. Изрекох името и усетих как израсна стойността му в мен. Нямаше нужда да отпращам с Умението думите към дъщеря ми. Всичко, което изпитвах към нея и новородената ми внучка, се изля на порой през връзката ни. Усетих как целият настръхнах. *Надежда,* повторих и го почувствах.

Има и още новини! Това беше Предан, нетърпелив като дете да сподели нещо. *Моята кралица го е пазила в тайна, докато не почувства, че е безопасно да го каже. Тя носи дете, Фиц. Напук на всички шансове ще бъде отново баща. И вече му е избрала име. Момче или момиче, детето ни ще бъде Обещание.*

Сълзи опариха очите ми. Радостта му ме заля като вълна през цялото огромно разстояние и извиси сърцето ми още повече.

Да. Бебета. Бебета навсякъде. И всички ние трябва да се събудим толкова, толкова рано, за да говорим за тях. Мнението на Шишко несъмнено беше, че всичко това е могло и да изчака за по-късно през деня. Съжалих го заради старите му болни кокали.

Събудете готвачите! Разпоредете радостен пир! Розови сладкиши, питки с джинджифил и онези ароматни месеници за празненство! — предложих му.

Да! Усетих как духът му се повдигна. *И тестените топчици, пържени в мас, с черешки вътре! И кафяв ейл!*

Не мога да съм там, Шишко, стари приятелю, тъй че може би ти ще уредиш менюто, за да отпразнувате внучето ми! И ще изядеш моя пай вместо мен, нали?

Да, ще го изям. И по-плахо: Мога ли да я подържа?

Затаих дъх. С ушите на Копривка чух отговора на Ридъл.

Разбира се, че можеш! С две ръце, Шишко, също като кутре. Не, дръж я близо до тялото си. За да се чувства безопасно в силните ти ръце.

Топла е, като кутре! И мирише като новородено кутре! В безопасност си с мен, бебче. Тя ме гледа. Вижте как ме гледа!

Гласът на Елиания, по-смътен за сетивата ми:

Тя ще отрасне с вяра в теб.

Бих искал да мога да съм с вас. Сърцето ми пропусна един удар при тази мисъл.

Не се безпокой, Фиц. Аз ще съм нейният дядо, докато се върнеш.

Предложението на Шишко беше толкова искрено, че можех само да го оставя да усети благодарността ми. Хрумна ми, че може би странният ми стар приятел ще е по-добър дядо от мен.

Къде си сега? — попита Предан.

На котва край пристанището на Клерес. Днес тръгвам за Пчеличка.

Чувства, твърде много, за да ги изброя и назова, закипяха на каша от страх и надежда. Бъди предпазлив, промълви Копривка от много, много далече.

Бъди безскрупулен. Убий ги всички и срути града над главите им. Върни Пчеличка при нас! Беше Предан. Погледна малката дъщеря на Копривка, после — леката издупина на корема на Елиания. Бащиният му гняв се пробуди. Унищожки Слугите. Накарай ги да съжалят, че изобщо са чули за Пророка!

В мига, в който ме назова, нещо огромно се пробуди и се надигна от дълбините на Умението. Не можех да сравня усещането с нищо, което бях изпитвал. Копривка, Предан и Шишко — всички те се присвиха от страх. СТЕНИ! — предупредих ги, но те вече бяха изчезнали. Щом Шишко изгуби фокуса си, се бяха стопили като утринна мъгла, оставяйки ме сам сред надигащо се тресавище от чужда магия — магия отблъскваща и грешна, покварена и мръсна, като дете, съскащо като змия. Гъста и лигава, тя се надигаше около мен. Но в мига, в който нехайно бях посегнал навън, бях отворил врата към себе си. И онова съзнание нахлу през нея и ме докосна.

Беше кално изливане на мисли. Задържах се неподвижен и малък, напрегнат и твърд като орех. Научен бях да използвам Умението с цел и дисциплина, да насочвам мислите си както някой би замахнал със сабя, за да прониже противник. Това беше безформен натиск. Имаше огромна сила зад него, но без цел.

Пророка. Онова име. Затърси ме слепешком. Затаих дъх. Усещам те. Близко си, нали? И има нещо с теб. Какво е то? Не е човек. Потокът на гъста магия докосна Парагон. Корабът се пробуди рязко и тръпка премина по палубата му.

Не ме докосвай! — заповяда му корабът и усетих тревогата му, преди Парагон да вдигне своя стена, същата защита, с която пазеше мислите си от мен.

Съзнанието го затърси безуспешно, след което се върна на мен. Силата му ме обгърна, заподмята ме и ме разтърси като бясна вълна. Не можех да вдигна стена срещу него, защото вече бе в ума ми. Силата му ме ужаси, но като че ли нямаше представа как да я използва. Опипваше слепешком, без да може да ме докопа. Затаих се в себе си и изведнъж бях пуснат, когато нещо друго привлече вниманието му. Чух гласа, който го разсея.

Винделиар, събуди се, имам въпроси за теб. — След това уплашен шепот: — *Какво си направил? Симфи! Симфи, о, не, тя е мъртва! Какво си направил, клетнико? Дуалия също? Убил си и господарката си?*

Нищо! Не ги убих аз! Никой не ме слуша. Идвате тук непрекъснато, за да ме нараните, карате ме да казвам неща, на които няма да повярвате! Тук си, за да ме нараниш отново, нали, Култри? Обичаш да ме нараняваш! Страх се стовари върху мен като удар на чук и ме парализира, но бе последван от набъбващ гняв, гневна омраза, а под това — болезнена вълна, болката на едно младо изоставено същество. И той я изригна. Дуалия е мъртва! Симфи е мъртва! Нараняваше ме и нараняваше, а ти казах, че Пчеличка е лоша и има магия, и е готова да направи ужасни неща, но ти само казваше, че лъжа, и ме нараняваше още! Сега те са мъртви, а ти дойде да ме нараниш отново! Е, сега аз ще те нараня!

Не го насочи към мен. Иначе щях да закрепя като Култри. Все пак паднах безпомощен на палубата на Парагон, щом косата вълна от непоносима болка ме порази. Познавах ги. Нажежените клещи, веригите, които ме държаха увиснал във въздуха, тънките остриета, които режеха плътта ми. Усетих как той осъзна силата си.

Без писъци! — смири жертвата си. Не мислеше бързо, но с мощта, която притежаваше, това беше без значение. Мисълта му се точеше бавно, като уморен вол, тътрещ се по стръмен склон. Усетих

детинското му ликуване, когато осъзна мощта си. Култри. Сега ме обичаш. Обичаш ме повече от всичко. Толкова си тъжен, че ме болеше. Освободи ме от веригата! Ще ми намериш лечител и ще ми донесеш храна. Хубава храна, каквато получават Белите в къщичките! Ще ме изведеш оттук, в някое хубаво място с меко легло. И ще кажеш на Капра и Фелоуди, че всичко, което им казах, е вярно. Пчеличка има магия и Пчеличка направи това. Пчеличка уби Симфи и Дуалия.

Усетих подобен на Умение прилив на пълна увереност, който бе насочил към някой друг. Не се съмнявах в истината, която казваше. Просмука ме с такава сигурност, че се уплаших да не остави незаличими следи в ума ми. За един ужасяващ миг знаех, че Пчеличка е опасна, споделях пълната му убеденост, че тя трябва да умре.

Накарай ги да ми повярват! Опитах се да ви предупредя, но никой не ме послуша. Кажете им, че наблизо има Пророк! Говори за избиване на всички ни, за унищожаване на целия Клерес. И има дракони в пристанището! Почти ги видях. Кажете им това! Но първо ми донесете храна.

Измъкването ми от това съзнание беше като усилие да изгая от тресавище. Засмукваше ме като кал, която смъква ботушите на човек и го задържа здраво. Борех се със сила, която не отстъпваше на тази на Шишко в най-добрата му форма. Умът му ме стягаше в отвратителна прегръдка и изведнъж той се взираше навън през очите ми, надушваше, докосваше и вкусваше всичко като мен. Не можех да вдигна стените си и колкото повече се отдръпвах в себе си, толкова повече от моите сетива завладяваше той. Беше на ръба да наложи контрол над тялото и волята ми.

Хвърлих се срещу него. Не беше очаквал атака. Никакви стени ли нямаше? Нямаше. Беше разширил моста между нас; щурмувах през него. Завладях зрението му и другите му сетива. Взрях се в същество, чието лице бе скрито зад маска бяла боя и пудра, цялото облечено в зелено, цвета на блатна слуз. Лежах на студен под, с ледената захалка на метална халка около врата ми. Ръцете ми бяха окървавени от пресни малки рани. Целият бях смразен и схванат, с подути очи и с отоци по цялото тяло. Нищожни рани, но осъзнавах всяка от тях като злодеяние, причинено от собствения ми брат. Всичко това беше по вина на моя брат и сега мразех брат си.

Откъснах с презрение съзнанието си от неговото. Той се вкопчи в мен, отказваше да ме освободи. Оставих го да се наслади на презрението ми към слабостта му. Нито една от раните му нямаше да обездвижи един воин. Шутът беше понесъл много по-лошо. Чувството му на наранено нравствено превъзходство го отслабваше. Беше мекушав и изпълнен със самосъжаление като мехур, пълен с гной.

Страдах! — изрече той някъде думата на глас. Пренебрежението ми към раните бе оскърбително за него. Толкова лесно беше да го разсея.

Винделиар? — каза някой умолително. — *Говори ми. Какво стана?*

Китките му бяха ожулени от оковите. Избрах тази болка и се съсредоточих върху нея. По целите му ръце имаше малки порязвания. Докарах щипането им до съзнанието му. Намерих прояден зъб и тласнах болката му към мозъка му. Започна да издава безпомощни звуци. Усетих как замаха с ръце и докато обръщаше все повече внимание на малките си болки, започна да ги трупва за себе си. Изведнъж затръшнах челюстите му на езика, толкова силно, че да пусне кръв. Той изпищя, колкото от болката, толкова и заради властта ми над него. Искях да направя още. Искях да го убия. Позволих му да разбере това и в миг на паника той сам ме изхвърли от себе си. Гмурнах се в собственото си тяло и вдигнах рязко стените си. Плътни стени, тялото свито в защитно кълбо. Дишах задъхано все едно бях завършил учебен двубой с брадва с Бърич.

— Принц Фицрицарин? Фиц? Фиц!

Отворих очи и видях надвесения над мен Брашън. Страх и облекчение се бореха на лицето му.

— Добре ли си? — И по-тихо: — Какво ти направи Парагон?

Лежах свит на кълбо на палубата. Усилващият се ден около нас бе топъл, но дрехите ми бяха полепнали по мен от студена пот. Брашън ми протегна ръка, вкопчих се в нея и се надигнах.

— Не корабът — отвърнах задъхано. — Нещо много по-тъмно. И по-силно.

— Ела в каютата ми. Едно питие няма да ти дойде зле, а имам и новина.

Поклатих глава.

— Трябва да събера приятелите си. Трябва да идем на брега колкото се може по-скоро. Днес трябва да намеря детето си. Те ще я убият!

Той ме стисна здраво за рамото.

— Овладей се. Имал си ужасен сън. Трябва да се отървеш от него и да посрещнеш деня.

Понечих да се отърся от неуместното му съчувствие, но следващите му думи ме смразиха.

— Имам лоша новина и е съвсем реална. Амбър я няма.

— Какво?! Да не е паднала през борда?

Той се намръщи.

— Не. Хвърлихме котва късно снощи. С Алтея отидохме да поспим. През нощта някои от екипажа взели лодката и отишли на брега, нетърпеливи да видят града, за който са чували толкова приказки. Кенитсон между тях, и Момч-О също. — Преглътна яда си. — Знаеше ли за този план?

Беше почти обвинение.

— Не! И мислиш, че Амбър е отишла с тях?

— Да! Тя, която трябваше да е по-разумна, както и Момч-О. Аз съм... изумен, Фицрицарин. Говорят сякаш тя ги е подтикнала. Отишла облечена като обикновен моряк, обещала да им покаже най-скандалната таверна, която можело да си представят, храната несравнима, с мъже и жени, обучени да задоволят всеки апетит. — Поклати глава. — Може ли да се очаква такова нещо от нея? Да подтикне към бунт в навечерието на това спасяване, за което твърди, че е толкова важно?

Чух вика на Алтея и Ант профуча покрай мен, с Нас недалече зад него. Отдръпнах се от пътя им и прекъснах обърканото обяснение на Брашън с:

— Как е изчезнала?

— Разбрали се да се върнат преди разсъмване. Когато напускали, не могли да я намерят. Търсили я. Върнаха се преди малко, без нея. Дойдох да ти кажа и те намерих тук.

Осъзнах, че корабът се движи. Отново. Колко ли замаян съм бил, докато бях лежал проснат на палубата? Колко дълго съм бил в неведение? Разтърках очи и тръснах глава. Нищо не помогна да разсея мъглата от ума си. И изведнъж разпознах усещането.

— Чаят. Сложил го е в чая снощи.

— Какво?

— Все едно. Колко бързо мога да сляза на брега?

— Веднага щом закотвим, ще пуснем лодка. — Той поклати глава. — По-ядосан съм на сина си от всякога. Твърди, че намерението му било да е сигурен, че всички ще се върнат. Но трябваше да дойде при мен! А Амбър? Чувствам се предаден и в същото време изпълнен със страх за нея. Сляпа и сама. Защо го е направила?

Моят страх беше по-ужасен, че са я разпознали и са я пленили.

— Не знам. Трябва да сляза на брега колкото се може по-скоро.

— Ще се радвам да ти помогна — каза той и в гласа му долових горещото желание да приключи с мен и всичките неприятности, които им бях донесъл. Не можех да го виня. Отдалечи се и аз останах сам. Вдишах няколко пъти дълбоко. Това беше прекалено. Шутът ме беше упоил. Бликащата ми радост от новината на Копровка и страхът ми от ужасяващото присъствие се стопиха.

Тя замисли това. Тя направи така, че да стане.

Парагон не го изрече на глас. Посланието му бе като шепот в ума ми.

Защо?

Не знам. Но сега разбирам приказките ѝ от снощи. Внимавай!
— предупреди ме той и внезапно изчезна от ума ми. Не усетих нищо от онази същност, която бе докоснала и двама ни, но все пак стегнах стените си. Винделиар, вече знаех името му, и допира му. И той щеше да умре.

Бях видял Нас. Лант също бе част от екипажа, който придвижваше кораба в пристанището. Когато почуках на вратата на стаята на Амбър, отговор нямаше. Отворих. Спарк лежеше просната на нара си. Разтърсих я и вдигнах главата ѝ.

— Чувствам се ужасно — простена тя.

— Бяхме упоени. От Амбър. Вероятно с прах от моя комплект. — Говорех, докато обличах приготвените ми дрехи.

Тя смъкна крака от ръба на нара и седна.

— Защо?

— Защото смята, че има по-добър шанс да спаси Пчеличка от мен. Какво взе?

Спарк се огледа с размътени очи.

— Не бабешкото ѝ облекло. Панталоните, които направих за Нас. Ще са ѝ къси. Шапка. — Посочи гърненцата козметика. — Прикрила е бледнината си. — Вдиша дълбоко и изправи рамене. — Трудно е да се разбере. Някои от вашите отрови, мисля. Една от моите. Пеперуденото наметало тук ли е?

Нямаше го.

Тя започна да рови из малките пакети до облеклото на „хубавата девица, която скоро ще се жени“.

— Взела ли е нещо от това?

— Не, доколкото виждам. — Протегна ми ръката си. В шепата ѝ имаше кесийка и малко пакетче хартия. — Циндин или семе от карис? Избирате пръв.

Взех семето от карис. Знаех добре как ми действа.

— Откъде взе това?

— Семето карис от Сенч. Циндина от принц Кенитсон.

Разрових паметта си.

— Дава сила. Може да причини възбуда у някои. И може да причини аборт.

Тя ме изглежда.

— Искаше да го сподели с мен. Аз го прибрах.

— Мил човек. — Чувствах се странно разочарован от него.

— Да. Каза ми какво би могло да направи. И двамата бяхме уморени от нощната вахта. Не беше за възбуда, само за сила.

— Хм. — Отворих кесийката със семе от карис, прецених колко ми трябва, сипах го в шепата си и го метнах в устата си. Стрих зрънцата между зъбите си и лютият вкус изригна. Почти мигновено главата ми се прочисти. Видях как Спарк долепи пръчицата циндин до бузата си. — Опасен навик — предупредих я.

— Ако стане навик. Няма да стане. — Усмихна ми се горчиво. — Вероятно и двамата ще сме мъртви преди да може да стане. Ще задържите ли семето карис?

— Ако може.

Тя кимна и заоглежда отново това, което бе останало в стаята. Започнах да намествам огнените гърненца в колана, който ми беше направила. Тя ме наблюдаваше с орлов поглед.

— Запомнете кой фитил какъв е. Синият е бавен. Сенч много ги е усъвършенствал, откакто последно използва едно. Много по-

благонадеждни и мощни са. Той се гордее... — Вдигна внезапно ръка към устата си. — Той се гордееше с тях — поправи се и видях в очите ѝ сълзи.

— Ще ги използвам добре — обещах ѝ.

След малко тя каза:

— Гривната с огнекамъка я няма!

— Не съм изненадан. Огнетухлата?

— Тука е. Както и елегантната пътна торба, която ви уших вчера. Тухлата ще се намести добре на дъното.

— Благодаря. — Изведнъж се почувствах приятно и свойски от това, че събирам снаряжението си на убиец със свой колега. Пъхнах огнетухлата в торбата. Задържа се хубаво изправена. Извадих едно от взривните гърненца от колана, увих го в шал и го наместих върху огнетухлата. Мазна отрова, допълнителен нож. Спарк ме наблюдаваше.

— Никога не носи всичките си припаси на едно място — подхвърли и аз кимнах на старата мъдрост на Сенч. И добавих:

— Дядо съм. Копровка се свърза с мен с Умението тази сутрин.

— Момче или момиче? — попита тя, без да вдига очи.

— Момиче.

— И Сенч щеше да е дядо. Не, прадядо, нали?

— Нещо такова. — Семето карис вкарваше утринта в по-рязък фокус. Щях да съм избълвал всичките си новини на Шута. Прецених внимателно онова, което знаех, преди да заговоря на Спарк. Колко щеше да разбере? Колко щеше да повярва? — Копровка ми изпрати новината с Умението. А след това усетих още нещо. Още някого. Винделиар.

Думите ми я ужасиха.

— Онзи, който е накарал всички да забравят във Върбов лес? Той се е свързал с вас с Умението?

— Не. Да. Беше като Умението, но... по-тромаво. Като вол или като товарен кон. — Очите ѝ се разширяваха. Казах ѝ най-лошото от всичко, щом най-сетне улегна в ума ѝ. — Мисля, че той ме усети. И Парагон. Мисля, че знае, че идваме.

Изражението ѝ беше толкова отчаяно, колкото се чувствах аз. Заговорих тихо.

— Подай ми стъклениците със сребро.

Едва ли щях да направя нещо толкова драстично. Едва ли щях изобщо да ги използвам.

Тя размести разхвърляните дрехи, за да ги намери.

— Всичките планове, които съставихме... всичко това е било уловка? Всичката работа, която свърших?

— Вероятно да.

Чух как тя ахна.

— Има само една! Тя е взела стъкленица Сребро!

29.

ОБВИНЕНИЯ

Бях неописуемо обезпокоен, когато открих, че Възлюбен са го махнали от килията до моята. Умрял ли беше, или го бяха убили, избягал ли беше, или го бяха освободили? Никой нямаше да ми позволи да задам тези въпроси, още по-малко да ми даде отговорите. До килията ми идваха лурики, обучени за лечители, и церяха раните, които мъчителите ми ми бяха нанесли, но не ми казваха нищо за Възлюбен. Хранеха ме с питателна храна, а когато се изцерих, ме предупредиха да мълча и ме освободиха да живея сред луриците в Клерес. Никой не говореше за Възлюбен, а не смеех да питам за нищо. Беше се стопил като маловажен сън, като вълните от хвърлено камъче, които се разпростираха и изчезват.

За известно време ме търпяха да продължавам да живея в една от къщичките и да имам достъп до най-младите Бели. Някои от тях бяха жалки малки същества, с крехко тяло и немоощен ум, с кожа бяла като сняг и пълни със сънища, които едва можеха да изложат. Правех каквото можех с тях. Други бяха с достатъчно остра мисъл и способни да схванат онова, което им казвах за външния свят.

Докато сезоните отминаваха, те започнаха да предпочитат компанията ми и да слушат онова, което ги учех. Тормозех се, като виждах толкова млади момичета забременели. Говорех им за това и се опитвах да ги вразумя, че

не това е начинът, по който трябва да се държат мъже и жени. Често говорех за нашия дълг към по-големия свят. Лингстрите и колаторите чуваха за съветите ми. Някои идваха да говорят с мен.

След това Четиримата изпратиха стражите си. Не бяха лоши. Не бяха и добри. Затвориха ме като кастриран бик, без особена полза вече, но твърде ценен, за да бъде унищожен. Взеха от къщичката ми сънищата, които бях записал. Опитаха се да ги обсъдят с мен, да ги включат в знанията си. Отказах да споделя прозренията си. Но трябва да са видели колко често Унищожителят присъстваше в сънищата ми.

Затвориха ме в една килия на покрива, дадоха ми удобно легло, прилична храна, писалка и мастило, и хартия за сънищата ми. Оставиха ме сам. Пазачите ми не говореха с мен.

Писанията на Прилкоп Черния

Събудих се на сламеника в килията ми от един гаден сън с Винделиар, застанал над мен. „Ще умреш днес“, каза ми той злорадо, сепнах се от съня и се събудих настръхнала. Стените ми бяха стегнати здраво още преди да съм отворила очи. Трябваше да се уверя, че е мъртъв снощи, помислих. Изглеждаше ми невъзможно да е жив след удара, който му бях нанесла, но може би беше по-издръжлив, отколкото мислех. Може би. Сърцето ми подскочи от внезапната тревога, че може да има и други като него. Трябваше да се погрижа за смъртта му. Следващия път, обещах си мрачно. Защото останеше ли жив, сигурна бях, че ще се натъкна на него отново.

А останеше ли жив, щеше да каже на другите кой е убил Симфи и Дуалия. От това сърцето ми затупа по-бързо. Бях ли оставила доказателство за вината си? Широките маншети на блузата покриваха ръцете ми. Вдигнах ги и огледах дланта си. Порязаното вече беше само един тънък бял белег. Нямаше вид да се е случило предната вечер.

Опипах белезите по петите си. Жегна ме болка. Отпратих още цяр към тях и се отпуснаха. Обух сандалите и вързах връзките. Закрачих из килията, като се упражнявах да ходя, без да куцам или охкам. Не беше лесно. Стъпалата помнеха болката. Помислих си за мръсотията и змийската слюнка, в която бях нагазила. Дали затворените рани щяха да се инфектират? Нямаше как да разбере. Седнах на ръба на нара и зачаках.

Тъмничарката дойде с храна и след това се върна с вода. Храната не беше нито добра, нито лоша. Зеленчуците бяха сварени, а рибата беше пушена. Беше прилична и като вкус, и като количество. Тъмничарката беше спокойна както винаги, говореше също толкова малко и другите затворници бяха кротки и примирени както винаги. Ако не бяха порязванията по мен, смътната миризма на масло по ръцете ми и на пушек в косата ми, предната нощ можеше да е било сън. Мълчах си, но вътре в мен набъбваше напрежение. Колко оставаше, преди някой да забележи, че Симфи я няма? Колко, преди някой да занесе храна и вода до килията на Дуалия и да открие телата?

Ключовете и ножът бяха две бучки в тънкия сламеник. Избягвах да сядам на тях и се опитвах да си представя как щях да се държа днес, ако предната нощ не я беше имало. Ако бях спала тук и се бях събудила за поредния дълъг ден в килията ми? Какво щях да изпитвам, как щях да разсъждавам? Трябваше да бъде онова момиче днес. Надявах се Прилкоп да не ме издаде. Не мислех, че ще ме издаде, но почти не знаех защо му вярвам. Беше ми се сторил толкова тъжен.

Предната нощ бях убила.

Усещах как всеки мускул по тялото ми се стяга и отпуска. Помислих, че може да припадна. Не. Не биваше и не трябваше да мисля за това. Направила бях каквото трябваше да направя. Сега, докато чаках убийството да бъде разкрито, трябваше да чакам все едно бях момиче, очакващо да прекара деня си в говорене на писар. Трябваше да бъде момичето, което се надяваше за своята малка къщичка и хубави неща за ядене. Упражнявах изпълнени с надежда усмивки. Усещах ги като гримаси.

Не чаках дълго. Чух как вратите се отвориха, легнах и се престорих на заспала. Чух стъпки. Идваха повече от двама души. Но не отворих очи, докато Капра не каза:

— Пчеличке. Ставай.

Надигнах се бавно, разтърках очи, погледнах ги през пръстите си. Капра изглеждаше царствено в дългата си тъмносиня рокля. Дишаше през носа си, сякаш в нея бушуваше някакво много силно чувство. С нея имаше четирима стражи, а Фелоуди и Култри стояха зад нея. Отпървом не познах Култри, защото бялата му маска беше развалена. Малко беше останало от боята и пудрата, освен под косата и в бръчките на лицето му. Плачеше.

Погледнах ги един по един объркано. След това се усмихнах с надежда на Капра.

— Ще излезем ли днес навън? Ще ви разкажа още от историята си, за да може да я запишат.

Станах, усмивката ми прикриваше как стискам зъби против болката в разранените ми крака, и отидох до вратата.

Фалшива усмивка изви устните на Капра.

— Идваш с нас. Но не за да говориш на писар днес. — Бутна залостената врата, но тя не помръдна. Извърна се към Фелоуди и Култри. — Разбирате ли колко нелепо е това? Вижте я. Мършава. Необразована. Дете. И зад Ключалка на Четиримата. — Подаде ключ на един от стражите. — Ето го моя. — Подаде му друг ключ. — Ето го и на Симфи. Беше в джоба ѝ.

Стражът ги пхна в ключалките и ги превъртя. Култри се провря напред покрай Капра и сграбчи решетките на вратата ми. Разтърси ги и се зарадвах, че все още беше наполовина заключена. Лицето му беше мораво от гняв.

— Тя е зла! Винделиар ми разказа всичко, което му е направила. Убила е Симфи и след това Дуалия! Зашеметила е Винделиар с магията си! — Посочи ме с треперещ пръст. — Не можеш да ме измамиш. Лично говорих с Винделиар! Знам, че той казва истината. Когато Капра и Фелоуди говорят с него, те също ще го разберат! И ще те накажат с бавната смърт, каквато заслужаваш!

— Замълчи, глупако! — срязва го Капра. — Ключовете ви, и на двамата! А след това я водим някъде, където това може да се направи по-насаме.

Култри свали от врата си верижка с ключ на нея. Взря се в мен с омраза, докато го пхаше в ключалката. Убедеността му ме разтърси, а след това осъзнах. Змийската слюнка. Тя бе направила Винделиар по-силен, отколкото бях предполагала. Беше натопил дланите си в нея,

облизал беше каквото бе успял да достигне. И ако аз само го бях зашеметила, когато се бе събудил, щеше да е погълнал колкото може да поеме, въпреки мръсотията. Колко беше поел? Колко силен беше? Достатъчно силен, за да докосне ума на Култри и да внуши фанатична вяроност в него. А Капра и Фелоуди? Умът ми заработи трескаво. Техните мисли техни ли си бяха все още? Белите, беше казал Винделиар, не бяха толкова уязвими на магията му. Значи Дуалия бе казала истината, когато каза, че Култри не е Бял.

Слюнка захвърча от устата на Култри, когато закрещя:

— Вижте я! Тя е виновна! Тя го е направила, тя е направила всичко това! Заслужава да умре! Заслужава да умре със смъртта на предател! Тя предава всяка капка кръв на Белите в нея! Тя е убила горката, скъпата Симфи.

— Горката скъпа Симфи? — попита тихо Фелоуди.

— Млъкни! Знанието, което избълва, не бива да се споделя тук!

— Капра махна рязко към килията на Прилкоп и Култри затвори уста.

Фелоуди подаде ключа си. Щом го пхнаха и превъртяха, вратата се отвори. Страхът все още ме държеше.

— О, господарке, моля ви! — замолих се на Капра. — Не може да вярвате на такава безумна история!

— Ако искаш да си опазиш езика, нито дума повече. — Гневът ѝ се обърна към стражите, щом се наведе и дръпна ключа си, а след това и този на Симфи от ключалката. — Водете я. — А на Фелоуди и Култри каза: — Хайде. Губя си времето.

Пристъпих към стражите преди да са ме сграбчили и протегнах ръце.

— Просто върви — каза единият.

Докато минавахме покрай килията на Прилкоп, погледнах вътре. Той седеше, скръстил крака на пода, до ниска масичка. Пишеше нещо. Не погледна към мен.

Тръгнах след Капра и другите по коридора и през вратата. Надолу по стълбище, през друга врата и след това в малко помещение. Стражите останаха с нас. В мига, в който вратата се затвори, Култри изкрещя и се нахвърли върху ми.

— Спрете го! — ревна Капра. Стражите го сграбчиха и го издърпаха от мен, докато риташе и виеше като побесняло от яд дете. — О, я престани! — викна му тя. — Държиш се нелепо. Ако ти кажа, че

Винделиар контролира мислите ти, може ли това да проникне до теб? Не? Стражи, задръжте го ей там. — И след като стражите изпълниха заповедта ѝ, седна на един удобен стол и посочи пода.

— Пчеличке, седни.

Седнах на дебелия килим и се огледах. Рисунки в рамки с цветя по стените, маса от тъмно дърво, столове, гарафа със златиста течност и чаши. Фелоуди седна на друг стол с мъченическа въздишка.

Капра посочи с пръст Култри.

— Култри, направихме каквото помоли. Видя, че тя беше заключена в килията. Видя, че всички ние все още имаме ключовете си. Няма никаква кръв по нея, нито миризма на масло. Това дете не би могло да убие никого.

— Тогава трябва да е бил Винделиар — каза Фелоуди замислено. — Предвид многото змийска доза, сигурно е могъл да контролира Дуалия достатъчно, за да я принуди да се самоубие.

— Щеше ли да е накарал Симфи да счупи стъкленицата с дозата на пода извън обсега му? А и се съмнявам, че тя би изпаднала под влиянието на Винделиар и да се самозапали. Не. Това не е детето и не е Винделиар.

— Не ме ли чувате?! — изкрещя Култри. Обърнаха се към него. На лицето на Капра имаше презрение, на Фелоуди — отчаяние. Култри заговори задъхано:

— Казвам ви истината. Симфи я е завела в килията на Винделиар. — Измъкна едната си ръка и посочи с треперещ пръст към мен. — Винделиар ми каза всичко! Тя хвърлила лампа по Симфи, за да я запали, и тя е счупила съда със змийската отвара на пода! Казала на Дуалия да умре и тя умряла. Тя го е направила! Дуалия е мъртва! Моята най-скъпа приятелка е мъртва! — И захлипа разтреперан.

— Най-скъпата му приятелка? — каза Фелоуди невярващо.

— Той я презираше. — Капра се отпусна в стола си. — От него няма да чуем нищо смислено. Змийската отвара е. Винделиар е посилен от всякога. Нещо добро излиза от това бедствие обаче: Дуалия ни оставя ценен инструмент. Който трябва да се научим да контролираме. Но сега не е време да мислим за това. — Съжали ли, че изрече тази мисъл пред тях?

Очите ѝ се бяха присвили на цепки. Изглежда Култри замислено. После каза с по-кротък глас.

— Култри не е добре. Чувствата са го надвили. Стражи, придружете го до покоите в кулата му. Донесете му Колотийския дим, който ми бе доставен вчера. Горкият. Загубил е най-скъпите си приятели. Пазете пред вратите, за да не излиза. Не бих искала да навреди на себе си. — При споменаването на дима очите на Култри се бяха разширили и усетих, че тя го удостоява с някаква висока чест. Усмихна му се с фалшива любезност, но той като че ли гореше от желание да повярва, когато му каза: — Ще отидем лично при Винделиар, точно както ни посъветва. Успокой се. Хайде. Иди да си отдъхнеш. Виждам, че сърцето ти е разбито.

Още сълзи бликнаха от очите на Култри и потекоха по лицето му от съчувствието ѝ. Не оказа никаква съпротива, когато стражите го поведоха към вратата. Чух го да хлипа. Аз си мълчах. Капра си наля и отпи.

— Значи смяташ, че Винделиар лъже? — попита я Фелоуди.

— Каза, че в пристанището имало два дракона и че в ума му говорил Унищожител, заплашващ да срине Клерес в развалини. Виждал ли си някакви дракони днес? Някакви признаци за нападаща армия? — Отпи отново. — Казва ни, че Пчеличка направила всичко това. Видя ли някакъв знак, че тя е била извън килията си и в онази тъмница?

— Защо да лъже? Какво би спечелил?

— Най-последен задаваш правилния въпрос. Ето ти още няколко, над които да поразмишляваш. Защо Симфи е била в онази тъмница със змийска отвара, след като припасите ни от нея са на изчерпване? Откъде се е сдобила с нея? Що за измяна е замисляла? И кой е сложил край на това? Винделиар не е най-интелигентният тип. Успял ли е да получи достатъчно отвара, за да наложи контрол над Симфи? Дали тя не е убила Дуалия и след това неволно или нарочно е сложила край на живота си? Култри е изпаднал под влиянието на Винделиар. Той е безполезен. Но Винделиар знае точно какво се е случило. Смятам го за нашия най-вероятен убиец и ще изтръгна истината от него.

— Бих искал да присъствам.

— Разбира се. Защото не мислиш за всичко останало, което трябва да се свърши.

Устата на Фелоуди се размърда беззвучно, а след това той каза:

— Всички знаем, че имаш запас от змийската отвара, който пазиш за себе си. Оттам ли го е взела Симфи? Откраднала го е от теб? Или си ѝ го дала? Колко нащрек трябва да бъде, за да си опазя гърба? — Тя се взря в него със стиснати устни, докато той не сведе очи към пода. — Ще отидем ли при Винделиар сега? — попита Фелоуди смирено след малко.

— Прави каквото искаш! — сопна му се тя. — Иди и пълзи пред новия приятел на Култри. Онова отвратително същество! Изобщо не биваше да му се позволи да оцелее. Явно ще се наложи да се справя с всичко, което трябва да се направи, сама. Симфи е *мъртва*. Изобщо ли не мислиш за това? Какво ще означава това за хората на Клерес? Първият отлив е минал. Залите долу са пълни с търсачи на щастие, някои чакат да видят Симфи. А оттатък водата чакат тълпите за следобедното преминаване. Когато дойде вторият отлив, ще трябва да им откажем. Влезлите тази сутрин трябва да напуснат. Никой не може да влиза, докато не решим проблема си. Колко добре смяташ, че ще бъде прието това? Трябва да пратя птици, да осигуря стражи, подготвени да контролират тълпа. И трябва да помисля как ще се справим със загубата на няколкодневен приход от продавачите на щастие. Подробности за теб, знам, но тези подробности са това, което пази стените ни здрави и леглата ни удобни нощем. — Въздъхна тежко. — Смъртта на Симфи трябва да бъде известена с подобаващата помпозност и церемониалност. Народът на Клерес трябва да види, че е почетена. Тялото ѝ трябва да бъде подготвено така, че да изглежда... представително. Не може да им се каже, че е била убита. Неприятно е, че всъщност толкова много са видели трупа ѝ. Стражът, който е докладвал на Култри, трябва да... да изчезне. А дърдоренето на Култри пред затворниците означава, че трябва да се разправим и с тях. Смъртта на Симфи трябва да бъде обрисувана като злополука. Ужасна злополука.

— А Дуалия?

Тя го изгледа презрително.

— Четирийсет камшика? Знаеш ли някой да е преживял четирийсет камшика? Очакваше ли тя да ги преживее? Аз не. Тя умря от законното си наказание. То пък голямата загуба.

— А какво ще кажем за Винделиар?

— Защо изобщо да казваме нещо? Малцина ще ги е грижа дали и той е умрял.

— А кой ще замести Симфи? — попита той тихо.

Тя изсумтя презрително.

— Да я замести? Защо? Какво изобщо правеше тя, че да е било толкова съществено, та да не мога да го направя по-добре? — Помълча малко, докато обмисляше нещо. После погледна Фелоуди. — Трябва да си поделим тези задачи. Знам, че искаш да говориш с Винделиар. Ако поемеш тази задача, аз ще се погрижа да се изпратят съобщения по птици със заповеди за затваряне на портите.

— Ако желаеш, аз ще поема тази задача.

— Да. Бъди така добър.

Фелоуди стана, кимна ѝ няколко пъти и само дето не избяга от стаята. Дори аз разбрах, че му е дала работата, която най-много желае, за да се отърве от него.

Веднага щом вратата се затвори зад него, тя стана.

— Стражи. Да я върнем в килията ѝ. Има работа за вършене.

Единият страж попита дрезгаво:

— Да доведе ли Култри и да върна Фелоуди за ключа му?

Тя повдигна рамене пренебрежително. Почти се усмихна.

— Отсега ключовете на двама ще са достатъчни, сигурна съм.

30.

ПРЕГРАДИ И ЧЕРНО ЗНАМЕ

*Голяма везна, каквато има сарафът на
Крайречни дъбове. На едното блюдо кацва пчела
и внезапно блюдото натежава. Много стара
жена с равнодушно лице казва:*

*— Каква е цената на този живот? Каква
честна мярка го изкупва?*

*Син сръндак връхлита през пазара. Скача и
пада в празното блюдо. Блюдото на пчелата се
вдига и двете блюда се изравняват.*

*Много старата жена кимва и се усмихва.
Зъбите ѝ са червени и остри.*

*Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица*

Никога не съм обичал да слизам по въжена стълба в лодка. Винаги си представям, че ще падна във водата. Катеренето нагоре по дървената стълба на кейовете беше почти толкова лошо. Огнегърнетата се друсаха на гърба ми. Красивото наметало от Бък беше твърде топло. А оголените рапани по пилоните на кея ми подсказаха, че отливът вече е започнал. Закотвянето на кораба в най-дълбокия участък на пристанището бе отнело влудяващо много време.

— Побързайте — казах ненужно на спътниците си. — Пътят до замъка е отворен при най-ниската точка на отлива. Трябва да стигнем там, продаваме огнетухлата и си купуваме преминаването.

Един след друг ме последваха на кея. Спарк вече беше Спаркъл, добре облечена заможна млада дама, която ругаеше колоритно, щом дантелената ѝ фуста се закачеше за някой рапан. Лант приличаше на конте с елегантния си елек, дантелена риза и шапка с перо. Не

харесвах зелената си риза със синьото наметало, но се надявах, че контрастът просто ще ме отличава като чужденец и приемливо богат търговец. Нас беше единственият, който изглеждаше сваясно в износените си дрехи. Ножът на бедрото му беше дълъг, но не толкова, че да предизвика коментар.

Брашън и Алтея бяха дошли с нас. Не бяхме говорили много. Сега Алтея каза само:

— Късмет.

— Благодаря — отвърнах.

Брашън кимна умислено и двамата се отдалечиха от нас и закрачиха към складовете до кейовете, несъмнено за да видят каква стока се предлага. Крачеха един до друг, заедно и в същото време отделени. Еднаква крачка, като два коня от дълго време в един впряг. Ако бяхме аз и Моли, ръката ѝ щеше да е на моята и тя щеше да ме поглежда и да говори, и да се смее, докато вървим. Брашън и Алтея завиха на един ъгъл и се скриха от погледа ми. Въздъхнах. Надявах се да не донесе беда на тях и на кораба им.

Обърнах се към малката си група.

— Готови ли сте?

Кимвания. Погледнах гребците долу, които ни бяха докарали до кейовете. Изглеждаха толкова весели, колкото може да са моряци, пили цяла нощ, върнали се на кораба за едно здраво хокане и след това гребали от залива до кейовете.

— Тук ли ще сте? — попитах ги. — Когато се върнем? — И добавих с неохота: — Може да се окаже дълго чакане.

Една от моряците-войници на Ета се беше качила с нас. Изправи се, сви рамене и рече:

— Всички моряци са свикнали да чакат. Тук ще сме. — И добави ухилено: — Хубаво сте се издокарали, принц Фицрицарин. Желая ви късмет. Гадно ще е да видя тези дрехи оцапани с кръв.

— И за мен — отвърнах тихо.

Усмивката ѝ се разшири.

— Ступай ги хубаво, шефе. Върни си момиченцето.

Това пожелание, от относително непознат човек, ме въодушеви необяснимо. Кимнах и малката ми група тръгна след мен по кея.

— Ще отидем ли първо да потърсим Амбър? — попита Лант.

— Ще е безполезно губене на време. Тя е взела пеперуденото наметало. Ако е решила да се скрие, няма да я видим. А тя определено няма да ни види.

Спарк се намръщи, щом ме хвана за ръка, като истинска дъщеря.

— Защо няма да ни види?

— Защото е сляпа.

— Не е. Късогледа, да, но вече не е сляпа. Казах ви го това.

— Какво? Кога?

— Зрението ѝ се е върнало. Много бавно и все още слабо. Но когато делиш стая с някого, такова нещо трудно се скрива.

Постарах се да не ахна и се усмигнах все едно обсъждахме времето.

— Защо не ми е казала? Защо *ти* не ми каза досега?

— Казах ви. Казах ви, че тя вижда повече, отколкото знаете, и вие казахте, че винаги го е правила! Помислих, че и вие го знаете. Колкото до защо тя не ви го каза, е, мисля, че вече е очевидно. За да може да направи това. Да се измъкне от нас и да се опита да спаси Пчеличка сама.

Откъслеци от разговори се наместиха. Да. Шутът беше смятал, че най-доброто решение е той да влезе сам в Клерес и да намери Пчеличка. Затова го беше направил. Също както аз му бях казал, че бих го направил, ако ми се отвори удобна възможност.

Денят вече бе топъл, лек ветреца донасяше смолистата миризма на гъстите дървеса по хълмистите склонове зад града. Миризмите на пушена риба, зрели плодове и уханието на подобните на маргаритки цветя, които сякаш бяха надвиснали над всеки вход, се носеха из въздуха, примесени с очаквания мирис на крайморски град. Улиците бяха необичайно чисти и добре поддържани. Не виждах просяци. Цареше усещане за благополучие. Градските стражи се мяркаха често, със строги лица и добре въоръжени. Шутът не беше преувеличил присъствието им. На първите етажи на много от сградите имаше дюкяни. От една врата излезе жена и изтупа чердже, докато минавахме. Момчета с широки памучни ризи и къси панталони притичаха покрай нас. Приличаше на спокоен и мирен ден в един благоденстващ град.

Изругах под нос и Спарк се сепна. Вчера Шутът ми беше чел на глас от книгата на Пчеличка. Пропуск от негова страна, или се беше

надявал, че ще се усетя? Беше ли го намерил за забавно? Стиснах зъби.

Отнякъде се взе Пъстра и кацна на рамото ми. Трепнах, а след това ѝ казах:

— Върни се на кораба. Не можем да привличаме внимание.

Тя ме клъвна по бузата.

— Не. Не, не, не!

Хора се заобръщаха да видят говорещата птица. Помъчих се да се престоря, че това е нещо съвсем обичайно. Плеснах я с ръка и тя подскочи на рамото на Нас.

— Не ѝ говори — посъветвах го тихо. Врана, кацнала на рамото на момче, беше достатъчно забележително нещо. Нямаше нужда да спорим с нея, докато крачим по улицата.

Пъстра се изкиска и се отпусна за возенето.

Тръгнахме по оживен път пред пристанището, покрай спретнати къщи и малки дюкяни. Пътят криволичеше покрай кейовете и след това покрай скалистите брегове на залива. Видях рибарски лодки, издърпани на брега, и деца сортираха рибата, която вадеха от мрежите на родителите си. Търсачите на щастие, които бързаха покрай мен, бяха многобройни и ако се съдеше по облеклото им, бяха дошли от много най-различни места. Някои изглеждаха ведри, почти весели. Млади двойки, надяващи се на добри знамения и поличби може би. Други бяха сериозни и изпълнени с безпокойство, караха се и гълчаха спътниците си, докато бързаха покрай нас да са първите на преминаването. Всички оформяхме процесия на надежди и страхове, пълзяща по добре поддържания булевард към предричането на бъдещето ни.

— Къде мислите, че е тя? — попита ме Спарк.

— Имаше отлив рано тази сутрин. Подозирам, че затова е слязла на брега снощи. За да има време да продаде гривната и да плати за преминаването. Може вече да е в замъка.

— Къде да я търсим? — попита тихо Лант. — След като преминем.

— Не търсим Амбър — отвърнах му. — Придържаме се към нейния план, както го предложи, защото точно това ще очаква тя от нас. Така че ще влезем в Клерес, ще намерим как да се скрием и след това претърсваме килиите на покрива. Ако не намерим Пчеличка там,

ще се съберем в двора за пране с надеждата, че там ще се срещнем с Амбър и Пчеличка ще е с нея.

Мълчанието, което последва, бе доказателство колко малко се харесва на всички ни този план.

— Не разбирам защо Амбър е тръгнала без нас — каза Нас.

— Мисли, че има най-добрия шанс да намери Пчеличка.

— Не. — Ръката на Спарк на моята се стегна. — Мисля, че знам защо. Мисля, че е защото е най-невероятното нещо. Най-малко практичният план.

Знаех, че трябва да бързаме, но думите ѝ забавиха крачките ми.

— И? — настоях.

— Най-глупавият е. Вие казахте, че те знаят, че сме тук. Амбър казваше как могат да направляват хода на света, защото знаят вероятните посоки на бъдещето. Тъй че е избрала да тръгне по най-малко вероятния с надеждата, че няма да са го предвидили.

Спрях се.

— Но всичките планове... Всичките ни приказки, твоето шиене...

— Всичко, за да стане по-вероятно, че бихме го направили. — Поклати глава и ми се усмихна, обичлива дъщеря към баща си. — Не знам. Само предполагам, от всичко, което ни е казвала за Слугите и сънищата им.

— Ако си права, тогава те ще гледат за нас. Нашето предназначение би могло да е да ги отвлечем. — За да ни пленят? Да ни задържат, вероятно да ни изтезават? Щеше ли Шутът да ни изложи на такава опасност? Не.

Може би.

Колко често ме беше хвърлял в смъртно опасни ситуации, за да промени хода на нещата? Можеше да го направи отново. На мен. Но със сигурност не на Спарк, Лант и Нас.

— Вие тримата трябва да се върнете на кораба.

— Малко вероятно е да се случи — каза тихо Лант.

— Да — съгласи се Пъстра.

— Не можем — каза Нас. — Трябва да опитаме това. Да го направим най-вероятното нещо, което бихме направили. За да продължат да ни наблюдават.

Бяхме минали по извивката покрай пристанището и сега пътят ни изведе на застлан с обли камъни площад със сергии и дюкяни. Сергииите бяха покрити със завеси в ярки цветове. Очевидно през повечето дни площадът представляваше оживен търговски център. Но сега някои от сергииите и дюкяните бяха затворени и това като че ли беше и озадачаващо, и дразнещо за местните. Купувачи чакаха търпеливо пред някои затворени сергии. Неспокойната тълпа се трупаше на пазара и всички явно бяха озадачени. Дюкяните, които бяха отворени, предлагаха храна или пиене, или дрънкулки, шапки с широки периферии, благовония и малки куклички на Бели. Една жена продаваше малки свитъци с прорицания. Някои от хората, работещи на сергииите, бяха светлокожи и руси, но никъде не видях никакъв знак за истински Бял.

— Току-що затвориха щанда. Дойде един страж и им каза да спрат да продават пропуски.

— Да бяха ме пуснали да мина днес! Не мога да остана тук за повече от ден!

— Доста пари платих за този пропуск!

Отвъд гъмжащия пазарен площад двама стражи с вдървени лица стояха пред портата пред пътя към замъка. Водата беше спаднала почти напълно. Обнадеждени хора вече се бяха наредили на дълга опашка и чакаха на яркото следобедно слънце. Мърдаха и мърмореха, напомняха ми за добитък, подкаран в стобора за заколение. Но повече съжалявах стражите на портата с кожената им броня и шлемовете с пера. Бяха мускулести и млади; а нацърбеният белег на бузата на жената говореше, че е виждала битки. Пот се стичаше на тънки вадички по безстрастните им лица. Не реагираха на тълпата, която ги засипваше с въпроси.

Вик на облекчение се надигна, когато една мършава стара жена отвори капачите на будката си. Опашката се понесе напред, но тя вдигна ръце и извика:

— Не знам повече от това, което вече ви казах! — Гласът ѝ беше креслив, смесица от гняв и от страх. — Изпратиха ми съобщение по птица. Казаха ми да спра да продавам пропуски. Не пускат повече хора днес. Може би утре, но не знам! Вече знаете всичко, което и аз знам, и не е моя вината, ни най-малко!

И започна да затваря капаците на будката. Един мъж сграбчи единия и викна, че трябва да го пуснат. Още хора налетяха напред, някои размахваха дървени жетони за пропуск. Пъстра излетя нагоре и изграчи предупредително. Уплаших се от безредици, а след това чух ритмичното тупане на крака — явно насам тичаха войници.

— Отдръпнете се към края на тълпата — наредих на подопечните си.

Лант тръгна пръв. Тръгнахме след него и с лакти и рамене се провряхме към края на струпаните нагъсто хора. Спряхме между сергия за плодове и бира и друга, на която продаваха печено месо.

— Поне трийсет са — отбеляза Лант, щом стражите дойдоха. Носеха къси криваци и се движеха с уверената прецизност на хора, обучени да са безскрупулни. Строи се в двоен ред и се вклиниха между тълпата и стражите на портата. Щом заеха позицията, вдигнаха кривациите си започнаха да изтласкват тълпата назад. Хората отстъпваха, всички с неохота. Мърморенето, оплакванията и молбите ми напомниха за разбунен пчелен кошер.

— Портите! Портите се отварят! — викна някой.

Оттатък пътя внушителните бели порти на замъка се разтвориха бавно. Още преди да се отворят напълно, през тях се изсипаха хора и тръгнаха по издигнатия път към нас. Движеха се като стадо добитък, някои тичаха да изпреварят другите. Всички бързаха, а щом доближиха портата откъм нашия край, стражите я отвориха. Войниците избутаха назад тези, които се бяха надявали да влязат, като викаха, че трябва да отворят място за напускащите замъка. Двете тълпи се срещнаха като връхлитащи вълни и последваха гневни викове и от двете страни.

— Какво означава всичко това? — попита Спарк.

— Означава, че Шутът е там и е направил нещо — предположих. Помислих за липсващото Сребро и ми призя.

Сякаш в отговор на думите ми чух викове от събралата се тълпа. Гора от вдигнати ръце сочеше към една от високите тънки кули. Дълги черни знамена бяха спуснати от прозорците ѝ. На долните им краища бяха окачени тежести и те висяха изпънати и неподвижни въпреки вятъра откъм водата.

— За Симфи е! — извика някой. — Това е нейната кула! Тя е мъртва! Небеса, Симфи е мъртва! Една от Четиримата е умряла!

Този единствен вик развърза езиците на всички и предизвика какофония от викове, вой и плач. Помъчих се да извлека информация от безразборната гълчава.

— ... не и откакто баща ми е бил момче! — възкликна някакъв мъж, а една жена извика:

— Не може да е така! Тя беше толкова млада и красива!

— Красива, да, но не млада. Царувала е в северната кула над осемдесет години!

— Как е умряла?

— Кога ще ни позволят да минем?

Някои хора плачеха. Един заяви, че идвал ежегодно, за да му се предскаже съдбата, и че три пъти бил говорил със самата Симфи. Описа я като толкова мила, колкото и хубава, и пред очите ми придоби аурата, която спохожда човек, докоснал се до величие. Или твърдящ, че го е направил.

От портите на замъка излезе мъж, висок и светлокож, с дълъг широк халат в светлосиньо. Тръгна бавно по пътя, от който се вдигаше пара — вече изсъхваше под лятното слънце. Осанката му ми напомни за Шута по времето му като лорд Златен. Шумните оплаквания на тълпата преляха в хор, призоваващ за внимание към него, а след това в мърморене. Чух как някой каза:

— Това е лингстра Вемег, който служи на Култри!

Мъжът стигна до отсамната порта и стражите и войниците се отдръпнаха, за да може тълпата да го види ясно. Той извиси глас и извика нещо, което никой не можа да разбере. Тълпата се смълча. Мъжът извиси глас отново:

— Разпръснете се веднага, или ще понесете последствията. Никой няма да бъде допуснат днес. Ние сме в траур. Утре, при следобедния отлив, онези, които вече имат пропуски, ще бъдат допуснати. — Обърна се и тръгна обратно.

— Симфи наистина ли е мъртва? Какво е станало? — извика една жена след него.

Мъжът дори не трепна и продължи да се отдалечава. Войниците и пиконосците преградиха пътя отново.

Тълпата се разшумя възбудено. Надявах се да не избухне бунт. Но множеството изглеждаше обзето по-скоро от скръб и разочарование, отколкото от недоволство. Хората се разпръснаха като

плява, издухана от вятъра. Разговорите, които подслушах, бяха недоволни или тъжни, но никой като че ли не се съмняваше, че ще го допуснат на другия ден.

Надвих паниката, която се опита да се надигне в мен.

— О, Шуте, какво си направил? — промърморих на себе си, загледан над празния път.

— Какво ще правим сега? — попита Нас, след като тръгнахме бавно назад с напускащите поклонници.

Не отвърнах. Мислех за Шута. Той ли беше убил Симфи? Означаваше ли това, че не е намерил Пчеличка и си е отмъстил? Или че я е намерил и е бил принуден да убие? Беше ли пленен? Криеше ли се?

— Няма да влезем днес в замъка — отбеляза Лант. — Дали да не се върнем на Парагон и да изчакаме там докато пуснат отново хора?

— Спрете! — възкликна внезапно Нас. — Елате. Ей тук. — Отведе ни настрани от пълния с хора път, до водата. — *Ние* не можем да влезем! — обясни. — Но Пъстра може! — Погледнахме го изненадани. Враната бе кацнала на рамото му. Нас протегна ръка и Пъстра стъпи на китката му. Той я вдигна пред лицето си и ѝ заговори: — Амбър ни каза, че в стените на килиите на най-горния етаж има дупки, оформени като цветя и други неща. Можеш ли да отлетиш там и да погледнеш през дупките? Можеш ли да видиш дали Пчеличка е там горе? Или Амбър? — Гласът му затрепери. Пъстра извърна лъскавото си око и го изгледа. После, без думи, плесна с криле и отлетя.

— Лети право натам! — възкликна Спарк.

Враната обаче прелетя покрай замъка и се скри зад него.

Нас подсмръкна и каза:

— Може би иска да го обиколи, преди да се опита да кацне.

— Може би — съгласих се.

Стояхме и чакахме.

31.

ПЕПЕРУДЕНИЯТ МЪЖ

Вашето усърдие да бъдете ефикасен е достойно за похвала. Поддържате Върбов лес добре в отсъствието на баща ми. Защото е отсъствие; защото съм убедена, че е отсъствие.

Но колкото до промените, които предлагате, не. Моля не опразвайте стаята на сестра ми Пчеличка. Личните ѝ вещи трябва да се почистят, ако е необходимо, и след това да се подредят на полагащите им се места. Желая да бъдат оставени така, както трябва да са. Слугинята ѝ би трябвало да знае как точно да се подредят. Нищо не трябва да се маха. След това вратите да се затворят и да се заключат.

Колкото до стаята на баща ми, искам да бъде оставена точно както е била, когато той замина. По същия начин затворете и заключете вратата. Никой да не пипа нищо вътре, докато той не се върне. Убедена съм, че няма да укори никого, че вещите му са оставени непипнати. Има една стая в долните коридори, която той използваше за кабинет понякога. Нямам предвид кабинета на имението; говоря за стаята с изглед към люляковите храсти. Тази също да бъде затворена и оставена недокосната.

Вярвам, че вече обсъждахме стаята, където се оттегляше майка ми за шиене и четене. Тя също трябва да бъде оставена както беше. Там е мястото за нейните неща. Не желая да бъдат разчистени.

Преди да ни е стегнала зимата, двамата с лорд Ридъл се надяваме да посетим Върбов лес, ако графикът ни позволи.

Писмо от принцеса Копривка до стюард
Диксън от Върбов лес

Връщането ми в килията беше безцеремонно. Капра вкара и превъртя ключа си, а след това този на Симфи, за да отвори вратата, и повтори същите действия, след като вратата изщрака и се затвори зад мен.

— А аз? — осмелих се да попитам.

— Какво ти? — засмя се тя. — Може да ми потрябваш за нещо. По-късно. Или по-рано. — Усмихна се и това ме уплаши. — Засега просто седиш и чакаш. Всичко с времето си.

Усмихна се със задоволство, обърна се и се отдалечи.

Думите ѝ не ме успокоиха. Беше пратила Фелоуди да види Винделиар. Беше ли Винделиар достатъчно силен, за да завладее ума на един Бял? Ако беше, щеше да иска да умра и те щяха да ме убият. Не можех да направя много по това. Отидох при сламеника и седнах. Дръжката на ножа ме бодна. Преместих се. Зачудих се колко време е минало, откакто една от Четиримата бе умряла. Какво означаваше смъртта на Симфи за тях и защо бяха четирима? Или сега щяха да продължат като трима? Стиснах ръце между коленете си и се залюлях, мъчех се да се успокоя.

— Е, Пчеличке. Какво ще правиш сега? — стигна до мен шепотът на Прилкоп.

Отвърнах тихо:

— Ами ще седя тук. Нямам избор.

— Нима?

Усещането не беше такова. Усещах се като вода, бързаща по коритото на поток. Водата не може да спре, нито да избере да тръгне нагоре.

— Водата върви където я води руслото — казах.

Чух го как въздъхна.

— Помня този сън. Беше един от моите. Прочете ли ти го някой?

— Не. Беше просто нещо, което си помислих. — Преместих се в ъгъла на килията и се опитах да надникна покрай стената, за да го видя. Нямаше начин.

— Малка Пчеличке. Виждаш ли различни видове бъдеще, различни пътеки?

— Понякога — признах.

— Можеш да избереш която и да е от тях. Избирай внимателно.

— Всички като че ли водят до един и същи край.

— Не всички — възрази той. — Виждал съм нещо от това, което може да последва. Ако останеш в килията си и не направиш нищо, те ще те убият.

Преглътнах. Не бях видяла това. Или бях? Сънищата избледняваха ужасно бързо, когато не можех да ги запиша.

Той помълча дълго. След това протегна ръката си, с обърната нагоре длан. Зачака. След малко сложих ръката си в неговата.

— Необучена си — каза той тихо. — Съжалявам, че не си родена при хора, които да са разбрали какво си. Чудя се дали не е твърде късно да те уча на каквото и да било.

— Учиха ме — отвърнах възмутено. За малко да кажа, че мога да чета и да пиша. Млъкнах. Все още не изглеждаше безопасно да го призная на когото и да било.

— Не са те учили на нещата, на които е трябвало да те учат, иначе щеше да разбираш повече и по-бързо. Ти си Бяла, от много древна раса, която вече не ходи по този свят. Може да отрастваш бавно и да живееш много дълго. Може би дълго колкото мен.

— Ще стана ли Черна като теб?

— Ако направиш промените, които съдбата те зове да направиш. Бих предположил, че си се променяла поне няколко пъти досега. Идва с треска и слабост. Кожата ти се обелва. Така научаваш, че си направила стъпка по своята Пътека.

Помислих за това, после казах:

— Може би два пъти.

Той изсумтя, сякаш потвърждаваше нещо за себе си.

— Знаеш ли, че всеки Бял пророк има Катализатор? Знаеш ли какво прави един Катализатор?

Знаех думата от писанията на баща ми.

— Един Катализатор променя нещо.

— Точно така. — Каза го одобрително. — И Катализаторът на един Бял помага да станат промените, от които Белият се нуждае, за да промени света. Да постави този стар свят на нова и по-добра пътека.

Изчаках да каже повече, но той замълча. Накрая попитах:

— Ти ли си моят Катализатор?

Той се засмя, но някак тъжно.

— Не. Сигурен съм, че не съм. — След дълго мълчание отрони:
— Освен ако много съм сгрешил, ти уби своя Катализатор снощи.

Изпитах неприязън, че го каза. Направи го твърде реално. Не отговорих.

— Помисли за това — каза той тихо. — Кой те доведе тук? Кой те би и буха, докато те оформи в това, което си сега? Кой те вкара в това пътуване до това настояще, което беше някога твое бъдеще?

Думите му бяха плашещи. Усетих, че съм се задъхала. Не. Не исках Дуалия да е моят Катализатор. Въпрос прогори вътрешностите ми и се добра до устата ми.

— Трябваше ли да я убия?

— Не знам. Само ти можеш да знаеш какво би трябвало да направиш. — После добави: — Това, което вярваш, че трябва да направиш. Бледата жена се противопостави на моето виждане за бъдещето. Вярваше, че нейното предназначение е да се погрижи драконите никога да не се върнат на нашия свят. Виждаше вярна Пътека в това Външните острови да останат във война с Шестте херцогства. Искаше да разбие Шестте херцогства на враждебни помежду си малки държави и да гарантира древната магия на Праотците да не изплува отново на повърхността в родословията на Пророците.

— А ти избра другата пътека?

Засмя се тихо.

— Мъничко, аз съм по-стар от стар. Изпълних задачите си като Бял пророк много преди Илистор да дойде в Аслевиал. Когато моят Катализатор умря, не исках да напусна мястото, където двамата бяхме свършили работата си. Останах и снеговете се натрупаха, лед завладя руините. След това, когато дойде Айсфир, избрах да остана и да бдя над него в ледения му сън. Предполагам, че беше добре, че... — Гласът му заглъхна, сякаш вече се чудеше на избора си.

— Когато Илитор дойде и започна да прави своите промени, те прокълтяха в сетивата ми като звън на пукната камбана. Започнах да ѝ се противопоставям. Осуетих усилията ѝ да убие окования в леда дракон.

Чух приглушената му въздишка. Разбрах, че се плъзга покрай болезнени спомени, когато добави:

— А след това се случиха много събития, които не бяха мое пряко намерение. Неща, които ме тласнаха да поема роля, за която мислех, че отдавна е приключила. Сънищата ми се върнаха. Това беше нейно дело. Нейна вина, че се пробудих за онези задачи. — Ново късо мълчание. — Ето какво искам да ти кажа сега. Зърнал съм в някои от сънищата си какво би могла да направиш, тъй че те предупреждавам. Избирай внимателно, малка Пчеличке. Замък Клерес се издига от незапомнени времена. Откакто Слугите са го завладели, се е превърнал в хранилище на история. Свитъците, събрани тук, проследяват не само какво би могло да бъде, ако събитията се развият по определен начин. Тук е записана много история. Мъдрост е придобивана и съхранена в свитъците и книгите. Слугите са документирали промените, които те са предизвиквали, а преди това — делата на първоначалните Бели пророци.

— А освен това има хора, които живеят тук, в замъка и в града отвъд него, хора, които зависят от търговията, пораждана от замъка и Слугите — продължи той. — Отвъд тях са хълмовете, където пасат стада и земеделци обработват нивите. Също и рибарите. Като детска кула от кубчета е. Ако издърпаш най-долното кубче, всичко се срутва. Животът на хиляди се променя.

Помислих дълго над това. После попитах:

— Винаги по лош начин?

Той помълча.

— Не. Някои се облагодетелстват.

— Ти промени ли живота на хиляди? Знаеше ли, че драконите сега ще нападат стадата и хергелетата на Халкида и Шестте херцогства? Знаеше ли, че драконите ще свалят жестокия херцог на Халкида? И че сега ще има мир между Шестте херцогства и Външните острови?

Мълчанието му този път бе по-дълго.

— Част от това знаех. Знаех, че вашият принц ще се ожени за нарческата на Външните острови. Останалото... тук не научавам новини. Малко знам извън онова, което сънувам. Капра казва, че това пази сънищата ми чисти, неповлияни от външния свят. А наистина сънувам и записвам тези сънища. Аз съм като птица, която пее в клетката си, без да знае за сезон или за любов, или потомство. Сънищата, които записвам, ми ги взимат. За добро или зло, не мога да кажа. Да сънувам и записвам сънищата е моята Пътека. Това трябва да правя.

— А сънуваш ли за мен? — Усетих лек трепет от важността на въпроса.

— От много години. Отначало ти беше малко вероятна. После... бих предположил, че беше преди десетина години. Трудно ми е да знам. Времето тече различно, когато човек е затворен.

— Някъде по времето, когато съм се родила.

— Нима? Толкова си малка да направиш такива големи промени. Толкова малка.

— Искан ми се просто да можеше да съм си останала у дома. Не искам това. — Гърлото ми се стегна и усетих прилив на гняв. — Предупреждаваш ме за всички онези хора, на чийто живот ще повлияя. Но Дуалия и Слугите изобщо не се интересуваха от това. Убиха толкова много от моите хора. Толкова много деца останаха сираци, толкова много деца никога няма да се родят. Нищо от това не спря ръката й!

Силните му черни пръсти се стегнаха около моите бели и нашарени с белези. Дланта му бе топла, но усетих колко тънки и крехки са костите ми. Можеше да скърши ръката ми за миг. Но той я задържа топло и каза:

— Но ти не си тя. Ти си истинската Бяла пророчица за това време. Трябва да търсиш онова, което води до най-голямото добро за всички. Не можеш да бъдеш безсърдечна или егоистична, както беше твоят Катализатор.

Не мислех за това, което щях да направя. Вече бях опитна в това. Магията на Винделиар можеше да е отслабнала, но все още я имаше. А ако Слугите имаха още от змийската слюнка и му я дадяха... Обзе ме нетърпение. Не биваше да позволя да ме спрат. Мисля, че Прилкоп усети решимостта ми в това как отдръпнах ръката си от неговата.

— Когато хората не знаят миналото, правят същите грешки, каквито са правили предците им — предупреди ме той.

Поех си дълбоко дъх и се зачудих дали е вярно. После се отпуснах на постелята си и зяпнах каменната дантела на стената. Помислих за всичко, което бе казал.

— Ако просто остана тук в килията си, те ще ме убият, нали?

— Така сънувах. Рязък дъх, угасва свещ.

Оставих малко ръбче от плана ми да пропълзи в ума ми. Колко му бяха казали сънищата му за мен? Знаеше ли намеренията ми?

— Смяташ, че трябва да остана в килията си?

Той въздъхна тежко.

— Само ти казвам, че това е възможност, която може да не си обмисляла. Може би трябва да се опиташ да видиш къде би могло да отведе това решение. — И добави много тихо: — За нас въпросът не винаги е за собственото ни оцеляване. Въпросът е за пътеката, която вярваме, че е най-добрата за света.

— Винделиар ми каза, че можел да усети, когато е на вярната Пътека. Е, аз вече усещам моята. Усещам я като правилната, Прилкоп.

— Толкова много неща вършат работа, когато са нещата, които искаме да направим.

— Какво сънува, че правя?

Имаше усмивка в гласа му.

— Сънувах много различни пътеки за теб. Някои по-вероятни от други. — Нашепна ми отново думите, онези странно познати стихове:

*Птицо пъстра, кораб от сребро, какво пробуждате
пред мен?*

*Един ще е двама и двама един, преди да грейне бъден
ден.*

Това все така ми звучеше безсмислено.

— Казах ти вече, нямам никаква пъстра птица, нито кораб. Прилкоп, просто ми кажи. Разбивам ли бъдещето?

— Ох, дете. Всички го правим. Това е и опасността, и надеждата на живота. Че всеки от нас променя света, всеки ден. — Засмя се тъжно. — Някои от нас повече от други.

— Какво е това?

Имало беше някакъв звук, по-скоро няколко звука. Тупване, приглушено скимтене, по-силно тупване. Затаих дъх и се вслушах. Прилкоп отдръпна ръката си и си представих, че се е дръпнал бързо към писалището си и хартията.

В коридора се отвори врата. Стъпките, които се чуха, бяха тихи. Зачаках. Последва шепот, по-тих и от вятъра:

— Прилкоп? Жив ли си? Жив си!

— Кой си ти? — попита Прилкоп. Гласът му бе изпълнен с подозрение.

— Приятел! — Смях, тих като ромон на първите капки дъжд. — Който идва загърнат в подарък от теб. Имам ключовете на пазача. Ще те измъкна оттук!

Тихо стържение на метал в метал.

— Възлюбен! Ти си тук? — Гласът на Прилкоп се извиси, радостен и пълен с неверие.

— Да. И това, че те намирам, ме изпълва с радост, но друг търся. Дете, малко момиче, казва се Пчеличка.

Възлюбен? Приятелят на татко ми, просякът от пазара? Шутът? Втурнах се към решетките на килията, сграбчих ги и погледнах навън. Нямаше никого там. Нищо не можех да видя, но чух тихото подрънкване на ключове. Вълкът Баща вътре в мен настръхна. Взряхме се навън.

Прилкоп заговори шепнешком, гласът му трепереше от възбуда:

— Не са тези ключове, стари приятелю. Тези ще отворят други килии, но не тази, нито на Пчеличка. Но тя е тук и...

Вратите в двата края на коридора внезапно се отвориха с трясък. Чух вика на Капра:

— Настъпете рамо до рамо! Размахайте палките. Напред! Не спирайте, докато не опрете гърди с приятелите си. Натрапникът е тук!

— Но... — понечи да възрази някой.

— Тръгвай! — кресна тя. — Напред и бегом! Удряй високо и ниско! Знам, че той е тук! Доверете се на палките си, не на очите си. Тръгвайте!

Някой, когото не можах да видя, ахна в паника. Чух бързи стъпки. След това, сякаш отникъде, зърнах за миг отделен от тяло крак. Някой, когото не можех да видя ясно, се мъчеше да се покатери по

гладките решетки на килията срещу тази на Прилкоп. Вълниста сянка на нищо, както когато гледаш през вдигащата се топлина от огън. Катереше се бързо и зърнах босите му стъпала, които се свиха, сякаш за да се вкопчат в решетките. Край на пеперудено наметало се люшна и се завъртя за миг.

— Там! — извика дрезгав мъжки глас и пазачите дойдоха на бегот по коридора. Отдръпнах се, защото чух трясъка на тояги по решетките на килиите. Чух възклицанията на други затворници, а след това, щом стражите стигнаха до моята килия — ужасно изтупване по плът и рязко болезнено изпъшкване. Вълкът Баща изръмжа настървено. Сърцето ми заподскача и имах чувството, че вълкът в мен се опитва да се измъкне навън.

— Тук е, свалих го! — извика един страж.

Зърнах за миг човек на пода пред килията ми. После той се сви на кълбо и скочи. С ръба на дланта си перна един от стражите в долната челюст и главата му се фрасна в решетките на килията. Възлюбен се завъртя, наметалото се завихри и видях само части от него. Гола ръка сграбчи палката на другия страж, заби я рязко под челюстта му и той падна по гръб с хриптене.

Ако имаше само двама противници, мисля, че щеше да се спаси. Но стражът зад него замахна дивашки с късата си тояга. Улучи Възлюбен и той падна. Превъртя се на корем, после на колене, наметалото отново го прикри. Но знаеха къде е. Западаха бързи удари по тяло, което не можех да видя, а Капра извика:

— Стига! Спрете! Не го убивайте. Имам въпроси към него! Много въпроси.

Бях се отдръпнала до задната стена на килията ми. Не можех да си поема дъх. Капра мина между струпаните стражи, които стояха нащрек като объркани и възбудени хрътки, разгонени с камшик, за да не убият. Погледна към пода и бутна нещо с крак. След това вдигна глава и погледът ѝ се люшна от мен към килията на Прилкоп.

— О! — възкликна тя весело. — Какво е това, което виждам на пода? Пеперудено крило? Има един сън, който съм чела и дори лично съм го сънувала. Ела, Прилкоп. Виж сънищата си сбъднати.

Извика него, но аз бях тази, която изхвърчах до решетките на килията си и зяпнах в ужас, щом тя се спря и вдигна края на нещо, което приличаше на крило на пеперуда. Когато го дръпна, се сбъдна

моят сън. Там лежеше светлокож мъж. Беше бос и целият облечен в черно под наметалото. От ръката му бе паднала халка с ключове. Кръв течеше от рана на челото му и от носа му. Очите му бяха подбелени. Лежеше неподвижно.

Прилкоп изстена отчаяно. Нямах дъх, за да издам звук.

Капра се наведе над падналия, после вдигна очи към килията на Прилкоп. Весела, мелодична нотка се прокрадна в старческия ѝ глас:

— Все още сънувам най-добре и най-вярно от всички. Ето го. Пеперудения човек, ловеца в капана! О, хайде не крий колко си впечатлен! — Поклати кокетно глава и добави с фалшива тъга: — Макар да съм наскърбена, че все още не си научил с кого да бъдеш приятел. Това беше лошо решение, Прилкоп. И се боя, че трябва да бъдеш научен, за пореден път, че е болезнено да ми се опълчваш.

Човек има две ръце. Едната ръка на пеперудения човек беше изпъната на пода, с ключовете току-що изпаднали от пръстите му. Другата ръка, онази, която все още бе покрита от наметалото, излетя навън мълниеносно. Помислих, че я е ударил със свития си юмрук, докато той не издърпа окървавен нож и не го заби отново в корема ѝ. Капра не изпищя. Само изпъшка невярващо, а след това стражите ѝ настъпиха, заритаха и заудряха с тоягите, докато Възлюбен не замря окървавен на пода пред килията ми.

Закрих очите си, но това не попречи на протяжния вой на Вълка Баща да ме оглуши за всичко останало.

Стражите вече бяха извлекли Капра назад. Тя седеше на пода, стиснала корема си с две ръце. Синият ѝ халат беше потъмнял от кръв и аленото се стичаше между пръстите ѝ.

— Идиоти! — опита се да извика тя, но не ѝ стигна дъх. — Отнесете ме при лечителите! Веднага! И заведете Възлюбен и Прилкоп в тъмниците и ги хвърлете там. Затворете Възлюбен в старата килия на Дуалия! Аз ще се погрижа за него! Ах!

Последното беше от болка, когато двама от стражите ѝ понечиха да изпълнят заповедта ѝ.

— Ще ни трябват ключовете за Ключалката на четиримата — каза единият.

— Използвай тези на пода.

Един от стражите се наведе и ги вдигна.

— Не са те.

Капра не каза нищо. Мисля, че беше припаднала. Един от стражите заговори:

— Джесим, иди питай Фелоуди какво да правим. Ние с Ворум ще отнесем Капра при лечителя. Останалите, отнесете нарушителя на най-долното ниво. Хвърлете го вътре и го заключете добре. Никакви грешки повече днес. — И щом вдигнаха Капра, добави мрачно: — Всички ще ни бичуват за това.

Двама с Прилкоп мълчахме, докато се отдалечат. Повлякоха Възлюбен със себе си, главата му се люшкаше и се удряше в пода. Чух как вратата се затръшна и след това някой каза:

— Тъмничарката е мъртва. Този тип сигурно я е убил за ключовете. Донесете тялото.

За още малко време тишината се задържа, а след това, като сепнати птици, другите затворници започнаха да си шепнат пискливо, питаха, търсеха отговори или плачеха.

— Прилкоп? — попитах тихо. — Знаеш ли какво ще се случи сега? Имаш ли някакви сънища за това време?

— Не.

Прошепнах много тихо, само за него:

— Аз имам ключове. Можем да избягаме.

— Няма къде да избягаме, мъничко. Вече са затворили вратите и портите. — Засмя се горчиво. — Ако напусна отново това място, ще е когато тялото ми изтече от боклукчийската шахта със сметта на замъка. Рибите ще изядат плътта ми и костите ми ще станат на пясък.

— Сънува ли го това? — попитах с ужас.

— Някои знания идват не от сънищата, а от живота. Има само един изход от Клерес, който не е охраняван ден и нощ, и това е този, през който излизат мъртвите. Дватамата с Дуалия ще споделим едно и също място за сетен покой, в корема на рибите. — Преглътна. — Бих искал пътуването ми дотам да е кратко, но знам, че няма да бъде.

Плачът му беше ужасен. Уплашен плач. Накара ме и аз да заплача.

— Пчеличка, пчеличка, пчеличка!

Някой викаше името ми с хриплив и плашещ глас.

— Какво е това? — попита Прилкоп сепнат, забравил за собствения си страх.

— Не знам. Шшт!

Който и да беше, не исках да ме намери.

Вратите в края на коридора отново се отвориха с трясък. Стъпки на много крака. Бях уплашена, но трябваше да разбера. Преместих се докъдето почти можех да видя по коридора. Стражи. Фелоуди, с Култри, който залиташе до него. Култри изглеждаше ужасно — болнав и побеснял от гняв в същото време. Ключовете, с които Капра ме беше заключила по-рано, сега се люшкаха от юмрука на Фелоуди. Групата тръгна към килията на Прилкоп. Твърде близо бяха до мен, за да мога да ги видя, когато ключовете влязоха в ключалките и ги превъртяха. Вратата се отвори.

— Изведете го! — нареди Фелоуди и стражите, които можех да видя, се понесоха напред.

Излязоха навън, четирима мъже, помъкнали един. В коридора друг мъж коленичи и пусна наръч вериги. Прилкоп стоеше изправен — вол, чакащ брадвата на касапина, докато стягаха букаите на глезените му. Не оказа съпротива, когато стражът се изправи и окова и китките му.

Бях страхлива. *Не мен, о, не мен!* — излъчих мисълта. Отчаяно се надявах магията на змийската слюнка да не се е изгубила в мен. С цялото Умение, което успях да събера, я изтласках към тях. Или подейства, или не им бяха казали да вземат и мен. Вълкът Баща почти викна:

Спри! Всеки изход е вход!

Ръмжеше. Подчиних се. Стените горе. Отдръпнах се от решетките и се свих на постелята. Щяха да отведат Прилкоп... за какво? За болка, беше му се закарала Капра. За смърт? Когато предната нощ бях взела решението си, аз ли бях създала това бъдеще за него? Моя ли беше вината сега?

Обзета от ужас и себичност, закрих очите си с ръце и се замолих, без да мисля за никакъв бог: *Нека да не ме вземат. Нека да не съм аз!*

— Хей, Пчеличке! — Култри беше пред килията ми, опрян на рамото на един от стражите. Беше си сложил нов грим, но лошо направен. Виждаха се ивици плът. Усмихна ми се — треперееща усмивка, с отпуснати устни. — Не мисли, че не знам! Знам. Ти ги уби и ще се погрижа да си платиш за това. Да.

— Престани — каза му Фелоуди. — Винделиар те е омагьосал. Колко пъти трябва да ти го казвам? Хванахме убиеца. Когато смъкнат

Прилкоп долу, ще видиш сам. Възлюбен е. Глупакът се е върнал. Имаше сериозна причина да убие Симфи. Дуалия вероятно е била просто между другото. Хайде. Трябва да се уверим, че Прилкоп е затворен надеждно, а след това да идем да видим Капра при лечителя. Джесим каза, че ножът е бил къс. Дано не е стигнал до нещо жизнено важно.

Тръгнаха. Прилкоп закричи с тях, къси стъпки, веригите му дрънчаха по каменния под. Вратите отново се затръшнаха. Отново настъпи тишина. Самотен глас от една от килиите извика:

— Стража? Стража?

Никой не отвърна.

Седях разтреперана и разплакана. Някой бе дошъл да ме намери, да ме спаси. И се бе провалил. И Прилкоп вече го нямаше. Не бях съзнавала каква утеха е за мен, докато не го отведоха. Беше ми страшно студено. Не можех да спра да треперя.

— Пчеличка? Пчеличка, пчеличка?

Ужасното гласче се върна. Говореше както си представях, че би говорило пакостливо духче. Не като човек.

— Пчеличка? Пчеличка, пчеличка?

Приближаваше се. И все повтаряше името ми. Чух някакъв тих шум, като тръсване на плат, и драскане.

— Пчеличка? Пчеличка, пчеличка?

Не можех да го понеса.

— Остави ме на мира! — извиках.

Но гласът се приближи.

— Пчеличка? Пчеличка?

Вече можех да различа откъде идва. Беше точно зад надупчената каменна стена, която мятеше сенки на раковини и цветя по пода на килията. Нещо затулваше светлината от една дупка и издаваше стържещ звук, като плъх в стена. Бях благодарна, че дупките са малки и стената — дебела. Не мислех, че може да стигне до мен. Но когато се възрях стъписана и уплашена в стената, от нея се показва остър сребърен клон. Движеше се, кълвеше във въздуха.

— Пчеличка? — попита клонът. — Пчеличка, пчеличка?

Въобразявах си го. Не можеше да е истинско. Не исках да го виждам, но не можех да извърна поглед. Клонът напираше и кълвеше във въздуха, сякаш се мъчеше да стигне до мен. Принудих се да стана

и се изместих така, че да имам по-удобен ъгъл да погледна в дупката в стената.

Птича глава. Лъскаво око. Наведох се, за да видя по-добре.

— Пчеличка?

И се промени. Не се беше случвало често и всеки път ме ужасяваше. Птичата глава излъчи венец от пътеки. Намерих дума за него. Сплит. Като онзи, който бях видяла на пазара със слепия просяк. Това не можеше да е добро.

— Махни се — помолих с треперещ глас.

— Нас — каза птицата. — Казва Нас. Намери Пчеличка.

— Нас? — попитах и ме жегна надежда. — Настойчивост? — Надеждата бе друг вид ужас. Как можеше Нас да е наблизо, толкова далече от Върбов лес? Наистина ли беше жив? Просякът ли го беше довел? Птицата искреше, не пред очите ми, а в ума ми. Това, че затворих очи, не помогна. Все пак не ги отворих. Зададох въпрос, като знаех, че отговорът може да разбие цялата ми надежда. — Идва ли Нас да ми помогне? Да ме спаси?

— Не. Не. Затворени. Порти затворени. Затворени.

Отпуснах се на постелята. Това не беше истинско. Птиците не говореха така. Не така, че да има смисъл. Полудявах ли? От искренето ми призляваше.

— Иди си — помолих я.

— Затворено, затворено. Амбър? Намери Амбър? Спарк пита.

Сега казваше безсмислени фрази.

— Иди си.

Един изход е вход! Кажу ми това! Един изход е вход! Кажу на Нас. Вълкът Баща скачаше в ума ми, дращеше по стените ми, които държах толкова здраво. *Кажу на птицата това!* Хвърли се срещу стените ми, които не смеех да сниша.

Птицата, изглежда, се беше заклешила. Мъчеше се да се измъкне от дупката, но без особен успех.

— Един изход е вход — казах ѝ, без да разбирам защо е толкова важно. Тя спря да се бори. Беше ли ме чула? Опитваше ли се да ми говори? Една котка ми беше говорила, във Върбов лес. Но онова беше ум към ум и някак по-малко изненадващо. Тази птица изричаше човешки думи с клюн на врана. Беше необичайно. Плашещо. —

Птицо? С Нас ли идваш? Той с просяка ли дойде? Просяка го откараха в тъмницата. Той трябваше ли да ме спаси? Говори ми, птицо!

— Вход не лесен изход. Вход лесно. Изход трудно — оплака се враната. — Клещена.

Вдишах дълбоко. Овладях замайването си.

— Нас наблизо ли е? — Само по един въпрос наведнъж.

— Не. Нас не може помогне. Клещена. Няма Нас тук. Заклещена.

„Реша проблема на птицата и може би ще ти отговори.“

— Искаш ли да те избутам навън?

— Не! — Чух още стържене. След това, примирено: — Да.

Бръкнах в дупката.

— Леко, леко! — предупреди ме тя.

Докоснах клюна ѝ. Тя ме клъвна. Силно. Тласък. Беше като блясък на мълния. Дракони. Щеше да дойде червен дракон. Дръпнах рязко ръката си.

Един изход е вход. Където сметта излиза от замъка. Кажу и!

Вече не беше заклещена. Отдръпваше се от мен, отнасяше със себе си сплита от възможности.

— Един изход е вход. Където сметта излиза от замъка. Кажу на Нас!

Чух плясък на криле.

— Мисля, че си отиде — казах на глас.

Тя чу ли те?

— Не знам — прошепнах. Вятърът духна и едно пухкаво перо долетя в килията ми. Улових го. Беше искрящо червено. — Не знам.

32.

ВХОД

Има оградена с каменна стена градина. Слънцето грее над нея, но ясно се вижда, че я е поразила главня. Само няколко растения са прави и високи. Останалите са залинели и оклюмали, израснали рехави от тучната пръст. Идва градинарят. Градинарят носи шапка с широка периферия, покрита с пеперуди. Не мога да видя лицето му. Носи ведро. На колана му има сребърни ножници, но той се навежда и започва да изтръгва болните растения от пръстта. Слага ги във ведрото. Растенията във ведрото се гърчат и стенат, но градинарят не им обръща внимание. Не спира, докато и последното болно растение не е изтръгнато от корен. Отнася ведрото до един буен огън и хвърля в него вревящите растения.

„С това се свърши — казва. — Коренът на проблема се махна.“ Обръща се към мен и се усмихва. Не мога да видя очите и носа му, но зъбите му са остри като на куче и от тях капят пламъци.

От дневника на сънищата на Репин, Сън 723

Стояхме и чакахме под горещото слънце. Копнеех да смъкна топлото си вълнено наметало. Потта течеше на тънка сърбяща вадичка по гръбнака ми.

— Тя е само птица — предупредих ги. — Беше чудесна идея, Нас. Но не можем да се надяваме твърде много.

— Тя е умна! — настоя Нас.

— Много съм жадна — каза Спарк.

— Аз пък съм гладен — отвърна Нас.

— Ти винаги си гладен.

— Да — съгласи се Нас. Погледът му не се откъсваше от небето над замъка.

— Минахме покрай гостилница преди малко. — Отстъпих пред обичайните нужди. — Да седнем и да помислим.

Поведох ги обратно. Тълпата вече се беше разпръснала. Само няколко изостанали все още се тътреха по пътя.

Бях изпитал миг на надежда, когато Пъстра бе отлетяла. Сега подновеното отчаяние и болезнената несигурност бяха по-тежки от всичко, което носех. Стигнахме до гостилницата и на входа Нас попита:

— Ако влезем, Пъстра как ще ни намери?

Лично аз вярвах, че се е върнала на кораба.

— Ще седнем отвън. — Посочих няколко маси под сянката на едно дърво.

Седнах на една с Нас, а Спарк и Лант влязоха вътре. Нас ме погледна и каза:

— Чувствам се зле. Празен. — Вдигна с плаха надежда очи към небето.

— Правим каквото можем — Безполезни думи.

На другите маси хората пиеха и говореха шумно. Лант и Спарк се върнаха с халби ейл и самун черен хляб. Ядяхме и пиехме мълчаливо, докато клюките от другите маси се изливаха на вълни към нас. Чухме необосновани слухове. Симфи се самоубила. Фелоуди убил Симфи. Симфи паднала по стъпалата и си счупила врата. Някой я отровил. За жена, за която говореха толкова добре, изглеждаше странно, че според някои можеше просто да е умряла. Слушах внимателно, но никой не спомена за малко момиче, държано в плен.

Имаше слух за връщането на Дуалия с нейния отблъскващ подопечен, Винделиар. Всички, изглежда, изпитваха неприязън към нея и двама говореха със задоволство за боя с камшици, който получила за това, че се върнала сама, без луриките и хубавите коне, с които тръгнала. Никой от двамата не го беше видял с очите си; единият чул някакъв слуга да разправя, че Дуалия я извели окървавена по

коридорите и оттам в „най-дълбоката тъмница“. Не споменаха за дете. Замислих се дали и Пчеличка е затворена в същото мрачно място с нея. Връщането ѝ „сама“ беше като че ли най-лошото, което можех да чуя.

— Връщаме ли се на кораба? — попита Спарк.

Нямах никакво желание да отговарям. Не знаех. Скръбта и несигурността ме изтощаваха почти колкото ако бях водил кървава битка. Загубил бях. Загубил бях всичко. Опитах се да преценя къде се беше объркало всичко и отговорът бе, че беше започвало с всяко решение, което бях взимал някога, от времето, когато за първи път казах „да“ на Сенч.

И тогава Нас каза:

— Ето я, идва!

Погледнах небето. Две малки черни криле, отваряха се и се затваряха, отваряха се и се затваряха. Можеше да е всяка птица всъщност. Приближаваше се. Пресуших халбата си, оставих я и казах:

— Да идем да я посрещнем.

Станахме от масата и пресякохме улицата. От другата ѝ страна имаше стръмен склон, обрасъл с онзи вид треви и храсти, които могат да устоят на вятър, сол и на силна буря. Не се поколебахме, а заслизахме по него и скоро стигнахме до една скална издатина над бряг колкото песъчлив, толкова и каменист. Водата все още беше висока, но имаше достатъчно място да застанем и да чакаме. Каквато и новина да ни донесеше или не птицата, не исках да ни подслушат.

Нас стоеше съвсем неподвижно, разперил ръце нагоре, сякаш очакваше величествен ястреб. Пъстра не дойде с бавните мощни удари на хищна птица, а запляска с криле, докато кацаше. Нас я остави да се успокои, преди да попита:

— Намери ли я?

— Пчеличка, Пчеличка, Пчеличка! — заповтаря тя и заклати глава нагоре-надолу.

— Да, Пчеличка. Намери ли я?

— През дупката. Клещена! Пчеличка, Пчеличка, Пчеличка.

Затаих дъх. На какво да повярвам? Смеех ли да се надявам? Повтаряше ли тя само думите на Нас?

— Жива ли е тя? Пострадала ли е?

— Знае ли къде сме?

— А Амбър? — попита Спарк.

Птицата изведнъж затихна.

— Не.

Махнах рязко на всички да замълчат и попитах птицата:

— Не какво?

— Не Амбър.

Мълчание.

— Тя взе пеперуденото наметало — каза Спарк с отчаяна надежда.

— Видя ли Пчеличка? Ранена ли е? — Искях да задам безброй въпроси и с усилие се спрях. Едно по едно.

— Тя говори. — Птицата го изрече след миг на размисъл. След това, сякаш ѝ струваше усилие да съчетае думите, каза: — Дупка малка. Пъстра клещена.

Обзе ме безсилен гняв, желание да сграбча пратеничката ни и да я смачкам. Но трябваше да науча. Пресегнах към нея, с Осезание и с Умение. *Моля те!*

— Глупав Фиц!

Изрече думите на глас. Най-неочаквано се надвеси от Нас и стрелна клюна си към лицето ми. Вдигнах ръка да се защита по рефлекс. Тя я сграбчи със сребърната си човка и се вкопчи в ръкава ми с плясък на крилете.

Не се свързахме толкова чисто като с Нощни очи и едва успях да надникна през тънка цепнатина в птичия ум. Зърнах за миг насиненото лице на малко момиче, сините очи ококорени, бузата подута. Едва я познах. Чух неспокойния глас на Пчеличка: „Един изход е вход. Кажете на Нас! Където сметта излиза от замъка!“. А след това — непонятната гледка на замъка и водите около него, видени от най-високата кула или върха на мачта. Движеше се и стомахът ми се обърна, когато Пъстра ми показва какво е видяла, докато е летяла над замъка. Покрива, стражите, крачещи там, къщичките в оградената с каменен зид градина, още стражи, а след това — връхлитаща гледка на водите около замъка. Рибарски лодки подскачаха и рибарите хвърляха мрежи, избягвайки плитчините, оставени от отлива. Ивица сивкавокафява вода в морето, като от набъбнала от дъждовете река, нахлула в него. „Един изход е вход!“ — отекнаха отново думите на Пчеличка, а след това птицата ме пусна и падна на пясъка в краката ми.

— Пъстра! — извика Нас и се наведе да я вдигне.

Погледнах разтревожените им лица. Не се усмигнах. Надеждата бе твърде крехка, за да крепи усмивка. Изговорих думите с разтреперан глас:

— Нас. Пчеличка е казала на Пъстра да ти каже: „Един изход е вход“. — Поех си дъх. — Трябва да се приготвим.

Не се върнахме на Парагон. Изпратих Пъстра на кораба с простичко съобщение: „Моля чакай“. Надявах се да запомни думите и да ги предаде.

Стаята, която наехме в хана, беше евтина и гола и шумът от гостилницата се чуваше през пода. Опитахме се да поспим, но напразно. Ханът затихна чак когато вече станахме.

— Оставяме всичко, което няма да ни трябва — казах.

Спарк сгъна всичкото облекло и потупа обичливо купчината, сякаш се сбогуваше. Беше приспособила колана с огнените гърнета така, че да го нося високо на гърба си. Торбата със Среброто и огнетухлата се полюшваше на рамото ми. Дадох на Лант наметалото от Бъкип.

На излизане се прокраднах до кухнята, за да открадна гърне мас. Гребнах пепел от огнището и я смесих с маста. После настигнах другите, които чакаха на брега.

Говорехме малко, докато мажехме ръцете и лицата си с пепелява смес. Бях ги предупредил, че звукът се разнася ясно над водата. Проверих скритите си джобове. Видях, че Спарк прави същата проверка, както и Лант. Луната беше пълна и хвърляше над водата повече светлина, отколкото ми харесваше. Водата се отдръпваше и рано заранта щеше да оголи издигнатия път. Но не това беше целта ни.

Отливът беше оставил плитчини плътен мокър пясък, изхвърлени сепии и валма кафяви водорасли на каменистия бряг. Нас падна веднъж и си поряза дланите на някакви раковини. Не издаде и звук, а притисна разкъравените си ръце към корема си и не забави крачка. Нищо не бях направил, за да заслужи такъв младеж. Погледнах над морето и си помислих за Ел, суровия бог на тези води. Рядко се молах, но тази нощ поднесох на Ел и молитвите си да пощади тези, които ме придружаваха, и проклятията за него, ако ми ги отнеме.

Сушата се оголваше бавно и скоро разбрах защо Брашън бе избрал да хвърли котва в най-дълбоката част на залива. Отдръпващите се води оголваха скали и пясък. Между мокрите камъни щъкаха раци. Една риба бе останала в някаква локва.

Догонихме отдръпващите се вълни.

— Сега се мокрим — предупредих другите.

— Мокрил съм се много пъти — отвърна Нас храбро.

Нагазихме, като се стараехме да не пляскаме. Чух как Лант изруга тихо, когато ботушът му се напълни с вода. Навлязохме все по-надълбоко, напиряхме срещу водата, която се вдигна над коленете ни, бедрата и кръста. Вълни запляскаха около нас, сякаш за да ни избутат от целта ни.

Девствено белият остров на замъка Клерес имаше слугести зеленикави корени. Спрях, докато все още бяхме в тъмнина и на достатъчно разстояние от кулите и стрелците с лъкове по тях. Както беше предупредил Шутът, каменни куполи осветяваха брега на острова. Присвихме се и загледахме.

— Трябва да се движим бавно. Без да шляпаме. Шепнем колкото може по-малко. — В тъмното едва успях да видя кимванията им. — Трябва да се придвижим колкото може по-близо до острова, под нивото на онова, което стражите могат да видят на светлината на бреговите лампи. Ще е дълго газене. Това е риск. Може да намерим или не това, което търсим. Може да се провалим, но ще опитаме. Ако желаете да се върнете, няма да помисля нищо лошо за вас. Аз трябва да продължа.

— Каква окуражителна реч! — измърмори Лант.

Нас се подсмихна, а Спарк каза:

— Аз бих го последвала в битка.

— Хайде просто да тръгваме — каза Нас.

Замъкът беше построен на полуостров от сушата и онези, които го бяха откъснали, за да го превърнат в остров, не бяха прокопали толкова дълбоко, та част от вълните да не се разбива на бяла пяна в скалите от старата суша. Скрихме се под синьото наметало, за да се превърнем в безформено петно над водата. Двамата с Лант водехме, стиснали здраво края на наметалото така, че само очите ни бяха открити. Зад нас Спарк беше сложила ръцете си на раменете на Лант, а Нас се държеше за колана ми. Вървахме в стъпка, в странен танц,

бавно, и се стараехме да не издаваме звук. Едва ли стражите на кулите можеха да чуят тихия ни шепот.

— Тук е по-дълбоко. Внимавай как стъпваш.

— Нещо ми влезе в ботуша.

— Шшт — сгълча ги Лант.

Приказките секнаха. Пълзяхме напред като някаква странна гъсеница. Водите продължаваха да спадат. Мокра бяла скала щръкна изпод водорасли и полипи. Промъквахме се все по-близо и по-близо, докато търсех пътя според краткия образ, който ми беше подала Пъстра на водите около замъка. В дълбоката до бедрата вода заобиколихме стръмния скалист бряг. Над скалите наблюдателните кули се издигаха над суша и море. Стръмният ъгъл на голите стръмнини ни скри от стражите, които бавно крачеха по стената над нас. Водата продължаваше да се отдръпва.

— Сега какво? — попита задъхано Нас.

— Сега ни водят носовете ни — отвърнах.

Продължихме нагоре. Всеки изместен камък под краката ни, всяко рязко вдишване отекваха в ушите ми. Светлините на крайбрежния град зад нас се скриха, щом бавно обиколихме укреплението.

Миризмата, която следвах, се усили — на изпражнения и смет. Нас изсумтя отвратено и вдигна ръце, за да покрие носа и устата си. Нечистотиите от замъка изтичаха в изкоп, врязан в скалата. Зееше, мръсен и лигав, оголван ритмично от отдръпващите се вълни. Застоялата морска вода пляскаше мудно в изкопа при всяка вълна.

— Колко е дълбоко? — попита с отвращение Нас.

— Ще се наложи да разберем — отвърнах с неохота. Седнах на ръба и вълните ме обгърнаха до кръста. Опипващите ми стъпала не намериха дъно в гъстата слуз. — Дай ръка — казах на Лант и той коленичи да ми я подаде. Хванах се и отпуснах единия си крак в коритото шляпаща мръсотия. Вече бях мокър до кръста, но онова беше чиста морска вода. Сега ботушът ми затъна в лепкава тиня. Задържах се здраво за ръката на Лант, стъпих с другия крак и ахнах, щом затънах. Мръсотията и водата стигнаха до кръста ми.

Вонята и натискът на студената вода стегнаха гърлото ми.

— Водата още спада. Мисля, че ще можем да влезем оттук. — Направих последен опит. — Никой от вас не е длъжен да ме последва.

Този изкоп ще се превърне в тунел навътре в острова и ще се издига до най-долните тъмници. Ще е ходене в мръсотии и в пълна тъмнина. Тунелът свършва в каналната шахта на замъка. Шутът каза, че е в най-долната тъмница.

— Предупреди ни още в хана — каза кисело Нас. — Казахме, че все пак искаме да дойдем.

— Ако са хванали Амбър, вероятно ще я държат в долната тъмница — добави Спарк.

— Да.

— Тогава да тръгваме. Скоро ще се съмне — изтъкна Лант.

— Слизайте — подканих ги и един по един те се спуснаха при мен.

Нас ахна уплашено, защото мръсната вода стигна почти до врата му.

Затътрихме се в колона напред. Оставихме откритото небе и морския вятър зад нас, щом изкопът се превърна в тунел. Никаква светлина не се виждаше в края му. Поведох ги в тъмното. Наклонът бавно стана по-стръмен. Утайката стана хлъзгава и едва се задържахме на крака.

Вървахме изгърбени, вонята беше непоносима. Водех, а Нас се държеше за колана ми, след това беше Спарк и накрая Лант. Изругах тихо, когато напипващата ми в тъмното ръка се натъкна на вертикални метални решетки, но след малко опипване открих, че са проядени от морето. Заедно с Лант огънахме две и ги счупихме. Промуших се през решетката, коланът ми с гърнетата се закачи за малко — другите се провряха след мен. Продължихме през вонята и лепкавата мръсотия.

— Дали ще можем да се върнем по същия път? — попита Лант.

— Не. Когато дойде приливът, това ще се напълни с вода.

Не попита как ще се измъкнем от замъка. Знаеше, че не знам. Вървахме срещу бавен плитък поток мръсотия, хлъзгахме се, държахме се един за друг, ругаехме тихо. Тъмнината беше непроницаема. Хлъзгавата стена, която докосвах с дясната си ръка, беше единственият ми водач.

Тътрехме се напред. След това в далечината се появи смътен полукръг жълта светлина.

— Трябва да вървим по-бързо — предложи задъхано Нас. Разбрах желанието му. Гърбът ми се беше схванал, а вонята ме

оставяше без дъх.

— Не знаем кой може да ни очаква — напомних му.

Крачехме упорито и безшумно. Смътната светлина се усили. Стигнах до сводестия отвор на щерната и махнах на другите в сумрачната светлина да се задържат назад. Щерната имаше наклонен под, с изпражненията и отпадъците от деня, през които трябваше да се изгази. Чух как Лант се изкашля сподавено. Светлината, стигаща до нас, беше нищожна. Намерих с опипване ръждясала стълба и съжалих онези, които периодично слизат да изгребат щерната. Обърнах се към Лант и му посочих да тръгне напред, а на останалите — да изчакат. Лант застана до мен до стълбата.

— Аз се качвам. Ти си след мен. Ако има пазач, двамата се справяме с него.

Когато бях на шест стъпала нагоре, усетих, че се качва зад мен. Бавно, стъпало по стъпало, стараех се да не мисля каква мръсотия пипам. Нагоре и нагоре, и нагоре. Светлината стана малко по-силна. Най-сетне — много бавно — показах главата си над ръба на щерната и се огледах. На поставки в другия край на дългото помещение горяха големи лампи, почти гърнета. Не видях никого.

Стените бяха от дялан камък. Изкачих се през ръба и видях стъпала, спускащи се до нивото на пода. Разбира се. Ръбовете на щерната трябваше да са над приливното ниво. Възхитих се на замисъла на строителите. При прилив водата се вливаше и размиваше отпадъците; при отлив водата и боклуците изтичаха. Лант стигна до мен и зачака.

Тръгнах бързо и колкото може по-безшумно през голямото помещение. Видях онова, за което Шутът ме беше предупредил. Маса, от която висяха вериги. Голямо огнище, сега изстинало. Инструментите до него не бяха за поддържане на огън. Забързах покрай тях и чух ритмичен звук. Спрях, докато се уверя какво представляваше. Хъркане. Но беше ли затворник, или пазач? Огледах сенките в ъглите на помещението и се запромъквах натам.

Дървена маса и пейка. Там спеше пазач, отпуснал лице на ръцете си. Жена. Само един пазач? Така изглеждаше. Прокраднах се към нея по-тихо от котка. С една ръка сграбчих косата и вдигнах главата ѝ. С другата ѝ прерязах гърлото. Запуших устата ѝ с ръка, докато тялото ѝ

трепереше и помпаше кръв на масата. Край. Обърнах се и се върнах при Лант. Изкачих стъпалата и прошепнах в ухото му:

— Мисля, че беше само една. Приключих с нея.

Той махна на другите и те дойдоха тихо при нас. Спарк се изкатери бързо. Зад нея Нас изпуктя тихо и посочи едно тяло, лежащо по гръб в лепкавата мръсотия. Минах по ръба на щерната и го погледнах.

— Не е Шутът, нито Пчеличка — уверих ги. Тялото беше покрито с утайка. Приливите не се бяха оказали достатъчно силни, за да го отнесат. Ужасен белег бе обезобразил едната страна на подпухналото лице. — Просто труп — казах тихо, защото лицето на момчето беше пламнало от ужас. — Твърде мъртъв, за да ни навреди. Изхвърлено в боклука. Може би е Симфи?

Разкарах трупа от мислите си; не можеше да ни навреди. Можеше само да ме разсее за истинските опасности.

— Къде сме? — попита с треперещ глас Нас.

— В най-долното ниво на крепостта. Долната тъмница. Точно над приливното ниво.

Дори на смътната светлина бяхме жалка гледка, мокри и мръсни. Спарк беше пребледняла от отвращение, а докато Лант тръскаше мръсотията от ботушите си, видях как се напрегна, докато се мъчеше да не повърне. Ботушите на Нас жвакаха и той ги събу, изля ги и ги наядна отново с гримаса. Спрях да излея и моите, както и Лант, и изтръсках колкото можах мръсотията от краката си. Спарк беше с обувки, както се полагаше на моминското ѝ облекло. Изрита ги и ги изчисти от мръсотията. Продължихме заедно.

Поведох ги покрай плувналата в кръв маса и отпуснатата мъртва тъмничарка и продължихме в сумрака. Стигнахме до решетките и след това до килиите. Надникнах в първата и видях само едно преобърнато гърне и гола постеля. Втората беше същата. В третата ужасната гледка ме зашемети. Видях най-ужасния си страх: Шута, пребит и окървавен, лежащ по очи и неподвижен на гола платформа на пода. Една ръка се протягаше към нас, с дланта нагоре и празна. Огледах го с надеждата да видя лекото повдигане на дъх в тялото му.

Нямаше.

33.

СВЕЩИ

Тобава идва коронован син елен. Пробужда камък. Ако пробужда камък, се появява вълк. Златен мъж държи вълка на верига, която отива до сърцето му. Ако златният мъж води вълка, то жената, която властва в леда, пада. Ако тя пада, истински пророк умира с нея, но черен дракон се надига от леда. Това съм сънувал, но само два пъти.

Сънувал съм седем пъти, че син елен пада, червена кръв плисва. Никой камък не се пробужда и жената става кралица на леда. Истинският пророк се превръща в кукла, паднала на мъртви листа в дълбок лес. Мъх го покрива цял и той е забравен.

Сикорн, Бял от родословна линия
Порджендайн, Запис 472

След като птицата отлетя, седнах на сламеника замаяна и посърнала. Трябваше да полегна. Затворих очи. Не мисля, че спях. Как можеше да съм спала? Но когато се съвзех, другите затворници тихо се питаха един друг:

— Възлюбен ли беше това? Мислех, че е мъртъв.

— Капра тежко ли я раниха?

— Какво направи Прилкоп? Ще го накажат ли?

А по-късно:

— Няма ли да ни донесат храна тази вечер?

— Няма ли да запалят лампата?

— Стража? Стража? Какво става с храната?

Всичките им въпроси оставаха без отговор.

Вечерната светлина, която идваше през стената на килията, отслабна и погасна. Надникнах навън през дупките. Над стените на замъка успях да видя малко късче от нощното небе. По-хладният нощен въздух нахлу с тъмнината. Седнах на постелята си и зачаках. Опитах се да намеря перцето, което бях уловила, но бе изчезнало. И враните бяха черни. Защо бях сънувала червено перо и сребърен клон? И червен дракон. Безсмислено беше.

Известно време се чудех за враната. Изглеждаше толкова случайно. Дойде, говори ми за Нас, каза, че той не може да дойде. След това отлетя.

Идваше червен дракон.

Бях ли го сънувала?

Вълк Баща? Защо ме накара да кажа „един изход е вход“?

Да им каже, че има път, по който да стигнат до нас.
Изглеждаше по-малък в мислите ми.

На кого да каже? На Нас?

Не. На баща ти. Щом Шутът е близо, баща ти не може да е далече. Посягам за него, но твоите стени са силни.

Баща ми? Сигурен ли си? Мога да сниша стените си.

Не! Недей!

Бях започнала да треперя. Беше ли възможно? След всички тези седмици, след като ме беше избутал от себе си? *Той е дошъл да ме намери? Сигурен ли си? Сигурен ли си, че баща ми е близо?*

Отговорът му беше смътен. *Не.*

Присъствието му заглъхна като надеждите ми.

Внимателно премислих това, което знаех.

Знаех, че Възлюбен бе дошъл. Това беше истинско. Ако беше дошъл, за да ме спаси, беше се справил лошо. Само беше влошил нещата. Щяха да го пребият до смърт, и Прилкоп също. И нямаше да получим храна, защото той беше убил пазачката, която се грижеше за нас, а Фелоуди не беше и помислил да назначи нова. Зачудих се дали Капра е умряла. Зачудих се дали Култри и Винделиар ще убедят Фелоуди, че трябва да бъде убита. Помислих, че Капра може да им се е противопоставяла, за да ме опази жива. Но ако тя беше умряла или лошо ранена, можеха да дойдат и да ме вземат. И да ме убият.

Прилкоп беше ли мъртъв вече? Щяха да го убият бавно, така беше казал. Мен щяха ли да ме убият бавно? Прецених, че е много вероятно, и тази мисъл ме уплаши. Станах, с разтуптяно сърце, с ръка притисната на устата ми. След това с усилие седнах отново. Още не. Все още не изглеждаше правилно.

Помъчих се да сложа мислите си в ред. Враната беше истинска, защото Вълкът Баща ме беше накарал да ѝ говоря.

Ако Вълкът Баща беше истински.

Изтласках всичко това настрани. Какво знаех с абсолютна сигурност? Култри и Винделиар искаха да ме убият. Стига да успееха да убедят Фелоуди, щяха да го направят.

С това оставаше само моята пътека. Пътеката, за която ми беше казал Прилкоп, можеше да не е добра.

Това беше единственото, което имах. Единствената ми сигурност. Не можех да завися от говореща врана или висящата на косъм надежда, че баща ми може да е наблизо. Аз. Аз бях това, от което можех да завися. Аз бях единствената ми възможност и пътеката, която бях зърнала, изведнъж стана моята вярна Пътека.

Изпитах съжаление за това как беше преминал животът ми. Знаех, че вече всичко е свършило. Никога вече нямаше да седя на кухненската маса във Върбов лес и да гледам как брашно и вода се превръщат в хляб. Някога вече нямаше да крада свитъци от татко ми, никога — да споря с него. Никога вече нямаше да седя в малкото ми скривалище с котка, която не беше моя. Онази част от живота ми беше много кратка. Ако бях знаела колко е добра, щях да съм ѝ се радвала повече. Но Прилкоп грешеше. Никакъв избор не беше имало за мен. Дуалия ми бе отнела всички възможности за избор, когато ме бе отвлякла и ме беше довела тук. Все още няхах никакъв избор.

Беше глупаво, но копнеех да му кажа защо греша. Да говоря отново с него. Но подозирах, че той вече е мъртъв. Все пак прошепнах думите на глас:

— Ти грешаш, Прилкоп. Проблемът не е, че забравяме миналото. Помним го твърде добре. Децата помнят злини, които врагове са направили на дядовците им, и обвиняват внучките на старите врагове. Децата не се раждат със спомени кой е оскърбил майка им или убил дядо им, или откраднал земята им. Тези омрази им ги предават, учат ги на тях, вдъхват им ги. Ако възрастните не казваха на децата за

наследствените омрази, може би щяхме да сме по-добре. Може би Шестте херцогства нямаше да мразят Халкида. Щяха ли Алените кораби да са дошли до Шестте херцогства, ако външноостровитяните не помнеха какво сме направили на техните деди?

Вслушах се в тишината, която последва въпроса ми.

Нощта вече поемаше към утрото. Вече беше време планът ми да стане реалност. Време беше да поставя света на моята по-добра Пътека.

Намерих малката цепнатина в шева на сламеника и издърпах ножа и вързаните четири ключа. Отделих ключовете. Трудно беше да бръкна през решетките и да вкарам всеки — в подходящия ред — в подходящата дупка и след това да го превъртя. Радвах се, че трябваше да използвам само два. Все пак се оказа бавно, докато намеря кои са двата. Много внимателно и тихо ги превъртях в ключалките и след това хлъзнах металното резе. Отворих решетъчната врата само колкото да си подам главата. Не видях никого в коридора.

Внимателно излязох и затворих вратата. Без да бързам, я заключих с всичките четири ключа. Готово.

За толкова дълго време с Винделиар на кораба се бях научила да не мисля. И сега, докато се движех безшумно по пътеката между килиите, се стараех да опазя ума си колкото може по-празен. Гледах само обикновени неща. Плочките на пода. Вратата. Дръжката. Незаключено. Тихо, тихо. Стъпих на нещо. О, кръвта на тъмничарката. Продължавай. Стълбите. Бъдещето, към което отивах, изникваше все по-голямо, по-ясно и по-ярко. С всяка стъпка, която правех, увереността ми нарастваше. Но аз я потиснах, сгънах Пътеката си, направих я малка и лична. Вместо това си припомних аромата на свещта на мама. Помислих за татко, как пишеше в кабинета си всяка нощ и почти всяка нощ изгаряше каквото бе написал.

Тихо заслизах по стълбите. Едно крило, след това на по-широко стълбище и надолу към нивото със свитъците и библиотеките. Прокраднах се покрай стената и надникнах иззад ъгъла. Широките коридори бяха осветени от горящи гърнета с масло. Не! Не онзи спомен. Вместо това помислих за горското ухане на маслото, колко сладко миришеше, докато гореше. Коридорите бяха празни. Тръгнах тихо покрай стените. Не поглеждах към портретите и пейзажите по тях. Стигнах до вратата на първата стая със свитъци. Влязох

предпазливо, за да не би все още лурики или лингстри, или колатори да са на работа, но всичко беше тихо и тъмно. Лампите тук бяха угасени за нощта. Изчаках, докато очите ми се приспособят. Високите прозорци покрай задната стена пропускаха звездната и лунна светлина. Щеше да е достатъчно, за да ме води.

Имах да изпълня грижливо обмислен низ от задачи. Тръгнах покрай рафтовете и рамките, заизвивах се между тях с изпънати напред ръце. Съборих свитъци, хартии и книги на пода. Засипах пода с тях, докато лъкатуших през градината от складирани сънища все едно бях пчела, движеща се в ливада от натежали с нектар цветове. Стари напукани свитъци и нови листове хартия, велен от телешка кожа и подвързани с кожа книги. Всичко на пода — докато не направих пътека от нападали сънища през лабиринта от рафтове и лавици.

Трябваше да се кача на стол, за да стигна до дебелото гърне с масло на рафта. Лампата беше много тежка и разлях малко масло, докато я смъкна. Ухание на гора. Помислих за тучна пръст и в ума ми се събудиха спомени за майка ми. „Ако плевиш, плеви добре. Изтръгни го цялото, до най-дълбокия корен. Иначе просто ще се върне. Ще бъде по-силно от всякога и ще трябва да свършиш работата отново. Или някой друг трябва да се заеме с недовършената ти задача.“

Гърнето беше тежко. Сложих го на пода, наклоних го като чайник и разлях масло на дълга лъкатушеща ивица, докато го влачех по книгите, свитъците и пергаментите. Намокрих дирята си от нападали сънища. Когато маслото свърши, минах отново, дърпах свитъци и листове от лавиците и ги пусках да паднат и да се наакиснат в маслото. Отидох до друга лампа. Отново се качих на стол и отново изсипах маслото, а след това съборих в него още предсказания. Рафтовете бяха от хубаво дърво и се зарадвах като видях как маслото се просмуква под тях. Трето гърне с масло намокри всички тези възможни видове бъдеще и прецених, че задачата ми в тази зала е приключила.

Помислих за градината на мама и къде с носене, къде с влачене, домъкнах един стол в главния коридор. Орлови нокти, колко добре си спомних аромата им. Извадих счупената половина от свещта на майка ми. Помнех я нова, помнех богатия, щедър кехлибар на пчелния восък. Сега беше начупена и нащърбена, восъкът набит с мръсотия и конци. Но щеше да гори.

Рафтовете с лампи в коридора бяха по-високи. Едва можах да достигна пламъка със свещта си. Запалих я и свих шепа, за да опазя пламъчето, докато я носех обратно в залата със свитъците. Имах чувството, че се сбогувам с приятел, когато оставих восъка да закапе на пода. Закрепих я, за да може да гори и да не се претъркала. Когато свещта изгореше до един пръст, пламъкът щеше да стигне до маслото. Трябваше да побързам.

Какво правиш?

Винделиар беше объркан. Непохватно от моя страна — да позволя чуденето му да докосне мислите ми. Пресегнах се към него все едно не се боях. Оставих мислите си да омекнат по ръбовете все едно бях сънена. *Градината на мама. Орлови нокти, толкова уханни в горещото лятно слънце. Боровата гора наблизо, лъха толкова сладко.* Изпуснах дълга, бавна въздишка и си представих, че се обръщам на тънкия си сламеник в килията. Оставих мислите си да бъдат залети от сън, докато съзнанието ми се промъкваше в сетивата му.

Вече не беше в килия, а в уютна стая. Стаята на Фелоуди. Езикът му беше вкусил хубаво бренди, но не му беше харесало. Раните му бяха намазани с балсам и превързани. В устата му се бе задържал споменът за сладки ястия. Коремът му беше пълен с тях. Но предстоеше още нещо. Той тръпнеше в очакване.

Страх се промъкна в корема ми като студена вода. Познавах това нетърпение. Знаех какво очаква. Но бях повярвала, че всичко е свършило.

Бях проявила небрежност.

Не е! Капра е скрила четири стъкленици! Но вече не може да ги крие от нас. И когато го получа, ще взривя малкия ти ум с магията си. Ще правиш каквото ти се каже да правиш! Ще бъда толкова силен, че никой няма да може да ми се противопостави! Ще ти кажа да умреш, както ти каза на Дуалия! Не, няма. Знам нещо по-добро, което мога да направя! Смъртта на предателя за теб! Червеи ще те ядат, докато очите ти не закървят, и ще молиш да те убия!

Изкрещя го, без да го интересува дали ще ме събуди. Затръшнах стените си и перченето и заканите му задрачиха по тях. О, как ме мразеше сега! Как мразеше всекиго! Всеки го беше наранил, всеки го беше предал, но скоро той щеше да си отмъсти. Скоро!

Орлови нокти и пчели. Пчели, бърмчащи толкова силно в красивия розов храст, че не можех да чуя нищо друго. Само пчели. В едно дълбоко кътче на съзнанието си се радвах, че вече не съм заключена в килията. Бях направила правилния избор.

Култри! Култри, чуй ме! Малката кучка е извън килията си! Претърсете градините и къщичките. Мисли се за умна, но мирише цветя и аз го знам! Бързо! Пригответи смъртта на предателя за нея! Заловете я и ѝ я дайте!

Винделиар, аз съм с лечителя и Капра в кулата ѝ. Тя ми даде змийската отвара. Ще ти я донеса.

Да, чудесно, добре! Но пратете стражите да я потърсят. Кажете им, че е избягала и че аз го знам! Започнете с градините, но я намерете, намерете Пчеличка. Тя е по-опасна, отколкото можеш да си представиш!

Стоях замръзнала. Изградих стените си и ги направих по-здрави и силни. Ако Винделиар получише отварата, щях ли да му устоя? Не знаех.

Времето ми изтичаше бързо. Все още имах да свърша твърде много.

Изтичах по коридора до следващата врата, зад която знаех, че има библиотека със свитъци. Влязох във втората зала също толкова предпазливо като в първата, но тя също беше празна и тъмна. Повторих лъкатушещата диря с нападали свитъци. Бях по-добра този път, не се мъчех да бутам тежки книги на пода. Нека да изгорят, когато пламъците се изкачат до тях. Направих купчина от ръкописи под една тежка маса върху дебела пътека. Отново преместих стол, за да стигна до задрямала лампа. Оставих аромата на масло да изпълни ума ми, докато оставях лъкатушеща диря около високите рафтове със свитъци и книги. Това беше по-голямата зала. Трябваше да започна първо тук. Втората лампа беше тежка. Намокрих масите и столовете колкото можах, като се стараех да не разливам по дрехите си. Но гърнето беше тежко и понякога маслото плисваше по краката ми.

Винделиар вече ме усещаше. Помислих за малката си постеля в килията. Помислих за сламата, която я запълваше, и как пращеше под мен. Миришеше на слама и пръст. Изпълних ума си с миризмата на слама и пръст. Как ме бодяха счупените стръкчета слама в грубата тъкан. Пропуснах малко от това към него. Мисълта го зарадва и го

оставих да ѝ се наслади. С далечен вик към Култри той настоя да пратят други стражи до килиите на покрива. Измъкнах се от мислите му.

С третото тежко гърне ми беше трудно да се справя. Олюлях се, докато го смъквах, и то се изплъзна от ръцете ми. Масло се изля по предницата на дрехата ми и ръцете ми станаха хлъзгави. Трудно беше да го хвана и ми беше трудно да мисля за орлови нокти или борови цепеници, докато го влачех през залата. Както преди, върнах се по стъпките си, като събарях и хвърлях отгоре свитъци и книги от рафтовете. Те изгаряха от нетърпение да попият маслото. Видях как мастилото потъмня и се разшири, докато поемаше маслото.

Винделиар крещеше необуздано извън стените ми. Не ми хареса триумфалната нотка във воя му, но не посмях да му подам мисъл. Един изход е вход. Нямаше да позволя умът ми да се съсредоточи върху врясъците му. Мислех само за орлови нокти и изтръгване на плевели до последния корен. Как човек трябва да ги унищожи всичките, иначе ще избуят отново. Плевях в градината на майка ми. Хващах бурените за листата и издърпвах бавно и сигурно, за да измъкна жълтия корен от пръстта.

Ръцете ми се хлъзнаха на дръжката на вратата и беше трудно да задържа здраво тежкия дървен стол, който издърпах в коридора. Влачещите се крака на стола стържеха. Не можех да го избегна. Качих се на него. Тази половина на свещта беше по-къса. Трябваше да се надигна на пръсти, та опърпаният ѝ фитил да стигне до пламъка. Застанах с изпъната над главата ми ръка и чаках, чаках, чаках, докато най-сетне пламъкът се измести към свещта ми.

Ще те намерят. Идват да те хванат! Ще умреш със смъртта на предателя! Прогорил съм го в умовете им, както прогорих Култри! Няма да спрат, докато не те намерят!

Много закъсня.

Не биваше да позволя тази мисъл да се изплъзне от мен, но, ох, колко сладко бе задоволството. Показах му пламъка, позволих му да помирише аромата на орлови нокти, които двете с майка ми бяхме събрали и вложили в него. След това го отблъснах, колкото може по-силно, с ужасната миризма на горящата Симфи.

Докато слизах от стола, се подхлъзнах и изпуснах свещта. Хвърлих се към нея и пламъкът скочи и облиза мазната ми ръка. Не

успя да я подпали. Имаше масло по босите ми крака и се плъзгах, докато бързах до отворената врата на втората зала със свитъци. Този път не оставих свещта. Влязох навътре в залата и се наведох, за да подпаля струпаните хартии. Движех се покрай редици рафтове, навеждах се отново и ги подпалвах. Сепнах се, когато пламъците плъзнаха по дирята от съборени свитъци. Затичах към вратата, надбягвайки се с поглъщащия огън. На вратата се обърнах.

— Довиждане, мамо — казах тихо и оставих свещта ѝ върху един мазен свитък.

Пламъците скочиха високо, облизваха дървените рамки и рафтове, понесоха се бързо по тесните проходи между етажерките. Бяха достатъчно високи и толкова горещи, че свитъците на втория, третия и дори на четвъртия ред започнаха да покафявяват, да хрущят и да се запалват. Вдигнах очи и видях къдрещите се облаци пушек, пълзящи към тавана като змии.

Постоях малко с гръб към вратата, гледах, душех дима и пушеците, усещах лъхащата към мен горещина. Горящи късове хартия се понесоха на вълните от огньовете. Вдигаха се високо и кацаха на най-високите рафтове като гълъби, донесли огън на струпаните там хартии.

Наложи се да натисна силно, за да отворя вратата. Щом тя се отвори, въздухът се раздвижи и пламъците изведнъж забушуваха. Изскочих навън уплашена, че маслото по ръцете и дрехите ми може да прихване. Свещта в първата зала със свитъци беше свършила работата си. Вратите към тази зала се тресяха сякаш пламъците блъскаха по тях да излязат. Тънки пипала дим изригваха навън. Напомняха на дъха на куче в студен зимен ден.

Постоях неподвижно, с чувството, че за момент балансирам. Беше моят съвършен миг. Бях там, където бях родена да съм, и задачата, която бях родена да изпълня, сега се изпълняваше. Задвижех ли се, пътеките към бъдещето щяха отново да се завихрят и да се променят. Но в този съвършен миг бях изпълнила предопределението си. Може би щях да живея. Исках да живея, но само ако тази пътека водеше към спасението ми от Слугите. Ако да живея означаваше да бъда пленена отново, ако ми дадяха смъртта на предателя, ако доживеех да видя лицето на Винделиар... не. Знаех какво разбираха под „смърт на предателя“. Видяла бях клетата пратеничка, кървавите

сълзи, които капеха от очите ѝ, проядена отвътре от паразити. Ако трябваше да избирам между смърт и плен, щях да избира смъртта. При тази мисъл сърцето ми заби по-бързо и с всеки удар осъзнавах, че взимам решение. Движи се, не се движи. Избягай обратно в залата със свитъци и пламъците ще те погълнат. Все пак щеше да е по-бърза смърт от онази, която щяха да ми дадат Слугите. Плачи, не плачи. Бягай наляво, бягай надясно. Избягай обратно в килията си, скрий се в градините. Всеки избор, който можех да направя — и от всеки такъв избор извирала безброй видове бъдеще.

Огънят, който бях разпалила, беше горещ. Вече надушвах миризмата на въглен от дървените врати и дори виждах потъмняването на дървото. В коридора беше станало по-топло, дори горещо. Колко щети можеше да нанесе огънят?

Столовете, които бях избутала в коридора, все още чакаха под рафтовете с лампите, където бях запалила свещите. Двете ми свещи, които бях донесла толкова далече, за да ми помогнат да изтръгна това зло от света до самите му корени, вече бяха използвани. Но помислих, че мога да направя още. Нямах време за спиране или чудене. Качих се на по-близкия стол.

Гърнето-лампа беше голямо и тежко. И леко топло на допир. Вече имах масло по ризата и панталоните. Един допир до пламъка и можех да заподскачам и да запищя също като Симфи. *Направи го. Но го направи внимателно. После избягай.* Съветът на Вълка Баща дойде като шепот. Накара ме да осъзная, че съм била невнимателна със стените си. Усетих вкуса на мръсната змийска отвара в устата на Винделиар.

Не мисли за него. Стените.

Можех да стигна до гърнето само с едната си ръка, и то само ако се надигнех на пръсти. Натиснах го. Нищо. *Бутни отново.* Чух как дъното от изпечена глина изстърга по дървото на рафта. Бутнах отново. Гърнето не помръдна. Усетих замайване и погледнах по коридора. Беше пълен с пушек.

По-скоро паднах, отколкото скочих от стола.

Огньовете вече бучаха зад вратите. Дървото почерняваше. Скоро пламъците щяха да пробият. Помислих дали ще мога да вдигна стола и да го хвърля по гърнето, да го счупя или съборя. В следващия миг езиче пламък облиза горния праг на първата врата.

Побягнах. Стигнах до друга врата и я отворих. Зяпнах стъписана и разочарована. Още свитъци. Още книги и хартии. Още събрани сънища, за да злоупотребяват с тях. Нямаше да го позволя!

Няма време!

— Точно затова съм тук. Това е бъдещето, което съм предназначена да сътворя. Това е моето време и всичкото време, което ми трябва. Пътеката, която правя, започва тук! Трябва да го направя! — Изрекох думите на глас.

Вече бях по-непредпазлива. Бутах и дърпах книги и свитъци. Намерих лампа вътре в библиотеката. Някой я беше оставил на една маса. Тази беше едва наполовина пълна. Разлях я на дълга дия. Намерих друга лампа на рафт и я бутнах долу със силен трясък. Маслото оплиска едно пано до висока лавица с хартии. Добре. Всичко добре. Сега трябваше да намеря пламък. Намотах няколко листа и ги изнесох в коридора.

Пушек. Закашлях се. Изведнъж се почувствах замаяна.

Бягай. Веднага! Трябва да излезеш навън. Вълкът Баща проби през стените ми и тревогата му бе явна. Чух трясък и след това огънят зарева още по-силно. Разбира се. Имаше други лампи в залите със свитъци. Щяха да се подпалят и да подсилят пламъците. Пуснах навитите хартии. Изведнъж ми се прииска да живея. Прииска ми се да имам още един шанс да се спася и да съм жива. Заситних по коридора към стълбите. Погледнах назад. Гъст пушек пълзеше и кипеше по изрисувания таван. Ламперията над първата врата вече гореше.

Изведнъж вратите на втората зала изпрацяха и се отвориха. Навън изригнаха пламъци. Гърнето-лампа до вратата подскочи и падна. Масло плъзна по стената и по пода. Пламъците облизаха напуканата врата и заиграха по течащото масло.

Пожарът изрева мощно и след това ме удари стена от зной. Полетях напред и паднах на твърдия под. Лакти и колене, и брадичка. Прехапах си езика. Изохках от болка, задавих се и примигах. Стегнах се и се изправих. Почти мигновено паднах отново. Над мен имаше надвиснала пелена от жегата и дим. Легнах на пода, мъчех се да вдишам.

Плъзи. Стигни до стълбите. Трябва да излезеш навън.

Подчиних се.

34.

ПУШЕК

Но знаеш ли, Фиц, след като брат ми умря, бях повече сам, отколкото бях мислил някога, че може да бъда. Умен беше моят крал, да, и човекът, който командваше ръката ми, но в часовете след като замъкът заспеше, когато двамата с него седяхме край камината в спалнята му и говорехме, той беше също така мой приятел.

Малко приятели съм имал през живота си. Когато живеех зад стените, имаше няколко ключови шпиони, с които се срещах, често под някоя от маските си. Може би съм започнал да завися от твоето приятелство твърде много заради онази изолация. Дали бях ревнив за твоите приятелства и романтични връзки? Не. Мисля, че по-добрата дума би била завист. Дори след като излязох от стените и можех да се движа из Бъкип като лорд Сенч, беше трудно да създам истински приятелства, защото моята биография и занаят трябваше да останат тайна.

Виж собствените си приятели през онези дни. Колко от тях наистина знаеха какво беше ти, какво беше правил и какво бе способен да направиш?

Писмо от Сенч до Фицрицарин Пророка

— Глупак.

Думата сама се изплъзна от устните ми, когато се възрях в тъмната килия. Видях бледото му лице, затворените очи, белотата на изпънатата му длан и с внезапна увереност разбрах, че е приел милостивия изход, който му бях дал аз. Причерня ми. Не можех нито да извърна поглед, нито да проговоря. Аз му бях дал смъртта. Той я беше приел. Бяхме тук; можехме да сме го спасили. Защо го бях направил?

Чух смътно дрънчане на метал в метал.

— Донеси светлина! — каза Спарк.

Извърнах глава. Беше до мен, с иглите вече пъхнати в много старата ключалка. После дойде Лант, понесъл дебела лампа, цяло гърне, в двете си ръце. Тупна я долу до мен. Не можа да освети много, но все пак хвърли някаква светлина. Огледах Шута. Кръв по лицето му. Беше умрял сам в килия. По-добре може би от методичното изтезание, от което се беше боял, но не можех да изпитам никакво облекчение.

— Остави. Твърде късно е. Трябва да потърсим Пчеличка — прошепнах на Спарк.

„Пчеличка — казах си. — Мисли само за Пчеличка!“ Но Спарк изсумтя, след като натисна двете лостчета едно в друго и ключалката поддаде. Бутнах бързо вратата, влязох в килията и заставах над Шута. Трябваше ли да оставя тялото му тук? Можех ли да направя друго? Останалите се струпяха на вратата и ме загледаха, щом се наведох и посегнах да изтрия кръвта от лицето му.

Запокитеното нощно гърне не ме улучи по главата на косъм. Усетих фученето от преминаването му и чух трясъка, щом се удари в стената на килията. Отскочих назад, а Шутът скочи към мен, за да ми издере очите. Улових го, прегърнах го и му заговорих:

— Шуте, Шуте, аз съм, Фиц! Спри, аз съм!

След миг тялото му се вцепени и той едва не се свлече на пода.

— Капра. — Подпухналата му уста заглушаваше думите. — Очаквах Култри. С горещите щипци. Докато тя гледа.

— Не. Ние сме тук. Дойдохме да намерим теб и Пчеличка и да я върнем у дома. Шуте, защо тръгна без нас? — Въпросът, който пареше корема ми през целия ден.

— Идете при Пчеличка. Килиите на покрива. Тя е горе. И Прилкоп също.

— Пъстра ни каза. Ще я намерим.

Той се отпусна в ръцете ми. Фразите заизлизаха с пъшкане от устата му, докато го водех към вратата на килията.

— Да спася Пчеличка. Моя е вината, че я взеха. Аз ги отведох до нея. И да ги убия. Да свърша мръсната си работа. Да разчистя бъркотията, която направих. Да бъда Катализаторът този път. Както ти каза, че мога.

— Дай да помогна — каза Лант и хвана едната му ръка, а Спарк се наведе да огледа лицето му и попита:

— Много ли е пострадал?

— Не знам. Шуте, боях се, че си изял отровата, която ти дадох. Не си. Нали? — Ужасно нещо: да се чудиш дали я е глътнал точно преди да пристигнем.

— Не можех. Исках, но не можех. Не и докато Пчеличка е в ръцете им. Не мога да умра, докато не поправя това, Фиц. — Кръв потече от носа му. Той подсмръкна, след което каза с гордост: — Убих двама, поне така мисля. Добрах се до покоите на Култри. Наложих се да се скрия на стълбището и помислих, че бих могъл и да продължа нагоре и да му оставя малък спомен. Нямаше го. Мисля, че го направих добре. На ръба на чашата му. Във виното му, разбира се, и прах, натъркана във възглавницата и чаршафите му. Още — на дръжката на вратата му. — Гласът му трепереше.

— Би трябвало да стигне — промърморих, докато го извеждахме от килията. Беше сложил достатъчно отрова, за да убие десетина души. — Съвестна работа. А как уби Симфи?

— Не Симфи. Капра. Е, мисля, че я убих. Забих нож в корема ѝ. Два пъти. — Олюля се, подпря се на мен и се изправи решително. — Загубих ножа. И пеперуденото наметало.

— Приемлива цена.

— Намерих буре с вода. Не знам колко е чиста — каза Нас притеснено.

— Вода ли? Чиста или мръсна, дай ми!

Заведохме го до бурето. На него бе закачен черпак. Нас го напълни и Шутът отпи. Следващия изля на главата си и избърса лицето си. С полепналата по черепа му коса в сумрака изглеждаше много стар.

— Още — каза Шутът и го изчакахме мълчаливо. Когато се напи, Спарк попита:

— Освен отоците, които виждаме, и разцепеното чело, ранен ли си?

Шутът направи гримаса и изплю кървава хрчка.

— Биха ме с тояги. Много. И ме ритаха. Жестоко, но не чак толкова. Пазеха ме за удоволствие на Капра, мисля. Но се надявам, че е мъртва. Фиц, моите рани не са важни. Трябва да намерим Пчеличка. Когато я видях, я държаха в горните килии, на покрива на крепостта. И Прилкоп е там някъде. Помислих, че ще го сложат тук с мен, но не го направиха. — Замълча, за да си поеме дъх, и се хвана за ребрата. Закашля се и потръпнах, докато го гледах.

— Казах ти, Пъстра ни я намери. — Зачудих се колко удара по главата е понесъл.

Той помълча малко.

— Разбира се. Тя трябваше да е първият ни шпионин.

— Нас се сети за нея — отвърнах и момчето се усмихна широко. Беше смъкнал трупа на тъмничарката от масата и нагласи стол за Шута. Кимнах му признателно. — Сега отиваме за нея, Шуте. Не можем да я измъкнем по пътя. След смъртта на Симфи Слугите са го затворили. Заклепени сме тук, освен ако не успеем да намерим входа към тунела, който минава под пътя.

Той присви очи към мен.

— Как стигнахте тук тогава?

— Дойдохме през отходната шахта, която се излива в залива. Но не можем да се върнем оттам. Приливът ще я залее. Освен ако не успеем да намерим Пчеличка и се скрием до следващия отлив.

— След половин ден? — Той поклати глава. — Ще дойдат за мен преди това. Ще ни намерят тук.

— Какъв беше планът ти за бягство?

— Пеперуденото наметало и пътят.

— Наметалото го няма, а пътят е затворен. Връщаме се на опита да намерим тунела под пътя.

Той се усмихна криво.

— Моят план ми харесваше повече. Откъде знаеш, че Симфи е мъртва?

— Оповестиха го и спуснаха черно знаме от кулата й.

Той поклати глава.

— Не е мое дело.

Спарк се намеси.

— Съмва се. Трябва да намерим Пчеличка. Веднага. Преди замъкът да се е разбудил.

— И Прилкоп също. Моля ви. — Шутът се опита да се изправи и не успя.

— Ако можем. — Нямаше да давам обещания. Ако намерех Пчеличка, всичките ми усилия щяха да се насочат към това да я опазя и да я измъкна оттук. — Шуте. Колко можеш да виждаш?

— При тази светлина? Не много.

— Аз убих тъмничарката тук. Знаеш ли дали или кога ще пратят други?

— Не знам. Тя беше единствената, която видях. Фиц, от стотици години никой не е предприемал нищо срещу Слугите. След смъртта на Симфи моето нападение над Капра сто на сто ги е разтревожило. Очаквай да се натъкнеш на много стражи.

Кимнах.

— Отивам горе за Пчеличка.

— Може да са я преместили. Знам, че щяха да местят Прилкоп, след като ме видяха там.

— Добре, оттам ще започна. — Обърнах се към младежите. — Искам вие да останете тук с Шута. Опитайте се да намерите входа към стария тунел, през който са го извели, когато се е „спасил“ първия път. Тръгвам.

— Не сам! — възрази Лант. Нас не каза нищо. Просто стана и дойде до мен.

— Нека да помисля — каза тихо Шутът. — Трябва да се качим едно ниво. Там има още килии. Дванайсет са и повечето почти със сигурност ще са заети. Там е тяхното... главно място за изтезания и затвор. Държаха мен и Прилкоп там много дълго. Може би той е там. — И добави с неохота: — И може би Пчеличка също.

Не бях сигурен дали се надявах да намерим Прилкоп, или не. Ако го бяха малтретирали колкото Шута, щяхме ли да можем да го измъкнем от Клерес? Безполезен въпрос. Нямаше да можем да го оставим.

— Стълбите зад бурето с вода? Те ли ни трябват?

— Да. Вратата е заключена.

— Не и за мен — похвали се Спарк.

Пъргава като заек, тя изтича пред нас и нагоре по стъпалата. Видях как се наведе да огледа ключалката, а след това порови в торбата си да намери инструментите си. Докато работеше по ключалката, обиколих по-грижливо това ниво и бързо се върнах.

— И да има врата, водеща към проход под пътя, не я виждам.

— Вратата към таен тунел ще е добре прикрита — ненужно ми напомни Шутът. И добави с неохота: — И може да не е на това ниво. Изпадах в безсъзнание и отново се свестях, докато ме извеждаха оттук. Фиц, знам, че мислиш, че ще те забавя. Знам, че се страхуваш за Спарк и Нас. Но зад онази врата ще има още стражи. Вероятно повече, с отколкото би могъл да се справиш сам.

— Ще е чудесно, ако можем да намерим онзи тунел. — Другите му думи ги подминах.

Нас изглеждаше умислен.

— Най-вероятно ще е на стената откъм пътя.

— Иди огледай пак. Може да ми е убягнало нещо. — Отидох да помогна на Спарк с ключалката.

Но когато заставах зад нея, тя ме изгледа ядосано.

— Мога да го направя — промърмори и я оставих.

За миг изпитах ужасна вина. Лант ме беше последвал по стъпалата. Спогледахме се, докато момичето се беше навело и действаше с лостчетата си. Нямах да хабя думи да му казвам да я защити, да защити всички на всяка цена. Знаеше го. Можех да видя в очите му, че е също толкова притеснен за това, което можеше да ни очаква. Шутът беше разбунил гнездото на осите, но смъртта на Симфи не беше негово дело. Злополука, нещастие или убийство?

— Успях — прошепна Спарк почти в същия момент, в който Нас се качи по стъпалата и обясни с жест, че търсенето му е било безплодно. Изщракването на поддалата ключалка ми се стори много шумно. Затаих дъх и се вслушах. Нищо. Време беше да тръгвам.

Погледнах Лант. Той поклати глава, присвил устни. Нямах да остане. Нас не отвърна на погледа ми, но беше извадил ножа си. Докоснах китката на Спарк и посочих Шута.

— Защити го — прошепнах и изпитах облекчение, когато тя безшумно слезе и застана до него. Той вдигна очи към нас, бледото му лице бе едва видимо в сумрака.

Открехнах вратата и махнах на другите да изчакат. Измъкнах се тихо. Няколко лампи осветяваха центъра на много по-голямо помещение от това долу. Ужасяващите разкази на Шута се оказаха реалност. Имаше ги масите с окачените по тях окови и надраскани от ножове повърхности. Високи скамейки ги обкръжаваха от три страни. Удобни седалки за зрители на кървавия спектакъл с работата на изтезателите. Яма за огнището. До нея — изрядно подредена лавица. Ръжени и щипци, ножове и триони, и други инструменти, за които нямаш имена. Никога не бях разбирал сърцата на такива хора. Кой може да намира забавление и възбуда в болката на друг? Явно тук това беше достатъчно популярно, за да привлече публика.

Покрай едната стена имаше килии. До друга се изкачваха още стъпала. Обзе ме ужасяваща надежда: ако Пчеличка беше тук, можеше да я освободим и да я измъкнем преди приливът да залее шахтата. Щеше да е трудно да изгазим навън през напирещата вода, но не и невъзможно.

Нямаше пазачи и макар Осезанието да ме предупреди за блещукащ живот в килиите, не усетих никого в залата. Съжалих за слуха и обонянието на вълка. Не можех да понеса напрежението. Приблжих се до тъмните килии. Смътната светлина от центъра на залата ми показва всичко четирима затворници, всичките възрастни. Спяха или лежаха присвити на слама. Доблжих се до една от килиите и видях Прилкоп. Заспал или в безсъзнание?

Върнах се до вратата. Шутът и Спарк се бяха качили по стъпалата и стояха присвити на площадката. Заговорих много тихо:

— Няма следа от Пчеличка. Прилкоп е в една от килиите. Изглежда чисто, но пазете тишина. Трябва да...

Звукът на изщракващо резе и отваряща се врата не можеше да се сбърка с нищо. Отдръпнах се безшумно при хората си и придърпах вратата.

— Какво... — почна Шутът и аз бързо опрях два пръста до устните му. Всички замръзнахме.

Можех да чувам, но не и да виждам. Чух стъпки. Повече от трима души. Чух недоволното мърморене и ругатни на стражи, вдигнати посред нощ за неприятно задължение. Чух дрънчене, ругатня и:

— Мразя това място! Вони. Защо някой ще дойде да се крие тук? Никого няма тук — вратата си беше заключена. Казах ви, никой не се е промъкнал покрай нас. Можем ли вече да се връщаме? Тъкмо ядях.

— Не. — Отговорът на командира беше отсечен. — Трябва да претърсим всяка стая на това ниво за избягалия затворник. Рютор и бойците му претърсват къщите и градините. Килп е поел района между укреплението и стените на замък. А Култри вдига специалните си.

— Целият проклет замък е на нокти, откакто убиха Симфи. Жалко, че не утрепаха и Винделиар — каза една жена и се изсмя дрезгаво. — С Ферб имаме честта да хвърлим Дуалия в помийната яма. Ферб ѝ се изпика отгоре. Гадната стара кучка изглеждаше по-добре мъртва.

На командира не му беше до смях.

— Да тръгваме. Всяка стая на това ниво трябва да се провери и всяка врата да се заключи. Ако нямаме късмет, местим се на следващото ниво. Никой не бива да ни се измъкне.

— Обзалагам се, че някой от Белите е оправил Дуалия. Онези змийчета нямат никаква причина да я обичат. А Симфи? Мисля, че с нея е злополука. Чух, че поработили малко над Винделиар, за да се опитат да изтръгнат истината от него. Беше окован тук, трябва да е видял какво се е случило. Трябвало е просто да го накарат да говори! Не бих имала нищо против да погледам това.

— Хайде! — Водачът им явно беше подразнен от бърборенето и мотаенето им. Стъпките се отдалечиха. Изчаках, докато не чух, че вратата се затвори.

Шутът изрече три думи в тишината.

— Дуалия е мъртва.

Не можах да разгадая чувството му. Радваше ли се, или се страхуваше по-малко, или съжаляваше, че не е имал възможността да присъства на смъртта ѝ? Може би всички тези неща — или нито едно от тях.

— Прилкоп е в килия някъде тук. И още трима.

— Може да знае какво са направили с Пчеличка. Беше затворен до нея.

Това бяха може би единствените думи, които можеха да ме накарат да се забавя заради него.

— Лант, вземи Нас. Пазете следващата врата. Знам, че я заключиха; това обаче не значи, че няма да се върнат. Спарк, Шуте, с мен.

Открехнах безшумно вратата и тръгнахме като сенки към целите си. Посочих килията на Прилкоп и Спарк и Шутът забързаха към нея, а аз нагребих едно гърне-лампа и им го донесох. Не исках другите затворници да се събудят, нито да ги освобождавам. Бяха фактори извън моя контрол, а вече имах твърде много такива.

Спарк се зае с ключалката на килията, а Шутът извика тихо:

— Прилкоп, събуди се.

Прилкоп се беше свил на кълбо, скрил главата си с ръце. При второто извикване на Шута смъкна ръцете си и вдигна глава. Едното му око беше подутото и затворено, а долната му устна беше подпухнала като наденица. Зяпна ни. Разгъна се болезнено и смъкна крака на пода. Когато се затътри към нас, чух дрънчене на вериги.

— Къде е Пчеличка? — попитах нетърпеливо.

Здравото му око обходи лицето ми и той кимна леко, сякаш на себе си.

— Неочакваният син. Но аз те очаквах. — Засмя се хрипливо. — В горните килии я видях за последно. Това ново спасяване ли е?

— Да. — Обърнах се.

Чух го да казва зад мен:

— Надявам се да е по-добро от последното. — Когато тръгнах, извика, по-силно, отколкото ми харесваше: — Има и други горе в килиите на покрива. Освободете ги.

— Фиц? — прошепна Спарк след мен.

— Освободете го. После потърсете скрития тунел. Ще се върна с Пчеличка.

Не изчаках да чуя възраженията им. Прекосих помещението на бегом.

— Направете ми място — прошепнах на Лант и Нас, докато вадах шперцове си. Беше тъмно, но Сенч ме беше карал да се упражнявам безкрайно и на тъмно. Безмълвно благодарих на стареца, докато опипвах, бутах и натисках; накрая чух удовлетворителното изщракване на поддаващо резе. — Стойте тук — предупредих ги.

Открехнах вратата и надникнах навън. Беше стаята на пазачите. Маса, четири стола. Изоставени зарове до полуизядена праскова и три

чаши. Влязох. На стола се бе задържала топлина, а плодът изглеждаше наскоро отхапан. Върнах се при другите.

— Елате, но тихо. Стражите са извикани другаде. Целият замък е вдигнат по тревога. Претърсват за избягал затворник.

Друга врата, друга ключалка, но я отключих бързо. Отново ги предупредих да изчакат и откряхнах високата тежка врата. Надникнах в двете посоки по извит коридор с много врати. Никой не се виждаше. На подставки, на интервали, горяха лампи. Всичко беше спокойно.

Беше стряскащо да пристъпиш от място на решетки, изтезания и отегчени стражи в осветен коридор, облицован с бяло дърво, каквото не бях виждал никога. Подът беше безукорно чист, на стената имаше портрети в рамки. Беше все едно пристъпваш от кошмар в прелестен сън.

Прецених плановете си. Не беше добре, че всички врати на това ниво щяха да са заключени, след като стражите са претърсили всяка стая. Ако се наложеше да се оттеглим и да се скрием, нямаше къде да идем.

Измъкнахме се един по един. Аз поведох. Нас беше зад мен с извадения си къс меч. Лант тръгна последен, с меч в ръка. Носех ножа си в лявата ръка и корабната брадвичка в дясната. Жалката ми щурмова сила срещу укрепения замък. Но друг избор нямаше. Коридорът леко се извиваше. На широки интервали имаше двойни врати с декоративна резба. Всичко беше тихо. Припомних си какво ми беше казал Шутът, когато правехме картата си. Този основен етаж щяха да са зали за аудиенция и чакални, и частни помещения за посрещане на много важни гости. Имаше няколко стълбища до следващото ниво. Избрах да тръгнем надясно.

Опитах първите две врати, докато минавахме. Заключени. Надявах се това да означава, че вървим след патрула. Но ако се върнеха, нямаше къде да се скрием.

— Какъв е този звук? — попита Нас.

— Не знам. — Беше глухо неравно бучене. Лант гледаше нагоре, Нас — зад нас. Нямаше време да се тревожа за това. — Трябва да намерим Пчеличка.

Бързахме като плъхове, присвити покрай стените.

Щом завихме по коридора, видях стълбището. Отгоре се спускаше светлосива мъгла. Забавих, впих поглед натам, след това го

подуших ясно. Пушек. Сега разбрах. Над нас боботеше глухият смях на пожар на горните етажи. Чух далечни уплашени викове.

— Тя е там горе — казах и затичах. Взимах по две стъпала наведнъж. На първата площадка Нас ме подмина. Загубих го от поглед на завоя на стълбището. Прибрах ножа в канията, окачих брадвичката на колана си и го последвах.

Чух шляпане на стъпки, кашляне и женски плач. Четирима души притичаха покрай нас надолу по стълбището.

— Пожар! — извика ми един, докато ме подминаваше. Зад себе си чух вика на Лант и реших, че са се сблъскали с него.

Това, което беше мъгла, се превърна в сив вонящ дим. Още дванайсет стъпала и димът ме задуши. Очите ми се насълзиха. Олюлях се, паднах на колене на стъпалата и намерих малко по-хладен и по-чист въздух. Покрих с ръкав носа и устата си и пропълзях още три стъпала нагоре. Беше само пушек. Как можеше да ме спре? Стигнал бях най-горе на стълбището. Имаше площадка. След нея имаше още три стъпала. Не можех да видя Нас. Къде беше?

Спрях, притиснал гърди на последното стъпало преди площадката. Вляво от мен имаше коридор, задръстен с дим, загърнал тъмнооранжевия блясък на огън. Запуших устата си с ръка и задишах през ризата. Пламъците ближеха облицованата с дърво стена. Чух пукот, последван от трясъка на падащи грънци. Огънят затича към мен, плъзгаше се по маслото като по лед.

Присвих се и усетих нечие тяло под ръката си.

— Нас? — изпъшках.

Чух викове над мен, някой викаше за помощ. Някой връхлетя отгоре ми, докато залиташе надолу по стълбището, последваха го други, и те кашляха и залитаха. Задавени от дима и в отчаяното си усилие да се спасят, изобщо не се интересуваха от мен или момчето, проснато на стъпалата.

Очите ми потекоха толкова, че не можех да виждам, а въздухът стана твърде горещ за дишане. Разтърсих Нас.

— Помогни ми — изпъшка той.

— Пчеличка! — простенах. Ако беше над нас, сигурно беше мъртва. Искях да скоча на крака и да се опитам да затичам нагоре по стъпалата към нея. Беше ли затворена в килия, докато димът я души и

пламъците бушуват? Беше ли мъртва вече? Можеше да умра, но трябваше да стигна до нея.

Ако оставех Нас обаче, той щеше да умре.

Сграбчих ръката му и запълзях назад по стъпалата, дърпах го след себе си. Беше по-тежък, отколкото би трябвало. Щом пушекът се разреде, видях, че Нас е стиснал здраво още някого. Дете, млад Бял, ако се съдеше по облеклото, и аз ги влачех и двамата. Изпъшках. Димът ме задави и се помъчих да се отскубна. Някаква фигура се надигна в мъглата и сграбчи другата ръка на Нас. Лант.

— Долу! — изпъшка той.

Заедно задърпахме Нас и изпадналото в несвяст дете надолу по останалите стъпала. Когато стигнахме приземния етаж, рухнах на пода и изкашлях пушека от дробовете си. Превъртях се на гръб и избърсах с ръкав очите си. Димът пълзеше по тавана и на този коридор като тънка сива мъгла. Лант коленичи до мен. Вдишваше и издишваше хрипливо. Други двама души, мъж и жена, залитаха надолу по стълбището. Щом ни видя, жената извика, а мъжът, крепеше се на нея, каза:

— Трябва да се махаме!

Оставиха ни и побягнаха.

Нас и детето се бяха оплели на кълбо между мен и Лант.

— Идиот — изхриптях на Нас и се задавих. — Хайде! Пълзи! Трябва да се върнем при другите и да се махаме оттук.

Нас се закашля, отвори очи и ги затвори отново. След като не отвърна, двамата с Лант се надигнахме с олюляване на крака и повлякохме Нас и детето надалече от стълбите.

Когато шумът и миризмата от пожара на горните етажи намаляха, спряхме. Щеше ли замъкът да се срути отгоре ни?

— Трябва да се върнем при другите — казах вяло. Усилието ни да спасим Пчеличка беше приключило. Трябваше да се измъкнем. Надигнах се отново и сграбчих предницата на ризата на Нас. — Ставай!

Нас се закашля и се помъчи да се изправи.

— Пчеличка...

— Свърши — изрекох горчивата истина. — Не можем да стигнем горе. Съмнявам се, че е жива.

Очите ми вече щипеха и течаха и от пушека, и от истински сълзи. Изглеждаше невъзможно жестоко да стигна толкова близо до дъщеря

си и да се проваля.

— Пчеличка! — извика Нас и се измъкна от хватката ми. Събори ме и паднах. Изобщо не бях знаел, че димът може толкова да обезсили човек. Присвих се на ръце и колене, запъхтян. Нас задържа изпадналото в несвяст дете, което беше издърпал надолу с нас. — Пчеличке, дойдох да те спася — изпъшка и думите му секнаха от кашлицата.

Дрехите на детето — момче — бяха опърлени и зацапани със сажди, а лицето му бе обезобразено от белези. Плътта около затворените му очи беше груба като на стар уличен бияч. Имаше белег над лявата вежда и цепнатина в ъгъла на устата от по-отскорошен бой. Белезите говореха, че не му остава много живот.

После момчето отвори очи — очите на Пчеличка. Взяхме се един в друг. Устата ѝ оформи дума, която дъхът ѝ не можа да изкара:

— Тате?

Толкова мъничка. Толкова уплашена. Вдигна ръце към мен и животът в мен забушува отново.

— О, Пчеличке! — казах. Нямах повече думи. Пресегнах се и я придърпах до себе си. Ръцете ѝ се стегнаха около врата ми и я задържах. — Никога вече няма да те оставя! — обещах ѝ и тя ме стисна още по-силно.

Надигнах се на колене, с Пчеличка притисната до гърдите ми. Нас се изправи с усилие. Плачеше.

— Намерихме я. Спасихме я.

— Ти я спаси. — Сграбчих го с другата си ръка за рамото. — Лант! Хайде!

Изправих се и затичах, като дърпах след себе си клетия Нас, докато главата на детето ми се подрусваше на рамото ми. Лант ни догони и хвана Нас за другата ръка. Побягнахме от дима по дългия леко извиващ се коридор... и главата ми изведнъж се замая и рухна на колене. Успях да задържа Пчеличка, но Нас падна до мен, а Лант се смъкна на едно коляно.

— О, Пчеличке — успях да промълвя. Положих я на пода. Дишаше на пресекулки, сякаш почти се беше задушила. Но беше жива. Беше жива. Докоснах я по лицето. Нас се надвеси над нас.

— Пчеличке, моля те. — Вдигна очи към мен и се замоли като малко дете: — Накарай я да живее! Изцери я!

— Тя е жива — увери го Лант. Опря се на стената, за да се изправи. След това ни погледна, мечът беше вече в ръката му. Щеше да ни защити.

Тя се взря в мен смълчана. Поклатих глава, толкова поразен, че не можех дори да намеря дума. Пръстът ми проследи брадичката на Моли, докосна устните на майка ѝ. Тя закашля и отдръпнах ръката си. Не, това не беше малкото момиче, което бях дошъл да спася. Това покрито с белези пребито същество не беше вече моята Пчеличка. Не знаех коя е. Все още малка за годините си, млада както бях аз, когато започнах да правя нещата, на които ме беше научил Сенч. Пчеличка Пророчица. Коя беше тя сега?

Тя извърна глава, погледна към Нас и каза отпаднало:

— Ти дойде. Враната каза... — Думите ѝ заглъхнаха.

— Дойдохме да те намерим — увери я Нас и се закашля отново. Пресегна се и хвана ръката ѝ. — Пчеличке. Вече си в безопасност. Вече си с нас!

— Никой от нас не е в безопасност, Нас. Трябва да я измъкнем оттук.

Никакво време за радости и извинения, никакво време за нежни думи. Вдигнах очи. Погледнах тавана и дебелите греди, които го крепяха. Дървото щеше да пламне, но камъкът не. Огньовете винаги се катерят нагоре. Може би бяхме в безопасност на това ниво, поне докато тежките греди, които крепяха камъка, не пламнеха.

Къде бяхме? Бяхме ли подминали вратата и стълбището към подолните нива? Трябваше да ги намерим. Може би Спарк и Шутът бяха намерили тунела. Ако не, трябваше с бой да си пробием път навън, преди целият замък да се срути върху главите ни.

Закашлях се отново и избърсах с ръкав потеклите си очи. Време за тръгване.

— Трябва да тръгваме — казах на Нас. — Можеш ли да ходиш?

— Разбира се, че мога.

Преви се и се разкашля. Гледах го и бавно ме осени, че знам накъде да тръгна. Знаех къде да намеря помощ. Имах го онзи миг на пълно облекчение, каквото изпитва човек, когато очевидното решение на проблем стане ясно. Изглеждаше ми нелепо, че не бях помислил за това досега. Вдигнах внимателно Пчеличка. Не тежеше много. През широките дрехи, които носеше, усетих ребрата ѝ и прешлените на

гръбнака й. Тръгнах, а Нас се изправи и закрета до мен. Лант прибра меч си. Погледнах го и видях, че и той изпитва същото облекчение. Усмихнах се, като видях, че Нас е извадил ножа си. Знаех, че няма да ни потрябва.

Братко мой. Къде отиваме?

По-желан от прохладен въздух или прясна вода бе допирът на Нощни очи до ума ми. Усетих как духът ми се извиси и изведнъж разбрах, че вече всичко ще е чудесно. *Къде беше? — извиках му. — Защо ме изостави?*

Бях с кутрето. Тя имаше нужда от мен много повече, отколкото ти. Но щом се научи да вдига стените си, не можех да се измъкна от тях. Братко мой, къде отиваме? Защо не бягаш? Къде е Човекът без мирис?

Знам едно безопасно място. Знам хора, които ще ни помогнат.

Видях ги, открити от леката извивка на коридора. Отряд от дванайсет стражи, с извадени оръжия, идваха към нас. Спарк и Прилкоп бяха с тях, заобиколени от всички страни. Шутът висеше отпуснат между двама стражи. Водеше ги нисък набит мъж с жабешко лице и кървясали очи. Висока стара жена куцукаше зад него, притиснала ръка на хълбока си, а двама мъже, единият облечен в зелено, а другият в жълто, вървяха до нея. Усмихнах се, като ги видях, и лицето на малкия мъж разцъфна в широка усмивка. Той махна на стражите да спрат и те се подчиниха. Зачакаха ни.

— Винделиар, изумена съм — каза старата жена. — Ти си истинско чудо.

— Не трябваше изобщо да се съмняваш в мен — отвърна той.

Братко мой, това е грешно. Тази радост, която изпитваш, е лъжлива.

— Толкова съжалявам — извини му се жената. — От днес нататък ще се радваш на почит, каквато заслужаваш.

Стражите кимнаха в съгласие, усмихваха се доволно.

— Фиц? Какво правим? Те ще ни убият! — извика Нас.

Пчеличка вдигна глава от рамото ми и извика с тревога:

— Тате!

— Ш-ш-ш. Всичко е наред — казах й.

— Всичко наред — повтори Лант.

— Не! — извика Нас. — Не, нищо не е наред! Какво ви става!
Какво ви става на всички?

— Тате, стените! Вдигни стените!

Братко мой, те те заблуждават!

Засмях се. Бяха толкова глупави.

— Всичко е наред. Вече сме в безопасност — казах и понесох
Пчеличка към посрещачите ни.

35.

СБЛЪСЪЦИ

Аз съм Пчеличка и Пчеличка е аз. Майка ми знаеше това от самото начало. Понякога, в началото на сън, виждам себе си. Аз съм пчела, златна и черна, бляскава като искри и жар. Щом полетя, цветовете ми стават все по-ярки и по-ярки, като въглен, когато го раздухат. Толкова съм ярка, че огрявам места, които са тъмни, и в тези места виждам важни сънища.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Усещането беше като в сън, от простия вид, в който човек сънува това, което най-много иска. Първо Нас, а после татко ми бяха с мен, измъкваха ме от пушек и огън. Нас ми проговори и чух гласа на моя първи и единствен истински приятел. „Дойдох да те спася.“ Думите, които бях копняла да чуя от някого от онази зимна нощ във Върбов лес. Не можех да дишам заради пушека и не можех да го видя, но познах гласа му.

А след това, като по магия, над мен се беше навел баща ми. Докосна ме по лицето. После ме вдигна и ме носеше. Бях в безопасност, спасена в прегръдката му. Той щеше да ме защити. Щеше да ме върне у дома. Носеше ме и познавах люлеещата му се походка от времето, когато ме качваше на конче. Отпуснах лицето си до врата му и ми замириша на сила и безопасност. Косата му беше по-прошарена и бръчките на лицето по-дълбоки, но това беше моят Тате и той беше дошъл да ме намери и да ме върне у дома. Вдигнах лицето си, за да се усмихна на Настойчивост. Беше по-висок отпреди и изглеждаше по-

силен. Носеше ножа си изпънат напред, както татко ме беше учил, че трябва да се носи нож.

Той извърна глава и погледна баща ми.

— Какво да правим? Те ще ни убият!

А след това сънят се превърна в кошмар.

Баща ми ме понесе към Винделиар. Не просто ходеше, забърза все едно нямаше търпение да стигне до него. Капра, Фелоуди и Култри крачеха с Винделиар и всички се усмихваха. Капра се държеше за корема и по дрехите ѝ се стичаше вадичка кръв, но въпреки това се усмихваше. Бяха толкова доволни от Винделиар, толкова сигурни, че са спечелили. Зяпнах. Знаеха ли за пожарите ми, които бушуваха на два етажа над нас? Подозирах, че не; Винделиар ги беше събрал и довел тук. Знаеха само каква е волята му, а волята му беше да умра.

— Тате! — извиках.

— Шшт. — Той ме потупа по гърба. — В безопасност си, Пчеличке. Вече съм тук.

Бях задържала стените си толкова плътни и здрави за толкова дълго, че едва сега ги докоснах и усетих силата, която блъскаше по тях. Позволих си да чуя изкушението на Винделиар. *Елате при мен, елате при нас. Всичко ще е добре. Ние сме ваши приятели. Ние знаем кое е най-добро. Ние ще ви помогнем.*

И баща ми им вярваше!

— Тате! Стените, вдигни стените! — извиках отчаяно, докато се въртах, за да се измъкна от прегръдката му. Той ме погледна и една бразда бавно се очерта между веждите му. Мисля, че започваше да осъзнава какво му прави Винделиар, но го правеше много бавно. Издърпах се от него, паднах на пода, изправих се и издърпах големия му нож от канията.

— Убийте я! — изкрещя Винделиар, щом видя, че сграбчих ножа. — Убийте Пчеличка веднага!

Не само гласът му, но магията му изтласка тази мисъл и очите на всички настъпващи към нас се присвиха от омраза, щом ме погледнаха. Стражите извадиха мечовете си и дори Капра извади малък нож от колана си. Вдигнах очи към татко си от страх, че и той ще се обърне срещу мен от магията на Винделиар, но видях на лицето му само ужасна безизразност. След това се обърнах срещу тях, сама.

— Не!

Настойчивост ме избута настрани и връхлетя. Не се поколеба дори за миг. Пълната сила на тялото му беше зад ножа, когато го заби във Винделиар. Двамата паднаха и Настойчивост натисна с коляно гърдите на Винделиар. Видях как лакътят му се издърпа назад и след това той отново заби ножа. Ужасната болка на Винделиар изригна в ума ми и нажежи мислите ми до червено. Отчаяната му магия скочи в нова посока.

Не! Спри! Пусни ножа! Не, не ме убивай, не ме наранявай!

Толкова мощно беше това послание, че ножът на баща ми падна от внезапно изтръпналите ми ръце. Бях завладяна от нуждата да не нараня Винделиар.

Но тази принуда не смири Настойчивост. Магията на Винделиар не го засегна. Той се изправи, издърпа окървавения нож и извика:

— Никой няма да убие Пчеличка, докато съм жив!

Беше станал по-силен от момчето, което бях познавала във Върбов лес. Ужасният замах на оръжието му имаше силата на брадва. Острието посече гърлото на Винделиар и кръвта изхвърча на дъга. Щом магията на Винделиар заглъхна и изстина, Нас отскочи назад. Завъртя се и застана пред мен, вдигнал ножа в едната си ръка, докато с другата ме избута зад себе си.

— Зад мен, Пчеличке — заповяда ми.

В същия миг настъпи хаос.

— Защо сме тук? — проплака Капра, а Фелоуди заситни назад към своята охрана в желанието си да избяга.

— Пази се! — извика баща ми и с две широки крачки ни подмина. Наведе се и грабна ножа, който бях изтървала. В другата си ръка държеше брадва. Хвърли се срещу обърканите стражи и изведнъж се озова между тях, с нож и малка брадва срещу техните мечове. Видях как закачи оръжието на един и го смъкна със сила, докато забиваше ножа си в незащитеното му гърло. Единствената му надежда беше да е по-близо до тях, в обхвата на мечовете им. Лицето му беше почервенияло, зъбите оголени, очите му — по-бляскави, отколкото ги бях виждала някога.

Нас скочи между мен и биещите се.

— Стой назад! — предупреди ме, но аз извиках:

— Твърде много са за него! Трябва да му помогнем или всички ще умрем!

Поглъщаха го като ботуш, затъващ в кал. Зад отряда им ставаше още нещо.

Чух писък на жена, не от болка, а от гняв, и мръсните ѝ ругатни закънтяха по коридора. Гърлен мъжки вик прекъсна думите ѝ:

— Пуснете го! Оставете го!

Ножът на Симфи! Бръкнах да го извадя изпод ризата си, след което се промуших под ръката на Нас и се хвърлих с него към Фелоуди. Този страхливец беше обърнал гръб на битката и се опитваше да се измъкне и да избяга. Може би бях страхлива като него, защото се опитах да забия ножа в гърба му. Късото острие се хлъзна по ребрата му все едно бяха ограда от колове, след това намери меко място под тях. Забих ножа колкото можех по-дълбоко и след това сграбчих дръжката с две ръце и го издърпах.

По-добра бях в хапането, отколкото с нож.

После ме удари Култри. Дланта му ме зашлеви отстрани с огромна сила и смачканото ми ухо писна. Фелоуди пълзеше настрана от мен и стенеше. Обърнах се към Култри.

— Мръсна малка предателка! — викна ми той. В очите му се четеше лудост. — Ти уби Симфи и горката, скъпата Дуалия!

Винделиар се гърчеше на пода зад него. Скочих към Култри с ножа напред. Той отстъпи, за да ме избегне, препъна се във Винделиар и падна на гръб. Изрита към мен, щом му скочих, ритник напосоки, който все пак ме отхвърли настрани и останах без дъх. Но аз не обръщах внимание на махащите му в паника ръце; щях да забия ножа в корема му, там, където е кълбото вътрешности, без които не може да се живее. Вълците винаги дерат в корема.

Ударих го много високо. Гръдната му кост спря ножа ми. Издърпах го и с двете ръце на дръжката замахнах надолу, докато той ме пердашеше. Не беше много добър в това. Дуалия ме беше била по-силно. Ножът ми потъна в него. Натиснах, за да го вкарам по-дълбоко. Култри ме сграбчи за косата с две ръце и избута главата ми назад. Издърпах ножа, докато ме избутваше. С напуканата боя на лицето му приличаше на счупена кукла.

След това нечий друг нож преряза гърлото му. Той така и не разбра, че е мъртъв. Устните му се сгърчиха назад от оголените зъби и изгубих малко коса, когато се изтръгнах от него.

Почти бях забравила за другите, които се биеха около мен. Нас ме беше стиснал под рамото, дърпаше ме назад и викаше:

— Не, Пчеличке, стой назад! Стой невредима!

От ножа в другата му ръка капеше червено.

Баща ми още се биеше с тримата стражи, които се опитваха да го довършат. Някак си се беше сдобил с къс меч и ръмжеше ликуващо. Фелоуди все още се опитваше да изпълзи назад и да избяга. Стражите бяха пуснали мъжа, когото носеха. Черният мъж, Прилкоп, стоеше над падналия, без оръжие. Между тях двамата и останалите от патрула, гръб до гръб, стояха мъж и жена, и мъжът беше Фицбдителен. Лант беше жив! Прониза ме странна възбуда. Щеше ли всичко да се окаже неслучило се, цялата ми болка и скръб? Татко ми беше дошъл да ме спаси и Настойчивост беше жив, и Лант също? Беше ли възможно да се надявам за Ревъл? Смеех ли?

А след това един меч посече баща ми в бедрото. Той изрева от гняв и като че ли не можеше да е пострадал, защото размаха своя толкова силно, че преряза противника си почти до гръбнака. Издърпа меча, докато друг посичаше към главата му. Сниши се и го избегна.

— Помогни му! — изпищях, но Настойчивост ме задърпа назад.

— Не бива да се бои за теб! — извика ми и за един кратък миг погледът на баща ми пробяга към мен. После чух крясъка на Капра:

— Пазете ме, защитете ме! Оставете всичко и ме защитете!

Беше се измъкнала от схватката, подпряла се беше на стената на коридора, стиснала окървавения си корем. Петимата останали воини на Клерес внезапно скочиха назад, отдръпнаха се и я обградиха. Тя се вкопчи в един от тях и той пое тежестта ѝ и я помъкна назад. Другите се задържаха пред нас, настръхнала стена от мечове. Капра се олюля и войникът я подхвана и я понесе като дете, докато отстъпваха заднешком. Фелоуди нададе вой да му помогнат и един от стражите го сграбчи за ръката, издърпа го на крака и го повлече с тях.

Баща ми стоеше задъхан, окървавеният му меч бавно се спусна към пода. Лант понечи да тръгне след тях, но момичето извика:

— Не, остави ги!

И той я послуша.

Отстъплението на Капра ни спаси. Щом извивката на коридора ги скри, баща ми залитна. Нас ме остави и отиде да му помогне, отпусна го леко на пода. Баща ми изруга ядосано, затиснал бликащата

между пръстите му кръв. Притичах до него. Нас късаше парче от ризата си. Не беше подходящият плат. Откъснах единия си ръкав и му го подадох.

— Срежи го и стегни! — казах му и след миг стъписване той го направи.

— Пчеличке! — възкликна Лант, след като дойде при баща ми. Погледна ме отгоре и аз вдигнах очи към него. Лицето му беше опръскано с кръв. Едва ли беше негова. Изглеждаше все едно му е зле и помислих, че знам защо.

— Искате да ме убие, нали? Беше магията на Винделиар. Не беше ваша вината. Той можеше да кара хората да вярват в разни неща. Дори мен.

Баща ми заговори с натежал от умора глас:

— Беше като Умението, но не. Магия, приложена по начин, какъвто не бях изпитвал никога. — Чух как преглътна. — Как е възможно да е толкова силен?

— Дадох му еликсир, направен от змийска слюнка. Това го направи много силен. Едва успях да задържа стените си срещу него.

— Аз не можах да задържа моите. Ако не беше Настойчивост...

— Аз не усетих нищо — каза Нас. — Помислих, че всички са полудели — промърмори почти сърдито и коленичи до баща ми. — Трябва да почистим раната и...

— Няма време — каза Лант. — Пожарът се разпространява. — Клекна, взе ръкава ми от Нас и го уви здраво около бедрото на баща ми. Стегна го силно и чух как баща ми изохка. Ръкавът почервения. Момичето, което не познавах, дойде при нас, Възлюбен куцукаше, подпрян на рамото й.

— Няма ги, избягаха — говореше му тя. Кръв се стичаше от ъгъла на устата му и лицето му беше обезобразено от отоци, но той каза само:

— Пчеличке! Ти си жива! — Посегна към мен с ноктестите си ръце, едната в ръкавица, и аз се отдръпнах.

— Пчеличке, той няма да те нарани — каза Прилкоп.

Почти бях забравила за него.

— Той никога не би те наранил — повтори той тихо. — Ти си негова.

Възлюбен протегна облечената си в ръкавица ръка към мен, с дланта нагоре.

— Пчеличке.

Само името ми каза, едва чуто.

Отдръпнах се още от него.

— Не мога. Кара ме да виждам неща, когато го докосна. Не искам да виждам неща повече. — И беше вярно.

— Разбирам — каза тъжно Възлюбен и отпусна ръце.

— Пчеличке. Магическата му ръка е в ръкавица — каза много нежно Настойчивост. — Той дойде от толкова далече, за да те спаси. — Гласът му ми напомни за онзи отдавнашен ден, когато бе дошъл и бе оседлал коня, който се страхувах да яхна. Но вече не бях онова малко момиче. Извърнах очи. Видях изражението на баща ми.

Все още държах ножа на Симфи. Избърсах кръвта от него и го прибрах в пояса на панталоните си. Бавно протегнах ръка и я положих на ръкавицата на Възлюбен.

— Дадох ти ябълка — казах тихо. — Помниш ли?

Устата му потрепери.

— Да.

И сълзи потекоха по лицето му.

— О, Пчеличке, какво са ти направили? — попита ме Лант.

Очите му обхождаха лицето ми. Призляваше му от белезите ми.

Не исках да говорят за това. Не исках да ми задават въпроси за нищо от това. Погледнах към мъртвите стражи в коридора. Кръв се изливаше на локви около труповете. Момичето се движеше между телата и търсеше нещо. Видях как взе меч от ръката на един мъртвец. Култри лежеше по гръб, покрит с кръв и застинал. Бях помогнала да го убием и ми беше все едно. Надявах се Фелоуди също да умре. А в далечните части на замъка все още чувах писъци и трясък. Огънят не спираше. Наистина ли бях Унищожителят?

— Трябва да се махаме — напомних на всички. Не разбираха ли, че не можем да останем тук? — Запалих библиотеките. Огънят се разпространява.

— Библиотеките? — отрони Възлюбен. Изглеждаше опустошен, когато се взря в мен. — Запалила си библиотеките на Клерес?

— Трябваше да ги запаля. Да изгоря гнездото, за да убия осите.

При изричането на стария ми сън очите му се разшириха.

— Унищожителят дойде — каза тихо Прилкоп.

Възлюбен извърна поглед към татко ми, после — отново към мен.

— Не. Не тя.

— Да. — Издърпах ръката си от неговата. Нямаше да иска да ме познава сега.

— Пчеличке — каза той, но аз отидох при татко ми. Сложих ръка на ръкава му.

— Трябва да се махаме оттук веднага. Ако можем.

Баща ми се мъчеше да се изправи. Отвърна ми с крива усмивка.

— Знам. Но първо — има ли още като Винделиар?

— Беше единственият. Мисля. Казаха, че нямало много от змийския еликсир, но мисля, че се лъжеха едни други. — Можеха ли да направят друг Винделиар?

— Змийски еликсир ли? — попита Възлюбен. Беше се доближил до нас. Прилкоп застана до него и заговори с ниския си, дълбок глас.

— Чувал съм слухове за това. Това ли са давали на Винделиар? Направен е от концентриран извлек от морско влечуго. Има един остров, където драконите някога са снасяли яйцата си. Яйцата, излюпени във влечуги, които се гмуркат в морето. Някои доста странни същества живеят на онзи остров. Понякога пленяват едно-две влечуги и ги държат в плен.

Гледах татко си. Той се опря тежко на рамото на Лант. Издиша и звукът беше ужасен, докато се мъчеше да се надигне. Отначало стъпалото му не докосна земята. След това го натисна с усилие на пода и опита тежестта си на него. Червеното на превръзката му потъмня.

— Трябва да се махаме оттук. Огънят ще погълне първо горните етажи, а след това всичко ще падне върху нас. Трябва да излезем навън и след това да се махнем от острова.

— Може да не падне — каза Прилкоп. — Костите на тази крепост са камък и е устояла на много бедствия. Не за първи път е сполитана от пожар.

Баща ми като че ли не слушаше Прилкоп, тъй че и аз го пренебрегнах. Тръгнахме. Задържах се плътно до татко ми. Той вдишваше късо и хрипливо при всяка стъпка на ранения си крак, но ни водеше. Бавно.

— Трябва да ме оставите — каза. — Вземете Пчеличка и бягайте към вратите.

— Право към охраната им? — попита Спарк.

— Не те оставяме — каза тихо Нас. Зачудих се откога ли говори на баща ми на „ти“. Или беше от нерви?

— Сър, има ли изход от този замък, който няма да е охраняван? Или задръстен от бягащи хора? — попита Спарк Прилкоп. Погледна крака на баща ми, после мен, и ми каза: — Ще ни трябва и другият ти ръкав.

Прилкоп поклати глава.

— Тази крепост е градена да се защитава лесно, а не за да се измъкнеш лесно от нея. Има само три входа. Тези, които са се спасили от огъня, ще побегнат по главното стълбище и ще стигнат до тях.

Измъкнах ръката си от ризата и Спарк отрязва ръкава с едно рязко движение.

— Почакайте малко — каза на баща ми и той спря. Спарк клекна, стегна още един пласт на просмуканата от кръв превръзка и лицето му се изкриви от болка.

— Да вървим — изръмжа той и закуца напред.

— Как успяхте да влезете в Клерес? — попита Прилкоп с любопитство. Вървеше до баща ми. Възлюбен крачеше до мен. Мисля, че искаше да държи ръката ми, но я държеше Нас. После я пусна и каза:

— Тръгвам напред. Не ми харесва, че не можем да погледнем зад завоя. Шутът ще се погрижи за теб. И Спарк и Лант.

Тикна ръката ми в ръкавицата на Възлюбен и затича напред. Погледнах Възлюбен. Той също ме погледна и се усмихна колебливо. Не можах да отвърна на усмивката му. Очите ми проследиха Нас.

— Влязохме през отходната шахта при отлива. Вече ще е наводнена. Неизползваема до късно следобед. Не мисля, че пожарът ще ни даде толкова време.

Лант попита Прилкоп:

— Знаеш ли за скрит тунел под пътя? Шутът вярва, че са го извели от Клерес през него.

Движехме се, но не бързо. Босите ни крака оставяха кървави следи по безукорно чистия доскоро под, докато оставяхме битката зад себе си. Нас разузнаваше пред нас, задържаше се плътно до стената и

се опитваше да наднича на ъглите. Държеше късия си меч в едната ръка и ножа си в другата. Напомняше ми за ловуващо зверче. Зачудих се дали и аз съм се променила като него. Когато се скриеше от погледа ми, затаяхах дъх. Искях да се върне, веднага.

Възлюбен куцаше, другата му ръка бе на рамото на момичето. Тя държеше взет като плячка меч и нож.

— Тече ти кръв — казах й.

Тя дори не погледна порязаната си ръка.

— Ще спре — отвърна спокойно и ми се усмихна. — Здравей, Пчеличке. Аз съм Спарк. Дойдох отдалече, за да се запознаем.

Прилкоп говореше:

— Тунелът е стар, построен още когато един император построил Клерес и откъснал полуострова, за да го превърне в остров. Когато бях момче, това беше тайна. В онези дни Слугите живееха просто, не мислеха, че ще им трябва охрана и таен път за бягство, и той не се използваше. Знам, че Възлюбен бил изведен през онзи тунел, колкото за да не разбере Капра, толкова и за да се поддържа преструвката, че е избягал. — Погледна Възлюбен и добави: — Много им беше забавно, докато ми разказваха какво са направили. Как са те осакатили, та всяка твоя стъпка да е мъчителна. Въпреки това знаеха, че ще идеш при него. Проследиха те бавно, като копои. Не за да помогнат, а само за да не се провалиш. Вече знаеш това, нали?

— Предположих го още тогава — отвърна Шутът тихо. — Но нямах друг път.

Той ги беше довел до мен. А сега държеше ръката ми.

— Тунелът под пътя? — настоя Спарк нетърпеливо.

— Много е стар. Датира от създаването на Клерес като остров. Императорът, който го построил, пожелал да има таен изход в случай, че замъкът бъде обсаден и падне. Когато отрязали сушата и раздвоили полуострова, за да превърнат Клерес в остров, издълбали ров в каменистата пръст и го покрили, а след това построили издигнатия път над него. Вече пропадеше, когато го използваха, за да изведат Възлюбен от тъмниците. Когато приливът покрива пътя, може би протича. Или се пълни. Не знам. Вече го смятат за „таен“ и не се говори за него.

Спарк се намръщи.

— Но на по-високо ниво ли е от отходната шахта? Или по-ниско?

— По-високо. — Прилкоп поклати глава. — Години минаха, откакто освободиха Възлюбен. Може вече да се е срутил. След „бягството“ на Възлюбен Капра беше толкова разгневена, че заповяда да го зазидат.

В гласа на момичето се долавяше усмивка, когато каза:

— Зид няма да ни спре, ако знаеш къде е.

Чухме далечен трясък, зад и над нас. Всички трепнахме. Баща ми закуца по-бързо.

Гласът на Възлюбен бе тих и някак уплашен.

— Прилкоп, откъде знаеш толкова много за онова, което е ставало в Клерес?

Черният мъж се изсмя горчиво.

— Не те предадох, Възлюбен. След като замина, те повярвах, че са получили всичко, което им трябваше от мен, и че са приключили с мен — оттам по-добрите условия и спирането на мъченията. Взимаха сънищата ми, както им ги записвах. Няколко пъти се опитаха да ме склонят да допринеса за програмата им за развъждане. Ценяха в мен само сънищата ми и семето ми. На една от нощните пазачки ѝ бе възложено да ме съблазни. Вместо това станахме приятели. Тя ми подаваше новини, но само за това, което знаеше за Клерес. Четиримата не допускат тук новини от външния свят. За родените тук Бели Клерес е единственото, което познават.

Нас се върна при нас на бегот, на лицето му бе изписана паника.

— Не можем да се измъкнем оттук — зашепна хрипливо. — Напред има голямо стълбище. Надолу по него тичат хора и се трупат като изпаднало в паника стадо добитък в помещението пред външните врати. Натам няма измъкване — главните врати са заключени! Не можем да си пробием път през тълпата — всички се бутат, тъпчат и блъскат по вратите. — Вдиша запъхтяно. — Изтичах покрай тях по другия коридор, но там видях отряд стражи. Отварят всяка заключена стая и я претърсват, мисля, че търсят нас. Видяха ме, но им избягах. Мисля, че ме взеха за поредния роб. Но смятам, че скоро ще дойдат насам.

— Търсят мен — казах. — Винделиар каза, че ме е жигосал в умовете им. Няма да спрат, докато не ме намерят. И не ме убият.

Никой не проговори. Шумът на бягащите хора стигаше смътно до нас. Нас прибра ножа си и ме хвана за ръката.

Баща ми заговори, но прозвуча като друг човек. Човек, който мисли само за това, което предстои да стане, без емоция.

— Шуте, върни ни до тъмниците.

Отговори му Прилкоп:

— Пред нас има две врати. Наляво. Аз също трябва да отида там. Оставихме другите затворници заключени в килиите, когато Винделиар отпрати магията си, за да ни притегли. — Гласът му заглъхна.

Баща ми каза нетърпеливо:

— И там е зазиданият вход към тунела под пътя?

— Да, и той е там. На по-долното ниво.

— Трябва да стигнем там и да укрепим вратите, преди да дойде стражата. Бегом! — заповяда баща ми и затичахме, но само колкото той можеше да куца.

В мига, в който стигнахме до втората врата и Лант я отвори, Прилкоп се втурна вътре.

Баща ми сграбчи Лант за рамото.

— Лант. Подсигури тази врата и другата към долното ниво. Барикадирайте стълбищата с каквото намерите. Нас и Шутът, вие пазите Пчеличка с живота си. — Смъкна колана си — в него имаше джобове с малки гърненца в тях. Той извади три. — Спарк, дръж. Прилкоп да ти покаже зазидания вход. Ако нищо друго не свърши работа, взриви го. Върнете Пчеличка на кораба. — Тикна малките гърнета в ръцете ѝ. Тя ги сгуши до гърдите си като бебета, гледаше го с широко отворени очи. — Пчеличке. Слушай Лант и Шута. Подчинявай им се. Те ще те спасят.

— Но, Фиц... — промълви покрусено Възлюбен.

— Няма време за спорове. Спази обещанието си към мен. — Тонът на баща ми беше най-суровият, който бях чувала от устата му.

Възлюбен изхлипа.

— Тате — казах. Държах го за ръкава. — Ти ми обеща! Каза, че никога повече няма да ме оставиш!

— Съжалявам, Пчеличке. — После се обърна към всички ни. — Съжалявам. Влизайте. Бързо.

Но в последния момент се пресегна и сложи ръка на главата ми. Не мисля, че знаеше какво ще се случи.

Допирът му разби стените ни. Почувствах го. Почувствах разочарованието му от себе си. Мислеше, че не заслужава нищо от мен. Дори да ме докосне, дори да каже, че ме обича, защото толкова лошо се бе провалил в това да ми бъде баща. Това ме зашемети. Беше като втора стена отвъд стените му на Умението, нещо, което му пречеше да повярва, че някой би могъл да го обича.

Вълкът Баща заговори и на двама ни. *Не би се чувствал толкова ужасно, ако не я беше обичал толкова безразсъдно. Без граници. Бъди горд със своето кутре. Тя се бори. Тя уби. Тя остана жива. Усетих как Бащата Вълк скочи от мен към татко ми. Чух думите му за сбогуване. Бягай, кутре. Ние оставаме и се бием като хванати натясно вълци. Последвай Човека без мирис. Той е част от нас. Защитете се един друг. Убий за него, ако потребва.*

Щом вълкът отиде при татко ми, почувствах прилива на радост, която ги свърза. Щяха да стоят и да се бият, не просто за мен, а защото това обичаха да правят. Това винаги бяха обичали да правят. Баща ми застана малко по-изправен. И двамата ме гледаха през неговите очи. Озадаченост и гордост. И обич към мен. Изливаше се от татко ми, неудържима като кръвта, процеждаща се от раната му. Просмука се в мен и ме изпълни. Той вдигна ръката си от главата ми. Знаеше ли как се беше разкрил? Разбра ли, че Вълкът Баща беше бил с мен през всичките тези дни и сега се бе върнал при него?

— Моля те, Лант — каза татко ми. — Отведи Пчеличка. Отведи Шута, отведи ги всички. Върни ги невредими у дома. Това е най-доброто, което можеш да направиш за мен. Побързай!

Бутна ме, съвсем лекичко. От себе си. Обърна ни гръб, сякаш беше уверен, че ще се подчиним.

И закуца назад.

— Защо? — извиках след него. Бях твърде сърдита, за да заплача, но сълзите все пак дойдоха.

— Пчеличке, оставям кървава следа, която може да проследи и дете. Нас е видял идващи стражи, претърсващи стаите по пътя си. Ще се погрижа да ме намерят преди да намерят вас. Хайде, тръгвай с Лант.

Гласът му беше ужасно уморен и тъжен.

Погледнах натам, откъдето бяхме дошли. Кървавите му дири се виждаха ясно по чистия доскоро под. Беше прав и това само още повече ме ядоса.

Лант стоеше до отворената врата.

— Нас, Спарк, вкарвайте ги. Аз оставам с Фиц.

— Не, Лант! Трябваш ми с тях, меч, който да ги защити. Използвай силата си да барикадираш тази врата.

Възлюбен не помръдна.

— Не мога да направя това — каза тихо.

Баща ми му изрева:

— Ти обеща! — Сграбчи го за ризата и го дръпна към себе си. — Ти ми обеща. Каза, че би избрал нейния живот пред моя.

— Не така — проплака Възлюбен. — Не и така!

Внезапно баща ми го сграбчи в прегръдка и почти изхлипа:

— Не избираме как се случва. Само че ти я спасяваш, не аз. Сега тръгвай. Тръгвай! — Избута го от себе си. — Всички! Тръгвайте!

Обърна се и се отдалечи от нас. Ръката му оставяше кървави отпечатьци на стената, а стъпките му бяха червени на белия под. Не погледна назад. Когато стигна до вратата, спря. Стояхме замръзнали и смълчани. Видяхме как извади нещо от джоба си, погледах как се засуети с дръжката на вратата. След малко я отвори. Точно преди да се измъкне навън ни погледна през рамо. Махна сърдито и повтори:

— Тръгвайте!

И излезе. Чух как заключи вратата. Разбира се. Ако ние се криехме в онова помещение, точно това щяхме да направим. Имаше кръв на пода пред вратата. Плюс кървавите му отпечатьци на стената и вратата. Стражите щяха да помислят, че са ни заклешили.

— Влизай — каза Лант с мрачен и безжалостен тон. Хвана ме за рамото и ме бутна към Възлюбен. Закретах изтръпнала с него. Нас дойде до мен. Чух го как изхлипа. Разбрах. Той също плачеше. Щом вратата се затвори зад нас, Нас заговори хрипливо:

— Пчеличке, съжалявам, но аз съм единственият, който няма да трябва на Лант. Спарк трябва да постави огнегърнето. Прилкоп знае къде е тунелът. Лант е силен и добър с меч. А Шутът обеща. А ти... За да те спасим, дойдохме чак тук. Но аз? Аз съм само конярче с нож. Мога да остана с Фиц и да му помогна. — Подсмръкна. — Спарк, бързо. Отключи ми онази врата.

— Лант? — попита тя колебливо.

— Направи го — каза той грубо. — В края на краищата той е само едно конярче. — Покашля се. — Конярче, което уби херцог Елик,

за да спаси живота на Фиц. Коего остана до него, когато Фиц се изправи срещу кралица дракон. Върви, Нас. Гледай да разбере, че си ти. И когато убиете стражите, го върни при нас. Две почуквания, после едно, и ще отворя тази врата, без да се опитвам да ви убия.

— Да, сър — каза Нас. Погледна ме. — Довиждане, Пчеличке.

Прегърнах го. Отдавна не бях прегръщала никого. Още по-странно беше, че и той ме прегърна, много нежно.

— Благодаря ти, че си убил Елик — казах му. — Беше ужасен човек.

— Няма за какво да ми благодарите, лейди Пчеличка — отвърна той, гласът му малко трепереше.

— Младежът е уплашен — каза Прилкоп.

Лант отвърна:

— Това е, защото е толкова умен, колкото и смел. Върви, Нас.

— Стига приказки! — измърмори Спарк сърдито. — Нас, побързай!

Но докато се обръщаше, се пресегна и докосна Лант по бузата. След това ни оставиха.

Стоях до Възлюбен в сумрачното помещение. Над нас нещо падна с такъв трясък, че таванът се разтърси и западаха парчета боя. Възлюбен ме погледна и каза тихо:

— Унищожителят.

Не можах да разбера дали е похвала, или укор.

— Слизайте по стълбите — каза Лант тихо.

И затвори вратата зад нас.

36.

ИЗНЕНАДИ

Не, не мога да се съглася с теб, че тази работа би трябвало да се остави на други. Ти и аз, ние сме единствените двама с достатъчно дълбоко познание, за да разберем и правилно да класифицираме кубовете Умение. С изключително внимание Майсторката на Умението Копривка е извадила от съхранения от мен чувал кубовете на паметта, които лично донесох от Аслевял. Предала ги е на един млад калфа и екип от чираци. Задачата, която им е възложила, е чираците за кратко да пробват всеки куб, както за да ги научи как да използват куб на паметта, така и за да ги научи на въздържаността, нужна за влизане в потока на Умението и след това излизането, след ограничено време. Всеки куб трябва да бъде класифициран относно какво съдържа, било то музика, история, поезия, география или друг клон на знание. Всеки куб трябва да получи означение, за да може да се съхраняват в ред.

Смятам, че „кратко време“ във всеки куб е неуместно. Двамата с теб знаем добре, че една поема може да бъде история и една „история“ може да е ласкателна измислица, която да гъделичка суетата на един владетел. Ние с теб би трябвало да сме тези, които да изпитат кубовете, да опишем ясно на хартия в резюме какво съдържат и след това да ги сортираме. Това не е задача, която да се оставя на неопитни чираци, а „пробването“ на кубовете преди

складиране и класифициране е неуместно. Разбирам, че информацията, която съдържа те, е огромна. Още по-основателно е поради това всеки куб да бъде проучен напълно от хора с широка основа на знание.

Сенч Звездопад в писмо до Том Беджърлок
от Върбов лес

Заключих вратата. След това се облегнах на нея. Защо ме бяха затруднили толкова? Мислех ли, че исках да направя това? Да оставя отново Пчеличка? Не исках да се смъкна и да седна на пода, но го направих. Заболя ме, но може би по-малко, отколкото ако бях паднал.

Бях замаян. Тялото ми настояваше за отдих, за сън. След толкова много години много добре познавах агресивното му самолечение. Цялото внимание и ресурси на тялото ми отиваха към среза на крака ми точно когато трябваше да съм нащрек.

Колко зле беше раната?

По-малко кърви. Не я опипвай.

— *Къде беше?* — Чух се как прошепнах думите.

С кутрето. Правех всичко по силите си да ѝ помогна. Повече се провалях.

Тя е жива. Това означава, че си успял. Ще е в по-голяма безопасност, ако се върнеш при нея.

В по-голяма безопасност ще е, ако отвлечем ловците. И убием колкото може повече.

Бях задържал две от избухливите гърнета на Сенч за себе си. Разхлабих колана и извадих пукнатото гърне, което бях залепил, върнах го и избрах непокътнатото. Имаше син фитил. Дълъг и бавен, беше казала Спарк. Не бях сигурен дали искам да гори бавно. Не бях наясно какво ще направя с него. Колко бавно беше бавното му?

Знаех, че стражите ще дойдат. Трябваше да приготвя всичко.

Огледах тъмното помещение. Беше малко, може би за частни срещи. Имаше два малки прозореца високо в стената и нямаше друга врата. Сивкавата светлина ми подсказа, че вече се разсъмва. След като очите ми се приспособиха, видях маса с два удобни стола с високи

гърбове. В средата на масата имаше малка тумбеста лампа, направена от стъкло и изрисувана с цветя. Хубава, уютна стая. Мечта за убиец.

Изправих се, не бързо и не без да изругая, но успях. Сложих торбата си на масата и я отворих. Сгънатата хартийка със семе карис беше най-отгоре. Много малко бе останало. Сипах го в шепата си, лапнах го и го стрих между зъбите си, докато намествах огнетухлата. Упойващата сила на кариса ме удари в главата. Добре. Издърпах почти целия фитил от лампата и го поставих на огнетухлата. Тя се затопли веднага и скоро фитилът започна да тлее. Пресегнах се през рамо, извадих едно избухливо гърне от колана и махнах капачето, за да оголя фитила.

Някой натисна дръжката на вратата. Не оставаше време. Бях намислил да разпаля лампата, за да е готова да запали фитила. Вместо това развих фитила от гърнето и го поставих на тухлата. Почти мигновено по него заигра искра. Пламъчето подскочи и след това спадна до постоянно червеникаво сияние. Ключалката изтрака и се превъртя. Хлъзнах тухлата покрай фитила и го запалих по-близо до гърнето. После се изправих. Почти. Подпрях се тежко на масата. Мечът не беше достатъчно дълъг, за да става за бастун. Прехвърлих повече тежест на ранения си крак, той се огъна под мен и се хванах за масата. Човек може да пренебрегне болка. Но когато тялото е слабо, решимостта е безполезна. Скочих и се хвърлих към вратата. Искрах да съм зад нея, скрит от погледа им, когато влезеха. Щяха да дойдат, щях да затворя вратата и да ги задържа, докато гърненцето на Сенч гръмне.

Тръгнах към вратата точно когато тя се откряна. Подпрях се на стената и затаих дъх.

— Фиц? Аз съм, Нас. Не ме убивай!

Пристъпи вътре и Спарк надникна над рамото му. Нямах време да ги изругая. Хвърлих се към избухливото гърне в същия момент, в който Спарк го видя. Щом паднах отгоре му като отсечено дърво, тя мина покрай мен, хлъзна огнетухлата изпод фитила и я обърна. Прецени фитила на гърнето и каза:

— Имаме достатъчно време. Вдигни го, Нас. Ще се върнем по дирята му и ще сме се махнали оттук преди гърнето да гръмне. — Погледна ме и добави. — Не е лош план. — Хвана един от столовете и го издърпа така, че гърбът му да прегражда гледката с масата от вратата. — Нищо, което да видят и да ги предупреди. Да тръгваме.

Опитах се да измисля причина да ѝ възразя. Нас вече беше прехвърлил ръката ми над рамото си. Изправи се и ме повлече. Не очаквах да е станал толкова силен. Спарк опипа огнетухлата, след което я вдигна.

— Вече изстива. Магия на Праотците. Удивително изделие. — Бързо я прибра в торбата. Понечих да възразя, но тя вдигна последното огнено гърне.

— Не съм глупава — каза и го сложи върху изстиналата тухла. Метна торбата през рамо. — Да тръгваме. Бързо.

Тръгнахме, макар и не толкова бързо, колкото ми се искаше. Подпрях се на Нас и закуцах. Спарк се намести под дясната ми ръка. Беше висока едва колкото да поеме тежестта на ранения ми крак. Дръпна и затвори вратата зад нас.

— Жалко, че нямам време да я заключа — промърмори. Сърцето ми изстина, като видях как следващата врата се отвори и Лант си подаде главата. Спарк му даде знак с ръка да прояви търпение и той я затвори тихо. Помъчих се да вървя по-бързо.

Ритмично шляпане на тичащи крака.

— Пуснете ме. Бягайте! — заповядах им.

Не ме послушаха.

— По-бързо — каза Нас.

Спарк хвърли поглед през рамо.

— Не. Спираме и се бием!

— Не! — възрази Нас, но тя ме дръпна и аз се завъртях на здравия си крак.

— Какво правиш? — извика Нас.

— Повярвай ми! — изсъска тя. — Вадете мечовете!

Вдигнах моя с усилие.

— Отдръпни се — предупредих Нас и той най-сетне ми се подчини. Не можех да вървя, но можех да пазя равновесие. Донякъде.

— Топките на Ел — изруга той. — Имат лъкове.

— Разбира се, че имат — изсумтя Спарк.

Спряха много извън обхвата на мечовете ни — високи яки воители. Четириима с лъкове, шестима с мечове. Водачът им ревна:

— Капра иска мъжа жив! Застреляйте другите двама.

— Бягайте — подканих ги.

— Мини зад Фиц — каза Спарк, сграбчи Нас и го издърпа със себе си зад мен. — Изчакай тук — прошепна ми. — Ей сега ще...

Вратата и стената изригнаха към стражите. В следващия миг таванът пропадна — овъглено дърво и малко камък. Удари ме вълна от зной и щипеща прах, заслепи ме, ревът оглуши ушите ми. Лицето ми пламна. Забърсах с ръкав очите си и примигах, очаквах да видя връхлитащите врагове. Нямаше ги. Надигнах се бавно, докато Нас и Спарк изпълзяваха под мен. В коридора се виждаше само разбитата стена, срутеният таван и тлеещата гредка, килнала се през него. Изсипа се дъжд от камъчета и пясък.

Спарк каза нещо.

— Какво?

— Това беше страхотно! — извика тя.

Кимнах и усетих, че се хиля като глупак.

— Да, страхотно беше. Хайде!

Нас ми помогна да се изправя. Лицето му бе почервенияло от горещата вълна, но успя да се усмихне. Усетих, че нещо ме ужили отзад по тила, и го пернах. Забърсах стреличката настрана, погледнах я изненадано, но Спарк вече крещеше:

— Пази се! Идват отзад!

Взривът на огненото гърне на Сенч ни беше оглушил, тъй че не бяхме чули тропота на тичащи крака. Зад нас се бяха появили десетина стражи, довършващи маневрата със заклещването, от която се бях страхувал.

Четирима в първата редица вдигнаха към устите си обшити с месинг тръби. Сигналът щеше да повика още стражи. Значи убиваме първо тях. *Бием се като заклещени вълци!* — съгласих се с Нощни очи. Вдигнах мечата си и двамата с Нас се хвърлихме към тръбачите с рев, докато те издуваха бузи. Но в този момент ново пропадане на горящия таван смъкна Нас на колене, а мен ме запрати настрана. Стражите се отдръпнаха, щом потокът зной профуча покрай нас, и не чух рева на тръбите. Толкова ли бях оглушал? Усетих обаче удар, погледнах надолу и видях една стреличка, полюшваща се от елека ми. Спарк изтърси друга от косата си. Скочих и размахах мечата. Нас скочи и застана над мен, мушкеше и реवेशе. Спарк се хвърли с крясък напред и също нападна.

Вратата към тъмниците се отвори. Изревах отчаяно. Щяха да се издадат! Всички щяхме да умрем.

Но не Лант излезе оттам с меч в ръка, а Пчеличка.

Сочеше с ножа си към стражите, но не това бе оръжието ѝ. Очите ѝ блестяха, широко отворени и взрени в тях. *Махай се, махай се, махай се! Страх те е, страх те е, бягай, бягай!*

Силата на Искрен, без неговата мъдрост и сдържаност. Затръшнах стените си срещу неистовото ѝ Умение. Нас зяпна изумен, когато враговете ни хвърлиха оръжията си и побягнаха. Хвърлих се напред и едва улових Спарк за глезена. Тя падна, но продължи да се мъчи да изпълзи по-надалече.

— Пчеличке, спри! Спарк, не ти! Ти не бягаш, Спарк!

Спарк, нямах предвид теб!

Пчеличка не знаеше как да изключи силата си. Спарк се мятеше като риба на кука, а след това замря, ококорила очи. Също като Искрен, Пчеличка можеше да влияе на хора, чиято дарба в Умението бе толкова слаба, че изобщо не я бяха осъзнавали. Веднъж моят крал бе използвал тази сила, за да убеди капитани да се оттеглят от бреговете на Шестте херцогства или да подкарат алените си бойни кораби към подводните скали. Сега дъщеря ми накара войните да побегнат. Но бе зашеметила и съюзници!

— Вътре — заповядах. — Нас, донеси Спарк. — Закуцуках към вратата, а той награби Спарк под мишниците и я задърпа. — Влизай вътре, Пчеличке! — Дъщеря ми държеше вратата широко отворена. Лант подаде глава навън.

— Какво стана? — Лицето му беше пребледняло от ужас.

— Едно взривно гърне срути тавана. А Пчеличка може да внушава с Умението. Силно. Точно това си усетил! Но не знае как да насочва. Подплаши един патрул. Но когато се съвземат, ако се съвземат, ще знаят къде сме.

— Съжалявам, Фиц! Прилкоп ми показваше зазидания вход. Казах ѝ да стои до мен. — Хвана ме за ръката и ме задърпа вътре.

— Татко ми имаше нужда от мен — обясни Пчеличка.

— Пчеличка ги накара да побегнат? — попита Нас невярващо. Пусна Спарк на пода и затръшна вратата зад нас.

Стояхме в притихналата стая на пазачите. Ушите ми още кънтяха.

— Спарк? — извика притеснено Лант и коленичи до нея. — Къде е ранена?

— Зашеметена е от Умението. Мисля, че ще дойде на себе си за няколко минути. Пчеличке, никой не ти се сърди. Ти ни спаси живота. Ела тук, моля те, ела тук!

Закуцах към Пчеличка, която се беше отдръпнала в един ъгъл на стаята и бе скрила с ръце засраменото си лице.

— Не исках да я нараня! А сега те знаят къде се крием!

— Не, ти ни спаси! Ти ни спаси всички!

Тя се втурна към мен и за един кратък миг държах детето си в ръце, а тя се вкопчи в мен, повярвала, че мога да я защита. За един кратък миг се почувствах като добър баща.

Шутът се изкачи по стъпалата и попита с тревога:

— Какво стана?

— Надолу по стълбите — заповяда Лант. Беше вдигнал замаяната Спарк на крака. Очите ѝ бяха отворени и изглеждаше объркана. Добър признак, реших.

Пукнатините в тавана над нас пълзяха и се разширяваха, сипеха се парчета мазилка.

— Ако таванът пропадне, заклещени сме долу — напомних му.

— Дори пропадането на тавана да не беше преградило коридора, нямахме никаква надежда да се измъкнем покрай стражите на портата. Това е единственият ни шанс, колкото и малък да е. Хайде.

Не ми харесва това.

И на мен.

Шутът дойде да ни помогне. Лант тръгна напред със Спарк. Нас — беше барикадирал вратата с мебели — тръгна с нас и попита Пчеличка:

— Имаш магия?

— А ти нямаш. Толкова се радвам. Щях да те накарам да избягаш от нас. — За миг по лицето ѝ премина усмивка. Беше усмивката на Моли — на това малко покрито с белези личице. Разби ми сърцето.

— Никога — увери я момчето с широка усмивка.

Ъгълът на тавана се срути с пушек и воня и прегради ефикасно външната врата. Усетих вълна от горещина с него и тя тласна двама ни с Пчеличка надолу по стъпалата. Нас затвори вратата зад нас.

— Добре. Едва ли се налага да се боим от врагове, идващи от онази посока. — Каза го почти ликуващо. Не му възразих, но знаех, че тлеещото дърво ще подпали стените. Вече наистина бяхме в капан.

Пчеличка и Нас заслизаха пред нас. Погледнах надолу по стъпалата.

— Облегни се на мен — нареди ми Шутът.

На всяко стъпало раната на бедрото ми зейваше. Долу имаше светлина, но не много. Долових аромата на борово масло, преди затворническата воня да го удави. След това усетих мощен тътен все едно, че гигантски кон беше изритал стената, и вратата подскочи в рамката си. Вероятно още парчета от тавана бяха рухнали. Да. Бяхме заклещени и щяхме да умрем тук, ако не намерехме друг изход.

— Няма връщане — каза Шутът.

Кимнах, без да казвам нищо.

Стигнахме долу и седнах на най-долното стъпало. Шутът седна до мен, а Пчеличка от другата ми страна. Ето ни. Всички живи. Засега.

Прегърнах я през рамо и я придърпах към себе си. За миг тя се вцепени при допира ми. После се облегна на мен. Известно време просто седях така. Силите ми се бяха изцедили, но Пчеличка бе тук. Детето ми беше до мен.

Над нас — пожар и срутващи се стени, и побеснели врагове. Тук долу — студ, влага и сумрак. Бяхме затворени от камък и море. Прилкоп беше при затворниците, които беше освободил. Седяха заедно в една килия, опърпани и изгърбили рамене, свити един до друг на единствената постеля. Не можех да чуя какво им казва. В другия край на помещението треперещата Спарк оглеждаше участък от стената. Гледах как двамата с Лант опипват каменния зид — потъркваха надраскания хоросан и клатеха глави. Изглеждаха обезкуражени.

— Може да се наложи да използваме друго взривно гърне — предложи Лант.

Спарк поклати глава и каза високо:

— Последен изход. Освен ако не го вкараме в стената, повечето му сила ще изригне към нас, отколкото в камъка. Със Сенч сме правили много опити. Ако заровехме гърнето, избиваше дупка. Отгоре правеше широка плитка вдлъбнатина. Лесно би могло да срути тавана върху нас.

— Много съм уморена — каза Пчеличка. Едва можах да я чуя.

— И аз. — Семето от карис вече губеше силата си и оставяше след себе си тъмнина и умора.

— Вълкът Баща с теб ли е сега?

Да.

— Да. — Името ѝ за Нощни очи ме накара да се усмихна.

— Какво е той?

Не знаех.

— Той е добър — отвърнах. Усетих одобрението му.

— Да — съгласи се тя. Изчака да кажа още нещо. Свих рамене и усмивка пробяга по лицето ѝ. После попита. — В безопасност ли сме тук?

— Достатъчно. Засега.

Огледах лицето ѝ. Очите ѝ се разшириха. Каза почти предизвикателно:

— Знам как изглеждам. Вече не съм хубава.

— Никога не си била хубава — отвърнах ѝ. И поклатих глава.

Шутът ахна от жестокостта ми, а очите на Пчеличка се разшириха стъписано.

— Ти беше и си красива — казах. Погалих покритата ѝ с бучки глава. — Всеки белег е победа. Виждам, че имаш много белези.

Тя изправи гръбче.

— Всеки път, когато ме биеха, се опитвах да им го върна. Вълкът Баща ми каза така. Накарай ги да се боят от теб, така каза. И така правех. Отхапах бузата на Дуалия.

Това ме стъписа и замълчах. Но Шутът се наведе и каза:

— О, браво! Де да го бях направил и аз. — Усмихна ѝ се. — Харесва ли ти носът на баща ти?

Тя ме погледна и опипах с пръст счупеното. Никога не го беше виждала другояче.

— Какво не му е наред? — попита тя озадачено.

— Нищо — каза ѝ весело Шутът. — Винаги съм го казвал това. Нищо му няма на носа му. — Засмя се и Лант и Спарк се обърнаха и ни изгледаха изненадано. Не разбрах шегата му, но израженията им ме накараха да се засмея и дори Пчеличка се усмихна, както човек се усмихва на луд.

Облегна се на мен и затвори очи. Болката от крака ми идваше на вълни с ударите на сърцето. Отдъхни, отдъхни, отдъхни, казваше ми.

Знаех, че не мога. Тялото ми искаше да спи, да се изцери, но сега не му беше времето. Трябваше да стана, да помогна на другите, но Пчеличка се беше отпуснала на мен и не исках да я мърдам. Облегнах се назад и последното огнено гърне в колана ми ме мушна.

— Помогни ми — казах и Шутът го издърпа.

Пчеличка не помръдна. Погледнах малкото ѝ личице. Очите ѝ бяха затворени. Обезобразяването ѝ разказваше ужасна история. Белези, някои отпреди месеци, някои нови, бяха загрозили лицето ѝ. Исках да докосна порязаното в ъгъла на устата ѝ и да го изцера. „Не. Не я буди!“ Осъзнах, че съм се облегнал тежко на Шута. Вдигнах глава и го погледнах.

— Спечелихме ли? — попита ме той. Усмивката му бе крива на подпухналото му лице.

— Битката не е свършила, докато не спечелиш — отвърнах. Думи на Бърич. Казани ми толкова отдавна. Опипах крака си. Топъл и мокър. Бях гладен и жаден, и толкова уморен. Но и двамата бяха до мен. Живи. Ушите ми кънтяха. Но и аз бях жив.

В другия край на помещението Лант стържеше хоросана с ножа си. Нас клекна до него и също застърга в една фуга. Спарк отиде до един рафт с инструменти, предназначени за разкъсване на плът, не камък. Намръщи се, когато избра едно черно желязно сечиво. Извърнах очи от нея и погледнах Шута.

— Трябва да ида да им помогна — каза той.

— Още не.

Той ме погледна питащо.

— Нека се порадвам на този миг. Всички сте тук с мен. Поне за малко. — Внезапно се усмихнах. — Шуте, имам новина за теб — казах му. О, все още можех да се усмихвам. — Шуте, аз съм дядо! Копривка има бебе. Надежда! Чудесно име, нали?

— Ти. Дядо. — Усмихна ми се. — Надежда. Прекрасно име.

Поседяхме заедно в мълчание. Толкова бях уморен и все още ни заплашваше опасност, но това не отне сладостта да съм тук, жив, с тях. Толкова уморен. И кракът ме болеше. Въпреки всичко, имах го този миг. Потопих се във вълчата радост от непосредственото.

Отдъхни малко. Аз ще пазя.

Не бях усетил, че съм задрямал, докато не се стреснах и не се събудих. Бях жаден и вълчи огладнял. Пчеличка държеше ръката ми и

спеше, облегната на мен. Кожа до кожа; усещах дъщеря си като част от мен. Усмихнах се, щом се натъкнах на стената й Умение. Щеше да е по-силна с нея. Вдигнах очи към Шута. Беше измъчен, но се усмихваше.

— Все още тук — каза тихо.

В сумрака видях, че Лант е свалил ризата си и е потен въпреки студа. Тримата с Нас и Спарк дълбаеха един участък на стената. Бяха направили достатъчно широк отвор, за да се провери мъжка ръка. Камъкът, който бяха издърпали, беше дълъг и широк един лакът, но само една длан висок. Околните камъни се бяха разклатили. Трябваше да изместят три горе, за да извадят двата отдолу. Поне шест за махане, преди Нас да може да се провери. Трябваше да ида да им помогна. Знаех го. Но тялото ми бе изчерпало резервите ми в усилие да изцери крака ми. Внимателно опипах превръзката. Лепкава и напукана. Без нова кръв. Все още можеше да се отвори при следващото ми ставане.

— Дръпни се — каза Лант на Нас и Спарк и след като те го направиха, изрита камъка, около който бяха чегъртали.

— Още не — каза Спарк уморено. Нас застърга отново и попита:

— Не можем ли вече да сложим гърнето?

Спарк го изгледа и отсече:

— Можем. Но това значи да рискуваме да срутим тунела оттатък.

Нас изсумтя и продължи да стърже хоросана.

Ние с Шута мълчахме. Един от затворниците излезе от килията. Закрета бавно към тримата и проговори дрезгаво, с момчешки глас:

— Ще ви помогна. Ако имате инструмент за мен.

Спарк го измери с поглед, после му даде ножа си и той започна да рови немощно в една резка в мазилката.

— Наистина се боях, че трябва да избирам между вас — каза тихо Шутът. И след като не отвърнах, добави: — Нейният сън за елена, пчелата и везната.

— И все пак съм тук, и жив, а враговете ни са отделени от нас със стена от димящи отломки. Може би все още съм Катализаторът и мога да променя дори нейните предсказания за това, което трябва да бъде. Все още не съм умрял и не възнамерявам да умирам. Връщам Пчеличка у дома, в Бъкип. Ще бъде отгледана като принцеса, а ти ще си до нея, за да я учиш и съветваш. Сестра й ще я обожаваш и ще си има хубава племенница, с която да си играе.

Двама от освободените Бели се надигнаха и отидоха до рафта с инструменти за изтезаване. Избраха си по един и се присъединиха към Лант, Спарк и Нас в къртенето на хоросана. Призля ми от иронията.

— И ще живеем дълго и щастливо? — попита Шутът.

Загледах падащите парчета хоросан.

— Такова ми е намерението.

— И моето. Надеждата ми. Но е крехка.

— Не се съмнявай в нас, иначе сме изгубени.

— Фиц, обич моя, това е проблемът. Изобщо не се съмнявам в сънищата на Пчеличка.

Отворих уста да възразя, но намерих благоразумие. Затворих я. Но ме споходи една ужасна мисъл и го попитах:

— Съдът със Сребро, който взе от капитанската каюта. Взеха ли го Слугите?

— Откраднах го, за да спазя едно обещание — призна той. — Какво си помисли? Че съм го взел, за да го използвам на себе си?

— Боях се от това.

— Не. Дори не го взех аз. Казах на Момч-О...

Пчеличка се размърда. Вдигна глава и издърпа ръката си от моята. Връзката Умение се задържа, изпъна се тънка като нишка, но все още я имаше. Зачудих се дали я усеща. Тя вдиша дълбоко, после издиша. Извърна очи от мен към Шута. Той ѝ се усмихна, както никога не бях го виждал да се усмихва на никого. Белезите му се изпънаха, но полуслепите му очи заблестяха с нежност. Тя впи поглед в него и се облегна по-силно на мен. Докато го гледаше, прошепна:

— Имах сън.

Той вдигна облечената си в ръкавица ръка и я погали по косата.

— Искаш ли да ми го разкажеш?

Тя ме погледна. Кимнах.

— Седя край огън с тате и един вълк. Той е много стар. Разказва ми истории и аз ги записвам. Но съм много тъжна. Всички скърбят. — И завърши с: — Вярвам, че този сън е много вероятен.

Обърна разтревожените си очи към мен.

Усмихнах ѝ се.

— Този сън ми звучи хубаво. Бих променил само тъгата ти.

Тя се намръщи от това колко малко разбирам.

— Тате, аз не правя сънищата. Не мога да ги променя. Те просто идват.

Засмях се.

— Знам. Същото става и с Шута. Понякога е много сигурен, че един сън ще се сбъдне. — Усмихнах ѝ се широко. — А след това аз правя да не се сбъдне.

— Можеш ли да правиш това? — Беше изумена.

— Той е моят Катализатор. Променя неща. Понякога по начин, какъвто изобщо не съм си представял — призна Шутът унило. — Доста често съм бил благодарен, че го прави. Пчеличке, има много неща, на които трябва да те уча. За Катализатори и сънища и...

— Прилкоп каза, че Дуалия била моят Катализатор. Тя дойде и направи промени в живота ми. А аз я убих. Убих моя Катализатор. — Вдигна очи към мен. Бяха сини като незабравки, светлите ѝ къдрици бяха полепнали по главата ѝ. — Убих и други хора. И изгорих всички сънища, за да не могат Слугите да ги използват за зло повече. Тате, аз съм Унищожителят.

Онемях от думите ѝ.

С треперливо гласче тя попита:

— Можеш ли да ми промениш това?

— Ти си Пчеличка и си моето малко момиче — казах ѝ. — Това не се променя. Никога.

Тя рязко извърна глава към нещо и проследих погледа ѝ. Друга затворничка бавно се приближаваше към нас с куцукане, лицето ѝ беше сбърчено от болка.

— Видях те в съня си, момиченце — заговори тя. Усмихна ни се с напуканите си устни. — Беше направена от пламъци. Танцуваше сред пламъците и донесе война там, където никога не бе имало война. С меч от пламък отсече миналото от настоящето и настоящето от бъдещето.

Прилкоп тръгна към нас, на лицето му бе изписана тревога.

Бялата се приближи.

— Аз съм Коура, колатор. Проучвах в библиотеката. Имах хубава малка къщичка. Но разлях мастило на един стар текст. Знаех, че трябва да бъда наказана. Но също така знаех, че един ден ще се върна при мастилото, писалките и хартията. При вечерите на отдих, вино и песни на лунна светлина.

— Но ти дойде. И унищожи всичко това. — Изкрещя последните думи и се хвърли към Пчеличка. Момичето ми изкрещя от гняв и от страх и скочи да я посрещне. Ножът ми издрънча в нейния, щом двата се забиха в тялото на жената едновременно. Тя падна под тежестта ни и аз се хвърлих отгоре ѝ. Шутът извика нещо неразбираемо над гневния рев на Нас. Убийствената ярост, надигнала се в мен, заглуши всичко друго.

Пчеличка беше бърза. Издърпа ножа си и го заби отново още преди да вдигна пак моя. Коура изхърка и се смълча.

Проснахме се на мръсния под. Ръцете ми бяха лепкави от кръв, а кракът ми се късаше от болка. Пчеличка се помъчи да се изправи. Кръвта по дрехите ѝ ме ужаси. Не беше ранена, както ме увери връзката ни. Взе ножа си и го избърса в мръсните панталони на Коура.

Прилкоп стигна до нас и проплака:

— Коура! Коура, какво направи? — Опита се да ме издърпа от тялото на Бялата, но аз му изръмжах и той се отдръпна. Нас дотича, вдигна Пчеличка и я притисна до себе си, а Прилкоп попита отчаяно: — Трябваше ли да я убиеш? Наистина ли трябваше да я убиеш?

— Да — заяви Пчеличка. Очите ѝ изгаряха. — Защото ще живея.

Нас я гледаше със смесица от страхопочитание и ужас. Понечих да се надигна, но не можах. Раненият ми крак не искаше да се сгъне, а другият трепереше.

— Отдръпни се — каза Лант на Прилкоп с убийствен тон и ме вдигна на крака. Бях благодарен за грубостта му. Точно сега не исках нежности.

Викът на Шута се вряза в нарастващото напрежение:

— Защо?

Прилкоп заговори преди да съм успял да отворя уста.

— Защо, наистина, твойт Катализатор и неговата дъщеря убиха Коура? Помниш я Коура, нали? Тя ни пренасяше тайно съобщенията.

— Коура — промълви Шутът и лицето му посърна и се състари.

— Да — каза разтреперано. — Помня я.

— Тя нападна Пчеличка! — напомних им.

— Тя нямаше оръжие! — възрази Прилкоп.

— Нямаме време! — извика Лант. — Тя е мъртва, както и много други. Както ще сме мъртви всички, освен ако тези камъни не излязат.

Прилкоп! Ела и работи. Шуте, ти също. Няма време за обвинения и сърдечности. Всички елате при стената. Веднага!

Погледнах проснатото тяло на Коура и не изпитах съжаление. Беше се опитала да убие детето ми. Кривнах глава към грозния черен нож, който лежеше до тялото ѝ. Един от инструментите им за мъчение.

— Има инструменти за рязане на човешка плът на рафта до масата. Вземайте каквото сметнете, че ще е най-добро за хоросана. — Бутнах леко с крака си ножа на Коура. — Ето един за теб, Прилкоп.

Той ме погледна стъписано и почти съжалих за думите си. Но Пчеличка се наведе и взе черния нож на Коура. Понесе го към стената и започна да стърже хоросана около най-ниския камък. Шутът понечи да я последва.

— Шуте. Ще ми помогнеш ли?

— Много ли зле е кракът ти?

— Не ужасно. По-лошото е, че тялото ми изпива енергията ми, за да го изцери.

— Значи полуслепият ще води почти сакатия?

— Би трябвало да е обратното. — Прегърнах го през раменете. — Внимавай къде стъпваш — предупредих го и го поведох покрай изпънатата ръка на Коура.

— Не беше лош човек — отбеляза Шутът тихо. — Пчеличка унищожи живота ѝ. Всичко, което беше познавала, единствената задача, която знаеше как да изпълнява, всичко си отиде.

— Не съжалявам за това. Пчеличка скочи като котка в лов.

Като вълк.

— По-скоро като вълк, сигурен съм — каза Шутът и тръпки полазиха по гърба ми от ехото на Нощни очи в думите му. Тръпки, които ме накараха да се усмихна.

Лант вдигна глава и ни махна да се отдръпнем от работния участък.

— Нямах предвид вас. Няма място.

Докато говореше, Нас и Спарк завъртяха един тежък каменен блок. Той помръдна, но не излезе. Застъргаха отново. Вкарването на инструментите в цепнатините, за да се издяла хоросанът, беше бавна работа. Чухме как нещо падна над нас и погледнах към тавана.

— Смяташ ли, че са мъртви? — попита Шутът.

Нямаше нужда да питам кои.

— Дуалия и Винделиар — да. Пчеличка е убила Симфи. Фелоуди е мъртъв или ще умре, ако е докоснал нещо в покоите си. А и Пчеличка го промуши поне веднъж, в коридора. Нас преряза гърлото на Култри. А Капра още кървеше от твоя нож, когато я видях последния път. — Премълчах за безименните хора, които щяха да загинат в пожара.

Той помълча малко.

— Двама за Нас: Винделиар и Култри. Две за Пчеличка: Симфи и Дуалия. Може би трима, освен ако Фелоуди не се пада на мен. Тя само го промуши, но ако го занесат в покоите му, със сигурност ще умре. — Засмя се накъсано. — Нито един за теб, Фиц. Мой чудесен убиец.

— А Спарк запали взривното гърне, което уби пазачите. И Пчеличка подплаши другите. — Не споменах стражите, които бях свалил в схватката. — Вече не ме бива, Шуте. Както се боях. Може би е време да го призная. Ще трябва да си намеря друга работа.

— Нищо срамно няма в това — отвърна той, но от това не се почувствах по-добре. — По-късно.

— По-късно какво?

— По-късно, може би, когато отведем Пчеличка някъде на безопасно, ще се върнем и ще се погрижим за всички тях.

— Ако драконите не се погрижат за тях първо.

Усмивка на искрено задоволство мина по лицето му.

— Драконите да се оправят, стига ние да спасим Пчеличка.

Кимнах. Толкова бях уморен, а се бях страхувал, че този негов глад за отмъщение няма никога да се засити. Но докато гледаше как Пчеличка стърже хоросана, той изглеждаше само доволен. Сякаш това, че тя вече беше с нас, бе изтласкало всичките му други амбиции.

Рядко се бях чувствал толкова безполезен. Гладът ми се усиливаше, както и жаждата, но се постарях да оставя малкото ни запаси вода за онези, които се трудеха. Когато Лант извади поредния камък, му извиках:

— Можеш ли да видиш нещо през отвора?

— Само тъмнина — отвърна той и се захвана отново за работа.

В един момент Шутът ми помогна да докретам до една от седалките до масата за мъчения. Оттам можех по-добре да наблюдавам работата.

Щом се преместихме, тримата останали Бели дойдоха да приберат тялото на Коура. Отнесоха я в килията ѝ и я положиха на сламеника. Прилкоп отиде при тях и постояха малко мълчаливо над тялото ѝ.

Когато тихо подхвърлих на Шута за това, той въздъхна.

— Нашата Пчеличка е Унищожителят за тях. Скърбят за мъртвите, тук и горе в пожара. Още повече скърбят за загубата на знание, трупано от поколения. Толкова много унищожено. Толкова много история изчезнала.

Изглеждах го и си помислих колко е сляп — в толкова много отношения.

— Толкова много оръжия унищожени — казах тихо.

Той не каза нищо. Слушахме как другите стържат хоросана и си мърморят. Лант пхна един ръжен под един камък и натисна с цялата си тежест. Камъкът не помръдна.

— Още не — въздъхна той и продължиха със стърженето. Но следващия път, когато натисна, един камък се размърда.

Лант бръкна в отвора и мускулите на ръцете и гърдите му се издуха, когато прихвана блока и го задърпа към себе си. Камъкът изстърга и се заклещи, но след това се плъзна малко навън. Стигна до точката на обръщане и Лант отскочи.

С помощта на Шута доуцах до тях.

— Още един и Нас ще може да се промуши през отвора с факла.

Нас кимна нетърпеливо, хукна и скоро се върна. Беше увил парцали от една от постелите в килиите около ръжен за мъчение и ги беше накиснал в масло от една лампа. Лант се отдръпна от отвора, щом Нас я запали и я пхна в дупката.

— Не се вижда много. Оу! — извика момчето, щом пламъците близнаха нагоре към ръката му, и пусна факлата.

Пчеличка се наведе и надникна в тъмното. Вкара малкото си тяло до кръста в дупката.

— Какво виждаш? — попитах я.

— Стъпала, водещи надолу. Почти нищо друго. — Провря се понавътре, а след това изведнъж се смъкна от другата страна.

— Пчеличке! — извиках разтревожено.

Тя се изправи, вече вдигнала факлата, и надникна през дупката към нас.

— Добре съм. — Вдигна факлата по-високо и освети тунела. Широки стъпала водеха надолу в тъмното. Подуших морето и влажен камък. Подозирах, че в основата на стълбището има застояла вода. Успях да зърна стени от дялан камък и таван. По-ниските части на стените бяха на петна. — Слизам да видя какво има там.

— Не — забраних й. Опитах се да я сграбча, но не можах да я достигна.

— Тате — каза тя и смехът ѝ отекна странно в кухнята отвъд зида. Гласът ѝ беше весел: — Никой не може да ми казва „не“ повече. Дори и ти. — Тръгна надолу по стъпалата. — Ще се върна — обеща ми.

Спогледахме се с Лант. Изглеждаше стъписан като мен.

— Мога да се провря през тази дупка. Сигурен съм — заяви Нас и пхна главата и раменете си в отвора. Не се получи и той опита отново, този път с протегнати напред ръце. — Вдигнете ме и бутайте — заповяда ни приглушено и Лант се подчини. Чух пъшканията на Нас и стърженето на плат по камъка. Страх ме беше, че ще се заклеци, но след известно усилие Лант натисна ритациите му крака и го избута докрай. Чух как Нас се изтърколи едно-две стъпала надолу. Изправи се и извика задъхано: — Пчеличке, Пчеличке, почакай ме!

— Вземи меч! — заповяда му Лант и пхна меча си през отвора. Нас го взе и бързо се отдалечи, тялото му затули подскачащата светлина от факлата на Пчеличка. — Не отивайте далече!

Нас извика нещо в отговор и се скри от поглед.

— Храбри са — каза Спарк и видях как преценява дали и тя ще може да се провре през дупката.

Лант я задържа за рамото.

— Помогни да извадим още един камък. Най-много два. Тогава мисля, че всички ще можем да се измъкнем, ако тунелът наистина води към свобода.

— Не бих тръгнала без теб — увери го тя и веднага почна да чегърта следващата фуга. Лант клекна и се захвана с фугата до нейната.

Стоях и се вирах в тъмното. Сенките на Нас и Пчеличка се движеха в спускащата се светлина. Ставаха все по-малки и след това изчезнаха. Виждах само тъмнина.

— Факлата им е угаснала. Трябва да пратим Спарк след тях.

Надявах се гласът ми да не трепери ужасно. Представях си столени, очакващи Пчеличка.

— Още един камък, и ще можем — обеща ми Лант.

Времето се проточи. Никой не проговаряше. Само безкрайното стържене на инструменти бележеше изтичащите мигове. Само тъмнината в дупката. Искях да закрача нервно. Не можех. Работеха на смени: Лант и Спарк, после двама от затворниците, отново Лант и Спарк. Изстърганият хоросан се сипеше по стената. Зад и над нас огънят си мърмореше.

— Спри! — каза внезапно Лант. Наведе се покрай Белите, които стържеха, и надникна през отвора. — Виждам светлина! Връщат се.

Проврях се до него. Светлината заигра към нас бавно, само въгленче в тъмното. Лант направи друга факла и я доближи до дупката. Вече можехме да видим повече, но все пак мина доста време преди Пчеличка да се изкачи по стъпалата.

— Къде е Нас? — извиках ѝ, уплашен да не е станала някаква беда.

— Опитва се да разбие една дървена врата — извика тя задъхано, докато се качваше по стъпалата. — Изгнила е, но не поддава. Той пъкна меча между дъските и влезе мъничко светлина. Тъй че смятаме, че това е изходът! Стъпалата свършват и след това е само наклон. Трябваше дълго да газим във вода. Порязах си краката на някакви раковини и Нас ме превърза. После стигнахме до стъпала, които отиват нагоре. Много, нагоре и нагоре, чак до вратата. Нас каза, че може да е имало охрана някога. Каза, че тъмното не му пречи, но че на мен ще ми трябва светлина за връщането. Дайте ръжени за лостове. Или брадва. Ще разбием вратата, докато вие вадите камъните тук.

Беше разумен план. Мразех го.

Подадохме ѝ най-малкото гърне-лампа и ѝ дадох корабната брадвичка. Пчеличка сгуши лампата до гърдите си, брадвичката и един ръжен пъкна непохватно под мишницата си. Гледах я как ги понесе и все едно виждах как напуска света.

— Таванът гори — каза тихо Шутът. — Надушвам го. И става по-топло.

— Работете по-бързо — подкани Лант останалите. Когато прецени, че има достатъчно отвор за ръжена, го завря под камъка.

— Чакай — спря го Прилкоп и пхна още един ръжен до неговия. — Давай, сега!

Двамата мъже натиснаха лостовете. Камъкът беше непреклонен.

Зад мен малък участък от тавана пропадна върху масата за изтезания и стъпалата, където бях седял. Заподскачаха пламъци. Подовете тук бяха от камък, както и стените, но това щеше да е слаба утеха, ако ни засипеха горящи отломки. Пушекът и горещината бяха наистина плашещи.

— Дайте да помогна! — викна Спарк и увисна по корем на единия лост. — Сега бутай надолу! — каза на Лант.

Двамата с Прилкоп натиснаха. С бавно стържене камъкът леко тръгна нагоре. Прилкоп навря ръжена си по-дълбоко, изпъшка и го натисна. Камъкът изстърга и се надигна. Наклони се, след което се намести отново и направи отвора още по-малък. Затворникът, дошъл пръв да помогне, го забута навътре с цялата си мършава тежест. Камъкът се хлъзна в зейналата паст на тунела. Почти разчисти отвора, но не напълно.

Лант хвърли лоста си и пропълзя навътре в тъмното. Един от затворниците се промуши до него да му помогне да отместят камъка.

— Помогни ми — изохка Белият и втори изпълзя до него. Чух как Лант изпъшка, след това стържене, докато камъкът тръгна с неохота. Изходът бавно се отвори пред нас. Двамата затворници бързо се провряха през него. Лант се озова с тях от другата страна и се обърна.

Лицето му се появи в отвора.

— Бързо — нареди той на Спарк и се отдръпна да й направи място. Но когато пристъпи, последната затворничка изведнъж се хвърли към отвора. Премина бързо, като уплашен плъх. Чух изненаданото възклицание на Лант, а след това той изруга. — Избягаха напред!

Това ме разтревожи. Не вярвах на никого от тях.

— Лант. Върви след тях! — казах.

— Меч — каза той и Спарк се наведе, взе един меч и му го подаде.

— И аз тръгвам — заяви и се хлъзна в отвора с меча си напред.

— Донесете ми торбата! — извика пред рамо и после затича надолу по стъпалата в тъмното. Лант вече не се виждаше.

Трябваше да тръгна след тях.

Понечих да стана и кракът ми се огъна. Шутът ме подхвана и ме изправи. Кракът просто нямаше да поеме тежестта ми. Гняв ме обзе и за миг не можех дори да проговоря. Когато се овладях, вдигнах очи към Прилкоп.

— Ще пострада ли Пчеличка? Искат ли да я наранят?

Прилкоп беше вдигнал последното гърне-лампа. Погледна ме, после погледна Шута. Прехапа устна.

— Надявам се, че не. Но са много уплашени. И ядосани. Трудно е да се каже какво ще направят някои хора, когато са уплашени.

— Можеш ли да тръгнеш след тях и да ги спреш? — попита Шутът.

— Не знам дали ще ме послушат...

— Опитай! — викна му Шутът и Прилкоп кимна отривисто. Избута лампата през отвора и се провря след нея. Вдигна я и тръгна надолу по стъпалата, много по-бавно, отколкото ми се искаше.

— Тръгвай — казах на Шута.

— Не мога да видя нищо освен пламъка на лампата — оплака се той. Заопипва за дупката на тунела и щом я намери, се провря чевръсто през нея.

— Подавам ти меч — казах му.

Бавно се наведох да го вдигна и му го подадох през отвора. Добре го бяхме затъпили от употреба. Таванът зад мен простена. Хвърлих поглед през рамо. Голям участък от него хлътваше.

— Не ме чакай. Пипай стената и слизай надолу. Аз ще съм точно зад теб.

Шутът кимна, обърна се и пое плахо надолу в тъмното.

Трябваше ми факла. Започнах да обикалям с куцане стената, като подминах торбата на Спарк до колана ми с взривните гърнета на стъпалата. Щях да ги взема на връщане. Предпазливо тръгнах към масата, докопах се до един стол и го използвах за подпиране. Колкото по-навътре влизах в стаята, толкова повече смъдяха очите ми. Когато стигнах до килиите и грубия сламеник, разбрах, че съм взел лошо решение. Парчета от тавана се лющеха и се сипеха във въздуха.

Издърпах тънкия сламеник на стола. Със стържене на стола по пода поех обратно. Очите ми бяха присвити и всяко дълбоко вдишване водеше до пристъп на кашлица. Парче от тавана, голямо колкото теле,

се срути на горните стъпала. Погледнах нагоре и видях, че и друг участък поддава. Когато се срути, вдигнах ръка да заслоня лицето си от горещата вълна. Пушекът в стаята горе изригна към мен. Забутах в паника стола към отвора в стената, изоставил всякакви мисли за факли. Греда падна със стон почти до мен, овъглена и в пламъчета по цялата дължина. Едно подскочи, зарадвано сякаш от свободата си, и затича по падналата греда. Друго го последва. Думите на Парагон се върнаха в ума ми. *Във вода и огън, във вятър и мрак. Не бързо.* Това ли бе моето време да умра? Сякаш за да потвърди мисълта, още едно голямо парче от тавана пропадна. Горещият полъх ме събори, със стола и всичко. Проснах се на пода, заслепен и объркан. Накъде беше отворът към тунела?

— Фиц? Къде си? Фиц?

Шутът? Затворих сърбящите си очи и се повлякох по посипания с въглени под към гласа му. Ударих се в масата и извиках:

— Шуте?

— Тук! Насам.

Стигнах до стената. Усетих как ръцете му се вкопчиха в гърба на ризата ми, надигнах се и се проврях през отвора.

— Какво правеше? — попита той.

— Търсех факла.

— За малко ти не стана факла.

Отворих очи, избърсах ги пак с ръкав, потърках и ги отворих отново. Яркочервената светлина от пожара в тъмниците зад нас придаваше на каменните стени и сводестия таван над нас неземни очертания.

— Хайде — подкани ме Шутът, праметна ръката ми през рамото си и се изправи. Залитнах едно стъпало надолу, после второ.

— Краката ти са мокри.

— Долу има вода. И раковини и миди по стените. И приливът идва, Фиц.

Двамата знаехме какво означава това. Страхът пропълзя в мен и попитах:

— Мислиш ли, че ще наранят Пчеличка? Белите, които избягаха напред?

Беше задъхан от усилието да ми помогне да сляза още едно стъпало.

— Не мисля, че могат. Не могат да се мерят със Спарк или Лант. Впрочем, не мисля, че Нас би позволил тя да пострада.

— Момент. — Подпрях се на стената и изкашлях пушека от дробовете си. След като успях да вдишам напълно се изправих. — Да вървим.

С всяка стъпка надолу червената светлина от горящата тъмница ставаше все по-слаба.

— Тате? — Гласчето на Пчеличка изплува към мен от тъмното. Двамата с Шута се сепнахме. Присвих очи надолу в кладенеца от съгъстващ се мрак. Там някъде блещукаше смътна светлинка.

— Пчеличке? Тук съм, с Шута. — На него казах: — Остави ме. Иди при нея. — И той тръгна надолу.

Светлината се превърна в гаснеща факла. Подскачаше, когато стигна до най-долното стъпало. Отразяваше се в застояла вода. Пчеличка повиши глас:

— Тате, Нас проби през вратата! Каза, че ще изчака всички. Но затворниците дотичаха, целите мокри. Бяха разгневени. Ако Нас беше там с меча... опитах се да ги вразумя, но не можах. — Замълча, за да си поеме дъх.

Двамата с Шута залитнахме още стъпало надолу, после второ.

— Нас ги заплаши с меча и те избягаха. После дойдоха Спарк и Лант. Нас им каза какво се случи и Спарк побягна след тях, за да ги убие. Лант ни каза да останем на място и тръгна след Спарк. Тате, онези Бели ще се върнат в Клерес и ще кажат къде сме. Дойдох да ви предупредя: ще дойдат и ще ни убият всички! Нас остана да пази вратата. Ще ги спре там, ако може.

Гласът ѝ не трепна чак до края. Когато тръгна нагоре по стъпалата, видях, че е мокра до бедрата. Беше стигнала до нас през подълбока вода? Колко високо щеше да е стигна приливът? Смеехме ли да се опитаме да избягаме оттам? Докато Пчеличка се изкачваше към нас, факлата ѝ освети стари линии на водното ниво и ракообразни, полепнали на стената. Колко високо можеше да стигне водата? Заключение не ми хареса. Един висок прилив можеше да стигне до средата на стълбището и да запълни изцяло тунела долу.

Зад нас огън. Под нас надигаща се вода. Нямаше добър избор.

В този миг залата зад нас изригна и полетях в тъмното.

37. ДОПИР

Появата на Пъпчивия винаги е предвестник на предстоящо бедствие. Виждали са го не само в град Бъкип, но и в Гримсбайфорд и Сандседж в седмиците преди Кървавата чума да стигне до Шестте херцогства и да опустоши народа ни. Видян е да стои на балкона на обречената Ребрена кула два дни преди земетресението, което я срути върху града. Някои твърдели, че го били видели непосредствено преди първото Изковаване в Ковачницата. В нощта, когато бе убит крал Умен, Пъпчивия бил видян в двора за пране и до кладенеца на замък Бъкип. Винаги се появява като мъртвешки блед мъж, лицето му — пъпчиво от червена шарка.

История на Шестте херцогства

— Фиц? Фиц? Пчеличке? ПЧЕЛИЧКЕ! — Пауза. — ФИЦ! Тя е ранена! Фиц! Проклет да си, къде си?

Не помнех, че съм паднал. Моето име ли викаше? Бях замаян и уморен. Гласът на Шута идваше до мен отдалече.

— Тук съм — отвърнах бавно. Отвърна ми кънтяща тишина. Около мен — абсолютна тъмнина. — Шуте? Ти ли си?

— Да. Не мърдай. Идвам при теб. Говори.

— Тук съм. Аз... не мога да стана. Има нещо отгоре ми. — Потърсих последния си спомен. Клерес. Тунел. Пчеличка! — Какво стана? Къде са Пчеличка и другите?

— Пчеличка е при мен! — Гласът му беше измъчен. — Жива е, но е в безсъзнание!

— Внимавай! Не мърдай...

Твърде късно. Чух как задращи по нападали камъни и след това усетих допира на търсещата му слепешката ръка. Изпъшка от болка и седна тежко близо до мен. Пресегнах се за него и напипах малкото отпуснато телце на Пчеличка в прегръдката му.

— Еда и Ел, не! Не така, не и когато сме толкова близо! Шуте. Диша ли?

— Мисля, че да. Напипвам топла кръв, но не знам откъде идва. Фиц, Фиц, какво ще правим?

— Първо, успокой се. — Опитах се да се изместя към него. Не можах. Краката ми бяха затиснати. Лежах на гръб. Разумът ми бавно си проправи път през паниката. Главата ми беше по-ниско от ходилата. Стълбите. Бях паднал на стъпалата. И имаше нещо върху краката ми, точно над коленете. Заопипвах към него, но едва успях да го достигна с върховете на пръстите си. Стегнах коремните си мускули и се опитах да се надигна към него. Гърбът ми изкрещя от болка и се отказах. — Шуте, нещо ми затиска краката. Не мога да стана. Остави внимателно Пчеличка долу. Нека да я докосна.

Чух неравното му дишане, докато полагаше детето ми на засипаното с отломки стъпало до мен.

— Ранен ли си? — сетих се да го попитам.

— Много по-малко, отколкото заслужавам. Стъпалото ми, дето го счупиха. Влачи се. О, Фиц, тя все още е толкова мъничка! След всичко, което е преживяла, трябва ли да я загубим сега?

— Стегни се, Шуте. — Не го бях чувал толкова нажален, откакто бе умрял Умен. Наложих на гласа си спокойствие, каквото не изпитвах. Не можех да позволя Шутът да изпадне в паника. — Ти трябва да си силата й сега. Ето ръката ми. Постами я на главата й.

Тъмнината бе пълна. Докоснах косата й, ушите й, носа и устата. Белези, да, но не и кръв от ушите и носа й. След това опипах гърдите и коремчето й. Предпазливо потупах краката и ръцете й. Проследих плахо нишката на Умение, която ни свързваше. Намерих съзнанието й, присвито и мъничко, но цяло.

— Шуте, тя е само зашеметена. Рамото й е влажно, но не е много топло. Може да е просто вода. Освен ако... не е твоя кръв?

— О. Може би. Черепът ми кърви. И рамото ми, мисля.

Все по-лошо. Трябваше да се съсредоточа.

— Шуте. Знам какво стана. Торбата на Спарк остана в тъмницата. Избухливите гърнета на Сенч бяха в нея. Поне едно се е взривило, когато таванът е паднал върху тях. Там може да има още. Трябва да махнем Пчеличка оттук. Веднага. Помогни ми да се освободя.

— А Пчеличка? Можеш ли да я събудиш?

— Защо? За да се уплаши с нас? Шуте, много скоро тя сама ще се събуди. Да сме готови, когато го направи. Помогни ми да се освободя.

Ръцете му се спуснаха по корема ми и след това надолу по бедрата.

— Греда е — каза тихо. — Върху краката ти. С парчетии отгоре. — Ръката му докосна крака ми и се опита да се провери под него. Стиснах зъби от болката. Той пхна ръката си под крака ми. — Затиснат си върху стъпалата. Не мога нищо да изровя под теб.

Мълчанието ни бе като втори мрак. Ръката ми беше на гърдите на Пчеличка. Усещах как се надигат и спадат. Жива беше. Чух как Шутът преглътна. Заговорих.

— Пчеличка е това, което е важно, Шуте. Помниш ли? Съгласихме се за това. Ако се стигне до избор и ти трябва да го направиш? Вододелът е сега и няма избор. Не можеш да ме спасиш. Вдигни я и я отнеси оттук, докато все още можеш. Защото ако огънят стигне до друго взривно гърне, останалото от тавана може да падне. А знаем, че водата в тунела се вдига. Няма време за чакане. Тръгвай веднага.

Чух как се опита да си поеме дъх.

— Фиц, не мога.

— Трябва. Няма време за спорове. Ще го кажа вместо теб. Не искаш да ме оставиш тук да умра. Аз не искам да ме оставиш тук да умра. Но трябва и ще го направиш. Спаси детето ми. Спаси нашето дете.

— Но... не мога... — Изхлипа тихо. — Кракът ми пак е счупен. И рамото ми много кърви, Фиц. Много.

— Ела тук. Нека да го опипам. — Мъчех се да говоря спокойно. Изобщо не бях спокоен.

— Ето, тук съм — отвърна той.

Споходи ме миг на абсолютна яснота и вдъхновение. Ръцете му докоснаха лицето ми, едната в ръкавица, другата — с голи връхчета на пръстите. Съвършено. Пресегнах се, хванах китката му в ръкавицата и я задържах здраво.

— Можеш — казах, докато смъквах ръкавицата от ръката му. — И ще го направиш. Вземи каквото е останало от мен, Шуте, и спаси Пчеличка.

— Какво?!

А след това, щом осъзна намерението ми, започна да се бори, но нямаше много сили. Притиснах посребрените му пръсти до гърлото си. И го усетих — екстаза, който изгаряше, но и ме изпълваше с радост. После дойде връзката, също както тогава в стаята на Искрен в кулата. „Твърде много“, бях казал тогава и бях избягал от него. Сега го загърнах в съзнанието си. Почувствах Шута и видях искрящия му вихър на живот и тайни като звездите в нощно небе. Не, нямаше да му ги отнема. Тайните си бяха негови. Как да направя това? Той се опитваше да издърпа ръката си от хватката ми, но аз правех последното, което бях очаквал да направя с живота си, тъй че трябваше да го направя истински. Не можеше да има никаква милост за никого от двамата ни. Прегърнах го с другата си ръка, придърпах го в силна прегръдка и го задържах здраво въпреки съпротивата му. Границите между нас поддадоха. Сливахме се по начин, който се усещаше като изцеряване. Усетих разкъсаната плът на рамото му, пропукването в костта там и жилещата болка от малките натрошени кости на стъпалото му. Заговорих в задъханата му уста:

— Стой мирно. Не се бори с мен. Това трябва да се случи.

Поех си дъх и го прегърнах не само с ръцете си. Издишах силно, изтласках силата си, цяра си, целия себе си през връзката, която бях наложил. Спомних си как бях взимал сила от Ридъл. *Нека потече в обратната посока*, помислих и я излях в него. Нямах никаква нужда от онова, което бе останало. Докоснах нараняването вътре в него. Той потръпна от болката и затихна.

Малко оставяш за нас, братко.

Всичко, за да се спаси Пчеличка.

Шутът лежеше замаян в ръцете ми, проснат върху гърдите ми. Съпротивата му бе свършила. Пръстите ми опипаха рамото му. Риза и кожа — разкъсани. Увисналото парче плът почти ме зашемети.

Вдигнах го и го наместих, задържах го здраво там, запечатах го. Кост да е цяла и плът да е зарасла. Изцеряхах го с жар, колкото може побързо, без да щадя никого от двамата ни.

Трябва да отидеш с него, Нощни очи. Трябва да тръгнеш с Пчеличка.

Ако свършим тук, посрещам края с теб. Както ти го посрещна с мен.

Как е ловът там, където си?

По-добре ще е с теб.

Идвам при теб, братко.

Влях Умението си в тялото на Шута. Всичкото. Наложих глезенът му да се изправи, избутах жилата там, където старите книги на Сенч ми бяха показали, че трябва да е. *Изправи се*, заповядах ѝ, и с Умението ми отиде силата ми. Усетих, че гасна. Шутът се размърда, после потрепери от болката; припадна отново. Добре. Не можеше да се бори с мен.

Но имах една последна борба — със себе си. Усещах, че се просмуквам в него. Ако се оставех, щяхме да сме онова, което бях зърнал, когато го върнах от смъртта. Щях да съм си у дома, с него. Нещо цяло. Но не.

Това решение не можеш да вземеш ти. Не бих отишъл с теб.

Знам. Знам.

Шутът трябваше да продължи да живее като себе си. Трябваше да спаси Пчеличка, не мен. Бяхме си обещали един на друг.

Ръката ми се отдръпна от него. Откъснах съзнанието си от него. С последните си сили напипах къдравата глава на Пчеличка и отпуснах дланта си на нея. *Еда да те закрия*, помолих се на божество, което никога не бях познавал. Намерих нишката на Умение към нея, откъснах я. После, с увереност, прошепнах:

— Шутът ще те спаси.

Той вече се раздвижваше. Време беше да напусна. Време да направя този избор свой, не негов. Издишах за сетен път и намерих чакащия ме Нощни очи.

Готов ли си, братко?

Да.

Потънах в нищото.

38.

КОРАБ ОТ ДРАКОНИ

Бялата пророчица Джерда беше едва на двайсет, когато се отпрати в света да намери своя Катализатор. Беше сънувала за нея често още от бебе. Пътува далече от мирните зелени земи на своето рождение, мина по море и суша, до едно село далече в планините, където в далечината един връх димеше и грееше червен нощем.

Стигна до дома на Кулена. Кулена беше баба, която живееше със своя син и жена му. През деня, докато двамата ловуваха и ловяха риба, тя се грижеше за седемте им деца. Кулена правеше това, без да се оплаква, въпреки че кокалите я боляха и очите ѝ гаснеха. Джерда дойде до дома ѝ, седна на стъпалото на прага и не искаше да си тръгне. Кулена не знаеше защо е дошла, нито защо не иска да напусне.

— Ето ти храна, а сега трябва да си тръгнеш — каза тя на Джерда.

Но когато дойде нощта, Бялата пророчица все още беше там.

— Може да спиш край огъня, защото нощите са студени, но на заранта трябва да си тръгнеш — каза тя на Джерда.

Но на заранта Джерда отново седна на стъпалото на прага.

Накрая Кулена ѝ каза:

— Щом трябва да си тук, поне да си от полза. Седни и бий млякото да направиш маслото или люлей люлката за ревливото бебе,

или ший кожите за зимни наметала, че не сме далече от снежното време.

И всички тези неща Джерда направи, без да се оплаква или да търси отплата, освен храна и място край огъня. Служеше не на свои хора, също като Кулена. Тъй че семейството на Кулена я заобича. Джерда учеше и децата също тъй, да четат и да пишат, и да разбират числа и количества, и разстояния. Поддържаше Кулена жива много години, а в замяна Кулена ѝ позволи да остане, и докато годините минаваха, Джерда научи децата на децата също тъй, четирийсет на брой.

А след това техните деца.

Тъй тя промени света, защото сред онези, които научи, израсна една жена, която събра хората си и те вдигнаха здрави домове и отгледаха умни деца. Живееха с гората вместо в и от нея, грижеха се за територията си и хората си. Служеха си едни на други също тъй. Потомък на онази жена стана мъж, който беше слуга на всички хора, живеещи в онези планини, и по този начин ги поведе.

Както и онези, що дойдоха след него, като всеки от тях обличаше мантията на човек, който води чрез служене.

И така Бялата пророчица Джерда промени света.

Описания на Древните пророци

Спомних си когато ми беше студено и Ревъл се грижеше за мен в къщата. Слизахме по стъпала. Но ми беше мокро студено, не снежно студено. Ходилата ми се тътреха във вода. Или беше сняг? Вдигнах глава от рамото му.

— Ревъл? — прошепнах в блещукащата светлина.

— Пчеличке? Събуди ли се? — Светлината ми говореше. Беше възел, искрящ с бъдещи възможности. Не беше Ревъл. Тази светлина беше нещо пронизващо, бляскаво, мушкаше ме и щипеше. Стегнах мускулите си, за да се отскубна и да избягам, но чух как ми заговори отново: — Недей. Тъмно е тук и в тунела навлиза вода. Ти падна лошо. Беше в безсъзнание.

— Пусни ме! Твърде много е!

— Твърде много ли? — прошепна той. Каза го някак объркано.

Вдигнах стените си, но светлината не изчезна. Не осветяваше, а заслепяваше. Толкова много възможности извираха от този момент.

— Пусни ме! — примолих се.

Той все още се колебаеше.

— Сигурна ли си? Водата ще е дълбока за теб. Може би дълбока до гърдите. И е студена.

— Твърде много пътеки! — извиках му. — Пусни ме, пусни ме!

— О, Пчеличке — каза той и го познах.

Слепият просяк от пазара. Онзи, когото татко ми наричаше Шута. Възлюбен, дошъл да ме спаси. Не ми хареса как бавно ме смъкна във водата, но беше прав. Стигна до ребрата ми и беше толкова студена, че дъхът ми секна.

Отдръпнах се от него и едва не паднах. Той улови раздрания ръкав на ризата ми. Оставих го да ме държи. Обгърна ме блажена тъмнина.

— Къде е Нас? — Нас беше първият безопасен и сигурен човек, за когото се сетих. После: — Къде е татко ми?

— Оставила си Нас да пази. Скоро ще стигнем при него. Надявам се. Ходенето срещу водата е трудно. — После ме попита предпазливо: — Помниш ли къде сме и какво се случи?

— Отчасти.

Искаше ми се да говори по-високо. Ушите ми кънтяха. Татко ми сигурно бе отишъл напред с другите. Да догони бягащите Бели. Искаше ми се да не ме беше оставил. Направих крачка, спънах се, цопнах във водата и се изправих.

— Мога да те нося.

— Не. Предпочитам да ходя. Не разбираш ли? Когато ме докоснеш, ме караш да виждам всичките пътеки. Всичките, наведнъж!

Замълча. Или?

— Говори по-високо! — помолих го.

— Не видях нищо, докато те носех. Никакви пътеки няма. Само тъмното, през което вървим, Пчеличке. Хвани ръката ми. Нека да те водя. — Пръстите му забърсаха голата ми ръка. Отдръпнах се боязливо.

— Мога да следвам гласа ти.

— Насам, Пчеличке — каза той с въздишка и започна да се отдалечава от мен.

Под студената вода подът беше равен, но грапав. Държах ръцете си над водата. Трудно беше. Последвах го няколко крачки, а след това попитах отново:

— Къде е татко ми?

— Остана зад нас, Пчеличке. Знаеш, че имаше пожар, и знаеш за избухливите гърнета, които носехме. Имаше взрив и таванът рухна. Баща ти... падна върху него.

Спрях. Със студената вода до кръста ми, с тъмнината наоколо, друга, по-студена тъмнина се надигна в мен. Открих, че има нещо отвъд болката и страха. Това нещо ме изпълваше.

— Знам — каза той хрипливо. Но знаех, че не е възможно да знае какво изпитвам. Той продължи: — Трябва да побързаме. Пренесох те надолу и водата стана по-дълбока. Сега сме на равното, но водата все още се покачва. Приливът е. Този тунел може да се напълни догоре. Не можем да се бавим.

— Татко ми е мъртъв? Как? Как може да е мъртъв, а ти да си жив?

— Върви — заповяда ми той. Започна отново да шляпа напред и аз го последвах. Чух как си пое дъх, а после, след нещо, което прозвуча като стон, каза през зъби: — Да, Фиц е мъртъв. — Опитва се да продължи, но не можа. След малко каза: — С него знаехме, че може да се стигне до избор. Ти чу, че го каза. Обещах му, че бих избрал теб. Беше негово желание. — Попита ме задавено: — Помниш ли съня си за везните?

— Трябва да се върна при него!

Беше бърз. Макар да беше тъмно, ме хвана за китката и я стисна здраво. Олюлях се от светлината, а след това той ме държеше за гърба на ризата.

— Не мога да позволя това. Няма време и няма смисъл. Беше мъртъв, когато го оставихме, Пчеличке. Не чух дъх от него; не усетих сърцето му да бие. Мислиш ли, че щях да го оставя жив и затиснат? — Гласът му, унил в началото, стана страстен. Дъхът му беше хриплив. — Последното, което мога да направя за него, е да те измъкна оттук. Хайде, тръгваме. — Продължи напред, като почти ме влачеше през водата. Заритах, но не можех да го надвия. Опитах се да се измъкна от хватката му. — Недей — каза той и това вече беше молба. — Пчеличке, не ме карай да те принуждавам. Не го искам. — Гласът му се накъса. — И едва мога да се насиля да продължа напред. Искан ми се да можех да се върна и да съм мъртъв с него. Но трябва да те изведе оттук! Защо Лант е позволил да се върнеш сама? — Каза го наскърбено. Сякаш бях безпомощно малко момиче. Или можеше да е нечия друга вина.

— Не той го позволи — отвърнах. — Аз казах на Нас да остане и да пази вратата, докато се върна да ви предупредя.

— А Прилкоп? — попита той внезапно.

— Подминах го, когато се връщах да ви предупредя.

— Колко има още до вратата?

— Бяхме на равната част. После стигнахме до място, където подът се издига. После са дългите стъпала. После едно малко равно място и още стъпала до вратата. Таванът... премаза ли го?

— Пчеличке...

— Той каза, че няма да ме остави повече!

Той не каза нищо.

— Не може да е мъртъв! — проплаках.

— Пчеличке. Знаеш, че е.

Знаех ли? Затърсих го, вътре в ума си. Сnižих стените си заопипвах там, където трябваше да е. Нямаше го Вълка Баща. И връзката, която ни беше свързала, откакто бе докоснал главата ми... нямаше я.

— Мъртъв е.

— Да.

Най-ужасната дума, която бях чувала. Пресегнах се и хванах ръкава на ризата му. Задържах се за него и тръгнахме по-бързо, сякаш можехме да избягаме от неговата смърт.

— По-бързо — каза той и се опитах да вървя по-бързо.

— Какво ще стане с мен? — попитах внезапно. Беше ужасен, егоистичен въпрос. Баща ми беше мъртъв, а аз исках да знам какво ще стане с мен?

— Аз ще се грижа за теб. И първото, което ще направя, е да те изведа оттук и да те заведа до кораба, който ще ни отнесе някъде на безопасно. А след това ще те върна у дома.

— У дома — повторих, но думата беше куха. Какво беше дом? — Искам Нас!

— Отиваме при Нас. Побързай.

Задърпа ме през надигащата се вода. Вървеше толкова бързо, че краката ми едва докосваха пода. Препъна се, когато стигнахме до първото стъпало, и и двамата паднахме във водата. Но след миг той отново бе на крака и изкачвахме стъпалата, бягахме от водата, която сякаш ни гонеше. Стъпалата бяха неравни. Удрых пръстите си, удрых си и пищялките. Той не пускаше ръката ми, а ме дърпаше неумолимо напред. Дълго изкачвахме стъпалата, но водата много бавно стана по-плитка.

— Светлина ли е това? — попита той изведнъж.

Примижах.

— Не дневна светлина. Лампа е.

— Виждам я. — Гласът му потрепери все едно някой го разтърсваше. — Нас? Лант?

Беше Лант. Слезе по стъпалата до нас с лампа в една ръка и меч в другата.

Лицето му бе като маска от светлина и сянка.

— Пчеличке? Фиц? Шуте? Защо се забавихте толкова? Бояхме се от най-лошото! — Зашляпа към нас. — Боях се, че сте заклещени в тунела. Само още няколко стъпала и ще излезете от водата. Спарк я няма — изпревари ме. Върнахме се навреме да видим, че Прилкоп бяга. Щеше да се наложи да го убия, за да го спра. Нас остана да пази на вратата. — Избълва обяснението си припряно. След това, щом светлината стигна до нас, попита: — Къде е Фиц?

Шутът си пое дъх.

— Не е с нас.

— Но... — Лант го зяпна, а след това погледна към мен. Не можах да понеса изражението му. Скрих лицето си в ризата на Възлюбен. — Не — издиша хрипливо Лант. — Как?

— Имаше взрив. Гредите на тунела пропаднаха. Фиц си отиде, Лант.

Докато говореха, изкачваха стъпалата бавно все едно носеха нещо тежко. Лант внезапно спря. Светлината затрептя, щом раменете му се разтресоха. Изхлипа задавено.

— НЕ! — каза Шутът безжалостно. Сграбчи го за рамото и го разтърси така, че светлината заигра. — Не. Не тук. Не сега. Никой от нас не може да изпитва това. Когато тя е в безопасност, можем да скърбим. Засега обмисляме и оцеляваме. Преглътни го, вдигни глава и продължи!

Лант го послуша. Пое си дъх и закрачи напред. Вървах между тях и след това зад тях, и се мъчех да проумея това, че татко ми го няма. Отново. Но този път нямаше да се върне. Спомних си съня за везните. Знаела бях, в някое свое кътче, че може да откупи живота ми със своя. Но с всяко издихание нещо в мен натежаваше. Вина, грешка, скръб — или ужасна смесица от тези неща. Не заплаках. Сълзите щяха да са твърде малки, обида спрямо големината на загубата, която бях понесла. Искях скръбта ми да потече като кръв, да оставя болката от това да се изцеди с живота ми.

Лант ме погледна през рамо.

— Пчеличке. Толкова съжалявам...

— Не го уби ти. Той замени живота си за моя.

Той леко се олюля. После каза:

— Качи се на гърба ми, Пчеличке. Ще вървим по-бързо.

Помислих да откажа, но бях ужасно уморена. Той се наведе и се качих на гърба му. Увих ръце около врата му, като се стараех да не го задуша. Зачудих се дали надигащата се вода е запълнила тунела зад нас. Щеше ли да заплиска около тялото на баща ми? Щяха ли да дойдат малки риби и да го изядат?

Стъпалата станаха по-стръмни и водата спадна. След това видях в далечината светлинка. Подскачаше и идваше към нас.

— Слез, Пчеличке — каза Лант тихо. Хлъзнах се от гърба му, а той застана пред Възлюбен и мен, с меч в ръка.

Но се оказа Спарк, с факла от сплетени клонки.

— Гоних ги през шубраците и надолу по хълма, почти до града. Не можех да ги гоня по улиците с меч, нали? Избягаха. Къде е Прилкоп?

— Отиде след Белите. Можех да го подгоня и да го убия. Предпочетох да остана с Нас.

— Изобщо не видях Прилкоп! Къде е Фиц? — Вече бе достатъчно близо, за да види, че никой не идва след нас.

— Мъртъв е — съобщи й откровено новината Лант.

Признах вината си:

— Замени живота си за моя.

Спарк изхлипа. Лант я прегърна. Повече утеха никой не можеше да ѝ даде. Забързахме отново.

Когато пламъкът на факлата от клонки догоря, Спарк я хвърли в стената на тунела. Разбрах жеста ѝ.

— Къде отиваме? — попитах шепнешком.

Възлюбен ми отвърна:

— Тунелът излиза на един нисък склон зад града, после минаваме през града до кейовете. Там би трябвало да ни чака лодка. Надявам се. Оттам отиваме на един кораб, казва се Парагон. А след това — през морето. И у дома. — Пое си дъх. — У дома. Отиваме си у дома, Пчеличке.

— Във Върбов лес ли? — попитах тихо.

Той се поколеба.

— Ако това желаеш.

— Къде другаде бих могла да ида?

— В Бъкип.

— Може би — отвърнах. — Но не във Върбов лес. Твърде много мъртви познавам там.

Той кимна.

— Разбирам.

Възрастните вървяха бързо. Хванах се за ръкава му, за да не изоставам.

— Сестра ми е в замък Бъкип — казах му. — Копривка. И Ридъл.

— Да. И имат бебе! Баща ти ми каза. Каза: „Вече съм дядо“... — Думите му секнаха.

— Бебе? — възкликнах изумено. Новината някак ме нарани. Помъчих се да разбера защо. Вече нямаше да има място за мен в живота на Копривка. Тя ми беше сестра, моя сестра, допреди няколко мига. Сега беше нечия майка. А Ридъл си имаше своя дъщеричка.

— Казва се Надежда.

— Какво?

— Племенничката ти. Надежда се казва.

Не можах да измисля какво да отвърна. Той каза тъжно:

— За теб ще е хубаво да имаш хора, при които да се върнеш. Сестра ти. И Ридъл. Наистина го харесвам.

— И аз — съгласих се.

Спарк заговори през рамо:

— Близо сме до вратата. Сега трябва да вървим тихо. С Лант тръгваме първи, да видим какво може да ни очаква. Шутът ще те пази, Пчеличке. Изчакайте.

Кимнах, но все пак извадих ножа на Симфи и го изпънах както татко ми ме беше учил. Усмивка кривна устата й, като ме видя, и тя прошепна:

— Добре.

Възлюбен остави лампата. Спарк и Лант тръгнаха безшумно към сивкавата светлина, накъсана от сенки на храсти.

Но никой не ни очакваше в засада. Само Нас, с брадвичката в ръката, стоеше досами насечената врата.

— Пчеличке! — възкликна той, щом ме видя. Хукна към мен и ме прегърна, без да пуска оръжията. Прегърнах го и аз и казах в ухото му:

— Нас. Татко ми е мъртъв. Таванът падна отгоре му. Трябваше да го оставим там.

— Не! — възкликна той и ме притисна още по-силно към себе си. Изхлипа. Когато отново заговори, гласът му бе сърдит и пламенен. — Не се бой, Пчеличке. Аз съм тук. Аз ще те защитя.

— Към кораба — каза Лант. — Никакво бавене.

Крилата на вратата бяха избутали настрани пръст, листа и буренаци. Никой не беше охранявал или дори поддържал тази врата от много време.

— Такава самоувереност — прошепна Лант, докато се провирахме през разни трънаци. — Едва ли изобщо са били нападани някога.

— Винаги са вярвали, че могат да видят всяко идващо бедствие и да го предотвратят — каза Възлюбен. — Да променят бъдещето, за да се спасят. Знаеха за Унищожителя, но едва ли са очаквали малко момиче; едва ли са разбирали, че сами ще си го докарат. — После

добави: — А действията на Неочаквания син бяха, както винаги, неочаквани. Фиц успя да събори всичките им фигури от игралната дъска. За известно време може би ще сме извън полезрението им. Фиц ни спечели това време. Не бива да го пропилеем.

„Фиц ни го спечели“ — помислих си. — „Не «печели».“ Никога вече в сегашно време. Нас стисна по-силно ръката ми и разбрах, че мисли същото. Излязохме след тях в слънчевия ден и примигах невярващо. Имах чувството, че от година не съм напускала килията си. Висока трева обкръжаваше занемарения вход към тунела и никаква пътека не извеждаше от него. Сплетените стръкове трева блестяха от росата. Можехме ясно да видим утъпканата трева, където Белите и след това Прилкоп бяха тръгнали към града.

— Дай да те хвана за ръка — каза Спарк на Възлюбен. — Трябва да вървим по-бързо.

— Мога да виждам. Както някога. Съвършено.

— Как? — попита Лант удивено.

— Фиц — отвърна той тихо. Излезе от трънаците и се огледа все едно светът бе чудо за него. — Докато умираше. Направи последно изцеряване. На мен. Подозирам, че отне и последната капка сила, която имаше. — Погледна ме и добави: — Не го помолих за това. Не го исках. Но той знаеше, че е свършен. Избра да изразходва колкото живот му бе останал за мен.

Беше се променил от първия път, когато го бях видяла. Беше по-слаб, почти мършав. Белезите по лицето му бяха почти изчезнали. И стоеше другояче. Бавно ме осени. Нищо наранено вътре в него нямаше вече.

Извърнах очи от него. Докато все още се опитвах да разбера какво изпитвам, Лант заговори с делови тон, лишен от всякакви чувства.

— Трябва да стигнем до кораба колкото може по-бързо. Трябва да се постареем да сме възможно по-незабележими. Не знаем дали Белите затворници или Прилкоп са вдигнали хора срещу нас. Тъй че ще приемем, че са. Нас, ако ни нападнат, вземи Пчеличка и бягайте. Не оставай да се биеш. Вземи я, скрийте се и после отидете с лодката до кораба.

— Не ми харесва това — казах откровено. — Мислиш ли, че не мога да се бия? Мислиш ли, че не съм се била?

Лицето на Нас беше гневно също като моето.

Лант ме изгледа отгоре.

— Няма значение дали ти харесва. Баща ми ми възложи да защита Фиц. Не успях. Няма да загубя и теб. Освен ако не падна в собствената си кръв. Тъй че, за да го направим по-малко вероятно, подчини ми се. Моля. — Добави последната дума като вежливост, не като молба. Нас кимна отсечено и разбрах, че нямам избор. Месеци бях разчитала само на себе си. Още нямаше обед, а отново ме бяха понижили в дете.

— Аз ще водя — каза Възлюбен. Лант понечи да възрази, но той добави: — Някога познавах добре всяка уличка в този град. Мога да ви заведа до пристанището и малцина ще забележат преминаването ни.

Лант кимна отсечено и тръгнахме след Възлюбен. Минахме през високи трънаци и излязохме на пасище на един хълм над града. Долу всичко изглеждаше спокойно. По улиците трополяха фургони и каруци. Видях кораб, влизащ в пристанището. Вятърът донесе миризма на печено месо. Влажните треви пляскаха в краката ми, мокреха ме и режеха босите ми стъпала. Тези хора долу не знаеха ли какво бях направила през нощта? Как можеше животът им да е толкова обикновен, след като татко ми беше умрял? Как можеше целият свят да не е толкова прекършен като мен? Вдигнах очи към замъка Клерес. И видях дима, който се вдигаше от снощната ми работа. Усмихнах се. Те поне щяха да споделят част от болката ми.

— Това е странно — каза Лант. — Тези хора не виждат ли пушека и не се ли чудят какво е станало там? — Замълча, свъсил вежди умислено.

Обърнах се към Възлюбен и го попитах:

— Къде според теб е Прилкоп?

— Наистина не знам — отвърна той и долових тъга и страх от измяна. — И нямаме време да се тревожим за него.

Защитих го.

— Той е добър човек. Беше добър към мен. Искам да вярвам, че наистина беше мой приятел.

— Знам. Аз също. Но добрите хора могат да са в разногласие. И то голямо. Хайде да не говорим. Трябва да се движим бързо и тихо.

Поведе ни по заобиколен път, покрай празни кошари и през една част от градчето, където обрасли с лози зидове криеха градини и

изящни къщи. Навлязохме в тясна улица и забързахме покрай по-малки къщи и скромни колиби. Стигнахме до кален разровен път, който криволичеше надолу към складовете. Улиците бяха празни.

— Те ще са при входа на издигнатия път, ще се питат едни други какво става — тихо каза Възлюбен.

Подтичах до Нас, понеже възрастните закрачиха по-отривисто. Бях боса и мокрите ми панталони пляскаха по краката ми. Някакъв мъж, който буташе ръчна количка, спря и ни изгледа намръщено, докато минавахме. Но не извика, нито ни подгони.

— Сега бегом — заповяда тихо Възлюбен и затичахме. Профучахме покрай две старици, които носеха кошници със зеленчуци и възкликаваха шумно за вдигащия се пушек. Чирак с кожена престилка пресече пътя пред нас, твърде забързан, за да ни забележи.

Стигнахме до пристанищния път. Имах ужасен бодеж в хълбока, но продължихме да тичаме. Подминахме други хора, но всички отиваха в обратната посока. Всички се бяха запътили към пътя към замъка, точно както беше предсказал Възлюбен.

Над замъка се вдигаше пушек, тъмен на фона на синьото небе. Във водата плуваха десетки лодки, някои с платна, други — гребни.

Кейовете кънтяха кучо под тупащите ни стъпки. Стигнахме до края. Превих се на две, задъхана и с ръце на коленете.

— Слава на Еда и Ел — възкликна Лант. Направих две крачки и погледнах долу. Четирима моряци в лодка; трима дремеха свити на дъното. Но щом слязохме, се събудиха бързо и хванаха греблата.

— Къде е Фиц? — попита един.

— Няма го — отвърна кратко Лант.

Една татуирана жена кимна, после посочи острова с брадичка.

— Допуснах, че това е негова работа, когато видях пламъците нощес. — Взря се в лицето на Възлюбен и поклати мълчаливо глава. Очите ѝ се спряха на мен.

— Значи, ти си малкият багаж, заради който е всичко това?

— Тя е — каза Лант и ми спести неприятността да отговарям. Прозвуча почти гордо, когато добави: — И тя е тази, която запали огъня!

Жената ми подхвърли влажно вълнено одеяло.

— Браво, духче! Браво. — На другите моряци каза: — Гребете! Трябва да се махнем оттук, и то колкото се може по-бързо.

Усилващата се светлина откри две тънки струи дим и една дебела черна, които все още се вдигаха. Външните стени на крепостта ни пречеха да видим какви щети съм нанесла. Но се усмихнах на себе си, убедена, че са достатъчни. Малцина щяха да се спасят. Сигурна бях в това.

Седнах до Нас. Спарк се сви на дъното на лодката до Лант. Воините се превиха над греблата. Жената заговори, докато гребеше:

— Видях пламъците много късно снощи. Само за малко. Някои от хората в града излязоха от къщите си и повикаха малко, но после се появи градската стража и ги подгони всички да се прибират. Затвориха и кръчмите. „Прибирайте се у дома и стойте там.“ И всички се прибраха като овце! Ние се навряхме под кея и запазихме тишина. Мислехме, че всички ще дойдете на бегом тогава, но не. Преди разсъмване видях светлините на три лодки да заобикалят от другата страна на острова и към брега. Помислих, че ще вдигнат тревога, ще изкарат стражата. Но, нищо. — Сви рамене.

— Нищо, което да оставят да видите — каза Възлюбен. — Но ще има нещо, опасявам се. — Лицето му беше мрачно.

Жената кимна.

— Натисни здраво — каза на моряците и те загребаха по-бързо.

И четиримата бяха мощни гребци. Огъваха се над греблата и мускулите им се издуваха и изпъваха в унисон все едно бяха мускулите на едно могъщо същество, а не на четирима отделни воители. В пристанището имаше закотвени няколко големи съда. Подминахме един, после втори и най-сетне можах да видя кораба, към който се бяхме запътили. Платната бяха свити и всичко на борда му изглеждаше спокойно. Но после видях как една дребна фигура във вранското гнездо се надигна и след това заслиза по мачтата. Наблюдателят не извика и подозирах, че е съзнателно. Щом приближихме, видях няколко моряци да надничат от парапета.

Заобиколихме и видях фигурата на носа. Не можах да се сдържа. Татко ни гледаше отгоре с лека усмивка. Разплаках се.

Нас ме сграбчи и ме притисна до себе си.

Никой не ни проговори. Вдигнах глава и видях Спарк, свита и малка, като дете. Лант я държеше, навел глава над нея, и сълзи капеха от брадичката му. Гребците мълчаха. Лицата им бяха строги. Погледнах Възлюбен. Лицето му беше като изваяно от лед. Белезите

му ги нямаше, но изглеждаше по-стар. Уморен до изнемога. Твърде тъжен, за да може да заплаче.

Пуснаха въжената стълба.

— Качвайте се! — нареди ни тихо един от гребците и ни остави да се оправяме сами. Спарк се изкатери, застана на борда и подаде ръка на Нас, а после и на мен. Възлюбен се качваше след мен, сякаш да ме задържи да не падна. Лант тръгна последен и преди да стигне до перилото, двама от гребците вече също се качваха по стълбата. От борда пуснаха въжета, за да вдигнат лодката.

Един моряк погледна над борда и подвикна тихо на друг:

— Тук са! Всички!

Жена с вързана на опашка коса забърза към Лант.

— Всичко мина добре, значи? — попита го, след което се намръщи. — Чакай! Фиц защо го няма?

Лант бавно поклати глава и лицето ѝ помръкна. Не можех да понеса да чуя как ще ѝ каже, че татко ми е мъртъв. А имах и друга грижа.

Бях докоснала перилото, когато се качих на кораба, и бях усетила дълбок тътен на тревожност и разум. Обърнах се към Нас.

— Този кораб не е направен от дърво — казах му, неспособна да обясня какво съм усетила.

— Това е жив кораб — отвърна ми той хрипливо. — Направен от драконов пашкул, със затворен в него дух на дракон. Шутът е изваял лицето му, преди много време, за да изглежда досущ като баща ти. — Огледа се. Шутът беше въвлечен в тежък разговор с жената, която ни бе поздравила. Лант и Спарк стояха до тях. Имах чувството, че са ме забравили.

— Хайде — каза Нас тихо и ме хвана за ръка.

— Не може да ти говори точно сега — обясни той, щом тръгнахме между моряците, захванали се на работа на изведнъж оживялата палуба. — Трябва да се преструва, че е само дърво. Но трябва да го видиш.

Една жена ни подмина, говореше на някакъв мъж, който вървеше до нея.

— Ще го обърнем на котвата и ще излезем тихо от пристанището. Вятърът не е кой знае какъв, но ще стигне да ни изкара.

Колкото повече се приближавахме към носовата фигура, толкова по-неспокойна се чувствах. Усещането ми за кораба беше напрегнато. Вдигнах стените си, а след това ги смъкнах и отново ги вдигнах. Нас като че ли не усещаше кипящите чувства на кораба. Дръпнах го да спрем и му казах:

— Този кораб е ядосан.

Той ме погледна загрижено.

— Откъде знаеш?

— Усещам го. Нас, той ме плаши.

Гневът ми не е за теб. Имах чувството, че тялото ми завибрира при тази могъща мисъл. Стиснах ръката на Нас толкова силно, че той възкликна от изненада. Чух какво казаха. Поробили са влечуго и са го държали в мизерия, за да правят мръсна отвара.

Да. Винделиар я пиеше. Тогава можеше да кара хората да правят каквото им каже. Цялата треперех. Не исках да усещам мощния му гняв. Тъгата ми вече ме изпълваше. Нямах място и за неговия гняв. Опитах се да го смиря. Нас го уби. Нас уби Винделиар, а аз убих жената, която му даваше отварата.

Но мислите ми не потушиха гнева му. Като масло в огън бях захранила яростта му. *Смъртта не е достатъчно наказание! Той го е взимал, но други са го правели. Но идват отмъстителите. Не желая да напусна, докато не видя Клерес срутен на отломки. Няма да бягам като страхливец!*

Чух ахването на Нас. Чух викове от моряците, но това, което изпитвах, прогони всички други усещания. Паднах на палубата, щом едно огромно чувство прониза кораба. Палубата не се люшкаше, нито се надигаше; все пак се вкопчих в дъските от страх, че онова, което усещам, стига да ме изхвърли чак в небето.

— Той се променя! — извика някой и Нас издаде неистов, безсловесен вик. Под дланите ми дъските на палубата губеха грапавината си и ставаха люспести. Обзе ме ужасно замайване и празният ми стомах се повдигна. Вдигнах глава, приляваше ми от ужас. Там, където доскоро бе фигурата на баща ми, сега се извиваха две драконови глави на дълги гъвкави вратове. По-голямата беше синя, по-малката — зелена. Синята се изви и погледна назад към нас. Очите се въртяха, оранжеви, златни и жълти петна се смесваха в локви като

разтопен метал. Устните му на влечуго се издърпаха назад от белите остри зъби и той проговори:

— Нас! Отмъстител на влечуги и дракони!

Все още бях на ръце и колене. Нас гледаше нагоре към носовата фигура, оголил зъби в усмивка или в гримаса на ужас. Чух тичащи стъпки на палубата зад мен и Лант внезапно ме вдигна на крака.

— Ето те! Бях толкова... Пчеличке, ела с мен. Трябва да те махнем оттук!

Задърпах се, но Нас каза:

— Ще я заведа до каютата.

Издърпа ме от ръцете на Лант, който беше зяпнал към носовите фигури, и ме поведе по палубата, отбягвайки моряците, струпани на нея. Оставих го да води, без да обръщам внимание къде отиваме или как. Бедствие витаеше във въздуха. Зачудих се дали изобщо ще съм в безопасност отново. Дали ще преживея този ден.

Нас отвори вратата на една малка спретната стаичка.

— Ще се махнем оттук, Пчеличке. Щом излезем от пристанището и платната се издуят, ще избягаме. Парагон лети през вълните. Никой няма да може да ни догони.

Кимнах, но не изпитах никакво облекчение. Страстите на кораба се връзваха в мен като счупени парчета кост в плътта ми.

— Седни тук. Ще ми се да мога да остана, но трябва да ида да помагам — каза ми той. Тръгна заднешком към вратата. — Просто остани тук — помоли ме, излезе и затвори вратата.

Пак сама. Люшнах се на мястото си. Усетих, че корабът се съпротивлява на екипажа. Те искаха да побегне; той — не.

Каятата беше малка. Поразхвърляна, но не мръсна. Малко прозорче. Два нара един над друг и единичен нар. Женски дрехи, пръснати по пода. Вещи, подредени на двата долни нара.

Седнах на леглото, като избутах настрани една риза. Синьото на Бъкип, така наричаше татко ми този цвят. Когато я отместих, ме лъхна смътен аромат и от нея изпаднаха три свещи. Олющени свещи, с полепнали по тях конци и прах, и напукани. Но познах работата на майка ми. Орлови нокти. Люляк. Виолетки от поточето, което се вливаше във Върбова река. Събрах ги в ризата на татко ми и я овързах като бебе. Притиснах ги до гърдите си и ги полюшнах. Това ли бе всичко, останало от родителите ми? Странно разбиране покълна вътре

в мен. Вече бях сираче. И двамата си бяха отишли. Заминали си бяха завинаги.

Не го бях видяла мъртъв, но го усещах мъртъв по начин, който не можех да определя.

— Вълк Баща? — казах на глас.

Нищо. Загубата ме порази с вцепеняваща сила. Баща ми беше мъртъв. Беше пътувал месеци, за да ме намери, и бяхме имали по-малко от половин ден заедно. Единственото, което ми беше останало, бяха нещата, които той беше донесъл тук, нещата, които бе преценил, че са необходими. Като свещите на мама.

Погледнах това, което бе донесъл. Изтрих лицето си в ризата му. Той нямаше да има нищо против. Преместих едни захабени от носене панталони и видях под тях познат колан. А до него — моите книги.

Моите книги?

Това ме стъписа. Дневникът на дните ми и дневникът на нощите ми. Беше ги намерил в скривалището ми зад стената на неговия кабинет и ги беше носил през всичките тези дни. Дневникът на сънищата се разтвори на съня за свещите. Погледнах картината, която бях нарисувала толкова отдавна, и вдигнах дневника. Прочетох страница, после две, и го затворих. Вече не беше мой. Беше написан от някоя, която съм била някога, но нямаше да бъде повече. Внезапно разбрах подтика на татко ми да изгаря онова, което пишеше. Онези ежедневни размисли бяха на някой друг, някой, който си бе отишъл също като мама и татко сега. Искях да изгоря и двете книги, да им дам погребалната клада, която така и не бях дала на родителите си. Щях да отрежа кичур-два от косата си за онова отишло си дете и за мъжа, който се бе опитал да бъде неговият добър баща.

Погледнах другите вещи, пръснати на леглото. Това бяха негови неща, осъзнах внезапно. Ножове и стъкленици: нещата му за убиване. Няколко кесийки. Усмихнах се. Бях убила с по-малко. И той беше горд с мен.

Бях ужасно уморена, но чувствата на кораба продължаваха да ме заливат на непредсказуеми вълни. Знаех, че трябва да поспя, и също така знаех, че не мога. Вълкът Баща щеше да ми е казал да отдъхна колкото може по-добре.

Взех увитите свещи и се качих на горния нар. Легнах, но главата ми се чукна в нещо, щом я отпуснах на възглавницата. Надигнах се и я

избутах настрани. Под някаква нощница имаше стъклен съд с нещо. Вдигнах го; наложи се да използвам двете си ръце. Беше тежко и когато наклоних съда, съдържанието се раздвижи лениво; завихрени оттенъци на сиво и сребристо, извиваха се и кръжаха. Сърцето ми затупа по-бързо. Не можех да извърна очи от него. Нещо в мен познаваше това вещество и нещо в него познаваше мен. Дори и през стените на съда то посягаше към мен и не можех да се сдържа да не се пресегна в отговор.

Усетих в тежката стъклена тръба искрите на същата нажежена лудост, както когато бях порязала стъпалото си в змийската слюнка. Онази сила дебнеше и зовеше, точно зад стъклото в ръката ми. Можех да завладея тази сила. Да отворя стъкленицата, да се удавя в нея и можех да бъда и да направя всичко. Можех да бъда като Винделиар и да принуждавам хора да вярват в каквото пожелаея. Потръпнах и пуснах стъкленицата на леглото. Зяпнах я, забравила сълзите. Баща ми беше носил това, беше притежавал това ужасяващо нещо. Защо? Беше ли го използвал? Беше ли искал такава сила? Избърсах мокрото си лице в ризата му. Той си беше отишъл и никога нямаше да науча отговора на този въпрос. Взех свещите и хвърлих ризата му върху стъкления съд, за да не ми се налага да го гледам.

Слязох и седнах на долния нар. Погледнах мръсните си крака. Огледах ръцете си, загрубели от работа и зацапани от сажди. Замъкът Бъкип. Щеше ли да има място за мен там? Чувах стъпките на тичащи хора и виковете им на палубата. Движението на кораба се бе променило. Може би времето ни да се измъкнем бе свършило.

И тогава корабът изрева — безсловесен рев, изпълнен със страх и гняв.

— ПОЖАР!

Това беше човешки вик и се сепнах, сърцето ми подскочи. Надникнах през прозорчето. Обкръжаваха ни рибарски лодки, но не ловяха риба. Хвърляха някакви неща към кораба ни. Чух пукот точно под прозорчето, звук на прекършена при удара стрела. Надникнах навън, за да разбера какво става, и видях стрелец, изправен в една от лодките. Изпъна тетивата на лъка си и друг вдигна пламък към стрелата му. След миг тя полетя към нас. Не можах да разбера дали удари кораба, или не. После пламъците лумнаха пред прозорчето и

скриха гледката ми. Хукнах през стаичката и дръпнах вратата към полутъмния коридор. Чух виковете на екипажа:

— Отсекли са котвеното въже!

— Огънят унищожава живите кораби! Изгасете го!

— Къде е Пчеличка? — Гласът на Възлюбен. Никой не отговори.

— Тук съм! — извиках.

— Пчеличке! Пчеличке! — Беше Нас, тичаше по коридора към мен. — Корабът гори! Трябва да се качим на лодка!

— И къде да отида? — извиках му. — На брега? Онези ще ме хванат и ще ме убият!

Предчувствието ми се бе оказало вярно. Нямах спасение на този кораб. Нямах къде да избягаме. Двамата с Нас се взряхме един в друг. Сърцето ми тътнеше в ушите.

Ужасен крясък, хриплив и дълбок, разтърси кораба. Всяка дъска крещеше и крясъкът вибрираше през костите ми. Още по-лоша бе вълната на болка, която корабът отпрати към мен. Парагон изгаряше жив. Болката не беше физическа, а страданието от изгубен шанс. Краят на съществуването му като кораб, преди да е имал шанс да бъде дракон.

Нас ме сграбчи за китката.

— Ще измислим къде да отидем! Но тук ще изгориш!

Издърпах ръката си и се обърнах към каютата.

— Не! Имам друга идея!

Качих се на горния нар и вдигнах тежкия съд. Нас ме зяпна.

— Знам как да използвам това — казах му, щом сребристото вещество в стъкленицата ми зашепна обещанията си. Нямах да позволя на Слугите да ме пленят. Можех да им заповядам да скочат от лодките си и да се удавят, и щяха да го направят.

— Какво си намислила? — прошепна Нас с ужас и след това извика: — Не! Не прави нищо с това. Ще те убие! Шутът си е топнал само пръстите и хората от Дъждовните равнини казаха, че това ще го убие...

Избутах го настрани и забързах към палубата с тежката стъкленица в прегръдката ми. Предупрежденията му не се отнасяха за мен, сигурна бях. Видяла бях какво правеше Винделиар със змийската слюнка. Това беше друго. По-силно и по-чисто. Не бях сигурна как да го използвам. Трябваше ли да го изпия? Шутът си бил топнал пръстите

според Нас. Значеше ли това, че трябва да натопя ръцете си? Или да го излея на главата си?

Стигнах до късата стълба, която водеше до палубата. Преди да тръгна нагоре по нея, един мъж се смъкна от палубата. Изправи се и ме погледна, светлосини очи на почернено от сажди и опърлено от огън лице. Беше оживял кошмар, косата над челото му бе изгоряла. Зяпна ококорен това, което носех, и извика нагоре:

— Тук е! У нея е!

Друг мъж се смъкна и се присви до него. Едната му страна беше изприщена и държеше едната си ръка свита до гърдите. Самата ръка бе покрита с големи мехури и изгорял плат от ръкава на ризата.

— Момиче, това ми трябва. Амбър ми каза за него в нощта, когато я откарах с лодката до Клерес. То е за кораба. Той има нужда от Среброто.

— Момч-О! — извика Нас ужасено и дотича до мен. Притиснах съда до гърдите си. Пееше ми. Сила и мощ. Беше мой.

Корабът изрева отново. Ревът се изля през съда и отека в мен. Не можех да намеря себе си заради отчаянието му. Видях го и на лицата на мъжете, които ме бяха спрели.

Мъжът с обгорялото лице заговори бързо, с разтреперан глас:

— Огънят се разпространява, Нас. Не можем да го спрем. Това, което използват, вода не го гаси. Трябва да махнем момичето от кораба веднага. Но това Сребро... трябва ми. За Парагон. Той ще потъне и ще си отиде завинаги, освен ако не може да се превърне в дракони веднага. Амбър ми каза къде да го намеря. Това е Среброто, обещано на Парагон, ако ви помогне.

Другият мъж протегна ръце към мен.

— Моля те, момиче. Ти не можеш да използваш Среброто — за теб то е отрова. Но може би ще стигне, за да се освободят драконите!

Ако го задържах, можех да ги накарам да ми се подчинят. Всички. Щях да съм като Винделиар, но много по-силна.

Щях да съм като Винделиар...

— Вземете го. — Тикнах стъклената тръба към тях. Изгорелият мъж посегна за нея.

— Не — каза другият. — Ти се махай от кораба с тях. Аз ще занеса това на Парагон.

— Пламъците — предупреди го изгорелият. — Кенитсон, избобщо няма да преминеш.

— Това е Парагон. Това е моят фамилен кораб. Кръв от моята кръв. Трябва го направя.

И Кенитсон грабна стъкленицата и се закатери по стълбата.

Нов крясък на предсмъртна болка разцепи въздуха и забушува през костите на кораба.

— Нагоре! — извика ми Нас и му се подчиних колкото можех побързо.

Добрах се до палубата и застанах сред пушека и сипещата се пепел. Погледнах нагоре. Разгънатите платна бавно изгаряха и мятаха късове пепел и горящ плат. От едната страна огънят ближеше нагоре като стена. Нямаше да се измъкнем оттам. Дим се вдигаше отвсякъде, а вече бях научила колко бързо вдигащ се дим може да се превърне в огнена вълна. Очите ми потекоха, тъй че почти не виждах.

Ръка в ръкавица ме сграбчи за рамото изотзад.

— Бягайте при лодките! — извика ни Възлюбен. — Няма спасение за него. О, Парагон, мой стари приятелю!

— Амбър! Къде са родителите ми? — извика мъжът с ранената ръка и Възлюбен поклати глава.

— Затичаха към носа. Нападателят ни бяха съсредоточени върху пожара тук. Момч-О, няма да можеш да минеш през пламъците. Изгубени са!

Но мъжът се втурна след приятеля си със Среброто. Видях ги да тичат, видях ги да скачат и се надявах, че нахлуват само в тънка завеса от пламъци, а не в огнен ад. Пронизителният писък на кораба изпълваше ушите ми и цялото ми тяло. Треперех от страх и от гняв. Така щяхме да свършим всички. Знаех го точно толкова ясно, колкото и той. Виждах всичко това, докато Възлюбен ме дърпаше назад. Беше по-силен, отколкото изглеждаше, и в едно кътче на ума си се зачудих дали използва силата на мъртвия ми баща.

Стигнахме до другата страна на кораба. Възлюбен погледна вдигащия се пушек и изруга.

— Оставили са ни! — възкликна Нас и се закашля.

Възлюбен ме стисна за рамото. Закри лицето си с ръка и заговори през тъканта на ръкава:

— Трябваше, иначе лодката също щеше да се запали. Там са, опитват се да ни изчакат, но ще трябва да скочим и след това да плуваме. А лодките на Слугите се приближават към тях.

— А Лант? — Нас се закашля. — А Спарк?

— Не знам.

— Не мога да плувам — казах. Не че имаше значение. Зачудих се дали удавянето боли повече от изгарянето. Сигурно. Но от лодките продължаваха да хвърлят запалени стрели по кораба. Двама от моряците затичаха към нас, размахваха напразно мечовете си.

— Скачаме ли? — попита Нас и се закашля пак. Очите му сълзяха. Пушекът имаше ужасна миризма, като на горяща плът. Като тялото на вестоноската, което двамата с татко ми бяхме изгорили.

После нещо се промени. Корабът потрепери, като кон, отърсващ се от мухи. Палубата започна да се издува под краката ни.

— Скачай! — викна Нас, но не ми остави време да скоча: сграбчи ме под мишницата и ме издърпа от Възлюбен. Не ми остави време да се прехвърля през парапета, а ме издърпа над него и пицялите ми се удариха силно в дървото. Странно колко остра беше точно тази болка сред всичката ми друга болка.

Възлюбен скочи с нас, зарита и замаха ръце във въздуха, докато падаше. Видях полета му само за миг, преди студената вода да ме погълне. Не си бях поела дъх, а Нас ме беше изтървал. Потънах във внезапния студ и мрак. Вода ми влезе в носа. Болеше. Изохках, глътнах вода и веднага стиснах уста. Увиснах в студения мрак. „Ритай, ритай — казах си. — Тупай с ръце, прави нещо. Бори се за живот.“ *Вълкът Баща!*

Не. Отишъл си беше с другия ми баща и бях сама. Трябваше да се боря. Както се бори хванат натясно вълк. Както той бе обещал, че ще се бори баща ми. Ритах и плясках бясно във водата. Мразех я толкова, колкото мразех Дуалия и Винделиар. А след това, за миг, главата ми щръкна над водата. Нямах време да ахна, преди да потъна отново. Ритай по-силно, пляскай по-силно! Отново стигнах до светлина и до въздух на лицето ми. Изплюх вода, докато блъсках бясно с ръце по повърхността и се мъчех да се задържа над нея. Вдишах преди една вълна да ме плесне в лицето.

Някой ме хвана и ме задържа. Закатерих се към него както паникьосана котка се катери по дърво, без да мисля, че го избутвам

надолу, щом главата ми щръкна във въздуха. Вдишах дълбоко и още някой ме хвана и ме издърпа назад.

— Отпусни се. Легни на гръб! — заповяда ми момичешки глас.

Светът около мен беше размътен. Не можех да се отпусна, но момичето ме задържа на гръб, а главата, която щръкна над водата до мен, беше на Нас. Той също изплю вода, после ме хвана за ръката и ме придърпа към себе си.

— Ант. Благодаря ти.

— Ритай! — каза внезапно момичето. — Ритай силно!

Примигах да махна солената вода от очите си. Гледах нагоре. От тази позиция корабът изглеждаше много по-голям. Огънят ближеше бордовете му и овъглените дрипи от горящото платно се рееха в утринния въздух. Чух изумените и ядосани викове на моряци по други закотвени кораби й се извърнах, уплашена, че флотилията от малки лодки ни е нападнала, но те като че ли вече се оттегляха, доволни от свършената си работа.

Ритах с крака в подражание на Нас и Ант и се отдалечавахме от Парагон, но бавно. Корабът се извисяваше над нас и бавно се завърташе в огнения си ад. Видях как още двама души скочиха през пламъците, за да потърсят съмнителната безопасност на водата. Бавното въртене на кораба изкара в полезрението ни двете фигури на дракони. Бяха син и зелен допреди малко, но сега и двата бяха опърлени и горяха. Самото дърво като че ли се бореше с пламъците. Опърлени до черно, люспите внезапно се появяваха отново, сини и зелени, но неугасналото масло се разпалваше отново и пламъците лумваха. Огънят ближеше дългите им вратове; двете глави се мятаха неистово. Предната палуба беше погълната от пламъци. Дори отдалече можех да усетя вълните на отчаяние от живия кораб, а пронизителният му рев на ярост и безсилие отекваше над залива.

Една по-висока вълна плесна в лицето ми и пак се разкашлях. Щом погледът ми се проясни, видях един горящ мъж върху синия дракон. Прегърна го през врата и извика нещо. После вдигна високо стъкленицата на баща ми. Драконът отвори челюсти, за да я лапне. След това мъжът скочи в морето. Синият дракон изви главата си назад и затвори челюстите си. Видях как един сребърен къс падна от устата му.

— Подейства ли? — изпъшка Нас.

— Кое да подейства? — попита Ант.

— Дръжте! — извика някой и едно въже плесна в гърдите ми. Нас го хвана, аз също. Беше хвърлено от една от лодките на нашия кораб. Разпознах татуираната жена, която държеше другия му край.

— Не е достатъчно — каза Нас тъжно.

Жената започна да набира въжето и да ни тегли към лодката. От движението вълните започнаха да ни заливат по-силно. Още една ме плисна в лицето и когато примигах да махна водата, Парагон като че ли се разпадаше на парчета. Мачтите се килваха и падаха, голямата каюта на кърмата пропадеше в залива. Парапетите хлътваха, дъските се разхлабваха и разсипваха като сняг по клоните в края на зима. Само корпусът оставаше непокътнат, и част от палубата и перилата.

— Къде е Амбър? — извика Нас на спасителите ни.

— Не е тук — отвърна жената.

Гледах вълните от цветове, пробягващи по един участък от палубата, вкопчена във въжето, което ме влачеше през водата. След това нечий ръце ме хванаха, извлякоха ме през борда и ме смъкнаха в дълбоката една педя вода на дъното на пълната лодка. Ребрата на лодката захапаха моите, щом тупнах върху тях. Но никой не ми обръщаше внимание. Ант и Нас се прекатерваха през борда. Издърпаха Нас, а после и Ант.

— Парагон! — ахна Нас.

Отломките от Парагон се носеха по водата. Видях, че някой се е вкопчил в една дъска, и се надявах да е Лант. Спътниците ми не гледаха за оцелели. Погледите им бяха приковани в страховитата борба, вихреца се във водата. Една зелена глава проби на повърхността, след това мятаци се предни крака се вкопчиха в отломките. Зелен дракон се покатери бавно върху бавно потъващата кърма на кораба. Разпери крилете си и изтръска водата от тях. Крилете му бяха нашарени с черно и сиво, цветовете на обгоряло дърво и мръсен пушек. Вдигна рязко глава и нададе пронизителен вик. Думите бяха смесени с крясъка ѝ, защото щом мислите ѝ нахлуха в ума ми, познах в нея кралица...

— *МЪСТ! МЪСТ ЗА МЕН И ЗА МОИТЕ!*

Някои от спътниците ми запушиха ушите си от пронизителния зов, но други завикаха ликуващо. Тя удари по-силно с крилете си и развълнува водата и отломките около себе си. Не беше голяма, не по-

дълга от кон заедно с впряга, но когато изрева отново видях лъскавите ѝ бели зъби и пурпурножълтата кожа на гърлото ѝ. Литна и се понесе тежко във въздуха, превърна се в зелен силует в светлосиньото небе. Направи два кръга над нас и крилете ѝ сякаш ставаха все по-силни с всеки удар.

След това се понесе надолу към бягащите лодки. Видях как сграбчи един от гребците. Три хвърлени стрели я пропуснаха, а една отскочи от люспите ѝ. Тя вдигна жертвата си по-нависоко, а когато челюстите ѝ се затвориха, краката на мъжа увиснаха на една страна, а главата и раменете му — на другата. Чухме ужасените викове на враговете си, но никой в лодката ни не ликуваше. Гледката беше твърде ужасяваща, твърде силно напомняне какво може да направи един дракон на което и да било човешко същество. Дори и малък дракон.

— Син! — извика някой. Толкова напрегнато гледах зеления, че бях пропуснала появата на синия от отломките. Стоеше разкрячен на люшкащата се от вълните купчина греди, с широко разперени криле, опушени и прошарени с червено. Беше по-голям от зеления и ревът, който издаде, беше дълбок и гърлен. Извърна глава и я наведе. Не осъзнах, че тялото на някакъв мъж е до него, докато той не го подуши.

— О, мила Еда! Това е Момч-О. Той ще изяде Момч-О!

Сякаш в отговор на тази мисъл синият дракон вдигна отново глава. Ревът нахлу в мислите ми и разбрах, че „чувам“ думите му в ума си, докато ушите ми чуваха тръбния му зов.

— *Той ще живее. Моят приятел не е мое месо. Ще пирувам с враговете си!*

Крилете му биеха по-мощно и по-бавно от крилете на зеления дракон. Той се надигна във въздуха. Писъците над водата ми подсказаха, че зеленият все още се храни. Гледахме извисяването на по-големия, синия. Гребците ни не гребяха; носехме се сред разпръсващите се дървени отломки. Все по-високо и по-високо се издигаше синият, а след това се гмурна надолу към плячката си — отнесе в челюстите си един едър гребец и също като зеления дракон го прехапа на две. Лапна едната половина и след това с показна гъвкавост се спусна, за да улови падащите крака на мъжа и да глътне и тях.

Гребците ни изведнъж награбиха веслата. Видях защо. Друг оцелял се беше издърпал върху отломките. Пълзеше към тялото на Момч-О по подскачащите дъски и греди.

— Това е Клеф! — извика Нас.

Един моряк коленичи на носа и започна да избутва отломките от пътя на лодката.

Друга от лодките на Парагон се оказа по-бърза от нас. Видях как Спарк слезе от нея, затича пъргаво по люшкащите се парчета дърво и коленичи до тялото на мъжа.

— Жив е! — извика и спътниците ми отвърнаха с ликуващ рев. Ликуваха заради оцеляването на приятеля си. За живота.

Не бях толкова добра като тях. Извърнах очи от оцелелите и загледах двата дракона, които връхлитаха, убиваха, ядяха и се рееха високо, ръсейки като дъжд кървави късове месо над слугите на Слугите.

Насладих се на горчивата радост от тяхната смърт.

39.

ВЪЗМЕЗДИЕТО

За Съкровищния бряг се знае това.

Трябва да хвърлиш котва в заливчето на южния бряг. Внимавай с приливите! При отлив ще заседнеш. Прииждащата вода може като нищо да те изтласка в брега.

Върви по пътеката през гората предпазливо. Беда сполетява онези, които се отклонят от пътеката.

Когато стигнеш отсрещния бряг, върви покрай приливната линия в залива. Не напускай брега. Всички зони на Острова на Другите са забранени за хората, освен брега и пътеката.

Може да намериш съкровища, изхвърлени от вълните. Теченията и вятърът, изглежда, ги събират отдалече и ги изхвърлят там. Събери колкото пожелаеш. Не бива да отнасяш нито едно.

В подходящото време при теб ще дойде едно същество. Отнеси се към това същество с голямо почитание. Покажи съкровищата, които си събрал. В своята мъдрост съществото ще ти каже бъдещето и ще те посъветва за най-добрите пътеки, по които да тръгнеш. Когато казането свърши, може да оставиш всяко съкровище в ниша в скалата.

Не трябва да взимаш със себе си нищо от това, което намериш на Съкровищния бряг, колкото и малко да е. Направиш ли го, ще навлечеш нещастие на себе си и на всичките ти потомци.

Списък на Магически места на Алджени,
преведен от Фицрицарин Пророка

Бях удивена от разрухата, която можеха да причинят два дракона, но бях сигурна, че Слугите са още по-изумени. Синият и зеленият прогониха лодките, които ни бяха причинили такова бедствие. Другите кораби в пристанището вдигнаха котви, изпънаха платна и побягнаха от невъобразимото разрушение. Вероятно бяха помислили, че хората в Клерес са полудели, за да подпалят един мирно закотвен кораб. Да стане така, че корабът изведнъж да роди два подивели дракона, определено беше невъобразимо за тях.

Какво да кажа за онзи хаотичен следобед? Всичките ми спомени от него са болнави и просмукани със солена вода, скръб и умора. След като враговете ни избягаха, събрахме приятелите си — живи, мъртви и полумъртви. Натоварената ни лодка се добра до кея и го овладяхме. Трима от групата ни, сред които и татуираната жена, се оказаха опитни в битки. Макар да няхаме оръжие, все пак ни организираха за отбрана и застанаха в готовност с извадени ножове. Други отново поеха с лодката, за да намерят другите лодки на кораба ни и оцелели другари, вкопчили се в отломките.

— Ще се чувстваш ли безопасно тук, ако отида да потърся другите? — попита ме Нас много сериозно.

Свих рамене.

— Никой от нас не е в безопасност, Нас. Целият този град ни мрази и скоро ще намерят начин да ни го покажат. — Махнах с ръце. — Нямаме с какво да избягаме. Корабът се превърна в дракони; другите кораби избягаха или бяха унищожени от драконите. Имаме съвсем малко оръжия и нищо, с което да откупим живота си. — Всичко ми беше ясно. Той ме зяпна стъписано. Съжалих го. Не разбираше ли, че всички ще умрем тук? — Върви — казах му. — Виж кого можеш да намериш.

Преди Нас да се върне, дойде друга от лодките на кораба ни. Изтощени оцелели се изкачиха на кея и дойдоха при нас. Спарк беше сред тях. Лант го нямаше. Момч-О беше мъжът с изгорялото лице и ръка. Клеф му помогна да се качи по стълбата до кея. Изненадах се, че може да говори, още повече — и да стои прав.

— Някой виждал ли е родителите ми? — попита той.

Никой не отвърна. Той седна, на кея, после бавно се просна на дъските. Жената, Ант, седна до него.

— Имате ли вода? — попита ни.

Нямахме.

Спарк дойде и седна до мен. Беше мокра до кости и трепереше и двете се свихме една в друга за топло.

— Амбър? — попита ме тя. — Нас?

— Нас помага да намерят другите. Не познавам Амбър.

Спарк ме зяпна изненадано.

— Амбър е Шутът. Но само баща ти го наричаше така. Или Възлюбен.

— Възлюбен — повторих тихо. И добавих: — Не съм го виждала, откакто скочихме от кораба.

Като че ли нямаше какво повече да се каже. Седяхме мълчаливо. Никой не дойде да ни нападне. Лодките на Слугите се бяха разпръснали. Няколко бяха избягали към замъка, гонени по целия път от синия и зеления дракон. Драконите вече кръжаха над крепостта и крещяха яростно. Стрелците на стените хабяха стрелите си, които падаха ниско или отскачаха от люспестата им кожа. В града хората гледаха от покривите си и прозорците на горните етажи на домовете си. Улиците бяха празни и като че ли никой не искаше да ни напада. Може би хората в града дори не знаеха дали или защо сме им врагове. Слънцето грейна по-силно в яркосиньото небе, топлеше ни и изсушаваше дрехите ни. Седях на ръба на кея, полюшвах босите си крака над водата и чаках. Чаках да разбера кой още е жив. Чаках градските хора да ни нападнат. Чаках да се случи нещо, каквото и да е.

— Гладна съм и съм жадна — казах на Спарк. — И ми се иска да имам обувки. Толкова грешно ми изглежда това. Толкова безсърдечно, че мога да мисля за тези неща. — Поклатих глава. — Татко ми е мъртъв, а на мен ми се иска да имам обувки.

Тя ме прегърна. Открих, че нямам нищо против.

— На мен ми се иска да можех да си срещна косата и да я вържа назад — призна ми тя. — Искане ми се това, докато се чудя дали Лант е мъртъв, и колкото и да е странно, съм му ядосана.

— Това е защото ако ти е мъчно и плачеш, ще го направиш мъртъв в ума си.

Тя ме изглежда странно.

— Да. Но откъде знаеш тези неща?

Свих рамене.

— Много съм сърдита на баща ми. Не искам да плача за него повече. Знам, че ще плача, но не искам. — Нацупих се. — И съм много ядосана на Възлюбен. На Амбър. — Изрекох името с неприязън.

— Защо? — изненада се Спарк.

— Просто така.

Не исках да обяснявам. Защото той беше жив, а татко ми беше умрял. Той беше този, който ни бе донесъл всичко това. Възлюбен. Този, който доведе Слугите до вратите на Върбов лес. Онзи, който го бе започнал, като направил баща ми свой Катализатор.

Погледнах я. Зададох ужасен въпрос.

— Знаеш ли нещо за Шън?

— Сестрата на Лант ли? Шайн? Тя избяга. Баща ти я намери. Така научи, че сте минали през камъка.

— Сестра му? — попитах объркана.

Тя се усмихна.

— Той беше точно толкова изненадан, колкото си ти сега. — Гушна ме до себе си. — И ми каза, че в началото вие двете изобщо не сте се разбирали. Много ми разказа за теб. — Гласът ѝ заглъхна. После поклати глава. — Гладна съм. И жадна. И сърдита на Лант. И засрамена, че изобщо изпитвам тези неща. — Усмихна ми се тъжно. — Когато нещата са толкова ужасно зле, изглежда жестоко да копнея за чаша чай. И малко хляб.

— Кексчета с джинджифил. Майка ми често ги правеше за татко. — Запуших устата си с ръка. — Майка ми щеше да му е толкова ядосана точно сега...

И омразните сълзи отново потекоха.

Скоро след това видях една от лодките ни да се връща към кейовете. Нас беше на едно от греблата. Със Спарк станахме. На дъното на лодката имаше тяло, увито с платно.

— О, не! — простена Спарк. Възлюбен седеше до увития труп.

Доближиха се до кея и първият вик на Спарк беше:

— Лант ли е? Мъртъв ли е?

— Кенитсон е — отвърна ѝ скръбно Нас и погледна нагоре. — Изгорял е.

— О! — Спарк закри устата си с ръка. Зачудих се дали не крие лицето си, за да не разбере никой колко е облекчена, че мъртвият е Кенитсон, а не Лант.

Нас се качи на кея. Дойде при мен и разпери ръце. Прегърнахме се. После той погледна над главата ми и извика:

— О! Не и Момч-О!

— Жив е — каза му Ант. — Но не е добре.

Момч-О вдигна глава и я отпусна отново.

— Кенитсон — каза глухо. — Той спаси кораба.

Тежка работа беше да се качи увитият труп на кея, отне усилията на трима. Възлюбен също се включи, но ми се стори, че няколко от моряците го изгледаха странно. Той разви платното и се наведе над тялото, за да го оправи, преди да го увие отново.

Поклати уморено глава и погледна към мен. Усмихна ми се, но очите му бяха тъжни.

— Ето те. Щом видях Нас, разбрах, че си в безопасност. — Направи две крачки към мен и разпери ръце. Останах на място. Той отпусна ръце безпомощно. Стоеше и ме гледаше. — О, Пчеличке. Ще чакам. Чужд съм за теб. Но чувствам, че те познавам много добре.

Не мисля, че можеше да каже нещо по-дразнещо. Мислите ми пробягаха към дневника и книгата ми за сънища, сега на дъното на лодката. Не. Никой не можеше да е толкова низък, че да чете чужд дневник... макар че, разбира се, аз бях чела записките на баща ми. Извърнах очи и не казах нищо.

Усетих, че Спарк ме гледа, а след това погледна него със съчувствие.

— Как си? — попита и въпросът бе искрен.

— Празен съм отвътре — отвърна той тъжно. — Толкова много маски съм носил, а сега всички те са празни. Не мога да събера дори гняв, който да ме крепи. Загубата е толкова... Искам да се върна там, искам да погледна тялото му, да го направя реално за себе си... — Думите му се изчерпаха.

— Не можеш — каза Спарк рязко. — Твърде малко сме, за да се разделяме. Твърде зле въоръжени. А и нищо не помага, може само да удължи болката ти. — Извърна поглед.

— Той е мъртъв — казах тихо. Вдигнах очи към двамата. — За кратко можех да го усещам. Свързан с мен. Усещах го и усещах Вълка

Баща. Вече ги няма.

Той погледна облечените си в ръкавица пръсти, а след това сви ръката си до гърдите си.

— Знам — призна. — Но беше ужасно място, да го оставя там. Сам, с вдигащата се вода...

— Имаме ли план? — прекъсна го Спарк рязко. — Или просто седим на този кей, докато не дойдат и не ни избият?

Гласът ѝ беше груб, но спокоен. Гърлото ѝ сигурно беше пресъхнало като моето и стомахът ѝ — също толкова празен. Започвах да я харесвам. Имаше същата стабилност като Нас. Същата практичност за настоящия момент. Думите ѝ накараха Възлюбен да се стегне. Той огледа струпалите се оцелели и тънката ни отбранителна линия и каза:

— Да. План, който ще е предмет на много промяна, боя се. — Избута мократа си коса от лицето си. — Засега, да, оставаме на този кей. Не сме достатъчно голяма сила, за да се защитим, ако навлезем в града. Тук разполагаме с донякъде защитима позиция.

Без никаква храна обаче. И без вода. Без никакъв заслон от слънцето. Повечето бяхме пострадали. Нямах добро мнение за плана на човека, който бе заменил баща ми.

Той седна до мен. Спарк направи същото, и Нас дойде при нас. Момч-О остана до тялото. Един мускулист нашарен с белези мъж оглеждаше ръката на Момч-О и мехурите от изгоряло по лицето му и други места. Внезапно Момч-О се смъкна на една страна — беше припаднал; мъжът го прихвана и го отпусна на дъските. Ант стискаше нож и се беше загледала към града. Не знаех имената на другите. Бяха общо единайсет. Един наблюдаваше пристанището. Следобедното слънце ни биеше безмилостно отгоре. Отливът бе започнал и вълните се отдръпваха, отнасяйки със себе си отломките от кораба ни. Другите големи съдове, които бяха в пристанището, си бяха заминали, освен един, който бе заседнал, кривнат на една страна.

Нас заговори:

— Ако дойдат със стрелци, както преди, нямаме прикритие. Ако дойдат с лодка, както и по брега, бързо ще ни обкръжат. Ако просто ни задържат тук, нямаме нито храна, нито вода. Никакъв заслон от слънцето. Боя се, че ще свършим тук.

— Всичко това е вярно. Но засега те са твърде заети да се оправят с драконите, за да се занимават с нас. А за замъка ще става само по-зле. И след това за града. — Възлюбен извърна странно светлите си очи към замъка Клерес. Синият и зеленият дракон бяха привършили с малките лодки — бяха оставили само отломки, понесени от водата. Сега зеленият беше високо над замъка, разперил криле, и се полюшваше във въздуха като орел, когато хване вятъра и го яхне без усилие. Синият неуморно щурмуваше замъка, спускаше се и връхлиташе показно, в подигравка с усилията на стрелците по бойниците да го наранят. Продължаваха да летят стрели, но ставаха все по-малко с всеки нов залп.

Синият внезапно смени тактиката. Изящен като полетяла лястовица, се понесе навътре и нагоре и кацна на една от кулите на Четиримата. Не избра някоя от външните наблюдателни кули, а от повисоките вътре в укреплението. Нададе силен тръбен рев, сякаш зовеше някого. След това отметна глава назад и я заби напред на гъвкавия си врат, с широко отворена пасть. Нещо искрящо захвърча от отворената му уста. Чух далечни викове.

— Плюе киселина, на ситни пръски. Нищо не устоява пред нея. Нито плът, нито броня, нито кост, нито камък — каза Възлюбен.

Погледнах го през рамо.

— Хеп ми е пъл за дракони. Знам какво правят.

Помислих за кротките весели Бели в малките им къщички. За широките им безукорно чисти дрехи и вкусната храна под разцъфналите дървета. Щяха да бъдат наказани заедно с Капра и Слугите, и техните стражи. Заслужаваха ли го? Знаеха ли вредата, която събираните им сънища бяха нанесли на останалия свят? Жегна ме съжаление за тях, но не и вина. Това, което ги сполетяваше, беше извън моя контрол, като гръмотевична буря или земетръс. Или като собственото ми отвличане и опустошаването на Върбов лес.

Летящият високо зелен нададе дълъг и пронизителен вик.

— Мъст! — Тази бе думата, понесена на звука. Отекна: — Мъст, мъст, мъст!

Не ехо.

— О, богове — каза тихо Възлюбен.

Зрението, което му беше дал баща ми, ставаше все по-остро. Беше ги видял преди да ги е забелязал някой друг. Две скъпоценни

камъчета, искрящи и блещукащи в далечината. Едното блестеше алено, а другото проблясваше по-синьо от небето.

Възлюбен вдигна ръка и посочи.

— Дракони! — викна на приятелите ни. — Хиби и Тинтаглия, освен ако не греша. Рапскал каза, че ще дойдат!

С шумолене на пера една врана внезапно се настани на рамото на Нас. Дръпнах се уплашено, но той се засмя радостно. Беше странна врана, със сребърен клюн и вместо да е черна, перата ѝ имаха лъскаво синкав оттенък, и по няколко алени пера на всяко крило. И не червеното на перата на петел, а лъскаво, както може да е червен излъскан метал. Нас извика:

— Пъстра! Боях се, че си се удавила или те е простреляла стрела! Толкова се радвам, че си жива! Къде беше?

Птицата поклати глава като в съгласие. След това заговори, гласът и интонацията ѝ бяха странно човешки. Разпери криле.

— Летя с дракони! — Каза го със задоволство. След това обърна лъскавите си очи към мен. — Един изход е вход!

Тръпки полазиха по гърба ми.

— Ти дойде в килията ми! — възкликнах.

Но тя не ми обърна внимание. Беше извърнала глава, загледана към небето.

— Айсфир. Айсфир!

Видях объркване на лицето на Нас, но преди да успея да се зачудя какво означава тази дума, го чух. Черният дракон дойде не над морето като другите, а откъм сушата. Възвести идването си с рев:

— Аз съм Айсфир! Връщам се и ви нося смърт!

Всеки удар на могъщите му криле го приближаваше; ставаше все по-голям, докато ми се стори невъзможно голям. Как можеше такова същество изобщо да го има на света, а и да лети? Но летеше, и още как. И докато се приближаваше към замъка, чувахме само крилете му. След това от него изригна вик, звук толкова мощен, че всички си запушихме ушите. Но дори да можехме да смалим силата на рева му, смисълът му се впечата в умовете ни:

— Помниш ли ме, Клерес? Помниш ли как ни отрови с пир от отровен добитък? Помниш ли как се събра за танци и песни, за да ни примамите към вашата измяна? Помниш ли как изклахте моите събратя, щом легнаха да мрат? Как, когато се борех с вас,

изпълнихте ума ми с проклятие? „Погреби се в леда!“ И аз избягах тогава! Засрахихте ме! Направихте ме последния дракон на света! Но аз не ще оставя ни един от вас да помни как ще умрете в този ден!

Синият излетя панически от кулата — сойка, подгонена от гарван. Черният дракон не кацна. Спусна се над куличката на една от вътрешните кули, удари я с ноктестите си пръсти и с цялата сила на тежестта и устрема си. Тя се катурна и падна като кула от детски кубчета, а огромните му криле удариха въздуха и той литна нагоре. Издигаше се все по-високо и по-високо. Синият и зеленият кръжаха в широк кръг около него, вече престанали да тормозят замъка. Държаха се на разстояние и се зачудих дали не се боят, че може да ги изяде.

След това черният започна да пада като камък, право надолу, и едва в последния момент промени посоката с изместване на крилете си и се понесе срещу една от кулите черепи. Беше по-здрава от изящните вътрешни кули. Въпреки това не можа да понесе удара. Страховитата ѝ глава се наклони все едно бе понесла чудовищен шамар. Стъписваща пукнатина пробяга по зданието и докато драконът се вкопчваше в черепа, блъскаше го и го клатеше, пукнатината се разшири. Черепът се разклати — Айсфир излетя нагоре, — наклони се съвсем бавно и после падна. Дори от толкова далече трясъкът, който издаде, щом падна на земята, бе впечатляващ.

Кацналата на рамото на Нас врана разпери широко криле. Низ възторжени гракове изригнаха от гърлото ѝ. Заклати глава и заяви:

— Дракони! Мои дракони!

Нас я хвана, за да ѝ попречи да литне.

— Твърде опасно е — предупреди я.

— Мои дракони! — настоя тя.

— Най-послед е намерила ято, с което да лети — обясни ми той.
— Другите врани я кълвяха. Но драконите са я приели.

Без да откъсва очи от драконите и унищожението, което нанасяха, Възлюбен попита:

— Ако ято врани кълве, как трябва да наречем кълването на дракони?

— Ужас — отвърна някой без капка хумор в гласа.

— Стой! — Викът на един от охраната ни върна вниманието ми към края на кея. Там стоеше позната фигура. Духът ми за миг се

повиши, но след това се зачудих. Приятел или враг?

— Нямам оръжие — заяви Прилкоп. Не бях сигурна за това. Двама от Белите, които бяхме освободили от килиите им, стояха зад него. Бяха се свързали достатъчно, за да могат да носят заедно едно голямо ведро.

— Нося ви вода. И ви предлагам подслон в дома на един приятел.

Обърна се и махна на двамата Бели да ни донесат ведрото. Те се спогледаха и единият поклати енергично глава. Оставиха ведрото и се оттеглиха.

Прилкоп зяпна след тях. После закрачи тежко към ведрото, вдигна го и бавно тръгна към нас; водата се плискаше през ръба при всяка негова стъпка. Гледахме го, докато идваше към нас, и можех да мисля само за водата. Той стискаше дръжката на ведрото с две ръце и водата плискаше по краката му. Изведнъж видях, че е стар и вече отпаднал.

Зад него, в града, хората напускаха домовете си, някои се пръскаха като уплашени катерици, а други се движеха целенасочено, тикаха колички и носеха големи вързопи. Бягаха. Някои явно бяха разбрали какво им казва Айсфир. Зачудих се дали жителите на града знаят историите как Слугите са убивали драконите. Бяха ли си представляли изобщо такова отмъщение?

Възлюбен отиде до Прилкоп и хвана дръжката.

— Благодаря ти, приятелю — каза му и понесе ведрото към нас.

— Сигурен ли си, че е чиста? Че не е отровена? Чух драконът да казва, че са отровители. — Каза го татуираната жена.

— Не е отровена — увери ги Възлюбен. Наведе се и намери черпак във ведрото. Гребна вода и я изпи. — На вкус е чудесна. И дори е студена. Елате и пийте. Дайте първо на Момч-О.

Дадох на Момч-О три черпака вода и никой не възрази. Аз изпих един, макар да казаха, че мога да пийна още. Охраната ни не бе изоставила постове си. Отидох при тях, за да чуя какво казва Прилкоп на Възлюбен.

— Те унищожават всичко — тъкмо казваше Прилкоп. — Това, което Пчеличка започна с нейния пожар, го довършват с киселина и удари на крилете и опашките. Ако не спрат, от замък Клерес ще останат само развалини. Дойдох да ви помоля да ги спрете. Нека

променим тази пътека, Възлюбен. Договорете мир за нас. Помогнете ми да върна Клерес към онова, което би трябвало да е, каквото беше някога.

Възлюбен поклати глава и не мисля, че беше тъжен, когато отказа.

— Съвсем лесно е да договорите мир с нас. Позволете ни да напуснем с първия кораб, който ще ни вземе. Само за това молим. Имаме това, за което дойдохме.

Прилкоп кимна и каза:

— Откраднатото дете.

Възлюбен продължи със съвсем спокоен тон:

— Не можем да направим нищо за драконите. Тяхното отмъщение е по-старо и от моето. Ще стигнат докрай. И нищо няма да ги спре.

Прилкоп не отвърна, но лицето му посърна и се състари.

Синият дракон бе завладял пътеката на върха на западната стена и крачеше важно по нея. Пердашещата му опашка къртеше каменни блокове и унищожаваше бойниците. От време на време отмяташе глава, а след това я забиваше рязко напред и засипваше вътрешността на крепостта с киселина. Не можех да видя зеления, а след това, с див рев, много по-голям син дракон се стрелна покрай двете останали увенчани с черепи кули. По-малък червен дракон полетя ниско над града и след това кацна на издигнатия път. На гърба му имаше нещо, което не можех да различа от това разстояние. Ездач?

— Хиби! Прекрасна Хиби! — изграчи враната и се опита да хвъркне от рамото на Нас, но той я улови — ръцете му се стрелнаха толкова бързо, че не можах да ги видя.

— Пъстра, тя отива на битка. Нямах работа там. Стой тук с мен, тук си в безопасност.

— Безопасност? Безопасност? — И враната се разсмя, ужасен кикот. Нас беше затиснал крилата ѝ и тя не се възпротиви, но когато той отново я сложи на рамото си, литна и се понесе като стрела към червения дракон. — Ида, ида, ида!

— Както искаш — каза Нас тъжно. — Май е права. Никаква безопасност няма тук за нея. Нито за нас.

Големият син дракон зави в кръг и също като Айсфир възвести името си с рев:

— *Тинтаглия!* — отекна тръбният ѝ зов. — *Мъст! За моите яйца, откраднати и унищожени, за нашите влечуги, пленени и насилени!*

Изпердаши кулата с опашката си, докато я подминаваше. Зяпнахме. Нищо не последва. А после бавно, съвсем бавно, черепът се килна, откъснат от каменната си опора. И повлече със себе си кулата. Чухме далечния грохот на падащи камъни.

— Ти прекара толкова много години в Клерес. Като дете се трудеше дълго в залите със свитъци. Собствените ти сънища бяха събирани там. Нищо ли не изпитваш? — попита тихо Прилкоп.

— Много неща изпитвам точно сега. Облекчение е едно от тях. — Възлюбен се загледа хладно към срутващите се стени на Клерес. — Удовлетворение, че това, което ми бе причинено, никога няма да споleti друго дете.

— А децата, които бяха там вътре? — попита Прилкоп възмутено.

Възлюбен поклати глава.

— Това е възмездието на драконите. Никой не може да го спре. — Обърна се, погледна приятеля си и гласът му беше ужасен. Глас на ясновидец. — Аз го изчерпах, Прилкоп! Потопих Фицрицарин в смъртта, дванайсет пъти! Никой не може да знае какво ми струваше. Никой! Това е моето бъдеще, моята пътека, избрана от мен, като Белия пророк на това време! Толкова ли си сляп? Двамата с него, ние направихме всичко това! Ние върнахме драконите в света. — Обърна гръб на всички ни и скръсти ръце на гърдите си. Извика: — СЛУГИ! Вие направихте тази пътека! Много преди аз да дойда на света вие сте ни поставили на този стръмен път, към това бъдеще. Когато убивахте и унищожавахте заради собствената си изгода, когато богатството и властта ви бяха единственото, което ви интересувахе, това е пътеката, която сътворихте! Отлагахте тази разплата. — Гласът му изведнъж стана хладно спокоен. — Но аз и моят Катализатор спечелихме. Бъдещето е тук и възмездието е по-голямо, отколкото дори пророк би могъл да предрече. — Толкова могъщ допреди миг, гласът му се накъса и заглъхна, когато отрони: — Купено с неговата смърт.

Вятърът откъм морето задуха и разроши светлата му коса. Нямаше нужда да го докосвам, за да видя, че е бил средоточие. За един миг всички възможни пътеки, които са съществували, засияха около

него. След това се раздвижиха и се сляха в един ярък път, преди и той да изригне в хиляди, хиляди нови пътеки. Заслепиха ме, но не можех да извърна поглед. А той внезапно отпусна ръце и беше отново просто един слаб бледокож мъж. Попита тъжно:

— Мислиш ли, че бих отменил и един миг от работата на моя Катализатор?

Знаеше, също като мен, че всичко това трябва да свърши. Възлюбен бе също толкова Унищожителя, колкото и аз. Изтръгваше най-дълбокия корен на плевелите. Не съзнавах, че ще го направя, но пристъпих напред. Хванах ръката му в ръкавицата и и двамата се обърнахме към Прилкоп.

— И града ли ще унищожат? — промълви в ужас Прилкоп.

— Да — отвърна Възлюбен. Малката ни група се беше струпала около и зад него. — Прилкоп, виждам една тясна пътека за теб. Вземи хората с теб и бягайте към хълмовете. Това е единственото, което можеш да направиш, и единственото, което мога да ти дам. Това е изравняване на везните, което предстоеше отдавна. — Поклати глава. — Не е започнало с мен, а с драконите. И драконите са тук да го довършат.

Прилкоп погледна към замъка. Ръцете му трепереха. Възлюбен отиде до него и го прегърна. Заговори тихо.

— Само заради това, което трябва да изпитваш, стари приятелю, съжалявам. Вземи колкото можеш. Поведи ги към по-добра пътека.

— Имаше деца там — каза Прилкоп съкрушено.

— Имаше деца и във Върбов лес — напомних му. Не казах, че бях едно от тях.

— Нищо не са направили, за да заслужат такова наказание!

— И моите хора бяха също толкова невинни! — Не чуваше ли какво му казвам?

Нас внезапно се озова до мен, лицето му бе разкривено от гняв, какъвто никога не бях виждала.

— Заслужаваха ли моите татко и дядо да умрат, за да можете вие да похитите едно момиче? Вашите хора изтриха спомените на майка ми за мен и тя ме отхвърли и прогони. Никой от нас никога няма да забрави това! Разбирате ли, че когато Слугите дойдоха във Върбов лес, те унищожиха моя живот, както и живота на Пчеличка? А сега баща ѝ е мъртъв заради онова, което направиха те!

Изведнъж разбрах нещо от един отдавнашен сън.

— Знаехте ли, че са уредили да се поставят мрежи на Острова на Другите, да улавят и убиват влечугите, за да умират и никога да не станат дракони?

— Но... — понечи да отвърне Прилкоп.

Възлюбен се отдръпна от него. Гласът му беше суров.

— Никой не заслужава да умре така. Но много малко от това, което ни се случва в живота, сме го заслужили.

Старият мъж стоеше и ни гледаше умолително.

— Прилкоп. Времето не чака. Тръгвай.

Прилкоп се взря в него, неизразимо стъписан. После се обърна и бавно се отдалечи. След няколко крачки се съвзе и затича.

— Момч-О се събуди — казах тихо.

Ант се обърна и изтича до него. Той се беше надигнал, но изглеждаше по-зле отпреди. Във водата зад него нещо се движеше.

— Какво е това там? — попита някой и привлече вниманието ни към другата страна на кея.

— Във водата има някой! — извика Спарк.

Цялото си сърце вложи във вика и без колебание скочи от кея и заплува към мъжа, който се беше вкопчил в една дъска и риташе вяло. Някой извика окуражително. Тя стигна до мъжа, хвана се за счупената дъска и двамата заритаха и бавно, много бавно почнаха да се приближават.

— Това е тате! — извика Момч-О. — Той е жив! Но къде е майка ми?

Изправи се, олюля се и Ант го сграбчи, за да го задържи. Морякът Клеф също скочи от кея и заплува към двамата във водата.

— Брашън Трел — каза Нас. — Капитанът на Парагон.

Лицето му грейна обнадеждено.

Мъчителните мигове се проточиха. Тримата се приближаваха бавно. Момч-О стоеше, притиснал изгорялата си ръка до гърдите си, на опърленото му лице бяха изписани надежда и скръб. Когато се приближиха, Нас слезе да помогне първо на Брашън, а после и на Клеф да се качат. В мига, в който се озова на кея, мъжът рухна и Ант помогна на Момч-О да седне до него. Бащата посегна към сина си, после се отдръпна, уплашен да не пипне изгорялата му плът. Двамата заплакаха; капитанът обясняваше съкрушено, че бил видял Алтея за

миг, когато корабът се разпаднал, но не и след това. Плувал сред отломките, но не я намерил. Твърде уморен да плува повече, се вкопчил в една дъска и бавно и упорито поел към нас.

Ние, струпалите се около бащата и сина, и се усмихвахме, и плачехме. Спарк, забелязах, се беше отделила настрани и също плачеше. Лант си бе отишъл, също като Алтея и вероятно други от екипажа, които така и не бях видяла и за които нищо не знаех.

Капитанът погледна грижливо загърнатото тяло на кея, възкликна от отчаяние, а Момч-О заплака отново.

— Не успях, тате. На два пъти се опитах да стигна през пламъците до фигурата на носа, но болката ме връщаше. Накрая Кенитсон спаси Парагон от смърт. Грабна Среброто от мен и затича право в огъня. Чух го как изкрещя, но не спря. Той спаси нашия кораб.

Брашън не каза нищо, за да утеши Момч-О — просто го остави да си поплаче. Двата дракона от доскорошния му кораб бяха като пръхащи ленти в небето. Макар и малки в сравнение с другите дракони, бяха също толкова непреклонни в разрушаването на замъка. Той се загледа към тях и промълви:

— Толкова много загуби...

Червеният дракон се понесе към земята. Драконите на кораба тръгнаха с него. Бяха усърдни в разрухата, която носеха, движеха се методично от една сграда към друга. Започнаха при къщите и дюкяните най-близо до издигнатия под морето път. Нямаше пламъци. Червеният дракон хрочеше киселина, а след това, когато зданието отслабнеше, го превръщаше в развалини с удар на крилете си или със замахване на опашката. Чувахме трясъците и виковете, а потокът от бягащи хора стана по-гъст. Някои бягаха към пасищата и земеделските земи зад града; други бутаха коли и поемаха по пътя, който лъкатушеше нагоре през хълмовете. Седях на кея и гледах нагоре, над покривите на складовете и хубавите домове към хълмовете зад тях. Хората стигаха до стадата овце, продължаваха и изчезваха зад хребета.

Бавно, бавно, лятната вечер угасна. Нямаше пламъци, които да огреят нощта. Когато приключиха със замъка, Айсфир и Тинтаглия продължиха с по-малките дракони много организираното разрушаване на града. Нищо случайно нямаше в това, което вършеха. Разрушаването беше толкова хладнокръвно пресметнато, колкото всичко, което Дуалия или Капра бяха нанесли на мен. Майки бягаха с

бебета в прегръдките, бащи с малки деца в колички или на раменете им тичаха до тях. Гледах. Това не беше правосъдие, а възмездие.

Възмездието не отчита невинност или правота. То е веригата, която свързва ужасяващи моменти, която постановява, че всеки зъл акт трябва да породи друг, още по-лош, който ще доведе до трети, още по-лош. Помислих си, че тази верига няма да свърши никога. Онези, които оцелееха днес, щяха да мразят драконите и народа на Шестте херцогства, и може би Пиратските острови. Щяха да разказват истории за този ден на своите потомци и те нямаше да бъдат разбрани, но нямаше да има и прошка. А само, някой ден, ново отмъщение. Зачудих се дали точно тази нишка не е увита около всяка пътека. Зачудих се дали изобщо ще дойде някога Бял пророк, който да може да я прекъсне.

Момч-О страдаше от изгарянията си и от много други по-малки наранявания, но не смеехме да напуснем малкото си петънце на безопасност, докато драконите крачеха по улиците и прелитаха над къщите. Подремнах през нощта, когато сънят най-сетне надви страха и неудобството.

На разсъмване се събудих на съвсем различно място. Всички постройки в града бяха без покрив, с напукани и срутени стени. Пристанището също беше разрушено. От кейовете само нашият бе останал непокътнат. Гледката беше зловеща, безжизнена; улиците бяха празни. Събудих се, защото Спарк ме разтърси за рамото. Надигнах се и видях, че по-малките дракони — синият и зеленият — идват към нас по кея.

— Какво искат? — попита един от стражите с разтреперан глас. Възлюбен отиде при него и го избута настрани.

— Идват за своето. За онзи, когото приеха за свой събрат. Отдръпни се. Защото ще минат все едно дали си се отдръпнал, или не.

Брашън се изправи над присвития си на кея син — Момч-О не можеше повече да стои прав заради болката от изгарянията си. Някои от другите моряци се отдръпнаха до края на кея, но Спарк, Нас и аз останахме на местата си.

Дъските на кея заскърцаха жално под тежестта на драконите. Те дойдоха до нас, завъртяха лъскавите си глави на змийските си вратове

и задушиха въздуха до Възлюбен. Очите им се въртяха сребристи. Синият отвори уста, за да вкуси по-добре въздуха.

— Какво казват? — промълви Нас до мен.

— Още нищо не казват — отвърнах му.

Той хвана ръката ми и се зачудих дали иска да ми вдъхне кураж, или да вземе от моя. Беше все едно: приех го. Малките дракони бяха все пак големи същества и бяха много близо до нас, но въпреки страха и скръбта ми красотата им ме накара да се усмихна.

— Дойдохме за него — каза синият и аз го повторих тихо на Нас. Възлюбен се обърна към нас.

— Драконите, които бяха някога кораба Парагон, са дошли да си вземат тялото на Кенитсон.

Видях притеснението, което премина през всички. Татуираната жена, която беше гребала в лодката, за да ни докара до брега, попита:

— И какво ще направят с него?

Възлюбен погледна положеното на дъските тяло, а след това — струпалия се екипаж.

— Ще го изядат. За да съхранят спомените му. — Видя ужасените погледи, които предизвикаха думите му, и добави: — Драконите смятат това за чест.

— Подобаваш край ли е това за принца на Пиратските острови? — Двама мъже пристъпиха напред и застанаха до жената. Сълзи се стичаха по лицето на единия, но държеше нож и стоеше безстрашно пред дракон.

Щеше да има неприятност.

Възлюбен въздъхна, после каза:

— Толкова ли е различно от това как Парагон взе спомените на Кенит, когато той умря на палубата му? Кенитсон отива там, където отиде корабът на баща му и на працядо му. А това е подобаваш край за всеки пират.

Само Възлюбен като че ли бе примирен с това, че драконите щяха да изядат човек, бил верен другар и спътник на толкова много от тях. Но когато ни махна да отстъпим, всички се отдръпнахме, за да пропуснем драконите. Кеят заскърца и се разлюля на пилоните си, щом те спряха до тялото и го погледнаха. Мислех, че ще има някаква церемония, някакво благоприлично споделяне, но не.

Нетърпеливи кой да е пръв, зеленият и синият стрелнаха главите си към трупа. Имали бяхме само един къс опърлено корабно платно, с което да го покрием, тъй че нищо не можа да ни спести гледката как синият дракон захапа Кенитсон за главата и издърпа трупа нагоре, а главата на зеления се изви гъвкаво и откъсна долната половина на тялото. Преди някой да е успял да ахне, синият беше вдигнал половината с главата, с вече изсипващите се вътрешности, и я погълна.

Късчета от вътрешностите на Кенитсон се пръснаха по кея. Един от моряците се обърна и повърна. Ант беше вдигнала ръце да затули очите си. Момч-О се беше вкопчил като дете в баща си, а лицето на Брашън бе пребледняло. Спарк стисна другата ми ръка и леко се олюля.

— Свърши се — каза Възлюбен, сякаш това можеше някак да направи видяното от нас по-добро. Сякаш кървавите парчета, осеяли дъските, щяха да изчезнат.

— Неговите спомени ще са в мен — заяви синият дракон.

— И в мен — каза зеленият почти заядливо.

— Сега ще спя — заяви синият. Обърна се внимателно, но опашката му все пак помете опасно близо. Направи една крачка и спря. Сниши главата си и очите му се завихриха, щом подуши гърдите на Брашън. Извърна глава и изгледа Момч-О. — Те ни изгориха — изтътна гласът му все едно си спомняше нещо отпреди много години. Издаде нисък звук, като от огромен кипващ казан. — Платиха си. — Гледа го дълго. — Момч-О, давам ти честта на името си. Кариг. — Вдигна глава. — И взимам част от твоето. Каригвестрит ще бъда. Ще те помня.

Вдигнал високо глава, драконът закричи тежко по кея и към брега.

Зелената ни огледа мълчаливо. Вдиша, а след това се изправи на задните си крака. Отвори широко устата си и в алено оранжевата паст, която показва, видях смърт. Всички отстъпиха назад, а един падна от кея, когато тя изсъска, без да храни отрова. Затвори челюстите си и ни изгледа отгоре.

— Винаги съм била дракон — каза надменно.

Кеят се олюля от устрема ѝ и се уплаших, че ще се срути. Тя скочи във въздуха и всички се присвихме като уплашени зайци, когато вятърът от крилете ѝ ни помете. След няколко мига литна и синият

дракон и останахме сами. Ант плачеше от ужас. Притича до Брашън и той прегърна покровителствено през рамо младата си морячка.

Нас огледа небесата.

— Не виждам, нито чувам другите дракони.

— Вероятно си отспиват... заситени след тъпченето си. — Възлюбен го каза с неохота, сякаш не искаше да ни напомня с какво се бяха тъпкали.

Възлюбен стоеше и гледаше драконите на фона на смрачаващото се небе. Не можех да разгадам изражението му.

— Толкова съм уморен — отрони той и усетих, че го казва на някой, който го нямаше тук. Когато отново се обърна към нас, заговори енергично:

— Улиците са тихи и драконите си отидоха. Трябва да намерим храна и по-добро място за подслон тази нощ.

Брашън, Ант и един моряк, Туан, останаха с Момч-О, а ние тръгнахме в стегната група, защото татуираната жена настоя да сме защитени. Клеф тръгна с нас, стиснал ножа си и с вид все едно, че иска да го нападнат. Скоро видяхме, че не всички жители са избягали. Някои надничаха от съмнителните укрития на полусрутени стени. Други бяха излезли да спасяват каквото могат или да плячкосват. Бяха зле въоръжени и повечето побягваха още щом ни видеха. Хвърлено парче тухла забърса рамото на Спарк, но нападателят така и не се видя. Все пак отчетохме това като предупреждение.

Прибрахме платно от един срутен дюкян на майстор на корабни платна и Възлюбен прати трима моряци да го занесат за носилка за Момч-О. Направихме си бивак до оцелялата стена на къщата. Нощта беше спокойна. Нас отрязва парче платно, за да седна на него. Един от мъжете донесе вода във ведрото на Прилкоп.

Възлюбен не искаше да ми разреши да тръгна с тези, които отидоха да търсят храна, но бях твърде гладна, за да му се подчиня. Търсенето не беше трудно. Градът беше живял в охолство и хората не бяха взели много, когато бяха избягали. В градините имаше плодни дървета. След толкова дни в морето ни беше все едно дали са узрели. Напълнихме предниците на ризите си. Нас намери хляб и дори сладкиши, пръснати сред отломките на една хлебарница, а аз намерих каченце с масло.

— Чувала съм, че мазнината е добра за изгаряния — казах на Нас.

Той ме погледна невярващо, но взехме и маслото, разбира се.

— Момч-О беше много добър с мен, както и Брашън. И Кенитсон — добави малко намусено. — Алтея и Корд също.

Не бях помисляла, че може да си е създал приятелства сред екипажа. Помислих за това, докато вървахме и ядяхме в движение. Имах си Нас, но ако той си имаше приятели тук, по-малко ли беше мой? Кой се интересуваше от мен в този свят? Копривка и Ридъл бяха толкова далече, а сега си имаха и бебе. Дори Вълкът Баща си бе отишъл. Докато крачех след Нас и другите в сгъстяващия се мрак, светът като че ли се изпъна по-широк и по-празен за мен.

Когато се върнахме, заварихме Брашън да поставя хладни мокри парцали на раните от изгаряне на Момч-О. Младият мъж лежеше съвсем неподвижен. Баща му беше отрязал колкото може повече от облеклото му и видях, че изгарянията му са по-големи, отколкото си бях мислила. Имаше места, където тъканта на ризата му беше залепнала за изгорялата плът и там си беше останала — цветни флагчета на опърлена територия.

Нас коленичи до тях и попита:

— Мислиш ли, че можем да го събудим достатъчно, за да хапне малко?

Брашън поклати глава — не биваше. После ме погледна и каза:

— Значи това е детето, което дойдохме да спасим. Толкова смърт и унищожение, за да я върнем вкъщи.

Каза го с горчивина и подозирах, че ме смята за лоша сделка. Можех ли да го упреквам за това? Струвала му бях кораба и жена му. Може би и сина му.

Коленичих от другата страна на сина му с каченцето с масло. Клеф също беше дошъл и стоеше мълчаливо зад мен, до него застана татуираната жена, която всички наричаха Навигатора.

— Донесох това да намажем раните му — казах тихо.

В тъмните очи на Брашън нямаше надежда, но той не възрази. Бръкнах с пръсти в мекото жълто масло и много леко започнах да мажа лицето на Момч-О. Усещах набъбналата на мехури плът като нещо ужасно нередно под върховете на пръстите си. Един от големите мехури се пукна и закапа гнойна течност, която се смеси с маслото.

Нередно, всичко това беше нередно. Кое беше правилно? Докоснах плътта до изгорялото. Това беше правилно. Така трябваше да е кожата му. Връхчетата на пръстите ми се повлякоха по изгорялата кожа. Искаше ми се да мога да я издърпам над опърлената плът като хладна завивка.

Баща му внезапно се наведе до мен и попита стъписано:

— Маслото прави това?

— Не. Пророците правят това — каза Нас задавено, а после повиши глас и извика: — Амбър! Ела тук!

Не ме интересуваше никой от тях. Това беше пленително. Беше като да използвам четчица или перо, за да поставя цвета точно където го искам на рисунка. С мастила можех да направя пчелата или цветето точно каквито трябва да бъдат. С пръстите си можех да издърпам здравата плът над изгорелите части. Не. Не беше точно това. Започването при здравата плът беше добра идея, но чистата кожа се разширяваше, както зелени растения избуяват над опърлена земя. Избутвах останките мъртва кожа от пътя й.

— Пчеличке, спри! Момч-О трябва да откъхне и да яде. По-късно, може би, може да направиш повече. Пчеличке, чуваш ли ме? Нас, не смея да я пипна! Ти трябва да го направиш! Вдигни я под мишниците и я издърпай от Момч-О!

Следващото, което помня, беше, че седях край огъня и примигвах. Нас стоеше над мен, със странно изражение.

— Толкова съм гладна и уморена — казах му.

Той се усмихна.

— То си личи. Е, нали донесохме хляб и масло. Има и риба.

Носът ми ми подсказа, че има и пиле, печача го на огъня — другите се бяха оказали също толкова успешни в плякосването. Бяха донесли и едно буре и тъкмо го отваряха. Замириса ми на бира.

Надигнах се колебливо и погледнах Момч-О. Баща му ми се усмихваше, но страните му бяха мокри от сълзи. Всякакво съмнение към мен се беше махнало от лицето му. Възлюбен беше коленичил до младежа. Не бях изцерила цялото му лице, но вече можеше да мига и устата му беше цяла.

— Съвзел се е достатъчно, за да го накарате да яде. Когато Пророк изцери явя някого, извлича сила от пострадалия. — Възлюбен ме погледна загрижено. — Уморява и Пророка също така.

По-силен глас се врязва в думите му:

— Аа, виждам, че сте си върнали изгубеното дете! И ако ушите не ме заблуждават, тя наистина е дъщеря на баща си.

Сепнах се, защото непознатият бе дошъл при нас безшумно. Приличаше на същество от някоя приказка. Беше висок и слаб, искрящо червен и с ярко облекло. Зяпнах го.

— Рапскал! — ахна Възлюбен.

Нас ми подаде резен хляб, обилно намазан с масло. Отхапах такава голяма хапка, че си оцапах бузите с масло. Беше ми все едно. Дъвчех и не откъсвах очи от червения гущерочовек. По облеклото му имаше кожени каишки и токи и по тях бяха накачени най-различни неща: мях за вода и разни принадлежности, които не ми говореха нищо. Напомняше ми на празничен кукловод, но Възлюбен и Нас изглеждаха уплашени от него. Той ни огледа и попита:

— А къде е Фицрицарин? И Кенитсон? Обещах му, че ще лети с нас, за да си отмъстим. Утре прочистваме хълмовете от всеки, който ни е избягал! Ще му е приятен този лов.

— Никой от двамата не оцеля — каза сухо Възлюбен.

— О... Надявам се, че не са били драконите! Моите извинения, ако са били те. Много са немарливи, когато се ядосат.

Възлюбен — изглеждаше стъписан от небрежното му извинение — отвърна:

— Не, и двамата умряха преди да дойдат драконите.

— Е, това е добре. Щеше да ми е неприятно, ако са били драконите. Много съжалявам, че го чувам, разбира се, и че принцът на Пиратските острови е мъртъв. Изглеждаше доста увлечен по Хиби, а на нея комплиментите му й харесваха. Натъкнах се на няколко ваши приятели преди малко. Казаха ми за другите ви загуби, включително младия Лант. Жалко. Изглеждаше приятен тип.

— И наистина беше — каза тихо Нас и изведнъж червеният човек като че ли осъзна, че думите му са най-малкото невъзпитани.

— Е, трябва да си намеря някаква храна. Хиби спи и имам малко време за себе си. Вивачия скоро ще пристигне. Прелетяхме над нея на път за тук. Несъмнено тя и екипажът ѝ ще са разочаровани, като открият, че са пропуснали битката. — Обърна се и започна да се отдалечава, оставяйки ни толкова внезапно, колкото се бе появил.

— Червени човеко! — извика Навигатора след него. — Остани и яж с нас. И пий за Кенитсон, принца на Пиратските острови.

Той се обърна и попита изненадано:

— Ще съм добре дошъл тук? И моят дракон?

— Ще си спомним за нашите мъртви тази нощ — каза Клеф.

Рапскал кимна бавно, след което изведнъж се усмихна широко.

— За нас ще е чест да дойдем. Тя спи, коремът ѝ е пълен с месо. Когато се събуди, ще я доведе.

Обърна се и се забърза.

Останалите зяпнаха след него, но аз отново напълних устата си. Спарк дойде при нас с кошница, пълна с лук и моркови.

— Обрах една от градините — каза малко засрамено. — Малко беше останало от къщата. Не мисля, че собствениците ще се върнат. Как е Момч-О?

— Много по-добре. Пчеличка може да изцерява, като баща си. А Вивачия пътува насам. Може би ще имаме превоз към дома — каза Нас.

Тя се усмихна.

— Добри новини отвсякъде, значи. — Гласът ѝ все пак таеше нотка потисната тъга. — Ще се радвам да се махна оттук.

— Като всички ни — увери я Възлюбен.

Беше особена нощ. Някой донесе на Брашън бира. Той я изпи бавно, без да се отделя от Момч-О. Рапскал наистина се върна, а с него — един яркочервен дракон, казваше се Хиби. Бях изненадана, когато открих, че е срамежлива — държеше се настрана и изобщо не говореше. Някои от екипажа много се напиха и пяха песни за плячкосване и плаване. Навигатора също беше пияна и показваше на всички татуировките си, които всъщност бяха карти на пристанища и водни пътища. След известно време двамата с Рапскал отидоха някъде, защото тя пожела да му покаже някаква голяма татуировка на корема си. Нас постла парчето ми платно от другата страна на огъня, подалече от пеещите и смеещи се моряци. Когато дойде да седне до мен, миришеше на бира. По-късно Спарк дойде и легна до мен. Заплака тихо в тъмното.

Възлюбен легна по-настрани от нас. Гледах го, докато не заспах. Последната ми мисъл онази нощ беше, че и той е сам като мен.

Събудих се от птича песен. Погледнах нагоре към клоните на дървото с късчета синьо небе над тях. Дуалия! Потреперих от страх.

После Нас каза:

— Пчеличке? Дълго време спа. Събуждаш ли се вече?

Надигнах се бавно. Нас беше гол до кръста. О! Ризата му ми беше одеяло. Подадох му я мълчаливо, а той заговори, докато я обличаше:

— Вивачия дойде в пристанището рано тази сутрин. Е, до пристанището. Твърде плитко е за нея, за да дойде по-близо. Пратиха лодката да ни търсят. Онзи червен тип, Рапскал, прелетял над тях и им извикал, че сме тук. Вече взеха Момч-О. Ние сме следващите.

Огледах се наоколо, мигах сънено.

— Има ли храна? — попитах глупаво.

— Има.

Хлябът беше корав, но Нас ми беше запазил една праскова. Притопли хляба на пръчка над жарта и го намаза с масло. Беше вкусно. Измих си ръцете и лицето и казах:

— Птиците ме събудиха. Ти имаш ли синя врана? С няколко червени пера? — Изглеждаше ми като сън.

— Тя отиде с драконите, поне така мисля. Те й дадоха тези цветове. Тя ги обича. — Стори ми се тъжен.

Смених темата.

— Коя е Вивачия и защо е дошла?

— Тя е жив кораб, както беше Парагон. Дойде след драконите и Рапскал. Ходила до Острова на Другите. Там също имало битка, да избият всички Други, които взимали драконовите яйца и пленявали малките влечуги, щом се измътят. Вивачия каза, че трябвало да дойдат тук, за да помогнат на Тинтаглия да си отмъсти...

— Разбирам — казах, но само за да прекъсна потока му от думи. Главата ми беше твърде замаяна, за да поеме толкова много информация. Станах и се огледах. Спарк обикаляше вяло из бивака, сякаш търсеше нещо, с което да се заеме. Очите й бяха подути. Другите бяха заминали. — Възлюбен отиде ли на кораба с другите?

— Не. Отиде в хълмовете да се опита да си намери пътя до тунела. Ходи преди това, през нощта, но не можал да го намери. Тъй че станал рано, още по тъмно, за да опита отново.

— И не ме е събудил да отида с него? — Ядосах се.

— Нито мен, нито Спарк. Казал на Ант да ни каже къде е отишъл. — Набоде още хляб на пръчката. — Мисля, че е имал нужда да отиде сам.

— А аз от какво може да имам нужда важно ли е? — кипнах. Гневът, който ме прониза, беше замайваш като изблика на Умението от мен. Като през нощта, когато змийската слюнка беше влязла в раните ми по краката.

— Пчеличке? — възкликна Нас и се отдръпна от мен.

Видях Възлюбен в края на лагера. Крачеше бавно, забил поглед в земята. Не затичах към него. Извиках:

— Видя ли го? Отишъл си без мен! — Не можах да прикрия яда си.

— Не. — Гласът му прозвуча хрипливо, като признание за поражение. — Намерих тунела. Но беше както се опасявах. При прилив се пълни с вода.

Потръпнах. Не исках да мисля за тялото на баща ми, заплувало в морската вода, и как рибите го ядат.

— Той е мъртъв. Казах ти го. Усетих го.

Той не ме погледна. Каза с усилие:

— Спарк, Нас, ако има нещо, което искате да вземете, съберете го. Обещах на Уинтроу, че няма да забавя отплаването. Вероятно вече има лодка, която ни чака.

Нас натрупа плодове на парчето платно, стегна го на вързоп и каза:

— Това е. Готови сме да тръгваме.

— Аз не взимам нищо от тук — каза Спарк.

Възлюбен ме погледна. Свих рамене.

— Нищо. Не взимам нищо. Оставям всичко.

— Знам, че е мъртъв — призна той покрушено. Светлите му очи бяха зачервени. Имаше дълбоки бръчки покрай устата. Погледна ме. — Ти си единственото, което ми остана от него.

Отвърнах много тихо:

— Значи нямаш нищо.

40.

ТОПЛА ВОДА

*Борì се със смъртта до сетния си дъх и
макар неизвестен, ти си герой.*

*Хленчì по пътя си към мрака и името ти
ще стане нарицателно за страхливец.*

Халкидска поговорка

Умирането е досадно, отбеляза Нощни очи.

Поех си дъх.

— Вероятно не го взимаш толкова лично като мен.

Гласът ми прозвуча странно в собствените ми уши. Водата в залата се беше качила и се бях чудил дали ще се удавя, заклещен по гръб с главата ми по-ниско от бедрата и краката ми затиснати между дърво и камък. Беше една от най-лошите смърти, която можех да си представя, но водата дори не беше намокрила косата ми. Ако беше стигнала толкова високо, сигурно щях да съм пил от нея. Солена или не, бях страшно жаден.

Водата вече се отдръпваше. Приливът не беше стигнал до мен. Този път. Може би следващия щеше да стигне по-високо. Реших, че ще го приема почти с охота. Изобщо не бях очаквал да се събудя отново в тялото си, изобщо не бях очаквал да понеса отново физическо мъчение. Вече изглеждаше нечестно, че болката от затиснатите ми крака не бе достатъчна, за да прогони глада и жаждата от мислите ми. Увих ръце около тялото си. Беше ми студено. Не студеното, което убива, а студеното, което те прави вцепенен и окаян.

Твоята смърт е лична, Малки братко. Когато ти заминеш, аз също.

Трябваше да останеш с Пчеличка.

Все едно. Когато ти загинеш, аз също.

Мракът беше абсолютен. Или бях ослепял, или никаква светлина не достигаше до тук. Вероятно и двете неща бяха верни, но не съжалявах, че бях дал на Шута силата си и очите си. Надявах се да е било достатъчно, за да ги изведе от този тунел и да ги върне на Парагон. Надявах се, че са се качили на кораба, вдигнали са котвата и платната и са избягали, без да мислят повече за мен.

Опитах се отново да се раздвижа. Ръбовете на каменните стъпала се забиха в бедрата ми, в кръста и раменете ми. Студени и твърди. Прорезът от меча още болеше, а вратът ме сърбеше влудяващо. Почесах го отново. Беше единственото мъчение, за което можех да направя нещо.

Значи планът е да лежим тук, докато умрем?

Не е план, Нощни очи. Това е неизбежно.

Мислех, че си повече вълк от това.

Това ме ужили. Намръщих се и заговорих в тъмното:

— Ами дай ми по-добър план.

Настрой ума си. Смъртта приятел ли е? Тогава тръгни с радост на лов с нея, както направих аз. Ако е враг, тогава се бори с нея. Но не клюмвай тук като ранена крава, чакаща хищниците да я довършат. Ти не си плячка, нито аз! Ако трябва да умрем, нека да умрем като вълци!

Какво би ме посъветвал да направя? Да си презриза краката ли?

Кратко мълчание. След това: *Би ли могъл да го направиш?*

Не се огъвам натам, зъбите ми не стават за това и вероятно ще ми изтече кръвта и ще умра, преди да се измъкна.

Тогава защо го предлагаш?

Бях саркастичен.

О. Пчеличка не беше саркастична. Това ми харесваше в нея.

Кажи ми за времето си с нея.

Дълга пауза в мислите му. След това: *Не. Измъкни се с борба от това и живеи, и може би тя лично ще ти разкаже. Няма да споделям истории за трудностите ѝ, докато ти лежиш тук и стенеш като ранена свиня.*

Нейните трудности. Лошо ли беше?

Достатъчно лошо.

Укорът му ме ужили така, както само презрението му към мен бе успявало някога. Опитах се отново да размърдам краката си.

Безполезно. Падналата гредя ме беше затиснала точно над коленете. Не можех да намеря никаква опора. Опитах се да си спомня дали имам нож в торбата. Вълкът беше прав за този аспект от ситуацията ми. Не исках да се мотая така. Щях ли да стигна дотам, че да си отрежа краката, за да се измъкна? Нелепа идея. Ножът изобщо нямаше да пререже костите на краката. Корабната брадвичка не беше ли в торбата ми?

Затърсих слепешком с ръце торбата. Бях я праметнал през рамото си, преди взривът да ме изхвърли надолу по стъпалата. Нямаше я. Шарещите ми пръсти напипаха разкъртен чакъл и парчета камък. И застояла вода, ако изпънех ръце колкото можех покрай главата си. Натопих пръсти във водата и след това избърсах мръсотия и прах от лицето си с мократа си ръка. От топлата вода ми стана добре. Бръкнах отново в нея и отпуснах измръзналите си пръсти.

Топла вода. Топла вода?

Замръзнах.

В жизнения ми опит две неща отдаваха топлина: живи същества и огън. Осезанието ми казваше, че в непосредствена близост няма други същества. Огън във вода беше невъзможно. За един смразяващ миг си спомних, че Претопените бяха невидими за Осезанието ми, но въпреки това живи и отдаващи топлина. Но не се бях натъквал на Претопен от десетилетия, не и след като разбойниците от Алените кораби ги бяха сътворили през войната ни с Външните острови.

Намерихме онзи горещ извор, помниш ли?

Той вонеше. Не надушвам нищо.

И аз.

Отворих широко очи и се напрегнах да видя нещо, каквото и да е. Но все още нямаше нищо. Втвърдих волята си на желязо и се пресегнах отново, зашарих с пръсти. Водата определено беше по-топла. Изпънах ръцете си в тази посока, докдето можех да стигна. Още по-топло. Пръстите ми забърсах нещо, което разпознах веднага. Страната на торбата ми. Само още малко. Напрегнах се, провлякох пръстите си по здравата тъкан, търсех нещо, в което да се вкопчат. Но торбата се килна и ми се изплъзна. Падна едно стъпало надолу с приглушено „туп“. Вече безнадеждно извън обхвата ми.

При този звук шумът от нещо здраво и плътно ме накара да си спомня какво тежи в торбата ми. В нея беше едно от избухливите

гърнета на Сенч. И тежката тръба с драконово Сребро.

И огнетухлата на Праотците.

Зачудих се коя страна на тухлата е сега отгоре. Дали огненото гърне на Сенч можеше да избухне под вода? Тухлата не можеше да го запали. Щеше ли топлината да е достатъчна, за да го задейства?

Какво ставаше с драконовото Сребро, когато се нагрее?

Вероятно нищо.

Мина известно време. Много време или малко време. В тъмното степените на болка, глад и жажда бяха по-силни мерки от времето. От време на време се размърдвах, за да не се схвана съвсем. Чешех се по врата, когато ме засърбеше. Скръствах ръце на гърдите си; отпусках ги. Мислех за Пчеличка, за Шута. Бяха ли се спасили? Бяха ли стигнали безопасно до кораба? Може би в този момент вече пътуваха към дома. Закопнях за тях, а след това се укорих. Не исках да са тук в тъмното с мен. Колкото и да бях претендирал, че не вярвам на съня на Шута, предсказанието му се беше оказало твърде силно. Помислих за илюстрацията на Пчеличка в книгата ѝ. Синият елен стоеше на едното блюдо на везните, малката пчеличка на другото. А под това, с грижливия ѝ почерк, бяха изписани думите на жената с червените зъби. „Достойна размяна.“

Такава беше.

Мислите ми се зареяха. Надявах се, че детето на Копривка е добре. Ридъл щеше да е добър баща. Надявах се, че Лант, Спарк и Нас ще разберат решението ми. Помислих за Моли и съжалих, че не мога да умра в легло с нея до мен.

Умението изчерпваше жалките ми телесни резерви в опит да изцери счупеното, докато възстановява силата, която бях тласнал в Шута. Но на тялото ми не му беше останало нищо, с което да захрани това подновяване. Чувствах се като пламъче на лампа, играещо по последното останало от фитила. Искях да спя, но беше твърде неудобно. По някое време разбрах, че сънят ще ме ободри все едно дали искам, или не. Вероятно вече спях в тази пълна тъмнина. Може би вече бях мъртъв.

Предпочитах скуката пред това самосъжаление. А водата вляво от теб вече е по-топла. Не го ли надушиваш, дори с твоя жалък нос?

Пресегнах се над главата си колкото може по-наляво в тъмното. Ръката ми докосна вода. И беше много по-топла, отколкото трябваше да е застояла вода в един тъмен тунел. Изпънах се отново — и водата стана изненадващо гореща. Огнетухлата наистина беше мощна магия.

Когато отдръпнах ръка, тя избухна.

Явно не бях съвсем сляп, защото за миг видях блещукаща сребриста светлина. Плисна ме вода, толкова гореща, че ме опари. Опитах се да я избърша от лицето си, но тя полепна, пареща и разкъсваща, по двете ми ръце и по лицето ми. Не беше вода. Потъна в мен като течност, излята в сух пясък, смеси се с мен. И тялото ми я засмука, както винаги беше жадувало за това магическо вещество. Покри едната страна на лицето ми, гърдите и лявата ми ръка, и двете длани, а след това плъзна навсякъде все едно беше живо същество, което се стреми да ме обгърне. Изкрещях, но не от болка. Беше екстаз, твърде голям, за да може тялото ми да го удържи. Екстаз, какъвто едва ли бе изпитвало друго човешко същество.

Отпуснах се на гръб, задъхан и разплакан. Усещах как магията се просмуква в мен и ме променя. Завладява ме и ме пленява.

Опитах се наново да го изтрия от очите си. Беше влязло в устата ми, когато закрещях, и нагоре в носа ми. Изгарящата наслада от него беше разкъсваща като нов вид болка. Потърках очи и се опитах да го махна с мигане, но вместо това видях в тъмната кухня цял нов свят. Блещукащите пръски от изригналото Сребро бяха опръскали падналата зидария, която ме беше затиснала. Също така разбрах какво се беше опитвал да ми обясни Шутът в замък Бъкип, когато говореше, че вижда като дракон. Видях топлина по пръските сребро и плиснатата вода. Видях как тя угасва, докато водата изстива.

Тъмнината отново потече и ме обкръжи. Среброто продължаваше да ме проучва. Лежах неподвижно, отвъд насладата и болката. Отвъд времето. Затворих очи. Предадох се.

Фиц. Направи нещо.

Осъзнах, че все още дишам. И с тази мисъл усещането за тялото ми събуди отново всички болки.

— Какво да направя? — прошепнах сухо.

Искрен извая камък с посребрените си ръце. Човекът без мирис извая дърво с посребрените си пръсти.

О.

С връхчетата на пръстите си опипах падналата греда, която затискаше краката ми. Погалих я. Никаква промяна, доколкото можех да усетя. Драснах по нея с ноктите си. Трески под ноктите ми. Неприятно. Погладих я с пръсти.

Не знам колко време отне, докато усъвършенствам процеса. Не беше необходимо физическо издълбаване, а убеждаване на дървото. Не го притисках със силата на ръцете си, нито го стържех, но опознах падналата греда наистина добре.

Беше физически подвиг да стегна мускулите на корема си и да се извия достатъчно, за да бръкна под затисналото ме дърво. Твърде често трябваше да се отпускам на гръб, за да се съвзема. Среброто не беше храна и вода. Даваше ми сила, но все пак тялото ми беше гладно и жадно. И ужасно уморено.

Когато и другият ми крак най-сетне се освободи, невероятната болка от съживяването му ме накара да плача и крещя. Хлъзнах тялото си надолу по каменните стъпала и в плитката вода, и се завъргалях, докато главата ми най-сетне не се озова по-високо от торса ми. Изпълзах нагоре по нападалите отломки. Мисля, че изпаднах в безсъзнание за известно време. Когато се събудих, водата малко беше отстъпила. Не можех да стана и дори седенето беше уморително. Реших да поспя.

Не. Може да спиш след като видиш небето отново. Ставай, Фиц, и тръгвай. Не можеш да почиваш все още.

Не моята човешка воля, а вълкът в мен ме накара да се изправя. Стъпалата ми бяха някакви далечни и болезнени неща. По краката ми имаше дълбоки натъртвания. Радвах се, че не мога да видя краката си, освен като топли очертания. Първоначалното ми напредване беше поредица от залитане, падане, пълзене, пъшкане, ставане, залитане, падане. Стъпалата продължаваха до безкрай и всяка стъпка надолу беше мъчение. Падането ме хвърляше в плитка солена вода. Движех се в пълна тъмнина. Когато шарещите ми ръце напипаха участък от стената, който изглеждаше по-малко пострадал от взрива на Спарк, тръгнах по него. Раковини по стената и пода режиха плътта ми. Глупаво осъзнах, че съм бос. Кога си бях загубил ботушите? Взривът беше разкъсал дрехите ми, но ботушите? Изтласках това от ума си. Беше само болка и не продължи дълго. Стъпалата надолу бяха като че ли безкрайни. Бях благодарен, че водата постепенно спада. Не бих

могъл да вървя срещу напора ѝ. Когато стъпалата най-после свършиха и зашляпах през застояла вода до коленете, усетих друг вид болка.

Не беше просто Умението, напругащо се да изцери краката ми. Когато докоснах раната от меча, сребърни пръсти до пръсната със Сребро рана, имах чувството, че съм закърпен, като кожено яке, закърпено с плат. Все едно не беше собствената ми плът. Не можех да спра болката. Можех сигурно да убедя камък да се измести и да ме освободи, но тялото ми си имаше някаква своя особена воля.

Напред. Трябваше да догоня другите. Шутът щеше да е повярвал, че съм умрял. Точно това щеше да им е казал! Горкото ми малко момиче! Не можех да го виня. Самият аз се бях помислил за умрял.

Щеше да си, ако не бях затаил малко живот за нас. За мен. За теб. Най-вече за кутрето. Трябва да спреш да поемаш глупави рискове. Трябва да оцелеем.

Колко време бях стоял заклещен под земята? Вдигаше се прилив, когато другите избягаха. Беше спаднал, отново се беше вдигнал, а сега се отдръпваше, както прецених. Един ден беше изтекъл, най-малко. Вероятно два. Зачудих се къде ли може да са Пчеличка и другите сега. Бяха ли се измъкнали? Дали бяха в открито море на Парагон, отплаваха ли от това ужасно място, към дом и семейство?

Опитах се да отпратя послание с Умението до Пчеличка. Имах толкова малко успех, колкото бях имал винаги, когато посягах към нея. Да се опитваш да изпратиш с Умението през болката и странните усещания от Среброто беше като да се опитваш да извикаш, когато си останал без дъх и тичаш. Отказах се и продължих да се тътря напред. Да ги догоня.

Бяха ли се натъкнали на стражите на Слугите? Бягащите Бели, които освободихме, бяха ли ги предали? Бяха ли се били и победили, или бяха паднали? Бяха ли ги пленили? Всеки път, когато исках да спра и да си почина, се бичувах с тези мисли и продължавах напред.

Черното стана тъмносиво, а след това светлосиво. Затътрих се към едно по-светло очертание от светлина, прекъсвана от линии и... беше леко откrehната врата, обрасла със зеленина. Едва успях да се промъкна. Тръни деряха опърпаните ми дрехи и кожата ми, но най-после излязох на склона и застанах под ясно синьо небе. Тревата бе по-висока от коленете ми.

Свлякох се на земята и седнах, без да обръщам внимание на болката в бедрото от раната на меча. Осмелих се да я погледна. Беше запечатана със Сребро все едно я бях запушил с катран. Опипах я и изохках. Под кръпката тялото ми се трудеше усърдно с възстановяването си. Зрението ми беше малко по-ясно. Дланите ми бяха сребърни. Зяпнах ги. Ръцете ми бяха мършави като на скелет — кости, издути вени и сухожилия. Всичко блещукаше като обагрено в Сребро. Бях се самоизял, за да се възстановя. Дрехите висяха по мен.

Станах и се опитах да тръгна отново. Земята беше неравна. Стъпих на някакъв трън и паднах. Трудно беше да видя малките бели трънчета, докато ги извадя от петата на костеливото си стъпало със сребърните си пръсти. Усещах онова, което не можех да видя, Среброто ми даваше чувствителност, каквато дланите ми никога не бяха притежавали. Погледнах ги на слънчевата светлина. Блещукаха, лъскави и ярки. Беше или повече Сребро, отколкото Искрен изобщо бе имал, или с много по-fino качество от онова, което бе използвал той. Сложат на ръцете на Искрен ми беше напомнял за гъста кал; моите изглеждаха все едно нося изящни сребърни ръкавици, които се впиваха във всяка линия и гънка по дланите ми. Огледах отново местата, където ме бе поразило Среброто. Взривът ли беше разкъсал дрехите ми, или Среброто ги беше оплискало и разяло? Сребро блестеше по част от гърдите ми, напръскало беше краката ми. Знаех, че е покрило повече от половината от лицето ми. Зачудих се как ли изглеждам. Очите ми? Потиснах тази мисъл.

Сред тревата се мяркаха стръкове детелина; гледах листата и моравите ѝ цветове. Моли беше използвала цветовете, за да придава аромат на затопления мед и чай. Набрах шепа и ги лапнах. Смътна нотка сладост и влага. Помогнаха, но само малко.

Мъчех се да разбера къде се намирам. Бях като че ли на един от хълмовете зад града. Под мен бяха развалините на замъка Клерес. Загледах се натам. Вече не беше замък, а само купчини развалини. Пожарът на Пчеличка не беше направил това. Бавно започнах да осъзнавам. Драконите бяха дошли. Хиби и Тинтаглия. Това беше възмездие, което бяха казали, че ще донесат. На хора щяха да им трябват месеци, за да съборят всичко толкова старателно, а и хората имат склонността да запазват и използват онова, което за завладели. Драконовата киселина беше прояла стените, разтопила камъка и

разтворила дървото. Видях двама души сред развалините, и друг мъж покрай брега, буташе количка. Толкова малко хора. Зачудих се колко ли са погребани под падащите развалини. Дали и моите хора бяха сред тях? Къде беше Парагон?

Не беше в пристанището, нито закотвен извън него. Беше заминал. Нямаше големи кораби. Нито един. Никакви колички пълни със стока не се движеха по кейовете, никой не крачеше по улиците на пазарните и складовите райони. Всички постройки бяха без покриви, а стените се подпираха пиянски една на друга. Имаше обаче много останки от кораби, подмятани от водата около пилоните на кейовете, и много мачти на по-малки съдове, щръкнали над оттеглящите се вълни.

Нещо искреше далече в небето. Криле, червено и синьо. Тинтаглия и Хиби, привършили с разрушението си и полетели към дома. А под тях кораб с издути платна. Парагон? Смеех да се надявам. Но заминаваше. Оставяше ме тук.

В края на пристанището долу друг кораб издуваше платна. Загледах се в него. Тази кърмова кабина не можеше да се сбърка с нищо. Беше живият кораб Вивачия. Заминаваше. Без мен.

— Пчеличке! — извиках, а след това: — Шуте! Не тръгвайте! Чакайте!

Глупаво. Глупаво, глупаво. Поех си дълбоко дъх, събрах силите си и се пресегнах с Умението. *Пчеличке! Пчеличке, кажи им, че ме чуваш, кажи им да се върнат. Аз съм тук, върнах се!* Нищо не усетих от нея, нито дори прилива на потока Умение. Толкова ли повредена беше магията ми, колкото и останалото от мен? Опитах отново, натиснах силно, помъчих се да постигна допира на умовете ни, макар и без думи.

Замайваща вълна ме накара да седна. Беше ли ме чула? Вдигнати ли бяха стените ѝ? Гледах след кораба с надеждата, че ще видя промяна в платната, ще видя как завива и поема обратно. Беше ли тя изобщо на кораба?

Съществуваше ли изобщо, за да я достигна с Умението?

И да беше жива, не ме беше чула. Корабът се отдалечаваше бавно и изящно. И ме оставяше. Стоях, треперещ от глад и измъчван от жажда, и гледах как корабът става все по-малък. Какво знаех всъщност? Надигащата се вълна отчаяние заплашваше да ме погълне.

Трябваше да разбере какво се е случило тук, а нямаше никой, който да ми каже. Какво да направя?

Първо живееш, глупако. Изяж нещо освен детелината. И пий. Намери вода.

Вълкът в мен живееше все в настоящето.

Огледах за някакви признаци за поток или извор, по-висока и по-зелена трева, или блатна трева. Видях един участък надолу по склона, много утъпкан от копита. От стадата, които бях видял преди, бяха останали само три овце, пасяха близо до извора. Тръгнах към него. Земята около бликащата вода беше оголена от трева и покрита с овча тор. Изобщо не ме интересуваеше. Калта се вдигна между пръстите на краката ми, щом нагазих в плитката локва и намерих прохладата там, където водата беше избликнала от земята. Гребнах вода в сребърните си длани. Погледнах я — предпазливостта се бореше с жаждата ми, — а след това пих от шепите си, без да ме интересува дали ще се посребрят и вътрешностите ми. Още гребях вода и пиех, когато чух грак.

Погледнах нагоре. Ято такива птици почти винаги са врани, а самотна птица обикновено е гарван. Но нямаше как да се сбърка Пъстра със сребърния ѝ клюн. И алени пера? Тя закръжи високо над мен.

— Пъстра! — извиках ѝ.

Отвърна ми с грак, след което се хлъзна по вятъра и се отдалечи от мен, надолу към града.

— Глупава птица — казах на глас.

Тя ни видя. Почакай. Такъв съвет не беше присъщ за Нощни очи. Наведох се отново да пия вода. Когато коремът ми не можеше да поеме повече, изгазих до ръба на пълната с кална вода дупка и излязох на почистата трева.

— Може ли да поспя сега?

Ако не можеш да ядеш, спи. Но не на открито. Кога стана толкова глупав?

Когато бе станало все едно. Не споделих тази мисъл с него. Щеше да е почти облекчение да има някой, който да ме нападне, някой, когото да мога да душа, да хапя и да ритам. Тревогата ми се бе превърнала в яд към всичко, което не знаех и не можех да контролирам.

Усетих я с Осезанието си и извърнах глава преди да кацне на отъпканата от овцете трева в краката ми. Пусна на земята нещо и след това закима с глава за поздрав.

— Яж, сребърен човек — подкани ме.

Замълча и започна да чисти перата си. Бяха станали още по-пищни, с няколко алени на всяко крило и стоманеносиня лъскавина на черните.

— Сребърен клюн — отвърнах ѝ, а тя кривна глава и ме изглежда мъдро.

— Пак другаруваш с дракони — подхвърлих и гракът ѝ беше като доволен кикот. — Какво е това? — попитах и се наведох да огледам влажния кафяв къс. Не исках да го докосвам.

— Храна — каза ми тя и литна отново.

— Почакай! — извиках след нея. — Къде са другите? Какво стана.

Тя направи кръг около мен.

— Дракони! Хубави, хубави дракони! Парагон е дракони вече.

— Пъстра, моля те! Къде са приятелите ми?

— Някои умряха, някои заминаха. — Извика ми отгоре: — Някой иде.

— Кой някой? Къде заминаха? Кой иде? Врано! Пъстра! Върни се!

Но враната не се вслуша във виковете ми. Отлетя в права линия обратно към разрушения град, сигурно натам, откъдето беше плякосала храната. Ако беше храна. Вдигнах лепкавото парче и го помирисах. Миришеше на гранясало.

Изяж го!

Уверението на Нощни очи ми стигаше. Отхапах без колебание. Беше вкусно осолено телешко, къс голям почти колкото юмрука ми и несъмнено толкова, колкото Пъстра можеше да донесе. Престанах да ѝ се сърдя. Все още трябваше да науча много неща, но тялото ми казваше, че в момента храната е по-важна от знанието. И още вода. Върнах се при извора.

Пих, наплисках лицето и врата си, а после почистих останалата спечена мръсотия по крачолите на панталоните ми. Миенето на ръцете не повлия на полепналото по тях Сребро.

Овцете вдигнаха глави и погледнах с тях. По хълма бавно се изкачваше Прилкоп. Идваше към мен. Следваше го един Бял, на разстояние. Изправих се и ги зачаках. Прилкоп ме изгледа с изумление и може би с ужас. Толкова ли ужасно изглеждах? Вероятно. Когато се приближи достатъчно, за да не ми се налага да викам, попитах:

— Кой оживя?

Той спря, после попита навъсено:

— От вашите или от моите?

— Моите! — Въпросът му ме ядоса със скритото си обвинение.

— Пчеличка. И Възлюбен. Момчето, което беше с теб, и младата жена.

Потиснах радостта си и зададох следващия си въпрос:

— А Лант?

— Воинът, когото доведе с теб? Последния път, когато видях хората ти, не беше между тях. Вероятно се е удавил, когато корабът се превърна в дракони.

Нов удар за олюляващия ми се ум. Изгазих от вече разкаляната вода и затрупаната с овча тор земя около нея. Прилкоп дойде при мен, но не ми предложи опора. Не можех да го виня.

— Къде отидоха хората ми?

— Друг кораб дойде в пристанището и ги откара. Заминаха.

Погледнах го. Тъмните му очи бяха пълни с болка.

— Защо дойде при мен?

— Видях врана с няколко алени пера. Сънувах я тази врана веднъж. Когато й извиках, дойде при мен и изрече името ти, и каза да те намеря при овцете. — Огледа се. — Малкото, които са останали — добави и отново долових обвинителната нотка в гласа му. — Видях я с приятелите ти, когато говорих с Възлюбен последния път.

— Говорил си с Възлюбен?

Тревата под краката ми беше сравнително чиста от овча тор, така че седнах тромаво. Прилкоп беше по-изящен, но не много. Зачудих се колко ли е стар. Белият, който беше довел, не седна, а остана на разстояние, сякаш щеше да побегне всеки момент.

— Остави храната и виното и можеш да си ходиш — каза му Прилкоп.

Белият смъкна торбата от рамото си, пусна я, а после се обърна и побягна. Прилкоп въздъхна. Надигна се с усилие, взе торбата и седна

отново до мен. Отвори я между двама ни, а аз го попитах:

— Толкова ли съм плашещ?

— Приличаш повече на статуя, отколкото на човек. Нещо изковано от сребро, закрепено на скелет, обвит с плът. Капра ли ти направи това? Или дракон?

— Сам си го направих. Една магия се обърка — отвърнах му, защото бях твърде уморен, за да обяснявам повече. — Какво стана? С Пчеличка и Възлюбен? С всички останали?

— Вярват, че си мъртъв. Всички. Скърбят ужасно за теб.

Суетата е странно нещо. Скърбяха за мен, а обичта им ме стопли.

Той издърпа покритата с паяжина и прах коркова тапа на бутилката вино. Постави я между нас и започна да подрежда странна закуска.

— Добро вино е, от най-добрата кръчма в градчето. Взех от това, което бяха оставили хората. Яйцата са сурови, от един полусрутен кокошарник. Кайсиите не са съвсем узрели, но набрах малко. Същото е и с рибата. Взех я от една паднала рамка за опушване, и още не е опушена както трябва.

— И донесе това за мен?

— Събирах храна, когато видях враната. Реших, че си по-гладен от мен.

— Благодаря ти.

Изобщо не ме интересуваеше състоянието на храната или източникът ѝ. Едва успях да се сдържа, докато той подреждаше храната на грубата платнена торба, в която я бяха донесли.

— Яж, докато говорим — посъветва ме той и аз се подчиних с радост. Храната беше точно толкова калпава, колкото бе казал, но я изгълтах. Суровите яйца са чудесни, стига коремът ти да е празен.

В историята, която ми разказа, имаше празнини, но научих много неща, които успокоиха душата ми. Беше видял Пчеличка с Шута и Спарк, и Нас. Лант вероятно го бяхме загубили. Някой беше лошо изгорял. По-трудно ми беше да схвана, че когато Парагон потънал, от водите на залива излезли два дракона. Имах си свои идеи как е станало. И други дракони, и един яркочервен мъж дошли, за да унищожат целия Клерес. Бях изумен, когато заговори за черен дракон. Трябваше да е Айсфир. Аленият мъж, когото Прилкоп бе зърнал, беше вероятно Рапскал.

Имаше неща, които не знаеше и не можеше да обясни. Не можех да си представя как Парагон бе намерил силата да се превърне в дракони. След това си спомних думите на Шута за липсващата ми стъкленица със Сребро. Тинтаглия и Хиби бяха казали, че ще дойдат веднага щом могат, но бях изненадан, че е дошъл и Айсфир. Прилкоп знаеше малко за Вивачия, освен че един кораб с жива фигура на носа дошъл в залива, драконите кръжали над него и му викали отгоре, а след това всички, които останали от дошлите на Парагон, се качили на кораба и заминали.

Логиката ми казваше, че трябва да се радвам, че са в безопасност. Но това, че бях оставен като мъртъв, въпреки че сам бях настоял на това, пораждаше режеща болка в сърцето ми. Колкото и да беше глупаво, глождеше ме, че бяха заминали без мен. Повтаряше се болезнено онова, което бях изпитал, когато разбрах, че Моли и Бърич са продължили живота си заедно, след като бяха повярвали, че съм мъртъв. Глупаво, глупаво чувство. Нямах ли обаче и аз да направя точно същото? Тласнах мислите си в ново русло, наложих си да преодолеем скръбта в очите на Прилкоп.

— Те са се отнесли лошо с теб, когато си се върнал в Клерес, но знам, че не си им мислил злото. Какво стана с жителите на Клерес? А с вашите Бели?

Той въздъхна.

— Дълъг живот живях, Фицрицарин Пророк. Видях пропадането на владенията на Бледата жена на Аслевял и се възрадвах на това. Спомни си: участвах и аз в съхраняването на живота на Айсфир, когато той бе затворен в леда. Но Клерес, тук... да, лошо се отнесоха с мен. — Погледна белите драскотини от белези по черните си ръце. — По-лошо от лошо. — Вдигна очи. — Както твоята фамилия се е отнесла към теб, както помня от разказа на Възлюбен. Но ти изобщо не сбърка единия от чичовците си с другите, нали? Когато бях дете в Клерес, толкова отдавна, Клерес беше място на учене. Обичах библиотеките! Те ми казаха кой съм! Имаше ги всичките деяния на Белите пророци, дошли и отишли си преди мен. Имаше ги техните приключения, докато намират своите Катализатори, но също така имаше сборки древно познание и описанията на древна кралица, както и карти и истории на далечни места... не можеш да си представиш какво унищожи Пчеличка с нейния пожар. Не я обвинявам — тя не би

могла да се опълчи на силите, които са я оформили и са я поставили на тази пътека. Но скърбя за това, което е изгубено.

— Скърбя също за Белите в хубавите им малки къщички, погребани сега под падналия камък на замък Клерес. — Въздъхна. — Та те бяха още деца! Сънищата им може да са били използвани за егоистични цели, но не можеш да ги виниш за това повече, отколкото аз мога да виня Пчеличка за това, в което се превърна. Толкова много от тях са мъртви. Толкова много.

Замълча, удавен в чувствата си. Нямах отговор. Невинни бяха загинали. Но онези, които бяха мъчили и изтезавали Шута, онези, които бяха отвлекли и насилили Пчеличка, те също бяха мъртви и не можех да съжалявам за това.

— Така. Четиримата са мъртви. Какво ще стане с теб сега?

Той ме погледна.

— Трима са мъртви. Капра оцеля. — Гледаше безизразното ми лице. Можеше ли да отгатне мислите ми? — Вие и вашите дракони убихте почти всички от нас. Събрах седемнайсет от Белите. По-рано имаше над двеста Бели. Оцелелите намират утеха във водачеството на Капра. Водила ги е поколения наред. Сега казва, че слабостта била в това, че били Четирима. Сега тя ще е Единствената и ще пази целта ни ясна. Говорих с нея и тя обеща, че ще се върнем към старите си порядки. Тръгнах да събера храна за оставащите. Но когато видях пъстрата врана и ѝ извиках, и когато тя дойде при мен, разбрах, че най-добрият ми ход е да те потърся. Да те помоля за милост за оставащите. Да те отклоня от пътеката ти, само малко. Заради онези, които са под моя закрила.

За това ли беше дошъл? Или едва сега бе отгатнал намерението ми?

Погледнах празните яйчени черупки. Беше ли мислил да ме купи?

— Можеше да те отровя — каза той в отговор на мълчанието ми.

— Не. Не би могъл. През всичките онези години, когато си нападал хранителните припаси на Бледата жена, така и не си я отровил. Знам, че не си убиец, Прилкоп. Би трябвало да се радваш на това.

— А това е част от теб, която никога не можеш да откъснеш от душата си.

— Вероятно.

— Донесох ти храна. Не можем ли да я разменим срещу живота на Белите?

Помълчах, докато го премисля. Той прие мълчанието ми за отхвърляне на предложението му. Стана рязко.

— Не мисля, че изобщо сме били приятели някога, Фицрицарин Пророк.

Изправих се бавно.

— За жалост съм съгласен с теб, Прилкоп, но ти отдавам най-голямо почитание.

— И аз на теб. — Направи ми странен поклон, който включваше изпъване на единия крак назад. Беше по-скоро вдървен, отколкото изящен, и подозирам, че му струваше доста усилия — все пак беше старец. Отвърнах му с официалния поклон на Бъкип.

И така се разделихме. Никога повече не го видях.

Щом слънцето напече, се подслоних в трънливите шубраци. Бутилката вино ми беше компания. След като я довърших, проспах останалата част от деня. Събудих се отново гладен, но в много по-добро състояние. Дори зрението ми се беше подобрило, както отбеляза Нощни очи. *Виждаш в тъмното също като мен някога.*

И както някога, тръгваме на лов заедно.

И да беше предупредил Прилкоп Капра за опасността, тя не се беше вслушала. Може би беше преценил, че съм твърде немоощен, за да подгоня жертвата си веднага. Може би беше сметнал, че е добре охранявана. Лесно беше да я намеря. Пребродих Клерес и намерих едно голямо каменно здание, където развалините бяха разчистени от улицата и бяха започнали да вдигат нов покрив. Имаше няколко души охрана, но не ми се наложи да убивам никого от тях. Охраняваните врати и прозорци бяха откъм улицата, но аз минах зад сградата. Сребърната ми ръка безшумно и бавно разкърти стария камък и хоросан. Направих си свой вход.

По някакъв начин бяха намерили чудесно легло за нея. Високите дървени пилони поддържаха дантелен балдахин. Събудих я, преди да я убия. Хватката ми я усмири и прошепнах пред стъписаните ѝ очи:

— За моя Възлюбен и моята Пчеличка, умираш.

Беше единствената ми глезотия. Удуших я с посребрените си ръце. Осезанието ми показва паниката, болката и ужаса ѝ. Но я убих като заек. Не забавих смъртта ѝ, но я гледах в очите, докато престана да я има зад тях. Заложих на най-ранното обучение на Сенч. Влязох, убих и напуснах. И си взех полуизяденото ѝ пиле.

Беше вкусно.

Когато изгря слънцето, вървах покрай пътя, който извеждаше от Клерес.

41.

ПЛАВАНЕТО НА ВИВАЧИЯ

Скърбя за хубавата хартия и кожените подвързии на книгите, които ми даде татко ми. Няма ги, отидоха на дъното с всичките стоки и вещи на капитаните и екипажа на Парагон. Не ми липсва написаното на онези страници. Дневникът бе написан от едно дете, което едва си спомнях. Сънищата, които то бе записало, са без значение, маркери на пътеки, които вече не съществуват. Малкото, които все още биха могли да са важни, ще се сбъднат със или без мастило на хартия.

Вече ме спхождат нови сънища и Възлюбен ме подтиква да ги записвам. Не ми харесва да го наричам Възлюбен. А когато веднъж го нарекох „Шуте“, той трепна, а капитанът на кораба ме изгледа все едно съм казала нещо невъзпитано. Пред другите го наричам Учителя. Като че ли няма нищо против. Няма да го нарека Амбър.

Вече нямам книга, но Възлюбен ми даде страници хартия, писалка и черно мастило. Мисля, че ги е измолил от капитан Уинтроу.

Това е първият сън, който записвам. Старо дърво разцъфва и ражда един-единствен красив плод. Плодът пада на земята и се претъркулва. Разпуква се и от него излиза жена със сребърна корона.

Тъжно ми е, че трябва да нарисувам това само в черно на бяла хартия.

Той ми каза, че ще чете сънищата, които записвам. Че трябва да го прави, за да може да ме насочва. Тук записвам това, което вече съм му казала, за да може да го прочете отново. Няма да позволя сънищата ми да се използват за оформяне на света. И независимо какво е обещал на татко ми, намирам за натрапчиво и невъзпитано това, че чете думите ми тук.

Дневник на Пчеличка Пророчица

Оставихме Клерес зад нас и не съжалявах за това. Единствената сълза, която пророних, беше заради това, че татко ми беше оставен, мъртъв и неизгорен, в такова ужасно място.

Корабът заговори в ума ми в мига, в който стъпих на палубата. *Коя си ти? И защо отекваш така странно в сетивата ми?*

Вдигнах стените около ума си колкото може по-добре, но това само подсили интереса ѝ към мен. Натискаше към мен все едно бодеше в гърдите ми с показалец. *Не знам защо ме усещаш. Аз съм Пчеличка Пророчица. Бях пленничка на Слугите в Клерес. Искam само да се върна у дома.*

Тогава се случи нещо много странно: усетих как корабът вдигна стените си пред мен. Но беше по-скоро облекчение, отколкото обида.

Групата ни беше окаяна. Големите вече си бяха говорили, докато спях. Нямаше голямо значение за какво се бяха разбрали. Бях като ореха, понесен в потока. Бях пометена от съдбата си.

Окачиха хамаци за нас, но нямаше стени, които да ни отделят от екипажа. Беше ми все едно. В мига, в който окачиха моя хамак, се качих в него и заспах. Събудих се скоро след това от изумени викове откъм палубата. Превъртах се с усилие и паднах от хамака. Бързо се качих на палубата, уплашена, че корабът е нападател.

Вълната бе отнесла част от отломките от стария Парагон в открито море. И в тях се беше вкопчил един оцелял. Надеждите на Спарк бяха пометени, когато извлякоха на борда една замаяна и изгоряла от слънцето жена. Беше майката на Момч-О, жената на Брашън, и по някакъв начин беше роднински свързана с капитан Уинтроу. Живият кораб звънна от радост, дъските завибрираха.

Останах да видя как я качиха на борда и ѝ дадоха вода, а след това се върнах в хамака си. Поплаках — не от радост, а от ревност — и отново заспах.

На този кораб Възлюбен се превърна в личност на име Амбър. Нямах представа защо има толкова много имена и защо сега е жена. Всички останали като че ли го приемаха. Помислих си как баща ми беше някога Том Беджърлок, както и Фицрицарин Пророка, и може би и аз бях същото. Пчеличка Беджърлок, Пчеличка Пророчица. Унищожителят.

Пчеличка сирачето.

На втория ден от пътуването ни ме събуди Нас.

— Опасност ли има? — попитах и се надигнах, но той ме задържа преди да хукна на палубата. Корабът се люлееше.

— Не, но спа много дълго. Трябва да станеш, да хапнеш нещо и да се раздвижиш.

Когато спомена за храна, тялото ми потвърди, че е гладно и много жадно. Нас ме поведе през джунглата от хамаци до една дълга маса с пейки покрай нея. Имаше няколко души, които довършваха яденето си. И блюдо, покрито с купа.

— Да остане топла — каза ми Нас.

Беше гъста яхния, която миришеше странно, но беше добра. Канела и мека, но кисела миризма. Лук и картофи. Месото беше овнешко, поне така каза Нас, но не беше жилаво. Нас бутна към мен една голяма купа със сварени кафяви зърна.

— Това е ориз. Растял в блатата и го събирали в лодки. Опитай го с яхнията. Вкусен е.

Ядох, докато коремът ми се напълни до пръсване.

— Искаш ли да излезем на палубата? — попита Нас, но аз поклатих глава.

— Искам да спя.

Той се намръщи, но се върна с мен до хамака ми и ми помогна да се кача.

— Лошо ли те е, та спиш толкова много? — попита ме.

Поклатих глава.

— По-лесно е, отколкото да съм будна — отвърнах и затворих очи.

Събудих се отново, но не отворих очи, за да чуя какво си шепнат за мен.

— Но тя спи толкова много. Само това прави! — каза Нас притеснено.

— Нека спи. Това означава, че се чувства в безопасност. Получава отдиха, който не е имала през цялото време, докато са я държали в плен. И подрежда неща в ума си. Когато аз се върнах... когато Фиц ме върна в замък Бъкип, много дни след това прекарвах повечето си време в сън. Сънят е голям лечител.

Въпреки това след няколко часа, когато пак отворих очи, Нас беше до хамака ми.

— Събуди ли се достатъчно, за да поговорим? Искам да знам всичко, което ти се е случило, откакто за последен път бяхме заедно. И аз имам много да ти разкажа.

— Нямам толкова много да ти казвам. Отвлякоха ме и след това ме домъкнаха до Клерес. Отнасяха се лошо с мен. — Спрях. Не исках да описвам патилата си нито пред Настоячивост, нито пред никого.

Той кимна.

— Още не, значи. Но аз ще ти разкажа всичко, което правих и видях, откакто ти ме покри с пеперуденото наметало и ме остави в снега.

Слязох от хамака и излязохме на палубата. Беше хубав син ден. Нас ме заведе близо до носовата фигура, където да не се пречкаме на другите, и ми разказа историята си. Беше като приказка за герои. Зачудих се дали Хеп някога ще направи песен от това. Няколко пъти се разплаках, като слушах за всичко, което татко ми и Нас бяха правили, за да ме намерят. Но бяха добри сълзи, както и тъжни. През всичките дни, когато се бях чудила защо татко ми не идва да ме спаси, се бях чудила дали изобщо ме обича. Върнах се при хамака си и заспах. Вече знаех, че ме е обичал.

Следващия път ме събуди корабът. Промъкна се през стените ми.

— Моля, помогни ни. Ела при мен на предната палуба. Нужна си.

Помислих, че ще събудя другите, когато се смъкнах от хамака. В трюма винаги беше тъмно, но от многото заети хамаци наоколо предположих, че е нощ. Имаше само един фенер, който светеше смътно, люшкаташе се с движението на кораба. Не ми харесваше да гледам към него. Запровирах се през хамаците, пълни със спящи моряци като зрели плодове, увиснали от дърво, през местещите се сенки и до една от стълбите. Качих се на палубата на Вивачия.

Вятърът беше свеж. Погледнах нагоре. Платното беше издуто като корема на богат търговец, а над него се виждаха селения от звезди в ясното небе. Тази нощ вятърът беше стабилен и милостив, тъй че на палубата имаше малко моряци и никой не ме забеляза, когато тръгнах напред към носа. Разни въжета бяха изпънати и тананикаха песента на вятъра. След тях имаше по-малка палуба, която не бях виждала досега — изпъваше се към носовата фигура. И там лежеше проснат мъж. Пристъпих предпазливо към него и в същия миг от сенките излязоха още двама. Познах единия — беше бащата на Момч-О, капитан Брашън Трел. Вече капитан на нищо, предположих. А до него беше майката на Момч-О. Лицето ѝ ръцете ѝ бяха целите в пришки от слънцето. Тя погледна нашареното ми с белези лице и веждите ѝ се присвиха от жалост. Извърнах очи.

Казва се Алтея Вестрит. Ако миналото беше малко по-различно, сега тя щеше да е мой капитан. Въпреки това все пак е от моето семейство. Както и синът ѝ. А Трел служи на моята палуба много години и ценя и него.

— Какво искате от мен? — Казах го и на глас, и в ума си.

Корабът не отговори.

— Тя е! — каза уморено Брашън Трел. — Алтея, това е детето, за което ти казах. Онова, което дойдоха да спасят. Тя докосна Момч-О в Клерес и там, където го докосна, изгарянията му заздравяха.

— Здравей, Пчеличке — каза Алтея. И добави, тихо и тъжно: — Съжалявам, че загуби татко си.

— Благодаря — отвърнах.

Беше ли правилно да благодаря на някого, че му е тъжно заради нечия смърт? Вече знаех за какво ме е повикал корабът. Момч-О миришеше лошо. Коленичих до него и усетих как го е люлял корабът. Не че имаше падина в палубата там, където го прегръщаше. Но където Момч-О се докосваше до чародейното дърво, то му напомняше как да е

жив и му отдаваше нежни спомени за времето му на него. Спомени, които не бяха само негови, но и на майка му и на дядо му, и на прабаба му. Всички бяха плавали на този кораб. Вивачия таеше всички спомени на хората, които бяха умрели на палубата ѝ.

— Точно затова драконите изядоха Кенитсон — казах тихо, на себе си всъщност.

Да.

— Драконите на Парагон са изядли Кенитсон? — попита Алтея невярващо.

— Мислеха го за добро. Искаха да го съхранят с тях.

— О! — Тя докосна Момч-О. — Защо дойде?

Искаше да се махна.

— Корабът ме помоли да дойда. Искан да помогна.

— Какво можеш да...

— Шшт — спря я Брашън, защото вече бях сложила дланите си на здравата ръка на Момч-О. Искан да го оправя. Беше сбъркано място на този съвършен кораб. Трябваше да го поправа.

— Той е жаден — казах на родителите му.

— Не е мръдвал, нито проговарял.

— Жаден е — казах. Трябваше да пие, ако исках да помогна с нещо.

Майка му като че ли се боеше да го пипне, но все пак вдигна главата му. Капна вода в пресъхналата му уста. Той се задави, после преглътна. Това беше първият начин да му помогна.

— Още — казах ѝ. Тя вдигна чашата към устните му, докато му напомнях как да пие. Той я изпи, после още три. Вече можех да навляза в него по-лесно. — Онази солена супа, която правите. Жълтата. Той я обича.

И без да отварям очи знаех, че са ме зяпнали. Жената стана и се разбърза. Беше уплашена и гореше от нетърпение да направи всичко, което може да помогне на сина ѝ. Щеше да направи супата.

Полюшвах се, докато ръцете ми говореха на тялото му. Открих мелодийка, която никога не бяха знаела, и започнах да си я тананикам, докато работех. Два гласа започнаха да пеят думите. Корабът и бащата пееха тихо заедно и беше песничка за възли и платна, песничка за учене като стихчетата на татко ми за нещата, които търси човек у един добър кон. Зачудих се, докато избутвах настрана мъртвата кожа и плът

и стягах здравата кожа, дали всеки във всеки занаят си има тези песнички. Намерих място, където нещо, което не трябваше да е в тялото му, се опитваше да израсне. Убих го и го избутах навън. Изхлъзна се като слуз, вонящо и гадно.

Тялото му също работеше над себе си, на много места. Знаех ги всичките. Беше вдишал горещ пушек и той бе наранил гърлото му и вдишващите части вътре в него. Ръката му беше изгорена, и гърдите му, и едната страна на лицето му. Кое беше най-лошото нараняване? Попитах тялото му. Беше ръката му. Започнах да работя там.

Майка му се върна със супата в глинена купа и възкликна:

— О, мила Еда! — Вече не я беше толкова страх, така че гушна главата му в скута си и поднесе купата към устните му. Миришеше чудесно и си помислих колко ли е вкусна, солена и съвсем леко люта. Той я изпи и там, където бях работила над гърлото му, вече можеше да преглътне.

— Какво правите? — чу се глас зад мен.

— Помага на Момч-О, Амбър.

— Трябва да спре! Тя е още дете. Как може да искате това от нея?

— Не сме я молили! Бяхме на предсмъртно бдение при детето си. И тя дойде и сложи ръцете си на него. Той ще живее. Момч-О ще живее!

— Но тя дали ще живее? — Беше ядосан. Възлюбен беше ядосан... не, изплашен. Обърна се към мен. — Пчеличке. Спри. Не може да правиш това.

Поех си дълбоко дъх.

— Мога.

— Не. Даваш му твърде много от силата си. Махни си ръцете от него.

Усмихнах се — спомних си какво бях казала на баща си.

— Никой вече не може да ми каже „не“. Дори ти.

— Пчеличке. Веднага!

Усмихнах се.

— Не.

— Вдигни си ръцете от Момч-О, Пчеличке, или ще те издърпам от него!

Не знаеше ли, че това щеше да нарани и двама ни?

— Още мъничко — казах му и чух как въздъхна безсилно. Казах на тялото на Момч-О да се справя добре, казах му да продължава да работи, лекичко, лекичко, лекичко, и че трябва да си ходя вече, но че той трябва да продължава да работи, да, и че ще му дадем още супа. Беше като укротяване на животно и изведнъж осъзнах, че умът на Момч-О живее в животинското му тяло и че точно на него говоря.

Отворих очи. Възлюбен посегна към мен. Вдигнах ръцете си преди да е могъл да ме докосне. Сгънах ги на гърдите си и седнах на палубата. Не бях осъзнала колко дълго съм стояла наведена над Момч-О. Гърбът ми се оплака, когато се раздвижих. Избърсах ръце в ризата си. Бяха мокри и лепкави.

И тогава осъзнах нещо.

— Кораб, ти ме изхитри! Ти ме накара да поискам да направя това.

Изваяната жена леко се извърна към мен.

— Беше необходимо.

— Тя е дете! — възрази Възлюбен. — Използва я безскрупулно.

— Не го разбрах — каза Брашън. В гласа му имаше угризение, но не и разкаяние.

— Не пострадах от това — възразих, но когато се опитах да се изправа, не можах.

Майката на Момч-О ми предложи супа и аз я изпих на дълги глътки. Имаше люти подправки. Възлюбен ме гледаше, докато пия. Момч-О дишаше — и дишаше добре. Оставих чашата на палубата и казах:

— Корабът ме накара да го заобичам. Мисля, че е като онова, което могат да правят драконите... — Изведнъж отново се почувствах уморена. — Когато се правят на толкова важни за някого. Четох за това. Някъде.

— Хората го наричат обаяние — каза корабът тихо. — Ти си Пчеличка, нали? Благодарна съм ти. В края на това пътуване всички ние ще тръгнем по своите пътища. Натъжих се, че Алтея и Брашън може би ще трябва да си тръгнат със сина си. Но той ще живее и ще отиде с тях, и ще бъде утеха за тях. Мисля, че и за мен ще е утеха да го знам. Дори като дракон.

— Както Пчеличка би трябвало да е утеха за мен. И Нас. И сестра й Копривка! Кораб, ако пак бръкнеш в ума на това дете, ще...

— Нямах с какво да ме заплашиш, Амбър. Успири се. Тя направи достатъчно за Момч-О. За какво повече бих я молила пак?

Той млъчеше, но усещах как думите се трупат вътре в него като незаписани сънища.

— Ще се оправя — уверих ги и станах. Усмихнах се насила. — Вивачия, ти си толкова красива и съвършена, колкото ми каза. Бих могла да те обикна. — Бях малко замаяна. И много уморена. Не биваше да казвам това. — Отивам да поспя. Лека нощ на всички ви.

Зад мен възрастните заговориха тихо. Слухът ми винаги е бил остър. Брашън отрони със съжаление:

— Трябва да е била много хубаво дете преди.

— Такива белези! Но да благодарим на Са, че е тук с нас сега. Има голямо сърце.

— Моля ви да бъдете по-внимателни с нея. Не е силна. Все още не.

Това беше Възлюбен. Грешеше. Можех да съм силна колкото трябва. Притесняваше ме, че се опитва да ме покровителства. Че смята, че съм слаба, и се опитва да накара и други да го повярват. Това разпали малко пламъче на гняв в мен.

Докато се връщах при хамака си, краката ми трепереха. Не можах да се кача в него. Сетих се за първия път, когато трябваше да се покатеря на гърба на Прис. Моята кобила. Нас беше прав. Щях да се радвам да видя моя кон отново.

Не бях чула Възлюбен да идва и се сепнах от гласа му.

— Пчеличке. Изцеряването е добро дело — каза той. — Но трябва да мислиш първо за собственото си здраве. Все още не си добре. Няма да те моля да ми обещаващ, но ще те помоля да ме уведомяваш, ако ще правиш нещо такова. С теб трябва да има човек, който да е загрижен за благополучието ти.

— Не мисля, че корабът щеше да ми позволи да прекаля — отвърнах. Усмихнах се вътрешно, щом усетих топло, безсловесно уверение, че Вивачия щеше да ме е спряла. На Шута показах безизразно лице.

— Ти си като баща си. Това всъщност не е отговор на молбата ми.

Усмихна се, тъжен, но сериозен.

Въздъгнах. Исках да спя, не да говоря. Нямах нужда от тревогите му за мен. Не беше негова работа. Измислих лъжа.

— Не е нужно да се тревожиш. Способността ми да правя това е почти изчерпана.

Усмивката му се смени със загрижено мръщене.

— Какво имаш предвид?

— Нощта, когато се бих със Симфи, Дуалия и Винделиар. Симфи имаше стъкленица със змийска слюнка. Това, което Дуалия наричаше змийска отвара. Мисля, че в нея има следи от Сребро, като Среброто, с което Парагон се превърна в дракони. — Прозях се широко. Изведнъж ми се прииска да обясня. — В един сън, който имах, те го взеха от морско влечуго, гледано в малко езерце със солена вода. Симфи щеше да го даде на Винделиар да го изпие. Беше го използвал преди, даваше му голяма сила. Но когато подпалих Симфи, тя изтърва стъкленицата и тя се счупи. Докато я промушвах, си порязах крака на стъклото и част от него влезе в кръвта ми. Направи ме по-силна от Винделиар. Бях толкова силна, че можах просто да кажа на Дуалия да умре и тя умря.

Той мълчеше. Гледах го напрегнато. Щеше ли да се страхува от мен сега? Да ме мрази?

Не. Очите му бяха тъжни.

— Подпалила си Симфи. И си я пробола.

Как можеше да смята, че е тъжно, че съм направила това? Постарах се да го изясня:

— Казах ти, когато казах и на баща ми. Аз ги убих. Не беше зло и нямам разкаяния. Трябваше да се направи, аз бях единствената на подходящото място и в подходящото време, за да го направя, и беше моя задача. Тъй че го направих. Трябваше да убия и Винделиар. Щеше да спести много неприятности на всички ни.

— Сънува ли го? — попита той колебливо. И когато го зяпнах, каза: — Имала ли си сън, че убиването им е нещо, което трябва да направиш?

Свих рамене. Хванах края на хамака и този път се качих в него. Придърпах одеялото. Горے беше лято, но под палубата нощем беше студено. Затворих очи.

— Не мисля. Имам сънища. Знам, че те означават нещо, но са толкова странни, че не мога да ги свържа с онова, което ще направя.

Сънувах сребърен човек, който изрязва сърцето си. Змийската слюнка беше сребро. Било ли е това сън как изрязвам сърцето на Дуалия?

— Едва ли — промълви той.

Беше скорошен сън. Почувствах се малко по-добре от това, че съм го казала на някого.

— Сега ще спя — казах му. Затворих очи и престанах да му обръщам внимание. Беше много дразнещо. Бях се надявала, че ще се махне. Изчаках дълго, а след това погледнах изпод миглите си. Щях да му кажа да си ходи. Вместо това попитах: — Ти обичаше ли татко ми?

Той се напрегна като котка. Когато проговори, гласът му беше сдържан.

— Имах дълбока връзка с твоя баща. Връзка, каквато не съм имал с никой друг.

— Защо не искаш да кажеш, че си го обичал?

Отворих очи, за да видя лицето му. Баща ми му беше дал всичката си сила, а този човек дори не искаше да каже, че го е обичал?

Усмивката му беше прекалено напрегната, сякаш се мъчеше да промени друго изражение в усмивка.

— Той винаги се чувстваше неловко, ако използвах тази дума.

— Той не я използваше много. Любовта му беше в нещата, които правеше.

— Никога не изреждаше нещата, които правеше за мен, но винаги помнеше нещата, които аз правех за него.

— Значи те е обичал.

„Толкова много, че ме остави, за да те отнесе в Бъкип.“

Всякакво изражение изчезна от лицето му. Странните му очи бяха празни.

— Той ти пишеше дълги писма, но нямаше къде да ги изпрати. Липсваше му ужасно. Обичаше майка ми, но винаги трябваше да е силен за нея. Имаше и Ридъл също, и моя брат Хеп. Но нещата, за които пишеше в онези писма, бяха неща, които не можеше да каже на майка ми, нито на Ридъл или на Хеп. Ти си го оставил и единственото, което можеше да прави, беше да пише писма.

Наблюдавах го внимателно и видях как думите ми го прободоха като тръни. Искях да го прогоня. Не ме интересуваше, че го наранявам. Беше жив, а баща ми беше мъртъв. Добавих:

— Не е трябвало да го изоставяш.

Гласът и лицето му бяха безизразни.

— Откъде знаеш какво е писал?

— Защото не винаги ги изгаряше всяка нощ. Понякога изчакваше до сутринта.

— Тъй че си чела личните му писания.

— Ти нали четеш моите дневници?

Той ме погледна стъписано и призна:

— Да.

— И още го правиш. Когато си мислиш, че спя дълбоко.

Той не трепна.

— Знаеш, че го правя. Пчеличке, ти си претърпяла наистина много, но все още си дете. Баща ти те даде под моите грижи. Обещах му да бдя над теб. Разбери ме, големите правят това, което е най-добро за децата. А за родителите това е задължение. И няма значение какво искаш ти или какво би могла да мислиш, че е най-добре. Ти имаш Бяло наследство и сънищата ти са и важни, и опасни. Трябва да бъдеш наставлявана. Да, чета дневника ти, за да те опозная по-добре. Ще чета сънищата, които записваш.

— Бялото си наследство от майка си ли го имам? Защото знаех, че татко ми е от Планините и Бък, и нищо повече.

— Имаш го от мен.

Зяпнах го.

— Как?

— Малка си, за да разбереш това.

— Не, не съм. Познавах баща си и познавах майка си. — Затаих дъх в очакване да каже някоя ужасна лъжа за майка ми.

— Знаеш ли как драконите променят Праотците? Как им дават люспи и цветове? Как децата им понякога се раждат с люспи?

— Не. Не знаех, че правят това.

— Видя ли Рапскал, червения мъж?

— Да.

— Дракон го промени. Един дракон го обича много. Тъй че Хиби, червеният дракон, е добавила нещо от себе си в Рапскал и го е променила. И съответно е взела много от неговите мисли и навици.

Слушах напрегнато.

— Дълги години живеях редом с баща ти. Мисля, че двамата се... променихме един друг. — Мислите му явно се зареяха в друга

посока. — Той веднъж каза, че е станал Пророка, а аз — Катализатора. Дълго мислих над думите му. Реших, че исках да е така. Поне веднъж искам да направя промяната. Така че дойдох в Клерес и се опитах да бъда Променияция.

— Не те бива много в това.

— Да, не ме бива. Но когато срещнах за първи път баща ти, нямаше дори да си помисля да се опитам. — Въздъхна тежко. — Предполагам, че ще ми се разсърдиш. Но ще ти кажа следното. Направих каквото татко ти искаше да направя. Измъкнах те. Когато се намесвам в живота ти и в личните ти неща, е защото той ми възложи да се грижа за теб. На първо място е думата ми пред него. Надявах се да спечеля уважението ти, ако не да създадем по-близка връзка. Разбирам, че негодуваш от това, че аз съм жив, а Фиц не е. Но защо го отприщваш точно тази нощ?

Погледнах го в светлите очи.

— Тази нощ ти се опита да се държиш като баща ми. Каза неща, които той би казал. Но ти не си моят баща. Не искам да се държиш все едно си. Можеш да ме учиш, да; има неща, които трябва да науча. Но ти не си моят баща. Не претендирай, че си.

— Всъщност... — почна той и млъкна.

Прикри нещо. Беше чел сънищата и дневника ми, най-личните ми мисли, и въпреки това се опитваше да пази тайни от мен? Това си беше чиста обида. Отвърнах на удара. Едно изпускане не беше лошо от лъжа.

— Той ти написа едно последно писмо. Кое не изгори, защото мисля, че го написа най-вече за себе си. Пишеше, че разбира защо си го оставил. Че твоето „приятелство“ никога не е било нещо друго освен как би могъл да го използваш. Че му е по-добре без теб, защото майка ми го обичаше такъв, какъвто е, а не как би могъл да бъде използван. Че се надява никога да не те види отново, защото ти си изкривил живота му и си го лишил от радост. Че е доволен да вземе живота си в свои ръце и вече да избира сам посоката си.

— Но те видя отново и отново се случи — добавих. — Ти се върна при него само за да го използваш отново. Унищожи нашия дом и сега той е мъртъв заради теб. Само заради теб.

Обърнах му гръб, доста трудна задача в хамак. Загледах се в гредите и сенките от фенера. Баща ми нямаше да е доволен от мен.

Знаех, че трябва да се извиня и да призная лъжата си. Може би.
Извъртах глава към него, но той беше избягал.

42.

ФУРНИЧ

А сред останките от изгорялото (нямаше много; твоето протече се оказа много усърдно!) намерих един опърлен къс. Преписал съм го тук.

„Веднага щом се окажат негодни да се борят, тръгни смело напред и им пусни кръв. Същественото е да се направи бързо, докато повечето от отровата е в коремите им и не е засегнала месо, кост, мозък и език. Прибери кръвта, после органите и накрая месото. Етикирай всеки съд, защото всяко нещо трябва да се провери отделно, за да се види дали отровата е била твърде силна и смъртоносна. Приложи малко на поне двама роби. Ако един умре, хвърли съдържанието. За жалост не можем да контролираме колко ще изяде всеки дракон от стръвта и следователно не можем да контролираме колко отрова ще погълне всеки.

Очите трябва да се консервират в оцет; те са най-нетрайни. Нарези месото на тънки резени, осоли го и го изсуши.

От цялото същество само стомахът би могъл като цяло да се захвърли. Всяко друго късче трябва да бъде прибрано и съхранено, защото след като веднъж премахнем драконите, тези са последните, които...“

И тук е краят на опърления къс. Стари приятелю, ти беше прав. Нашите Слуги съзнателно са избивали това, което е останало от драконите и влечугите след бедствието на север. Други откъслеци от документи само с

дати и с броя на бурета и бъчви ми подсказаха, че избиването се е извършвало на различни места.

Оттук и възмездието на драконите. Оттук също така и дълголетието на Четиримата.

След убийството на Капра поех грижата за малцината останали Бели. Напуснахме Клерес и се заселихме в малка ферма навътре в сушата. Опитвам се да уча младите да отглеждат и събират храна. Много от тях са престанали да сънуват.

Боя се, че на това писмо ще му трябват много месеци, докато стигне до теб. Когато за последен път се видях с Фицрицарин Пророка, си разменихме няколко тежки думи. Моля, предай му моите почитания. Не се съмнявам, че той ще се върне при теб, също както и ти се върна при него.

Писмо от Прилкоп до Възлюбен

Шутът ми беше разказал как се е върнал в Клерес първия път. Трябваше само да направя същото пътуване на обратно. Трябваше да стигна до другата страна на Клерес, до едно от дълбоководните пристанища, Сайсал или Круптон. Там щях да намеря кораб, който да ме превози до Фурнич. И там, на хълмовете около пристанището Фурнич, щях да намеря развалините от Праотците и един силно наклонен стълб на Умението.

Изглеждаше толкова просто, ако човек го изреди бързо. С повечето неща е така.

За нощта се подслоних в тунела. Беше защитима позиция, както Лант бе казал на Пчеличка. На разсъмване се изкачих на това, което ми се стори най-високия хълм, и огледах за път. Тръгнах през едно пасище, където две крави ме изгледаха подозрително, после надолу по склона, минах покрай скорошните развалини на селска къща и излязох на пътя. Нямаше хора, но знаех, че това ще се промени, след като

новината за падането на Клерес се разпространи. Насам щяха да тръгнат плячкаджиите и онзи тип хора, които щяха да побързат да се възползват от пострадалото население. Слуховете за дракони нямаше да ги задържат за дълго. Надявах се Прилкоп да успее бързо да овладее лидерската позиция, която му бях оставил вакантна. Оцелелите Бели и колкото Слуги ги следваха можеха, под неговото наставничество, да се върнат към старите порядки. Така или иначе бях приключил с тях.

Кракът ми все още се изцеряваше и болеше. Бях непрекъснато гладен. Комарите се хранеха с мен и нещо като кърлеж се беше впило във врата ми. Не можех да напипам малкото му телце, но сърбеше адски. Обувките ми липсваха ужасно.

Следобед над мен прелетя малка сянка. На следващото преминаване Пъстра кацна на рамото ми и ми нареди:

— Заведи ме къщи.

— Изтърва ли кораба? — попитах я. Нямаше да призна, че се зарадвах на компанията ѝ.

— Да — призна тя след малко.

— Врана. Пъстра. Как разбра, че съм жив? Как разбра къде да ме намериш?

— Сребърен мъж, но глупав — отбеляза враната. Вдигна се от рамото ми, но после извика: — Плодно дърво! Плодно дърво!

Полетя пред мен. Вълкът вътре в мен беше развеселен, но и малко подразнен. *В мое отсъствие се свързваш с врана? Е, поне не е дивеч. И е умна.*

Не сме свързани!

Не? Е, не сте свързани както бяхме аз и ти, вярно. Но има много нива на връзка с Осезание. Тя те усеща, въпреки че няма да ти позволи да заемеш сетивата ѝ.

Изведнъж много неща ми станаха ясни. Почувствах се обиден. *Защо ме държи на разстояние? — зачудих се.*

Знае, че никога няма да ѝ отстъпиш същия вид връзка, която споделяхме. И затова се пази.

След като не отговорих, той добави: *Харесвам я. Ако все още тичах до теб, щях да ѝ се радвам.*

Подуших узрелите плодове преди да видя дървото. Малка овощна градина. Тесен път водеше до друга срутена къща. Драконите бяха проявили усърдие. Необрани кайсии бяха нападали и

ферментираха на покритата с мравки пръст. Замайващата миризма и бърмченето на пчели и оси изпълваха въздуха. Зрели плодове все още висяха на дървото и бързо напълних шепите си, а след това и корема си. Сокът в тях облекчи жаждата ми, както и глада ми.

След като не можех да ям повече, събрах още и си направих торба от остатъците от ризата ми. Върнах се на пътя и продължих; надявах се, че ще чуя скърцането на фургон или конски копита навреме, за да се скрия. Стомахът ми се гърчеше от многото плодове, но беше по-малко болезнено от глада. От време на време Пъстра правеше ленив кръг над главата ми. Много предпазливо протегнах Осезанието си към нея. Да. Ако се съсредоточах, можех да я усетя. Но също така усетих и възмутено избутване на *отказ*. Оставих я на мира.

Шутът така и не ми беше казал колко дни му е отнело пътуването. Помнех, че беше говорил за пътуване с кола, поне за част от пътя. Разполагах само с краката си. Спях на открито нощем и вървах денем. Храната ми беше това, което можех да намеря, а много от растенията тук бяха чужди за мен. Малкото растителност, която разпознавах като едлива, не засищаше. Дните бяха твърде горещи, а нощите пълни с жилещи насекоми.

Първата вечер се опитах да намеря удобно място за спане, където гадините да не ме изядат. Не беше възможно. Седях, подпрял гръб на едно дърво, плясках комарите и се пресягах за Предан. Можех да го уведомя, че съм жив и пътувам към дома. Искях Пчеличка и Шутът да го научат колкото се може по-скоро. Сигурно Предан можеше да уреди средства за мен. Камъкът на Умението можеше да ме пренесе до Келсингра и се надявах да бъда посрещнат гостоприемно там. Но пари в джоба винаги са от полза. Бедата беше свела запасите ми до надупчените от Сребро дрехи на гърба ми, ножа на колана ми и няколкото инструмента на дворцов убиец, останали в джобовете ми. Съсредоточих се, пренебрегнах хапещите комари и ръбестите камъни и се пресегнах за Предан. Но се провалих, както не се бях провалял с Умението от много години.

Плеснах малките кръвосмукачи от тила си, дръпнах ризата над главата си и се помъчих да мисля. Опитах отново. И отново. Беше като да се опитваш да извадиш мушица от къкреща супа и все да не успяваш. Спрях и изтласках разочарованието си. Спокойно. Какво ми ставаше? Не бях имал такова затруднение от години... не и откакто се

бях опитал да се свържа с Умението с Искрен. Когато се опитвах да го достигна, докато беше в Планините. Искрен, който също бе натопил ръцете си в Сребро.

Може би затруднението тогава не беше било само мое? Може би тук действаше нещо повече от навика ми с елфовата кора.

Опрях Посребрените си пръсти в палеца си и се съсредоточих върху странната сила, която протече през мен. Болка. Не, наслаждение. Не, беше твърде мощно, за да се определи. Съсредоточих се върху Бъкип, върху Предан, и за миг се озовах в течението-Умение.

Гмурнах се на дълбочина, за която изобщо не бях знаел, че съществува. Наситеният и устремен поток на съзнание ме удари и ме оттласна. „Забрави да се храни...“ „Толкова е мил...“ „Момчето ми...!“ „Не стигат пари...“ Беше като да си в Голямата зала на Бъкип, ако всички музиканти свирят и всички хора говорят едновременно, и то високо. Не можех да отделя гласовете един от друг. След това едно огромно присъствие, мощно и сдържано, се вряза през шумното стълпотворение като заповед на пълководец, изревана над безредието на битката, или голяма риба, заплувала през гъст пасаж лещанки. Всичко се разделя и после се слива зад нея.

Веднъж, преди много време, се бях натъкнал на едно от тези огромни същества в течението-Умение. Почти се бях изгубил в него. В този слой имаше много от тях и докато минавах усецах как други същности се прикрепват към тях и се съчетават, та онова съзнание да нарасне. Исках... исках да... издърпах се надалече от него и се върнах към себе си, прехапал долната си устна толкова силно, че вкусих кръв.

Опитах се да отгатна какво ли може да става с мен. Среброто беше увеличило силата на Умението ми, отнасяйки ме до ниво, което не можех да овладее. Вдигнах стените си и се замислих за това. Реших да съм предпазлив. Ако се наложеше, можех да изчакам, докато стигна в Келсингра, и тогава да се свържа с Предан чрез пощенска птица. Нямах смисъл да поемам рискове.

На всеки кръстопът избирах по-утъпканото трасе. Налагаше се да заобикалям отдалече, за да избягвам селата. Открих, че ме радва това, че драконите не бяха унищожили напълно обитателите на острова. Все пак няха желание да се срещам с когото и да било в

Посребреното ми състояние. Понякога враната ми помагаше да намеря път, а друг път я нямаше и се налагаше да се лутам из горите и по пътеките и да се надявам на късмета си. Крадях безсрамно от самотни ферми, нападах зеленчукови градини, кокошарници и сушилни. Взех един чаршаф от простор за пране. Бяха ми останали няколко дребни монети и ги вързах в един ръкав на риза на простора. Дори убийците имат малко достойнство. Кокошките можеха да снесат още яйца и зеленчуците да узреят отново, но взимането на чаршаф си беше истинска кражба. Навързах го в импровизирано наметало и се сдобих с малко заслон от изгарящото слънце и хапещите насекоми. И продължих.

Времето продължи да е чудесно, но пътуването ми беше окаяно. Чудех се и се тревожех за Пчеличка и Шута, и за другите си приятели. Скърбях за Лант. Съжалявах суетно, че не бях видял как Парагон се превръща в дракони. Чудех се колко ли време ще им отнеме да се върнат у дома. Притеснявах се какво ли ще се случи, когато съобщят за кончината на принца на кралица Ета. Тя ни беше наредила да опазим момчето, а ние не го бяхме направили. Щеше ли да има скръб, или щеше да има гняв, или и двете?

Гладът беше даденост. Жаждата идваше и си отиваше в зависимост от потоците.

И бях схванат. Умората ми беше постоянна.

Тялото ми продължаваше да се изцерява и изтощаваше силата ми. Хранителният ми режим беше непостоянен. Нямах обувки. Вървах и спях на открито, както не бях правил от години. Но въпреки това нивото ми на съненост беше крайно. Една сутрин се събудих без никаква воля да се задвижа. Искях да си ида у дома, но повече исках да си остана да лежа неподвижно. Лежах на голата земя в сянката на едно дърво с надвиснали листа. По ръката ми запъплиха мравки. Надигнах се, изтупах ги и след това се почесах по тила. Ухапаното от кърлеж бавно заздравяваше. Обелих коричката и почувствах малко облекчение.

— Къщи! — изграчи ми Пъстра от един клон над главата ми. — Къщи, къщи, ВКЪЩИ!

— Да — съгласих се и придърпах краката си, за да стана. Бяха се схванали и коремът ме болеше.

Братко, имаш червеи.

Имал бях и преди. Какво ли няма човек, който се препитава с каквото му падне? Знаех няколко лека, но никой от тях не ми беше подръка в момента.

Накара ме да глътна меден петак, когато бях кутре.

Парче мед убива червеите, но не кутрето. Това го научих от Бърич.

Сърцето на Глутницата знаеше много неща.

Нямам меден петак. Трябва да изчака, докато се върнем у дома. Където ще имам достъп до билки, които познавам.

Тогава по-добре ставай и тръгвай към дома.

Нощни очи беше прав. Трябваше да стигна до дома. Представих си как прегръщам Пчеличка. С посребрените ми ръце и блещукащото лице... А, не.

Избутах настрани тази мисъл. Вече ставах опитен в това. Когато се върнех у дома, всичко щеше да се оправи. Щях да видя Копривка и новото си внуче. Щеше да се намери начин да се оправя със Среброто. Сенч щеше да знае нещо, някакъв начин... Не, Сенч беше мъртъв, както и синът му. Що за посрещане щеше да ми предложи Шън заради тази новина? Беше ли права жената от Праотците? Убиваше ли ме Среброто? Щеше да се пропие чак в костите ми, така беше казала.

Ставай. Лежиш, макар слънцето вече да се движи. Освен ако не си решил да преспиш деня и да пътуваш нощем?

Луната щеше да е пълна тази нощ. Щях да мога да виждам. Да. Ще вървя през нощта. Самозалъгвах се.

Щом се стъмни, станах с усилие. Враната беше кацнала над мен. Погледнах нагоре в помръкналите клони и за моя изненада можах да я видя. Видях очертанието на тялото ѝ от топлината му. Шутът беше говорил за това, когато беше изпил драконовата кръв.

— Ще вървя. Искаш ли да те нося?

Враните не летят на тъмно.

Тя изграчи пренебрежително. Можеше да ме намери когато ѝ скимне. Беше ми го показала.

През последните няколко дни пътят беше станал доста оживен, но нощем имаше по-малко коли и коне, а чаршафът ме покриваше почти целия. Постигах добро време. Камъните, нагрявани през целия ден, излъчваха друг вид топлина от малките бозайници покрай пътя. Още едно изкачване по поредния склон. Пътят цепеше през ниви и

пасища. Къде ли щях да се скрия този ден? Оставих тази грижа за разсъмване.

Изкачих хълма и погледнах надолу към оживено пристанище. На закотвените в залива кораби горяха фенери; тук-там из плъзналия във всички посоки град блестяха улични лампи. Беше голям поне колкото Бъкип, но се простираше равен като палачинка в тиган. Как щях да си намеря пътя през това, да стигна до кейовете и да убедя някой капитан да ме превози до Фурнич? И всичко това — без пукнат петак в джоба? Да открадна лодка? И да тръгна накъде? Нямах карти. Трябваше ми кораб и екипаж, който да се подчини на волята ми.

Защо нищо никога не е просто? Защо бях толкова уморен?

Ограбих един кокошарник — взех една кокошка и три яйца. Подкрепих се със зърно от навеса за добитък и изгледах стръвно дворното куче, което дойде и ми заръмжа. Казах му, че си има работа с вълк, и усетих как Среброто се сля с Осезанието ми и го отпрати със скимтене в колибката му. Усещането бе странно.

Избягах с пляката си. Човешките зъби не се справят добре със сурово месо, но упорствах и оглозгах кокошката до кокалчетата. След това изгълтах яйцата сурови, сдъвках и зърното и полях всичко това с вода от близкото поточе.

Зачаках нощта. Преди луната да изгрее, пълна и бяла, се промъкнах до оживеното пристанище. Шишко беше използвал Умението, за да се скрива, но пък той беше много по-силен в това от мен. Нагласих чаршафа така, че да скрие повечето от лицето ми, и се придържах към сенките, докато отпращах „*Не ме виждай, не ме виждай*“ на всеки, покрай когото минех по тихите улици. Малко хора имаше по улиците през нощта. Само двама изобщо ми хвърлиха поглед. Силата на влиянието, което вече можех да упражнявам със смесената магия, беше едновременно притеснителна и успокояваща. Колко смеех да й се доверя? Можех ли да вървя по оживените улици посред бял ден и да оставам незабелязан? Да опитам и да не успея можеше да се окаже убийствено.

Знаех крайната си цел. Запътих се към кейовете.

Едно пристанище никога не спи. Кораби се товарят или разтоварват нощем, за да хванат утринния отлив. Избрах един кей, по който докери също като мравки бутаха колички. Задържах се по

сенчестите места и оглеждах какво карат. Отново бях гладен, схванат и уморен. Не можех да си позволя това да ме отклони.

Намерих един кораб, който разтоварваше кожи. Шутът беше говорил, че Фурнич е градче, чийто основен занаят е обработването на кожа. Спрях пред един моряк.

— Трябва ми превоз до Фурнич. — Обгърнах го с дружелюбието си. — Наистина искаш да ми угодиш — прошепнах.

Той ме изгледа намръщено, щом надникнах изпод чаршафа си. След това изведнъж се усмихна все едно му бях пръв приятел.

— Току-що дойдохме оттам — каза и поклати глава. — Не е приятно място. Ако наистина искаш да отидеш там, съжалявам те.

— И все пак трябва да отида. От корабите в пристанището заминава ли някой натам?

— „Танцър“. Вторият, ей там. Капитанът е Расри, става за повечето неща, но мами ужасно на комар.

— Ще го имам предвид. Хубава вечер.

Докато се разделяхме, той ми се усмихна широко все едно му бях любовник.

Призля ми заради това, което му бях направил, и забързах по кея към „Танцър“. Беше спретнат малък съд с дълбок корпус и с кърмова каюта, който можеше да плава с много малък екипаж. На палубата стоеше млада жена. Наострих волята си и се пресегнах към нея с вълна на дружелюбие и доверчивост, щом я попитах за капитан Расри. Очите ѝ се разшириха и тя ми се усмихна.

— Аз съм капитан Расри. Каква работа имате с мен?

Видя Посребреното ми лице и се дръпна рязко.

Усмихнах ѝ се и подхвърлих, че това е просто малко по-особен белег. Тя вежливо извърна поглед от него.

— Трябва ми превоз до Фурнич.

— Не взимаме пътници.

— Но за мен бихте могли да направите изключение.

Тя се взря в мен и усетих вътрешната ѝ борба. Натиснах по-силно.

— Бих могла — призна тя, докато поклащаше глава за „не“.

— Мога да съм полезен. Работил съм на кораб.

— Да, може да сте от помощ — съгласи се тя, макар да се мръщеше.

— Колко дена е до Фурнич?

— Не повече от дванайсет, ако времето се задържи добро. Трябва да се отбием в две пристанища по пътя.

Исках да ѝ кажа, че ще тръгнем право за Фурнич, но не можах да си го наложам. Вече съжалявах за това, което ѝ правех.

— Кога тръгваме?

— С първия отлив. Скоро.

Едва се бях качил на борда и Пъстра се спусна отгоре и кацна на рамото ми. Изумлението на лицето на капитана бързо се смени с радост.

— Благодаря, благодаря — каза ѝ Пъстра и го повтори, когато екипажът се приближи към нас. Представих се като Том Беджърлок и докато екипажът бе очарован и разсеян от Пъстра, загърнах всички с благожелателност като с одеяло.

На разсъмване вече бях на път.

Беше най-мъчителното пътуване в живота ми. Корабът не случайно беше наречен „Танцър“. Люшката се и се клатеше, подскочаше и се накланяше. Хванах морска болест, каквато никога не бях имал в живота си.

Но колкото и окаян да се чувствах, се стараех да съм толкова полезен, за колкото се бях представил. Открих, че мога да махам патина от месинг, като го гладя с пръсти, и всяка метална част на „Танцър“ заблестя. Оглаждах въжета така, че да минават лесно през скрипки и такелаж. Прокарвах дланите си над похабено платно, за да го стегна. Ядях не повече от обичайната порция, въпреки постоянния си глад.

Пътуването изглеждаше безкрайно. Налагането на волята ми над екипажа отнемаше сила и съсредоточеност и запасите ми и от двете се смаляваха. Боях се от всяко спиране в пристанище, защото означаваше дни вързан на място, докато товареха и разтоварваха стока. Всеки път, когато пристанехме, се измъквах през нощта, за да си спечеля с Умението обилно ядене в някоя гостилница. Заситен, се връщах на „Танцър“ и спях като пън. Когато се събудех, се чувствах по-силен за ден. Но след това умората се връщаше.

През дългите нощи на гадене от морската болест си мислех за Искрен и как той беше използвал Умението си, за да защити Шестте херцогства. Дори от разстояние беше успял да намери корабите на Външните острови и да повлияе на капитаните и навигаторите им. Колко от тях беше пратил в зъбите на бурята или върху скалите? Как ли се беше чувствал — да използва силата на магията си, за да убие толкова много хора? Беше ли го притеснявало? Затова ли се беше хванал за сламката на една стара легенда и бе отишъл в Планините, за да търси съюзници Праотци?

В нощта, когато стигнахме във Фурнич, предадох на капитана и екипажа, че са направили голяма добрина, нещо, с което да се гордеят. Оставих ги озадачени, но доста доволни от себе си. Пъстра се настани на рамото ми.

— Къщи — напомни ми и тази дума ми вдъхна повече сила.

Фурнич се оказа ужасен град с лоши миризми и кисели хора. Превръщането на добитък в месо и кожа е мръсна работа, но не беше нужно да е чак толкова противна, колкото я правеше Фурнич. Градчето беше мръсно и въздухът имаше вкус на безнадеждност. Клечеше с ниски, лошо поддържани сгради около залива. На хълма над него се виждаха срутените развалини от някогашния град на Праотците. Явно беше, че е унищожен преднамерено. Надявах се стълбът на Умението да не е пострадал повече от последния път, когато Прилкоп и Шутът го бяха използвали. Шутът го беше описал като почти паднал. Но ако имаше малко място да се пхна под него, щях да се възползвам от възможността и да се надявам, че ще ме пренесе до Келсингра.

Има опасност в използването на камъните.

Вълк, има опасност в забавянето на пътуването ми и се боя, че тя е по-голяма.

Усетих съмнението му и се постарях да не ставам жертва на него. Докато крачех през града, бях гладен, но не видях нито една кръчма, в която да искам да ям. Изглеждаха съмнителни и измамни места. Щях да отида направо до града на Праотците, да намеря камъка на Умението и да напусна това отвратително място. Аурата на грозота беше като воня във въздуха. В Келсингра щяха да ме познават. Щеше да има храна и доброта за мен там. Това място никога не беше познавало доброта.

Спрях да дишам и се подпрях на стената на една конюшня. Отчаянието ми бе като вятър, забушувал в мен. Силата му бе някак странно позната, като бръмченето в ушите ми.

Тук те ни предадох. Години наред ни мамеха и се преструваха, че са наши приятели, а след това, когато изпаднахме в нужда и избягахме тук, ни избиха. Довършиха ни както довършиха драконите и дори влечугите в морето.

За миг ги видях. Праотците бягаха по улиците, търсеха спасение, каквото не съществуваше. Избягали бяха от рухналите си градове и бяха дошли тук, в едно затънтено селище, където въздухът не беше отровен и наситен с пепел. Но докато излизаха от порталните камъни, наети войници чакаха да ги убият. Защото Слугите бяха знаели, че градовете им ще се разтърсят и срутят, знаели бяха, че и дракони, и Праотци ще избягат тук. За да свършат с драконите, трябваше да свършат и с Праотците.

И го бяха направили.

Спомените за онова кърваво предателство се бяха просмукали в паметния камък на града им. Когато по-късните поколения бяха събрали камъка от града на Праотците, за да построят Фурнич, бяха събрали също така ужаса и измяната. Нищо чудно, че хората на Фурнич гледаха с омраза черните каменни руини. Колкото повече се приближавах към рухналите крайградски вили на склона, толкова по-дълбоки и по-тъмни течеха спомените. Умение и Сребро се гърчеха в мен и залитах през поток от призраци. Мъже и жени викаха и крещяха, деца лежаха мъртви или плувнали в кръв по улиците. Вдигнах стените си, за да потисна ужаса.

Не знаех името на този град на Праотците. Между счупените камъни на уличната настилка се опитваше да израсте трева, но беше използван твърде много паметен камък. Улиците помнеха, че някога са били улици, и не позволяваха на тревата да избуи. Навсякъде виждах следи от чукове и длета, съборени статуи, съзнателно натрошени на парчета, унищожени фонтани, съборени стени на сгради.

Къде можеше да са били изправените камъни? В центъра на града, както бяха в Келсингра? На върха на кула? На пазарния площад?

Заскитах се по празните улици през порой от крещящи призраци. Пъстра се вдигаше от рамото ми, правеше кръг и се връщаше при мен. Някога градът беше бил красив, с богати имения и зелени градини.

Сега беше като умрял сръндак, гъмжащ от личинки, цялото му величие и изящност зацапани със спомените за смърт, омраза и измяна. Само Осезанието ме уверяваше, че призраците не са реални.

Осезанието ме накара да усетя, че има и реални хора, недалече от мен, и че ме преследват. В усилията си да държа стените си вдигнати и ума си недосегаем бях пренебрегнал прикриването си с Умение. Може би бяха просто любопитни младежи, тръгнали след някакъв странен чужденец, загърнат с чаршаф. Бяха ли видели зацапаното ми със Сребро лице? Пъстра изграчи отгоре. Видях я как направи кръг и след това внезапно се спусна и кацна на рамото ми.

— Внимателно — прошепна ми. — Внимателно, Фиц.

Приближаваха се.

Застанах неподвижно и задишах спокойно. Разгърнах Осезанието си в усилие да доловя колко са и къде са. Какво си въобразяваха, че имам, за да ми го вземат? Бяха ли просто от онзи тип грубияни, на които им е забавно да набият някой непознат? Не ми беше останала сила да бягам, още по-малко да се бия. *Оставете ме на мира!* — запокитих молбата в нощта, но просмуканите с Умение камъни я разтвориха и приглушиха. Трябваше да ги видя, да погледна лицата им, за да се прицеля в умовете им. Държаха се на разстояние. Несъмнено познаваха развалините добре. Може би бяха дръзвали да навлизат в това зловоние на страх и омраза още като деца. Прикриваха се. Зървах за миг в усилващия се здрач някоя фигура, пробягваща от едно прикритие към друго. Колко бяха?

Четирима. Не, петима. Стояха близо един до друг. Ноздрите ми се разшириха и подуших, почти безполезен опит с жалкия ми човешки нос.

Близо са. Избери си място.

Това беше последното ми предимство. Извадих ножа си и застанах с гръб към някаква порутена стена. Махнах чаршафанаметало. Може би външността ми щеше да ги накара да премислят, но в усилващия се мрак щяха ли изобщо да видят колко съм странен? Със свито сърце си зададох въпроса що за хора доброволно биха се потопили в тази атмосфера на омраза и кръв. Не от добрите. Чух тих смях и някой изшътка на друг. Беше женски смях. Тъй. Това беше по-скоро забавление, отколкото обир. Вероятно не бях първата им жертва.

Един камък удари стената до мен. Трепнах, а враната литна от рамото ми. Не я упрекнах. Един удар щеше да я убие. Друг камък удари близо до главата ми. Стоях неподвижно и се вслушвах. Следващият камък удари бедрото ми и този път смехът им не бе приглушен. Оставаха скрити, невидими. Чух тихото изсъскване на прашка и този камък ме удари в гърдите. Вдигнах ръка да скрия лицето си, но друг камък ме перна в устата с рязък пукот. Вкусих кръв и ушите ми бръмнаха.

Страхливци! — изръмжа Нощни очи вътре в мен. Убий ги всички!

Когато Нощни очи беше жив, връзката ни в Осезанието бе толкова близка, че често се чувствах толкова вълк, колкото и човек. Тялото му беше умряло, но нещо от него продължаваше да живее в мен през всичките тези години. Част от мен и не част от мен.

А от най-ранните ми усилия да овладее магията на Умението моята зверска магия — тази на Осезанието — се беше оплела с нея. Гален се беше мъчил да го избие от мен, а други, които се бяха опитвали да ме учат в Осезанието или в Умението, ме бяха упреквали за това, че като че ли не можех да отделям едното от другото. Когато Нощни очи, разгневен от болката ми, удари с Осезанието, Умението ми от Среброто се понесе с него.

Зърнал бях жената — придвижваше се от една срутена стена към трънливите шубраци наблизко. Съсредоточих вниманието си върху нея.

— Умри — прошепнах и тя падна първа. Свлече се внезапно и отпуснато като зашеметена, но Осезанието ми каза, че е свършила. Сърцето ѝ спряло, дъхът — секнал.

Глупаво или от вярност, може би и двете, двама от нейните спътници затичаха към нея. В края на краищата защо да не излязат от прикритието си? Един уплашен хванат натясно мъж не беше заплаха. Вдигнах треперещата си Сребърна ръка към единия.

— Умри — казах му и докато приятелят му стоеше сащисан, внуших и на него: — Умри.

Рухна и той.

Толкова лесно. Твърде лесно.

— Той го направи! — извика един мършав младеж с тъмна чорлава коса. Очите му не се откъсваха от мен, докато се промъкваше

към телата. — Не знам как, но ги накара да паднат! Саа, Бар, ставайте! Ранени ли сте?

— Мъртви са — казах му.

Надявах се да побегне. Надявах се дори да се бие.

Жена, плаха като сърна, се надигна и излезе от високата трева. Беше хубава, с буйна тъмна коса, закъдрена по раменете.

— Саа? — каза тя и в колебливия ѝ глас нямаше смях.

— Той ги уби! — извика спътникът ѝ кресливо. Връхлетя върху мен, а тя изкрещя и затича с него.

Махнах с посребрената си ръка.

Рухнаха толкова сигурно, все едно брадвата ми бе отсякла главите им. Паднаха и Осезанието веднага ми каза, че са мъртви. Никога не бях използвал магията си по такъв начин; никога преди не беше толкова силна. Приличаше на първите ми опити да науча Умението, когато способността ми бе ужасно нестабилна. В страха и гнева си бях хвърлил смърт по хора, които дори не бях видял ясно.

Не знаех, че можем да правим това. Вътре в мен Нощни очи като че ли бе уплашен от случилото се.

И аз. Бях ли изпитал срам, когато подчиних на волята си умовете на екипажа на „Танцър“? Сега се чувствах изтръпнал — същото спокойствие, каквото бях виждал у човек с отсечен крак. Изплюх кръвта от устата си и опипах зъбите си. Два се бяха разклатили. Враговете ми бяха мъртви, аз бях жив. Изтласках угризенията от ума си.

Пребърках телата. Един от младежите имаше сандали, които щяха да ми станат. Хубавата жена имаше наметало. Взех парите им. Мях вино, нож. Едната жена имаше малка хартиена кесийка, пълна с лепкави ментови бонбони. Изядох ги и ги полях с евтино вино. Извърнах поглед, когато Пъстра закълва единия труп. Колко по-различно бе това от моето плякосване? Бяха мъртви и тя взимаше каквото бе полезно за нея.

Нощта напредваше и луната изгря. Споменът за кървавата касапница по рухналите сега улици се усили. Пъстра се присви на рамото ми. Бяха ли избилиците Праотците предтечите на тези, които днес живееха в жалкото градче долу? Беше ли този задържал се ужас и омраза ужасно наказание, стоварило се върху децата, които не знаеха

какво бяха сторили дедите им? Мрачната атмосфера на това място покваряваше ли по-младите поколения на онези убийци?

Намерих стълбовете на Умението, като проследих призрачното кръвопролитие. Газех през призрачни трупове и крясъци на привидения, докато стигнах до едно място, където призрачните Праотци се трупаха като овце, обкръжени от вълци. Бяха излезли от стълба на Умението, видели бяха касапницата и се бяха опитали да избягат обратно към съмнителната безопасност. Сред въртопа на онова обезумяло бягство намерих стълба.

Беше както го бе описал Шутът. Беше се наклонил ниско и пълната луна блещукаше по надрасканите му страни. И миришеше на урина и изпражнения. След всичките години все още ли имаше толкова силна омраза, че да се изрази по този детински начин?

Хората никаят когато са уплашени.

Висока трева обкръжаваше килнатия паметник. От него излизаха призрачни Праотци, прегърнали деца до гърдите си или понесли различни вещи. Клекнах и се запровирах през жилавата трева. Съжалявах, че не разполагам с картата, която ми беше дал Сенч — на всички известни стълбове и докъде водят. Все едно. Отишлото си беше отишло и дано на мечока да му е било сладко. Шутът беше казал, че излезли от долната страна на стълба. Трябваше просто да мина по обратния път. Надникнах през зеленината в черното пространство под наведения камък. Пъстра се вкопчи в наметалото и яката на ризата ми и ми одраска врата.

Готов ли си?

Никога не съм готов за това. Просто го направи.

— Къщи. Вкъщи веднага.

Добре.

Избутах настрани бурените и изохках, щом тръните раздраха дланта ми. Трябваше да пропълзя, за да се наместя под стълба. Нужен беше само миг глупост, която умората носи със себе си. Опрях дланта си — Посребрената си длан — на стената на стълба, готов да изпълзя под него. А той ме сграбчи и зърнах една разядена руна, която не познавах.

Пъстра изграчи ужасено.

Камъкът ни притегли.

43.

БИНГРАД

*До Майсторката на Умението Копривка
от Чирак Карил:*

Както настояхте, признавам вината си на този лист и също така предлагам своето обяснение. Не е извинение, но е причина, поради която не се подчиних на Калфа Шерс, който ме ръководеше в нашето посещение в Аслевял. Бях наясно със задачата ни. Трябваше да съберем кубове Умение, да запишем къде са били намерени и да ги донесем в замък Бъкип за прочитане, класифициране и складиране. Шерс беше съвсем ясен, когато ми каза, че трябва да стоя с другите и да не пипам нищо, което не е свързано със задачата ни.

Все пак бях чул разкази за картната зала на Аслевял. Желанието ми да я видя надделя над чувството ми за дълг да се подчиня. Когато останахме без надзор, напуснах котерията си, потърсих картната зала и открих, че тя е точно толкова удивителна, колкото твърдяха описанията. Задържах се по-дълго, отколкото възнамерявах, и вместо да се върна там, където бяхме събирали кубовете, отидох направо до стълба, който ни беше пренесъл там.

Това е най-важната част от разказа ми, въпреки че изобщо не извинява неподчинението ми. Другите все още не бяха дошли до стълба. Бях уморен, защото торбата ми със събрани кубове беше тежка. Седнах с гръб към стената. Не знам дали задряхах, или просто бях завладян

от спомените в залата. Започнах да виждам Праотци, които идваха и си отиваха през стълба. Някои бяха пищно облечени, а някои преминаваха толкова просто, че все едно крачеха през градина. Но след време ме порази това, че Праотците или излизаха, или влизаха през определена стена на стълба. Нямаше стена, където Праотците да влизаха и да излизаха.

Смятам, че трябва внимателно да проучим руните на всяка стена на стълба, защото вярвам, че някои от проблемите, свързани с изгубено време или голяма слабост, биха могли да се дължат на това, че използваме стълбовете на Умението, за да пътуваме назад, противно на начина, по който са замислени. Когато дойде време да се върна при Свидетелските камъни, изпитах силен трепет. Приписвам едnodневното ни забавяне на това, че влязохме през стена на стълба, откъдето видях, че сенки на Праотци само излизаха.

Извинявам се за поведението си, че напуснах котерията си. Беше недомислено и безразсъдно. Предавам се на съд и наказание каквото намерите за подходящо.

С най-искрени почитания, Чирак Карил

Продължавахме да плаваме. Бавно се събуждах за живот.

Дуалия беше оставила дамгата си върху мен. Ако времето беше студено и мокро, лявата ми буза болеше и понякога от лявото ми око потичаха жълти сълзи. Лявото ми ухо представляваше безформена бучка. Не можех да спя, ако го опирах на възглавницата. Отоците и ожуленото от веригата на врата ми бяха оставили рани, които нарастваха бавно.

Но това беше моето тяло. Останалото от мен просто не искаше да прави нищо. Искях да си остана в хамака в сумрака. Искях Възлюбен и Амбър и Шутът да престанат да ме тормозят. Всеки път,

когато пишех в книгата си за сънища или в дневника си, му напомнях за това. Въпреки напомнянията идваше при мен по няколко пъти на ден. Ако бях в хамака си, Амбър седеше наблизко и се залисваше с плетене. Понякога оставяше изкусни ваяния на животни и предполагах, че те са работа на Шута, защото баща ми беше писал за такива неща. Копнеех да ги имам, но винаги ги оставях там, където ги беше поставила Амбър. Общо взето отбягвах да я поглеждам, но всеки път, когато погледите ни се срещнеха, странните ѝ очи бяха пълни с угризение и умоляващи. Винаги беше изключително търпелив с мен.

В душата ми тлееше пламъче на неприязън към него и го захранвах при всяка възможност. Често си мислех как той е тук, а баща ми го няма. Представях си какво щяхме да правим с татко ми на това пътуване към дома. Щяхме да си говорим с кораба и да гледаме морските птици. Той щеше да ми разказва за историята и географията на Шестте херцогства и да ми обяснява за Бинград и Дъждовните равнини. Щеше да е стабилен и искрен с мен. Но го нямаше и всеки път, когато погледнех променливия мъж, който се опитваше да го замести, изпитвах все по-голяма неприязън към него.

Нас беше по-пряк с мен. Настояваше да ходя на масата за ядене и докато се хранех, ми показваше възли. Момч-О беше станал и кретаеше наоколо. Веднъж седна при нас и бях толкова смутена от благодарността му, че не можех да го погледна. Майка му винаги ми се усмихваше. Капитан Уинтроу ми даде верижка със скъпоценен камък, който блещукаше в тъмното, и халба, която магически затопляше онова, което бе в нея.

— Трябва да опознаеш този кораб, докато имаш възможност! — упрекна ме един следобед Нас. — Кога изобщо ще плаваш отново на жив кораб? Никога. Всички ще се превърнат в дракони. Бъди тук, докато можеш! — Знаех, че е прав, но опитването да направя каквото и да било ме изморяваше ужасно. Един ден Нас настоя да ми покаже как да се катеря по такелаж. — Моля те, Пчеличке. Само пет стъпала нагоре, просто да усетиш как са въжетата под стъпалата ти. Трябва просто да ме следваш. Поставяш стъпалото си където аз поставям моето и ръцете където аз поставям моите.

Нямаше да ми позволи да откажа. Не ме попита дали ще ме е страх и — както винаги с Нас — аз не можех да прекърша гордостта си достатъчно, за да му кажа, че ме е страх. Тъй че се закатерихме. И се

катерихме. Много повече от пет стъпала. Имаше една малка кошница на върха на мачтата, с ниски стени от конопени ленти. Нас ми помогна да вляза и се зарадвах, като погледнах надолу и се почувствах безопасно.

— Това е вранското гнездо — каза той. Лицето му за миг стана тъжно. — Само че вече си нямам врана.

— Знам, че ти липсва.

— Да. Пъстра. Така и не се върна, след като тръгна подир червения дракон. Може би живее с драконите. Беше много очарована от Хиби. — Замълча. — Дано да е жива. Другите врани често я кълвяха, защото имаше няколко бели пера. Дали ще е по-лошо с лъскавите ѝ червени пера?

— Съжалявам, че я няма. Харесваше ми да познавам врана.

Неочаквано той каза:

— Пчеличке, ти изцери изгарянията на Момч-О. Защо не оправиш себе си?

Извърнах лице. Заболя ме, че е важно за него, че забелязва белезите на лицето и китките ми. Знаех, че той не притежава магия, но все пак като че ли ме чу.

— Не е до вида ти, Пчеличке. Имам предвид болката. Виждам, че накуцваш. Виждам, че слагаш ръката си на бузата, когато те заболи. Защо просто не ги оправиш?

— Не ми изглежда редно — отвърнах му след малко.

Не можех да кажа, че не искам да ми се наложи да го направя сама. Татко ми трябваше да е с мен, да погали лицето ми с ръцете си и да ми каже колко лошо съм пострадала. Защо трябваше да се изцерявам сама? Защото тук беше Амбър наместо баща ми. Но не можех да кажа всичко това, тъй че намерих други думи.

— Баща ми носеше белезите си. Ридъл има белези. Майка ми носеше белезите от всички деца, които бе родила. Баща ми дори каза, че те бележат победите ми. Да ги махна просто така... — Докоснах смачканата си буза. Усетих как костта е хлътнала навътре. — Това не би заличило онова, което ми направиха, Нас.

Той ме погледна. После развърза връзките на ризата си и оголи гърдите си.

— Виждаш ли къде ме удари стрелата вместо теб?

Кожата му беше съвсем гладка.

— Не.

— Това е защото баща ти изтри белега. Той ме изцери. И Лант също. А да беше видяла как изглеждаше Шутът преди баща ти да се потруди над него! Фиц дори пое раните на Шута и ги постави на себе си, за да може Шутът да се изцери по-бързо.

Мълчах, зачудена как е направил това. Уважението ми към Шута не стана по-голямо от това, че беше дал на баща ми да носи белезите му. Нас докосна бузата ми. Осъзнах, че съм мълчала дълго.

— Виждам, че това те боли. Трябва да го оправиш. Не можеш да направиш така, че да не се е случило, но няма нужда да изнасяш на показ онова, което са ти направили. Не им давай тази власт над теб.

— Ще си помисля — казах му. — А сега искам да сляза долу. Не ми харесва как се люшкаме тук горе.

— Ще свикнеш. А след време може би дори ще ти харесва да се качваш тук.

— Ще си помисля — обещах му отново.

И така стана. Два дни по-късно, когато вятърът беше замрял и платната увиснаха, се качихме отново горе. Не бях сигурна, че ми харесва, но успях да се убедя, че не ме е страх. За няколко дни се успокоих и бавно превърнах вранското гнездо в познато място. Често пъти беше заето от една морячка, Ант. Тя не говореше много, но обичаше такелажа. Хареса ми.

Малко по малко, нощем в хамака, се възстановявах. Правех го бавно, защото не исках някой да забележи. Не исках да казват, че изглеждам по-добре, или да ме хвалят, че го правя. Не можех да обясня защо, дори на самата себе си. Но ухото ми, смачканото ухо, което баща ми бе докоснал и го нарече победа? Оставих го както си беше.

Заобичах кораба. Мисля, че беше защото можех да усетя какво изпитва Вивачия към мен. Ако сложех ръка на сребристото дърво на парапета ѝ, можех да я усетя. Беше като майка ми, когато вдигнеше очи от плетивото си и ми се усмихнеше, щом вляза в стаята — малък поздрав и благопожелание за мен. Не бях достатъчно храбра да говоря много на Вивачия, но тя беше изпълнена с доброта към мен. Това беше единственият разговор, който ми беше нужен.

Чувах другите ѝ разговори с капитана. Беше ми отнело известно време, но бях разбрала, че капитан Уинтроу е племенник на Алтея Вестрит и че Вивачия е корабът на фамилията Вестрит, и че Алтея е

отраснала на борда ѝ. Живите кораби, изглежда, бяха много важни за фамилиите, които ги притежаваха. Това, че Парагон се бе превърнал в два дракона и бе отлетял, означаваше, че Алтея, Брашън и Момч-О нямат вече кораб. И Вивачия искаше да направи същото. Тогава нямаше да има живи кораби за никого от тях. Нас беше прав. Преди да порасна всички живи кораби щяха да са изчезнали.

Това ме натъжаваше, но нямаше никакъв по-непосредствен конфликт. Седнала бях на една въжена намотка на носовата палуба и бях задрямала. Събудих се от гласовете на група моряци; бях застанали в почтителна редица, с шапките в ръцете им. Не бях чула за какво молеха кораба, но отговорът ѝ го изясни. Вивачия отказа да се отбие в Пиратските острови. Капитанът я умоляваше, Момч-О я молеше настойчиво, но тя беше непреклонна. Черната ѝ къдрава коса имаше грапавината на дърво, но по никакъв начин все пак се раздвижи, когато поклати глава.

— Кенитсон изобщо няма да е по-малко мъртъв, все едно кога или как ще получат новината. Всички знаем колко ужасно ще е за кралица Ета и Соркор, и всъщност за целите Пиратски острови. Мислите ли, че не обичах Кенитсон? Не беше кръв от моята кръв, но го обичах. Познавах баща му и може би го разбирах много повече, отколкото ми харесваше. Уважавам отчасти това, което направи той. Въпреки това не желая да бъда заклещена в Делоград, докато Ета беснее, проклина и плаче. А знаете, че ще има хиляда въпроса, последвани от хиляда обвинения и упреци. Ще ме забави за седмици, ако не и за месеци.

— Тогава какво ти е намерението? — попита Навигатора.

— Възнамерявам да подмина Пиратските острови. Знам, че се нуждаете от провизии. Не съм Лудия кораб, да не ме интересува изобщо животът на екипажа ми. Мога да направя компромис. Можем да спрем за кратко в Бинград. После ще отида нагоре по Дъждовната река до Трехог. За Сребро. Да стана драконът, който винаги е трябвало да бъда.

— Ами аз? — попита обезкуражено капитан Уинтроу. — Какво ще си помисли Ета за мен? Смяташ ли, че изобщо ще мога да се върна в Делоград, ако не донеса на кралица Ета вестта за смъртта на сина ѝ? — Поклати глава. — Това ще е краят на кариерата ми. Може би дори на живота ми.

Алтея, Брашън и Момч-О идваха да се включат в разговора. Бояха ли се от бунт на кораба?

Вивачия помълча малко. После каза, твърдо и в същото време със съжаление:

— Знам само, че твърде дълго съм била кораб. Уинтроу, аз съм пленничка. Трябва да се освободя. Ще се освободя. Както и ти би трябвало да се освободиш. Години минаха. Ета никога няма да те обича така, както обичаше Кенит. Тя е жена, чиято любов бе спечелена със студенина и пренебрежение. Мислеше, че един мъж, който не я бие, я обича. А Кенит? Той никога не си призна, че държи на нея като на нещо повече от подръчна курва. Беше по-обичлив към теб, отколкото към нея. Уинтроу, иди си у дома. Отведи ме у дома. Време е и двамата да бъдем свободни.

Толкова дълго мълчание последва думите на кораба, че чак се зачудих дали всички не са си отишли. Погледнах изпод мигли и видях, че Алтея е отпуснала ръце на раменете на племенника си. Моряците бяха смутени и избягваха да го погледнат.

— Тя е права — прошепна Момч-О. — Права е.

Уинтроу се отдръпна от Алтея и се отдалечи и от семейството, и от фигурата. Сметнах, че ще е по-добре да продължа да се преструвам на заспала и никога да не споменавам на никого какво съм подслушала.

Повечето от екипажа на Вивачия бяха от Пиратските острови. Отказът на кораба да пристане там ги беше изпълнил с негодувание. Усещах къкрещото напрежение и бях озадачена. Знаеха, че не е решение на Уинтроу, а на кораба, тъй че какво очакваха от него? Но когато наближихме Пиратските острови, капитан Уинтроу предложи компромиса си. Даде корабните лодки на онези, които желаеха да напуснат палубата на Вивачия и да идат в Делоград. Задържа само една лодка, макар да знаеше, че няма да ни побере всички, ако ни сполети някое бедствие.

Но след като им се даде възможност, само дванайсетима избраха да напуснат. Някои отдавна бяха плавали с Вивачия и решиха да останат с нея, за да видят как ще се превърне в дракон.

— Това ще е приказка за разправяне години наред и гледка, която няма да пропусна — заяви един.

И при тези думи двама, които бяха искали да напуснат, решиха да останат. Уинтроу се сбогува с другите и ги увери, че корабният

ковчежник ще се погрижи да им се плати. А Момч-О каза на най-стария:

— Доверявам ти това, да го дадеш на кралица Ета. Чуйте всички, които напускате кораба: това не бива да се загуби.

Но това, което им даде, беше само една невзрачна огърлица със сивкав талисман. Не разбрах защо моряците бяха толкова стъписани и сериозни. Обещаха му, че ще го дадат на кралицата веднага. След това спуснахме лодките и гледахме след тях, докато се отдалечаваха.

Вечерта капитан Уинтроу се напи много, Алтея и Брашън също. Момч-О стоя на нощната вахта и командваше кораба. Клеф му правеше компания, както и Нас. Седяха на предната палуба близо до носовата фигура и пееха някакви неприлични песни. На другия ден всички се захванаха за работа с подпухнали лица и треперещи ръце. Амбър и Спарк помогнаха да се запълнят дупките от напусналите моряци, а корабът като че ли плаваше почти сам в порива си да стигне до Дъждовната река.

Имах още един пристъп на морска болест, от който отслабнах и ме тресеше. Когато Амбър се опита да ме успокои, че всичко ще се оправи, й казах, че знам и че искам да ме остави на мира. Това като че ли й се стори странно, но отстъпи на желанията ми. Нас бе този, който ми носеше вода и супа, а когато треската ми мина, помоли капитана за разрешение да си взема баня в каютата му. Дадоха ми корито, кърпа и ведро с гореща вода. Копняла бях за корито пълно с вдигаща пара вода, но Нас обясни, че предвид отказа на Вивачия да спрем на Пиратските острови трябва да пестим прясната вода. С това, което ми дадоха, можах да се отърва от повечето си белеща се кожа. Излязох с цвят, който бе с една нотка по-близо до кожата на Нас, и се чувствах много по-добре.

Странното беше, че самата скука на безметежното ни пътуване ми стана трудна за понасяне. След месеци ежедневни кроежи как да оцелея изведнъж се оказа, че имам да правя много малко. Никой не очакваше работа от мен. Непрекъснато ми казваха да си почивам. В тези бездейни часове бях оставена да си припомням всички подробности от това, което ме бе сполетяло. Опитвах се да осмисля всичко, което се беше случило. Татко ми беше мъртъв. Хората, които

ме бяха отвлекли, бяха мъртви, или поне повечето от тях. Отивах „у дома“ в замък Бъкип, при сестра, която не познавах добре, и племенничка, която беше бебе.

Мислех за нещата, които ми бяха направили, и за нещата, които бях направила, за да оцелея. На някои едва можех да повярвам. Захапването на лицето на Дуалия. Как гледах когато Акриел умря. Как станах Унищожителя и убих Дуалия, и подпалих Симфи, и изгорих всичките библиотеки. Онова наистина ли бях аз, Пчеличка Пророчица?

Имах сънища, както пълните с предсказания, така и обикновени. Понякога е трудно да ги различиш. Обикалях по стените на Върбов лес, виках татко си, но само един вълк дойде при мен. Търговец Акриел пълзеше след мен, крещеше, че всичко било по моя вина. Опитвах се да избягам от нея, но краката ми бяха омекнали. Син сръндак скочи в сребърно езеро и от него излезе черен вълк. Дванайсет дракона се извисиха в бляскав полет. Дуалия стоеше над леглото ми и се смееше при мисълта, че съм могла да я убия. Сънувах жена, която ореше огромно поле, златни треви израстваха, за да бъдат пожънати и прибрани в скърцащи фургони. Сънувах как майка ми каза: „Той може да не изглежда, че те обича, но те обича.“ Сънувах как гледам величествен бал в огромна празнична зала през една пукнатина в стената.

Някои записвах на хартията, която Възлюбен ми беше дал, а други запазвах за себе си. Една вечер той дойде при мен на носовата палуба и каза:

— Предлагам да седнем заедно, да ми прочетеш сънищата си и да ги обсъдим.

Не исках да ги споделям. Записването им ги правеше важни. Четенето им на глас щеше да ги направи още по-важни. Замълчах си.

Той седна до мен. Дългите му ръце, едната в ръкавица, другата гола, бяха отпуснати в скута му.

— Пчеличке, моля те, позволи ми да те опозная. За мен няма нищо по-важно от това. Искам да те познавам и да те уча на нещата, които трябва да разбереш за себе си. Да те уча за сънищата ти и какво биха могли да означават те, и какво животът би могъл да изисква от теб. Някой ден ще трябва да намериш Катализатор и да започнеш да правиш промени...

Забелязах, че не каза, че иска аз да го опозная. Амбър-Шута-Възлюбен, какъвто беше. Покрих рисунката си на търговец Акриел. Усмихнах му се.

— Намерих Катализатор. И направих промените си. Приключила съм с това. — Помислих за онова, което татко ми щеше да иска да направя. Поех си дълбоко дъх и се постарях да не нараня чувствата му. — Не искам да бъда Бял пророк като теб.

— Може би наистина бих искал да можехме да променим това. Но се боя, че за теб е неизбежно. Да го оставим настрана. Би ли ми казала за твоя Катализатор? — И ме попита тихо: — Нас ли е?

Помъчих се да скрия изумлението си от тази идея. Нас ми беше приятел!

— Вече ти казах! Моят катализатор беше Дуалия. Тя направи възможно да стана това, което трябваше да съм, за да се превърна в Унищожителя. Тя промени живота ми. Тя ме отведе от Върбов лес в Клерес. Там направих промените, които всички се бояха, че ще направя. А след това я убих. Аз съм Унищожителя и аз унищожих Слугите.

Той помълча дълго. Пръстите му, в ръкавица и голи, се сплетоха.

— Сигурна ли си, че Дуалия беше твоят Катализатор?

— Прилкоп каза, че беше тя — поправих се. — Прилкоп каза, че мисли така.

— Хм. За Прилкоп се знае, че е грешал. — Въздъхна. — Пчеличке, мислех, че всичко това ще е много по-лесно и за двама ни. Но пък се надявах, че татко ти ще е с нас. Да ни помогне да станем приятели. Да ти помогне да ми се довериш.

— Но той е мъртъв.

— Знам. — Внезапно изправи рамене и огледа лицето ми. Тези очи... Извърнах поглед.

— Пчеличке. Обвиняваш ли ме за неговата смърт?

— Не. Обвинявам него.

Не знаех, че ще кажа това. Но след като го изрекох, ме обзе чувство на правота. Негова вина беше, че беше умрял, и беше честно да съм му толкова сърдита.

Възлюбен взе ръката ми в своята в ръкавицата. Вече не ме гледаше. Беше зареял поглед над морето.

— Аз също. И мисля, че съм му ядосан колкото и ти.

Издърпах ръката си. Сякаш той беше невинен!

Плавахме покрай крайбрежието, което наричаха Прокълнатите брегове. Ден след ден се приближавахме към Бинград — до нощта, когато можахме да видим светлините му в далечината. Възлюбен ни изложи планове си. Щяхме да слезем в Бинград, да пратим пощенска птица до замък Бъкип, че ни трябва средства за превоз до дома, и да изчакаме да получим вест от тях. Алтея ни беше поканила да отседнем в семейния ѝ дом, докато пристигнат средствата и превозът ни се уреди, и „Амбър“ беше приела с благодарност. Докато пристигнат средствата от Бъкип, бяхме бедняци, зависими от благосклонността на Алтея.

Влязохме в Търговския залив и след това в пристанището на Бинград. Денят бе слънчев. Вивачия тръгна право към кейовете, запазени за живите кораби. Пристигането ни предизвика вълнение и скоро другите живи кораби започнаха да ѝ викат. Беше странно да чуеш кораби да си подвикват един на друг, да питат за новини. Явно двата дракона, които бяха някога Парагон, се бяха отбили в Бинград, за да призват другите кораби да ги последват до Келсингра. И сега те искаха да научат вярно ли е това. Наистина ли двата дракона са някогашният жив кораб Парагон? Един кораб, Кендри, беше най-гласовитият, ревеше, че е крайно време корабите да бъдат свободни дракони. Носовата му фигура представляваше чаровен гологръд младеж. Беше привързан за отделен кей от другите живи кораби и мачтите му бяха голи. Повечето кораби бяха просто любопитни, но гневът на Кендри беше плашещ.

Не само корабите вдигаха врява. Още щом ни привързаха, шумна тълпа хора със странни халати се спуснаха към нас по кея. Докато слизах зад Възлюбен със Спарк и Нас, те настояваха за разрешение да се качат на борда.

— Кои са тези? — попитах, докато ги подминавахме. Мъжете и жените бяха с халати с всевъзможни цветове и до един бяха намръщени.

— Членове на Търговския съвет на Бинград — каза тихо Възлюбен, сега беше Амбър. — Всяка от първоначалните фамилии, които са се заселили тук, има глас в Съвета на Бинград, за да взимат

решения, които обвързват всички. Възможността живите кораби да станат дракони ги тревожи. Живите кораби и тяхната способност не само да се движат по Дъждовната река, но и да са бързи в открито море, от много време е давала на Търговците изключително предимство. Изчезването им ще повлияе не само на фамилиите, имали късмета да ги притежават от поколения и да основат богатството си на тях, но и на всички, разчитали на тях, за да докарат първи в Бинград най-добрите стоки от Дъждовните равнини.

— Момч-О каза, че съветът хич няма да се зарадва на това — резюмира Нас. — Вероятно ще имат голямо съвещание тази вечер, за да решат какво да се прави.

Бинград се оказа колкото красиво, толкова и оживено място. Хората вървяха по улиците енергично и целеустремено. Някаква жена гръмко поздрави един мъж и настоя да ѝ каже къде е товарът ѝ с фина телешка кожа. Двама мъже се надигнаха на една маса и се наведоха да си стиснат ръце над чайник с две чаши. Вестоноска притича покрай нас, кесията ѝ с писма се люшкаше пред подскачащите ѝ гърди. Клерес беше град на бледи пастелни тонове и кротки хора. Бинград кипеше от цветове и оживена търговия. Носеха се миризми на подправки и сочни меса. Амбър крачеше широко усмихната през всичко това и градът като че ли ѝ беше съвсем познат. Не беше сигурна за точния път, но скоро намери място, откъдето можехме да пратим пощенска птица до замък Бъкип. Спарк извади кесийката си и отброи внимателно няколко монети, за да плати.

Щом напуснахме, кимна към кесийката и каза:

— Не ни останаха много, Амбър.

— Късмет, че все имаме нещо. Колкото и да са, трябва да стигнат — отвърна тя. Беше облечена в полумъжко, полуженско облекло. Всички бяхме заели по нещо за обличане, защото се бяхме качили на Вивачия само с дрехите, с които бяхме скочили от Парагон. В сравнение с изящно облечените Търговци и разноцветното множество по улиците приличахме на просяци.

Докато се връщахме към кораба, Спарк изведнъж изпищя и отскочи настрани от нас. Вдигнах очи и видях някакъв мъж, който тичаше към нея. Сграбчи я за кръста и я прегърна, а после я завъртя. Тъкмо посягах за ножа на колана си, когато Нас извика:

— Лант? Как е възможно? Лант!

Той беше. Беше изгорял от слънцето и по-дрипав от нас, но наистина беше Лант. Възкръсването му бе достатъчен повод да решим, че ще похарчим малкото монети, които още имахме, за скромен обяд. Седнахме на една маса под платнен навес. Лант добави своите монети към нашите.

— Вкопчил се бях в една дъска, когато „Морска роза“ мина покрай мен, бягаше от пристанището. Екипажът ѝ ми хвърли въже и ме издърпаха на борда. Помолих ги да ме върнат, но нито помощникът, нито екипажът не искаха и да чуят! Бях се озовал при тях посред бунт, защото бяха оставили обезумелия си капитан в Клерес.

Историята, която ни разказа, беше чудесна. Работил на кораба като обикновен моряк, а после го напуснал и взел превоз на друг, пътуващ за Островите на подправките. Там си намерил работа на трети, който плавал към Бинград. Беше пристигнал ден преди Вивачия и бързо бе дошъл да ни намери.

Стараех се да се радвам за Спарк и Лант, но щастливото им събиране само ме караше да се разплача. Възлюбен се усмихваше като Амбър, но в един случаен миг видях меланхолия в очите му. Донесоха ни напитки, изстискани от плодове и подправени с тръпчива подправка. Когато дойде ред да плащаме, собственичката на чайната отказа парите ни. Докосна дървените си обици и каза:

— Те ми донесоха повече късмет, отколкото можех да си представя. Радвам се да те видя отново в Бинград, Амбър, и очаквам с нетърпение табелката на дюкянчето ти да се люшка отново на улица Дъждовни равнини.

Докато се връщахме към кораба, ни срещна Алтея — още преди да сме стигнали до пристанището. Ухили се, като видя Лант с нас.

— О, значи ги намери! Хайде. Ще ви заведе във фамилия ми дом. — Поканата ѝ беше повече заповед. Поведе ни нагоре по калдъръмени улички към един район, където изящни домове гледаха ведро над градински стени, обрасли с пищно разцъфнали лози. Когато оставихме градските тълпи зад нас, заговори припряно. — Отиваме при майка ми. Настроението на Търговския съвет е сприхаво. Нападнаха ни заради гласа на Вестрит, настояват да забраним на други търговци да разрешават да се дава Сребро на живите кораби. Майка ми държи този глас. Бяха много ядосани на Брашън и мен, обвиняваха ни,

че не сме изпълнили задълженията си като Търговци, когато сме „позволили“ Парагон да се превърне в дракони.

— Сякаш можехте да го спрете! — намеси се Нас.

— По-лошо. Сякаш *е трябвало* да го спрем. Парагон беше прав. След като разбрахме, че е възможно, с Брашън знаехме, че това е правилният избор за него. Колкото и тежко да беше за нас.

— Значи ще настоявате, че на корабите трябва да се позволи да търсят Среброто и да станат дракони?

— Не — отвърна малко сърдито Алтея. Като за дребничка жена вървеше бързо, бързината ѝ компенсираше късата ѝ крачка. — С Брашън изобщо няма да присъстваме на заседанието на Съвета. Нито Уинтроу. Насам.

Свърна встрани от сенчестата улица на един коларски път. Малко по-надолу се натъкнахме на здрава стена от дялан камък. Никаква врата не преграждаше пътя ни и влязохме в градина, каквато не бях виждала никога. Тучни треви се простираха от двете страни все едно овце ги бяха опасли на равна височина, но без да оставят тор. Имаше високи дървета, а под тях цветни лехи. На едната страна видях малка постройка, стените ѝ бяха от стъкло. Вътре в стъклото се притискаха растения, като надничачи навън деца. Вървахме и вървахме, а Алтея промърмори:

— Трябваше да пратя бегач за карета. Твърде бях ядосана, за да се сетя.

— Дворът е изключително красив тази година — подхвърли Амбър и си спечели кисела усмивка от Алтея.

— Добри слуги се купуват с пари. Но да, изключително красиво е. Не като съсипания от буря пущинак, който видя първия път, когато гостува. — Поклати глава. — Чудя се дали ще можем да го поддържаме така след като Парагон си отиде. Е. — Последното излезе на въздишка, щом се запъти към широките входни стъпала. Без да спира, отвори вратата, влезе и извика:

— Майко! Пристигнахме! И имаме важна новина!

Двама слуги с еднакви ливреи забързаха към нас, но Алтея им махна да се отдръпнат.

— Добре сме, Ренолдс, радвам се да те видя. Ангар, къде е майка ми?

— Алтея? Ти ли си? — чу се откъм коридора, а след това се отвори врата. Появи се белокоса жена с тояжка в ръка. Ръката, стиснала тояжката, беше кокалеста, а лицето на жената беше набръчкано, но тя пристъпваше отривисто. Посрещна ни с усмивка. — И кого си довела у дома този път? Амбър?! Ти ли си това, след всичките тези години?!

— Да — отвърна Амбър и очите и усмивката на старицата се разшириха.

— Влизайте, влизайте! Тъкмо казах да направят чай. Ренолдс! Ще намериш ли достатъчно храна за цяла орда? Знаеш как яде Алтея, когато се върне у дома!

Ренолдс отвърна с широка усмивка:

— Разбира се, мадам. Тутакси.

Алтея ни представи, но щом започна да обяснява, майка ѝ я прекъсна:

— Знам повече, отколкото си мислиш, че знам, и много по-малко, отколкото би ми се искало. Получих депешите ви от Делоград и бях искрено уплашена за теб и Брашън, и за Момч-О. Но Каригвестрит ме увери, че сте оцелели и че Вивачия ви кара към дома. Много ли тежко е пострадал Момч-О?

— Каригвестрит? — Алтея се стъписа.

— Синият. Зелената беше по-сдържана за името си. Тя определено е по-старата и мисля, че тъкмо тя е отговорната за... неуравновесения нрав на Парагон, когато беше кораб. Как е Момч-О?

— Драконите са дошли тук и са говорили с теб?!

— Искаш ли да видиш как съсипаха градините с ирис около езерцето? Там избягаха двата бика, за които помолиха, и там пируваха. Тъй че знаех, че сте живи, и се надявах, че идвате право към къщи, но малко знам повече от това и още по-малко разбирам!

— Е, това ми спестява малко време, но има още много за разказване и още повече непосредствени грижи. Група от Търговския съвет ни срещна още щом пристаняхме. Бяха много ядосани, че Парагон се е превърнал в дракони. Обвиняваха ни едва ли не в измяна. А сега и Вивачия иска да...

— Работата на Търговците си е за Търговците — укори я майка ѝ твърдо. Обърна се към нас с усмивка. — Заповядайте. Не знам дори

имената ви все още, но моля, настанете се удобно тук, докато двете с Алтея си поговорим насаме. Насам, ако обичате.

„Насам“ се оказа просторна стая с тапицирани столове до прозорци, които гледаха към съсипаната ирисова градина. Подът бе облицован с бели плочки, около масата, с повърхност също от бели плочки, имаше шест стола. Докато Амбър ни вкарваше, чух майката да казва:

— О, чудесно, Ренолдс. Сервирай и ела след това при нас.

— Обидихме ли я? — попита тихо Лант, но Амбър поклати глава.

— О, не. Просто търговците са много дискретни за работата си. Сигурна съм, че скоро ще дойде при нас. Олеле, чай! И лимон!

Ренолдс влезе с голям сребърен поднос с димящ порцеланов чайник и чаши. Щом го постави на масата, ми замириса на чай и на някакъв нарязан жълт плод на чинийка на подноса. Последваха го други двама слуги, понесли подноси със сладки, студени резенчета меса и хлебчета.

— Истинска храна — казах и Нас се засмя.

— Като храната във Върбов лес.

Чувствах се неловко, но Амбър явно не. Настани се и освободи с кимване Ренолдс, след като той ни наля чай. Моята чаша имаше рисунка на роза и деликатна дръжчица. Чаят беше тъмен и силен. Изстисках като Амбър сока от жълтия плод в чая си. Чаят винаги ме успокояваше и прочистваше ума ми. Лант сложи сладкишчета в една чинийка и я постави пред мен. Погледнах ги и гърлото ми се стегна, като си спомних Зимния празник, който така и не се състоя. Нас захапа една сладка, която бе наръсена с канела. Аз също си взех една и я счупих. Беше розова отвътре. Вкусих я и се оказа ягода. Като онези, които отглеждаше майка ми. Преглътнах сълзите си и я изядох. Чаят миришеше като кухнята във Върбов лес сутрин. Гърлото ми се стегна.

Амбър говореше:

— ... средства от съкровището на Игрот. Вярвам, че Алтея е вложила голяма част от дяла си във възстановяването на дома от детството ѝ, защото беше занемарен поради липса на средства още преди наемниците да завземат и опустошат половината град. Знам, че се страхува за доходите им, след като живият кораб си отиде. Но съм сигурна, че Парагон не беше единственото вложение на Роника.

Убедена съм, че Алтея, Брашън и Роника могат да си осигурят доход с всеки кораб, дори и да не им говори.

— Искаш ли още? Ти почти не яде — попита ме тихо Лант. Загрижеността в погледа му ме изненада. После съобразих, че липсата на татко ми е много остра за него.

— Не знам — отвърнах и той кимна. Нас още ядеше. Амбър и Спарк бяха станали от масата и бяха взели чашите си до прозорците с изглед към разрухата в градините. На вратата се почука и влезе Ренолдс.

Беше му сякаш малко неловко.

— Търговец Вестрит забеляза, че детето е босо. Сред слугите има деца, на които обувки и поли са им вече малки, и тя помисли, че може да ви предложи някои. — Говореше на Лант и Амбър, сякаш бях твърде малка, за да го разбере.

Заговорих от свое име:

— Бих била много благодарна, наистина, за всичко, което бих могла да обуя.

Бях най-дрипавата от всички, защото докато на другите им бяха дали дрехи от екипажа на Вивачия, на кораба нямаше нищо, което да ми става.

Ренолдс беше донесъл няколко чифта меки кожени пантофки, каквито носят обикновено домашните слуги, и един чифт с по-твърда подметка. За щастие точно той ми стана най-добре. Навлякох полата над опърпаните памучни панталони, които ми беше дала Капра. Полата се стягаше с пояс и изглеждаше прекалено чиста, за да се носи със зацапаната ми блуза. От толкова време не бях носила поли, че се чувствах странно. Благодарих на Ренолдс, че се е сетил, но Нас поклати глава и докато Ренолдс излизаше, възкликна:

— Принцеса на Шестте херцогства да носи отстъпени от слуги дрехи!

— Принцеса? — попита Роника, която тъкмо влизаше. Усмихна се, като го каза, сякаш беше някаква моя прищявка.

— Не е съвсем правилната ѝ титла — каза Амбър. — Но е знатна дама.

— Която много ви благодари за обувките — вметнах, за да не помисли майката на Алтея, че съм неблагодарна. Поднесох ѝ реверанс

в новата си пола и казах: — Изключително съм ви благодарна, че се сетихте.

— Тя е дъщерята на Фицрицарин Пророка. Пчеличка. Момичето, което отидохме да спасим — обясни Алтея.

Майка ѝ се извърна рязко към нея.

— Тя е дъщерята на принца Пророк, който изцери Фрон? — Изглеждаше стъписана. — Не знаех! Скърбих, когато Алтея ми каза, че е загинал. Той е татко ти? О, толкова съжалявам. Фамилията ни му дължи дълг, който никога не можем да изплатим.

— И се удвои, когато тя изцери Момч-О от изгарянията му, когато хората на Клерес подпалиха Парагон. Майко, мислехме, че щеше да загуби ръката си и да остане загрозен с белези завинаги. Но новата му кожа е розова и здрава.

— Момч-О е пострадал толкова тежко? Явно има още много неща, които не си ми казала!

— Има, и има твърде малко време да стоим тук и да ти разказвам. Майко, трябва да се върнем на кораба. Може ли да използваме каретата ти?

— Разбира се. Само да си сменя обувките. Ренолдс! Ренолдс, каретата, колкото може по-бързо. Алтея, ела с мен да се преоблека. Имам много въпроси към теб.

И двете бързо излязоха.

Скоро след това Роника, с огромна шапка, ни придружи до каретата. Нас и Лант не бяха оставили нито троха, нито капка чай на масата. Почти бях забравила как да се оправям с поли и ми беше трудно да се кача в каретата. Нас имаше само миг, за да зяпне двата черни коня, които щяха да ни върнат на пристанището, преди да щракнат вратата зад нас.

Докато трополяхме по калдъръмените улици, Роника Вестрит се наведе и хвана ръцете ми.

— Да бяхме имали време, скъпа, щеше да има пир в твоя чест и щях да се погрижа да си облечена както се полага, не заради сана ти, а заради добротата ти. Имам само двама внуци и твоето семейство спаси и двамата. Съжалявам, че гостуването ще е толкова кратко, и скърбя за загубата ти. Натъжена съм, че трябва да тръгнете на път отново още тази вечер.

— Какво значи това? — намеси се Амбър.

— Пратих птица до пристанището — отвърна Алтея. — Уинтроу и Брашън трябва да се погрижат да попълнят запасите ни с вода и с толкова провизии, колкото позволи времето. Щом Търговският съвет се събере, ще излезем от пристанището и ще поемем за Трехог. Пратихме птица до Келсингра, за да поискаме за Вивачия онова, което би трябвало да е нейно по право: достатъчно Сребро, за да се превърне в дракон.

— Но...

— Майка ми е получила писма по птица от Малта и Рейн. Бъкип вече е пратил ползватели на магия до Келсингра. Някои били завладени от гласовете на града и не могли да останат дълго. Но други успели да „запазят стените си“, както го наричат, и помогнали на много хора там. Когато се прехвърлили през реката до Селото, направили дори повече, далече от камъните на града.

— Включително сестрата на Рейн — добави Роника Вестрит с усмивка. — И пратихме наша птица, за да уведомим Келсингра, че ще ви върнем при тях нагоре по реката. Вашите ползватели на магия от Бък имат някакъв начин да пътуват между Шестте херцогства и Келсингра с помощта на магически статуи, както го разбирам. И може би ще са в състояние да ви прехвърлят у дома по този начин.

— Биха могли — каза тихо Амбър. Усещах, че е изненадана от новините. — И много бързо при това. — Хвана ръката ми. — Може да е малко плашещо, но ще съкрати много дни от пътуването ни до дома.

— Пътувала съм през камък — напомних ѝ, докато издърпвах ръката си от нейната.

Замълчах, щом помислих как бях заклещена с другите в развалините на Халкида. За Репин, как пропадна в камъка. Каретата продължи да трополи по пътя.

44.

НАГОРЕ ПО РЕКАТА

Разочароваща нощ. Измъкнах се от стаята си и много тихо отидох до кабинета на татко ми. Предната нощ бях взела някои от писанията му от бюрото. В тях прочетох за един ден, който прекарал с майка ми, когато били много млади. Пишеше как ѝ бил прочел нещо, което майка ѝ била написала за нея, рецепта за свещи. Толкова странно, да прочета такива сантиментални думи от перото на иначе толкова затворен човек. И беше написал нещо, което изобщо не бях знаела. В нощта, в която тя го беше повикала, за да му каже, че ще се родя, когато я последвал до стаята, където съм щяла да изляза от тялото ѝ, това били свещите, които тя запалила.

Как можеше да не ми го е казал? Пестял ли го е, докато стана по-голяма? Все още ли съществуваше онова скъпоценно писание на моята баба? Оставих написаните от него страници с неподравнени ръбове, както ги беше оставил и той.

А когато чух, че най-после си легна, отидох отново в кабинета му. Искях отново да прочета с каква нежност е мислил за нея, колко смаян е бил в нощта, в която се бях родила, и колко сигурен е бил, че няма да оживея.

Но страниците ги нямаше. А когато разбърках гаснеция огън в камината на кабинета му, за да имам повече светлина, за да ги потърся, видях съдбата им. Видях думите, които

помнех от последната страница — „Винаги ще съжалявам“, закъдрени на страницата, докато пламъчетата ги поглъщаха. Гледах ги как си отиват, гледах ги как завинаги се загубват за мен.

Защо, чудя се, пише и след това изгаря? Дали се стреми да прогони спомените си? Дали се страхува, че като ги записва, го прави важно? Някой ден се надявам да седна до него и да настоя да ми разкаже всичко, което може да си спомни от живота си. А аз ще го запиша и никога няма да позволя пламъците да го откраднат.

Дневник на Пчеличка Пророчица

Качихме се отново на Вивачия, но имах чувството, че е друг кораб. Алтея, Брашън и Момч-О бяха на борда, но членовете на екипажа на Парагон бяха слезли. От подслушаните разговори разбрах, че Брашън се е погрижил да имат средства за непосредствените си нужди и им е обещал, че ще им се платят пълните заплати в следващите два дни, и им е дал препоръки за бъдеща работа. За някои от тях бяха минали години, откакто бяха живели на сушата. Парагон беше техният дом и повечето вече крачеха по кейовете и търсеха нова койка на друг кораб.

— Защо трябва да тръгваме толкова скоро? — попита Лант.

Бяхме се струпали в трюма, за да не се пречкаме, а Момч-О беше дошъл, за да ми даде някакъв пакет, който бил доставен на кораба. Никакво име нямаше на него. Беше увит в платно и завързан с връв. Възлите бяха сложни, но не исках да срежа връвта.

— Свързано е с Търговците — отвърна Момч-О. — Ако сме тръгнали преди Съветът да гласува, че на живите кораби не трябва да се позволява да се превръщат в дракони, тогава не знаем, че са гласували това, тъй че не се противопоставяме на Съвета на търговците. Това е нещо, в което никой Търговец на Бинград не иска да бъде обвинен, още по-малко да го осъдят като виновен и да бъде глобен. Съюзът на Бинградските търговци е станал изключително

важен след като непроницаемите кораби започнаха да конкурират речната търговия. Ако всички кораби станат дракони, Търговците на Бинград няма да имат никакъв начин да карат стоки от Трехог и Келсингра и другите градчета на Дъждовните равнини до Бинград, освен ако не наемат непроницаеми кораби. Търговците от Дъждовните равнини ще започнат да въртят търговия с непроницаемите съдове и ние губим монопола си над стоките от Праотците. Тъй че тази нощ напускаме и бързаме право за Трехог. И се надяваме, че Марта и Рейн ще се съгласят с нас и ще доставят Среброто в Трехог колкото може по-скоро. — Махна с розовата си ръка, с дланта нагоре. — Щом тръгне на път, сделката е в ход и като почетни Търговци трябва да приемем товара.

— Могат ли наистина да спрат живите кораби да се превърнат в дракони? — попита Нас.

— Вероятно не. Но онези, които не притежават живи кораби, онези, които мислят, че те са просто говорещи съдове, вярват, че могат да ни заповядат да направим това. И биха могли да ни затруднят.

— А не са ли просто говорещи съдове? — попита Нас невинно.

— Не. Те са семейство — отвърна Момч-О сериозно и чак тогава осъзна, че Нас се заяжда с него.

Развързах взела и махнах връвта. Разгънах платното и намерих вътре панталони и жакет. Материята беше като коприна и нашарена със златни жабчета на фона на лилии. Бяха цветни като пеперуденото наметало. Погалих с ръце плата. Той леко полепна по счупените ми нокти и грубата кожа.

— Красиви са. Ще ги заделя за когато порасна за тях. На кого трябва да благодаря?

Момч-О се беше втренчил в подаръка със зяпнала уста.

— Баба ми — промълви той. — И няма нужда да чакаш, за да ги носиш. Те са направа на Праотци. Ще се приспособят.

— Ще я направят ли невидима? — попита Нас.

— Какво?

— Тя имаше едно наметало като това, с пеперуди на него. Правеше носещия го невидим.

Момч-О го зяпна.

— Имаше предвид наистина невидим, когато ми разказа тази история? Всъщност така и не ни показва как действа в нощта, когато

Фиц ни изгони от каютата на Амбър! Нощта, когато двамата с Кенитсон зърнахме Среброто. — За миг се смълча, спомнил си приятеля си. После поклати глава. — Мислех, че имаше предвид, че тя те е покрила с наметалото и е хвърлила сняг отгоре, за да те направи невидим. — Отпусна се на стола. — Още ли го имате? Може ли да го видя?

Нас поклати глава. В същия миг чухме вик:

— Момч-О! На палубата!

Беше баща му и Момч-О скочи на крака.

— Не, тези тук няма да я направят невидима. Но струват цяло богатство. Пробвай ги!

И затропа нагоре по стълбите да изпълни заповедта на баща си.

Същата нощ поехме отново на път, като пренебрегнахме виковете на подчинените на началника на пристанището. Отплавахме под ясно небе и когато луната изгря, излязох на палубата и видях, че не сме сами. Кендри плаваше подире ни.

— Добре. Радвам се, че фамилията му няма да се бори повече с него — каза Брашън, след като застана до мен. Огледа красивите ми дрехи и се усмихна. — Стоят ти чудесно.

Но когато Момч-О профуча покрай нас, дръзна да ме дръпне за косата.

— За късмет! — прошепна ми и продължи да тича. Още платна се издуха на мачтите на Вивачия и лесно оставихме Кендри далече зад нас.

Поехме покрай брега, Нас и Ант наблюдаваха за преследвачи от вранското гнездо. Видяха два кораба, но те не можеха да догонят нито Вивачия, нито Кендри. А когато поехме нагоре по реката, Брашън се засмя и каза, че киселината ще ни предпази от всякакви преследвачи.

Заплавахме срещу течението. Гледах как става и се удивлявах на пейзажа, който никога не бих могла да си представя. Вечер малката ни група се събираше на масата. Започваше се с разказите на Нас за пътуването им от Келсингра надолу по реката и постепенно се споделяха други случки от пътуването им. Лант разказа как Нас убил Елик, различна версия от тази, която бе разказал самият Нас. Похвалата на Лант го накара да се изчерви. Спомняхме си за онези, които бяха загинали във Върбов лес. Спарк плака, когато Нас разказа как майка му го е забравила. Момч-О ни напомни за Парагон и

неведнъж се проляха сълзи за кораба, превърнал се в дракони. Чух истории за Малта, с която щях да се срещна, и за любовта ѝ с един забулен Търговец от Дъждовните равнини, и как се оженили след много приключения. Когато дойде моят ред, колебливо започнах да разказвам как двете с Шън бяхме отвлечени. За Елик. За магията на Винделиар. За халкидеца. Разказах им дори за Акриел и нейната смърт. Но за убийството на Дуалия и Симфи не казах нито дума. Мълчалив също така остана Възлюбен-Амбър. Искях да чуя какво знае тази личност за баща ми, за годините, които според него бяха споделили. Но той не разказа нищо за това.

Колко странен речен пейзаж! Виждах пъстроцветни птици, а веднъж — орда вресящи маймуни, които бягаха от дърво на дърво. Никой не поиска от мен да върша тежка работа, никой не ме удари или заплаши. Нямах причина да се страхувам. И въпреки това се будех по четири пъти нощем, разтреперана и разплакана, или толкова вцепенена от страх, че не можех дори да извикам.

— Ела с мен — каза някой една нощ. Стоеше до хамака ми в люшката се мрак и аз извиках уплашено, защото помислих, че Винделиар властва отново над мен. Но се оказа Възлюбен. Последвах го до носовата палуба близо до фигурата, но не на специалната палубка, където фамилията на Вивачия често се събираше, за да говори с нея. Корабът бе хвърлил котва и беше привързан за нощта, защото променливите течения на реката затрудняваха навигацията.

Боях се от дълъг разговор с него. Но той само извади една малка флейта.

— Подарък от Уинтроу — каза и засвири тиха мелодия. Когато свърши, ми подаде флейтата и рече:

— Ето тук вървят пръстите ти. Ако звучи фалшиво, значи пръстите ти не запущват дупките напълно. Опитай всяка нота.

Оказа се и по-трудно, и по-лесно, отколкото изглеждаше. Когато слънцето започна да се промъква между дърветата, вече можех да изсвирия всяка нота ясно. Ядох с всички, а след това намерих едно място на покрива на кърмовата каюта и се сгуших настрана от останалите, за да поспя. Чувствах се като котка, заспала на топлата слънчева светлина, докато всички около мен работеха. Докато спях, Вивачия ми заговори. *Това е като отрова, излизаща от рана. Остави сълзите да изтекат и остави страха да те разтърси. На палубата*

или в трюма ми не е нужно да бъдеш силна. Освободи се от онова, което трябваше да криеш.

Преди да стигнем до Трехог, вече можех да свиря прости мелодии. И да спя нощем в тъмното. Корабът ми помогна два пъти да се срещна с Момч-О тайно. Не ме помоли той. Вивачия ми каза, че нещо го стягало в лакътя и не можел да изпълне напълно ръката си. Работеше редом с останалите и не се оплакваше, но не можеше да се люшка по такелажка като някога. Тя ме събуди през нощта и отидох при него, докато стоеше на вахта при котвата. Приблжих се много тихо и го сепнах, когато посегнах да го хвана за ръката.

— Мълчи — прошепнах му и той ме зяпна стъписано. Опитва се да си издърпа ръката, но аз го държах здраво, а след това той усети същото, каквото и аз. — Корабът казва, че е като разплитане на въже — казах му, докато работех.

— Как мога да ти благодаря? — попита той, щом сгъна ръката си.

— Като не казваш на никого — отвърнах и се върнах при хамака си.

Но на другия ден той ме взе със себе си горе по такелажка, до самия връх, и ми показа реката и джунглата. И докато ми изреждаше птиците и дърветата, които можехме да видим, оправих едно място, където кожата на врата му беше зараснала гладка и лъскава като полирано дърво.

— Дърпа понякога — каза само той и нищо повече. А когато се смъкнахме долу, нямаше по-благоразумни от нас двамата.

Очаквала бях с нетърпение Трехог след онова, което Нас ми беше разказал за него. Той ми извика при първата гледка с една от къщичките, висящи по дърветата. Застана до мен и двамата посочихме и извикахме удивени, като видяхме дечицата, тичащи по изпънатите клони, и един мъж, който ловеше риба от клон над реката.

Тъй че бях разочарована, когато екипажът закотви Вивачия извън канала, но в реката, далече от кейовете. Друг жив кораб, плоска черна баржа на име Тарман, ни очакваше и закотвихме близо до него. Вързаха с въжета двата кораба заедно като сал. Три малки лодки от града с дървесните къщи загребаха към нас, но капитан Уинтроу им отказа разрешение да се качат на борда.

— Изпълняваме сделка — така им каза. Търговският обичай повеляваше, че не могат да се качат на борда и да говорят с нас.

Стоях на перилото и гледах. Искаше ми се да бях повече част от това и съжалявах за онова, което не бях научила и направила. Вивачия се пресегна към мен и смъкнах стените си. Изпълни ме със спокойствие и вълна на топла благодарност за онова, което бе направено за Момч-О и братовчед му Фрон. *Това, което направи, никой друг не би могъл*, увери ме тя.

Хората на палубата на Тарман завикаха за поздрав, а Нас стисна ръката ми и помоли веднага да ни се разреши да се прехвърлим на другия кораб. Алтея каза, че можем, и сърцето ми подскочи от страх, когато прескочихме празнината между двата кораба и се озовахме на Тарман. Дали Вивачия му беше говорила за мен по някакъв начин? Той ме прие гостоприемно и го почувствах като изящен стар благородник, когато ме увери, че съм в безопасност на борда му. Капитанът на Тарман видя, че пипнах перилото му, докато бързаше покрай мен, и измърмори:

— Трябваше и сам да се сетя!

На двата съда работата беше бърза и трескава. Лодките на Вивачия бяха преместени и привързани към Тарман. От трюма и капитанската кабина излезе всичко ценно или с емоционална стойност. Карти и столове, чаши и завивки, какви ли не неща бяха прехвърлени през празнината и прибрани в трюма на Тарман. В същото време от трюма на Тарман бяха извадени тежки бурета и подредени в редица на палубата му.

Капитан Лефтрин и червенокосата му жена бяха твърде заети, за да посрещат новодошли. Капитанът каза на Нас да ме качи на плоския покрив на палубната каюта и той го направи, а след това изтича да помага. Чувствах се странно да съм единствената бездейна. Но от високото място можех да чуя откъслеци от разговори. Няколко от екипажа на Тарман се пошегуваха със Спарк и Нас, че се страхували буретата да не протекат.

— Мъчехме се да заспим и се чудехме дали няма да се събудим в корема на дракон вместо на Тарман — подвикна един мъж на Лант. Отвърна му хорово шъткане.

— Звукът се разнася над водата — предупреди го една пълничка жена, а той само се ухили.

Към обед Кендри хвърли котва до нас.

— Не съм сигурен дали имаме достатъчно — извика приглушено Брашън на капитана му.

— Ще вземем каквото можете да заделите — отвърна капитанът и поклати глава. Беше стар, по-стар от татко ми, и лицето му беше набръчкано. Очите му бяха същите като на Брашън, когато коленичи до Момч-О и огледа изгарянията му. Гласът му бе тъжен. — В агония е вече от години. Време е да го освободим.

Явно Кендри не беше плавал от дълго време, защото от него имаше много по-малко за разтоварване. Докато товареха малкото му вещи на Тарман, капитанът му заговори на оскъдния си екипаж: благодари им, че са докарали трудния кораб нагоре по реката, и им пожела късмет в намирането на работа. Капитан Лефтрин подхвърли рязко, че Драконовите търговци имат два непроницаеми кораба, които могат да вземат опитен речен екипаж.

— Почти бях забравил, че Келсингра има два такива — отвърна замислено капитанът на Кендри.

— Не са използвани много, откакто ги пленихме. Тарман е по-добър по реката, с плиткото газене и всичко. Но когато дойде неговият ред...

Капитанът на Кендри кимна навъсено, а капитан Лефтрин добави:

— Ще имаме капитани в излишък за известно време, но един опитен екипаж винаги е добре дошъл.

— Тъй. Значи Тарман също ще се промени?

— Още не е решил. В момента той е спасителното ни въже. Но ако намерим екипажи за непроницаемите кораби... — Капитан Лефтрин погали парапета на баржата си все едно разрошваше косата на момче. — Той е този, който трябва да реши.

— Лефтрин. Готови сме — каза Уинтроу.

Все пак отне известно време. Денят бе чудесен и вятърът носеше сладкото ухание на цветя над водата, докато екипажът се сбогуваше с Вивачия. Имаше сълзи. Някои от моряците бяха прекарвали на борда й почти целия си живот. А след това имаше местене на въжета и котвени вериги, за да се постави носовата фигура редом до палубата на Тарман и да се направи възможно спасяването на веригата и котвите след това. Търговците, както видях, хабяха много малко. Ако имаха повече време,

мисля, че щяха да приберат всяко късче платно и въже, но пък и Тарман не можеше да побере всичко.

Екипажът на Кендри чакаше колебливо. Носовата фигура беше скръстила ръце на мъжествените си гърди, с издути от напрежение мускули. Мръщеше се, докато оглеждаше наоколо. После погледът му срещна моя и той присви рамене, сякаш се смути, и се опита да се усмихне. Беше по-плашещо от мръщенето му.

Приятелите ми дойдоха при мен на покрива на каютата. Палубите на Тарман бяха препълнени с екипажа на Вивачия. Амбър плачеше; не разбрах защо. Фигурата на Вивачия надигна едно буре от палубата ни. В ръцете ѝ беше като много голяма халба. Огледа го, а след това с невероятна сила счупи капака му с палец, надигна го и започна да пие. Цветовете ѝ станаха по-ярки все едно току-що беше пребоядисана. Навсякъде, където беше построена от чародейно дърво, лак и боя започнаха да се люцят. Дъски и перила заблестяха с необичайна лъскавина.

Второ буренце. Трето.

— Не отне толкова много за Парагон — подхвърли Нас.

— Той беше отчаян — каза Момч-О. — Трябваше да се промени или да умре. Мисля, че затова драконите му бяха толкова малки. Стана толкова, колкото можеше с онова малко количество Сребро.

Вивачия посягаше за ново буре. Улови погледа ми и ми намигна. Извърнах очи. Та това бяха шест бурета! Усещах напрежението на Кендри, блещукащо над водата към мен. Почти половината бурета бяха отишли.

С всяко буре, което изпиеше, Вивачия леко се променяше. Лицето ѝ вече не беше толкова човешко. Дъските ѝ от чародейно дърво вече бяха люспести. Взе ново буре. Щом започна да го пие, чух пукот и прашене. Тя пусна празното буре в реката и потръпна, като кон с мухи на плешките.

— Внимавай! — извика капитан Лефтрин, но нямаше къде да се бяга, когато мачтата на Вивачия падна като отсечено дърво. Добре че падна от другата страна на корпуса ѝ. Реи, въжета и такелаж се свлякоха. Присвих се, с ръце над главата, но повечето не ни улучи. Речното течение повлече падналата мачта и реите далече от нас. За няколко мига кипеше трескава дейност, докато моряците разчистваха нападали въжета от такелажа на Тарман. Имаше викове, удари на

брадви, режещи въжета, и люшкане, докато отломките на кораба дърпаха Тарман. Погледнах за Вивачия. Видях само отломки, кипнали в течението на реката.

За миг кърмата на Вивачия щръкна сред тях, а след това бавно започна да потъва, все по-дълбоко и по-дълбоко.

— О, това ще направи канала много рискован — каза някой, но не гледах това. Сред разпадащите се отломки водата подмяташе голям сребърен дракон. Беше два пъти по-голям от драконите на Парагон.

— Ще се удави ли? — ахна Алтея. Защото драконът потъваше. Голямата глава с блещукащите сини очи се задържа за миг на повърхността, а след това потъна и се скри от погледите ни. Алтея изпищя, ръцете ѝ се протегнаха безсилно към водата.

— Чакайте! — извика Брашън.

Затаих дъх. Усещах как драконът се бори под водата. Бореше се с течението, след това се остави да я поеме. Водата я понесе надолу. Извърнах глава натам и изведнъж, в една по-плитка част на руслото, видях как водата се развълнува и последва буйно шляпане.

— Там! — викнах и посочих.

Глава, дълга шия, извит гръб и след това, с мощно усилие, сребърният дракон скочи нагоре във въздуха. Крилете се разпериха широко и пръснаха вода — не капки, а цели ведре. Удари с крилете си и за миг се уплаших, че ще падне отново в реката. Но с всеки тежък удар тя се издигаше малко по-високо. Дългата опашка я последва извън водата.

— Тя лети! — извика Алтея и радостта ѝ и вълната на радост, която усетих от издигания се дракон, бяха едно.

— Толкова съм горд с теб! — извика ѝ Момч-О. Всички на палубата се засмяха, а драконът се отзова с колеблив тръбен зов.

— Не мога да го достигна! — извика Кендри. Отчаяният му рев не отстъпваше по сила на радостния зов на Вивачия. Извиваше се и носовата му фигура се напрягаше да стигне до останалите на Тарман бурета.

— Преместете буретата! — нареди Лефтрин и всички на палубата скочиха да се подчинят. — Бързо! — добави той и усетих притеснението на Тарман, щом Кендри се надвеси над него. От това палубата му се наклони надолу и едно от буретата се търкулна по

палубата и изпраця във фалшборда. Кендри го сграбчи и по палубата на Тарман закапа Сребро, щом го надигна към устата си.

— О, мила Са! — възкликна капитан Лефтрин, но Среброто се просмука в Тарман все едно палубата беше гъба, без да остави следа. Усетих как лека тръпка на наслада пробяга през Тарман, но не повече от това. Другите бурета ги пренасяха по-внимателно и когато Кендри се изправи, палубата ни не се наклони. На брега хората викаха и сочеха към дракона на Вивачия, докато той изпитваше крилете си над реката.

Кендри беше на четвъртото буре, когато от Трехог към Тарман подходи гребна лодка.

— Хвърлете въже! — викна мъжът на носа й.

Никой не реагира.

Дребна жена с червендалесто лице и гъста тъмна къдрава коса се изправи в средата на лодката.

— Снощи, в уговорения час, беше проведено гласуване. Това, което правите, е забранено според гласуването на Съвета на Бинград. Забраната е потвърдена и удвоена от Съвета на Търговците на Дъждовните равнини. Трябва да спрете незабавно!

— Какво? — викна в отговор Лефтрин. — Може ли да повторите? — Защото докато говореха, над нас прелетя дълъг сребърен дракон и нададе ликуващ тръбен зов.

— Спрете незабавно!

— Какво да спрем?

Гребците на лодката се трудеха здраво да се задържат до Тарман. Но като че ли всеки път, когато се приближаха достатъчно, за да могат да хванат едно от котвените въжета, нашият кораб леко се плъзгаше встрани от тях. Доскорошната Вивачия продължаваше да лети на кръгове над нас, караше ни да се снишаваме от вятъра от крилете й и подмяташе малката лодка на жената от Съвета като играчка. Докато ни извика, че не трябва да съдействаме на нито един кораб да се превърне в дракон, Кендри довърши последното буре и го подхвърли небрежно във въздуха. То уж случайно падна с плясък до лодката и жената извика разтревожено. Гребците едва успяха да я задържат, за да не се катурне през борда.

Капитан Лефтрин поклати глава и направи подигравателна физиономия.

— И едно дете ще е по-разумно и няма да стои в средата на лодка!

— Ще ви съдя за това! — викна жената, докато гребците ѝ задърпаха веслата и подкараха надалече от нас. — Ще бъдете глобени за подигравка със законно постановление на Съвета.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Кендри, оказа се, беше много пищен дракон, с ивици и петна в оранжево, розово и червено на черна кожа. Очите му бяха нефритовозелени. Беше по-малък от Вивачия и когато се извиси в небето, по-скоро изчурулика, отколкото изрева. Събраха се с Вивачия над главите ни. Поиграха си два пъти на бой, там над нас, а след това бързо се понесоха нагоре по реката.

Капитан Лефтрин огледа палубата и прекомерно набъбналия екипаж и заяви:

— Време е да тръгваме. Вдигайте котвите. Тарман иска да се прибираме.

— Станало му е нещо — промърмори капитан Лефтрин на Алайз, която тъкмо ми показваше, че някои моряшки възли са същите като онези, които майка ми използваше в плетенето. Седяхме на масата в камбуза, когато той влезе от дъжда навън. Пръсна вода по малката печка в кухнята от промазаните си кожи и тя засъска, докато той си наливаше кафе.

— Какво нещо? — попита Алайз разтревожено.

Той поклати глава, после смени темата:

— Постигаме добро време. Чудесно време. — Погледна Алайз и добави: — По-добро време, отколкото съм постигал, откакто съм капитан. — След това седна уморено.

Сигурно съм изглеждала разтревожена, защото Алайз ме увери:

— О, не се коси, скъпа. Някаква шегичка на кораба ще да е. Ще се оправят, сигурна съм.

Но „доброто време“ на Тарман, щом поехме нагоре по реката, всъщност ми изглеждаше бавно.

Научих още три мелодии на флейтата. Спарк и Нас настояваха да науча повече възли. Изненадах ги с плетенето. Не можех да се справя с големите възета на кораба — ръцете ми бяха твърде малки и ми липсваше сила. Но с много тънка връв двете с Алайз направихме

подложки за масата. Прекарвах много време с нея в камбуза, като ѝ помагах да приготвя яденето, а в каютата ѝ слушах истории от момичешките ѝ години в Бинград. Когато се разхождахме заедно на палубата, капитан Лефтрин често ни гледаше някак тъжно.

Нощем, когато времето беше хубаво, спяхме на покрива на палубната каюта и гледахме звездите в черното небе. Веднъж, когато бяхме спрели до един песъчлив бряг през нощта, отидох с Амбър да намерим някакви високи тръстики, които приличаха на папур, но различни. Тя отрязва десетина, качихме ги на борда и направихме от тях малки свирки, а Нас седна до мен да се учи да свири. Звукът им не беше толкова добър като на дървената свирка, но им се радвахме. Често ни гонеха при кърмата, докато се упражнявахме.

Имах други уроци с Възлюбен, в каютата, която със Спарк деляхме с него. Възлюбен говореше за сънища и промени на кожата ми, за отговорност към света и за собствената ми съвест. Разказа ми истории за други Бели пророци и как те променяли света, понякога с много малки деяния. Колкото и да не ми се искаше, разказите му започнаха да ми харесват. Беше смущаващо. Започваше да ми допада, колкото и да подклаждах яда си към него, когато ми липсваше татко късно през нощта.

Уроците му ме предупреждаваха, че великите събития често зависят от малките.

— Твоят баща беше Неочакваният син. Когато бях млад и сънувах за него, винаги виждах, че шансовете му да надживее детството си са много малки, да не говорим за шанса му да преживее мъжката си възраст. Тъй че дойдох, пътувах чак от Клерес до замъка Бъкип, за да се поставя в служба на крал Умен, да чакам и да се надявам, че съм прав. Първия път, когато го видях, той не ме видя. Беше просто едно малко момче, което се тътреше зад строгия началник на конюшните. Погледнах ги отгоре от прозореца си в една кула и в този момент го познах. А по-късно същия ден, когато един колар реши да го изтормози, момчето му отстъпи без думи.

— О, Пчеличке, преведох го през толкова много. Не беше доброта от моя страна да го намеря и да настоя да преживее какви ли не пребивания и насилия. Непрекъснато го измъквах от вратата на смъртта. Търпя болка и лишение, трудност и разбито сърце. Много самота. Но той промени света. Върна драконите на света.

Това бе денят, в който отпусна лице в ръцете си, едната в ръкавица и едната гола, и заплака. След малко станах и го оставих сам. Нямах повече утеха за него, отколкото той за мен.

Пристигнахме в Келсингра в лятна утрин. Небето бе пълно с дракони. Драконите на Парагон бяха там, вече по-големи, и Вивачия и Кендри, както и червеният дракон от Клерес и големият син Тинтаглия. Не видях огромния черен дракон, който бе помогнал да се сравни замъкът със земята.

Самият град имаше повече и по-големи здания, отколкото бях виждала, по-големи дори и от Сюълсби.

— Това е защото градът е построен колкото за Праотците, толкова и за драконите — каза Нас. — Виж стъпалата, колко са широки, и височината на вратите на ей онази сграда! — Беше ми изброил толкова чудесии, които щях да видя, че едва можех да понеса да изчакаме времето, нужно Тарман да се привърже сигурно за кея.

Подскочих, когато Лант внезапно извика, точно до мен:

— Хей, Кланси! В името на Еда и Ел! Марден! Ник! Вижте ги! Те са тук, в Келсингра!

Буквално заподскача от възбуда и ми трябваха няколко мига, докато изтръгна от него, че хората на кея са от замък Бъкип, личната котерия на кралицата, специалните ползватели на Умението на моята сестра Копривка. Спарк никога не ги беше срещала, а Нас беше в пълно неведение като мен. Бяха трима души от Бък и изглеждаха почти като някакъв друг вид човешки същества с ниския си ръст, тъмната си кожа и черната си къдрава коса до високите стройни Праотци с кожа и люспи във всякакъв въобразим цвят и шарка.

— Дошли са да ни отведат у дома — каза тихо Амбър.

Прегърна ме през рамо. Понесох го. Мислех за тази дума, докато връзваха въжетата и пускаха мостчето. Дома. Нямах да е дом за мен. Изправих рамене и пригладих косата си, но усетих как щръкна отново. Нямах нужда да приглаждам облеклото си — то беше искрящо и безукорно. Когато се приближихме към кея, се усмихнах малко насила. Вдигнах ръка и им махнах. Нас хвана другата ми ръка и ми прошепна:

— Той щеше да се гордее с теб.

Келсингра се оказа точно толкова изумителна, колкото Нас беше казал, че ще е, но ме изтощи. Всичко беше вихрушка и хаос. Праотци, реални и призрачни, празнуваха по улиците. Посрещаха ни като кралски особи и Нас беше този, който ми напомни, че и аз съм такава. Членовете на специалната котерия на Умението на Копривка бяха вдигнали толкова здраво стените си срещу града, че едва можех да ги усетя. Опитах се да ги уподобя, но може би някаква утайка от змийската слюнка в кръвта ми ме правеше по-уязвима. Всичките красоти и чудеса на Келсингра не можеха да ме очароват толкова, че да ме накарат да остана в тази какофония от гласове и вихреща се дъга от цветове и гледки. Кланси, жената, която водеше котерията, ми даде ментов чай и валериан, от който в устата ми остана възгорчив вкус. Но както ме беше предупредила, притъпи усещането ми за гласовете.

Също така обаче даде воля на тъгата, която бях скрила дълбоко в себе си. Дори по време на пирове и забавленията, дори когато двата дракона на Парагон настояха да ме видят, дори когато казах репетираното си слово, с което им благодарих за помощта в освобождаването ми, от очите ми бликаха сълзи. Драконите ми казаха, че татко ми ще бъде помнен като приятел на драконите и отмъстител. Докато летят дракони и се люпят влечуги — ще бъде помнен. Съжалявах, че не били могли да изядат тялото му и да съхранят спомените му. Засмях се на това, но с ужас. За щастие те го приеха като радост от моя страна, като одобрение на желанието им да си направят вечеря с баща ми.

После всичко това свърши и спях. Но и сънят бе неспокоен, защото ме теглеха далечните гласове. Дори когато се возех на малка лодчица, вързана за въже през реката до Селото, чувах гласовете и научих историята за разбития мост в реката под нас.

Там, от другата страна, останалите от котерията бяха заети с обитателите на Дъждовните равнини, които бяха „докоснати“. Бяха там от два месеца и бяха, както ми казаха, направили истински чудеса. Четири забременявания се приписваха на това, че сложили ръцете си на коремите на жените и им отворили нещо. Млад мъж, който умираше поради невъзможност да диша нормално, беше съживен и изцерен и празнуваше третия рожден ден на сина си. Всички тези радостни неща ги приписваха на желанието на татко ми да ги изпратят тук.

Но не можеха да останат повече, защото аз бях дошла. Отдъхвах си в една чудесна стая, където в стените плуваха риби и скачаха над главата ми. Прилоша ми дори само като ги гледах. Крал Рейн и кралица Малта дойдоха да ме посетят в деня, когато Кланси им каза, че трябва да си тръгваме.

— Само чайовете, които ѝ давам, я пазят да не полудее. Бихте го нарекли удавяне в спомени. Ако я задържим тук за по-дълго, ще изпадне във вцепенение. Трябва да я заведем у дома.

— Ще пътувате през стълбовете, както дойдохте тук ли? — попита кралица Малта и те кимнаха.

Възлюбен продължаваше да е Амбър. Седеше до леглото ми. Държеше ръката ми в своята в ръкавицата. Чаят и тъгата, които ми носеше, бяха подновили неприязънта ми към нея. Не ми харесваше допирът ѝ, но пък ми помагаше да намеря опора в нещо. Нас беше най-добър в това. Беше толкова неуязвим за магия, че можех да се скрия в него. Но когато казах това на Кланси, тя се намръщи и каза, че извличам от силата му и че това го поставя в опасност. Тъй че ни беше разделила.

— Твърде опасно е за Пчеличка да пътува така — възрази Амбър.

Кланси отвърна много спокойно:

— Майсторката на Умението реши, че цялата котерия ще пътува с вас и ще ви приберем в Бъкип всички наведнъж.

— Не съм съгласен — възрази Амбър с гласа на Шута, а Кланси отвърна:

— Не е нито твое решение, нито мое. Утре заминаваме.

Вдишах дълбоко от облекчение и потънах в сън. Не ми се слушаха останалите им дълги сбогувания с краля и кралицата на Праотците. Скоро щях да видя сестра си. И Ридъл.

45. ПРИНЦЕСА НА ПРОРОЦИТЕ

*Сив мъж пее във вятъра. Сив е като бурни
облаци, сив като дъжд по стъкло на прозорец.
Усмивва се, докато вятърът духа покрай него.
Косата и наметалото му се реят във вятъра и се
разпръсват. Той се разпръсва след тях, докато не
остава само песента му.*

*Събудих се от съня с усмивка. Това е
обещание, и то добро. Ще се сбъдне.*

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

Вече бях кралска особа. Не ми хареса много. Разбрах защо татко ми се беше опитал да ми го спести.

Пътуването през стълба беше безметежно. Ужасната процесия до него и безкрайните сбогувания и драконовото тръбене високо над нас — всичко това беше една проточила се агония. О, колко сковано се усмихвах и прикляквах в реверанси, и благодарях на всички и всекиго. Бях помолила за Нас и разрешиха да е с мен. Държах се здраво за ръката му от едната страна и за Кланси от другата, и преминахме като наниз мъниста.

Само за да открием, че от другата страна се е събрала група посрещачи и че ще има друга процесия, и пир вечерта, последван от музика и танци. Държах се здраво за ръката на Нас, когато го обявиха. Чак когато той каза: „Замаях се“, разбрах какво правя. И го пуснах. Ридъл стоеше от другата ми страна. Внезапно пристъпи между нас и сложи една ръка на рамото ми и една на рамото на Нас. И двамата се почувствахме по-добре от допира му.

Толкова много неща се случиха в този ден. Запознах се с племенничката си, официално, пред всички, с реверанс на подиум. Цялата беше облечена в дантела с перли по нея и имаше мъничко червендалесто лице. И пицеше. Копривка изглеждаше много уморена. След това трябваше да прием чай с някакви ястия в стая пълна със знатни дами с екстравагантни рокли и твърде много парфюми.

Когато казах, че съм изморена, ме заведоха в една стая и казаха, че е моя. Красивият гардероб, който Ридъл бе направил за мен, беше там, със старите ми неща вътре. Но когато Грижливка влезе и ми направи реверанс, изпицях, а след това заплаках и можах само да я попитам дали не е пострадала, наистина ли е тя, защото бях убедена, че нападателите не може да са я оставили жива. Тя също започна да хлипа, докато жената, която ме беше завела там, не ни заплаши, че ще доведе лечител да ни изцери „истерията“. Изтървах си нервите и ѝ казах да се маха. Грижливка заключи вратата след нея и си поплакахме сами.

Грижливка каза, че се е оправила напълно, но знаех, че не е. Беше пристигнала едва един ден преди мен. Щеше да е слугинята ми тук, както ми каза, тъй като сестра ми не искала животът ми в замък Бъкип да е твърде голяма промяна. Но после ми каза, че замък Бъкип е огромен и пълен с хора и че почти я било страх да напуска покоите нощем, а и какво правела тя, просто селско момиче, в такова място?

Казах ѝ, че се чудя същото за себе си. Тя ме прегърна толкова силно, че си помислих, че ребрата ми ще изпукат.

Помогна ми да смъкна дрехите си, а след това имахме тягостно време, докато ме облече в надиплени шумящи поли, за които ме увери, че били последният писък на модата в Джамайлия. Нямах въшки, но тя каза, че било чист късмет, защото косата ми беше заплетена и сплъстена въпреки упоритите усилия на Спарк. Много от нея остана на гребена ѝ. Последва събиране в стая и влизане в голяма зала, пълна с хора, и опит да ям вечеря на сцена. Шън беше настанена на три стола от мен. Вече беше лейди Шайн, в облекло още по-пищно от онова, което беше носила във Върбов лес. Зачудих се дали все още го разхвърля на пода на стаята си, когато се съблича. Погледнахме се веднъж и извърнахме погледи.

Спах в голямо легло в новата ми стая и сънувах, че отворих гардероба си и Ревъл надникна от огледалото и ми благодари за

шалчетата, които му бях дала. Грижливка влезе в стаята. Спа в леглото до мен. Държахме се за ръце цялата нощ.

На другия ден ли имахме траурна церемония за татко ми? Изгорих кичур от косата си, защото Копривка каза, че не мога да заделя повече от това. Това ли беше първият ден, в който се представих на краля и кралицата? Дните бяха заплетени и объркани като занемарена кошница с прежда. Всеки ден имаше някой, с когото трябваше да се запозная, и ядене, което да споделя, и хора, които да ми казват официално колко са тъжни, че татко ми е мъртъв. Имаше частна среща с лейди Кетрикен, която бе на легло от деня, когато бе чула за смъртта на баща ми, и оттогава не беше излизала от стаята си. Беше бледа и стара. Посрещна ме с много тъжна усмивка и каза:

— Ах какви златни къдрици. Чудя се дали Искрен можеше да ми даде едно малко момиченце като теб? Ако бяхме имали повече време.

Стана ми много неловко.

Заведоха ме да се видя с лейди Шайн.

— Толкова съжалявам за загубата ти — казах ѝ пред слугите, придружаващи нея и лейди Симър, която идваше с мен навсякъде.

— И аз за твоята — отвърна тя.

И какво друго имаше да си кажем? Не мисля, че дори искахме да се гледаме една друга. Никоя от двете не искаше да говори за онова, което ни се беше случило, и след малко се извиних, като казах, че съм все още много изморена. И с това задължение се приключи. На масата само си кимвахме мимоходом.

Една сутрин помолих да видя Нас и ми казаха, че нямал време същия ден, но ме увериха, че са го удостоили и са му дали два черни коня, от най-добрата порода на Бъкип, и му предложили добра служба в конюшните. Когато попитах дали са му поверили Прис, лейди Симър не знаеше, но каза, че щяла да се погрижи да поверят Прис на грижите му, ако това е важно за мен. Беше.

Копривка и Ридъл ме поканиха на скромна семейна вечеря, но бебето и гледачката на бебето и две от дамите на Копривка, и лейди Симър, и един от хората на Ридъл не можеше да се изключат, тъй че седях много изправена и си говорихме колко хубав е паят с боровинки. По-късно, когато остана само гледачката, Копривка ми каза, че скоро ще стана една от придворните дами на кралицата, но че не бива да се страхувам, защото кралица Елиания всъщност е много добра и

Копривка е решила да се погрижи да науча всичко, на което тя, за съжаление, не била научена. За тази цел съм щяла да имам специален наставник.

— Лант ли? — попитах и не бях сигурна дали се надявах, или боях от това.

— Лорд Фицбдителен има други задължения. Но писар Усърден е обучил много благороднически деца и ще те въведе в дворецовите обноси и протокола, както и в смятането и писането.

Кимнах, погледнах Ридъл и видях в очите му жалост и угриженост.

От следващия ден имаше часове, в които трябваше да съм с наставника си, и още часове, в които трябваше да придружавам кралицата. Трябваше да науча имената на всички херцози и херцогини, и на децата им, и цветовете на домовете им, и да познавам хералдиката им. Всяка вечеря трябваше да е долу в трапезарията и да седя отляво на Ридъл и Копривка.

Ежедневно прекарвах част от сутринта в компанията на кралицата. Бях предупредена да седя с изправен гръб, да се занимавам с везмо или плетене като нея и да слушам бърборенето на дамите. Слагаха ме до лейди Шайн. Двете се стараехме да сме много заети, за да не си говорим. Но на третия ден кралица Елиания се разпорежи да продължим работата си, докато тя си отдъхне. В мига, в който вратата зад нея се затвори, се почувствах като коричка хляб, хвърлена на ято пилци.

— Такива хубави златни къдрици, лейди Пчеличка. Ще си пуснете ли вече косата да порасте дълга?

— Истина ли е, че са ви държали като робиня в Халкида? — Въпросът бе изречен с възмутен шепот.

— Не бях виждала бода, който използвахте за теменужките. Ще ме научите ли на него?

— Лорд Фицбдителен казва, че сте най-храброто момиче, което е срещал. Такъв очарователен мъж! Мислите ли, че двамата с него бихте могли да ни направите компания с лейди Клемент^[1] на игра на хазарт някоя вечер?

— Толкова малко знаем за приключенията ви — усмихна се жадно лейди Фекунд^[2]. — Потръпвам, като си представя едно малко момиче като вас и горката лейди Шайн в лапите на такива чудовища!

Лейди Виолет хвърли кос поглед към Шън и добави:

— Лейди Шайн не ни е разказала почти нищо за деня, когато е бил нападнат Върбов лес. Сигурно е било ужасно! Халкидците, казват, нямали никакво уважение към жените, когато нападнат и плякосват. А са я държали много дни. И нощи.

Погледнах Шън. Брадичката ѝ потрепери, а след това тя стисна зъби и каза сковано:

— Беше трудно време и не желая да говоря за това.

Разбрах, че тази стая никак не ѝ харесва и че лейди Виолет иска да я посрами, ако може. Лейди Виолет беше хубава, но не толкова красива като Шън, със зелените ѝ очи и къдрава коса, а и фигурата ѝ не я биваше. Започвах да научавам някои неща за кралския двор.

Лейди Виолет реши да клъвне и мен.

— Но разбира се, малката Пчеличка би могла да ни разкаже някои истории! Как изобщо успяхте да откупите живота си, в ръцете на такива безскрупулни мъже? — Каза го все едно намекуваше за гадна тайна, която може да изтръгне от мен.

Приковах я с поглед.

— Аз съм *лейди* Пчеличка — напомних ѝ и няколко от другите жени се изкикотиха. Една ме погледна съчувствено, но очите ѝ бързо се върнаха на шиенето. Постарах се да постигна онзи отекващ глас, който използваше Хеп, и добавих: — Оживях, защото Шайн ме защити. Макар и болна, тя се грижеше за мен. Измръзнала до смърт, тя споделяше завивките си с мен. Грижеше се да имам храна. При голям риск за себе си ми помогна да се опитам да избягам. — Гласът се получи. Замълчах. — Тя уби заради мен. И избяга, за да издири баща ми и да го прати да ме спаси. Тя има сърце на лъвица. — Помислих за ококорените ѝ зелени очи и насочих усмивката си към лейди Виолет. — Ако я порежете, аз кървя. А ако аз кървя, принцеса Копривка ще научи за това.

— Виж ти! — възкликна високомерно лейди Виолет. — Котенцето имало нокти.

Кикотът наоколо беше като кудкудякане на кокошки, привлечени от хвърлено зърно.

— Пчелата има жило — поправих я. Погледите ни се срещнаха. Тя се изсмя подигравателно, но аз ѝ отвърнах с усмивка. Нямаше никакви стени. — Вместо моята история, много по-забавно ще е за

всички ни да чуем за вашето снощно randevu. С джентълмена, който носи зелен жакет и твърде много масло по косата си.

Ръката на Шън литна към устата ѝ, за да задържи не скандализирано ахване, а подигравателен смях.

— Не е вярно! — Лейди Виолет стана, полите ѝ изшумоляха като птичи криле, и се понесе през стаята. На прага спря, изглежда ме гневно и каза: — Ето какво става, когато хора от простолюдието се допускат в кръг на благородни дами!

Изнизаваше през вратата.

Не можех да позволя това да ме нарани. Или Шън. Изкикотих се.

— Бяга като стресната кокошка, нали? — казах на Шайн.

Вълна от нервен смях се разля от хвърления ми камък. Лейди Виолет беше популярна, но не харесвана, разбрах го веднага. Сигурна бях, че отново ще кръстосаме шпаги.

Шън поизправи рамене. Остави внимателно плетивото си в кошницата в краката си, стана много по-изящно от лейди Виолет преди малко и ми протегна ръка.

— Ела, братовчедке. Да се поразходим в Дамската градина.

Оставих плетивото си.

— Казаха ми, че виолетките там са доста уханни.

Този път смехът беше по-смел.

Никоя от другите не тръгна след нас. Все пак Шън погледна назад и ми каза:

— Побързай.

Отидохме не до Дамската градина с билките и цветята, а горе до една градина на върха на кула, с цветни храсти в саксии, статуи и скамейки. Шън отвори вратата с ключ. Разхождахме се около час, без да си говорим много. Когато си тръгна, тя ми даде ключа.

— Ключът е на баща ми. Това е добро място да се усамоти човек.

— А ти? — попитах я и тя ми се усмихна.

— Докато баща ми беше жив, имах защитник в двора. Сега нямам никого.

— А брат ти?

— Неудобно му е с мен — каза тя сковано. И добави тъжно: — И на мен с него.

— Бих се изправила по-скоро срещу мъже с ножове, вместо срещу онези кучки с иглите.

Тя се засмя, а когато се обърна отново към мен, вятърът бе зачервил страните ѝ и видях нещо от старата Шън в извивката на устата ѝ.

— Но мога да се защитавам и сама. И то добре. — Вдигна ръката си с присвити пръсти и добави: — Време е лъвицата да покаже ноктите си.

И ме остави там, в градината на покрива на кулата, с вятъра, понесъл мириса на жасмин, и с облаците, затичали като кораби по синьо море.

Животът ми започна да придобива шаблон, трескав и наситен. Не виждах изобщо Спарк и Нас. Възлюбен беше влязъл в поредната си роля. Сега го знаеха като лорд Шанс. Викаше ме веднъж на ден, в уречен час, и си говорехме. Винаги питаше дали съм добре и аз винаги отговарях, че съм. Имаше някаква сложна версия за това кой е той и как е тръгнал с баща ми и Лант да ме спасят. Носеше ми малки подаръци: изваян от дърво жълъд с тайник под капачето и кукла, цялата облечена в черно и бяло, и по-добра флейта от онази, която бяхме направили на реката. Веднъж на тръгване ми каза:

— Ще стане по-добре, Пчеличке. Друг някой ще има провал или триумф и хората няма да те наблюдават толкова изкъсо. Бебето на Копривка ще стане по-малко придирчиво и тя няма да е толкова уморена. Когато се роди детето на кралица Елиания, ще можеш блажено да се оттеглиш на заден план в политиката на Бъкип. Ще можеш отново да станеш Пчеличка.

Не беше окуражаващо да го чуя. Но с всяка сутрин започваше нов ден и с всяка нощ оставях още един ден зад себе си.

Най-сериозният ден беше онзи, когато Кланси ме придружи до стаята на Копривка в една кула, където обикновено се събираше личната котерия на кралицата. Бяха една от шестте котерии, които живееха в или близо до Бъкип. Една за всеки принц, една за краля, котерията на Копривка... твърде много, мислех си. Почувствах се малко обидена, когато Кланси докладва на собствената ми сестра за нивото на дарбата ми в Умението и как ѝ се е наложило да ми я притъпи с елфовата кора в Келсингра. Научих, че някои от сънищата ми, не Белите ми сънища, а обикновените ми, бяха изтичали нощем от

ума ми и бяха безпокоили членовете на котерията. С извинение, че е толкова дръзка, Кланси посъветва да бъда притъпявана ежедневно с елфова кора, докато или стана способна да контролирам необузданото си Умение, или то бъде потушено в мен. Копривка ѝ каза, че ще има съображенията ѝ предвид и ще ги обмисли.

Когато заговорих на Копривка като на сестра и я попитах дали и аз нямам дума за това, тя отвърна:

— Понякога възрастен трябва да реши какво е най-добре за един млад човек, Пчеличке. В това нещо ще трябва да ми се довериш.

Но това бе трудно.

Все пак не бяха само неприятни неща. Хеп Веселото сърце дойде в стаята ми много късно една нощ, придружен от Лант и лорд Шанс. Грижливка беше скандализирана, докато не ѝ напомних, че Хеп е доведеният ми брат. Той ми изсвири някакви глупави песни и скоро дори Грижливка се кикотеше. После лорд Шанс ми каза, че когато се почувствам в състояние, би трябвало да разкажа на Хеп всички подробности за онова, което ме е сполетяло, защото било част от историята на Бъкип и трябвало да се съхрани. Спомних си думите на сестра ми и му казах, че ще имам съображенията му предвид и ще ги обмисля.

Хеп се ухили и рече:

— Така си и мислех!

След което поде нова песен.

Дните минаваха, с официални вечери и представления, а след това забавления с други млади благородници на моята възраст. Лейди Симър организираше светския ми график. Братята ми дойдоха на гости, някои със съпругите и децата си, по малко наведнъж. Открих, че вече почти не ги познавам. Обичах ги, но беше отдалечена любов, същата, която и те изпитвах към мен. Гледах ги с Копривка и детето ѝ, слушах шегите и съветите им, и техните „а помниш ли?“, все неща, връщащи към семейство, от което никога не бях била част. Бяха мили. Бяха от онзи вид подаръци, които човек носи на момиче роднина. Ридъл седеше до мен при тези гостувания. Говореше ми, колкото да имам с кого да си говоря, и ме учеше как да се усмихвам на непознати, които ме обичаха и нямаха никаква представа за изпитанията ми —

особено след като нямах никакво желание да ги споделям с тях. В такива моменти се радвах, че Нас ме бе посъветвал да залича белезите си. Когато изобщо говорехме, им разказвах как съм видяла кораби да се превръщат в дракони и за движещи се носови фигури, и за чудесата на Келсингра. Сигурна бях, че омаловажават половината от това като детинска фантазия, и това ме устройваше.

Започнах да разбирам защо татко ми пишеше нощем. И защо след това изгаряше написаното.

Дойде един ден, когато сутринта ми не беше запълнена, защото бременната кралица беше освободила дамите си. Помолих да ми разрешат да изляза на езда и след като ми позволиха, настоях, че ще яздя само Прис. След като се облякох, се ужасих, когато ме уведомиха, че с мен ще излязат четирима други благородници, две от които от моя пол. Още по-неприятно ми стана като научих, че всеки ще е придружен от коняр на кон, а някои от родителите им също ще дойдат с нас. Фицбдителен и лорд Шанс щяха да яздят до мен. Олекна ми на сърцето, като видях, че Нас е там, но той само държеше главата на Прис, докато „моят“ коняр ме наставляваше как да се кача на седлото. Беше повече, отколкото можех да понеса.

— Знам как се яха кон — настоях, но дори за самата мен прозвуча сприхаво и капризно.

По-късно направих нещо по-лошо. Поддържахме спокоен ход, който позволяваше на възрастните да си говорят, а младите да ми казват блудкави тъпи неща. Нас яздеше зад нас. Погледнах назад, видях го и само за миг погледите ни се срещнаха. Наведох се напред и прошепнах на Прис:

— Напред!

Приложих ли Умението върху нея? Не мисля. Но тя препусна с охота, изригнахме пред групата и аз я пришпорих. Тя полетя. За първи път, откакто ме бяха пленили, се почувствах самата себе си, свободна и овладяна, макар да бях на гърба на препускащ кон. Зад нас се чува викове, но ми беше все едно. Свърнахме от пътеката навътре в дърветата и нагоре по стръмен склон. После надолу в малка клисура, през разкалян поток и отново нагоре по друг стръмен бряг. Отначало чувах конски копита зад мен, а после престанах. Продължих напред, лепната за гърба на Прис, и толкова се радвахме една на друга. Излязохме от гората и се озовахме на тревист хълм. Под нас се

разгърнаха ливади като зелен килим, пръснатите по тях овце бяха като разпилени мъниста. Прис спря и двете задишахме в едно.

Чух друг кон зад себе си и се обърнах. Беше точно това, на което се бях надявала. Нас дойде в галоп след нас на черен кон, точно толкова хубав, колкото бяха обещали, че ще му дадат. Спря до мен и потупа коня по шията.

— Как се казва? — попитах го.

— Мейбел — отвърна той. Ухили ми се, а после усмивката му повехна. — Пчеличке, трябва да се връщаме. Всички са уплашени за теб.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Само още малко. Всички те са толкова... — Той изчака. Нямаше дума, която да изрази как ме гледаха, и то отгоре, и че винаги, винаги имаше някой, който да стои над мен. — Никога не ме оставят сама.

Той се намръщи.

— Искаш ли да те оставя сама?

— Не. Мога да съм сама с теб тук. Ти никога не ме гледаш все едно съм нещо странно в супата ти.

Той се засмя, аз също.

— Как върви животът ти? Добре ли се отнасят с теб?

Усмивката му повехна.

— Конярче съм, едно от многото. Старшият на конюшните често ми казва да не си виря носа. Вчера ме сгълча и ми каза, че не трябва да имам любимци между конете. Бях се задържал прекалено дълго при яслата на Прис. — Вдигна ръка и се потърка по тила. — Перна ме с дръжката на една четка, когато казах, че на кобилата на Лант ѝ трябва още овес. „Лорд Фицбдителен за теб, момче! И не ми казвай какво да правя!“ — Засмя се на разказа си. На мен изобщо не ми се стори смешно.

— А ти?

Въздъгнах.

— Всевъзможни уроци. Много преобличане, последвано от седене неподвижно и благоприлично в дрехи, от които те сърби. Лейди Симър винаги е до мен, поправя ме, държи ме „полезно заета“. Винаги вътре.

— Виждаш ли често Спарк? Лант и... — Поколеба се. — Лорд Шанс?

— Спарк — изобщо не. Лант и Възлюбен са почти като баща ми, когато ме остави сама.

Нас се ококори и съжалих, че го казах. Но беше истина. При всичките приказки на Възлюбен почти не го виждах, освен когато ровеше в книгата ми за сънища или ми задаваше въпроси.

— Всички те ми липсват — каза Нас тихо.

— Не идват ли да те видят?

— Спарк? Изобщо не. Лорд Фицбдителен и лорд Шанс? Оседлавам им конете и Лант — лорд Фицбдителен — винаги ми пъха монета. Поглеждаме се и знам, че ми желаят добро. Но винаги има хора, които ме гледат, и външности, които трябва да се поддържат. — Потупа джоба си и той издрънча. — Чудя се дали изобщо ще ми се даде време да ида и наистина да похарча няколко от тези монети.

Чухме конски тропот и Нас леко отдръпна коня си настрана, когато първо Лант, а след това Възлюбен излязоха от дърветата. И двамата изглеждаха притеснени. Възлюбен спря до мен и заговори много бързо:

— Муха е ужилила кобилата ти и тя е избягала с теб. Нас е дошъл и е хванал оглавника й. Нас, слез от коня и дръж юздите на Прис. Бързо! — И добави строго към мен: — Пчеличке, никога повече не трябва да излагаш Нас на такава опасност от порицание. Трябва да изглеждаш потресена, когато дойдат другите.

Нас направи каквото му казаха. Може би гневът, който ме изгаряше, щеше да помогне да изглеждам „потресена“. Всеки път, когато изобщо започнех да харесвам Възлюбен, той намираше нещо, с което да разпали тези пламъци. Искаше ми се да го заплуя само като чух, че пренебрегват Нас така. Поех си дъх, за да му го кажа.

Но ето, че дойдоха двама коняри и нечий баща, всички заразпитваха дали съм паднала, а единият коняр намръщено посъветва да ми дадат по-кротък кон, „докато младата дама добие по-добри ездачески умения“.

Върнахме се до равната пътека и две от майките настояха, че трябва да се прибираме, защото били много притеснени и не искали да видят нов инцидент с „непослушен кон“. Всички младежи ме гледаха ококорени. Нас отново изостана в края на процесията.

По-късно Копривка ме повика за „няколко думи“. Бяха повече от няколко и бебето ѝ ревеше, а тя крачеше и леко го подрусваше, докато ми напомняше, че вече трябва да се държа с достойнство. Не я попитах дали е решила за Умението ми. Не беше добър момент да ѝ напомням, че съм своенравна в много отношения. След това Ридъл ме придружи до стаята ми. Когато ме остави при вратата, каза:

— Ако е някаква утеха, на татко ти също не му харесваше този аспект от живота му. Но се справи, така че и ти трябва да го направиш.

Вечерта си легнах рано, с мисълта, че боят на Дуалия го бях понасяла по-лесно от лекцията и разочарованото лице на Копривка. Както вече правех, стегнах добре стените си, преди да се опитам да заспя, колкото за да задържа кошмарите в себе си, толкова и за да не пусна други да проникнат отвън. Прозорецът ми беше тъмен и замъкът тих, когато се събудих от някаква далечна музика. Известно време лежах неподвижна и слушах, зачудена кой свири в такъв час и за кого. Не можех да различа инструмента, но музиката съвършено подходеше на настроението ми. Внушаваше самотност и в същото време не беше съвсем тъжна, все едно, че да си сам не е чак толкова лошо.

Станах от леглото и си облякох нощен халат. Вратата към кътчето на Грижливка беше затворена: тя спеше дълбоко. Излязох в коридора и се поколебах. Но никой изобщо не ми беше забранявал да се движа сама нощем из Бъкип. Затворих тихо вратата. Вслушах се, но не можах да определя откъде идва музиката. Затворих очи, за да се съсредоточа по-добре, и тръгнах, далече от стаята ми и от големите покои на Копривка и Ридъл в края на коридора. Подминавах врата след врата. От време на време спирах, за да се вслушам. След това продължавах.

Музиката се усили. Стигнах до една врата и долепих ухо до нея. Не чух нищо. Но когато се отдръпнах, музиката беше силна. Заспорих със себе си. Любопитството ми надделя. Почуках на вратата.

Отговор не последва.

Почуках отново, по-силно, и изчаках. Никакъв отговор.

Хванах дръжката на вратата. Не беше заключено. Отворих и видях уютна стая, по-малка от моята. В камината гореше огън — дори и през лятото старите камъни на Бъкип пазеха студ. Пред огъня, на

стол с възглавнички, изпънал късите си крака на столче, кръглолик мъж излъчваше с Умение музиката, която сънуваше.

Бях запленена от това и сърцето ми се окрили все едно пристъпих в някоя стара оживяла приказка. В скута му спеше сива котка, май котарак. Вдигна глава. *Уютно ни е.*

— Винаги ли излъчва музика, когато спи? — проговорих тихо.

Котката само ме погледна. После мъжът отвори очи и също ме погледна. Не изглеждаше изненадан или стреснат. Очите му бяха помътнели, като на старо куче. Имаше старческо лице, малки очи с тежки клепачи и малки уши плътно до черепа. Облиза устни и върхът на езика му остана навън. После каза:

— Сънувах песен за малкото момиче на Фиц. Ако изобщо я срещна.

— Това съм аз — отвърнах и се приближих плахо.

Той посочи възглавницата на пода до стола.

— Можеш да седнеш, ако искаш. Възглавницата е на Пушльо, но сега той седи на мен. Няма да има нищо против.

Ще имам.

Седнах на камината и го погледнах.

— Ти Шишко ли си?

— Така ме наричат. Да.

— Татко ми пишеше за теб. В дневниците си.

Широка усмивка цъфна на лицето му. Беше глуповатичък, осъзнах.

— Липсва ми — каза той. — Носеше ми бонбони. И сладкишчета, поръсени с розова захар.

— Много мило.

— Вкусни са. И хубави. Обичах да си ги подреждам в редичка и да си ги гледам.

— Аз обичах да подреждам свещите на мама. И да ги мириша. Но не и да ги паля.

— Имам четири месингови копчета. И две дървени, и едно от раковина. Искаш ли да ги видиш?

Исках. Исках прости неща, като показване на копчета. Котката измърка, скочи от скута му и се настани на възглавницата. За Шишко беше болезнено да стане, да отвори едно чекмедже и да извади кутията си с копчета, и разбрах, че е стар. Ходенето не беше лесно за него, но

копчетата му бяха важни. Донесе кутията си на стола. Одеялото му беше паднало на пода. Вдигнах го и го нагласих отново върху краката му. Докато ми показваше всяко копче, ми разказваше как го е намерил. След това го попитах:

— Можеш ли да ме научиш да излъчвам музика с Умението?

Той ме погледна.

— Моята музика ли? — каза много тихо. Беше несигурен. Предпазлив.

Замълчах. Бях ли развалила всичко, като го попитах за това?

Той ми протегна ръка. Поколебах се, а след това отпуснах ръка в нея и пръстите му се затвориха около моите. Допирът му жужеше от сила.

— Трябва да е много тихо — каза ми. — Не бива да пускам музиката си силно. — Направи нещо на стените ми и изведнъж се озовахме зад неговите по някакъв много особен начин. — Сега — промълви той. — Ето как се прави музиката. — Усмихна се. — Ще започнем с котешкото мъркане.

В онази нощ си спечелих приятел и учител.

Върнах се в спалнята си много преди разсъмване. Беше ме учил на музика, съставена от котешко мъркане, скърцането на люлеещ се стол и тихото прашене на огън. Беше ме загърнал в „Не я виждай!“ преди да се промъкна обратно до стаята си. На другия ден бях сънена. Беше ми все едно. Той ме очакваше, когато се върнах същата нощ. Помогна ми да изградя „палатката“, както я нарече, която беше по-здрава от всяка стена Умение, която бях постигала някога. Беше запазил едно хлебче с джинджифил от през деня, защото вече му носеха всички ястия в стаята. Поделихме си го, както споделихме и нашата музика от котешко мъркане, като добавихме към нея още нещо. После галихме котарака. Беше по-забавно от всичко, което бях имала с някого през целия си живот.

По-добре дори от деня, в който татко ме беше завел на пазара в Крайречни дъбове, защото нямаше заклани кучета и промушени просяци. Просто си играехме.

За човек, който никога не си е имал с кого да си играе, беше изумително.

---

[1] Милосърдна (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Плодовита (англ.). — Б.пр. ↑

46.

КАРИЕРАТА

Шестте херцогства имат много предания за хора, изчезващи в стълбове на Умението. И много за хора, които внезапно излизат от някой. В много от тях хората бягат от несправедливо наказание и камъните им дават убежище от нападателите им. В онези, в които се появяват чуждоземни или странни хора, те изпълняват желания, например подобро здраве.

Всички тези приказки, вярвам, са вкоренени в неумишлено използване на стълб на Умението от някой, който не е обучен.

История на Камъните на Умението в
Шестте херцогства и отвъд тях
Сенч Звездопад

Нещо е сбъркано с луната.

Примигах. Да. Имаше луна. Луна в тъмното означаваше, че вече не бяхме в стълба на Умението. Нито между Стълбове на Умението, където и да беше това „между“. Бяхме някъде на земята и гледахме луната. Враната беше на гърдите ми. Когато се размърдах, подскочи и отлетя. За миг лунна светлина пробяга по алените й пера, а след това изчезна. Прохладният нощен въздух галеше нежно кожата ми. Под гърба ми беше корав камък. Отместих очи от луната и видях стълба-Умение, който ме беше изсипал навън. Отвъд него — гора.

Това не беше Келсингра.

Луната, настоя Нощни очи.

Вдигнах очи към нея. О. Беше почти пълна. Беше пълна, когато бяхме влезли в стълба. Или бяхме излезли от стълба преди да сме

напуснали, или бяхме стояли вътре близо месец.

Или по-дълго?

— Къде сме? — попитах на глас, за да не мисля за изгубени дни. Или месеци. Години? Имаше легенди за хора, изчезващи в изправени камъни и появяващи се години по-късно или непроменени, или много, много стари. Зачудих се дали съм се състарил. Определено се чувствах по-стар. По-слаб. Представих си Копривка като старица, Пчеличка като майка. Надигнах се и потръпнах.

Къде сме?

Където трябва да сме. Единственото място, останало за нас.

Отне ми усилие да се изправа. Над мен — звезди и почти пълна луна. Погледнах нагоре към стръмни скалисти стени, а отвъд тях — тъмни очертания на вечнозелени дървета. Подуших вода. Извърнах глава и проследих миризмата. Сандалите ми заскърцаха по пясък и камъчета. Теренът леко се спускаше и стигнах до голямо четвъртито изкуствено езеро със застояла вода. Подуших зеленина. Коленичих, гребнах вода и пих. И пих още.

Отпуснах се на земята. Все още бях гладен, но утоляването на жаждата поне притъпи главоболието, което просто бях започнал да приемам. Огледах наоколо и бавно разпознах мястото. Кариерата. Там, където Праотците някога бяха изсичали камък и бяха оформяли блоковете на камъка-Умение. Не беше далече от мястото, където Искрен бе свършил дните си като човек. Беше изваял своя дракон от блестящ черно-сребрист камък и се беше извисил като дракон, за да защити Шестте херцогства.

Точно където трябва да сме.

Не! Искрах да докосна стената на стълба, която трябваше да ни пренесе до Келсингра.

Знам. Но точно тук трябва да сме.

Познавал бях това място някога. Беше се променило много и изобщо не беше. Помъчих се да си спомня къде беше стояла опърпаната палатка на Искрен, къде беше наклал огън, къде бяхме лагерували. Лунната светлина блещукаше по дебелиите сребърни жили в скалата. Лъкатушешката ми пътека ме поведе между и отвъд зарязаните блокове паметен камък. Някога котериите на Умение на Праотците бяха дошли тук, за да изберат камък и да изваят съществото, което щеше да се превърне в хранилището на техните

спомени и тела. Подозирах, че е било традиция на Праотците, която по някакъв начин бе споделена с няколко котерии на Шестте херцогства. Може би някъде тази история бе съхранена, в стените на Келсингра или в паметните блокове на Аслевял.

Намерих стария бивак на Искрен. Почти нищо не беше останало след всичките тези години. Бях се надявал да намеря повече, защото бяхме оставили всичко, когато избягахме. Какво можеше да се намери? Останките от лъка на Кетрикен, нож, одеяло? Нощта беше студена и една дебела завивка щеше да ми е добре дошла. Странно беше да изляза от лято в топла земя в лято сред Планините.

Не е останало много от лятото, боя се. Вдигни глава и подуши, братко. Надушвам края на лятото и листа, които скоро ще закапят.

Възможно ли е да сме били в камъка толкова дълго?

Нищо ли не помниш от преминаването ни? Вълкът май беше искрено изненадан.

Нищичко.

Нито Искрен? Нито Умен? Нито неволния допир със Сенч?

Стъписах се. Заопипвах слепешком назад. Спомних си побойниците, които ни нападнаха в стария град, и си спомних как неволно опрях ръка на погрешната стена на камъка-Умение. Натиснах навътре в паметта си.

Ето те, момчето ми!

Остави го на мира. Това не е негово място, нито неговото време за това. Той има задача.

Покажи тази игла и винаги ще си добре дошъл при мен.

Бях лежал на гръб, загледан в луна, която скоро щеше да стане пълна. Въобразил ли си бях онези докосвания на умове до моя? Въобразявах ли си ги сега? Умората ме заля.

Нещо много е сбъркано с нас. Нещо като болест, но не е.

Пътуването през стълб. Така се почувствах, когато напуснах Аслевял и се бях изгубил в камъните.

Не. Това е нещо друго, настоя вълкът.

Пренебрегнах го. Колко време? Най-малко месец бяхме скитали между стълбовете. Пчеличка и другите вероятно вече бяха стигнали до Бинград.

Беше като удар на студена вълна. Всички те щяха да мислят, че съм мъртъв! Трябваше да ги уведомя, че съм жив. След това можех да

изчакам няколко дни, докато се възстановя от пътуването си през стълбовете. След това щях да тръгна по стария път на Умението до изоставения пазар и неговия стълб. Оттам можех да се върна в херцогство Бък. Колко време щеше да мине, докато се прибера у дома? Преди следващата пълна луна! Време беше да уведомя Предан, че съм жив, и той щеше да каже на Пчеличка веднага щом тя пристигне.

Помъчих се да се съсредоточа. Но внезапно осъзнах колко съм измършавял. Ребрата ми се брояха. И бях премръзнал до кости. Първо си запали огън. С какво? По стария начин. Щях да въртя суха клечка в дълбей, ако се наложеше, но изведнъж усетих нуждата от огън. Светлина и топлина, за да се съсредоточа, а след това щях да пресегна с Умението.

Искрен каза да не правиш това. Помниш ли? Спести си тази сила за задачата си. Ще ти трябва.

Не. Нищо не помня от преминаването ни. Каква задача? Нищо не помня.

Ще си го спомниш, ако наистина искаш да си спомниш.

Да ми казва такова странно и дразнещо нещо. Хапливите му думи се люшнаха между нас, щом тръгнах да търся дърва. Луната хвърляше призрачна светлина по запустялата кариера. Дъжд и вятър бяха струпали сухи клони и листа, но малко растеше по каменната кост на земята. Гладът беше впил нокти в корема ми.

Гора обрамчваше кариерата. Движех се по ръба ѝ и събирах сухи дърва. Цвърчаха насекоми, а над главата ми прелитаха прилепи, подгонили храна.

Бодливо прасе!

Усетих го в същия миг, в който възбудата на Нощни очи изригна в мен. Неволно се усмихнах. Никога не бях успявал да сдържам увлечението му по бодливи твари и неведнъж бях измъквал бодли от носа и лапите му. Пуснах събраните за огъня дърва и избрах един подебел клон.

Бодливите прасета разчитат на бодлите си за защита. Бавно подвижни са, едни от няколкото видове дивеч, които можеш да убиеш с прът. Това държеше гърба и опашката си към мен, докато се опитвах да го заобиколя, за да мога да го ударя по главата. Докато го убия, бях останал без дъх. Страхът ми от работата, която предстоеше преди да мога да го изям, почти надделя над глада ми. Почти.

Направих два прехода, за да занеса дървата и убитото бодливо прасе до едно място в кариерата, близо до стария ни бивак. Дървата около кариерата бяха сухи като прах. Нямах желание да ги подпаля с небрежна искра. Но скоро ми се дощя да имам каквато и да било искра. Ножът ми, плячкосан от нападателя, беше единственото ми голямо сечиво. Наострих пръчка за разпалването и издълбах дупка в един дебел сух клон. След това се заех с безкрайната задача да въртя пръчката между дланите си в усилие да натрупам достатъчно топлина, та дървото да затлее. Непрекъснато ми се налагаше да спирам, за да си отдъхвам. Раменете и лактите ме заболяха адски.

Опитай пак! — нареди тихо Нощни очи и осъзнах, че съм задрямал. Взех пръчката в посребрената си ръка и започнах да я въртя. Изведнъж задачата ми се стори безнадеждна. Забих побеснял пръчката в дупката и изревах:

— Просто искам огън! Толкова много ли искам? Огън!

Избухнаха пламъци. Не искра, не струйка дим. Пламъци скочиха нагоре от двете парчета дърво и аз се дръпнах бързо назад. Сърцето ми заблъска в гърлото.

Не знаех, че можем да правим това!

И аз.

Не го оставяй да угасне!

Нямаше, разбира се. Струпах съчки върху пламъците и загледах как се разпалиха. Блясъкът избута сенките назад и среброто в черния камък заблещука. А посребрената ми длан засия, щом я погледнах, разкъсван между удивление и страх. Прагматизмът се наложи. Събрах още дърва, а след това се заех с плячката си.

Дрането на бодливо прасе е една от най-щекотливите дейности на света. Най-добрият начин е да се окачи разпънато, но нямаше връв, а и в кариерата нямаше подходящи дървета. В крайна сметка работата и главоболието си струваха. Беше тлъсто като есенна дива свиня и докато го печех на огъня, цвърчеше и вдигаше тънък мазен пушек. Ядох, докато се заситих, а след това спях увит в наметалото на убитата жена. Събудих се под просторно синьо небе. Разпалих огъня и ядох пак. Вече чувствах, че мога да посрещна деня.

Спомних си, че недалече от кариерата бе имало поток. Поток, пълен с риба. Славея. На бреговете на онзи поток ѝ бях казал, че не я обичам, в усилие да бъда искрен. Тогава бяхме слели телата си в нещо,

което беше не повече от животинска утеха, но с него бе започнала странна и трудна връзка, която щеше да продължи, с прекъсване, над дванайсет години. Славей с тънките ѝ пъстри чорапи и с нейния горд богат съпруг, заслушан, докато тя пееше за нашето приключение. Е, този куплет беше пропуснала, помислих си и дори се усмихнах.

Върнах се при огъня. Пъстра кълвеше вътрешностите на бодливото прасе. Погледна нагоре — късче черво бе увиснало от посребрения ѝ клон — и попита с надежда:

— Къщи?

— Днес спя и после ловя риба — казах ѝ. — Малко за ядене и малко за сушене. Не възнамерявам да пътувам отново гладен. Три дни почивка и ядене, после продължаваме пътуването си.

Ще е по-умно да си изберем парчето камък и да започнем веднага.

Присвих се смълчан до огъня. Знаех за какво намеква вълкът.

Отивам си у дома. Не в камък.

Фиц. *Отдавна знаехме, че ще се стигне до това. Колко често сме сънували как се връщаме тук и извайваме нашия дракон? Ето ни и е време, и може би имаме достатъчно време и сила да го направим. Не бих искал да останем затънали в камък, както беше Момиче на дракон.*

Оформих мисълта непреклонно и я изрекох на глас.

— Не мисля, че сме стигнали този момент. Не съм стар. Просто съм уморен. Малко почивка и...

— Къщи? — попита Пъстра настойчиво. — Пчеличка! Пчеличка! Нас! Шутът! Лант! Спарк!

— Лант е мъртъв — казах ѝ, по-рязко, отколкото исках.

Вълкът проговори още по-рязко.

Настоявай да бъдеш упорит и ще бъдеш мъртъв. И аз с теб.

Умът ми замръзна.

— Отиваме къщи! — заяви Пъстра.

— Скоро — казах ѝ.

— Сега — изграка тя. Откъсна последно късче черво от бодливото прасе и то се уви около сребърния ѝ клон. Тя го издърпа ловко с единия си крак, намести го и го глътна. Оправи перата си, синьо-черни и алени. — До скоро! — добави и литна. Загледах се след нея.

— Полетът е дълъг! — извиках ѝ. Имаше ли изобщо представа къде сме?

Тя направи кръг над старата кариера, ниско над каменните блокове и купчините отломки. В долния край имаше събрана дъждовна вода. Пъстра се плъзна над нея и се обърнах, за да проследя полета ѝ, но тя излетя право към стълба-Умение. Уплаших се, че ще намеря пърхаща паднала птица. Но тя изчезна в камъка гладко.

— Не знаех, че може да прави това — казах. — Дано излезе непокътната.

Не е първото ѝ пътуване през камъните. И има Умение на клюна.

Вярно.

Не можех да ѝ помогна, но сърцето ми се сви от това, че може никога да не я видя отново. Напомних си, че си имам собствен план за пътуването си. Направих няколко курса за дърва за огъня. Изпекох кокалите на бодливото прасе, докато се пропукаха и можех да смуча костния мозък. След това беше време за риба. От много време не бях ловил риба. Отидох до поточето и намерих едно място, където нямаше да хвърлям сянка над водата. Останах доволен, че помня толкова добре какво трябва да се прави, и още по-доволен от двете уловени хубави тлъсти пъстърви. Нанизах върбова пръчка през хрилете им и ги оставих във водата, докато бъда възнаграден с още две. Две за ядене тази вечер и две да опуша или изсуша за пътуването ми. Почувствах се много удовлетворен.

Сигурен ли си, че „изобщо не помниш“ какво те посъветва Искрен?

Препънах се в камъка и отново се озовах навън. Нямам никакъв спомен за преминаването ни.

Ти беше дълбоко в Умението. Искрен те намери. Сега той е голяма риба там, плува в онези дълбоки течения. Каза ти да изваеши дракона си и да не го бавиш. Крал Умен беше там, по-малък и по-слаб. Сенч беше с него. Пожелаха ти успех в това усилие.

Най-сетне проговорих.

— Изобщо не помня това. Наистина съжалявам.

Аз помня вместо теб. Той те предупреди да не го отлагаш. Той за малко не се провали. Ако не беше довел Копривка и ако тя не беше това, което беше, щеше да има един полудовършен дракон и един

мъртъв крал. И вероятно нашествениците от Външните острови щяха да владеят замък Бъкин сега.

Не рискуваме за такива високи залози, какъвто бе той.

Само живота ти. И моя.

Ще помисля над това тази нощ.

Фиц. Не искам да престана да съществувам. Превърни ни в дракон. Дай ми този ценен живот. Дай ми да дишам отново нощния въздух, да ловувам, да усещам нощния студ и зноя на слънцето. Имаше такава жажда в думите му. Почувствах се егоистично. Нощни очи преживяваше света чрез мен, но сетивата ми бяха само бледа сянка на онова, което той бе някога.

— Нощни очи. Какво си ти?

Той помълча.

Аз съм вълк. Нужно ли е да ти се напомня това?

— Беше вълк. Какво си сега? Призрак, който живее в мен? Смесица от моите спомени и мисленето ми какво би могъл да кажеш или направиш?

Едва ли. Защото помня Искрен, а ти не. И живях с Пчеличка, отделно от теб, и тя ме чу.

Съжалявам, че нямах повече време да ѝ говоря за теб. Да ѝ разкажа историите, които ѝ обещах да научи.

Постарах се в това. Тя знае много за времето ни заедно. Много за моя живот.

Радвам се за това.

И аз. Така че не си ме представяш.

Ти живееш в мен.

Да. И ако умреш, умирам с теб.

— Искам да си ида у дома. Искам да видя Пчеличка. Трябва да съм с нея и да стана по-добър баща, отколкото бях. Трябва ми шанс да съм по-добър с нея.

Точно това каза на Искрен. Ще повторя какво каза той. Друг някой ще бъде това за теб. И трябва да се довериш, че ще го направят добре. Както ти с неговия син. Синът, който той така и не среща.

Каква е тази спешност да извая камък?

Братко, нещо те яде. Отвътре. Усещам го. Престани да се криеш от самия себе си.

Твърде дълго бях в камъка. Това е. Опипах ребрата си с посребрените си ръце. Усетих изпъкналите си кокали. Мислиш ли, че имам червеи?

Знаеш, че имаш. Ядат те по-бързо, отколкото тялото ти може да се самоизцери.

Огънят беше догорял. Разбърках въглените и го разпалих. Изпекох две от рибите на жарта и ги изядох. Погледнах другите две. Все още бях гладен. Можех да хвана още утре за пътуването си. Разбърках отново жарта и сложих рибите на нея.

Кога ще решиш?

Скоро.

Почти чух въздишката му, същата въздишка, която издаваше, когато му се искаше да тръгне на лов нощем, а аз си оставах вътре да пиша унило на хартия, която щях да изгоря на сутринта. Боднах рибата. Беше почти готова. Яденето на сурова риба щеше да ми докара още червеи. Усмихнах се горчиво. Щяха ли тези червеи да изядат другите, за които вълкът настояваше, че вече имам? С две пръчки обърнах рибата върху жарта. Търпение.

Завалях. Усетих две топли капки на китката си. Не. Кръв. Носът ми кървеше. Посегнах и го стиснах, за да спре.

А ако не спре?

Винаги спира.

И тялото ти винаги се изцерява само.

След малко отпуснах ръката си. Нямахше повече кръв.

Виждаш ли?

Никаква реакция.

— Вълк. Още ли си с мен?

Намусено признание.

Хрумна ми една мисъл.

— Ако потрябва. Ако нещо ме сполети, би ли могъл да отидеш при Пчеличка? И да си с нея до края на живота ѝ?

Бих бил сянка на сянка.

— Би ли могъл да го направиш?

Може би. Ако стените ѝ са смъкнати и всичко е наред. Но не бих.

— Защо не?

Фиц. Не съм нещо, което можеш да отдадеш. Ние сме преплетени.

Извадих рибата от огъня. С клонка изтупах пепелта. Ако не бях толкова гладен, щях да обеля кожичката. Сега едва изчаках да изстине, преди да почна да ям лакомо. Почувствах се по-добре.

Погледнах към небето. Дори и лете нощите тук бяха мразовити. Реших, че трябва да събера още дърва. Пътеката от кариерата минаваше покрай изоставени блокове дялан камък и Нощни очи проговори пак. *Харесва ми това парче.*

Не е много голямо.

Само двама сме.

За да го успокоя, тръгнах към скалния къс. Видях защо са го изоставили. Беше част от по-голям къс, който се беше откършил по дебела сребърна жила. Блестеше черен и щедро прошарен с нишки Сребро. Беше много по-малък от онзи, който бе използвал Искрен — някъде колкото магарешка каручка. Прокарах длан по горната му стена. Усещането бе много странно. Открих, че грубият камък-Умение е празен. Празен и чакащ да бъде запълнен. Усещането бе неопределимо. Исках да го докосвам. Слънцето го беше затоплило приятно. Ако бях котка, щях да се свия на кълбо върху него.

Много си упорит.

А ти не си ли?

Бях като кутре. Исках да те мразя. Помниш колко див бях, когато за първи път ме видя в клетката, нали? Дори докато ме отнасяше се опитвах да те ухапя през решетките.

Но наистина беше още кутре. И се бяха отнасяли лошо с теб. Нямахше причина да ми вярваш или да слушаш какво ти казвам.

Вярно.

Беше мръсен и вмирисан, само кожа и кости. Прояден от паразити и изпълнен с гняв. Но точно този гняв ни беше привлякъл един към друг. Общата ни ярост към пътеките, които ни бяха вкарали в капан, бяха свързали умовете ни, а в онези първи няколко мига не бях осъзнал, че са се слели. Че сме поставили началото на една дълбока връзка на Осезание, все едно дали сме го искали, или не.

— О, кутре — казах на глас.

Така ме нарече тогава.

Осъзнах какво бяхме направили. Слетият спомен се беше излял от нас в камъка. Можех да го усетя под дланта си и знаех точно къде ще го намеря, щом я преместя. Имаше едно петно на козината на врата на Нощни очи, където черните косми леко се бяха закъдрили над гъстата му сиво-черна козина. Имах сетивен спомен какво беше усещането, щом отпуснех дланта си там. Често поставях ръката си на гърба му, докато вървахме един до друг или седяхме на ръба на някоя стръмнина, загледани над морето. Беше естественото място, където да падне ръката ми. Допирът, който бе подновявал връзката ни като повтаряна клетва.

Хубаво беше да го усетя отново.

Беше нужна воля, за да вдигна ръката си. И ето го там, на камъка. Не беше косми и козина, и топъл дъх на животно под нея. Но беше точно с големината и формата на ръката ми, и там, където бе лежала дланта ми, можех да видя всеки отделен косъм.

Вдишах дълбоко. Все още не. Не. Отдалечих се.

Нощни очи вътре в мен се беше смълчал.

Трябваше да мина през стария ни бивак. Кетрикен беше толкова млада тогава. Аз и Шутът вече на възраст, но все пак не толкова стари. Старата Кетъл с нейните мъдри старчески очи в гнездата им от бръчки, и нейните дълбоко пазени тайни. И Славея. Славея, която можеше да ме раздразни като бръмнала мушица. Огледах се. Дърветата бяха по-високи. Под краката ми, на камъка — само прогизнали и изгнили парчета плат и въже. Сритах го и обърнах един пласт, който бе запазил цвета си. Синьото беше от наметалото на Кетрикен. Наведох се и го опипах. Моята кралица, помислих си и се усмихнах. Бутнах с пръст изгнилия плат. Под него нащърбената и ръждясала стара брадва беше едва разпознаваема. Изправих се и продължих.

По-нататък беше мястото, където Искрен бе изваял своя дракон. Каменни късчета все още бяха осеяли празното пространство, където драконът му беше стоял присвит. Беше използвал длето, с камък за чук в юмрука, а след това бе натопил ръцете си в сурово Сребро и го беше изваял и оформил с тях. Моят крал. Наистина ли ми беше казал, че е време и аз да извая своя дракон? Казал ли ми беше, че е време да предам Пчеличка на грижите на някой друг? Че е време да предам човешкото си тяло за тяло от камък и Умение?

Не. Утре, щом се съмнеш, щях да стана и да ловя риба. Щях да хвана много риби и да ги изям всичките. После щях да хвана още и да ги опуша, а на следващата сутрин щях да поема към изоставения пазарен павилион. Зачудих се дали зимата е убила стария мечок, или ще ме притесни пак.

Ще умрем преди да стигнеш там. Фиц, знам тези неща. Защо не искаш да ме послушаш?

Не мога.

И това беше истината. Не можех да изоставя надеждата, че бих могъл да се върна при Пчеличка. Червеите не бяха чак толкова ужасно страдание. Бърич беше знаел няколко лека за тях. Лечителите в Бъкип отглеждаха всичките билки в Дамската градина. Стигнеш ли у дома, щях да отдъхна и да стана силен отново. Щяхме да сме заедно с Пчеличка. Щяхме да напуснем кралския двор с всичките му правила. Щяхме да пътуваме на коне. Щяхме да ходим от замък на замък все едно сме странстващи менестрели и тя щеше да научи историята и географията на Шестте херцогства. Шутът щеше да дойде с нас, и Нас също. Щяхме да живеем просто и да се движим леко, и щяхме да сме щастливи.

Няма да гледам как умираш.

Нямам намерение да умирам.

Някой има ли?

Събрах дърва. Имаше много нападали клони. Нямах как да срежа по-големите. Усмихнах се и си спомних как Искрен беше върнал резеца на меча си, преди да ми го даде. Върнах се при ръждясалата брадвичка. Взех я, припомних си я и след това избутах ръждата. Хлъзнах острието между палеца и показалеца си, представяйки си натовчен ръб. Направата на дръжка отне повече време. Но с брадвата насякох добър запас по-дебели клони и ги отнесох при огъня. Замириса ми на рибата, която бях пекъл, и съжалих, че няма още. Добавих дърва в огъня и седнах до него.

Събудих се внезапно посред нощ. Лежах на студен камък и огънят беше почти угаснал. Разпалих го наново. Радвах се, че имам достатъчно дърва да изкарам нощта, защото нямах никакво желание да се лутам в тъмното за още. Зачаках вълкът да ме укори заради глупостта и мързела ми.

Не го направи.

Отне ми известно време, докато осъзная, че си е отишъл. Просто си беше отишъл.

Бях сам.

47.

ВЪЛЧЕ СЪРЦЕ

Ревъл, ако обичаш, моля те прескочи до Крайречни дъбове днес. Марли книгоvezката ме извести, че поръчката ми е готова. Поверявам ти да прецениш качеството ѝ и да я приемеш или да я помолиш да я преправи. Погрижи се страниците да са добре подвързани за корицата и хартията да е с добро качество, и релефът на корицата да е добре щампован. Моля достави я само на мен, ако прецениш, че си струва парите, които ще похарчим. Тя е подарък за господарката Пчеличка и желая да я изненадам с нея лично.

От документацията на Ревъл във Върбов лес

Продължавах да се виждам с Шишко всяка нощ, въпреки че това ме правеше много глупава и затъпяла през деня. Не ме интересувахе, че ме гълчат, че не знам халкидските глаголи, и че трябваше да разшивам всички шевове на бродерията си, за да направя маргаритките зелени. Всяка вечер си лягах и заспивах малко преди музиката му нежно да ме събуди. Тогава забързвах по коридора в нощния си халат за най-хубавите часове в живота ми.

Исках да му дам нещо. Каквото и да е. Цветните кърпи, които бях купила за Ревъл, все още бяха в гардероба ми. Отне ми доста време да реша, че мога да ги дам на Шишко. Но дори те не бяха достатъчни да изразят онова, което изпитвах към добрия старец. Имах мастило и четки за моя дневник на сънищата. Много внимателно откъснах страница от него и нарисувах Пушльо. Оцветих го, със зелените му очи и черни зеници, сивата му козина и малките бели нокътчета.

Шишко се зарадва на подаръците ми. Обеща, че ще ги запази в тайна. Върнах се в стаята си и се пъхнах в леглото уморена и щастлива.

Събуди ме гласът на Спарк — седеше на края на леглото ми.

— Пчеличке. Събуди се!

— Какво? Ти ли си!? Къде беше? Липсваше ми!

— Шшт. — Тя кимна към стаичката, където похъркваше Грижливка. — Тук съм, в замък Бъкип. Заета съм с много неща. Когато се върнахме, ме повика лейди Копривка. Лорд Ридъл ме упълномощи. Бдях над теб. Пазех те.

— Защото избягах на Прис ли? — Стана ми неприятно. Каква глупост бях направила! Сестра ми вече не ми вярваше. Бях излъгала доверието ѝ.

Спарк поклати глава.

— От първия ден, в който се върнахме. Преди години сестра ти Копривка също е била чужда в замък Бъкип, когато е била още момиче. Страхуваше се, че ще се намерят хора, които да искат да се възползват от теб. Ридъл се съгласи. Тъй че те наблюдавам и на всеки няколко дни им донасям.

— Как така не те виждам тогава? О! — Очите ми зашариха по стените да видят шпионка, за която бях сигурна, че е някъде там.

Тя се усмихна.

— По-добре мога да те наблюдавам, когато съм невидима. Научена съм как да се движа из Бъкип невидима. Някой ден, може би, ще ти покажа.

— Защо си тук сега?

— Да те уведомя, че Шишко не може да пази тайна. Ще покаже кърпите. Носеше две от тях, когато си лягаше. И рано или късно ще покаже портрета на Пушльо на някого. Твърде доволен е, за да не се похвали. Работата несъмнено е твоя. Никой не рисува като теб, още по-малко с такива подробности.

— Копривка ще забрани ли да сме приятели с Шишко?

Тя сви рамене. В косата ѝ, скъсена от траурното подрязване, имаше нишки паяжина. Пресегнах се и ги махнах.

— Копривка ще реши. Но ще разберат. Защото трябва да им докладвам утре.

— Ще им кажеш ли, че си ме предупредила?

Тя въздъхна.

— Ти ще им кажеш ли?

— Не. Абсолютно.

— Аз съм ужасен шпионин — призна си тя и после се измъкна тихо през вратата.

Усмигнах се.

Не спях изобщо. На заранта помолих Грижливка да ми донесат закуска в стаята, за да мога да отложам ужасната работа с обличането и суетенето с косата. Тя се притесни, че съм болна, и отстъпи. Ядох, а след това се предадох да ме тимарят и кичат с дрехи, да решат късата ми коса и да я стягат с игли както намерят за най-добре, преди да сляза за поредната си служба като дама при кралица Елиания. Коремът ѝ вече беше щръкнал напред като нос на кораб и всички приказки бяха за бебето, което щеше да дойде, и всичкото ни шиене беше за бебето. После бяха уроците ми, по езици и по история.

Отидох за обяд изпълнена със страх за това, което предстоеше. Седнах на подиума с другите знатни особи и ядох с тях. Към края на обяда Ридъл ме покани на езда с Копривка и него следобеда. Очите му гледаха добродушно. Приех с официална учтивост и бях подкарана обратно до стаята си от лейди Симър. Грижливка беше приготвила подходящо облекло. Дрехите ми за езда бяха в зелено и жълто, цветовете на Върбов лес. Това ме накара да помисля как всъщност се вметвам в йерархията на Пророците.

Заслизах, примирена с тълпата, която щеше да ни придружава. Но дори дойката и бебето не бяха там, а Ридъл освободи конярите, дори Нас, който се бе задържал наблизо с плаха надежда. Ридъл ме метна безцеремонно на коня ми, а Копривка се качи на нейния без ничия помощ. Тръгнахме ходом, после, щом излязохме през портите на Бъкип, преминахме в лек галоп. Не говорехме. Пришпорихме конете по черен път, който водеше до затулена долчинка до един поток. Тук слязохме и оставихме конете да се напият. И Копривка каза:

— Знам, че посещаващ лорд Шишко всяка нощ. Трябва да знаеш, че не е редно да тичаш из замъка по нощница.

Наведох глава и се постарях да изглеждам смутена.

— Е? — настоя тя.

— Той ми е приятел. Учи ме как да правя музика-Умение. Играем с котарака му. Има хубави неща за ядене. Това е всичко.

— И си се научила да вдигаш такива стени, че едва мога да те намеря през деня.

Задържах погледа си сведен.

— Това е за да задържам музиката вътре. Той казва, че не трябва да я правя много силна, защото тогава чираците не могат да спят добре.

— Ще смъкнеш ли стените, за да чуя музиката, която си научила?

Беше проверка. Доверявах ли ѝ се достатъчно, за да сниша стените си, за да може тя да види дали ѝ казвам истината? Ако откажех... Не. Не можеше да се откаже на това. Смъкнах ги. Усетих как умът ѝ докосна моя. Започнах музиката с котешкото мъркане.

Вълкът Баща нахлу в съзнанието ми с такава сила, че седнах на тревата. *Трябва да стигнем до кралицата!*

Кралица Елиания знае за теб? Почувствах се замаяна, сякаш бях останала без дъх. Чух как Копривка възкликна, а Ридъл клекна до мен. Но знаех, че вълкът е по-важен.

Как си тук, когато татко ми е мъртъв? — попитах го.

— Какво каза? — попита с тревога Ридъл.

Не е мъртъв. Все още не. И трябва да стигна до кралицата, онази, която ловуваше с мен. Кралица Кетрикен. Искam да се сбогувам с нея.

Да се сбогуваш?

Да. Усетих, че крие нещо от мен. Вълкът Баща много приличаше на другия ми баща.

Добре. Ще се постарая.

Вдигнах очи към Ридъл и Копривка. Не можеше да се обясни просто. Нямаше дори да опитвам.

— Не съм болна. Нощни очи дойде. Трябва да видя кралица Кетрикен веднага. Баща ми не е мъртъв. Нощни очи иска да се сбогува с нея. — Следващите думи излязоха задавено. — Мисля, че те умират някъде...

Ридъл се наведе към мен и сложи ръце на раменете ми.

— Обясни по-ясно. От началото.

Усещах нарастващата паника на вълка. Опитах се.

— Понякога, когато татко ми не можеше да е с мен, идваше Вълкът Баща. В ума ми. Нощни очи. Знам, че знаете кой е той!

Свързан е бил с татко с Осезанието, а след като е умрял, е продължил да живее в татко ми.

Погледнах от едното угрижено лице към другото. Разбира се, че трябваше да знаят това. Гледаха ме все едно ме мислеха за полудяла.

— Когато ме отвлякоха, Вълкът Баща тръгна с мен. Опитваше се да ми помага, да ме предупреждава или да ми дава идеи какво да правя. Но понякога, ако стените ми бяха твърде плътни, не можеше да ми говори. Когато видях татко, Нощни очи се върна при него. И точно сега, когато смъкнах стените си за Копривка, дойде пак. И казва, че трябва да види лейди Кетрикен. Защото татко умира. — Поклатих глава и попитах Нощни очи на глас: — *Как може татко ми да умира, когато Възлюбен каза, че е мъртъв? Защо да ме лъже? Защо би оставил баща ми сам и умиращ?*

Той не умря. Пчеличке. Но сам няма да издържи много дълго. Вярва, че може да си почине и да е достатъчно добре, за да си дойде у дома. Знам, че не може. Време е да изваем нашия дракон.

— Пчеличке!

Какво?

— Пчеличке. Отговори ми. Имаш ли Осезанието? — попита Копривка настойчиво.

— Не. Не мисля. — Поколебах се. Стори ми се толкова безцелен въпрос, докато се мъчех да разбера какво ми беше казал Нощни очи. — Не знам. Котки могат да ми говорят, но те говорят на всички, или поне на всички, които биха ги слушали. Но това не е Осезанието. Не мисля, че е Осезанието. Той е моят Вълк Баща. Моля ви. Нека да ида при Кетрикен. Важно е!

Копривка сложи ръце на раменете ми. Заговори бавно:

— Пчеличке. Баща ни е мъртъв. Трудно е да се приеме и дори аз искам да се престоря, че не е истина. Но той е мъртъв. Шутът ни каза всичко. Заклещен е под една паднала греда и е загубил много кръв от посичане с меч. Дал е на Шута сетната си сила. За да може да те спаси. Нашият баща не би могъл да е оцелял, още по-малко да се е измъкнал.

— Не бих заложил на това — каза мрачно Ридъл. — Не и докато не видя тялото му. Хайде. Трябва да се върнем в Бъкип.

— При лечителите ли? — попита Копривка със съмнение.

— При лейди Кетрикен — заяви Ридъл. — Копривке, знам, че си длъжна да се усъмниш в това. Но трябва да действаме все едно, че е

истина! Отиваме при Кетрикен, за да я попитаме какво мисли. И след това ще вземем решението си.

— При Кетрикен — съгласи се тя с неохота.

Старата кралица не беше добре още преди да научи вестта за смъртта на баща ми. На път към покоите ѝ Копривка ми каза, че според някои от лечителите тази вест можела да се окаже преломен момент за нея.

— Боя се от това — каза Копривка на Ридъл. — Дали не носим още отчаяние в живота ѝ, след като вече е немощна?

— Не смятам, че „немощна“ е най-подходящата дума за нея. Смятам, че е примирена.

Срещнала се бях с Кетрикен само веднъж, в онзи неловък момент след завръщането ни. Беше наистина болна и изпълнена с тъга. Покоите ѝ бяха със спуснати завеси и задушни. Този ден ни пуснаха в стая, където прозорецът беше широко отворен и слънчевата светлина се изливаше вътре. Беше скромна стая, оскъдно обзаведена. Имаше столове, където да седнем, ниска масичка и почти нищо друго. Ваза, висока почти колкото мен, с подредени тръстики и папур. Това беше всичко. Покритият с плочки под беше изтъркан и гол.

Лейди Кетрикен влезе безцеремонно, след като един слуга ни беше въвел в стаята и бе съобщил за нас. Сивата ѝ коса беше сплетена и навита над главата. Носеше дълъг прав светлосин памучен халат, стегнат с коланче на кръста, и меки чехли. Не носеше никакви накити, нито имаше боя на лицето. Можеше да мине за обикновена старица на някой пазар. Изгледа ни със спокойни сини очи. Най-близкото до оплакване беше да каже:

— Наистина внезапна визита.

Усетих, че ѝ се усмихвам, зарадвана. Едва не се сгърчих. Не. Нощни очи в мен беше зарадван. Поех си дълбоко дъх и потърсих познатия ѝ мирис.

— Все още вървиш като горски ловец, лека стъпка и остро око — казах ѝ.

— Пчеличке! — смъмри ме Копривка.

Но лейди Кетрикен само ми се усмихна озадачено.

— Моля, седнете — покани ни и пролича само лека скованост, когато се наведе към един от столовете. — Радвам се, че ви виждам всички. Дали да звънна да ни донесат нещо за хапване?

— Може ли да има кексчета с джинджифил? — попитах неволно. Засрамих се, присвих глава между раменете си и я погледнах смутено.

Тя повдигна вежди и попита загрижено:

— Става ли нещо тук, за което не знам?

Копривка погледна безнадеждно към Ридъл. Той замълча. Опитва се тя.

— Пчеличка вярва, че татко ѝ е жив. Вярва, че той е изпратил...

— Не. — Трябваше да я прекъсна. — Не, той не изпрати Нощни очи. Той сам дойде, при мен. И ме помоли да дойда да видим кралица Кетрикен.

Бившата кралица беше светлокожа. Не мислех, че може да пребледнее още повече, но го направи.

— Вече не съм кралица — напомни ни тя.

— Вие винаги сте кралица за него, но нещо повече, винаги сте ловкинята с лъка, хранил всички в мрачните времена. Радвал се е да бъде до вас и да тича пред вас, и да гони дивеча към вас, и да ви предлага колкото утеха може, когато сте били тъжна.

Устните ѝ леко потрепериха. След това тя каза тихо.

— Татко ти ти е разказвал за времето, което преживяхме в Планините.

Притиснах ръце до гърдите си и изправих глава. Не трябваше да изглеждам луда или изпаднала в истерия.

— Милейди, моят баща Фиц ми е разказвал много малко за онези времена. Вълкът Баща ми казва тези неща. Има да сподели нещо с вас, преди да се върне при татко ми. За да умре, мисля.

— Възможно ли е да е така? Как се е задържал духът на вълка? Как може да дойде при теб? И къде е Фиц? Все още в далечния Клерес и жив? — Скръб имаше в очите ѝ и устата ѝ се отпусна. Превърна се в много състарена жена.

Изваках отговорът да се надигне в мен и продължих все едно говореше някой друг:

— Не. Той е в кариерата, в Планините. Познавате мястото добре. Там, където Искрен извая своя дракон. Човекът без мирис повярва, че е мъртъв. Той сгреши. Фиц е там, но много отслабнал и прояден от

червеи. Скоро ще умре и аз ще умра с него. Пожелах да ви видя за последен път. Да ви кажа колко ми бяхте скъпа. — Спрях да говоря. С изненада открих, че стоя пред Кетрикен и държа ръцете ѝ в моите. Мисълта, която той ми сподели сега, беше само за мен. *Майка ти беше добра спътничка за Фиц. Даде му онова, от което се нуждаеше. Но това е жената, която аз бих избрал за нас.* Смущаваща мисъл и не нещо, което да споделя на глас. — Той е много искрен в това. — Вълкът ми предложи един спомен и го изрекох на глас: — Той помни това. Понякога, по време на лов, ръцете ви изстиваха и се схващаха. Тогава смъквахте ръкавиците си и стопляхте ръцете си в козината на гърлото му.

Лейди Кетрикен много плавно се изправи. Погледна Копривка. Беше среброкоса кралица отново.

— Ще ни трябва палатка и топли дрехи, защото Планините са мразовити вечер и през лятото. Ще ме пренесеш там. И Шута. Лорд Златен. Който и да е той сега. Повикай и него. Днес.

— Вземете храна! — казах. А после вълкът ни каза последното, което исках да знам. — Заразен е с паразити, които го изяждат. Гасне ден след ден, а не знам от колко дълго не съм с него. — Беше странно да чуя как казвам: — Попитайте Пчеличка. Тя знае за такава смърт. Виждала е една.

Заглъхна някъде отзад в ума ми, сякаш се беше изчерпал. Не можех да разбера това. Никога не го бях усещала толкова напрегнат. Но ме остави изправена пред тримата възрастни, които ме гледаха напрегнато и в очакване.

Присвих се, с ръце на устата, и изведнъж разбрах. Смъртта на предателя. Винделиар бе обещал това за мен. Беше ли я понесъл баща ми заради мен?

Ръцете на Кетрикен на раменете ми бяха като нокти на хищна птица.

— Изправи се — каза тя строго и ме надигна. — Ще ми кажеш какво означава това.

Да им разкажа за пратеничката и нейната смърт бе ужасяващо. Зачудих се колко знае Възлюбен за това. Кралицата звънна за храна и напитки. Слугиня донесе чай и кекс с джинджифил. Изядох едно парче през сълзи и се изумих от това колко сладък бе ароматът и вкусът, докато изповядвах една история за кървянали очи, пеперудено

наметало и среднощна клада. Мислела бях, че баща ми може да го е разказал на Ридъл или Копривка. Явно не беше. Копривка посърна и скри лицето си с ръце.

— О, татко. Как си могъл?

Преглътнах хапката кекс.

— Смъртта е неотменима. Така каза пратеничката. Това е смъртта, която пазят за предатели. Бавна, болезнена и неизбежна. — Взех още едно парче от кекса. Те ме гледаха мълчаливо. — Той ги обича! — казах през сълзи. Погледнах сладкиша в ръцете си. — Татко ми умира ужасно. Не можем да спрем това. Но джинджифилът все пак винаги е толкова вкусен.

— Да — съгласи се Кетрикен. И ми подаде още едно парче.

Отхапах голям залък и за този един миг не съществуваше нищо друго освен джинджифила и сладостта.

— Как би могъл да не го направи? — каза Ридъл и напоси на Копривка за предишен пратеник, който изчезнал, може би убит, по време на един Зимен празник години преди инцидента с пеперуденото наметало. Това накара Копривка да присвие вежди, докато свързваше двете описания. Кетрикен каза само:

— Точно това би направил той. Не каквото би избрал, а каквото е почувствал, че трябва да направи в момента. Все пак, Пчеличке, съжалявам, че е станало така заради теб. Но ние губим време. Ридъл. Иди и поръчай всичко, което ни трябва. Ще тръгнем преди свечеряване.

Копривка вдигна ръка.

— Милейди, умолявам за благоразумие. — Пое си дъх и хвърли поглед към мен, сякаш изпитваше неохота да говори в мое присъствие. — Обичам сестра си, но мисля, че трябва да подходим към това разумно. Тя е претърпяла твърде много. Бях по-голяма от нея, когато Бърич умря, и все още ме спохождат ярки сънища за него, как идва у дома при нас. Не мисля, че лъже... — Погледна ме в очите. — Но се боя, че може да греши. Преди да предприемем експедиция, нека да изпратя котерия, за да видят каква е ситуацията. Ако го намерят, могат да го приберат! Не забравяйте, че ще ги чака няколко дни път. Трябва да вземат коне до същия наклонен камък-Умение, който ни показва лейди Шайн. Разпоредила съм да бъде изправен и почистен: тъй като е бил използван преди, го смятаме за благонадежден. Ще имат нужда от

спокойствие и здрави коне за пътуването. Щом излязат на пазарния кръг, мисля, че все още има път до кариерата?

— Има — каза лейди Кетрикен. — Поне все още времето е хубаво. През зимата ни отне дни. Трябваше да си ловим храна, но този път ще носим провизии. По-добре ще се справим без снега, а и помня пътя.

— Милейди. Кога за последен път сте излизали на езда?

Раменете ѝ се смъкнаха и тя погледна сбръчканите си ръце. После каза тихо:

— Но това е Фиц.

— И една котерия ще стигне до него много по-бързо, отколкото цяла експедиция. Ще се погрижа да вземат поне двама опитни лечители. Ако наистина е там, ще го доведат при нас.

Лейди Кетрикен направи последно усилие:

— Имам карта, която сама направих, на пътуването ни. С нея ще стигнем по-бързо.

Ридъл и Копривка замълчаха. Не знаех какво се очаква от мен. После се досетих. Смятаха да ме оставят.

— Няма да остана тук. Ще яздя моя кон и Нас ще дойде с мен.

— Ще донеса картата — каза лейди Кетрикен, сякаш това беше отговор. Стана бавно, погледът в сините ѝ очи беше студен и твърд. Тръгна внимателно, с изправени рамене, и излезе от стаята.

— Трябва да събера нещата си и да намеря Нас — казах аз.

Но Копривка поклати бавно глава. Изглеждаше много уморена.

— Пчеличке, трябва да бъдеш разумна. Както и лейди Кетрикен. След малко, когато се поуспокои, ще говоря отново с нея. Няма причина да излагаме нея или теб на риск в пътуване през стълбове на Умението. Аз самата ще отида. Ще оставя Надежда с Ридъл и ще взема подобрена котерия. Ако татко е там, ако това не е ужасна илюзия, която те е спходила, тогава ще го върнем тук в замък Бъкип, където може да бъде лекуван и изцелен. Кралица Елиания е довела двама нови лечители, един от нейните Външни острови и един, който е обучаван при жреците на Са в Джамайлия. И двамата носят нови идеи, нови билки и според нашите лечители, нови успехи.

— Но няма да те изложат на риск в стълбовете на Умението. Ти вече преживя опасности, твърде много за краткия ти живот — отсече тя. — Време е да си в безопасност и да стоиш тук, и да бъдеш дете,

докато все още можеш. Разбираш ли ясно какво ти казвам? Не те взимам през стълбовете-Умение с мен.

Погледнах я в очите.

— Разбирам — казах тихо.

— Повтори го.

Поех си дъх безсилно.

— Няма да ме вземеш със себе си при тате в кариерата през стълбовете-Умение. Въпреки че той вероятно умира.

Тя присви устни. Ридъл ме гледаше и мълчеше.

— Точно така. — Тя въздъхна. — Хайде, тръгвай. Заеми се с редовните си задължения и моля те, не говори на никого за това. Аз лично ще уведомя крал Предан. А, и колкото до онова, което обсъдихме по-рано. Разбира се, че можеш да посещаваш Шишко, но в подходящо време на деня и с един от придружителите му, за да наложи съдържаността, която липсва на Шишко. Ще го уредя днес. Трябва да си внимателна с него. Склонен е към превъзбуда и е труден понякога. А обсъждането за твоето обучение в Умението ще трябва да изчака докато се върна. Може би ще се наложи да притъпим способността ти, докато се научиш да боравиш по-внимателно с него.

Не ми се беше сторил „труден“. Не го казах. Отвърнах с мълчалив реверанс на сестра си. Щом се обърнах, тя заговори отново.

— Пчеличке, знам, че ме смяташ за строга и може би студена. Но ние сме сестри, а аз едва не те загубих. Не можеш да си представиш колко безпомощна се чувствах, и всичко това — докато бях бременна. Как се чудех дали бебето ми изобщо ще те познава. Как се измъчваше Ридъл за това, че не е останал с теб. Върнахме те. Загубихме баща ни. Няма да загубя теб.

Кимнах и кротко напуснах стаята. После затичах колкото може по-бързо по коридорите. Първо — да намеря Възлюбен. Той можеше да мине през стълб на Умението. И ми дължеше няколко отговора. Как бе станало така, че ми беше казал за татко ми, че е мъртъв, а сега бях научила, че не е мъртъв, а умиращ? Гневът ми към него пламна още по-горещ, но знаех, че ще ми трябва. После щях да намеря Нас. Копривка не беше казала, че не мога да отида, а само, че няма да ме вземе.

Благодарна бях, че все още бях облечена за езда. Панталоните бяха много по-добри за път, отколкото нелепите ми поли. Умът ми

заработи трескаво. Можеше ли Възлюбен да се престори, че отиваме на разходка, и да вземе храна? Нас можеше да вземе коне от конюшните. Щеше да ни трябва допълнителен, за да върнем татко.

Отиваш да се сбогуваш, не за да го доведеш у дома. Храна, постеля и нещо за подслон трябва да му занесеш. Ще помогне да поддържа живота си достатъчно дълго, за да довърши задачата си.

Няма да приема смъртта му. Повече не.

Един паж мина забързан покрай мен, после се обърна и попита:

— Добре ли сте, лейди Пчеличка?

Осъзнах, че по лицето ми се стичат сълзи. Избърсах ги припряно.

— Прах в очите ми от ездата. Благодаря за загрижеността. Виждал ли си лорд Шанс тази сутрин?

— Видях го да изкачва стъпалата към Градината на кралицата, онази на покрива на...

— Благодаря. Знам къде е.

Тръгнах бързо. Но след две стъпки той ме догони и ме хвана за ръката. Обърнах се ядосана, че се държи така с мен. Но пажът изведнъж се оказа Спарк.

— Какво има? Какво е станало?

— Трябва да видя лорд Шанс. Веднага.

Тя присви устни.

— Смени изражението си — изсъска ми. — Всеки, който те види, ще разбере, че проявяваш непокорство. Усмихвай се все едно отиваме на нещо приятно и бързай, но не тичай. Аз ще съм зад теб.

Съвзех се от стъписването си. Избърсах лицето си с ръкав и лепнах усмивка на устните си. Направих както ме посъветва. Коридорите никога не ми бяха изглеждали толкова дълги.

Вратата към покрива на кулата беше тежка, направена за да издържи и на ветровете, и на тежките снегове зиме. Спарк вече беше извадила инструментите си. Подадох ѝ бързо ключа си и тя ме погледна изненадано. Заедно бутнахме вратата и излязохме навън, в хубавия ден.

Високи рехави облаци бяха прошарили синьото небе. Тук горе вятърът беше по-хладен.

Не видях веднага лорд Шанс. Големите делви, пълни с разцъфтели храсти, и статуите изглеждаха твърде кротко и спокойно

място за кипналите ми мисли. Тръгнах по плочестата пътечка и в края видях Възлюбен, застанал с гръб към мен. Гледаше към морето.

— Лорд Шанс! — поздравих го.

Той се обърна към мен и колеблива усмивка пробяга на лицето му.

— Е. Не помня изобщо да си търсила компанията ми преди, Пчеличке. Трижди добре дошла! — Гласът му бе пълен с топлина и надежда. После видях Спарк зад мен и изражението му стана тревожно. — Какво се е случило?

Мислила си бях, че ще съм спокойна. Не можех.

— Как може да ми кажеш, че татко ми е мъртъв, как може да го оставиш? Как може да го оставиш? Как може да не се върнеш за него?

— Пчеличке! — упрекна ме Спарк, но аз не й обърнах внимание.

Думите ми стопиха усмивката на Възлюбен. Изглеждаше болен и пребит. Понечи да си поеме дъх, не успя, опита отново.

— Пчеличке, Фиц е мъртъв. Ти сама каза, че си усетила, че си е отишъл. — Стисна ръката си в ръкавицата в голата. — Усетих как връзката се скъса. Той умря. Усетих го. — Лицето му бе покрусено. — Той ме остави — каза тъжно и гневът ми кипна.

— Не е мъртъв! — Натъртвах на всяка дума. — Нощни очи каза, че е в кариерата, умира, прояден е от паразити, точно както умря бледата пратеничка. Ужасен начин да свършиш. Знам го. Наричат го „смъртта на предателя“. Нанесена от стрела. И ти си го оставил на нея.

Спарк ахна.

— Те стреляха по нас. Преди взрива. И той забърса една стреличка от якето си...

Надежда и ужас се бореха на лицето на Възлюбен.

— Не може да е жив — заяви той. Но, о, колко жадуваше да повярва, че баща ми е жив.

— Казах на Копривка и Ридъл. Отидохме да видим лейди Кетрикен. Копривка замисля да прати котерия, за да видят дали е истина. Казва, че ще го върне. Но Нощни очи казва, че той умира, въпреки че татко ми не го вярва. Вълкът казва, че той трябва да остане там, в кариерата, и да извае дракон. Казва, че не бива да го връщат тук.

— Да извае дракон? — Спарк изглеждаше съвсем объркана.

Чух зад нас стъпки, обърнах се и видях Лант и Нас.

— Баща ти е жив! — викна Нас.

И в същото време Лант възкликна:

— Слава на Еда, че те намерихме!

Но най-стъписващото беше, когато Пъстра се спусна отгоре, кацна на рамото на Нас и викна:

— Фиц! Фиц! Кариера! Кариера!

— Тръгваме преди стъмване — каза Възлюбен. Погледна над парапета и заяви твърдо: — Кетрикен идва с нас.

— И как ще пътуваме? — попита Спарк, беше пребледняла.

— Както двамата с теб преди. От камъка в тъмниците до Аслевял. От Аслевял до пазарния кръг. Оттам пеш до кариерата. Помня как пострада миналия път. Не е нужно да идваш.

— Нямаме драконова кръв, която да ти помогне за пътуването.

— Имам Среброто на пръстите си. Мога да го направя. А който се бои от пътуването, не е нужно да идва.

— Разбира се, че ще дойда с вас — отвърна тя съкрушена.

Намесих се.

— Ако той може да отвори камъка, знам как да дам силата-Умение. И мога да извлека от Нас, ако потрябва. — Нас кимна. Лант не каза нищо, но на лицето му се четеше болезнена решимост.

Спарк скръсти ръце на гърдите си.

— Кетрикен е стара и ставите много я болят. Изобщо няма да може да издържи.

— О, не я познаваш — каза Възлюбен. — Ще издържи. Няма да я оставя.

Спарк вдигна безпомощно ръце.

— Това е лудост! В края на пребиваването ми в Бъкип. Всички рискуваме живота си и здравия си разум. — Обърна се ядосано към Нас и Лант: — Защо още стоите тук? Вземете всичко необходимо. Лорд Шанс, вие трябва да го предложите на Кетрикен. Аз не. — Обърна се към мен. — Ти. Върви си по графика все едно нищо не се случва. Чак до събличането за лягане вечерта. Изчакай докато дойдем да те вземем.

48.

ВРЕМЕ

Има една клетка, направена за пълзящи цвърчащи същества. Вътре има нещо, което някога е било човек. Черно-бял плъх го гледа, а после се кикоти и прави кълбета, докато го оставя.

Дневник на сънищата на Пчеличка
Пророчица

— Всичко, което може да яде мечка, може да яде и човек.

Бърич ми каза това преди много време, след като умрях в тъмниците на Славен и преди отново да намеря себе си като човек. Оглеждаше предпазливо покритата с листа мечка жертва, на която се бяхме натъкнали по време на една от разходките ми под негова опека. Много припряно беше отрязал няколко парчета от разлагащата се сърна и след това бързо се бяхме махнали от мечия склад.

Престоялото месо е много по-крехко от прясното. Спомнях си с приятно чувство онова месо. Но той беше прав във всички аспекти на казаното. Човек може да яде ларви изпод гнило дърво, или жаба. Крехки корени и младите стръкове на водни треви.

Гребнах още вода в шепите си и потърках лицето си. Когато отпуснах дланите си, бяха порозовели. Опипах ноздрите си и си погледнах пръстите. Не.

Опипах очите си с пръсти. Погледнах ги. Бяха червени. И с кръвта по върховете на пръстите ме споходи ужасна увереност. Тя беше плакала кръв. Беше казала, че червеите, с които са я заразили Слугите, разяждат очите ѝ. Че вече едва може да вижда. Вдигнах очи и огледах наоколо. Все още можех да виждам.

Но за колко дълго?

Всеки ден имах две задачи, които изпълнявах добросъвестно. Събирах още дърва за огън и ходех до водата, за да пия. Копнеех да отида до поточето за риба, но силите ми отпадаха. Кървенето от носа вече беше ежедневно, а гърбът и бедрата ми бяха покрити с малки сърбящи рани. Единствените места по краката ми, където нямаше язви, бяха там, където ме беше напръскало Среброто.

Твърде късно се бях съгласил с вълка. Искаше ми се той да се върне, за да мога да му го кажа. Но третия ден, откакто ме беше оставил, вече не можех да оспорвам изтощаването на силата си. Вълка ми го нямаше и знаех, че никога повече няма да се върна у дома. Бях направил няколко опита да се свържа с Умението и се бях провалил във всичките. Може би беше заради Среброто по тялото ми или заради общата ми слабост, или заради наличието на толкова много камък-Умение около мен. Причината беше без значение. Бях сам. И трябваше да изпълня още една последна задача. Трябваше да приготвя камък за нас. И да се надявам, че вълкът ще се върне, за да го сподели с мен.

Още щом Нощни очи бе започнал да извайва с моите длани, не ми беше и хрумнало, че ще е нещо друго освен вълк. Трудех се ежедневно над нашия „дракон“, сребърната ми длан галеше камъка, докато му предавах спомените, които споделяхме двамата с Нощни очи. Изненадах се, когато видях, че изникващият от камъка вълк е озъбен и настръхнал. Бяхме ли ние двамата, заедно, наистина толкова свирепи на вид? Но докато вливах спомените за лов и убийства, за диво лудуване в снега и уловени мишки в една стара колиба, или извадени бодли на бодливо прасе и зъбите му, натискащи в гърба ми, докато изтръгваше пръчката на стрела, знаех, че нямам достатъчно, за да запълня тази каменна плът. Знаех, че щом дойде времето да вдишам сетния си дъх, ще се облегна на това студено същество и ще премина в него. И ще остана тук, затворен в камък, също както Момичето на дракон бе стояло толкова много години.

Трябваше да го послушам. Трябваше. Ако Нощни очи бе останал с мен, можеше да има повече от нас, което да вложим във вълка-дракон.

Той имаше само цветовете на камъка и това ме притесняваше. Преди да умра, исках още веднъж да погледна онези мъдри очи. Исках,

за сетен път, да видя как погледът му улавя светлината на огъня и блясва зелен и стъписващ. Започнах да спя с гръб, опрян на него, както правехме често някога. Не че камъкът ми даваше някаква топлина, но с надеждата, че сънищата ми може да проникнат в него и да помогнат на вълка да изникне по-бързо.

Има два вида сън, когато си слаб и измръзнал. Единият е този, при който се преструваш, че спиш, докато трепериш, въртиш се и се мъчиш да задържиш поне малко телесна топлина. Бях се загърнал в оцапания си чаршаф, покрил главата си, за да пазя ушите и очите си от комарите. Насекомите обожават умиращите животни. След това бях изпаднал във втория вид сън, дълбокия сън на изтощение, който студ и болка не могат да прекъснат. Този сън, мисля, е предвестник на смъртта.

Събудих се и излязох от него бавно и с неохота, несигурен къде сънят отстъпва на реалността. Гласове. Стъпки. Помъчих се да измъкна главата си от увития плат. Не станах. Но отворих очи и примигнах вяло на стъписващия жълт блясък на полюшващ се фенер, идващ право към мен.

— Насам, мисля — каза някой.

— Трябва да направим бивак и да продължим на разсъмване. Нищо не мога да видя.

— Близо сме. Знам, че сме близо. Пчеличке, можеш ли да го достигнеш с Умението? Той каза веднъж, че усещал Умението ти.

— Този камък... не. Не съм обучена. Знаеш, че не съм обучена.

Светлината бе толкова ярка, че не можех да видя нищо друго. След това откроих сенки и силуети. Хора. Носеха фенер. И торби. Немоощно тласнах Осезанието си към тях.

— ФИЦ! — извика някой и осъзнах, че съм чул този търсещ зов преди, в съня си, и че тъкмо той ме е пробудил. И нещо повече: познавах гласа.

— Насам — извиках, но гласът ми излезе едва чуто от пресъхналото ми гърло.

Вълкът врѣхлетя отгоре ми с почти физическа сила и се вля в гаснещото ми тяло. *О, братко, не можех да те намеря, за да се върна при теб. Боях се, че сме твърде закъснели. Боях се, че си влязъл в камъка без мен.*

Тук съм.

— Вижте. Жар от огън. Той е тук! Фиц! Фиц!

— Не ме пипайте! — извиках и притиснах сребърната си ръка до гърдите си.

Дойдоха при мен бежешком, фигури, излезли от мъждукащата светлина. Шутът пръв стигна до мен, но когато светлината от огъня го очерта, спря на ръка разстояние и се взря в мен със зяпнала уста. Загледах го и зачаках.

— О, Фиц! — проплака той. — Какво си направил със себе си?

— Не по-лошо от онова, което направи ти, два пъти. — Усмихнах се измъчено и добавих: — Не аз го избрах.

— Много по-лошо е от всичко, което съм правил аз! — заяви той. Огледа ме бавно, очите му се задържаха на посребрената страна на лицето ми. — Как можа да направиш това? Защо?

— Не го направих. Случи се. Съдът със среброто. Огнетухлата в торбата ми. — Вдигнах безпомощно посребрената си ръка.

— Тате! — изпищя Пчеличка. Нас я беше прегърнал, за да я задържи далеч от мен.

Тя зарита и започна да се бори. Нас внезапно ѝ каза:

— Пчеличке, не си толкова глупава!

И я пусна. Тя се приближи бавно, на малки стъпки, оглеждаше ме предпазливо. После сложи малките си длани на ръката ми, докосване на плът до плът, без Сребро помежду ни. Изведнъж успях да вдишам по-дълбоко. Изпълни ме надежда. Можех да живея. Можех да се върна у дома.

След това осъзнах какво прави тя.

— Пчеличка, не! — укорих я и дръпнах ръката си. — Няма да вливаш Умение в мен.

— Имам предостатъчно сила — каза тя умолително.

— Пчеличке. Всички вие. Не бива да ме докосвате. Извайвам своя дракон. Нашия дракон, за Нощни очи и мен. Всичко, което имам, трябва да вложя в него. И не бива да притегля теб и твоята сила в него, Пчеличке.

Шутът отпусна ръце на раменете ѝ, едната в ръкавица. Задърпа я назад, леко, но видях как тя се вцепени от негодувание и за миг зъбите ѝ блеснаха. Лант и Нас се взираха в посребреното ми лице с нещо средно между ужас и жалост.

— Обясненията може да изчакат — каза Шутът. — Сега ще направим чай и супа за Фиц. В големия чувал има одеяла. — Повиши глас: — Спарк! Насам!

И зърнах друг полюшващ се фенер. После всички смъкваха пътните торби от раменете си. А Шутът продължи да говори, за възхитителни неща, за горещ чай с мед и пушено месо, и одеяла, докато вълкът щастливо лудуваше в мен.

Затворих очи. Когато отново ги отворих, бяха дошли други хора и се захващаха за работа из лагера. Седях кротко, докато Пчеличка ми разказваше за пътуването им до дома и ми описваше живота си в замък Бъкип. Шутът кръжеше около нас на разстояние, понякога спираше, за да чуе някоя подробност от разказа ѝ, но най-вече напътстваше Лант и Нас с вдигането на заслон и подреждането на провизиите. Облегнах се на изваяния наполовина вълк и се опитвах да се насладя на това, което знаех, че е всъщност сбогуване.

Но Пъстра със сребърния си клюн дойде и кацна на каменния ми вълк. Кривна глава и не каза нищо, но ми се стори, че ме гледа тъжно. Заточи сребърния си клюн на камъка, веднъж, дважд, и усетих, че нещо влезе във вълка. Споменът за един добър пастир. Мъж, приютител едно пъстро голишарче. После подскочи във въздуха и кацна на купчината дърва.

Дадох ми дебело вълнено одеяло, Нас накладе огъня ми безразсъдно голям, а Лант донесе вода за едно гърне и котле.

— Изяж това — каза Спарк и постави увита храна пред мен. Изненадах се, че и тя е тук, но миризмата на храната прогони дори поздрава от мислите ми. Разгънах лепкавия плат. Беше бекон, мазничък, сложен в дебел резен черен хляб. Лант отпуши бутилка вино и я постави така, че да ми е подръка. Движеха се около мен все едно бях бясно куче, което може да скочи и да ги ухапе, отбягвах допира с мен, докато ми предлагаша всякакви удобства. Натъпках се с хляб и месо и пих тежко червено вино.

Спарк вареше чай в тумбестото котле. Лант разбъркваше гърнето с кипнала вода, пълна с късове сушено телешко, моркови и картофи. Подуших го и връхлетялата ме вълна на глад ме накара да затрепера.

— Фиц. Боли ли те? — Гласът на Шута беше пълен с вина.

— Разбира се — отвърнах. — Изяждат ме, малките кучи синове. Ядат ме и тялото ми се изгражда отново, и ме ядат наново. Мисля, че е

още по-лошо след като съм ял.

— Аз ще се погрижа за това — каза някаква жена. — Учила съм много за билки за болка. И донесох това, което според мен би помогнало най-добре. — Погледнах отново и беше Кетрикен. Испитах момчешки прилив на радост. Моята кралица! О, Нощни очи!

— Кетрикен. Не те видях.

— Никога не си — каза тя и се усмихна тъжно. После помоли Спарк да донесе малкото котле в пътната ѝ торба и синия вързоп с билките ѝ.

— Тате, утре ще се почувстваш по-добре — каза Пчеличка. — Ще отидем първо до пазарния площад, а оттам ще те пренесем вкъщи. Копривка казва, че в Бъкип има нови лечители, от далечни места и с нови идеи.

— Значи Копривка ви прати да ме върнете вкъщи? — Изведнъж осъзнах колко грешно е всичко това. Беше ли илюзия на един издъхващ човек? Погледнах в тъмното. — Не е изпратила котерия?

По лицето на Пчеличка пробяга неудобство.

— Оставих ѝ бележка — каза тя. После, за мое изумление, добави: — Тя не ми разрешаваше да дойда. Искаше да прати котерия за теб, за да те приберат вкъщи.

— Пчеличке, няма да се прибера. Ще свърша тук. — Тя посегна да хване ръката ми, но аз я пяхнах под другата. — Не, Пчеличке. — Тя вдигна ръце пред лицето си. Погледнах над главата ѝ към Шута. Помъчих се да намеря утешителни думи. — Повярвай ми, това е по-добър край от онзи, който ме чака, ако се прибера. И това е краят, който избирам за себе си. Мое решение, за мен.

Шутът се взря в мен, а след това се отдръпна от светлината на огъня. Кетрикен дойде, носеше малко котле и дебела глинена чаша. Наля чай в нея и ми я подаде. Ръцете ѝ леко трепереха.

Отпих и усетих вкуса на „отнеси ме“ и валериан за болка, и тонизиращи билки и джинджифил, всичко подсладено с мед. Подейства бързо: болките намаляха. Все едно влях отново живот в тялото си.

— Утре ще си достатъчно силен и ще те върнем в Бъкип и при лечителите там — каза Кетрикен.

Усмихнах ѝ се, щом седна до мен. Да. Щеше да е дълго сбогуване.

— Кетрикен, била си тук и преди. И двамата знаем как свършва това. Виждаш вълка ми зад гърба ми. Ще го довърша и след като Нощни очи отново е с мен, ще тръгне по-бързо.

Пресегнах се назад и отпуснах ръка на лапата му. Усещах всеки пръст, празнината между тях, и си спомних разположението на ноктите. Погалих лъскавата гладкост на един и почти очаквах да отдръпне раздражено крака си, както правеше винаги.

Винаги ме дразнеше, когато се опитвах да спя, като ми пипаше космите между пръстите. Гъделичкаше непоносимо. Оставих общия спомен да се просмуче в камъка. За малко бях сам с него. Чух как Кетрикен взе чашата и тихите й стъпки, докато се отдалечаваше.

— Фиц, можеш ли да спреш за малко? Да спреш ваенето, докато си върнеш малко от силата?

В гласа на Лант се долавяше молба. Отворих очи. Беше изтекло време. Бяха вдигнали навес над вълка и мен. Огънят беше пред него и палатката поемаше топлината. Бях благодарен. Нощите в Планините бяха студени. Седяха в полукръг от другата страна на огъня. Огледах ги. Малката Пчеличка, моето конярче, чиракът убиец, копелето на Сенч и моята кралица. И Шутът. Беше там, седнал в самия край на светлия кръг. Погледите ни се срещнаха и след това той извърна очи. Виждах бях това преди, както и Кетрикен. Опитах се да им помогна да разберат.

— Щом започне, тази задача няма спиране. Вече съм вложил много от себе си във вълка и докато добавям още, ставам по-смътен — също като Искрен. Тази работа ще ме погълне, както погълна него. — Помъчих се да се съсредоточа върху тревожните им лица. — Пчеличке, научи го сега, докато все още мога да владея мислите си. Ще стана далечен за теб. Това почти разби сърцето на Кетрикен — как я пренебрегна Искрен. Но той изобщо не престана да я обича. Беше вложил любовта си към нея в своя дракон, защото не очакваше да я види повече. Тя, любовта му, все още е в камъка. За да трае вечно. Така ще е и с моята любов към теб. И вълчата любов към теб. — Погледнах Лант, Спарк, Нас. — Всичко, което чувствам към всеки от вас, ще отиде в камъка. — Погледът ми подири очите на Шута, но той гледаше покрай мен, в тъмното.

Пчеличка седеше между Спарк и Нас. Косата ѝ беше пораснала, но все още бе къса. Златна и къдрава. Никога не бях виждал такава коса. Моите къдрици и цветът на майка ми. Майка ми. Щях ли да вложа и нея във вълка? Да. Защото ме беше обичала, докато ме беше имала.

— Фиц?

— Да?

— Непрекъснато се унасяш. — Кетрикен ме гледаше угрижено. Пчеличка спеше до огъня. Някой я беше завил с одеяло. — Гладен ли си? Искаш ли още храна?

Погледнах купата и лъжицата в нея. Вкусът на телешка супа бе в устата ми.

— Да.

— А после трябва да поспиш. Всички трябва да поспим.

— Ще взема първата стража — предложи Лант.

— Ще ти правя компания — добави Спарк.

Довърших супата и някой взе купата. Скоро щях да заспя. Но докато вкусът на добра храна беше свеж в ума ми, щях да го вложа във вълка.

Малко преди разсъмване усетих дръпване за ръкава. Тъкмо извайвах възглавничките на лапите му. Странно — да оформяш нещо, което не можеш нито да видиш, нито да докоснеш.

Беше Пчеличка. Седеше до мен с разтворена книга в скута, до нея имаше гърненце с мастило, четка и перо, всичко подредено спретнато.

— Тате. Сънувах време, когато щях да седя до теб и ти щеше да ми разказваш историята на дните си. Искам да го направиш сега, защото едва ли ще имаме още години да ми разкажеш.

— Спомням си, че ми каза за този сън. — Огледах кариерата. — Не така си го представях. Мислех, че ще съм старец, твърде немощен, за да мога да пиша, и че ще седя до огън в камина, в приятна стая, след дълъг и прекрасен живот заедно. Това ли е книгата, която ти дадох, за да пишеш в нея?

— Не. Онази отиде на дъното на залива в Клерес, когато Парагон се превърна в дракони и всички паднахме във водата. Тази е нова. Онзи, когото наричаш Шута, ми я даде, с книга, в която да записвам сънищата си. Нея той чете и се опитва да ми помага да ги разбера. Но

тази... Той ми обясни как ти трябва да вложиш всичките си спомени в своя вълк, за да може да стане каменен вълк, също както Искрен е каменен дракон. Но докато ги влагаш, ако ги изричаш на глас, мога да ги запиша. Така ще имам поне това от теб и ще го пазя.

— Какво би искала да ти разкажа? — Трудно беше да остана съсредоточен върху нея. Моят каменен вълк ме чакаше.

— Всичко. Всичко, което можеше да си ми разкажал, докато бях малка. Какво е първото нещо, което помниш?

Всичко, което можеше да й разкажа, ако имах повече живот. Това беше нова и болезнена рана. Беше ли спомен да мисля за бъдещето, което никога нямаше да имаме? Обмислих въпроса й.

— Първото нещо, което помня ясно? Знам, че имам по-стари спомени, но ги скрих от себе си, отдавна. — Поех си дълбоко дъх. Отново криене на спомени. Влагане на болките и радостите дълбоко в камък. — Дъждът ме беше измокрил целия. Денят бе мразовит и студен. Ръката, която държеше моята, беше корава и мазолеста. Държеше ме неумолимо, но не и злонамерено. Уличните камъни бяха заледени и тази хватка ме пазеше да не падна, когато се подхлъзнах. Но също така не ми позволяваше да се обърна и да избягам при майка ми.

Тя топна перото и започна да пише бързо. Не можех да разбера дали записва думите ми точно, а щом започнах да вливам тези първи спомени в камъка, това, което записваше, ставаше все по-маловажно.

Разсъмна се. Бях пратил Лант и Нас до потока и те се върнаха с риба. Имаше и хляб и бекон. Усетих как силата ми се връща, щом тялото ми започна да поема нужната храна, за да пресъгражда онова, което паразитите унищожаваша, и да ме влива във ваянието ми. Те ловяха риба и носеха дърва за огъня. Вече не ми се налагаше изобщо да оставям ваянието си. Мило беше от тяхна страна и успях да им го кажа, но колкото повече извайвах своя вълк, толкова повече съсредоточаване ми бе нужно и все по-малко ме интересуваше който и да било от тях.

Знаех какво става с мен. Не за първи път влагах спомени в каменен дракон. Преди десетилетия бях понесъл болката да изгубя Моли и я бях излял в Момичето на дракон. Предаването на онази болка на камъка ме бе притъпило по начин, който ми донесе облекчение, но забравата имаше по-тъмна страна. Виждах бях хора, които

притъпяваха болката си със силно питие или омайващи билки, и винаги загубата на болката им ги правеше по-малко свързани. По-малко човеци. Така беше и с мен.

Всеки ден разказвах истории на малката си дъщеря и всеки ден отдавах същите тези спомени на камъка. Понякога тя плачеше за мен, докато ѝ разказвах за дните си в тъмниците на Славен. Когато ѝ казах, че след като тя се роди не бях сигурен как да обичам такова странно бебе, тя плака отново. Може би за майка си, свързала се с толкова глупав мъж, или за себе си, дете на такъв мъж. И болката, която ми донесе тази мисъл, нея също изтласках в камъка. Беше облекчение да усетя, че се махна.

Понякога се смеех, докато ѝ дърдорех за лудориите, които бяхме вършили с Хендс, а понякога запявах песните, които бях научил от странстващите менестрели. С Нощни очи се бяхме слели по-плътно от всякога в едно същество, тъй че беше рядкост да чуя мислите му като нещо различно от собствените ми. Разказвах и неговите спомени, за убийства и битки, и спане край огъня. Тя ме попита кога за първи път съм срещнал Шута, а този разказ доведе до друг и друг, и друг, всички истории как животът ми се беше пресякъл и преплел с неговия. Толкова много от неговия живот беше мое и толкова много от моя бе негово.

Работех, а около мен животът в лагера продължаваше. Лант и Нас ловуваха и ловяха риба, Спарк мъкнеше вода и приготвяше билковите чайове, които прогонваха болките ми. Някои от раните на гърба ми се отвориха. Кетрикен настоя да излее затоплена вода по гърба ми и с шепа мъх да избърше малките личинки, които се гърчеха в раните. Когато възразих, тя попита:

— По-добре ли ще е ако те изядат жив преди вълкът ти да е довършен?

Погледнах я. Носеше ръкавици. След това ги изгори в огъня.

Понякога, когато трябваше да спра работата, за да ям или пия, виждах тъгата на лицата им. Чувствах вина за болката, която им нанасях. И срам. И тези неща ставаха чувства, които можех да вложа във вълка.

Няколко дни след пристигането на Шута и Пчеличка дойдоха други. Дойдоха на коне и носеха още храна. Хляб, сирене и вино, прости неща някога, сега носеха наслада, преди спомените ми за тях да

отидат в камъка. Същата вечер разбрах кои са те. Погледнах насълзените стъписани очи на Копривка. Котерията на Умението, които ѝ бяха помогнали, разпънаха палатките си недалече от нашите. Говорех за мен и около мен, и понякога на мен, но беше трудно да се отвлече съзнанието ми от задачата. Копривка говореше сурово на Пчеличка и Спарк, и на Шута и на Лант. Помислих да се намеся, но трябваше да мисля за вълка. Нямах нито време, нито чувство, което да похабя за това.

Същата вечер Копривка ми донесе храна — чудесен хляб, изпечен в жаравата на огъня и споделил уханието си с вечерното небе, кисели ябълки, опечени до мек вкус, и резенче пушена шунка. Наслаждавах се на всяка хапка двойно, защото знаех, че ще вложа всяко сладостно усещане в своя вълк. Копривка непрекъснато ме питаше дали бих позволил лечител с Умението да ме докосне.

— Опасно е — предупредих чакащия мъж. — Не само защото бихте могли да прехвърлите паразитите на себе си, но също така защото бих могъл неволно да пренеса нещо от вас в моя вълк.

Лечителят огледа много внимателно гъмжащите ми от паразити рани и се опита да види какво би могло да става вътре в мен. Беше вещ и откровен.

— Поражението е дълбоко. В отслабеното му състояние всяка билка, която му даваме, за да се опитаме да убием паразитите, би убила и него.

Пчеличка се намеси:

— Не може ли котерията да приложи Умението и да каже на паразитите да умрат?

Лечителят я погледна стъписано. След това се замисли.

— Ако тези същества изобщо имат умове, може би някой много мощен ползвател на Умението би могъл да им внуши сърцата им да спрат да бият. Ако имат сърца... Не. Съжалявам, дете. Толкова много от тях гъмжат в тялото на баща ти, че дори да можехме да им изпратим смърт с Умението, докато убием една четвърт от тях, останалите ще са се наплодили достатъчно, за да заместят убитите. Лорд Шанс каза, че е видял яйца и личинки в раните на баща ти. Те живеят в него като дървесни мравки в паднал дънер. Казвам ти го откровено. Принц Фицрицарин ще умре. В отслабеното му състояние не съм сигурен дали можем дори да го пренесем до замък Бъкип. Най-доброто и най-

милостивото би било да му дадем колкото може повече удобство, докато можем, тук. И да му предложим край, който започва с дълбок сън, вместо това, което се боя, че предстои.

Пчеличка скри лице в ръцете си. Видях как Нас я прегърна и видях също притеснението на лицето на Копривка.

— Ще вляза в камъка — казах им. — Не съм сигурен дали това е същото като умирането.

— Съвсем близо е. Ще те няма — каза Копривка с горчивина.

— И не за първи път — отвърнах.

— О, това наистина е вярно — каза тя и смисълът на думите ѝ бе като стрела в гърдите ми.

Понечих да се покашлям и осъзнах, че нямам думи, които да изрека. Спарк наля нещо в една чаша и Лант ми я подаде. Изпих я. Някакъв спирт и смес от билки.

— Какво има в това? — попитах, след като изпих чашата.

— „Отнеси ме“. Валериан. Върбова кора. Още няколко други билки, които донесе лечителят на Копривка.

— Стига да не са билките, които ще ме накарат да се унеса в сън и така да умра. Не желая това, изобщо. Трябва да съм буден и в съзнание, когато вляза във вълка. Както беше Искрен. — Поклатих глава. — Нека никой да не се опитва да ме упои до безчувственост, за да ми спести болка. Дръжте ме буден.

Погледнах по-малката си дъщеря. Нас стоеше зад нея. Никога нямаше да бъде гигант като баща си и дядо си, но щеше да е широкоплещест, с рамене, подходящи за носене на брадва. Време беше да помисля за тези неща, докато все още можех. Камъкът вече ме зовеше. Трудно беше да задържа очите си съсредоточени върху хората около мен. Поех си дъх и изправих рамене. „Довърши тази задача докато можеш.“ Погледнах Копривка.

— Имам няколко указания, свързани с по-малката ми дъщеря, Пчеличка. Възлагам на теб, Копривке, и на теб, Шуте, и на теб, Лант, и на теб, моя прекрасна кралице Кетрикен, да се погрижите те да се изпълнят. — Казал бях нещо погрешно. Видях го на лицето на Кетрикен. Твърде късно. Никога не съм бил добър в речите. А тази не беше предвиждана. — Бих помолил стария си приятел Ридъл също така, но той е по-благоразумен от мен и е останал с дъщеря си, за да бди над нея. — С усилие погледнах Копривка в очите. — Де да бях и аз

направил това. Не веднъж, а на два пъти. Усещах, че решението не беше мое, но сега поемам отговорността за него. Дъщери мои, съжалявам. Трябваше да остана с вас. — Това жегване на чувството за вина все още бе остро. Колкото и често да го влагах в каменния вълк, когато помислех за провала си, все още ме режеше. Шутът ме гледаше втренчено. Споделяше това чувство за вина. Не можех да облекча онова, което сигурно изпитваше.

Обуздах мислите си и ги върнах към текущата задача.

— Нас. Излез напред.

Момчето дойде, ококорено, и застана пред мен. Не. Не момче. Бях му отнел това. Бях го превърнал от малко конярче в млад мъж, който можеше и беше убил — заради мен и заради Пчеличка. Можех да му се доверя.

— Искам да останеш до Пчеличка и да ѝ служиш до края на дните си, или докато единият от вас или и двамата не пожелае да бъдете освободени от тази връзка. Дотогава желая никога да не ви разделя. И желая да бъдеш обучен заедно с нея. Във всяка дисциплина. Език. История. А за нея — да учи меч и други оръжия редом с теб. Нямам нищо свое, което да ти дам в отплата за твоята служба. Всяко ценно нещо, което съм притежавал някога, съм го изгубил отдавна. Освен... чакай. — Заопипвах опърпаната яка на ризата си.

Беше си там, както винаги.

Отне ми време, докато я извадя. Погледнах я в дланта си. Малкото лисиче ме погледна отдолу с искрящите си очи. Погледнах Кетрикен.

— Би ли дала това на момчето? Както някога го даде на мен?

— След всичките тези години все още... — Тя се задави и протегна ръка. Пуснах иглата в шепата ѝ. Тя се обърна към Нас. — Младежо. Как е пълното ти име?

— Милейди, аз съм Настоячивост от Върбов лес. Син на Толерман, внук на Толман. — Инстинктът го накара да коленичи и да наведе глава.

— Приближи се — нареди му тя и той стана и го направи. Сякаш чак сега видях, че пръстите ѝ са станали кокалести и възлести. Но ловко закопчаха малкото сребърно лисиче на жакета му в синьото на Бък. — Служи ѝ добре и нека нищо, освен смъртта ти, не те откъсне от този дълг.

— Ще служа.

Миг мълчание. Наруших го.

— Копривке, скъпа. Моля те, помоли Ридъл да се погрижи за обучението на Нас. Той знае точно какво има нужда да се учи.

— Добре — отвърна тя тихо.

— Нямам нищо, което да ви дам — казах й. — Нищо за теб и нищо за Пчеличка. Има няколко неща на майка ви във Върбов лес, в раклата до леглото ми. Двете ще трябва да си ги разделите. О. И мечът на Искрен. Но съм сигурен, че Предан ще го поиска.

Веднъж бях помислил да си разменим мечовете на баща ми, но след няколко години си ги бяхме върнали. Сега той щеше да има и двата. По един за всеки от синовете му.

Погледнах Лант и Спарк и се помъчих да се усмихна.

— Изведнъж осъзнавам, че съм бедняк. Нямам нищо, което да ви завеща. Не смея дори да си стиснем китките за сетен път.

— Ти написа писмо до баща ми. Нищо друго не бих могъл изобщо да поискам от теб — каза Лант тихо.

Погледнах Копривка.

— Ще се погрижиш ли за Спарк?

— Тя е непокорна — сухо каза дъщеря ми. — Не знам колко мога да разчитам на нея.

— Може ли да плете? — попита внезапно Кетрикен.

Спарк изглеждаше стъписана, но отвърна кротко:

— Вземо и плетене с една кука. Да, милейди.

— Спомням си колко добре беше обслужвана Търпение от Лейси. Мило момиче, аз остарявам. Една млада жена на служба при мен би било добре. В Бъкип, както и в Планините. Би ли искала да ме придружиш до Планинското кралство?

Очите на Спарк пробягаха към Лант. Той сведе поглед и замълча.

— Чувала съм за Лейси на лейди Търпение. Да, милейди. Вярвам, че бих могла да ви служа в подобно качество.

Имаше някаква тъга тук. Трябваше да съм запомнил нещо за това. Но сърбежът и парещите болки вътре в мен, и недовършеният вълк притегляха и тревожеха мислите ми. Толкова трудно беше да се съсредоточа. Но беше останало да се свърши нещо важно.

Беше ми останала само една молба.

— Пчеличке. Във всички неща, и то по-добре от мен, Шутът ще действа като твой баща. Това приемливо ли е?

— Но Ридъл... — започна Копривка, но Пчеличка я прекъсна:

— Ридъл има дъщеря. Както и ти, сестро. Предпочитам да си моя сестра, а Ридъл моят по-голям брат, отколкото да станете мои родители. — Усмихна се и беше почти искрено. — Освен това имам и своя брат Хеп, който също да се грижи за мен. — Погледна ме и продължи искрено: — И си имах баща. Ти беше моят баща и сега ще продължа без баща. Няма нужда да се тревожиш за мен, тате. По свой начин ти се погрижи добре за мен.

— По мой начин — отстъпих. Болка. Горчиво саморазочарование. Още нещо, което да вложа във вълка.

Свършихме ли? — попитах вълка.

Така мисля. Но те може да не са свършили с нас.

И не бяха. Върнах се към вълка, като мърморех разказа си, докато Пчеличка седеше до мен и записваше всичко. Понякога, видях, не бяха думи, а рисуване или мастилена скица. Не задаваше въпроси, а само приемаше нещата, които ѝ разказвах за себе си и за своите дни. Забелязах, че главата ѝ заклюма над книгата. Следващия път, когато я погледнах, беше заспала, свита на кълбо около книгата си. Перото беше паднало от ръката ѝ и не беше запушила мастилото. Но аз влагах във вълка ден на горска поляна с Моли и не можех да спра.

— Фиц — каза Шутът.

Погледнах го. Беше вдигнал мастилницата и я беше запушил. Не го бях видял или чул да се приближава. Остави мастилницата, измъкна книгата изпод ръката на Пчеличка и зави дъщеря ми с одеяло. После седна, взе книгата и я разтвори. Започна да я прелиства.

— Тя знае ли, че правиш това? — попитах го.

— Позволява го, но с неприязън. Това е нещо, което чувствам, че трябва да правя, Фиц, защото тя малко разкрива от себе си на когото и да било. Днес ми каза, че си вложил много от спомените си за мен във вълка и че тя е записала и тях. Стори ми се малко притеснително.

Смъкнах ръцете си от вълка и седнах до него. Беше трудно да го направя. Сгънах ръцете си в скута, Сребро върху Сребро. Толкова костеливи. Погалих разсеяно ръката си, започнах да ги търкам една в друга, да възстановявам уврежданията на плътта и сухожилията под Среброто. Можех да направя това. На цена. Той ме гледаше.

— Не можеш ли да направиш това с цялото си тяло?

— Има си цена. Плът и сила от другаде. А те вече ме нападат отново. Но ръцете ми трябват и затова го правя.

Той обърна една страница, усмихна се и ме погледна.

— Записала е имената на кучетата, които бяха под масата с теб първия път, когато ме видя. Запомнил си всичките им имена?

— Бяха мои приятели. Ти не помниш ли имената на приятелите си?

— Помня ги — отвърна той тихо. Обърна още страници, четеше, понякога усмихнат, понякога замислен. На една се намръщи, а после затвори книгата. — Фиц. Не мисля, че съм най-добрият човек за баща на Пчеличка.

— И аз. Но така се получиха нещата.

Той почти се усмихна.

— Вярно. Тя е моя. И не е. Защото не иска да е. Чу какво каза. Би предпочела да продължи без баща, отколкото да има мен.

— Не е достатъчно голяма, за да знае кое е най-доброто за нея.

— Сигурен ли си в това?

Помълчах, за да помисля.

— Не. Но кого друго да помоля?

На свой ред той помълча.

— Може би никого. Или Лант?

— Животът на Лант е сложен и вероятно ще стане още по-сложен.

— Хеп?

— Хеп ще е с нея, но като по-голям брат.

— Рицарин или някое друго от момчетата на Моли?

— Ако бяха тук, бих могъл. Но не са и нямат понятие за онова, което претърпя тя. Ти имаш. Молиш ли ме да те освободя от дълга да й бъдеш баща? Защото не мога, знаеш го. Някои задължения не могат да се отменят.

— Знам — промълви той.

Изпитах смътна тревога.

— Има ли нещо друго, което би предпочел да правиш, вместо да останеш с Пчеличка? Нещо, за което чувстваш, че си призван? — Щеше ли да я изостави, както бе изоставил мен?

— Да. Но в това приемам твоите желания по-сериозно, отколкото собствените си. — Примига, за да спре сълзите. — Взимал съм твърде много решения заради двама ни. Сега е време да приема едно от твоите, колкото и трудно да е за мен. Както ти правеше често. — Наведе се внезапно и отпусна ръка на едната лапа на вълка. — Давам ти колко стъписан изглеждаше в мига, в който крал Умен те видя да ядеш огризки с кучетата. — След миг отдръпна ръката си от каменния вълк и поклати невярващо глава. — Забравил бях какво е усещането. Да даваш живот на камък. — Отпусна ръце върху книгата на Пчеличка, погледна я и добави: — Има много повече, което бих могъл да ти дам за твоя вълк. Стига да го пожелаеш.

Спомних си нещо, което Нощни очи ми беше казал веднъж.

— Нямам никакво желание да видя Пчеличка осиновена от Претопен. Това би станало от теб, ако дадеш твърде много от себе си на този камък. Спести спомените и чувствата за себе си, Шуте. Влагането на част от себе си в камък не е добра идея.

— Отдавна не съм имал добра идея — отвърна той. Пъхна книгата под ръката на Пчеличка и си тръгна.

Една нощ Кетрикен дойде при мен. Въпреки всичките ми предупреждения постави ръка на рамото ми.

— Престани — каза ми. — Дереш гърба си на дрипи.

Сърбежът беше станал непоносим, отвличаше ме и бях взел един клон, за да си чеша гърба. Тя го взе от ръката ми и го хвърли в огъня. Осъзнах, че е много късно. Всички останали спяха в палатките си.

— Кой пази лагера? — попитах я.

— Спарк. А Лант ѝ прави компания.

Каза го без нотка на укор. Не можех да видя никого от двамата. Пчеличка се беше свила в одеялата си наблизо. Беше придърпала едното над лицето си, за да я пази от комарите, и бе издърпала книгата си под завивките. Обърнах се към Кетрикен. Нямаше я.

Времето беше станало странно. Движеше се на тласъци и приплъзвания. А след това Кетрикен отново бе до мен с гърне с нещо в ръце. Клекна и чух как коленете ѝ изпукаха.

— В планините през зимата децата често имаха въшки. Маста ги убива. Донесох това с мисълта, че би могло да помогне да бъдеш

спасен. Сега би могло поне да облекчи сърбежа.

— Не ги пипай! — предупредих я, а тя ми показва нещо като малка лъжичка.

Имаше много гнойни пъпки на гърба ми. Тя ме накара да се обърна с гръб към огъня и да си съблека ризата. Ризата ме изненада. Беше нова, хубава риза. Кога ми я бяха облекли?

— Стой неподвижно — каза ми Кетрикен и започна да маже по малко на всяка рана. Беше мас, гъша или меча, с някакви уханни билки, смесени в нея. Мента. Ментата гони много гадини. С всяко докосване сърбежът се облекчаваше. Докато ме мажеше, тя говореше тихо. — Искам да замина с теб. Наистина. Но трябва да се мисли за Пчеличка. А предстои да имаме и друго внуче. Елиания се надява на момиче, но каквото и да е, ще съм доволна. Помисли за това, Фиц! Ако е момиче, ще бъде нарческа и ще помогне да укрепим продължаващия ни мир с Външните острови. А Планинското кралство официално ще приеме Почтен като тяхната Жертва и херцог. Заради това отчасти ще отида там. Да облекча прехода. — Помълча и добави: — Помниш ли когато за пръв път се срещнахме в Планините? Как се опитах да те отровя, защото помислих, че си дошъл да убиеш брат ми?

— Да. — Нещо топло падна на голото ми рамо. Сълза. — Плачеш, защото съжаляваш, че не успя ли? — попитах я и успях да изтръгна приглушен смях от нея.

— О, Фиц, промените, които донесохме на света. Наистина ми се ще да можем да замина с теб.

Изобщо не бях обмислял такава идея.

— На път за тук... задържах се в стълбовете. Не съм сигурен колко дълго. Не си го спомням, но Нощни очи твърдеше, че Искрен ми е говорил там. Каза, че трябвало да се сбогувам с детето си и да разчитам, че другите ще я отгледат добре. Точно както трябваше да направи той.

— О. — Само това каза отначало. После добави: — Обещавам. Ще я приема като своя. Винаги съм искала такава дете!

Предложението ѝ ме изненада.

— Но аз вече помолих Шута да я вземе. Въпреки че ми е трудно да си го представя като нечий баща.

Тя изсумтя насмешливо.

— Вярно е. Очаквам да вземе решенията си в това отношение. Изненадвам се, че не го е направил вече. — След това се наведе и безстрашно ме целуна по бузата. — В случай, че това е последната ми възможност — обясни. — Утре взимам Спарк, за да идем да посетим Искрен като дракон. Опитай се да не си отиваш преди да се върна.

Кимнах. Тя стана и коленете ѝ пак изпукаха. Вслушах се в шумоленето на полите ѝ, докато се отдалечаваше. Наведох се и грижливо вложих целувката във вълка. Знаех, че е всъщност негова.

— Искам просто да свърша това — казах на Шута. Погалих грубата каменна козина на вълка. Все още нямаше цвят. Космите на опашката му ми изглеждаха буцести. Трябваше да се поработи над очите му и оголените му зъби. Върху жилите на задните му крака. Затворих очи. Трябваше да спра да изброявам какво липсва.

Беше сравнително тихо. Тъмнината бе дошла и нощният хлад на Планините се спускаше. Навесът помагаше, но студът все пак проникваше вътре. Седях на открито пред него, опрял гръб на моя вълк. Имах чувството, че вече винаги трябва да го докосвам. За безопасност.

Шутът седеше на земята до мен и пиеше чай. Остави чашата на земята.

— Всъщност не мислеше, че ще бъдеш оставен да умреш сам, нали?

Махна с тънката си дългопръста ръка към лагера, изникнал в кариерата. Имаше многобройни лагерни огньове и палатки леко се издуваха в нощния вятрец. В края на гората някой пазеше вързаните коне. Колко души? Не можех да предположа. Над трийсет. Още бяха дошли през деня. Всички — за да видят как ще умра.

Предан беше дошъл с неговата котерия на Умението. Въпреки възраженията на майка им Почтен и Благоденствие също бяха дошли. Шън беше поискала да дойде, но все още имаше ужасен страх от стълбове на Умението. Хеп ги беше склонил да го вземат и сега лежеше в една палатка объркан и замаян. Дори беше подхвърлил, че може да се върне на кон у дома през Планинското кралство, вместо да се осмели отново да мине през стълб на Умението. Почтен беше харесал идеята и предложи да го придружи „тъй като бездруго скоро

ще тръгвам за Планинското кралство“. Предан се колебаеше. Чакаха Кетрикен да се върне от посещението си при „Искрен като дракон“, за да го обсъдят. Можех да доловя нетърпението на Предан. Жена му скоро щеше да роди и той трябваше да е при нея, а не тук да гледа как умирам. Бях му казал:

— Ще вляза във вълка веднага щом мога. Засега трябва просто да се приберете у дома. Няма нищо, което можете да направите тук. Бъди с жената, която обичаш, докато можеш.

Изглеждаше притеснен, но все още не си беше заминал.

Не исках да мисля за всичко това. Започвах да усещам тялото си като паянтова колиба на ръба на скалист бряг. Все още се хранех, но нямаше никакво наслаждение в това. Венците ми кървяха и носят ми беше непрекъснато покрит със спечена кръв. Светът имаше вкус и мирис на кръв. И ме сърбеше навсякъде, отвътре и отвън, докато се разпукваха нови гнойни пъпки. Имах ужасен сърбеж в гърлото и високо вътре в носа. Бяха влудяващи. Погледнах ръцете си. Едната беше груба и възлеста, но посребрената ми ръка беше гладка и силна. Изпитвах съжаление за здравето жизнено тяло, което бях приемал за даденост. С пръстите си откъртих бучка от опашката на Нощни очи.

— Какво ти каза Предан? — попита Шутът.

— Обичайното. Обеща да се грижи за Копривка и Пчеличка. Каза, че ще му липсвам. Че му се иска да съм можел да видя третото му дете. Шуте. Знам, че това, което казва, е много важно за него. Би трябвало да е и за мен. Знам, че обичах и него и момчетата му. Но... не е останало достатъчно от мен, за да чувствам тези неща. — Поклатих уморено глава. — Всички спомени, които поддържаха тези връзки, вълкът ги взе. Боя се, че го наранявам. Ще ми се просто да се прибере у дома и да вземе и котерията си.

Той кимна замислено и отпи отново от чая.

— Така беше и с Искрен в края на дните му. Трудно беше да се стигне до него. Това нарани ли те?

— Да. Но го разбирах.

— Както и Предан. И Кетрикен. — Извърна поглед настрани. — Както и всички ние.

Вдигна ръката си в ръкавицата и я огледа. Първия път, когато бе посребрил пръстите си, беше неволно. Беше действал като личен слуга на Искрен и неволно бе докоснал посребрените му ръце.

— Фиц — каза внезапно. — Има ли достатъчно от теб, за да запълни този вълк?

Погледнах замислено вълка си. Беше малък блок паметен камък, сравнен с онова, което бе избрал Искрен, но много по-голям от истински вълк. Раменете му бяха наравно с гърдите ми. Но някак си големината на камъка не изглеждаше свързана с това колко ми трябва, за да го запълня.

— Мисля, че да. Няма да знам, докато не вляза в него.

— Кога ще е това?

Почесах се по тила. Ноктите ми се накървавиха. Избърсах ги в бедрото си.

— Когато нямам повече да му дам, предполагам. Или когато съм толкова близо до умиране, че ще трябва да вляза.

— О, Фиц — каза той тъжно, сякаш за първи път обмисляше тази идея.

— Всичко ще е за добро — казах му и се помъчих да го повярвам. — Нощни очи отново ще бъде вълк. Както и аз. А Пчеличка ще има теб да бдиш над нея и...

— Тя не ме харесва.

— Имало е много пъти, когато Копровка или Хеп не са ме харесвали, Шуте.

— Може би щях да се чувствам по-добре, ако изпитваше неприязън към мен. Не мисля, че изпитва много едното или другото. — И добави по-тихо: — Толкова сигурен бях, че ще ме заобича, както аз я обичам. Мислех, че просто ще се случи, щом се сблизим. Не стана.

— Да бъдеш родител не е точно в това децата ти да те обичат.

— Аз обичах родителите си. Обичах ги ужасно много.

— Нямам база за сравнение — напомних му тихо.

— Имаше Бърич.

— О, да. Имах Бърич. — Засмях се горчиво. — И след време разбрахме, че се обичаме. Но отне години.

— Години — повтори той тъжно.

— Бъди търпелив — посъветвах го. Докоснах един от ноктите на краката на вълка. Бяха гладки. Това не беше правилно. Трябваше да са нащърбени. Спомних си миризмата на кръв на сръндак в зимно утро и как беше засъхнала на малки розови топчици в леда. Поправих нокътя.

— Фиц?

— Да?

— Пак се беше отнесъл.

— Да — признах.

— Колко от мен вложи в него?

Помислих за това.

— Вложих стаята ти в кулата в Бъкип, времето, когато изкачвах онези разбити стъпала и теб те нямаше и зяпнах изненадан от това, което намерих. Вложих и онези ужасни стихчета за Фиц фаворизира финеса. И почистването на раните ти в деня, в който биячите на Славен сложиха торба на главата ти и те пребиха. И как ме носиш на гръб през снега, когато не ме познаваше. — Усмихнах се. — Знам какво още. Вложих как ме погледна, когато крал Умен ми даде иглата си. Бях под масата и беше имало пир. С кучетата на замъка споделяхме всички остатъци. А после влезе Умен, със Славен. И с теб.

Колеблива усмивка бе изгряла на лицето му.

— Значи ще ме помниш. Когато ще си каменен вълк.

— Ще те помним, Нощни очи и аз.

Той въздъхна.

— Е. Това е.

Трябваше да се изкашлям. Извърнах глава настрани и закашлях. Кръв блисна вълка и само за миг, преди камъкът да я попие, видях цветовете му както трябваше да са. Покашлях се отново, поех си дъх — и отново. Сложих ръката си на вълка и опрях челото си на него, докато кашлях. Щом трябваше да кашлям кръв, нека нито капка да не отиде напразно. Когато най-сетне вдишах хрипливо, носът ми кървеше.

Скоро е вече — прошепна Нощни очи.

— Скоро е — съгласих се.

Известно време беше тихо. След това Шутът каза:

— Фиц, донесъл съм ти нещо. Студен чай. С валериан. И „отнеси ме“.

Отпих.

— Няма достатъчно „отнеси ме“, за да ми повлияе. Трябва ми повече.

— Не смея да го направя по-силен.

— Не ме интересува какво смееш. Добави още!

Той изглеждаше стъписан и за миг се върнах в кожата на някогашния Фиц.

— Шуте, наистина съжалявам. Но те ме разяждат навсякъде, отвътре и отвън. Сърби ме на места, които изобщо не мога да почеша. Чувствам как трополят в дробовете ми, когато си поемам дъх. Гърлото ми е раздрано и мога да вкуся само кръв.

Той не отвърна нищо, но отнесе чашата. Почувствах се засрамен. И това вложих във вълка, колкото да очертае повдигането на устната му. Сепнах се, когато Шутът заговори:

— Внимателно. Сега е горещ. Трябваше да използвам гореща вода, за да се разтвори „отнеси ме“.

— Благодаря. — Взех чашата и я изпих. Горещият чай се смеси с кръвта в устата ми. Глътнах го. Той бързо взе чашата от треперещата ми ръка.

— Шуте. Какво бяхме ние?

Не беше небрежен въпрос. Трябваше да го знам. Трябваше най-сетне да го разбере и да го вложи във вълка.

— Не знам. — Отговорът му бе предпазлив. — Приятели. Но също така Пророк и Катализатор. И в тази връзка аз те използвах, Фиц. Знаеш го и аз го знам. Казвал съм ти колко съжалявах, че го правя. Надявам се, че го вярваш. И че можеш да ми простиш.

Думите му бяха толкова прочувствени, но не за това исках да говорим. Пренебрегнах ги.

— Да, да. Но имаше още нещо. Винаги. Ти беше мъртъв и аз те върнах. За онзи момент, когато се върнахме в собствените си тела, след като се разменихме, ние...

Бяхме едно. Цяло.

Чакаше ме да продължа. Стори ми се нелепо, че не може да чуе вълка.

— Бяхме едно нещо. Нещо цяло. Ти и аз, и Нощни очи. Изпитвах някакъв странен вид мир. Сякаш всички части от мен бяха най-последно на едно място. Всички липсващи късчета, които биха ме направили нещо... завършено. — Поклатих глава. — Думите не стигат толкова далече.

Той опря ръката си в ръкавицата на ръкава на моята. Тъканта притъпи допира, но той все пак прокънтя в мен. Не беше онзи зашеметяващ допир, който бе споделил с мен веднъж в кулата на

Умението на Искрен. Помнех го добре. Бях останал свит на кълбо, защото бе твърде много, твърде съкрушително да позная толкова пълно друга жива същност. Двата с Нощни очи бяхме прости същества и връзката ни беше нещо просто. Шутът беше сложен, пълен с тайни и сенки, и заплетени идеи. Дори и сега, изолиран от него, усещах онзи разгърнал се пейзаж на съществото му. Беше безкраен, достигаше до далечен хоризонт. Но по някакъв начин го познавах. Притежавах го. Бях го създал.

Той вдигна ръката си.

— Усети ли го? — попитах го.

Той се усмихна тъжно.

— Фиц, никога не съм имал нужда да те докосвам, за да го усетя.

Винаги го е имало. Без граници.

Някаква част от мен знаеше, че това е важно. Че някога би било ужасно важно за мен. Опитах се да намеря думи.

— Ще го вложа във вълка — казах и той тъжно извърна поглед от мен.

— Тате?

Помъчих се да вдигна глава.

— Все още е жив — каза някой с почуда, а друг му изшътка да замълчи.

— Донесох ти чай. Има обезболяващо в него. Искаш ли?

— Богове, да!

Точно това мислех да кажа. Бях се отпуснал върху вълка си. Бях се боял, че ще умра през нощта, и се бях разтревожил, че ако съм в безсъзнание, няма да мога да се влея в него. Отворих очи и видях света през розова пелена. Кръв в очите ми. Примигах и погледът ми леко се прочисти. Копривка стоеше до мен. Пчеличка беше до нея. Копривка поднесе чаша към устните ми. Наклони я и течността се заизлива в устата ми. Помъчих се да я преглътна. Малко потече надолу. Малко потече по брадичката ми.

Погледнах зад дъщерите ми. Кетрикен плачеше. Предан я беше прегърнал. Синовете му бяха с него. Шутът и Лант, Спарк и Нас. А зад тях — редиците зрители. Котериите на Умението и онези, които бяха дошли с тях. Всички събрани да гледат последния ми спектакъл. Най-

сетне щях да направя онова, за което мълвата говореше, че надарените с Осезание могат да направят. Щях да се преобразя във вълк.

Това ми напомни за последните ми дни в тъмницата на Славен. Бяха ме изтезавали там в опит да ме принудят да разкрия Осезаващата си природа, за да могат да оправдаят убийството ми.

Беше ли сега по-различно?

Искаше ми се всички да се махнат.

Освен Шута. Искаше ми се да е с мен. Някак си винаги бях мислил, че ще е с мен. Сега не можех да си спомня защо. Може би бях погребал това в камъка.

Чух музика. Беше странно. Извърнах очи настрани и видях Хеп със странен струнен инструмент. Изсвири няколко ноти, след което тихо запя „Котерията на Кросфир“. Аз го бях научил на нея, преди години. За известно време се унесох в музиката. Спомних си как го учех на песента, а след това той я беше изпял със Славей. Спомних си менестрела, който ме беше научил на нея. Оставих спомените да се просмучат във вълка и усетих как изгубиха цвят и живост в мен. Песента на Хеп стана само песен. Хеп беше просто един певец.

Умирах. А никога не съм бил достатъчен за каквото и да било.

Време е да го помолиш. Или е време да оставиш.

Не е нещо, за което молиш приятел. Не е предложил и няма да го моля. Няма да го откъсна така. Опитвам се да оставя. Не знам как.

Не помниш ли как остави тялото си в тъмницата на Славен?

Онова беше отдавна. Тогава се боях, че ще остана жив и ще се изправа пред онова, което ще ми направят. Сега се боя да умра. Боя се, че просто ще ни няма, като пукнало се мехурче.

Може. Но това е мъчително.

По-добре, отколкото да си отегчен до смърт.

Не мисля така. Защо не го помолиш?

Защото вече го помолих да се грижи за Пчеличка.

Тя няма нужда да се грижат за нея.

Оставям. Сега. Оставям.

Но не можех.

49.

ЛЪЖИ И ИСТИНИ

Реших да запиша събитията от живота на баща ми така, както ги влагаше в своя вълк-дракон. Мога да кажа, че когато съм наблизо и пиша, той избира много внимателно какво ще сподели. Приемам, че има много спомени, които са твърде лични, за да ги сподели с дъщеря си.

Днес говори най-вече за моментите си, които е имал с онзи, когото нарича Шута. Името е нелепо, но може би ако моето име беше Възлюбен, щях да сметна Шута за по-добро. Какво са мислили родителите му? Наистина ли са си въобразявали, че всеки, с когото се срещне, ще иска да го нарича Възлюбен?

Забелязала съм нещо. Когато говори за майка ми, баща ми е абсолютно убеден, че тя го обичаше. Помня майка си добре. Можеше да е сприхава и придирчива, критична и настойчива. Но беше такава с убеждението, че двамата споделят любов, която може да понесе такива неща. Дори сръдните ѝ към него обикновено се основаваха на обидата ѝ от това, че той изобщо може да се съмнява в нея. Това проличава, когато той говори за нея.

Но когато говори за своето дълго и дълбоко приятелство с Шута, винаги има елемент на колебание. На съмнение. Подигравателна песен, изблик на гняв и баща ми изпитва смущението на човек, който е отблъснат и не може да реши колко дълбоко стига укорът. Виждам Катализатор, който е използван от своя Пророк,

и то използван безскрупулно. Може ли някой да направи това на човек, когото обича? Това, мисля, е въпросът, над който баща ми размишлява сега. Баща ми е давал и въпреки това често е чувствал, че това, което дава, не се смята за достатъчно, че Шутът винаги иска повече от него и че това, което иска, надвишава онова, което баща ми може да даде. А когато Шутът си заминал и привидно дори не погледнал назад, това било удар с кама, от който баща ми така и не се бе изцерил напълно.

Това променило мисленето му за връзката помежду им. Когато Шутът се върна толкова внезапно в живота на баща ми, баща ми така и не се довери докрай на това приятелство. Чудеше се дали Шутът няма за пореден път да го използва за онова, което му е нужно, и след това отново да го изостави.

И явно го бе направил.

Дневник на Пчеличка Пророчица

— Трябва да се махнат — прошепнах на Копривка. — Той е наш баща. Не мисля, че би искал дори ние да го видим така.

Не исках да видя баща си така, провиснал върху каменния вълк като пране, метнато да съхне на ограда. Изглеждаше ужасно, крпика човек от гладко сребро и проядена от червеи плът. Миришеше лошо, отколкото изглеждаше. Чистият халат, с който го бяхме наметнали предния ден, сега беше прогизнал от разлят чай и нечистотии. Ивици спечена засъхнала кръв се точеха от ушите по шията му. Кървава слюнка се беше събрала в единия ъгъл на устата му. Но сребърната половина на лицето му беше гладка и лъскава, без бръчки, и напомняше за мъжа, който бе той допреди толкова скоро.

Предната нощ бях гледала как Копривка намръщена измива частта от лицето му, която беше останала плът. Той се опита да възрази, но тя настоя, а той бе твърде слаб, за да се бори. Беше внимателна, намокряше плата и изстискваше настрани зацапаното, без

да докосва пряко кожата му. Малки гърчещи се твари излизаха от раните му. После Копривка хвърли парцалите в огъня.

— Тях не ги е грижа за него. Искат просто да са тук, ако вълкът оживее.

— Знам. И те го знаят. И тате го знае. — Тя поклати глава. — Все едно.

— За мен не би било все едно. Бих предпочела да умра самичка. Не така.

— Той е от рода на Пророците. Кралска особа. Нищо не е лично. Научи го вече, Пчеличке. Кетрикен е права. Слуги на всички, и те ще вземат от нас каквото им е нужно. Или каквото искат.

— Трябва да се прибереш при бебето.

— Ако това решение беше само мое, щях да го направя. Двамата с Ридъл ми липсват ужасно. Но не може да ме видят, че напускам баща си и сестра си сега, при тези обстоятелства. Разбираш ли? — Погледна ме с очите на майка ми. — Няма да ти причиня това, Пчеличке. Ще се опитам да те защитя от това. Но за да те защитя, трябва да те помоля да си колкото се може по-незабележима. Ако не се подчиняваш, ако си непокорна или необуздана, очите на всички ще бъдат насочени към теб. Старай се да изглеждаш кротка и безинтересна и може би ще имаш малко живот, който да си е изцяло твой. — Усмихна ми се уморено. — Въпреки че сестра ти винаги ще знае, че си всичко друго, но не и кротка и безинтересна.

— О. — Не казах, че съжалявам, че не ми го е казал някой преди толкова да я затрудня. Но хванах ръката ѝ.

— Хубави стени — каза тя. — Шишко те е научил добре.

Кимнах.

Денят изсветля. Платнището на входа на навеса на баща ми беше разтворено, за да пропуска вътре дневната топлина и да излиза миризмата на смърт. Седях до неговия вълк, стиснала в ръце книгата със спомените му. Два дни бяха минали, откакто бе говорил достатъчно ясно, за да го разбирам. Но аз все така седях до него и добавях рисунки към спомените, които бе изреждал на глас.

Копривка ми бе обяснила малкото, което знаеше за процеса. Някога, изглежда, престарели хора от котериите на Шестте херцогства

идвали тук, за да изваят дракони и да влязат в тях. Били научили обичая от Праотците. Това предлагало на човек ограничено безсмъртие.

— Жизнеността на камъка, изглежда, не трае дълго. Искрен се сражаваше като дракон, докато Алените кораби не бяха надвити. Тате успя да пробуди спящите дракони и да ги спечели за каузата на Искрен, но как го е направил така и не е разкрито. Някои от котериите, които основах, казват, че когато остарееят може би ще го опитат. Тате веднъж ми каза, че старата детска песничка „Шестима мъдреци дойдоха в град Джаампе“ всъщност е за котерия, отишла в Планините да извае своя дракон.

— Всички ли умират по този грозен и болезнен начин?

— Не мисля. Но всички записи как е ставало са се изгубили, когато Славен продал библиотеката на Умението. Надявам се да намерим сведения в паметните кубове от Аслева. Но засега нямаме.

Не намерих утеха в нищо от това, което ми каза. Прояденото от червеи тяло на баща ми бе изложено на показ като на затворен в клетка престъпник в халкидски град. Щом трябваше да умре, искаше ми се да беше в удобно легло, в добре поддържана стая. Или да е като майка ми — просто да падне, докато прави нещо, което обича да прави. Искях да мога да хвана ръката му и да му предлага утеха. Въздъгнах.

— Не си длъжна да гледаш това. Мога да помоля някой от ползвателите на Умение да те върне в Бъкип.

— Вече ми обясни защо не мога.

— Вярно.

Дойде нощта, а той все още не беше умрял. Имах чувството, че може да умре преди него. Ужасно напрежение имаше във въздуха. Искяхме да умре вече и се мразехме, че го искахме.

Същинското му семейство, както мислех за нас, седеше до огъня, всички с гръб към кариерата.

— Можем ли да му помогнем? — попита внезапно Нас. — Би ли могъл всеки от нас да вложи нещо във вълка му? — Каза първата лъжа, която бях чувала от него. — Не ме е страх да опитам.

И стана.

— Нас! — предупреди го Копривка, но той плесна ръка на гърба на вълка.

— Не знам как да го направя. Но ще ти дам как майка ми ме забравя и ме отпраща от вратата си. Нямам нужда от този спомен. Не ми трябва да чувствам това.

Човешката ръка на татко ми леко потрепери. Нас стоеше и чакаше. После вдигна ръката си и призна:

— Не мисля, че стана нещо.

— Не се отчайвай — каза му Копривка. — Смятам, че трябва да имаш малко от Умението, за да можеш да го направиш. Но мисля, че е добра идея. А той не е в състояние да ни попречи да го направим. — Стана, изящно както винаги. Опря ръка на муцуната на вълка. — Вълк от сънищата, вземи нещо мило от спомените ми за теб. — Не каза какво е, но от начина, по който стоеше, разбрах, че му даде нещо.

Когато седна, се изправи Лант.

— Искам да опитам — каза тихо. — Бих искал да вземе със себе си първата ни среща. Бях ужасно уплашен. — Сложи ръка на рамото на вълка. Стоя много дълго. После опря пръст до подутата длан на татко ми. — Взе го, Фиц — каза; и той може би го беше направил.

Спарк се опита, но не успя.

Кетрикен се усмихна.

— Вече му дадох това, което пожела да вложи в нашия вълк.

Думите й озадачиха всички ни.

— Не — каза Хеп. — Запазвам всеки спомен и чувство, които имам за него. Нужни са ми. Как иначе мислите, че менестрелите правят песните си? Той знае това. Не би поискал да ги предам.

Предан стана и махна на двамата си синове да се отдръпнат.

— Момчета, вие трябва да съхраните добре малкото, което знаете за него. Но аз имам нещо. Имаше една нощ, в която се бихме и аз го мразех. Винаги съм съжалявал за това. Може би ще е от полза сега.

Когато приключи, избърса сълзите от страните си и седна.

Погледнах намръщено Шута. Защото той беше Шутът сега, всичко от лорд Шанс и лейди Амбър, и лорд Златен — остъргано от скръбта. Вече не беше Възлюбен на никого. Беше един тъжен дребничък човек, сломен палячо. Но не стана и не каза, че ще даде нещо на татко ми.

Седях съвсем неподвижно. Трябваше ми стратегия, защото знаех, че ще ме издърпат преди да съм успяла. Клюмнах глава все едно ме беше страх да опитам, а след малко хората се размърдаха и Спарк предложи да донесе чай за всички.

— И малко хладка вода — помоли Кетрикен. — Бих искала да опитам поне да овлажня устата му. Изглежда толкова зле...

Не сега. Не биваше да го направя, докато другите гледаха. Бяха свикнали да ме виждат как спя до вълка на баща ми. Някои от тях, поне, щяха да заспят. „Не умирай все още“, помислих пламенно към татко ми. Не посмях да изпратя мисълта с Умението и задържах стените си плътни, та Копривка да не чуе какво възнамерявам да направя.

Нощта никога не бе настъпвала толкова бавно. Пихме чай и Кетрикен избърса напуканите устни на баща ми с мокра кърпа. Очите му бяха затворени и навярно щяха да останат така. Костеливият му гръб се повдигаше и спадаше с бавния му дъх. Спарк убеди Кетрикен да легне да поспи. После двамата с Лант отидоха на горната тераса на кариерата, за да пазят. Предан и Копривка се бяха оттеглили настрана и разговаряха напрегнато. Принцовете седяха гръб до гръб, облегнати един на друг и задрямали. Хеп седеше по-настрана, пръстите му шареха по струните на инструмента му. Знаех, че свири спомените си, и се зачудих дали звуците могат да се просмучат във вълка.

Свих се на кълбо и се престорих, че заспивам. След много дълго време отворих очи. Всичко бе тихо. Придърпах се към вълка все едно се въртах в съня си. Ръката ми се хлъзна по грапавия камък към крака му. Щом вдигнах ръка и разтворих пръстите си, за да се вкопча във вълчия крак, Шутът проговори:

— Пчеличке, не го прави. Знаеш, че не мога да го позволя.

Не скочи да ме спре, но се наведе да сложи още дърва в огъня. Издърпах малко ръката си назад.

— Някой трябва да го направи — казах му. — Той се държи още, изпитва болката, за да има нещо, което да вложи в камъка. Защото няма достатъчно да го запълни.

— Той не би искал да излееш себе си в този вълк!

Взрях се в очите му. Знаех ужасната истина. Баща ми нямаше да иска да отида с него в камъка. Щеше да иска своя Шут. Почти изрекох думите на глас. Почти. Вместо това попитах:

— Защо не отидеш ти тогава?

Исках да чуя как казва, че иска да живее, че все още има да направи важни неща. Че го е страх. Вместо това той каза много спокойно:

— И двамата знаем защо, Пчеличке. Ти го написа и той ми го каза. Това е негово решение и най-сетне негово собствено решение. Сънищата ти говореха за това. Ти записа всичко, за да го прочета. Черно-бял плъх, който бяга от него. Последното му писмо до мен казваше, че би искал никога да не се бях връщал, би искал да може да стига до собствените си решения без мен. Че знае, че съм го използвал, толкова много пъти. — Пое си рязко дъх и закри лицето си с ръце. Ужасен хлип го разтърси. — Ако изобщо е искал отмъщение за всичко, което направих, вече ми отмъсти. Това е най-лошото нещо, което би могъл да ми направи. Вече знам какво е да са те изоставили. Както го изоставих аз.

Какво бях направила?

Стари думи ми дойдоха наум. Чула ги бях от баща ми, прочела ги бях, чувала ги бях от други.

— Никога не прави нещо, докато не прецениш какво не можеш да направиш след като си го направил.

Той бавно вдигна лице.

— Не съвършен цитат, но близо. — Изглеждаше съвсем отпаднал. — Не прави това, което не можеш да отмениш, преди да си преценил какво не можеш да направиш след като си го направил. Думите, които сънувах толкова отдавна. Думите, с които дойдох от толкова далече, за да ги кажа на крал Умен, за да не позволи на принц Славен да убие копелето на Рицарин. Знаех, че ако мога да му ги кажа, мога да опазя Фиц жив. Първия път. — Поклати глава. — Първия път от многото, в които се намесвах, за да го избутам през малка дупчица в съдбата му. Да го опазя жив, за да бъде лост, който бих могъл да използвам, за да променя разгръщането на бъдещето.

И светът се препореди около мен. Изрекох всяка дума внимателно.

— Ти си страшно глупав.

Изумление изплува през болката му.

Можех ли все още да отменя онова, което бях направила? За да може той да направи каквото трябва?

— Аз излъгах! — прошепнах му злостно. — Знаех, че четеш дневника ми. Знаех, че четеш сънищата ми. Там писах онова, което мислех, че ще те нарани най-много! Лъжех, за да те нараня. Затова, че позволяваш той да умре, докато ти живееш. Затова, че те обичаше повече, отколкото обичаше мен! — Поех си дъх. — Той те обичаше повече, отколкото някога е обичал когото и да било от нас!

— Какво? — Устата му увисна и той ме зяпна удивен.

Сякаш не беше знаел, че е най-обичаният. Че е Възлюбен.

— Глупак! Задаваш глупави въпроси. Иди с него. Сега. Теб иска той, не мен. Иди!

Кога се бе извисил гласът ми до вик? Не знаех, не ме интересуваше. Нека да е спектакъл, нека целият лагер да се събуди и да ме зяпнат. Защото точно това ставаше. Предан се беше изправил, с меч в ръка, и се озърташе за врагове. Хеп беше зяпнал с отворена уста. Копривка беше скрила лицето си с ръце, ужасена от истината, която бях изкрещяла.

А татко ми вдигна ръка. Лицето му беше толкова обезобразено, че беше все едно да гледаш самата смърт. Освен гладката му посребрена страна. Малко по малко човешката му ръка се вдигна. Той я обърна и показа кървава длан. Напуканите му устни се раздвижиха.

Възлюбен.

Не можа да изрече думата, но я познах.

Шутът също.

И стана. Одеялото, с което бе загърнал раменете си, се смъкна на земята. Издърпа ръкавицата от ръката си и я пусна. Тръгна колебливо, като кукла на конци, дърпани от непохватен кукловод. Стигна до баща ми. И нежно отпусна ръката си в ръката му. След това се наведе и бавно легна върху вълка, лицето му — извърнато към лицето на татко ми. Прегърна с ръка костеливия гръб на баща ми. Притегли го към себе си и допря сребърните си пръсти до вълка.

За миг всичко спря. После видях как пръстите на Възлюбен разрошиха меката козина на вълчия гръб. Огрениите от светлината на огъня тела на баща ми и Възлюбен се смекчиха и се сляха. Усетих нещо, което не бих могла да опиша. Като свисък на въздуха, когато се отваря врата, после се затваря отново, но беше в течението на Умение и видях как Копривка също трепна. За по-кратко от миг видях

светлина, заструила от тях. Сплит, взел на пътя на съдбата. После свърши. Нещо най-сетне бе пълно, както е трябвало да е.

Цветовете им угаснаха и очите на вълка заблестяха. Беше бавно и беше внезапно — това, че ги нямаше и че бе останал само вълкът. Ръмженето заглъхна. Ушите на вълка щръкнаха. Широка му глава бавно се обърна. Той вдигна муцуна и подуши нощния въздух. О, какви очи имаше! Тъмнина, изпълнена с блясъка на живот. За един кратък миг отразиха светлината и засияха зелени.

Всички бяхме замръзнали сякаш огромен хищник ни гледаше в упор. После, като мокро от дъжда псе, вълкът се отърси и малки късчета камък се разлетяха във всички посоки все едно се беше търкалял в тях.

Погледът му бавно ни обходи и се спря на всеки от нас. Задържа се на мен последна. Очите му бяха и строги, и весели. *Бяха изумителни лъжи, кутре. А последната — най-вдъхновена от всички. Имаш таланта на татко си за това.* Отръска се пак. *Отивам на лов!*

Ноктите му оставиха дълбоки драскотини върху камъка, щом скочи, не само над огъня, а над всички нас. За един миг бе само движение в мрака. После изчезна.

— Той успя! — извика Предан. — Той успя!

Сграбчи Копровка в прегръдката си и я завъртя вихрено.

Хеп се изправи и с гласа си на менестрел зареди на полуразбудения лагер:

— И тъй, Вълкът на Запада се вдигна от камъка! И тъй ще се вдигне той наново, щом нявга народът на Шестте херцогства го призове в нужда.

— Седем херцогства — поправи го Кетрикен.

50.

ПЛАНИНИТЕ

Мисля, че Пътят-Умение през Планините ще остане дълго след като хората, Праотците и драконите изчезнат. Камъкът помни. Точно това са научили Праотците, толкова отдавна, и това е урокът, който са оставили на нас. Хората умират и спомените кои са били и какво са направили угасват. Но камъкът помни задачата си.

От писанията на Фицрицарин Пророк

— Това е лоша идея — каза отново Копривка.

— Това е чудесна идея — отвърна Кетрикен. — И Фиц ми я даде. Не се бой, че ще съм твърде снизходителна с нея. Знаеш, че няма.

По-малко от ден бе изтекъл. Всички палатки бяха прибрани. Предан вече бе отстъпил пред желанията на майка си да вземе със себе си Благоденствие, Лант и котерията си, за да е до кралица Елиания.

Почтен и Хеп останаха. Както и Нас, Спарк и аз. Хората от котерията на Копривка стояха скупчени и я чакаха. Всички горяха от нетърпение да се върнат в Бъкип, да споделят своите версии за това, което бяха видели. Вече бях усетила буен поток на Умение от тях към други котерии.

Предан погледна сина си, мен, майка си.

— Не се боя, че ще бъдеш прекалено снизходителна с когото и да било от двамата. Все пак те познавам, откакто се помня. Но ще ти кажа откровено. Дори с нашите коне това няма да е лесно пътуване за теб.

Кетрикен беше яхнала сивата кобила.

— Скъпи, пътуването към дома винаги е по-лесно от всяко друго. За мен поне. Е, трябва вече да тръгваме. Все още е светло и бих искала

да използвам дневната светлина добре.

Сестра ми отвори уста да заговори, но Кетрикен смуши кобилата.

— Сбогом, Копривке! Предай обичта ни на Ридъл и Надежда.

Спарк, която не се чувстваше особено удобно на дорестия си кон, изостана зад нея. Почтен доближи коня си до нейния и го чух как каза:

— Ще свикнеш.

Хеп подкара от другата ѝ страна и я предупреди:

— Не го слушай. Най-вероятно ще си ужасно натъртена довечера. Ако не те изядат мечките преди това.

— Лъжлив менестрел — изсумтя Почтен и всички се засмяха, Спарк — нервно. Пъстра си беше запазила място на рамото на Хеп и се закикоти с другите. Менестрелът беше доволен, че го е избрала. Знаех, че чака удобна възможност да свие една от лъскавите му обици.

Нас стоеше наблизо, хванал юздите на двата ни коня.

Копривка ме сръга и ѝ го позволих. После реших да не оставам по-назад и на свой ред я сръгах.

— Ще се опитам по-упорито — обещах ѝ.

— Знам. Хайде тръгвай, да не изостанете.

Нас пристъпи към мен, но сестра ми ме метна на коня.

— И умната! — напомни ми строго.

— Ще се постарая.

— Пази я — каза на Нас и се отдръпна. Не плачеше. Не мисля, че на някого от нас му бяха останали сълзи. Тръгна към котерията си. — Тръгваме — каза им.

И така се разделихме.

С Нас яздехме един до друг. Яздех най-дребния кон, кафяв, с черна грива и опашка, и със звезда на челото. Вече бяхме разбрали, че обича да хапе. Нас каза, че можел да го научи да се държи по-добре. Неговият кон беше с цвета на речна кал. Иглата с лисичето блестеше на гърдите му.

За такива неща мислех: хапещи коне и игли с лисичета. За крадливи врани. За това колко скоро можем да известим да докарат нашите си коне в Планините. За това какво изпитвах Спарк и Лант един към друг и какво може да направят по въпроса. Хеп изпробваше стихове и рими.

— Нищо не се римува с вълк! — възкликна ядосано.

— Все трябва да има нещо — настоя Почтен и започна да предлага глупави думи.

Когато излязохме от кариерата, с изумление открих, че сме на гладък път, съвсем малко засегнат от настъпващата гора наоколо. Пътят-Умение. Сنيших леко стените си и чух шепота на многото пътници, минавали много години оттук. Беше притеснително. Затворих отново стените си.

— Чухте ли нещо? — попита внезапно Нас.

Това ме стресна. Той нямаше магия. В това вече бяхме сигурни.

— Враната не е притеснена — отбеляза Хеп и последва едно „Оу!“ — щом тя направи първия си опит с обичата.

Нас беше сериозен.

— Стой плътно до мен — предупреди ме той и подкара коня си по-бързо. Оглеждаше се нащрек, докато яздехме през пъстрата сянка на гората. Когато се доближихме до Кетрикен, каза с тревога: — Нещо ни дебне. Покрай пътя, тича през дърветата.

Кетрикен се усмихна.

Издание:

Автор: Робин Хоб

Заглавие: Съдбата на Убиеца

Преводач: Валерий Русинов

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: Роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 04.12.2017

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-802-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4067>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.